Tuyết Sơn

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 1

Kỳ Duyên Dưới Hang Sâu

Trời khuya. Trăng sáng lờ mờ!
Bên đỉnh cao, một cây tùng già đứng trơ trơ giữa màn sương bạc, thỉnh thoảng lắc theo gió, thở hắt ra tíêng “xì xào” như cố sức phá tan cảnh vắng lặng hãi hùng của rừng sâu.
Lặng lẽ quá! Âm u quá! Khiến người ta có cảm giác như đây không phải là một nơi của thế giới loài người.
Thế mà dưới gốc cây cổ thụ, cây thông cằn cỗi kia lại phát ra tiếng khóc. Tiếng khóc não nề của một đứa bé lên năm bị mất mẹ.
- Mẹ Ơi! Sao mẹ lại nhẫn tâm bỏ con sống cô quạnh.
Tiếng khóc vang ra, loãng dần trong không gian cô tịch.
Bóng tối chập chùng, và cứ chốc chốc tiếng than khóc lại vang lên để rồi không có một lời đáp lại.
Đứa bé quần áo trắng nõn, một gương mặt thông minh, dáng hình thon thon, trên đôi mắt động nỗi buồn khuôn tả.

Nhìn vào lối phi thân nhẹ nhàng của nó, đủ biết nó không phải là một đứa nhỏ tầm thường. Mới năm sáu tuổi đầu mà đã có một võ công phi phàm, và một lòng bạo dạn ít ai bì kịp.

Bên sườn núi xa, xuất hiện một căn nhà lá. Màn sương đêm ôm lấy phủ lên một màu sửa đục.

Đứa bé thoăn thoắt chạy về phía ấy. Bỗng một tiếng gọi phát ra làm rung chuyển cả một vùng.

- Hùng Nhi!

Một ông lão, đầu tóc bạc phơ đã đứng trước ngôi nhà tự bao giờ, đôi mắt phát ra một luồng nhãn quang sáng rực.

Đứa bé lao vào lòng ông lão khóc sướt mướt gọi lớn:

- Sư phụ! Sư phụ!

Ông lão cảm động, hai giọt lệ già nua như đặc lại, từ từ lăn trên đôi má nhăn nheo. Ông ta ôm chầm đứa bé vào lòng, đưa tay vò đầu âu yếm:

- Con đi lâu quá, sư phụ không an tâm. Tại sao đêm nào con cũng tới "Đoạn hồn thạch" làm gì?

"Đoạn hồn thạch", ba tiếng ấy đã làm khiếp đảm các giới giang hồ. Đến "Đoạn hồn thạch", ai cũng biết ngay là một nơi nguy hiểm, kẻ đến đó ít khi được sống sót.

Hai mươi năm nay, nơi vùng núi hoang vu kia xảy ra một chuyện lạ. Trong động âm u, thường ngày phát ra một mùi hôi thối không thể tưởng tượng. Ngoài mùi hôi nhức óc kia lại có tiếng ù ù nghe như gió bão.

Khách giang hồ tò mò đến đó bị nhiễm mùi hôi thối mà chết, nên mới đặt tên là "Đoạn hồn thạch" có nghĩa là "Động đá chết chóc khủng khiếp".

Đừng nói đến gần, cứ xem những bộ xương trắng ngổn ngang, cách "Đoạn hồn thạch" vài dặm, cũng đã rõ hơi độc ấy giết người nguy hiểm thế nào rồi.

Nhưng ông già kia là ai? Đứa bé cô đơn ấy là ai, mà lại có ngôi nhà bên đồi vắng cách "Đoạn hồn thạch" không bao xa như vậy?

Cách đây hơn bốn mươi năm về trước, trong giới giang hồ có một Không Không đạo sư võ công tuyệt thế, suốt đời hành hiệp chuyên làm việc nghĩa, cứu dân lành, trừ kẻ ác thời đó, ai nghe đến Không Không đạo sư cũng phải cúi đầu mến phục. Tiếng tăm ông chẳng những vang dội ở Trung Nguyên, mà còn làm cho các anh hùng lân bang phải nể sợ.

Không Không đạo sư thấy mình tuổi già, muốn tìm đồ đệ, để truyền dạy võ công, sau này có thể nối chí ông cứu đời giúp nước.

Nhưng ông tìm mãi, không có một người vừa ý.

Bổng một ngày kia, Không Không đạo sư thả bước vân du đến vùng núi xa xăm bắt gặp một đứa bé bỏ rơi trong đống cỏ.

Đứa bé sơ sinh còn đỏ hói, nằm trong một bọc giẻ, khóc oa oa.

Không Không đạo sư động lòng thương cứu lấy, tìm một nơi để nuôi dưỡng.

Khổ thay, ông ta là một kẻ giang hồ hành hiệp, đâu có nhà cửa, vợ con, biết nơi nào trú ngụ để nuôi đứa bé.

Sau một ngày bồng đứa bé đi khắp nơi, ông ta mới tìm được một đồi hoang, cách "Đoạn hồn thạch" một dặm. Nơi đây không có một ai dám bén mảng đến, vì sợ chất độc của "Đoạn hồn thạch" phun ra.

Sở dĩ Không Không đạo sư ở nơi đây được, không sợ chết vì chất độc, là vì ông ta bình sinh có luyện được môn thuốc khữ độc rất hữu hiệu.

Việc đầu tiên mà Không Không đạo sư phải làm là tìm hiểu tông tích của đứa bé.
Qua một thời gian dọ hỏi, ông ta biết được đứa bé ấy có tên là Lý Thanh Hùng, con của Lý Trị Lương, vốn dòng dõi tuấn kiệt.
Lý Trị Lương làm nghề tiều phu, sống dưới chân núi. Năm hai mươi lăm tuổi, Lý Trị Lương lấy Lưu Thị làm vợ. Hai vợ chồng tuy sinh sống trong cảnh củi quê gạo cháo, nhưng rất tương đắc.
Qua hai năm tràn trề hạnh phúc, Lưu Thị có thai, Lý Trị Lương vẫn thường ngày vào rừng đốn củi sinh sống.
Rừng núi đang thanh bình êm ả, bỗng một hôm có một nhóm giang hồ từ đâu kéo đến, chiếm lấy núi Lữ Lương lập nên doanh trại và từ đấy, trên giang hồ xuất hiện một tổ chức gọi là Phi Long Bang.
Những dân chúng sống ở dưới chân núi đều bị uy hiếp, bắt giam dân chúng ở nơi đó để luyện tập võ công.
Lý Trị Lương phản đối hành động của Phi Long Bang nên bị tên Bang chủ Bắc Tẩn Kiếm Hùynh Nghiêm Hùng giết đi.
Lưu Thị là người có một nhanh sắc cá lặn chim sa, khi nghe tin chồng bị hại, nàng khóc sướt mướt, cố tìm nơi lánh nạn.
Rủi thay nàng chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm, vừa ra khỏi nhà đả bị bọn môn đồ của Phi Long Bang bắt được đem về nạp cho Bang chủ.
Huỳnh Nghiêm Hùng thấy nàng có chút ít nhan sắc, ép buộc gió trăng, và ngỏ ý lấy nàng làm vợ.
Lưu Thị thương dòng máu của chồng, sợ tuyệt đường hương khói nên chẳng dám liều mình. Nàng hứa với Hùynh Nghiêm Hùng sau khi khai hoa nở nhụy sẽ thành thân.
Huỳnh Nghiêm Hùng không muốn có một đứa con không phải là

dòng máu của mình, nên định ý đợi Lưu Thị sanh xong sẽ giết chết đứa hài nhi để khỏi hậu hoạn.

Nào ngờ, trời còn thương dòng họ Lý, nên trong trại có lão họ Vương, trước kia vốn là bạn tiều phu với chồng nàng, bị Phi Long Bang bắt ép vào làm đồ đảng giữ chức ở ngoài Tam đường.

Vương lão vốn có lòng nhân, nên đợi lúc Lưu Thị đẻ xong, đem đứa bé xuống núi ở miền đồng cỏ, tránh được bàn tay ác độc của Phi Long Bang chủ.

Do đó, Không Không đạo sư mới gặp được hài nhi, và đem về nuôi.

Không Không đạo sư một mình phải làm cả hai nhiệm vụ:

Từ mẫu và Nghiêm sư.

Vì ước vọng của ông ta làm sao cho đứa bé sau này trở nên trang tuấn kiệt, vì vậy ông ta cố rèn luyện võ nghệ cho đứa bé.

Thanh Hùng vừa lên năm tuổi, đã được Không Không đạo sư bắt đầu truyền dạy những cơ bản nhập môn.

Thanh Hùng là một đứa bé thông minh, hiền hậu, nên học rất giỏi.

Vừa lên sáu tuổi võ công của Thanh Hùng đã có căn bản. Nội lực có thể đánh gãy những cây nhỏ cách sáu bước, còn khinh công đã có thể nhảy xa đến ba trượng.

Đối với một đứa bé lên sáu mà căn bản võ công như vậy, là đã khá lắm rồi.

Không Không đạo sư rất hài lòng, và hy vọng vào tương lai đứa đồ đệ của ông.

Chỉ có điều Thanh Hùng cảm thấy tâm hồn buồn bã, mặc dù tình thương của ông trút hết vào đứa đồ đệ duy nhất, và Thanh Hùng cũng đối với ông không thiếu tình thương.

Người buồn thường tìm đến chổ thanh vắng, đó là tâm trạng chung

của loài người, vì vậy, mới lên sáu tuổi, thường đêm, Thanh Hùng đã một mình lên đến "Đoạn hồn thạch" để than thân, trách phận, gọi mẹ nhớ cha.

Không Không đạo sư tỏ ý ngăn cấm nhưng Thanh Hùng lại có tánh hiếu kỳ, và vào một đêm Thanh Hùng đã gặp một quái tượng trong cửa hang "Đoạn hồn thạch".

Đêm đó trời đã về khuya, cũng như thường lệ, Thanh Hùng lẻn đến góc tùng thì đột nhiên nơi hốc đá phát ra một tiếng kêu.

Tiếng kêu nghe lành lạnh! Đồng thời tiếng ồ ồ phát ra một cách mãnh liệt hơn mọi bữa, làm cho hắn muốn điếc tai nhức óc.

Hắn lần đến, nhìn vào một cái lỗ sâu ăn thông vào thạch động.

Vừa ghé mắt dòm vào, thì một luồng hắc khí xông ra, tanh không thể tả, khiến cho hắn ngây ngất cả người, chân lảo đảo muốn qụy xuống.

Biết là hơi độc, Thanh Hùng liền thò tay vào túi lấy hai viên thuốc giải của Không Không đạo sư đưa cho hắn cất giữ để hộ thân.

Thuốc này là một linh dược quý báu lạ thường, mà Không Không đạo sư đã gia công hơn hai mươi năm trời, mới chế ra được.

Hắn uống thuốc vào đã thấy trong người bình tĩnh sáng suốt như thường.

Cách chỗ hắn ba trượng có một cửa hang ăn thông vào trong. Hắn vội thu hết can đảm lần đến.

Vừa bước vào miệng hang, bên trong phát ra hai tiếng rú rợn người, tiếp theo là mấy tiếng "Khịt khịt", "bùng bùng". Cả những tảng đá lớn nơi miệng hang đều rung rinh lên như sắp có động đất.

Thanh Hùng thất kinh, dừng chân lại!

Thật là nguy hiểm! Thân hình bé nhỏ của Thanh Tùng với những tảng đá khổng lồ trên miệng hang sâu, nếu sập xuống thì xương thịt

hắn nát ngầu còn gì.
Thế mà hắn cứ vẫn nghiêng nghiêng cái đầu bước tới, đôi mắt chầm chầm bên trong như bị một sức thôi miên nào vây?
À! Té ra hắn vừa thoáng thấy trong hang sâu có hai con quái vật đang đánh nhau.
Quên cả nguy hiểm, hắn để bàn tay trước ngực thủ thế, rồi cứ lần bước tiến vào.
Độ ba trượng, thì hang sâu đã thăm thẳm, mùi tanh hôi phát ra không còn chịu được nữa.
Thanh Hùng liền vận hết nội lực, đề khí, rồi cứ từng bước một lần đến.
Đường hầm đi quá một trăm trượng thì đến một quãng rộng, bốn bề đá xây như một cái thạch động.
Ở đây, hai con quái thú đanh hăng say đánh nhau!
Nhìn thấy hai con quái thú, Thanh Hùng mình mấy toát đẩm mồ hôi.
Hai con quái thú ấy, một con hả miệng đỏ như chậu máu, mình có bốn chân, lông lởm chởm giống như một con heo rừng, nhưng lớn hơn heo rừng gấp mười lần. Còn con kia là một loại trăn xanh, dài ước mười trượng, thân hình lớn như một cây tùng.
Bây giờ Thanh Hùng mới rõ, mùi tanh hôi phát ra là do ở miệng con quái thú giống heo rừng. Còn tiếng vo vo, vun vút chính là cử động của con trăn xanh tạo thành hơi gió.
Thanh Hùng đến gần, hai quái thú vẫn hăng say đánh nhau không hề hay biết có Thanh Hùng ở đây. Thanh Hùng để ý quan sát thấy mỗi lần trăn xanh uốn mình phóng tới thì quái vật giống heo rừng hà trong miệng ra một luồng hơi mù mịt như khói, đồng thời dùng hai chân trước đẩy lui địch thủ. Ngược lại, mỗi lần trăn xanh chuyển

mình là một làn gió mạnh như chưởng phong tạt tới vun vút.
Lối đánh của hai quái thú thật kỳ dị và dũng mãnh, chẳng khác hai tay cao thủ võ lâm trên đời.
Nhiều lúc, hắn thấy con quái thú này tấn công con quái thú kia, hắn bậm môi, cong tay khuỳnh chân, hình như chính hắn là một đối thủ đương dự cuộc vậy.
Ban đầu, Thanh Hùng còn đứng xa, sau hắn mỗi lúc mỗi xích lại gần đấu trường, mà hắn vẫn không hay biết.
Đột nhiên, một tiếng gió vút, quạt vào trước mặt Thanh Hùng. Hắn vội giơ tay ra đỡ. Nhưng sức hắn nhỏ xíu thế kia, làm sao ngăn được sức gió lộng của quái thú.
Sức gió vừa đánh bạt qua, thì cả thân hình Thanh Hùng đã bay bổng lên trời, lao đầu vào một hỏm đá đầy rong rêu.
Thanh Hùng thất kinh la lớn:
- Ối chết!
Thật vậy, hắn đã bị con trăn xanh quật đuôi trúng hắn, và tung hắn quật vào hỏm đá thì còn sống sao được nữa.
Giữa lúc hắn sợ quá, nhắm mắt chờ chết thì một làn kình lực thốc tới, chận đứng luồng gió của trăn xanh, làm cho Thanh Hùng không còn thấy mình bị lao đầu vào hỏm đá nữa!
May thay! Thanh Hùng dùng thuật khinh công nhẹ nhàng đáp xuống như một chiếc lá rơi, và quay nhìn lại, thấy hai con quái thú vẫn tiếp tục đấu nhau kịch liệt.
Thanh Hùng lầm bầm:
- Ôi chao! Ta khỏi chết là nhờ con quái thú giống heo rừng!
Thật ra, quái thú này không phải cố tâm cứu Thanh Hùng, trong lúc giao đấu, hắn thấy trăn xanh quật đuôi vào Thanh Hùng, nên thừa

chổ sơ hở tấn công đối phương, đánh ra một đòn kịch liệt. Quái thú trăn xanh phải thu mình thủ thế, nhờ đó Thanh Hùng thoát khỏi một đòn của trăn xanh.
Tuy thoát chết, nhưng Thanh Hùng bị lao vào phía trong của một hang sâu tối om.
Bên ngoài hai con quái thú đang đánh nhau kịch liệt như vậy, Thanh Hùng còn mong gì thoát ra được.
Thanh Hùng đưa mắt nhìn mọi nơi và lần bước vào một hóc đá để núp đỡ, tránh những nguy hại có thể xảy ra.
Thanh Hùng lần đi được một đoạn thì bỗng trong hóc đá có một mùi thơm bốc ra ngào ngạt! Mùi thơm khoan khoái lạ thường, đánh tan mùi tanh hôi của hai con quái thú kia.
Thấy tâm hồn thư thái, Thanh Hùng cứ lần mãi vào trong. Bên trong là một hang đá lớn, không có gì cả, chỉ thấy càng vào sâu thì mùi thơm cành nhiều.
Đi một lúc, Thanh Hùng bắt gặp một cành cây nhỏ, từ trong kẹt đá nhô ra. Cành cây có hai nhánh, mỗi một nhánh có một quả.
Thanh Hùng vội dừng lại, để mũi vào ngửi thì thấy đúng là mùi thơm trong hang do hai quả này tiết ra.
Tuy hang sâu, nhưng bên trên có ánh trăng lờ mờ chiếu vào, Thanh Hùng nhận ra thứ quả ấy màu vàng và chỉ lớn bằng ngón tay.
Thanh Hùng thầm bảo:
- Quả cây có mùi thơm, chắc là ăn rất ngon.
Thanh Hùng liền đưa tay ra bứt hai quả bỏ vào miệng.
Đúng như lời hắn đã đoán, quả cây có một mùi vị thiệt là ngon, vừa nuốt vào bụng. Thanh Hùng cảm thấy mát lạnh cả người. Hắn mò tay tìm nữa để hái ăn, nhưng cây đó chỉ có hai quả, làm cho hắn thấy

tiếc, hắn trố mắt nhìn mãi.
Hắn chép miệng, lảo đảo bước ra ngoài hắn chợt thấy trong người bốc lên một luồng hơi nóng từ đơn điền chạy lên mặt.
Hơi nóng có vẻ dồn dập khó chịu, làm cho Thanh Hùng thất kinh bụng bảo dạ.
- Chết chết! Ta đã ăn phải trái độc rồi!
Hắn nhớ lại lời sư phụ hắn dạy, rủi khi nhiễm độc phải ngồi yên, vận hơi cho thông các mạch để đuổi chất độc ra ngoài.
Hắn liền ngồi xếp bằng xuống mặt đất, khoanh chân lại, dùng yếu quyết nội công để vận công hành quyết.
Tuy nhiên, hơi nóng mỗi lúc một tăng. Hắn cảm thấy như một luồng hỏa khí chạy khắp cả các kinh mạch trong người, cuối cùng bốc lên, mặt nóng như lửa.
Thanh Hùng hốt hoảng thầm trách:
- ”Bởi ta không nghe lời sư phụ nên mới mang họa vào thân”.
Hắn muốn ôm mặt chạy về, quỳ trớc mặt sư phụ ăn năn chịu tội, nhưng làm cách nào ra khỏi hang được?
Đàng trước cửa hang, hai con quái thú vẫn đang đấu nhau đến độ quyết liệt tiếng gió ào ào tiếng thở hồng hộc, cả hang đá rung lên như muốn sập đổ?
Thanh Hùng đành ôm mặt nóng ngồi ở đó, không còn biết cách nào hơn.
Bỗng có tiếng dãy đành đạch! Rồi tiếng gió ào ào trong hang dần dần dịu đi.
Thanh Hùng hé mắt nhìn ra thấy con trăn xanh đã bị con quái thú giống heo rừng đánh chết, nằm liệt dưới đất, miệng trào máu tươi lai láng, và mùi tanh không tả. Con vật đó chỉ còn dãy dụa được vài cái

rồi tắt thở.
Còn con quái thú giống heo rừng tuy thắng, nhưng đã bị mệt nhừ, nằm mẹp dưới đất, thở hồng hộc, đôi mắt đỏ ngầu, miệng hả ra đỏ loét.
Thanh Hùng mừng quá! Cơ hội này không thoát thân còn đợi chừng nào? Hắn tung chân nhảy ra ngoài.
Nhưng lạ làm sao! Hắn vừa nhảy một cái đã ra đến miệng hang, làm cho hắn kinh dị, nghĩ thầm:
- Bình thường mình nhảy một cái chỉ xa được có ba trượng, sao mà hôm nay lại nhảy xa gấp mấy lần như vậy?
Hăn ngạc nhiên là phải, vì hắn có biết đâu hắn vừa ăn phải hai quả Huỳnh Tiên Lộ kia.
Huỳnh Tiên Lộ là một giống cây rất quí, mọc trong hang tối âm u. Bởi nó không chịu nổi khí dương, nên đến năm trăm năm mới có một lần ra trái. Đó là một điều may mắn, mà sau này hắn nhờ đó trở nên một đệ nhất giang hồ, lừng danh thiên hạ.
Vừa nhảy đến miệng hang, Thanh Hùng bỗng quay đầu nhìn lại, vì hắn thấy trong hang tối bỗng nhiên sáng quắc.
Một luồng điện quang nhấp nháy, tỏa ra đủ màu sắc.
Thanh Hùng tò mò, lại tung mình nhảy trở vào, thì thấy nơi chỗ hỏm bên trong có một bộ xương người mà lúc nãy hắn đã vô ý dẫm phải. Chính bộ xương này đã phát ra luồng ánh sáng ấy.
Thanh Hùng sợ độc khí, không dám lại gần, nhưng sau khi xem xét, hắn thấy không phải là độc khí, mà hình như có một vật gì bằng châu ngọc ẩn trong bộ xương khô ấy.
Hắn tò mò, bước lại dùng chân banh đống xương khô ra thì bỗng nhiên bắt gặp một lưỡi kiếm.

Lưỡi kiếm dài hai thước, trên cán có khắc một con rồng, đẹp đẽ vô cùng. Một bên đó lại có chiếc bao kiếm cũng đẹp đẽ không kém.
Tuy còn nhỏ tuổi, song nhìn thấy vật quý, Thanh Hùng cũng nhận ngay được là một bảo vật của dị nhân lưu lại từ đời trước.
Hắn thầm bảo:
- Bửu kiếm đẹp quá! Sư phụ ta tuy võ nghệ cao cường, nhưng chỉ có cây kiếm bằng gỗ mà thôi! Vậy ta đem vật này về cho sư phụ chắc sư phụ mừng lắm.
Hắn cẩn thận nâng thanh kiếm lên, nhặt chiếc bao đút vào.
Bỗng thấy trên bao kiếm có cột vào miếng da thú, cuốn tròn lại như ngón tay cái.
Thanh Hùng vội mở ra xem thì thấy trên miếng da có khắc rất nhiều chữ.
Nhờ ánh sánh của thanh kiếm, Thanh Hùng mới đọc được những dòng chữ khắc trên miếng da:
Gươm này gọi là “Hàn Tinh Kiếm” của một đạo sư đời nhà Lê chế ra, sau này truyền tới tay ta. Thanh gươm này đã giết biết bao nhiêu là giặc, lừng danh trên mấy trăm năm, do đó khách giang hồ ai cũng muốn đoạt thanh gươm này.
Kẻ nào vào được thạch động của ta tức là đã có duyên với môn phái của ta.
Lúc sống ta đã không tìm được một đệ tử, đến lúc ta chết ta đành cho kẻ có duyên.
Vậy hãy cúi đầu trước bàn thạch lạy ta chín lạy, rồi bước sang bên trái bảy bước, ở đó có một hốc đá, trong hốc đá có cuốn kinh thư ta đã suốt đời nghiên cứu công phu thượng thừa.
Kinh thư chia ra làm ba phần:

phần thứ nhất dạy về lôi điện khí công, phần thứ hai, lôi điện kiếm thuật, phần thứ ba, chưởng lực. Nếu cố gắng luyện hết ba môn này cho thấu triệt thì mai sau sẽ đạt được mức võ công thượng thừa trong giới giang hồ.

Con thú ngoài hang là một loại tê giác dùng để trị bách thú. Nó tánh độc nhưng rất trung thành với chủ. Ta nuôi nó dùng để giữ gươm báu và kinh thư. Nếu đã lấy gươm và sách thì cũng phải giữ gìn nó.

Tống Phong đạo nhân.

Lý Thanh Hùng xem xong mừng rỡ vô cùng. Hắn liền cúi đầu vái lạy bộ xương khô chín lạy rất cung kính và van vái:

- Kính tiền bối! Đệ tử Lý Thanh Hùng, duyên may gặp được tiền bối, lưu truyền báu vật, đệ tử nguyện tuân theo lời dạy bảo của tiền bối.

Dứt lời Thanh Hùng liền đứng dạy, bước bảy bước qua bên trái, quả nhiên hắn thấy một hộp đá, bên trong có để quyển sách bìa màu xanh da trời. Bên trong đề bốn chữ lớn “Mật tập kinh thư”, phía dưới ký tên “Tống Phong đạo nhân”.

Lý Thanh Hùng lòng mừng khấp khởi, một tay ôm tập kinh thư, một tay xách Hàn Tinh Kiếm nghiêng mình bái tạ lần chót rồi rón rén bước ra.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 2
Thầy Trò Luyện Công

Trước sân cỏ, con thú kỳ dị kia vừa chiến thắng địch thù song nó vẫn bị thương ra vẻ đau đớn, nó vừa trông thấy Lý Thanh Hùng bỗng trợn mắt xù lông, nhe răng toan nhảy chồm tới như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lý Thanh Hùng quát to:

- A Khì! Chớ có hỗn láo!
Nghe gọi đúng tên mình, con thú kia bỗng lùi lại vài bước ra vẻ ngạc nhiên.
Lý Thanh Hùng dịu giọng:
- Ngươi là kẻ bề tôi trung thành của Tống Phong Đạo Nhân, ngươi đã có công gìn giữ bảo vật, nay chủ ngươi đã đi, trao bảo vật lại cho ta và bảo ta cần phải chiếu cố, săn sóc đến ngươi hiện có ghi rõ trong kinh thư, ngươi chớ có làm càng mà thất lễ.
Con quái thú kia bỗng cúi mặt ve vẫy cái đuôi ra vẻ bằng lòng. Vì đã năm trăm năm nay nó có nhiệm vũ gìn giữ bảo vật này để trao cho người thừa kế, nay đã làm tròn nhiệm vụ nên con A Khì nép mình trước mặt Lý Thanh Hùng.
Thấy thế Lý Thanh Hùng vuốt ve, vỗ về con A Khì đoạn thò tay vào túi lấy ra một hoàn linh dược cho A Khì uống, tức thì mấy vết thương lành lại như xưa.
A Khì đứng dậy gục đầu lia lịa bái tạ Lý Thanh Hùng rồi uốn mình triển lực búng một cái chạy biến mất trong khu rừng già xa tít cách nơi đây hơn trăm dặm.
Lý Thanh Hùng đứng nhìn theo lặng thinh như cảm mến một con quái thú hung dữ nhưng trung thành, tiếc rằng hắn không làm tôi cho một kẻ thứ hai.
Lúc bấy giờ mặt trời đã ngã về Tây, Lý Thanh Hùng đoán biết sư phụ đang kiếm mình nên vội vã quay về.
Hắn búng nhẹ hai chân mà đã phi ra hơn ba mươi dặm, Lý Thanh Hùng lấy làm ngạc nhiên vì lâu nay chỉ có thể nhảy được ba dặm mà thôi. Hắn rất sung sướng uốn mình phi thân trong nháy mắt đã về đến nơi đứng tần ngần trước hóc đá lúc nãy.
Bấy giờ từ dưới chân núi có một bóng đen bay như gió phóng thẳng về phía Thanh Hùng, đó là Không Không đạo nhân.
- Sư phụ!
- Con.... con đi chơi đâu, khiến ta phải nhọc công tìm kiếm?
Hai tay Không Không đạo nhân ôm choàng lấy Thanh Hùng như bắt gặp của quý đã mất đi tự bao giờ.
- Thưa sư phụ, con đã đi vào “Đoạn hồn thạch”, xin sư phụ thứ lỗi.
- Đọan Hồn Thạch?
- Vâng, thưa sư phụ.
Không Không Đạo Nhân buông Lý Thanh Hùng ra và nhìn chăm chú ra dáng nghi ngờ:
- Sao con có thể về được? Chính ta đây võ công tuyệt thế còn không dám bước vào “Đọan Hồn Thạch” nửa bước, huống chi một đứa bé

lên sáu dám vào nơi tử địa và quay về đây vô sự thật là một việc kỳ lạ.
- Sư phụ không tin sao?
- Thiệt là khó tin lắm!
Lý Thanh Hùng nắm tay áo sư phụ mời ngồi trên gộp đá rồi vòng tay, kể rõ tỉ mỉ đầu đuôi từ việc vào trong hang bị độc khí choáng váng mặt mày nhờ có linh dược của sư phụ giải độc rồi đến việc gặp hai con quái thú kỳ lạ, cho đến việc tìm được hai bảo vật Hàn Tinh kiếm và một tập Kinh thư bí truyền.
Sau khi nghe rõ sự tình Không Không đạo nhân hoan hỉ trút một hơi thở khoan khoái tiếp theo một tràng cười khanh khách làm chấn động cả một vùng.
Không gian u tịch. Đạo nhân ôm lấy Thanh Hùng vào lòng vuốt ve âu yếm.
- Sư phụ giận con lắm sao?
- Ta cấm con vào Đọan Hồn Thạch sợ nguy hiểm đến tính mạng con, nay con may mắn tìm được báu vật mà trên đời này có một không hai thì thầy đâu có giận con nữa. Thôi thầy trò ta mau mau trở về Phong tiêu để thầy giải thích cho con nghe về cuộc đời của Tống Phong đạo nhân và tiểu sử của hai bảo vật nầy con sẽ cám ơn trời đất đã cho con một tương lai lừng lẫy trong võ lâm.
Nói xong Không Không đạo nhân bồng Thanh Hùng lên vai, nhún chân một cái tức thì như chim bay chỉ trong nháy mắt đã đi ra ngoài trăm dặm.
Về đến Phong tiêu, Không Không đạo nhân kêu Lý Thanh Hùng đến trước mặt vỗ về âu yếm và sờ mó vào xương cốt của Thanh Hùng để chiêm nghiệm, đôi mắt nhìn thẳng vào gương mặt màu vàng của Thanh Hùng rồi thong thả nói:
- Con đã được ăn hai trái màu vàng trong “Đọan hồn thạch” đó sao?
- Vâng!
- Ấy là diễm phúc của con đấy, thứ quả nầy là một thứ tiên quả tên là “Huỳnh tiên lộ”. Sư phụ có nghe sư môn tiền bối nhiều lần đề cập đến thứ quả này nó kết tinh bởi mười thứ linh quả do thiên địa âm dương cấu tạo. Kẻ nào có duyên kiếp mới gặp được nếu không có duyên tiền định dẫu đã hái được cũng bị tiêu tan. Người thường ăn được một quả thì thân nhẹ như lá, sức mạnh như voi, còn những người đã dày công luyện võ như con ăn được một quả có thể phi thân theo gió, sức mạnh phi thường thầy chỉ cần luyện nội công cho con một đôi lần, sau này con còn hơn sư phụ bội phần.
Thầy đã xem kỹ hai mạch “Nhâm đốc” của con đã nở ra, các đốt

xương của con cũng đã gần hóa sắc thì từ nay công chỉ giáo của thầy cũng đỡ phần mệt nhọc.
Nghe sư phụ tỏ tường Lý Thanh Hùng mừng rỡ ngửa mặt lên trời hai tay chắp lại như muốn van vái cảm tạ hoàng thiên đã ban ơn cho mình.
Không Không đạo nhân tiếp lời:
- Còn cuốn kinh thư ấy là một quyển sách bí truyền của Tống Phong đạo nhân nhờ đó người đã trở thành một đại hiệp võ công đệ nhất lừng danh trên sáu mươi năm.
Trong bước đường giang hồ của người chưa từng gặp một địch thủ nào dám đương cự.
Mấy tay cao thủ trong phái lục lâm tà đạo nghe danh ông đều khiếp đảm, vì đã chứng kiến nhiều lần trong lúc ông trừ gian diệt ác. Với thanh Hàn Tinh Kiếm một mình ông đã chém hàng trăm chiếc đầu cùng một lúc của các cao thủ của phe hắc đạo. Tuy thế lối ăn mặc của Tông Phong đạo nhân rất dản dị đơn sơ, tóc để xồm xoàm, tánh ưa vui chơi, ông thích đi ngao du thiên hạ. Ông có một võ công tuyệt thế song ông không bao giờ khoe khoang, tánh ông không bao giờ tha thứ cho những kẻ tà đạo ỷ mạnh hiếp yếu.
Hành động của ông khi ẩn khi hiện không ai bì kịp. Ta không ngờ một nhân vật phi phàm sống một cuộc đời ngang dọc đã ngót trăm năm về trước lại có thể gởi nắm xương tàn trong "Đoạn Hồn Thạch". Đã nhiều lần ta tìm kiếm khắp núi nhưng vẫn không tìm được cửa hang.
Nói đến đây Không Không đạo nhân nắm lấy tay của Lý Thanh Hùng cười khanh khách.
Lý Thanh Hùng nghe Không Không đạo nhân nói mà mê mẩn cả tâm thần, sung sướng quá đứng lặng thinh nãy giờ, thấy thầy nắm tay hắn ta cũng nở một nụ cười đắc chí.
Không Không đạo nhân nói:
- Con còn nhỏ lâu nay sức chưa thấu hiểu được những môn độc thủ để trở thành một cao thủ tuyệt thế, khi con đã đủ điều kiện thầy sẽ truyền cho con những môn bí truyền hiểm hóc.
Nghe thầy nói thế Thanh Hùng liền đứng dậy chắp tay tạ Ơn sư phụ và xin hứa chịu khó để luyện thành tuyệt thế võ công mới thôi.
Thời gian thấm thoát như chim bay. Thanh Hùng đã lên mười tuổi, thân thể cường tráng, mặt mũi khôi ngô, tánh tình cương nghị, Lý Thanh Hùng đã tinh thông tám phần hỏa hầu về độc môn tuyệt nghệ của Không Không đạo nhân.
Một bữa sáng nọ, ánh bình minh vừa xuất hiện, Lý Thanh Hùng đã vâng lời của sư phụ ra thao diễn lại những tài nghệ đã thu thập trong

sáu năm qua cho Không Không đạo nhân xem.
Trước khi thao diễn Lý Thanh Hùng chắp tay bái lạy Không Không đạo nhân.
Lý Thanh Hùng lộn mình nhảy lên, chân chàng chưa kịp động đất mà thân hình đã bay thẳng lên không gian rẽ gió kêu vun vút đồng thời múa kiếm diễn ra hai mươi bốn thức Không Không chưởng. Lúc bấy giờ trên không gian chỉ còn thấy ngọn gió và một làn khói trắng không biết Lý Thanh Hùng ở nơi nào nữa.
Thanh Hùng có ý muốn khoe tài nên các môn biểu diễn của chàng đều có kèm theo thế "Võ công nguyên thu" khiến cho tiếng gió càng thổi mạnh tất cả những lá cây trước mũi kiếm ngoài mười trượng đều thảy rơi rụng.
Bỗng Thanh Hùng dừng gươm đứng trụ thế trên bãi cỏ uốn thân mình hét to lên một tiếng nhảy lên không trung biểu diễn ba tuyệt chiêu "Hải thế phù long", "Hiệp linh xuyên bách" và "Xuất thủ đá công" cứ mỗi tiếng hét là đứt ngang một cây đại thọ cách xa mũi kiếm mười trượng.
Lý Thanh Hùng liền dừng gươm nhảy đến trước mặt Không Không đạo nhân nghiêng mình xá một cái, vẻ mặt như thường không có vẻ gì là mệt mỏi cả.
Không Không đạo nhân vô cùng hoan hỉ vỗ vai Thanh Hùng cười dài và khen ba chưởng sau cùng có thể đánh gảy cây ở ngoài mười trượng xa. Không Không đạo nhân vuốt râu nhìn đệ tử gật đầu và cười ra vẻ đắc chí.
Lý Thanh Hùng từ khi ăn được hai quả "Huỳnh tiên lộ", sức mạnh vô song lại thêm dày công luyện tập công phu nên võ công mỗi ngày một giỏi chàng có thể tự tin rằng mấy năm sau nữa đây võ công của chàng có thể bằng sư phụ.
Không Không đạo nhân ôm Thanh Hùng vào lòng âu yếm nói:
- Hùng nhi! Tuổi con còn nhỏ mà đã tinh thông "Hỏa hầu" thật là hiếm có trên đời, không uổng công thầy đã khổ cực dạy dỗ cho con trong mười năm nay.
Nói xong Không Không đạo nhân phá lên cười ha hả làm chấn động cả một vùng núi âm u tịch mịch.
Đọan Không Không đạo nhân khẽ bảo:
- Hùng nhi, con diễn tiếp "Không Không kiếm pháp" của thầy, cho thầy xem nhé!
Thanh Hùng cúi đầu đáp:
- Hài nhi tuân lệnh.
Lý Thanh Hùng chạy vào phòng lấy ra một thanh gươm bằng trúc.

Cây gươm trúc này là lợi khí duy nhất của Không Không đạo nhân trên bước đường giang hồ hành hiệp.
Tuy nó là một thanh kiếm trúc nhưng chủ nó đã dày công luyện tập nội công tập trung vào mũi kiếm nên cây kiếm trúc này có thể chặt sắt dễ như chơi, Không Không đạo nhân đặt tên cây kiếm trúc này là "Không Không kiếm pháp".
Lý Thanh Hùng cầm cây trúc một mình tung hoành giữa khoảng đất mênh mông, lưỡi kiếm chặt vào không khí nghe san sát. Môn kiếm pháp này gồm có mười tám chiêu, rất tinh kỳ, mỗi chiêu gồm ba thức, đó là tuyệt kỷ của Không Không đạo nhân.
Trước kia Không Không đạo nhân đã nhờ vào môn kiếm pháp này mà được nổi danh trong giang hồ, hơn bốn mươi năm trên bước đường hành đạo giang hồ Không Không đạo nhân chưa từng gặp địch thủ nào có thể chịu đựng nổi một chiêu.
Lý Thanh Hùng tập trung tinh thần vào đôi mắt vận hai luồng nhãn lực nhìn thẳng vào mũi gươm, tay mặt siết chặt cán gươm đó là phương thức sử dụng "Không Không kiếm pháp".
Sau khi thi triển thần lực, Thanh Hùng dùng mười tám chiêu "Không Không kiếm pháp" vung kiếm làm cho không khí vùng này biến thành những làn sóng bạc chạm vào nhau nghe ào ạt.
Lý Thanh Hùng cắn răng thi triển thêm thần lực để biểu diễn nốt ba chiêu chót, ba chiêu chót này rất là ác hiểm mang tên là "Thiên điểu phi kinh", "Long dực ô đẩu", và "Bạt phong chiết võ", ba chiêu này nghe tiếng kêu hầm hập có khi lại gầm thét hổ báo kêu la.
Không Không đạo nhân cúi xuống nhặt một nắm đá thi triển thần lực ném vào Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng biết sư phụ muốn thử mình liền nghiến răng tập trung tinh thần vào chiêu kiếm hét lên một tiếng, chiêu kiếm bay ồ ồ, các viên đá kia chạm vào kiếm liền tan ra thành từng mảnh.
Không Không đạo nhân vuốt râu mỉm cời đắc chí.
- Ta khá khen cho Hùng nhi đã dùng được đường kiếm như sở nguyện.
Lý Thanh Hùng dắt kiếm vào lưng nhảy đến trước mặt sư phụ làm ra vẻ nhỏng nhẻo.
- Sư phụ muốn chơi xấu con, con không chịu đâu.
Không Không đạo nhân vỗ đầu Thanh Hùng âu yếm nói:
- Thầy thiết tưởng ném đá kia có ăn nhằm gì đến đường kiếm tinh luyện của con?
Trong cuộc khảo nghiệm võ công hôm nay của con, giá như có tên giang hồ đại đạo nào đến đây chứng kiến thì chắc chắn phải thầm

phục võ công của con ngay.
Không Không đạo nhân nhìn chằm chằm vào Thanh Hùng rồi nói tiếp:
- Hùng nhi! Sư phụ đã truyền hết tất cả những môn võ học của sư phụ cho con hết rồi, sư phụ xét công lực của con đã đạt được mười phần toàn vẹn, con chỉ còn thiếu những kinh nghiệm trên bước đường giang hồ mà thôi, vậy ngày mai sư phụ sẽ dạy cho con võ học của Tống Phong đạo nhân, và đồng thời sư phụ sẽ dạy cho con về văn chương nữa, mong sau nay con sẽ được văn võ song toàn, có thể trở thành người hữu dụng.
Lý Thanh Hùng ngồi vào lòng Không Không đạo nhân ngước mặt nhìn Sư phụ bằng đôi mắt trìu mến.
Tập kinh thư của Tống Phong đạo nhân gồm có ba phần.
- Phần thứ nhất - luyện về "Tiên thiên vô cực".
- Phần thứ hai - luyện về "Lôi phong điện khí".
- Phần thứ ba - là phần luyện về "Hô biến thành thông".
Luyện được "Tiên thiên vô cực" tức là vận khí âm dương kết thành một màn vô hình bao quanh mình dầu cho búa rìu bao phủ hay độc khí xông ra cũng không ám hại nổi.
Phần thứ hai là "Lôi phong điện" khí tập trung phần âm dương điện hòa lẫn với nhân điện tạo thành một phóng xạ dùng trong đôi nhãn tuyến có thể điểm huyệt địch thủ một cách dễ dàng.
Còn phần thứ ba là "Hô biến thành thông" có thể thay hình đổi dạng hay lẫn trốn tài tình mặc dù đứng trước mặt địch thủ cũng không nhìn thấy.
Thật là một kỳ học tuyệt thế phải đắc thiên độc hậu mới có thể toàn thiện toàn mỹ được.
Lý Thanh Hùng ngày đêm ra công tập luyện và cũng nhờ ăn quả "Huỳnh tiên lộ" phải mất hết hai năm mới học được "Tiên thiên vô cực".
Khi Lý Thanh Hùng lên mười ba tuổi mới bắt đầu học qua "Lôi phong điện" chưởng vì kiếm pháp này khó học hơn phải luyện cho được một cơ bản thật là vững chắc mới có thể luyện nổi "Lôi phong điện khí".
Trong các chiêu này, Không Không đạo nhân và Lý Thanh Hùng hai người phải dày công tập luyện ngót hai năm trời mới thành công.
Trong thời gian này Không Không đạo nhân cũng đem hết tài học của mình ra chỉ giáo cho Thanh Hùng.
Từ năm mười lăm tuổi trở đi, Thanh Hùng mới bắt đầu luyện "Lôi điện kiếm" của Tống Phong đạo nhân. Chỉ bốn chiêu này hai thầy trò

Không Không đạo nhân phải hết hai năm trời mới luyện xong “Lôi điện kiếm”.
Trong thời gian ấy hai thầy trò luyện đi luyện lại, đánh nhau suốt ngày để rút kinh nghiệm và làm cho sáng tỏ những chiêu mà hai người chưa hiểu.
Bốn chiêu này tập luyện khó khăn nhưng rất quan trọng. Khi ở dưới đất thì không có gì đặc sắc cả nhưng khi đấu nhau ở trên không trung thì nó có một mãnh lực vô cùng nguy hiểm.
Nguồn điện lực của Hàn Tinh Kiếm bạt ra xa hơn mười trượng không một sức mạnh nào có thể tiến tới trong vòng mười trượng trong lúc kiếm khí đang tung hoành.
Khi hai thầy trò đã luyện tinh thông hết ba phần, hai người lại vận hành toàn thần dùng “Hàn tinh kiếm” có thể lấy đầu kẻ địch cách xa ngoài trăm trượng dễ như chơi, thật là một bậc kỳ tài.
Bấy giờ Lý Thanh Hùng rất giỏi có thể tự đắc là vô địch.
Từ nay trên bước đường giang hồ địch thủ khó tránh được ba chiêu kiếm kỳ lạ này.
Không Không đạo nhân cũng dựa vào Thanh Hùng mà học được tuyệt thế võ công này, ông rất vui mừng.
Có một điểm làm cho ông lo ngại là sợ Thanh Hùng tuổi còn nhỏ tánh tình còn táo bạo, e chàng giết người nhiều vì đó là điều tối kỵ, nên việc chỉ giáo về văn học Không Không đạo nhân còn phải truyền đạt nhân nghĩa, trung hậu và bác ái cho Lý Thanh Hùng biết nữa.
Khi Lý Thanh Hùng lên mười bảy tuổi được biết cha mình bị giết mẹ mình bị bắt, chàng rất căm hận, ngày ngày hai giòng nước mắt nhỏ trên đôi má, buồn rầu không kể xiết.
Đêm nào chàng cũng đến chân núi bên cây tùng già kêu khóc rất là thảm thiết.
Không Không đạo nhân cũng thương xót cho cảnh ngộ của chàng nhưng ông thấy không tiện bày tỏ tâm sự.
Đêm nay sau khi từ chân núi trở về Lý Thanh Hùng ôm sư phụ khóc lóc rất là thảm thiết, khiến Không Không đạo nhân động lòng thương lấy tay vuốt tóc Lý Thanh Hùng và nói:
- Hùng nhi! Mối thù của cha mẹ con cần phải trả để cho tròn hiếu đạo vậy sư Phụ quyết định ngày mai này con cần phải xuống núi.
Lý Thanh Hùng nghe sư phụ nói như vậy liền òa lên khóc:
- Thưa sư phụ, ngót mười bảy năm nay sư phụ còn đóng vai trò là một từ mẫu của con, mối thâm tình này con bỏ ra đi sao đành.
- Con có lòng hiếu nghĩa như vậy, sư phụ rất vui, song con cần phải đi cứu mẹ của con?

Nghe sư phụ nói như vậy mồ hôi Lý Thanh Hùng toát đầm đìa than thở nói:
- Thưa sư phụ, sư phụ đã khổ nhọc vì con mười bảy năm trời ít ra con cần phải ở lại đây mấy năm để đáp lại công dưỡng dục của sư phụ gọi là đền đáp chút tình thương trong muôn một rồi sau này con sẽ đi báo thù cũng chưa muộn.
- Con có lòng hiếu thảo như vậy, sư phụ đã mãn nguyện rồi, miễn con biết vâng lời sư phụ dạy bảo thì cũng đủ cho sư phụ vui lắm rồi. Vậy con nên nhớ rằng ngày mai con dấng thân trên bước đường giang hồ, sư phụ sẽ cho con biết những tay hiệp đạo của chánh phái và những ác ma của phái hắc đạo, con cần phải biết tường tận để con khỏi phải bị lụy thân.
Đoạn hai thầy trò dìu nhau vào nhà đàm đạo.
Sáng hôm sau Lý Thanh Hùng vừa thức dậy, thấy bên giường có để một đĩa trái cây và một bức thư.
Lý Thanh Hùng đoán biết sư phụ vì không muốn chứng kiến cảnh ly biệt nên ông đã đi trước.
Lý Thanh Hùng mở bức thư ra xem thì thấy trong thư sư phụ chàng có dặn rằng:
Nay sư phụ có việc đi xa thăm bạn hữu, con hãy mau sửa soạn xuống núi, từ nay trong bước đường giang hồ con sẽ gặp nhiều chông gai nguy hiểm, con chớ khoe khoang cậy mình có võ công tuyệt thế mà giết người quá nhiều. Con phải lấy câu nhân ái đi đầu làm bước hành hiệp trong đời của con.
Còn cuốn Kinh thư này sư phụ đã chôn cất trong núi vì con đã thuộc cả rồi nếu để lại sẽ mang lại hậu hoạn về sau.
Con chớ nên dùng những ngón bí hiểm trong tập kiếm phổ này mà làm chấn động võ lâm giang hồ, chỉ có những trường hợp bất đắc dĩ con mới được dùng đến.
Thanh Hàn tinh kiếm này là cây kiếm quý con đi phải luôn luôn đút vào bao kiếm vì mỗi lần rút ra là phải dính máu, vạn nhất con có gặp phải địch thủ khó lòng đối phó con hãy dùng đến.
Diệt trừ những phường gian ác là nghĩa vụ của người nghĩa hiệp con nên làm, song khi tội nhân đã biết ăn năn hối lỗi con nên tha thứ để dự lòng nhân ái.
Nếu con nhớ lời sư phụ thì sư phụ rất là yên tâm và nếu thầy trò mình còn có duyên thì sẽ có ngày gặp lại.
Sư phụ Không Không Tổ.
Lý Thanh Hùng đọc thơ xong, nước mắt rơi lả chả, chàng liền xếp phong thơ cẩn thận bỏ vào túi đoạn sửa soạn hành lý chuẩn bị lên

đường.
Lý Thanh Hùng đứng nhìn lại lần cuối những kỷ niệm ở đây trong mười bảy năm trường chung sống với sư phụ rồi nghiêng mình búng mạnh đôi chân và hét lên một tiếng, thân hình chàng phóng lên vùn vụt chỉ thấy xẹt một làn khói trắng.

Hồi 3
Thư Sinh Trừ Thảo Khấu

Lúc bấy giờ vào khoảng trung tuần mùa hạ, cảnh vật như bị nung nấu trong lò lửa.
Không một ngọn gió, không một đám mây, tất cả đều im lặng.
Trên con đường đất gồ ghề, người ta thấy một chàng thư sinh vóc người tầm thước, trạc độ mười chín, hai mươi tuổi, mặc chiếc áo trắng tinh, chân đi thong thả, nắng hạ phản chiếu lên chiếc áo của chàng biến thành một màu băng tuyết.
Chàng thư sinh rẽ qua phía bắc đến một cây đại thọ, gặp một bọn người đang ngồi nghỉ mát.
Bọn này toàn là những nông dân chất phác. Trông thấy chàng, họ nhìn đăm đăm ra vẻ ngạc nhiên, có lẽ họ trông thấy sắc mặt của chàng có một màu vàng kỳ dị khác hơn người thường.
Bỗng một cụ già trong bọn người nông dân nói:
- Tôi trông nước da vàng của cậu, chắc là cậu đang bị bệnh nặng sao không nghĩ ngơi, tội gì mà phải phơi thân dưới nắng nóng bức thế này?
Ai nấy đều chăm chăm nhìn chàng, khiến chàng cúi gầm mặt xuống, không dám ngước lên nhìn ai.
Gã thư sinh này từ bé đến lớn chỉ sống trong rừng núi âm u, ngoài sư phu của chàng, chàng chỉ còn làm bạn với núi non cây cỏ. Hôm nay đột nhiên chàng gặp một số đông người lạ mặt thì làm sao chàng không bẽn lẽn. Nhưng biết đâu trong thái độ hèn yếu kia nó chứa đựng một người văn võ song toàn.
Trong bọn nông dân này, có một ông lão vận y phục thương gia đến bảo chàng:
- Cậu bé! Tôi xem cậu đang lâm bệnh cậu hãy lại bóng cây nghỉ mát cùng chúng tôi, vội gì mà đi dưới mặt trời nóng bức thế này.
Lão vừa nói vừa nắm tay dắt chàng vào bóng cây:

- Cám ơn bác.
Chàng thư sinh ra vẻ cảm kích tấm lòng tốt của lão già nhà thương gia và cùng đi xuống dưới gốc cây.
Ngồi nghỉ dưới bóng cây, chàng liếc nhìn mọi người, chàng có cảm giác trong thế gian này những kẻ làm ăn đầu tất mặt tối nơi đồng quê đều nhân từ bác ái.
Chàng mỉm cười thầm nghỉ rằng:
"Cơ thể ta rất cường tráng, các người đâu có hiểu được lúc ta còn nhỏ gặp ta gặp được dịp may ăn được quả Huỳnh tiên lộ khiến cho mặt của ta biến thành màu vang, chứ thật ra ta đâu có bệnh".
Vì biết bọn người này lầm tưởng chàng đang lâm bệnh nặng, cho nên chàng nằm dài xuống đất và thở hổn hển nhăn mặt làm ra vẻ đau đớn lắm.
Giây lát sau, chàng đứng dậy chắp tay thưa:
- Thưa các bác, các bác đã có lòng tốt chiếu cố đến bịnh tình của tiểu sinh, tiểu sinh này xin cảm tạ tấm lòng tốt của các bác.
Mấy cặp măt chăm chú nhìn chàng, một cái nhìn thương hại. Lý Thanh Hùng đã luyện đến bực thần quang nên đã dấu được thân hình cường tráng kia. Họ chỉ thấy một vóc người mảnh khảnh, rỏ ràng là một người đang bị bệnh trầm trọng, dầu cho có người võ công cao cường cách mấy cũng không tìm thấy trong người của thư sinh một đường nét võ nghệ. Trừ phi chàng nổi giận, hay vận công đánh lui địch thủ người ta mới thấy đôi mắt chàng phát ra hai luồng nhãn quang kinh khủng. Trong lúc ấy họ mới biết chàng có một thân võ công tuyệt cao.
Đang lúc mọi người bao vây xung quanh Lý Thanh Hùng hỏi này hỏi nọ. Bỗng đằng xa có tiếng vó ngựa rập rình. Các con mắt đều đổ dồn về phía ngựa đang phi tới.
Trong đám bụi lờ mờ ấy ngươ ta nhận thấy gồm bốn con ngựa đang nối đuôi nhau phi nước đại, ngựa chạy càng mau bốn gã kia càng vút roi quất lia lịa.
Chẳng bao lâu đoàn ky mã kia đã tiến đến chỗ mọi người đang nghỉ mát. Ngựa đang chạy nhanh, bỗng người đi đầu siết chặt dây cương khiến con ngựa cất hai chân ngước lên trời rú lên một tiếng nghe não nề đau đớn, và các con ngựa theo sau cũng bị người cưỡi làm như thế. Họ gò cương dưới bóng cây cát bụi bay mịt trời khiến ai cũng phải nhắm mắt lại.
Người cỡi ngựa đi đầu tiên quay lại nói:
- Anh em mình xuống đây nghĩ mát một tí, dầu con nhỏ ấy có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi tay anh em chúng ta.

Nói xong bốn người đều nhảy xuống ngựa.
Họ vận y phục bó sát trong người kẻn nào cũng có mang binh khí kỳ cục. Lý Thanh Hùng đoán biết gã đi đầu là thủ lãnh trong bọn, gã thủ lãnh này trạc đổ bốn mươi tuổi, mắt nhỏ, lông mày ngang, vẻ mặt lâm lì đanh ác.
Ba người kia trạc đổ ba mươi tuổi xem qua cử chỉ cũng có thể biết bọn này không phải những nhân vật chánh phái.
Bốn người tiến đến chỗ nghĩ mát của Lý Thanh Hùng. Có một số nông phu sợ hãi vỗi vã lẩn tránh, còn một số ở lại nhìn lất lét bốn gã này.
- Ê! Dang ra để cha mày ngồi nghỉ, có ai dám không tuân lệnh không?
Dứt lời mọi người đều tránh xa chỉ có chàng mặt vàng, vóc người ốm yếu nằm xoài dưới đất, hai chân duỗi chữ bát chiếm một khoảng đất rộng dưới bóng cây.
Nãy giời Lý Thanh Hùng rất bực tức với thái độ lưu manh của bốn tên này bây giờ chúng lại muốn bắt nạt, phách lối, chàng lại càng bực bội hơn nữa. Chàng định cho bốn gã này một bài học cho bọn chúng biết thế nào là lợi hại.
Thật ra bốn tên này cũng là những nhân vật có tên tuổi trong giới giang hồ, đây là bọn “Trời Sơn Tứ Ác” chính bọn Hắc đạo đã từng khổ sở với bốn tên này. Sào huyệt của chùng ở “Trời Sơn” hằng ngày chúng cướp của giết người không ít.
Người thứ nhất là “Lão Đại” là đầu đảng trong bọn. B a người kia là: Hổ Xuyên Sơn, Cốc Thái Tu và Long Du Thủy. Cách đây năm năm bọn thảo khấu Phi Long Bang đã chinh phục được bọn này và đem về cho nhập đảng nhưng bọn này thường chồng kháng không vâng lời Bang chủ, nên bị Bang chủ bắt giam. Chúng phải vượt ngục để trở về “Trời Sơn” thường hay cướp của giết người và đi bắt gái.
Chúng nghe Triệu Phu Trường có nàng ái nữ nhan sắc chim sa cá lặn liền phi ngựa đi bắt cho được nàng đêm về dâng cho Lão Đại.
Gã lão đại này tánh tình nóng nảy trông thấy chàng thư sinh này vẫn nằm lì ở đó không nhúc nhích liền nộ khí xung thiên nhảy tới đá vào chân Lý Thanh Hùng và nói:
- Ê! Ngươi không nghe ta nói sao? Hay ngươi đã chán đời rồi?
Lý Thanh Hùng vẫn làm thinh.
Hổ Xuyên Sơn lướt tới đá thêm một đá nữa và nói:
- Ngươi không nghe lão đại của chúng ta hay nói sao? Ngươi cả gan không nghe lời à?
Bọn người nông dân đứng đằng kia xầm xì:

- Tội nghiệp cho chàng thư sinh bệnh hoạn này sắp chết đến nơi mà còn gặp bọn hắc đạo ác độc này ắt phải mang lụy vào thân.
Đoạn lão thương gia lúc nãy liền liều mạng chạy tới qùy xuống vòng tay thưa:
- Xin lão gia hãy rộng lượng tha thứ cho chàng thư sinh này, cậu ta bị bệnh sắp chết rồi.
Hổ Xuyên Sơn rút chân về, trợn ngược đôi mắt lên nhìn thẳng vào mặt lão già nhà thương gia nói.
- Cái gì? Ngươi muốn xen vào việc của lão gia đây à?
Lão già thương gia run rẩy đáp:
- Thưa lão gia! Lão phu đâu dám xen vào việc của các đại gia, nhưng mà cậu ta vừa lâm bệnh, trông da mặt vàng khè của cậu ấy, các đại gia cũng đủ biết rồi. Xin đại gia rộng lòng thương mà tha cho cậu ấy. Chúng tôi sẽ khiêng cậy ấy đi ngay.
Lúc đó Hổ Xuyên Sơn mới trông thấy gã thư sinh bệnh hoạn này hình như gần chết đến nơi nên hắn ta không đá nữa.
- Được! Ta tha cho hắn đó.
- Khiêng nó đi....
Hổ Xuyên Sơn nói vừa dứt liền hét lên một tiếng té nhào xuống đất, và tiếp theo đó là một tràng cười khanh khách. Chàng thư sinh đã đứng sừng sững dưới bóng cấy như một thiên thần. Tất cả đều ngạc nhiên, nhìn chàng thư sinh một cách kinh ngạc, không biết chuyện gì đã xảy ra.
Lão đại không thể tin được gã thư sinh bệnh hoạn này lại có thể làm hại nổi Hổ Xuyên Sơn được nên lão đưa mắt nhìn xung quanh xem có cao nhân nào giúp đỡ gã thư sinh bệnh họan này không.
- Như thế nghĩa là gì?
Lão già thương gia này làm sao lại có thể hại nổi nhị đệ ta được, mà nếu không phải lão thì là ai mới được chư?
Lão đại đứng ngơ ngẩn hoài, mà chưa biết phải xử trí như thế nào.
Lý Thanh Hùng thấy ai nấy đều có vẻ hoài nghi chàng đắc ý nói:
- Các ngươi toàn là một lũ ngu dốt, đồng bọn bị hại mà không tìm ra được thủ phạm và cũng không biết phải xử trí như thế nào?
- Thiệt là lạ! Thằng tiểu tử bệnh hoạn này lại có thể nào hại được nhị ca của ta sao?
- Có gì là lạ?
- Nếu ngươi là một người có võ công thì hãy đường đường chánh chánh ra mà đấu với chúng ta tại sao lại hành động lén lén lút lút ám hại nhị ca ta, như vậy đâu phải là anh hùng hảo hán?
Lý Thanh Hùng cả cười nghiêng mình dùng chân đá một cái trúng

ngay sau lưng Cốc Thái Tu lập tức hắn phun ra một đóng máu tươi. Một lát sau Cốc Thái Tu mới dần dần tỉnh dậy. Đây là ngón điểm huyệt của Lý Thanh Hùng, tất cả mọi người đứng nhìn chàng ngơ ngác. Cốc Thái Tu từ từ tỉnh dậy ngồi lừ đừ như người vừa tỉnh giấc chim bao Lão đại lúc này đã nộ khí xung thiên bước tới hai bước chỉ vào mặt Lý Thanh Hùng nói:
- Tiểu tử! Ngươi tên họ là gì, lai lịch thế nào, ngươi đã học tà đạo của ai mà dám lộng hành trước mặt các đại gia.
- Ngươi có giỏi thì coi đây.
Lão đại hô một tiếng chấn động cả một vùng, đồng thời tống lên hai chưởng liên tiếp vận lực đẩy ra một lần. Luồng gió kia tống ngay ngực Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng vẫn điềm nhiên, chắp hai tay sau lưng coi như không có việc gì xảy ra. Bổng chàng quay người một cái rồi biến đâu mất, người ta không tìm thấy chàng đâu nữa.
Lão đại tin tưởng rằng với hai chưởng hợp nhất này dầu cho ai giỏi đến đâu cũng phảI tan xương nát thịt, lão đại không ngờ đằng sau lưng mình lại có tiếng cười lạnh lùng chua chát.
Lão đại quay lại nhìn vào mặt Lý Thanh Hùng lão kinh ngạc tự hỏi "Không biết gã thư sinh mặt vàng này dùng võ công gì mà có thể tránh khỏi hai chưởng vừa rồi của tạ" Lão đại liền rống lên một tiếng ghê rợn, lão quyết dùng hai chiêu tuyệt mạng, hai chiêu này đánh luôn cả trên dưới tả và hữu. Nếu tránh khỏi thì nó sẽ biến thành độc đao đâm tới giữa hào quang của đối phương thật là ghê ghớm.
Tuy thế nhưng đối với Lý Thanh Hùng coi như một trò chơi trẻ con mà thôi, chàng chỉ cần vận khí toàn thân thì sẽ tạo ra sức dội lại, Lão đại sẽ bị ngã ngay, nhưng chàng có ý đùa với Lão đại nên chàng dậm chân phóng lên ba trượng rồi đứng phắt sau lưng Lão đại nói lớn:
- Thất phu vô lễ! Cha ngươi đang ở đằng sau ngươi nè!
Cả bọn nông phu nãy giờ đứng xem không chớp mắt, thấy chàng thư sinh bệnh hoạn này võ nghệ cao cường, họ thiệt là không dám tin ở mắt mình.
Lúc này Lão đại đã bị mất mặt, lão biết không còn cách nào để thắng chàng thư sinh bệnh hoạn này, nên lão bèn nói:
- Sư phụ ngươi chỉ dạy cho ngươi cánh trốn tránh thôi sao?
- Ta không muốn giết người vì ta vâng lời sư phụ ta mà thôi.
- Súc sanh, nếu như ngươi có gan thì hãy đánh với ta một trăm chiêu xem sao.
Bây giờ Lý Thanh Hùng không còn nhẫn nại được nữa khí uất xông

lên mặt, nên nhìn sắc mặt chàng thiệt là hung dữ, chàng nói:
- Phách lối! Ta chấp cả các ngươi cùng đánh với ta, nếu như trong vòng ba chiêu ta không giết được các ngươi, thì từ nay ta sẽ rút lui ra khỏi chốn giang hồ.
Bọn "Trối Sơn Tứ Ác" bị Lý Thanh Hùng khiêu khích, bốn người cùng rống lên một tiếng nhảy ra bao vây bốn mặt, họ rút binh khí ra quyết cùng Lý Thanh Hùng tử chiến.
Lý Thanh Hùng không quan tâm gì đến hành động của bốn người này, hai mắt nhắm nghiền lại, đôi tay rũ xuống, như không trông thấy hành động của bọn chúng.
Với thái độ đó lám cho bọn Trồi Sơn Tứ Ác tức giận vô cùng. Từ khi chúng xuất đạo đến nay chưa từng bị ai khinh khi chúng đến như vậy.
Lão đại tức quá nói:
- Tiểu tử thúi! Ta không giết những kẻ vô danh tiểu tốt, mau khai báo tên họ để lão đây cho ngươi chết được toàn thây.
Lý Thanh Hùng mở mắt ra cười ha hả, rồi nhắm mắt lại nói một cách lạnh đạm:
- Ngươi không xứng đáng để biết tên của ta.
Lão đại liền phun nước miếng vào mặt Lý Thanh Hùng rồi nói:
- Ta không muốn giết ngươi hơn nữa bọn "Trồi Sơn Tứ Ác" của ta rất có độ lượng khoan hồng, nếu như mà ngươi sợ chết thì quì xuống đây kêu ta một tiếng "Ông nội" thì ta sẽ cho nhà ngươi một con đường sống, nếu như không một lát nữa đây có van xin thì cũng đã muộn rồi.
Lý Thanh Hùng mở mắt ra và nói:
- Các ngươi đừng có phách lối, các ngươi nên cút đi, bằng không ta sẻ cho các ngươi làm tứ qủy không đầu.
Bọn "Trồi Sơn Tứ Ác" nghe nói như vậy tức giận đến nổi râu tóc dựng ngược lên.
Cả bọn đều vận khí toàn thân xẹt ra bốn đường hào quang đồng thời nổi lên một luồng gió rất mạnh cuốn bốn thanh gươm chém lên mình Lý Thanh Hùng.
Lão đại dùng ngón áp thiên môn đánh vào thái dương huyệt Lý Thanh Hùng.
Hổ Xuyên Sơn dùng "Đoạn Tùng Quan Nguyệt" đưa cặp song đao chém vào đùi Lý Thanh Hùng.
Cốc Thái Tu vận thần lực vào cây tề mi côn đánh thẳng vào ngực Lý Thanh Hùng.
Long Du Thủy nhắm vào xương sống chém thẳng xuống.

Lý Thanh Hùng trước sau bốn phía đều bị địch tấn công, chàng vẫn bình tĩnh như thường, chờ cho bốn đường gươm kia lướt tới gần. Lý Thanh Hùng hét to lên một tiếng hai chân búng mạnh, thân hình chàng phóng nhanh lên không trung.
Đây là ngón "Nhất Hạt Xung Thiên" tuy là một môn khinh công bình thường, nhưng Lý Thanh Hùng vẫn vượt lên cao trên mười trượng.
Lý Thanh Hùng nói lớn - Đây là chiêu thứ nhất.
Bốn thanh gươm cùng một lúc đâm tới nhưng đã không thấy bóng địch thủ đâu, nên chém lẫn vào nhau nghe rổn rảng.
Bốn người này thi triển hết toàn lực mong hạ đối thủ nhưng khi đường gươm đưa ra một cách vô định thì ai nấy đều mất thăng bằng chúi người về phía trước.
Lý Thanh Hùng đứng ngoài vòng chiến chắp tay sau lưng cười khanh khách.
Bọn " Trời Sơn Tứ Ác" nhất quyết không nhục, khí giận bốc lên đôi mắt làm xẹt ra những hào quang ghê rợn, ập tới Lý Thanh Hùng cùng xuất chiêu một lượt như lần trước. Bốn thứ binh khí chia làm trước sau trên dưới đồng tấn công như vũ bảo, luồng cuồng phong từ tứ phía cuốn đến ù ù.
Bốn người cùng dùng độc thủ quyết sống chết với Lý Thanh Hùng. Họ dùng đến chiêu liều mạng này cũng thật là kinh khủng.
Lý Thanh Hùng thấy bọn này cũng không phải là tay vừa, cho nên chàng định giải quyết bọn này sớm chừng nào hay chừng ấy. Liền hít một hơi lên đơn điền thật mạnh dùng hai phần "Tiên Thiên Vô Cực" và "Lôi Điện Khì Công" mà chàng đã học của Tống Phong Đạo Nhân, lập tức xung quanh chàng tạo nên một lớp khí quyền thần thông vững vàng như một bức tường kiên cố.
Khi năm luồng hào quang và bốn món binh khí đâm tới liền gặp phải hơi sức mạnh liệt xung quanh chàng dội ra mạnh quá làm cho bốn người đồng hét lên một tiếng ngã nhào trên mặt đất, liền tắt hơI chết liền, máu tuôn ra lai láng.
Đứng trước thảm cảnh này, Lý Thanh Hùng cũng không ngờ môn võ học của vị Tống Phong Đạo Nhân tiền bối lại có một sức mạnh như thế.
Lý Thanh Hùng định dùng hai phần khí công để hổ thân và dọa bọn này mà thôi.
Nào ngờ đâu khí công này có thể giết người một cách ghê ghớm như vậy.
Nhớ lại lời dạy của Không Không đạo nhân Lý Thanh Hùng chừng như hối hận, bỗng dưng chàng chắp tay quay về phương Bắc hình

như là để xin lỗi sư phụ, rồi phóng một cái là người của Lý Thanh Hùng đã đi mất dạng.
Những người coi xung quanh đều bàn tán xôn xao cho rằng chàng thư sinh bệnh hoạn này chính là một thiên thần trời đã phái chàng xuống thế gian để trừng phạt những kẻ sát nhân cho dân chúng được an cư lạc nghiệp.
Trong bọn này có ông lão thương gia rất là vui vì từ nay trong việc buôn bán của ông sẽ không còn bị bọn này cướp bóc nữa.
Lý Thanh Hùng rời khỏi Đông Chấn đi về phương Bắc chàng cảm thấy bị lương tâm cắn rứt, mặc dù hành động của bọn "Trồi Sơn Tứ Ác" này quá hung hăng song chúng đối với chàng không thù không hận mà chàng ra tay thấy hơi tàn nhẫn. Chàng tự nhủ từ nay trở đi xử lý việc gì cũng cần phải cẩn thẩn hơn mới được.
Chàng đâu có biết, nếu như ngày hôm nay bọn tứ ác này không bị chàng tiêu diệt thì sanh mạng của thiếu nữ kia ắt là phải sa vào tay bọn ác qủy tha hồ mà hảm hiếp.
Đi vừa đến địa phận của "Hầu Ma Chấn" thì mặt trời đã lặn, Lý Thanh Hùng ghé lại "Chấn Nam" để mà nghỉ chân. Ở đây có một khách sạn đề bản hiệu "Mỹ Hảo Lầu" ngựa xe lui tới tấp nập, khách từ tứ phương tám hướng ra vào đông nghẹt.
Lý Thanh Hùng bước vào, tên tiểu nhị chạy ra cười hi hỉ bỗng hắn giật mình đứng nhìn trân trân vào mặt chàng rồi nói:
- Qúy khách bị bệnh như thế này sao không tìm lương y để điều trị?
- Việc đó chưa cần thiết.
- Như vậy thì qúy khách muốn dùng cơm hay là ở trọ?
- Dùng cả hai thứ.
Tên tiểu nhị le lưỡi lắc đầu nói lảm nhảm:
- Nếu như hắn chết trong tiệm này thì biết phải làm sao?
Tuy hắn nói như vậy nhưng hắn vẫn mời Lý Thanh Hùng lên lầu. Ở đây, một phòng ăn rộng rãi được trang trí thật là thanh nhã, khách tứ phương đủ mọi hạng người, bàn nào cũng động nghẹt người, tên tiểu nhị lúng túng không biết phải đưa Lý Thanh Hùng ngồi ở bàn nào, cuối cùng hắn đưa Lý Thanh Hùng ngồi vào bàn ở gần cửa sổ cùng với lão ăn mày.
Lý Thanh Hùng đi tới chàng thấy lão này trạc đổ sàu mươi tuổi mặt mày dơ bẩn, áo quần rách rưới, lão đang cúi đầu ăn một cách ngon lành có lẽ là lão đang đói lắm.
Lý Thanh Hùng nói:
- Chổ này còn trống tôi có thể nào ngồi ở đây với lão trượng không?
Lão ăn mày vẫn cúi đầu ăn uống một cách ngon lành và nói lảm

nhảm.
- Thấy còn chổ thì cứ ngồi hà tất phải hỏi, tửu lầu này đâu phải của ta, đâu cần phải thưa với hỏi.
Lão ăn mày khiếm nhã quá khiến Lý Thanh Hùng không muốn ngồi chung với lão, chàng còn đang do dự bổng lão ngẩn mặt lên nói:
- Ngồi xuống đi, còn đứng đó làm gì? Ngó ta ăn sao?
Lúc đó, Lý Thanh Hùng nghe lão nói như vậy, chàng liền nổi giận muốn cho lão một chưởng, nhưng sư phụ chàng đã dặn "Phong trần dị nhân tánh tình hơi cổ quái, cần phải nhận nải mới được", cho nên chàng liền đổi dữ làm lành.
- Đa tạ tiền bối.
Lý Thanh Hùng lúc đó mới ngối xuống, tên tiểu nhị đứng một bên thầm nghĩ rằng.
"Đúng là dị nhân tương phùng, một lão ăn mày ngồi chung với một người bệnh hoạn, hai quái nhân ngồi chung một bàn thì khỏi sợ truyền nhiễm cho nhau. Coi bộ lão ăn mày hung dữ quá, chú nhỏ này chắc là phải chịu lép vế." Đoạn tiểu nhị hỏi Lý Thanh Hùng:
- Thưa khách quan muốn dùng gì?
- Cho một đĩa cải khô, một bát canh và ba chén cơm trắng.
Tên tiểu nhị trố mắt nhìn chàng nói:
- Chỉ có như vậy thôI sao?
- Phải.
- Làm phiền khách quan chờ một lát tôi sẽ mang lên ngay.
Tên tiểu nhị tiêu nghỉu bước xuống vừa đI vừa lầm bầm:
- Thật là nhà quê, kêu toàn những thức ăn rẻ mẹt mà còn đèo bòng đến tiệm lớn Trái lại lão ăn mày kêu toàn là những thức ăn thượng hạng và rựu qúy, như vậy không phải là chế nhạo là gì?
Một lát sau cơm đã đưa lên, Lý Thanh Hùng mãi lo ăn uống, ai lo phần nấy trong không khí trầm lặng, những người ngồi bên cạnh uống rựu say sưa múa tay múa chân la hét om sòm.
Lúc bấy giờ, hoàng hôn đã phủ xuống, bên ngoài có tiếng vó ngựa, bỗng một người to lớn bước vào, trong phòng ăn trở nên yên lặng, những người ở trong phòng ăn đều ngoảnh mặt ra nhìn người khách lạ đó.
Người khách lạ này trạc đổ bốn mươi, lưng đeo trường kiếm, mặc áo da cọp, mang dày da thú, mặt trắng, hàm râu chữ bát, lông mày thưa, mắt lé, môi cong, miệng rộng, nhìn có vẻ đanh ác. Hai thái dương huyệt của hắn nhô cao chừng như nội công hắn không phải là hạng tầm thường.
Đi theo sau hắn là bốn người cao lớn không kém gì hắn, tất cả đều

vận y phục uy nghi, hai huyệt thái dương lồi, chắc là hạng võ công tầm thường.
Người khách lạ này đứng tần ngần trước cửa đưa mắt nhìn quanh phòng ăn. Tất cả những người ở trong phòng ăn đều im lặng hình như là đang khiếp đảm.
Tên tiểu nhị chạy lên vòng tay cung kính cúi đầu nói:
- Bang chủ đã có lòng quá bước đến đây, tiểu nhân xin kính hầu Bang chủ cùng bốn vị đại gia.
Người khách lạ chỉ tay vào ngực mình nói lớn:
- Đại giai đây là phó Bang chủ của Phi Long Bang tên là Độc Ngô Tùng. Ta đang đi tuần sát thì được hạ thuộc cho biết trong khách sạn này đang có kẻ thù của ta, nên ta mới vào đây tìm hắn, tất cả phải im lặng để ta trừng trị hắn, đừng có lộn xộn mà mang họa vào thân.

Hồi 4
Công Tử Giả Kế Nhử Anh Hùng

Lúc đó ai nấy đều im lặng không có ai dám thở mạnh, duy chỉ có lão ăn mày tay cầm bình rượu vừa đứng dậy vừa uống ừng ực và nói:
- Rược ngon quá! Rượiu ngon quá.... uống....uống.... phải uống cho say, mặc kẻ ai thù ai oán, sợ gì mà không uống?
Tất cả mọi người đều trố mắt ra nhìn lão ăn mày, thương xót cho số phận của lão, vì họ biết rằng tên Phó Bang Chủ Độc Ngô Tùng là một tay giang hồ khét tiếng, võ công hắn rất cao cường, không có ai dám chọc tới hắn.
Độc Ngô Tùng nghe lão ăn mày nói như vậy hắn trừng mắt lên nói:
- Lão ăn mày chết bầm kia đừng có xen vào việc của đại gia. Ta biết lão quá say nên mới nói những lời điên rồ như vậy, nếu không ta đã cho lão một chưởng rồi.
Lão ăn mày cười ha hả nói:
- Đúng lắm việc ai nấy lo, rựu ai nấy uống chớ có xen vào.
Nói xong lão uống thêm một ngụm rựu nữa rồi tiếp:
- Nếu "Đại Gia" tìm không ra kẻ thù, ta sẵn sàng để mà tìm giúp.
Độc Ngô Tùng vẻ mặt hơi giận nói:
- Việc ta thì ta lo, ông mau câm cái miệng thúi của ông lại, nếu không ông đừng có trách ta độc ác.
Từ nảy tới giờ, Lý Thanh Hùng lẳng lặng ngồi nghe đối phương nói

chuyện, chàng mới biết được bọn này thuộc về Phi Long Bang thì mối hận thù xông lên, lòng chàng nóng như lửa đốt, chàng suy nghĩ: "Đáng lẽ ta phảI tìm chúng, đằng này chúng lại tìm ta để nộp mạng, thiệt là may quá", chàng cắn răng mím môi cố giữ vẻ mặt bình tỉnh.
Độc Ngô Tùng nhìn về phía Lý Thanh Hùng đang ngồi nhưng chàng đã xoay mặt vào phía trong nên hắn chỉ thấy phía sau lưng chàng mà thôi. Độc Ngô Tùng đưa tay ra hiệu cho bốn tên thuộc hạ tỏa ra khắp bốn phía để tìm kiếm.
Lúc bấy giờ lão ăn mày như có linh cảm là bọn Phi Long Bang này có ý tìm gã thư sinh bệnh hoạn kia, nên lão dùng phép truyền âm nhập mật nói với Lý Thanh Hùng:
- Chú nhỏ! Ta coi bộ bọn Phi Long Bang đang tìm ngươi thì phải, nhưng mà ngươi yên tâm. Có ta ở đây, ta là " Truy Vân Thần Khất ", ta đủ sức che chở cho những người thế cô sức yếu.
Lý Thanh Hùng bổng giật nảy người, chàng đâu cò ngờ con người mà sư phụ chàng đã từng đề cập đến lại là lão ăn mày này.
Lúc bấy giờ Độc Ngô Tùng và bọn thuộc hạ đã tiến thẳng về phía của Lý Thanh Hùng và hét to:
- Đây rồi! Hắn chính là thủ phạm.
Bọn người của Phi Long Bang chỉ còn cách Lý Thanh Hùng có ba thước nữa thôi.
Độc Ngô Tùng khẻ đưa ra một luồng gió mạnh.
Bỗng hai có tiếng:
Phựt....Phựt....
Một cánh tay của Độc Ngô Tùng bị tê buốt, một bên đã bị phồng lên, hắn quay mình lại coi thì ra là lão ăn mày đã chận chưởng của hắn lại. Độc Ngô Tùng kinh hãi trố mắt lên nhìn lão ăn máy nói:
- Lão ăn mày chết tiệt kia thì ra nhà ngươi cũng biết võ công à! Hãy coi chừng....
Lão ăn mày làm ra vẽ say sưa, người nghiêng bên này, nghiêng bên kia lão cười hi hí nói:
- Nhà ngươi chớ có làm tàn! Vào tửu lầu này phải biết tôn kính bề trên, nếu phá mất hứng thú của ta đang uống rựu, thì ta không những bắt nhà ngươi đền mà cón xé xác nhà ngươi ra làm hai mảnh nữa là khác.
Độc Ngô Tùng đứng nhìn trân trân lão ăn mày suy nghĩ:
"Lão này biết dùng ngón Thủ Thần Đồng thì chắc cũng là một người có võ công giỏi. Ta chưa dùng hết một chiêu mà đã thối lui đến ba bước thì mất mặt quá", hắn nghĩ như vậy cho nên hắn bèn nổi giận hét lên một tiếng hỏi lão ăn xin:

- Đã biết ta mà dám xen vào việc của ta thì chắc lão không phải tầm thường, vậy hãy mau xưng tên họ, để đại gia tiện bề xử trí.
Lão ăn mày chưa kịp trả lời thì Lý Thanh Hùng đã đứng dậy nói với Độc Ngô Tùng:
- Lão thất phu! Đã đánh thua người ta còn không biết xấu hổ, mà còn dám xưng là "Phi Long Bang" ra đễ dọa người. Ai thì sợ "Phi Long Bang" của ngươi chứ ta thì chỉ coi "Phi Long Bang" là một bọn trộm cướp vô danh tiểu tốt mà thôi. Còn đại danh của lão tiền bối này nếu như mà nhà ngươi muốn biết thì ta sẵn sàng cho nhà ngươi biết, nhưng ta chỉ sợ khi nghe ta nói xong thì nhà ngươi phải cong đuôi mà chạy trốn.
Lý Thanh Hùng không chờ cho đối phương kịp mở miệng liền nói tiếp:
Lão tiền bối này là một trong vũ nội tam kỳ biệt hiệu là "Truy Vân Thần Khất" tên là "Triệu Triết" ngươi đã nghe rõ chưa? Còn không mau cút đi , còn ở đây làm trò cười cho thiên hạ sao?
Mấy lời nói của Lý Thanh Hùng làm chấn động cả tửu lầu, mọi người nhôn nhao, tất cả những con mắt đều đổ dồn về phía chàng và lão ăn mày.
Quả thật lão ăn mày này là "Truy Vân Thần Khất Triệu Triết" một trong vũ nội tam kỳ, đã lừng danh trong võ lâm hơn bốn mươi năm về trước, ông đã ngụy trang theo kiểu ăn mày để vân du tứ hải, nội ngoại công phu của ông đã đến bực thượng thặng.
Với hai tiếng "Truy Vân" cũng đã thấy ông ta dọc ngang trong giang hồ không có đối thủ. Nay ông đã lục tuần, nhắc lại mười năm về trước ông đã luyện được "Huyền Thiên Khí Công" đã đạt đến mức có thể điểm huyệt đối phương ở từ xa.
Hiện nay trên chốn giang hồ những bọn tà ma ngoại đạo thông đồng với nhau muốn nuốt chửng cả võ lâm, nên "Truy Vân Thần Khất" phải xuống núi để diệt trừ bọn này và bảo vệ chính nghĩa.
Nghe Lý Thanh Hùng nói Truy Vân Thần Khất phải giật mình. Trong mấy mươi năm nay trên bước đường giang hồ, ông chưa từng thấy một thư sinh trẻ tuổi nào mà có một giọng nói khí phách trước mặt Độc Ngô Tùng, một tay đàn anh lợi hãi, và hình như gã thư sinh này đã biết rất nhiều về ta. Có lẽ hắn ỷ có mình ở đây nên mới dám thốt ra những lời lẻ như vậy. Vả lại ở trong Phi Long Bang có rất nhiều cao thủ, chính ta đây còn không dám khinh thường, huống hồ là một gã thư sinh bệnh hoạn như thế kia mà dám to gan như vậy.
Truy Vân Thần Khất quá ngạc nhiên ông thầm nghĩ "không biết sư phụ của chàng thanh niên này là ai? Tài nghệ của chàng ta như thế

nào”, ông nghĩ như vậy liền đứng sang một bên, để mặc cho Lý Thanh Hùng muốn hành động như thế nào cũng được nếu như mà chàng có bị thua thì ta trợ lực cho cũng chưa có muộn.
Nhưng Truy Vân Thần Khất đâu có ngờ, chàng thư sinh bệnh hoạn này lại có một võ công rất là cao cường, dù cho ông có đem hết tài nghệ của mình ra thì cũng chưa chắc gì có thể chịu nổi trăm chiêu của chàng.
Đến như Không Không Đạo Nhân còn chưa qua được tuyệt học của Tống Phong Đạo Nhân mà cũng không phải là đối thủ của Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng nói xong liền quay lại nhìn Truy Vân Thần Khất bốn mắt chạm nhau ra vẻ tương đắc.
Độc Ngô Tùng vừa nghe đến tên Truy Vân Thấn Khất thì liền toát mồ hôi lạnh, vì hắn đã từng nghe đến danh hiệu này từ lâu.
Độc Ngô Tùng thầm nghĩ rằng:
“Tuy Thần Khách giỏi thiệt, nhưng chưa chắc gì đã địch nổi bang chủ, nếu lão động đến ta thì bang chủ không bao giờ bỏ qua. Thà ta chịu chết chứ không bao giờ chịu nhục.” Độc Ngô Tùng nghĩ như vậy bèn dịu giọng nói với Truy Vân Thần Khất:
- Thì ra đây là Triệu lão tiền bối mà nảy giờ tại hạ không biết nên đã thất lễ, xin tiền bối bỏ qua cho, còn việc tại hạ đến đây không có ác ý với tiền bối mà chỉ có ý trừng trị tên tiểu tử này mà thôi, tên tiểu tử này dám cả gan giết chết “Trồi Sơn Tứ Ác” lúc ban trưa, trên lẽ phải hắn phải đền mạng. Xin tiền bối chớ có can thiệp vào và cho phép tại hạ được xử trí thỏa đáng tên tiểu tử này.
Một tay lão luyện như Độc Ngô Tùng biết mềm dẻo nhận nãi như thế, Truy Vân Thần Khất cũng đành phải chịu đứng bàng quang, nhưng Thần Khất cũng khỏi lo ngại cho tánh mạng của chàng thư sinh bệnh hoạn này.
Ta sẽ can thiệp khi chàng thư sinh này bị nguy hiểm.
Lý Thanh Hùng vẫn với vẻ mặt điềm nhiên liền hừ lên một tiếng rồi nói:
- Quả thật toàn là một bọn hèn yếu sợ sệt rất là đáng khinh bỉ! Các ngươi toàn là những phường gian ác, nếu như các ngươi không tìm ta, thì ta cũng sẽ tìm các ngươi.
Còn bọn “ Trồi Sơn Tứ Ác” chính là ta đã giết bọn chúng, ta giết được bọn này, ta rất thỏa mãn với hành động của ta.
Bỗng Độc Ngô Tùng hét to lên một tiếng và cười khanh khách.
- Tiểu tử! Đừng nên tự phụ quá, nếu nhà ngươi là một tay hảo hán, thì theo ta ra đây để mà phân cao thấp.

Dứt lời liền đưa tay ra hiệu cho đồng bọn cùng bước ra khỏi phòng ăn.
Lý Thanh Hùng chào Truy Vân Thần Khất và nói:
- Xin lão tiền bối cho phép vãn bối đi trước một bước.
Dứt lời Lý Thanh Hùng liền bước theo Độc Ngô Tùng.
Truy Vân Thần Khất gọi tiểu nhị tính tiền rồi đuổi theo phía sau.
Độc Ngô Tùng xuống lầu đi nhanh như tên bắn. Lý Thanh Hùng cũng dùng cách lưu vân theo sát sau lưng hắn.
Truy Vân Thần Khất ra khỏi tửu lầu nhìn xa xa ở ngoài trăm trượng, thấy có năm chấm đen đang đi như tên, liền dùng tuyệt kỷ khinh công "Phi Vân" đuổi theo phía sau.
Truy Vân Thần Khất không những nội ngoại công phu đã giỏi mà còn hay nhất là tuyệt thế khinh công con nên mới có biệt hiệu là "Truy Vân".
Chẳng bao lâu sau Thần Khất chỉ còn cách Lý Thanh Hùng một trượng mà thôi.
Lý Thanh Hùng nghe tiếng gió sau lưng biết là Thần Khất đã rượt kịp. Chàng không muốn khoe độc môn khinh công của chàng nên chỉ dùng cách lưu vân để chạy theo Độc Ngô Tùng ma thôi, đó là bản tánh khiêm nhường của chàng, chàng làm như vậy đã khiến cho Truy Vân Thần Khất hoài nghi thầm nghĩ rằng:
"Chàng thiếu niên này trông dáng đi một cách chậm chạp, thế mà Độc Ngô Tùng chạy nhanh đến đâu gã cũng rượt theo kịp, quả là một tay võ công cao cường, làm cho người ta không lường được. Nếu ta đoán không sai thì thằng nhỏ này chỉ mới có mười bảy, mười tám mà thôi. Cho hắn ta ở trong bụng đã bắt đầu luyện công đi nữa thì qua mười bảy, mười tám năm ngắn ngủi này làm sao có thể có được một võ công thượng thẳng như vậy. Tuyệt đối không có lý nào như vậy được. So với võ công của mình phải mất năm mươi năm mới năm mới được như vậy. Nếu quả thật hắn giỏi thì hắn đã luyện bằng cách nào đây?" Truy Vân Thần Khất suy nghĩ mung lung nhưng vẫn không có cách nào hiểu được Lý Thanh Hùng đã luyện võ công bằng cách nào? Ông tự nhủ đợi một lát nữa ta sẽ biết.
Lúc bấy giờ bọn Độc Ngô Tùng đã chạy vào một rừng trúc đứng chống nạnh ở giữa một khoảng đất trống đối diện với Lý Thanh Hùng.
Truy Vân Thần Khất liền đứng chen vào ở giữa và dơ tay lên nói:
- Trận đánh này ta cần phải tham dự, vì ta không thể nào ngồi nhìn thấy Năm người đánh một người.
Lý Thanh Hùng mỉm cười nói:

- Lão tiền bối đã có lòng tốt vãn bối tâm lãnh, song việc này do vãn bối gây ra, xin tiền bối hãy để cho vãn bối tự mình giải quyết.
Thật ra, thì Truy Vân Thần Khất cũng muốn đứng ngoài cuộc để mà thử võ công của chàng giỏi đến đâu và tiện thể để tìm hiểu lai lịch sư môn của chàng.
Truy Vân Thần Khất cả cười nói:
- Tốt lắm, nghĩa khí lắm, ta sẽ làm trọng tài cho các ngươi.
Độc Ngô Tùng từ nãy tới giờ đang lo ngại lão ăn mày này sẽ can thiệp vào việc này, nhưng bây giờ lão đã không tham dự vào việc này nữa thật là một diệp may hiếm có, chỉ cần giết chết tên tiểu tử này rồi nói vả lã vài lời với lão là xong.
Độc Ngô Tùng nở một nụ cười xã giao rồi nói với Lý Thanh Hùng:
- Tiểu qủy! Ngươichỉ phách lối ở cái miệng mà thôi, đâu phải là tay hảo hán.
Nhà ngươi đã sắp chết, ta cho ngươi suy nghĩ vài phút nếu thức thời thì qùy xuống xin ta tha mạng, ta sẽ cho nhà ngươi một con đường sống.
Lý Thanh Hùng trố mắt ra nhìn Độc Ngô Tùng nói:
- Việc giao đấu chưa biết ai thắng ai bại. Ta sẽ nhường cho nhà ngươi ba chiêu, nếu như ta bị thối lui, ta cho các người thoát thân toàn mạng, còn nếu như không....thì chớ có trách ta độc ác.
Lời nói tự phụ của chàng khiến cho Truy Vân Thần Khất đứng ngoài cũng thấy áy náy trong lòng, vì lão biết gã Độc Ngô Tùng là một nhân vật có chức vụ quan trọng trong Phi Long Bang hắn giữ chức “Thần Sát Đường Đường Chủ” võ công của hắn là “Nhất Lưu Cao Thủ”. Sư phụ của hắn là “Nhất Đại Ma Vương, Thiên Diện Nhân Ma” võ công của lão tương đối với “Vũ Nội Tam Kỳ”.
Độc Ngô Tùng là môn đắc ý nhất của Thiên Diện Nhân Ma, hắn đã luyện được hai mươi bốn chiếc đinh rất là hiểm độc. Trải qua hai mươi mấy năm trong lục lâm, hắn cướp của giết người, và đã có không biết là bao nhiêu quần thoa trinh nữ đã bị hắn làm hoen ố.
Độc Ngô Tùng nghe chàng nhường trước ba chiêu thì tức quá, song hắn lại nghĩ “như thế càng thuận lợi cho ta giết chết tên tiểu từ này hơn”, hắn liền cầm kiếm phớt ngang và hét lên một tiếng:
- Sát!
Đây là ngón “Hắc Xà Xuất Động” đánh tới “Hàng Kế Huyệt” của đối phương.
Nhanh như chớp Lý Thanh Hùng đã đứng kế bên trái của Độc Ngô Tùng cười khanh khách nói:
- Thiếu gia ở đây này! Còn hai chiêu nữa.

Độc Ngô Tùng cả giận hét lên một tiếng quay người lại chém sả qua eo Lý Thanh Hùng, lưỡi kiềm chưa tới đã có một luồng gió mạnh thổi tới trước mặt Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng biết được chiêu này rất là hiểm độc, chàng không dám khinh thường bèn né qua một bên uốn mình lộn một cái đã đứng đằng sau lưng Độc Ngô Tùng rồi nói:
- Tổ sư ngươi đứng ở đây rồi nè! Còn một chiêu nữa.
Độc Ngô Tùng thấy khi lưỡi kiếm của hắn hạ xuống thì có một làn khói trắng xẹt ra làm bạt đi lưỡi kiếm, và thình lình đối phương lại đứng đằng sau gáy buông lời nhạo báng. Độc Ngô Tùng quay lại hắn thầm kinh hãi, thầm nghĩ "nếu như mà bây giờ địch thủ giết ta thì dễ dàng quá".
Nếu như lúc đó Độc Ngô Tùng thức thời vù chạy đi thì Lý Thanh Hùng sẽ tha cho hắn, trái lại Độc Ngô Tùng đâu có thể nào chịu nhục, hắn bèn thu mình hạ bộ thủ thế.
Độc Ngô Tùng hít một hơi dài vận nội công nhìn thẳng vào mặt Lý Thanh Hùng quyết ra một ngón độc thủ để giết cho kỳ được chàng mới thôi.
Lý Thanh Hùng vẫn cười đlềm nhiên nói:
- Chỉ còn một chiêu nữa.
Chàng đoán chắc chiêu thứ ba này càng ác độc hơn nữa, ngờ đâu chiêu thứ ba này cũng giống chiêu thứ nhất là "Hắc Xà Xuất Động". Tuy thế Độc Ngô Tùng còn kèm theo một chưởng "Hắc Ngũ Lôi" khiến cho lưỡi kiếm hóa đá đâm tới "Khí Dương Huyệt".
Độc Ngô Tùng hét to:
- Tiểu tử tránh đâu cho khỏi?
Lý Thanh Hùng thấy đối phương gian xảo như vậy, đôi chân mày chàn liền câu lại nói.
- Chưa chắc.
Chàng vẫn bình tĩnh dùng môn khinh công tuyệt học để áp dụng "Cầm Nã Thủ", tức thì hai luồng hào quang phát ra chớp chớp như điện. Lưỡi kiếm kia liền quay lại đâm vào huyệt mạch của bàn tay phải, đã khiến cho Độc Ngô Tùng bị tiễn đứt một bàn tay.
Độc Ngô Tùng đau quá thét lên một tiếng thảm nảo, rồi cắn răng cấm cổ chạy một mạch vào rừng hoang bỏ lại một cánh tay máu.
Bốn tên thuộc hạ của Độc Ngô Tùng thấy chủ nhân chúng đã bỏ chảy, liền lật đật chạy theo và từ từ mất hút trong rừng trúc.
Lúc bấy giờ chỉ còn lại Lý Thanh Hùng và Truy Vân Thần Khất. Truy Vân Thần Khất đưa mắt nhìn lý Thanh Hùng với vẻ khâm phục và thầm nghĩ rằng:

“Chỉ trong ba chiêu mà hắn ta có thể đánh bại một cao thủ của phái lục lâm Độc Ngô Tùng, nếu như hắn thổi mũi kiếm lên cao vài phân thì giờ đây người ta sẽ thấy xác của Độc Ngô Tùng chứ không phải là một cánh tay đó mà thôi”.
Bây giờ Truy Vân Thần Khất mới hết hoài nghi và nói:
- Tiểu bằng hữu giỏi thật, lão ăn mày này đã từng trải ngót sáu mươi năm mà chưa thấy ai có võ công cao siêu như tiểu hữu. Hôm nay lão ăn mày này hân hạnh được gặp tiểu hữu, xin cho biết qúy danh và đã thọ giáo sư phụ nào để chúng ta kết tình bằng hữu.
Lý Thanh Hùng cung kính nói:
- Lão tiền bối là một đại hiệp trong giang hồ, vãn bối tên là Lý Thanh Hùng chỉ có một chút đỉnh tài nghệ phòng thân mà thôi, đâu dám nhận lấy lời khen của tiền bối.
Còn ân sư của vãn bối là “Tiêu Nhất Tiên Không Không Tổ” chắc tiền bối có quen biết với ân sư của vãn bối?
Truy Vân Thần Khất cười ha hả:
- Tưởng ai chớ tiền bối Không Không Tổ là đạo sư trong vũ nội đã có một môn đồ anh hùng xuất chúng như vậy thật là hồng phúc cho võ lâm.
Nghe Truy Vân Thần Khất nói như vậy Lý Thanh Hùng rất là vui mừng vì sư phụ là người của vũ nội, thì ta phải là vũ nội đệ nhất kỳ nhân rồi. Lý Thanh Hùng nói:
- Ân sư của vãn bối thường nhắc đến danh hiệu và lòng nghĩa hiệp của tiền bối, vãn bối đã khâm phục từ lâu, hằng ước mong gặp mặt, hôm nay được thấy dung nhan của tiền bối thật là vạn hạnh.
Truy Vân Thần Khất nói:
- Lão ăn mày này tuy là tuổi tác đã cao, song còn phảI kêu “Không Không Đạo Nhân” bằng sư bá, vậy từ nay về sau tiểu hữu đừng có gọi lão là tiền bối nữa.
Lý Thanh Hùng nói:
- Thưa tiền bối, vãn bối đâu dám.
- Đó ta đã nói rồi, đừng có kêu ta bằng tiền bối nữa rồi mà, từ nay ta cấm ngươi kêu như vậy - Không kêu bằng tiền bối vậy chứ vãn bối kêu tiền bối bằng gì?
- Kêu lão là Triệu lão ca là được rồi.
- Như vậy vãn bối đành phải tuân lệnh vậy.
- Ờ như vậy mới phải chứ, thôi hôm nay chúng ta đã là bằng hữu thì chúng ta coi như ruột thịt, vậy ta hỏi tiểu đệ, tiểu đệ có vui lòng không?
- Lão ca hỏi gì, tiểu đệ quyết không dấu diếm gì với lão ca.

- Không tiền bối tuy là võ công cao cường, nhưng Không tiền bối làm gì biết được "Thần Quan Nội Ôn" mà dạy cho tiểu đệ? Còn nữa sao mặt mày của đệ lại vàng như vậy?
Lý Thanh Hùng kể lại việc hồi nhỏ gặp may ăn được "Hoàng Tiên Lộ" và được tập kinh thư bí truyền của Tống Phong Đạo Nhân từ đầu đến cuối cho Truy Vân Thần Khất nghe.
Truy Vân Thần Khất nghe rõ đầu đuôI liền nắm tay Lý Thanh Hùng mừng rỡ và nói:
- Lão ca ăn mày này có mắt mà không tròng, ai ngờ chú nhỏ mười bảy mười tám tuổi lại có thể luyện đến "Thần Quang Nội Ôn" té ra chú đã gặp may, lão ca thiệt là mừng dùm cho đệ, từ nay trên chốn giang hồ các võ lâm chính phái sẽ thịnh vượng trở lại, lão ca sẽ nhờ vào đệ mà thị uy với người giang hồ.
Vừa nói dứt lời Truy Vân Thần Khất cười ha hả.
Lý Thanh Hùng mặt đỏ bừng lên nói:
- Tiểu đệ tuy là được cả hai môn tuyệt học, nhưng tiểu đệ bao giờ cũng cảm thấy còn chưa đủ cần phải tầm sư học hỏi thêm nữa. Nay gặp lão ca võ công quán thế, nhất thủ Truy Vân, lừng danh giang hồ danh liệt tam kỳ. Tiểu đệ còn phải học hỏi ở lão ca nữa, tiểu đệ đâu có dám sánh với lão ca.
- Thôi ta hiểu cã rồi, đừng khiêm nhường nữa cậu bé! Trời cũng đã tối rồi chúng ta đi mau, chẳng lẻ đêm nay chúng ta muốn ngủ trong rừng hay sao?
Vừa dứt lời, hai người tay nắm tay nhảy ra khỏ rừng phóng đi như bay.
Đêm hôm ấy trên khách sạn cò hai người một già một trẻ ngủ chung một phòng, thủ thỉ chuyện trò ra vẻ tương tri, tương đắc.
Truy Vân Thần Khất đem hết những điều lợi hại thiệt hơn trên võ lâm nói cho Lý Thanh Hùng nghe để làm quà gặp mặt.
Lý Thanh Hùng rất là cám ơn.
Bỗng sực nhớ đến việc ban chiều Truy Vân Thần Khất nói:
- Tiểu đệ! Chúng ta phải đề phòng tên Độc Ngô Tùng kẻo hắn có thể đến đây báo thù chứ chẳng chơi.
- Lão ca đừng lo, hắn đã mất một cánh tay, đã kinh sợ lắm rồi hắn đâu có dám đến đây nữa ăn thua với chúng ta nữa.
- Chưa chắc.
Vừa dứt lời thì ngoài cửa sổ có một tiếng phập.
Một mũi tên bay vào ngay đầu Lý Thanh Hùng, nhanh như chớp chàng lách mình tránh sang một bên, mũi tên găm sâu vào vách hơn ba phân.

Truy Vân Thần Khất vội lao mình ra ngoài cửa sổ tìm kiếm bốn bề, nhưng không thấy một bóng người nào, tên thích khách đã biến đi đâu mất dạng.
Truy Vân Thần Khất bước vào phòng mặt đỏ bừng ra vẻ thất vọng.
Lý Thanh Hùng hỏi:
- Lão ca! Thích khách đâu?
- Đừng hỏi nữa, tìm không thấy.
Hai người bèn quay lại nhìn mũi tên kia thì thấy đầu mũi tên có một mảnh giấy và một mảnh vải đỏ.
Lý Thanh Hùng liền lấy ra và mở ra coi, trong đó có hàng chữ:
“Nếu ngươi là một tay hảo hán, thì trưa ngày mai đến Hầu Ma Chấn, về phía tây độ mười dặm, gặp mặt trước Hầu miếu” ở phía dưới có vẽ một mũi tên cột chiếc khăn đỏ.
Lý Thanh Hùng nghẫm nghĩ rồi nói:
- Lão ca có biết dấu hiệu này là của người nào không?
- Ta không biết dấu hiệu này là của người nào hết, vì hiện nay trên chốn giang hồ có rất là nhiều người dùng mũi tên làm dấu hiệu, còn miếng vải đỏ ta cũng chưa biết.
Hay là một nhân vật mới ra giang hồ chăng?
Nghẫm nghĩ một lúc Truy Vân Thần Khất cười dàI nói:
- Đúng rồi chắc chắn họ là đàn bà chứ không phải là đàn ông, vì đàn ông sao lại dùng miếng vải màu đỏ?
- Tại sao màu đỏ lại là đàn bà?
- Thế nhân thường gọi khách má hồng hay bóng hồng, thì màu đỏ không phải của đàn bà là gì?
- Có lý lắm, đệ cũng tin như vậy, song chữ viết lại là nét của đàn ông kia mà?
Nhưng dù là đàn ông hay đàn bà đều chắc chắn là người trong Phi Long Bang, vì đệ mới ra giang hồ được có năm ngày, ngoài bọn Phi Long Bang ra đệ không có gây thù hận với ai cả?
Truy Vân Thần Khất suỵt một cáI rồi nói:
- Ai chúng ta cũng mặc kệ, ngày mai đến đó rồi biết.
Thấm thoát mà đêm đã tàn, gà trong xóm đây đó gáy rồ rộ, rồi lại đến tiếng chó sủa, tiếng chim ríu rít hót trên cành.

Hồi 5
Lý Thanh Hùng Đoạt Ngựa Thần

Mặt trời đã mọc, hai người đã thức dậy kêu tiểu nhị đem cơm rựu đến và ngồi chờ đến giờ ước hẹn.
Hành lý trên vai, hai ngươi thẳng tới ngôi "Hầu miếu". Bỗng đằng sau lưng có tiếng vó ngựa, hai người quay lại thì thấy một vị nho sinh thiếu niên đang cỡi một con tuấn mã phi nước đại.
Khi ngựa qua mặt hai người, chàng thiếu niên nho sinh liếc mắt nhìn hai người mỉm cười, rồi thẳng đường đi mất dạng.
Truy Vân Thần Khất suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Tiểu đệ có ý nghi ngờ gì đến gã thiếu niên trên ngựa kia không?
- Có thể là người hồi đêm qua bắn mũi tên vào phòng chúng ta.
- Sao đệ biết?
- Vì một là hắn đang đi về hướng "Hầu miếu" hai là:
hắn có diện mạo của kẻ quần thoa cải nam trang.
- Hay lắm, tiểu đệ nhận xét quả là không sai, chúng ta phải đi mau kẽo mỹ nhân chờ lâu thì không hay.
Nói xong, Thần Khất nắm tay Thanh Hùng nhanh chân đuổi theo chỉ trong chốc lát hai người đã đến Hầu miếu.
Nơi đây phong cảnh hoang tàn, một ngôi miếu đổ nát, những đóng gạch vụn đã mọc rêu xanh, cây cao rợp bóng, bốn bề im lặng. Một con tuấn mã đang gặm cỏ, thấy bóng người ngửa cổ hí một lên tiếng dài, rồi lại cúi xuống gặm cỏ sồn sột.
Hai người nhìn kỷ con ngựa, quả thiệt là con ngựa của chàng thiếu niên nho sinh lúc nãy. Nhưng người đâu? Bốn bề vắng lặng không một bóng người.
Lý Thanh Hùng nói lớn:
- Vị bằng hữu nào đã mời ta đến đây, hãy ra gặp mặt mà nói chuyện, ta không thể nào đợi lâu lắm đâu.
Dứt lời một tràng cười khanh khách và một bóng người từ trên cây nhả Xuống nói:
- Có ta đây!
Lý Thanh Hùng nhận ra đầy là chàng thiếu niên nho sinh cưỡi con ngựa màu trắng lúc nãy. Truy Vân Thần Khất nhìn chăm chăm vào mặt chàng thiếu niên nho sinh ra vẻ hoài nghi.
Thiếu niên nho sinh này có gương mặt trái soan, mắt đen láy, miệng nhỏ, má bầu nước da bánh mật, tay chân ra dáng yểu điểu, quả là thân liễu đào tơ không hơn không kém.
Chàng thiếu niên nho sinh thấy lão ăn mày cứ nhìn chòng chọc vào mình, mặt chàng hơi đỏ, cắn môi lại giận dữ nói:
- Đồ ăn mày, có gì mà ngó dữ vậy?
Truy Vân Thần Khất cười lớn nghe như hổ rống, làm cho chàng thiếu

niên nho sinh thêm bực tức.
Chàng thiếu niên nho sinh nghe tiếng cười biết lão ăn mày này võ công không phải là hạng tầm thường, liền vận công chận lại tiếng cười không cho lão cười tiếp nữa.
Truy Vân Thần Khất cười sặc sủa một lúc rồi nói:
- Tiểu nha đầu! Mời chúng ta đến đây có việc gì thì cứ nói ra đi, việc gì mà phải e thẹn.
Ba tiếng "Tiểu nha đầu" làm cho máu giận của chàng thiếu niên nho sinh phừng lên mặt đỏ như son nói:
- Các ngươi quá tự phụ rồi, coi trời bằng vung, ta mời các ngươi đến đây là để xem các ngươi có phải là đối thủ của ta không, nếu các ngươi không phải là đối thủ của ta, ta sẽ cho các ngươi một bài học.
Ngoài mặt Truy Vân Thần Khất ra vẻ khôi hài nhưng trong lòng ông rất là lượng lữ, ông không muốn đánh với một người không có thù oán vời mình, không rõ nguyên nhân và danh tánh, nhất là người đó lại nhỏ tuổi hơn mình.
Lý Thanh Hùng cũng thế, chàng nói với thiếu niên nho sinh rằng.
- Bằng hữu nói sai rồi, chúng tôi có tự phụ với ai bao giờ? Vả lại lâu nay chúng ta chưa hề gặp nhau, thì có gì gọi là lỗi với phải. Tôi thấy bằng hữu là một người đường đường chính chính, chắc bằng hữu là người của chính phái, vậy tốt hơn là chúng ta đừng có đánh nhau nữa, chúng ta kết làm bạn, ý bằng hữu thế nào?
Bỗng chàng thiếu niên nho sinh bĩu môI cười mỉa mai nói:
- Đêm hôm qua hai người phách lối lắm mà không coi ai ra gì, nên ta muốn cho các ngươi một bài học, chỉ có thế thôi. Ai thèm làm bạn với những hạng người tầm thường như các ngươi.
Lý Thanh Hùng không ngờ chàng thiếu niên nho sinh này lại phách lối đến như vậy, chàng đoán chắc chàng thiếu niên này là bộ hạ của Phi Long Bang, nếu không thì đêm hôm qua mình chửi Độc Ngô Tùng thì có quan hệ gĩ đến hắn?
Lý Thanh Hùn bèn nổi giận hét lớn:
- Té ra nhà ngươi cũng cùng một bọn người với Phi Long Bang, vậy mời ngươi trổ tài ra ta xem thử, xem ngươi có tàI cán bao nhiêu mà dám phách lối đến như vậy.
Chàng thiếu niên nho sinh đáp:
- Này người bệnh hoạn! Không phải ta sợ lão ăn mày đứng bên ngươi mà không dám ra tay, ta chỉ sợ bệnh tình của ngươi quá nặng nên ta làm biếng ra tay đó thôi.
Chàng thiếu niên nho sinh cười khúc khích và nói tiếp:
- Hôm nay hai ngươi đã quá bộ đến đây thì ta đâu có thể nào để hai

ngươi về tay không được, ít nhất hai người cũng phải để gì đó lại cho ta làm kỷ niệm chứ.
Truy Vân Thần Khất nhẫn nại không được bèn phì cười nói:
- Tiểu nha đầu! Cô làm phước cứu lão một phen. Tuy lão nghèo nhưng lão còn yêu đời lắm, lão còn có mẹ già trên tám mươi tuổi, con cháu cả bày, đứa nào cũng xinh đẹp như cô cả. Nếu lão ăn mày này mà chết ở đây thì chúng nó sống sao nổi!
Nói song Truy Vân Thần Khất cười ha hả ngay cả Lý Thanh Hùng nhịn cười không được cũng phải cười theo.
Chàng thiếu niên nho sinh hét to:
- Câm miệng!
Vừa dứt lời, thanh kiếm đã rút ra khỏi võ. Cách rút kiếm náy quá mau lẹ, đủ biết chàng thiếu niên này không phải là một tay tầm thường.
Tuy thế Truy Vân Thần Khất vẫn nói với giọng điểu bởn cợt, lão lùi ra ba bước nhăn răng hả miệng nói:
- B....ớ.... làng xóm ơ
ơi....c....c....c....ứ....ứ....ứ....a....a....a....t....t....t....a....a....a với ý....
Hai tay lão dơ lên, run run chạy lại nấp sau lưng Lý Thanh Hùng, lão ngoảnh đầu nhìn lại chàng thiếu niên nho sinh đôi mắt lão liếc qua liếc lại trong bộ tịch tức cười lắm.
Đứng trước cử chỉ ấy chàng thiếu niên nho sinh hầm hầm sắc mặt không nói gì cả.
Truy Vân Thần Khất dùng “Truyền âm nhập mậ” nói với Lý Thanh Hùng:
- Tiểu đệ có đánh với con “Tiểu nha đầu” này thì đừng có dùng đến tuyệt kỹ làm gì, chỉ tránh né chơi cho vui, chỉ trừ trường hợp bất đắc dĩ mới ra tay độc thủ.
Lý Thanh Hùng gật đầu, trong lòng đã nghĩ ra kế.
Truy Vân Thần Khất và Lý Thanh Hùng lúc bấy giờ rất khinh địch. Ngược lại chàng thiếu niên nho sinh kia đã biết rõ lai lịch của lão ăn mày, là một trong vũ nội tam kỳ tên là Truy Vân Thần Khất rất lợi hại nên đã có ý đề phòng.
Lý Thanh Hùng bước tới trước mặt chàng thiếu niên nho sinh nói:
- Nếu ngươi là một tay hảo hán, thì hãy tra kiếm vào võ và dùng tay không đáng với ta, ngươi thấy sao?
Thiếu niên nho sinh cười hì hì đáp:
- Một người bệnh hoạn như ngươi mà cũng dám đánh với ta sao? Quả thật là cứng đầu, ngươi hãy dang ra đi, nếu muốn đánh với ta phải hợp sức của hai người lại mới thắng nổi ta.
Bỗng Truy Vân Thần Khất nói:

- Tiểu đệ của ta tuổi còn xuân xanh có thể cứng đầu cứng cổ, chứ lão đây già yếu lúc nào cũng chịu mềm chứ không chịu cứng nổi, nếu cô thích cứng thì lão ăn mày này xin đầu hàng.
Nói xong Truy Vân Thần Khất cười nghiêng cười ngửa.
Sự chế nào ấy làm cho chàng thiếu niên nho sinh quá tức giận, chàng ta liền hét lên một tiếng nhảy qua khỏi đầu Lý Thanh Hùng nhắm ngay đầu Truy Vân Thần Khất chém sả xuống. Nhanh như chớp Truy Vân Thần Khất lách qua một bên ôm Lý Thanh Hùng nói:
- Cậu ơi! Cứu dùm tôi kẻo mợ giết tôi chết mất cậu ơi!
Chàng thiếu niên nho sinh liền hít một hơi chân khí, nhắm ngay bụng Lý Thanh Hùng đâm tới, đường gươm đi quá mạnh, hơi gió tống tới khiến Lý Thanh Hùng phải rùng mình hét lên một tiếng cả hai người nhảy trái qua một bên.
Truy Vân Thần Khất thấy không khí đã trở nên quyết liệt nên không có thái độ khôi hài nữa liền nhảy qua một bên đứng dưới gốc cây nhường một mình Lý Thanh Hùng chiến đấu.
Lý Thanh Hùng cúi xuống lượm hai viên đá bằng nắm tay dúng "Pháp Kim Tiền" nhắm đối phương bắn tới.
Chàng thiếu niên nho sinh liền vung kiếm lên chặt hai viên đá rơi xuống đất, rồi chỉ vào mặt Lý Thanh Hùng nói:
- Bệnh tiểu tử! Ngươi luyện thêm mười năm nữa, thiếu gia cũng không thèm dùng kiếm để đánh với ngươi. Mau kêu lão ăn mày ra để đối địch cùng ta, ngươi không phải là đối thủ của ta.
Lý Thanh Hùng nổi giận giơ tay điểm tới ngực đối phương, chàng thiếu niên nho sinh liền lách qua một bên và nở một nụ cười ngạo nghễ, rồi đút kiếm vào vỏ, Lý Thanh Hùng xuất kỳ bất ý đánh tiếp hai chiêu nữa, tay đánh, chân đá tấn công đối phương gấp rút Truy Vân Thần Khấ đứng ngoài vỗ tay nói:
- Đánh hay lắm! Đánh hay lắm!
Chàng thiếu niên lanh lẹ tránh khỏi, liền dùng cả mười chiêu đánh liên tiếp, quyết đánh cho Lý Thanh Hùng bị thương tích đầy mình, chẳng ngờ Lý Thanh Hùng lanh lẹ quá, tránh né tài tình không sờn một mảy may.
Chành thiếu niên nho sinh liền nổi giận hét lên một tiếng đưa ra ngón bí quyết tuyệt học công tới hai huyệt thái dương của Lý Thanh Hùng.
Truy Vân Thần Khất đứng ngoàI nhìn thấy, ông liền giật mình thầm nghĩ. "Không biết con Tiểu nha đầu này học võ công của ai mà có môn võ tuyệt kỹ này", liền hét to.
- Tiểu đệ! Hãy coi chừng nguy hiểm.
Chỉ trong nháy mắt hai người đã xáp sát vào nhau, Lý Thanh Hùng

quá khinh địch chỉ dùng sự lanh lẹ của mình né tránh mà thôi, bỗng thấy đối phương để hở ngực liền vận công dùng hai tay bủa xuống ngực đối phương.
Lý Thanh Hùng biết đâu đây chính là độc kế.
Bỗng chàng thiếu niên nho sinh lùi lại một bước dùng hai chưởng đánh bạt tay Lý Thanh Hùng làm cho chàng bị thất thế rồi hét to:
- Ngươi nạp mạng đi!
Dứt lời liền lui lại nữa bước dùng "Âm Vân Ngũ Độc Âm Phong" chưởng lên hai tay, dùng tay mặt ngăn lấy chưởng của Lý Thanh Hùng, còn tay trái đánh ra một làn gió lạnh giáng xuống ngay ngực Lý Thanh Hùng.
Truy Vân Thần Khất kêu to:
- Chết! Chết!
Bùng....
Năm luồng âm phong đánh thẳng trúng ngực Lý Thanh Hùng nhưng chàng đã luyện được "Tiên Thiên Vô Cực" và "Lôi Điện Khí Công" làm thành một màn khí vô hình bao quanh thân chàng, không một sức mạnh nào có thể xuyên qua được.
Lý Thanh Hùng thối lui ba bước đứng tự nhiên, chàng thiếu niên nho sinh kinh hãI nghĩ thầm:
- Lạ thật! Chưởng này ít nhất cũng có bảy tám trăm cân, có thể đập bể đá như chơi, tại sao hắn không bị hề hấn gì cả?
Truy Vân Thần Khất đứng ngoài nhìn thấy cũng phải ngạc nhiên đứng nhìn trân trân, trong lòng mừng rỡ nghĩ:
"Mình có đứa em tài nghệ thật là vô song".
Chàng thiếu niên nho sinh trong lòng sanh ra mối hoài nghi:
"Chắc hắn ta là ma qủy chi đây, chớ không phải là người".
Chàng thiếu niên nho sinh muốn bãi cuộc tranh đua, song nếu bỏ cuộc nữa chừng thì xấu hổ quá, chàng bèn rút kiếm ra khỏi võ, lưỡi kiếm tiết ra một hào quang màu xanh ghê rợn.
Chàng thiếu niên nho sinh nói:
- Hãy rút kiếm ra cự địch cùng ta.
Lúc bấy giờ, Lý Thanh Hùng không còn dám khinh thường nữa, toan rút cây "Hàn Tinh Kiếm" ra để cự địch, nhưng khi rờ đến cán gươm chàng bỗng nghĩ đến lời dặn của sư phụ, chàng nhận thấy chưa đền lúc cần đến "Hàn Tinh Kiếm" chàng nói:
- Không cần binh khí, ta sẽ dùng tay không để đấu với ngươi.
Chàng thiếu niên nho sinh cả giận, vì chàng vẫn biết mình là một kẻ có tên tuổi trong giang hồ.
Từ khi bước chân giang hồ đến nay, chàng chưa thấy có kẻ nào dám

đứng trước mặt mình buông lời ngạo mạn như vậy, liền nói:
- Nếu ngươi có giỏi thì coi đây Chàng thiếu niên nho sinh liền áp dụng một chiêu "Tinh Vi Vân Biến" và kèm theo một luồng hào quang tiến tới đá trên chém dưới, và đá tả chém hữu làm cho Lý Thanh Hùng phải loạng choạng.
Nhưng lần này Lý Thanh Hùng đã đề phòng, lưỡi kiếm đâm tới, chỉ còn cách Lý Thanh Hùngnữa thước, nhưng chàng vẫn tự nhiên né tránh một cách mau lẹ.
Thấy đối phương coi thường mình, chàng thiếu niên nho sinh bèn dồi chân lực vào một cánh tay sử dụng thanh kiếm chém xa hơn một thước. Lý Thanh Hùng hạ sát người xuống né qua một cách gọn gàng.
Chàng thiếu niên nho sinh đâm trật liền chuyển lực đưa ra môn "Khai Vân Mù Tỏa" đâm và chém tiếp ba đường kiếm làm thành một lưỡi kiếm bủa tới đối phương.
Bây giờ Lý Thanh Hùng mới cảm thấy đối phương lợi hại, liền diễn ra sư môn tuyệt học "Khinh công quang" như một con bướm lui tới, lởn vởn, chập chờn tránh né tất cả những đường kiếm lợi hại của đối thủ.
Truy Vân Thần Khất đứng ngoàI nhìn thấy, khiến lão toát mồ hôI dầm dề.
Chàng thiếu niên nho sinh lui lại ba bước đứng thủ thế và suy nghĩ:
- Ta không ngờ, chỉ hai bàn tay không mà có thể tránh được ba tuyệt chiêu của ta, nhưng chẳng lẽ ta lại chịu thua thằng vô danh này sao? Thì trên chốn giang hồ ta còn ăn nói với ai?
Nghĩ như thế hắn bèn cầm chặt thanh kiếm trong tay vận khí xẹt ra một làn hào quang công tới, Lý Thanh Hùng tránh qua một cách dễ dàng, kế đó đánh tiếp mười chiêu nữa nhưng không ác độc nên Lý Thanh Hùng vừa né vừa nghĩ kế thắng địch thủ mà không cần vũ khí.
Lúc đó chàng thiếu niên nho sinh dùng chiêu "Xuyên vân nhật nguyệt" đâm tới bách hội huyệt của Lý Thanh Hùng.
Đã đến lúc có cơ hội tốt cho Lý Thanh Hùng bèn thi hành mưu kế.
Chàng chờ cho mũi kiếm vừa đến liền đạp chân một cái thân hình chàng phóng lên không xẹt ngang đầu chàng thiếu niên nho sinh, hai tay chụp lấy chiếc mũ của chàng ta đang đội, và nhảy ra xa hơn ba trượng vỗ tay cười khanh khách.
- Con gái nhà ai mà giỏi quá!
Mất chiếc mũ, để lộ một đầu tóc búi, lộ rõ thân hình nhi nữ khiến nàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng ra vẻ giận lắm.
Nàng bèn lấy mũi kiếm kề vào cổ mình toan tự vận.

Lý Thanh Hùng thất kinh, chàng cảm thấy hành động này của mình hơi bất lịch sử, bèn nhảy tới nắm cán kiếm để cho nàng không tự vận được.
Lý Thanh Hùng bé bỏng thật thà này đâu có rõ lòng dạ đàn nham hiểm thế nào?
Giã vờ tự vận để dụ chàng tới nên khi chàng nắm cán kiếm không đề phòng thì người thiếu nữ kia đã lẹ làng đâm vào cổ Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng hét lên một tiếng rồi ngã lăn xuống đất.
- Ha, ha, ha, thiếu nữ cười đắc ý.

Hồi 6
Truy Vân Thần Khất Ngộ Độc

Sau Khi Lý Thanh Hùng hét lên một tiếng thất thanh, rồi ngã nhào xuống đất lăn mấy vòng, thiếu nữ cười một tràng dài như điên cuồng rồi cắm đầu ù chạy, đến nỗi con tuấn mã mà nàng cũng không mang theo Không biết thiếu nữ đắc ý vì đã giết được một người có võ công cao hơn mình, hay nàng biết hành động của mình quá tiểu nhân, mà có những cử chỉ như thế!
Nhưng với võ công của Lý Thanh Hùng, dầu trúng một chưởng long trời lở đất cũng chưa đến nỗi chết, huống chi một nhát kiếm của thiếu nữ thì ăn nhằm vào đâu.
Đây chẳng qua vì chàng quá tự phụ vào võ công của mình mà không đề phòng lại bị thiếu nữ đánh bất ngờ, nên thất thế ngã nhào ra, chứ chàng không có bị thương tích gì cả.
Nhân cơ hội đó, chàng giả vờ bị hại, la lên một tiếng thất thanh rồi nằm im như chết.
Bấy giờ Truy Vân Thần Khất thất kinh chẳng biết Lý Thanh Hùng chết sống thế nào nên không để ý đến hung thủ tẩu thoát hay còn ở đó, cắm đầu chạy đến bên Lý Thanh Hùng, với vẻ mặt kinh hãi, đôi mắt rươm rướm lệ.
Lý Thanh Hùng không thể nhịn cười được nữa, chàng mở mắt ra nhìn Truy Vân Thần Khất cười ha hả nói:
- Có chuyện gì mà lão ca ca hơ hải thế.
Truy Vân Thần Khất ngạc nhiên, trố mắt ra nhìn vào mặt Lý Thanh Hùng lấp bấp:
- Tiểu đệ không bị chết sao?

Lý Thanh Hùng cười ha hả nói:
- Tiểu đệ còn sống sờ sờ ở đây sao lão ca ca lại bảo tiểu đệ bị chết?
Truy Vân Thần Khất lúc bấy giờ mới an tâm, ông thở ra một hơi dài như trút được một gánh nặng trong lòng, vẻ mặt đã tươi tỉnh trở lại nói:
- Vì sao lại xảy ra chuyện như thế này được?
Lý Thanh Hùng không đáp, cười ha hả nói sang chuyện khác.
- Lão ca ca! Trận này bại mà thành thắng, và còn được một món lợi khá to.
Truy Vân Thần Khất ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao vậy? Người ta đánh nhà ngươi nhào lăn, suýt chút nữa là bị chết rồi, sao ngươi lại nói thắnng trận và còn được một món lợi nghĩa là gì?
Lý Thanh Hùng cười đắc ý, đưa tay chỉ con tuấn mã đang đứng gặm cỏ ở đằng xa và nói:
- Tuy tiểu đệ bị ngã, nhưng đối phương sợ đệ giết hắn cho nên đã thất kinh mà bỏ chạy, đến nỗi không kịp mang theo con ngựa quý, đó là đệ đã thắng trận và con ngựa kia sẽ về tay đệ chứ còn ai vào nữa, chỉ có mình ca ca chẳng lẽ ca ca nỡ đoạt ngựa của đệ sao?
Truy Vân Thần Khất nãy giờ không để ý, nghe Lý Thanh Hùng nói như thế, mới quay đầu lại, không thấy thiếu nữ đâu cả, chỉ thấy có con ngựa đang gặm cỏ một cách thong thả, lão cười đắc ý bước lại đỡ Lý Thanh Hùng dậy, phủi hết cát bụi trên mình chàng nói:
- May quá! Ha! Ha! May quá! Người thiếu nữ ấy võ công quá cao cường mà lại sợ đệ là một bệnh nhân gần xuống lỗ. Nhưng đệ có biết sư phụ của người thiếu nữ đó là ai không?
Lý Thanh Hùng ngơ ngác nói:
- Đệ không biết!
- Người thiếu nữ đó là đồ đệ của Hải Ma ở Lịch Sơn.
- Không phải đâu! Lão ma đầu ấy đã chết từ lâu rồi kia mà! Với lại lão không có đồ đệ nào còn trẻ như thế đâu.
- Thôi! Đừng có tranh luận nữa, mặc kệ nó là đồ đệ của ai? Chết sống không có liên quan gì đến chúng ta hết, chúng ta nên đem con ngựa đến Hầu Mã Trấn đổi lấy một vài bình rượu uống chơi, bây giờ con sâu rượïu đang ngoáy trong bụng lão, chịu không nổi nữa.
Dứt lời, lão nắm tay Lý Thanh Hùng kéo chạy vun vút, nhắm hướng Hầu Mã Trấn thẳng đến.
Cho đến tối thì hai người đã đến Hầu Mã Trấn, Truy Vân Thần Khất quay lại nói với Lý Thanh Hùng:
- Đêm đã đến rồi, chúng ta hãy ghé vào tửu điếm mà nghỉ ngơi, rồi

sáng mai sẽ đến Lương Sơn, dại gì mà đi ban đêm cho nhọc sức!
Lý Thanh Hùng suy nghĩ một lúc rồi, gật đầu nói:
- Được!
Thế là hai người dắt tay nhau vào tửu điếm ăn uống nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm sau, hai người ăn qua loa rồi nhắm hướng Lương Sơn thẳng tới.
Từ Mã Hầu Trấn đến Lương Sơn đường xa vời vợi, nên hai người ngày đi đêm nghĩ, phải mất hết một tháng mới đến được Lương Sơn. Dọc đường vì hai người thấy việc trál tai gai mắt hay xen vào, chứ nếu mà đi thông suốt thì chỉ có nửa tháng mà thôi.
Lý Thanh Hùng từ nhỏ đến lớn ở với sư phụ trên núi, không quen biết với ai, hơn nữa ít tiếp xúc với người bên ngoài, nên kinh nghiệm giang hồ không có nên còn nhút nhát, hay bồn phiền. Nay gần gũi với Truy Vân Thần Khất tính tình vui vẻ, việc gì cũng nói, chỉ vẻ kinh nghiệm chiến đấu trên giang hồ, nên chàng lúc này không còn e dè như trước nữa.
Từ Hầu Mã Trấn vừa đến môn thành, bỗng Truy Vân Thần Khất không đi nữa.
Lý Thanh Hùng ngạc nhiên hỏi:
- Lão ca ca sao không đi nữa?
Truy Vân Thần Khất buồn bã nói:
- Không! Không! Dọc đường ta đã giết rất nhiều người gian ác, tất cả đều là bộ hạ của Phi Long Bang, đó là một đại môn phái lớn nhất trên giang hồ, biết bao nhiêu cao thủ đều phải bị bỏ mạng, nên trong lòng lão ca có một chút hơi lo lắng.
Lý Thanh Hùng vẫn vui vẻ nói:
- Việc đã lỡ rồi, nếu có buồn phiền thì cũng vô ích thôi, chúng ta nên tiếp tục cuộc hành trình là hơn.
Truy Vân Thần Khất nghe chàng phân trần cũng phải, nên tiếp tục lên đường.
Cho đến trưa, hai người đã đến Sử Thôn, trong quãng đường này, rất yên tịnh, không có một bóng người qua lại.
Truy Vân Thần Khất tuy bề ngoài đùa cợt, song trong lòng không an, vì ông biết dầu có đi đến đâu cũng không tránh khỏi một cuộc chiến đấu giữa ông và Phi Long Bang.
Còn Lý Thanh Hùng, không hiểu gì cả, mặt mày vẫn vui, tươi đùa cợt tung tăng vui đùa như một cánh chim non dưới ánh nắng mặt trời.
Sở dĩ Lý Thanh Hùng có cử chỉ như vậy, vì chàng quá ỷ vào sức của mình, bao nhiêu uy dũng của chàng đã làm cho các môn hạ của Phi Long Bang khiếp đởm kinh hồn.

Lý Thanh Hùng cười khanh khách, bước đến bên Truy Vân Thần Khất nói:
- Lão ca ca sợ chúng hay sao mà dáng điểu như vậy? Thôi đừng buồn nữa, cứ tin tưởng vào hai bàn tay sắc này đi.
Vẫn với khuôn mặt lo lắng, Truy Vân Thần Khất nói:
- Tiểu đệ! Đừng có nói như vậy rồi phải ân hận không kịp đó! Đệ nên biết Phi Long Bang là một bang phái có tên tuổi trong chốn giang hồ, nếu ai đã kết oán với chúng, nếu như chúng ra tay hạ độc thủ thì ắt hẳn chúng ta phải bị bỏ mạng.
Lý Thanh Hùng cười ha hả nói:
- Hai người chúng ta có bốn tay, bốn chân thì còn chê ít là có nghĩa gì?
- Tiểu đệ nào biết, sống trên đời đâu phải chỉ nhờ vào võ công mà thôi, còn phải có cơ trí và mưu lượt mới đủ sức chống chọi với đời, đệ còn non lắm, đừng có nói liều lĩnh như vậy hãy nghe theo lời của huynh nói.
Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chỉ còn một cánh rừng nữa là đã đến Sử Thôn.
Hai người vừa đi đến mé rừng, bỗng từ trong rừng bay ra một mũi tên, cắm phộc vào gốc cây gần đó.
Thất kinh, hai người trố mắt nhìn thì ra đó là một cánh tay dài hơn ba thước.
Truy Vân Thần Khất mặt xanh mét, kéo Lý Thanh Hùng lại, run run nói:
- Tiểu đệ! Bọn chúng đã đến rồi, thế nào? Ta nói có sai không?
Lý Thanh Hùng vẫn điềm nhiên nói:
- Thế thì tốt lắm, nhưng chỉ sợ bọn chúng chỉ có xuất hiện một vài tên tiểu tốt, chứ nếu mà bọn chúng xuất hiện cả một bang phái thì thật là đai. phước.
Chàng còn nói chưa có dứt lời thì bỗng trước mặt bay vụt ra một toán thanh niên, thân hình vạm vỡ, sắp thành một hàng chữ nhất chận đường hai người.
Tiếp theo đó, từ trong rừng bay ra sáu cái bóng đen bay vụt đến đứng trước đám thanh niên kia.
Đám thanh niên kia thấy sáu ngừời kia xuất hiện, vội cúi đầu chào một cách rất là cung kính.
Truy Vân Thần Khất liếc nhìn, bỗng lão giật nẩy người, lùi lại hai bước, hơi thở dồn dập, lẩm bẩm nói:
- Trời ơi! Sáu con quái vật này đã gia nhập Phi Long Bang lúc nào thế?

Bây giờ cũng có mặt ở đây, chắc lão ăn mày này ngày hôm nay phải bỏ mạng tại nơi đây rồi.
Lý Thanh Hùng khuyên:
- Lão ca! Đừng có rối trí mà mang họa, việc đã thế này rồi, dầu chúng ta có chạy cũng không được, vậy chúng ta cần phải tìm cách đối phó. Nếu lão ca tỏ ra thái độ như vậy, đối phương mà hiểu được ắt là chúng ta phải thất bại.
Truy Vân Thần Khất như sực tỉnh, vỗ đùi cười ha hả, kề ta nói nhỏ với Lý Thanh Hùng.
- Hiền đệ! Ta nhớ lại rồi! Mấy mươi năm trước đây, ta có luyện được một môn võ đặc dị đó là " Huyền Thiên Khí Công " sức mạnh long trời lở đất, lâu nay lão ca không cò dùng đến, sẵn hôm nay lão ca mang ra xử dụng xem sao.
Truy Vân Thần Khất bước đến hai bước, cười hì hì, chỉ tay vào một trong sáu người nói:
- Ta tưởng là ai mà lại khách sáo đến thế, nào ngờ là ngươi Điền Tâm. Vậy mà không ra mặt cho lão ăn mày này diện kiến, suýt chút nữa là ta đã ra tay hạ thủ rồi.
Dứt lời lão chắp tay xá một cái rồi cười ha hả ra trò hài hước.
Người mà Truy Vân Thần Khất gọi là Điền Tâm, là người đứng thứ bảy trong "Thiên Sơn Thất Quỉ". Người này mặt đỏ như máu, tay dài bằng chân, râu dài chấm ngực, tuổi đã quá thất tuần, tiếng tăm của lão đâu đâu ai cũng biết tới, lão có một môn võ công rất lợi hại là "Mãn Huyết Công". Mỗi khi lão xuất thủ, dầu cao thủ đến đâu cũng phải tan xương nát thịt. Nhưng khi Truy Vân Thần Khất ra đời, lão nhờ "Huyền Thiên Khí Công" đã đánh bại Điền Tâm, và đã đè bẹp tiếng tăm của Điền Tâm.
Đứng đầu hai bên Điền Tâm, có lão Thanh Tùng chừng ngũ tuần, hình dáng kỳ quái. Hai thái dương huyệt nhô cao, lão ta cai quản một phân đàn của Phi Long Bang, chiếm đóng ở Sử Thôn này, bên mặt của lão là một lão già, tay cầm ống điếu sắt, dài ba thước, người đó tên là Mao Nhỉ Sanh, bộ hạ của Điền Tâm.
Đứng kế bên Điền Tâm là một thiếu nữ mặt đẹp như hoa, chứa đầy vẻ khiêu dâm, mặc một bộ đồ bằng vải thật mỏng, để lộ ra một thân hình tuyệt đẹp, trên đôi môi luôn luôn nở một nụ cười đầy dâm dục. Người thiếu nữ này là một gái mãi dâm trên giang hồ, và nàng là một món đồ giải trí cho các cao thủ võ lâm, biệt hiệu là "Bướm Trắng" tên Giang Nhuận Kiều, con của bang chủ Phi Long Bang. Nàng rất ghét đàn bà, mỗi khi gặp đàn bà là nàng xé xác ngay.
Một hôm, nàng đang dong ruổi trên giang hồ, bỗng gặp sư huynh

nàng là Sơn Tứ Độc đang hấp tấp chạy về, nàng gạn hỏi thì mới hay biết, người của Phi Long Bang bị hại. Nàng liền nổi giận tập trung thuộc hạ để đuổi theo địch thủ, cho đến hôm naymới gặp địch thủ. Điền Tâm thấy địch thủ lại là Truy Vân Thần Khất, lão giật mình. Ông ta liếc nhìn lại thấy một chàng thư sinh giống như là lời của Sơn Tứ Độc đã thuật lại. Nhưng lão rất thắc mắc vì với thân hình bịnh hoạn của chàng thư sinh kia thì sao lại có thể chỉ đánh có ba chiêu mà Sơn Tứ Độc đã phải chạy dài.

Bỗng sắc mặt của ĐIền Tâm thay đổi khác thường, lão cười lạt lẽo nói:

- Ta tưởng là đại nhân vật nào mà lại dám to gan vuốt râu cọp, té ra là chồn dưới tay ta! Ha! Ha! Ha!

Sở dĩ Điền Tâm khiêu khích như vậy vì trước kia, lúc Truy Vân Thần Khất mới ra đời, hai người có giao chiến với nhau rất là kịch liệt, ruốt cuộc Truy Vân Thần Khất đã bị thương dưới chưởng "Mãn Huyết Công" của Điền Tâm, suýt chút nữa đã bị bỏ mạng, may nhờ có Tào Tài Tiền Tổ cứu chữa nên mới không bị bỏ mạng. Bởi thế lão đã biết sức của Truy Vân Thần Khất như thế nào. Nên lão mới khiêu khích Truy Vân Thất.

Bao nhiêu thù hận trước kia dần dần hiện lên trong đầu óc của Truy Vân Thần Khất, mặt ông nóng rần rần, lòng ông nóng như lửa đốt, mắt trợn ngược lên, chỉ vào mặt Điền Tâm hét lớn:

- Hôm nay ngươi đừng có hòng trốn thoát, hôm nay ta quyết rửa cái nhục của bốn mươi năm về trước.

Dứt lời, lão khom người xuống "Hừ" một tiếng búng mình lên nhắm ngay Điền Tâm bũa tới một chưởng, gió rít vù vù.

Bỗng trong sáu người đó có một người nhảy ra, dùng tay đánh thẳng vào luồng chưởng phong của Truy Vân Thần Khất, làm cho luồng chưởng phát ra một tiếng "ầm" như trời long đất lở, dội ngược về phía Truy Vân Thần Khất. Người vửa nhảy ra đỡ luồng chưởng ấy văng ra sau ba trượng, rồi lồm cồm ngồi dậy, hắn ta cảm thấy cánh tay bị tê buốt.

Truy Vân Thần Khất thầy chưởng phong bị dội lại vội thu tay về cười ngạo nghễ nói:

- Ngươi đừng cò phách lối! Ta tha cho ngươi một phen, hãy cút đi cho mau, đừng có đứng ở đó làm gai mắt lão! Ha! Ha! Ha!

Người vưa ra tay đỡ luồng chưởng, chính là Thiên Phong Chưởng An Vĩnh.

Ông ta dồn hết sức mình dùng một chiêu tối độc đánh tới, nhưng sức chưởng quá mạnh, lão chịu không nỗi, phải văng ra. Bây giờ lại nghe

Truy Vân Thần Khất nhục mã, lão liền nổi giận, mặt đỏ phừng phừng, nhưng lão không dám ngang nhiên chiến đấu, đành đứng trơ trơ như một pho tượng gỗ.
Truy Vân Thần Khất thấy mình chỉ dùng hai thành công lực mà đã đẩy lui được địch thủ, nên lão đắc ý, lão đang vận đủ tám thành công lực toan tung ra một chưởng thì bỗng nhiên Mao Nhỉ Sinh bước đến bên An Vĩnh, vỗ vai lão nói:
- An Vĩnh! Lão hãy lui ra điều dưỡng đi, để ta thay nhà ngươi tiếp chiêu, đừng có nóng nảy mà bị thiệt mạng, lão già ăn mày này không phải là tay vừa đâu.
Dứt lời lão bước tới hai bước, chỉ vào mặt Truy Vân Thần Khất nói:
- Ta tưởng là ai, thật không ngờ là Triệu đại hiệp. Bấy lâu nay nghe tiếng đồn gần xa Triệu đại hiệp là một tay khét tiếng trên giang hồ, lão phu hằng mong ước được gặp mặt, hôm nay được gặp thật là tiếng đồn quả nhiên là không sai. Lão đây xin đại hiệp chỉ giáo cho vài chiêu.
Truy Vân Thần Khất đắc ý cười ha hả nói:
- Ngươi cũng là người cùng chung một đồng bọn dùng bánh xe để hại ta, ngày hôm nay ta cho nhà ngươi biết tay ta.
Ma Nhỉ Sinh nghiêm nghị nói:
- Đánh nhau thắng bại là chuyện thường, ngươi đừng có ngạo mãn. Hãy tiếp chiêu.
Dứt lời lão tung ra một chưởng, công tới Truy Vân Thần Khất. Thấy thế chưởng của đối phương không ăn nhằm vào đâu, Truy Vân Thần Khất dùng tay đánh phắt một cái rồi cười ha hả.
Mao Nhỉ Sinh thấy địch thủ khinh thường thế chưởng của mình, lão vội vận đủ mười thành công lực, dùng chiêu “Diễu Cán Pháp” bủa tới, luồng chưởng phong bao trùm cả thân hình Truy Vân Thần Khất.
Truy Vân Thần Khất không thèm đưa chưởng lên đỡ, chỉ lách mình một cái là đã tránh khỏi làn chưởng ấy một cách dễ dàng.
Mao Nhỉ Sinh thấy địch thủ không hồi thủ, chỉ lách mình tránh né, vẻ mặt đầy khinh bỉ, lão liền nổi giận, vận dụng toàn lực vào hai tay. Một tay bủa tới một chưởng, một tay dùng ống điếu sắt múa vun vút tấn công tới tấp, gió rít vù vù.
Truy Vân Thần Khất thấy địch thủ đổi chiêu, thì lão không dám khinh thường nữa, tung mình lên không dùng chân đá vào cán điếu, tay mặt đỡ làn chưởng, tay trái vươn ra những móng tay nhọn như vuốt chim ưng, dùng chiêu “Song Long Thám Móng” nhanh như chớp, chụp vào mắt đối phương Truy Vân Thần khất từ lúc dấn thân trên giang hồ, nhờ ba chiêu này mà danh tiếng của ông đâu đâu cũng

biết. Khách giang hồ tặng cho ông cái biệt hiệu là “Truy Vân Tam Thanh Thủ”. Và chiêu này mỗi khi đã xuất ra, dầu cho đối thủ có võ công cao cường đến đâu cũng phãi bị mất mắt cả.
Mao Nhỉ Sinh thất kinh vội thu chưởng về, lách mình sang một bên để tránh chiêu này, nhưng vừa lách mình qua phía một bên, thì đã thấy cánh tay trái của đối phương đang chực sẵn từ lúc nào. Ông ta lính quýnh không biết phải làm cách nào để chống đỡ, lão la lên một tiếng kinh hoàng, một con mắt và một lỗ tai đã bị Truy Vân Thần Khất móc mất rồi, Mao Nhỉ Sinh ngã nhào xuống đất, máu trào ra lai láng.
Qủy mặt đỏ Điền Tâm thấy thế, phất tay một cáI, từ sau lưng lão xông lên mấy người, khiêng Mao Nhỉ Sinh vào.
Nhân cơ hội ấy Truy Vân Thần Khất ra tay thì mạng sống của Mao Nhỉ Sinh khó mà toàn vẹn được. Nhưng ông là một nhân vật thành danh trên giang hồ, đâu có thể nào làm những chuyện đánh lén người như vậy, ông liền tung mình nhảy về phía Lý Thanh Hùng đang đứng khúc khích cười.
Bấy giờ Bướm Trắng Giang Nhuận Kiều không còn nhịn được nữa, tung mình nhảy ra đấu trường, quay về phía Truy Vân Thần Khất nói:
- Lão tiền bối! Võ công của tiền bối quả thật rất là cao cường. Vãn bối muốn được tiền bối chỉ giáo cho vài chiêu có được không?
Truy Vân Thần Khất mới xuất có hai chiêu, mà đã thắng được một đối thủ lợi hại, ông cảm thấy rất là sung sướng, bao nhiêu hận thù đều đã tiêu tan mất, đến khi ông thấy Giang Nhuận Kiều ra trận khiêu chiến, ông bước tới mấy bước cười ha hả nói:
- Trời ơi! Lão ăn mày này đã già lắm rồi mà còn được người đẹp để ý đến, thì còn gì sung sướng bằng! Ôi! Có lẽ ông nội của ta trước kia đã làm nhiều điều thiện, nên ông trời mới ban cho ta cái phước như thế này! Ha! Ha! Ha!
Dứt lời, lão vừa cười vừa chờn vờn như muốn nhảy tới ôm Giang Nhuận Kiều vào lòng.
Giang Nhuận Kiều không thể nhịn được liền “hừ” một tiếng nạt lớn:
- Đừng có nói càng mà bị bỏ mạng bây giờ.
- Hả! Cô em nói sao? Giết anh? Được lắm! Nếu được chết dưới tay người đẹp thì thật là một diễm phúc.
Vẻ mặt kỳ quái, dáng đi kỳ cục, làm cho Lý Thanh Hùng cười ngắt nghẻo, chịu không được phải ôm bụng lại.
Giang Nhuận Kiều từ lúc bước chân trên giang hồ, chưa giận một người đàn ông nào đến năm phút, nhưng nay trước mặt Truy Vân Thần Khất, nàng thấy ghét đàn ông hết sức. Nàng nhảy tới, chỉ tay vào mặt Truy Vân Thần Khất hét to:

- Qủy già, hãy xem bổn côn nương dãy cho ông một bài học.
Nàng chưa dứt lời, Truy Vân Thần Khất cong người dùng thân pháp "Thu Phong Quét Lá" xoay mình di chuyển từ chổ này sang chổ khác một cách lanh lẹ, đoạn lão đưa tay ra dương đông kích tây, làm cho Giang Nhuận Kiều không biết đường nào mà tránh né.
Nhưng nàng đâu phảI là tay vừa, cố sức lấy lại bình tỉnh, vận tòan lực dùng chiêu "Truy Âm Phong Thấu Quách Chưởng" ra tay công thẳng vào mặt Truy Vân Thần Khất với một sức gió lạnh kinh người.
Truy Vân Thần Khất biết địch thủ không phảI là tay vừa, ông không dám khinh thường thầm nghĩ:
"Ta phải dùng tám thành công lực vào chiêu Huyền Thiên Khí Công nới có thể đẩy lui con tiểu nha đầu này"!
Nghĩ thế, ông liền vận nội công tung ra một chưởng.
Hai luồng chưởng chạm nhau làm phát ra một tiếng "ầm", hai người lui lại ba bước lắc lư như muốn té nhào xuống đất.
Truy Vân Thần Khất thất kinh, không ngờ con tiểu nha đầu này lại có một công lực phi thường như vậy.
Chẳng những ông ta thất kinh, mà Giang Nhuận Kiều cũng kinh hãi không kém hơn ông bao nhiêu. Nàng đả khổ công luyện môn võ này đã mười năm rồi, mỗi khi xuất chiêu ra thì dầu cao thủ đến đâu đi nữa, cũng không sao thoát chết được, nhưng hôm nay tại sao lại bị lão già ăn mày này đẩy lui, thật là một việc không thể nào ngờ trước được.
Nàng vội vận công xuống đan điền, xem coi có bị thương đến lục phủ ngũ tạng không? Nhưng ngũ tạng không bị thương gì, nàng mới yên tâm được phần nào.
Giang Nhuận Kiều cắm đầu suy nghĩ một lúc, nàng liền sanh ra một độc kế, ngước mặt lên nhìn Truy Vân Thần Khất nở một nụ cười khiêu dâm, tiến dần đến bên ông, nói:
- Anh ơi! Sao anh nở xuống độc thủ hạ sát em, thiếu chút nữa là em đã bị bỏ mạng rồi.
Vừa nói, nàng vừa tiến lên làm ra vẻ mặt giận hờn nói:
- Anh hãy giết em đi! Em muốn được chết dưới tay anh đó.
Đời của Truy Vân Thần Khất luôn luôn đùa cợt, cho nên đối với cử chỉ của Giang Nhuận Kiều, ông không nao núng chút nào, ông chỉ mỉm cười mà thôi.
Nhưng Lý Thanh Hùng Thấy tấm thân tuyệt mỹ của nàng và cử chỉ ấy, không sao cầm lòng được, nhưng chàng vẫn bình tĩnh xoay đi hướng khác không dám nhìn vào.
Trong lúc ầy thì Giang Nhuận Kiều âm thầm nắm trong tay một nắm

kim độc, cố tình hạ sát cho kỳ được Truy Vân Thần Khất để mà trả thù.
Nên biết kim độc đó nếu trúng vào người trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ nếu không có chữa được ắt là phải bị bỏ mạng.
Nhưng Truy Vân Thần Khất là tay lão luyện giang hồ, thấy những cử chỉ của Giang Nhuận Kiều, thì ông đã biết cô ả muốn dùng độc kế gì đây. Nhưng luật giang hồ không cho phép ông được ra tay trước đánh một người đàn bà.
Giang Nhuận Kiều lợi dụng cơ hội ấy, tiến đến, đột nhiên đưa tay lên chồm tới một cái, tức thì một làn ám khí lóng lánh nhắm ngay Truy Vân Thần Khất ào đến.
Truy Vân Thần Khất đã đề phòng từ trước, nên khi thấy vậy vội nhào ra sau một vòng xa hơn một trượng.
Nhưng ông vừa ngóc đầu dậy, bỗng "ầm" một tiếng vang lên long trời lở đất, làm cho ông thất kinh, quay đầu lại thì đã thấy Lý Thanh Hùng đứng trước chiến trường, còn Giang Nhuận Kiều bị văng ra xa nằm sóng sượt dưới đất không cử động được.
Thực ra, Lý Thanh Hùng căm hờn thiếu nữ này từ lâu, lại thấy nàng ta giở trò hèn mït, dùng độc kế để mà hại người, khi thấy nàng tung ám khí định hạ lão ăn mày.
Chàng tức giận dùng môn "Tiên Thiên Vô Cực Lôi Điện Khí Công" bủa tới quyết liều mạng với nàng.
Giang Nhuận Kiều đâu có ngờ một chàng thư sinh bệnh hoạn này lại có một công lực phi thường như vậy, nên ngang nhiên dùng chưởng đánh lại, hai luồng chưởng chạm vào nhau phát ra một tiếng nổ "ầm" thật lớn, Giang Nhuận Kiều chịu không nổi, toàn thân bị dập nát chết ngay tại đương trường.
Tất cả người trong Phi Long Bang đều thất kinh, mặt không còn tí máu.
Bỗng trong bọn Qủy mặt đỏ Điền Tam Á nhảy ra, đôi mắt nẩy lửa nhìn vào mặt Lý Thanh Hùng một lúc rồi quay đi nhìn vào xác chết của Giang Nhuận Kiều Một cách đau đớn.
Đoạn lão đưa tay phất một cái, tức thì sáu tên thanh niên từ sau lưng lão tiến tới, khiêng xác của Giang Nhuận Kiều vào trong rừng.
Chờ khi bóng của sáu người kia khuất dạng, lão quay lại ra hiệu cho tất cả các người còn lại vây thanh một vòng tròn, bao vây Lý Thanh Hùng và Truy Vân Thần Khất vào giữa.
Lý Thanh Hùng không cần để ý đến bọn họ, quay mình chạy đến đỡ lấy Truy Vân Thần Khất dậy và xem xét vết thương của ông, hỏi:
- Lão ca! Huynh đã bị thương hay sao mà đến nông nỗi này, mà chất

độc này là chất độc gì?
- Tiểu đệ! Chất độc này là Kim Sa Độc. Nếu như trong vòng mười hai tiếng đồng hồ, không cò gì để mà giải độc, e rằng tánh mạng của ta chắc không còn.
Lý Thanh Hùng từng được sư phụ dạy biết qua các chất độc, nên chàng biết chất độc này không thể nào chữa được, chỉ có người chế ra chất độc này mới có thuốc giải mà thôi.
Đang trong thất vọng, bỗng chàng sực nhớ lại lúc mình sắp xuống núi, sư phụ có cho mình một bọc thuốc giải tất cả các chất độc. Chàng vội thò tay vào bọc lấy ra ba viên thuốc, và vạch miệng Truy Vân Thần Khất bỏ vào, rồi nói:
- Lão ca! Mau nuốt ba viên thuốc này vào, và vận công bế các huyệt đạo lại đừng cho độc tánh thấm vào lục phủ ngũ tạng. Nhớ là phải đề khí đan điền cho độc tánh thoát ra ngoài nhé.
Truy Vân Thần Khất nhìn Lý Thanh Hùng lo lắng cho mình đến như vậy, quyên cả chuyện nguy hiểm ở bên ngoài nên ông rất là cảm động nói:
- Tiểu đệ! Với vết thương nhỏ này, lão ca không đến nổi bị bỏ mạng, tiểu đệ hãy nên đề phòng những người ở bên ngoài coi chừng con qủy đỏ kia dùng độc thủ "Mãn Huyết Công" thì bị mất mạng đó.
Lý Thanh Hùng nghe Truy Vân Thần Khất nói như vậy chàng mới giật mình, vội đứng lên quay đầu lại nhìn bốn phía thì thấy các cao thủ của Phi Long Bang đang xiết chặt vòng vây và chỉ còn cách chàng chừng hai trượng.
Qủy mặt đỏ Điền Tâm, mặt mày lúc này tím bầm, hai mắt lóe hào quang, nhìn chòng chọc vào người Lý Thanh Hùng rồi nói:
- Tiểu tặc! Tội của ngươi rất là đáng chết, ngươi đừng có trách ta độ ác.
- Ha! Ha! Ha! Tội ác! Ta tưởng nhà ngươi không đủ can đảm nói ra câu nói đó chứ! Ha! Ha!
Qủy mặt đỏ Điền Tâm không còn chịu đựng được nữa, đôi lông mày lão dựng ngược lên, múa tay một vòng rồi đưa ra trước, tức thì năm luồng chưởng lực màu đỏ ào ào nhắm ngay người Lý Thanh Hùng mà ập tới.
Lý Thanh Hùng thấy đối phương mới xuất chiêu đầu đã dùng đến ngay độc thủ "Mãn Huyết Công". Chàng không dám khinh thường đề khí đan điền vận đủ mười hai thành công lực, chờ cho chưởng phong gần đến, chàng mới bủa thẳng vào năm luồng chưởng phong đó, đồng thời dùng chiêu "Không Không Quyền" đánh vào hông bên trái của Qủy mặt đỏ.

Qủy mặt đỏ quá khinh địch, lão ta tưởng với sức chưởng đó, chàng thư sinh bện hoạn kia không làm sao đỡ nổi. Nên khi lão đánh ra luồng chưởng ấy, lão không đề phòng, đến khi bị Lý Thanh Hùng phản công quá ác liệt, không sao tránh kịp lão chỉ kịp la lên một tiếng toàn thân lão bay bổng lên không, rơi xuống đánh “bịch” một tiếng.
Lý Thanh Hùng quyết không bỏ qua cơ hội này, bước tới hai bước phóng tới thêm một chưởng nữa.
Tuy Điền Tâm đang bị thất thế, song lão ta cũng là một tay dày giạn kinh nghiệm giang hồ, lão vội lăn sang một bên nên mới tránh khỏi thế chưởng mà Lý Thanh Hùng đánh ra.
Lúc này mặt của qủy mặt đỏ chứa đầy nét kinh hãi, lẫn thẹn thùng. Vì đã biết bao nhiêu danh vọng lão gầy dựng trong hai mươi năm nay, ngày hôm nay lại bị tiêu tán hết. Lão cảm thấy lòng đau như cắt và hối hận vô cùng.

Hồi 7
Con Tít Dùng Chữa Độc

Lão lẩm bẩm:
- Té ra ngươI là đệ tử của Khôn Không Tổ, hèn chi ngươi lại ngông cuồng đến như vậy, lão đã chịu làm theo lời hứa, món nợ ngày hôm nay ta xin hẹn lại hai năm sau, cộng chung với món nợ của lão ăn mày kia mà thanh toán cùng một lượt.
Truy Vân Thần Khất gắn giọng trả lời:
- Được rồi, lão phu cũng không có thì giờ tiếp chuyện với ngươi vào lúc này được.
Trước sau gì chúng ta cũng sẻ gặp lại ở trong Phi long Bang. Ngươi chờ ta chữa khỏi vết thương, ta lúc nào cũng giữ đúng theo lời hứa.
Qủy mặt đỏ Điền Tâm tỏ vẻ dắc ý nói:
- Quân tử nhất ngôn, chúng ta hẹn gặp lại nhau ở năm sau tại tổng đàn của Phi Long Bang.
Nói xong, lão trợn tròn đôi mắt lên ngó thẳng vào mặt lý Thanh Hùng rồi gọi các thuộc hạ lặng lẽ rút lui.
Lý Thanh Hùng chạy lẹ đến bên Truy Vâ Thần Khất, lão uồng xong ba viên thuốc giải độc, nên chất độc Kim Sa cũng không còn hanh hạ lão như lúc nãy nữa. Nét mặt đau khổ của chàng cũng đã dần dần tan biến.

Việc đáng lo cho nhất là lúc này phải tìm cho ra thuốc giải độc. Trong vòng mười hai tiếng đồng hồ, nếu không tìm ra được thuốc giải, chỉ còn một cách là chặt mất một cánh tay mà thôi.
Thật là một điều khó nghĩ, thà chết còn hơn là mất đi một tay, làm sao mà Truy Vân Thân Khất chịu đựng được, vì ông còn một mối thù phải thanh toán ở năm sau, vả lại địch thủ lại là một tay lão luyện, võ công đã đến bậc cao siêu.
Nghĩ đến đây chàng lo âu không ít, tuy chuyện vừa rồi đã làm cho chàng vui mừng không ít.
Truy Vân Thần Khất nghĩ đến việc Lý Thanh Hùng chỉ trong vòng mười chiêu thôi mà đã hạ nổi một lão qủy đầu đỏ của rừng xanh, thế mới rõ võ công của chàng đã luyện đến mức nào rồi. Những việc đó không làm cho ông vui mấy. Vì ông đang nghĩ đến hậu quả sau này mà Lý Thanh Hùng phải gặp.
Hai người cứ mải mê suy nghĩ, vết thương của. Truy Vân Thần Khất mỗi lúc một đau thêm, chàng nói:
- Triệu lão ca! Vết thương của huynh bây giờ ra sao? Có lẽ thuốc này không có công hiệu nhiều, trong việc đi tìm thuốc giải độc huynh biết chuyện giang hồ nhiều hơn đệ, chắc huynh biết ở đâu có thuốc giải chất độc này, chuyện gấp chớ nên chần chờ, chúng ta phải lập tức lên đường Truy Vân Thần Khất thầy chàng lo lắng cho mình đến như vậy trong lòng kích động nói:
- Mạng già này của lão ca mà còn sống được đều là nhờ ơn cứu tử của đệ.
- Thật huynh không biết phải báo đáp thế nào, à phải rồi! Huynh đã nghĩ ra phương pháp giải được chất độc này rồi, nhưng ngặt nỗi một điều là hơi khó.
Lý Thanh Hùng nghe nói có phương pháp chữa trị, chàng mừng quá liền hỏi:
- Triệu lão ca! Hãy nói đi, phương pháp thế nào, chúng ta còn phải tranh thủ thời gian nữa.
- Đệ hãy bình tĩnh gấp gì chứ, bây giờ huynh không còn lo cho việc chữa trị vết thương của huynh nữa mà lại lo cho tính mạng của đệ sau này.
Lý Thanh Hùng có vẻ ngạc nhiên, chàng vội hỏi:
- Tại sao vậy?
- Tiểu đệ! Đệ còn dại quá, mới có mấy ngày mà đệ đã gây ra rất là nhiều chuyện phiền phức với Phi Long Bang. Từ khi Phi Long Bang được thành lập cho đến nay, đã gần mười tám năm rồi. Sự duy trì đó đâu phải là một việc dễ dàng, thế lực đã vang dội khắp nơi trong

chốn giang hồ. Nay đệ lại đánh chết Bướm Trắng, rồi đây Phi Long Bang sẽ sống chết với đệ mà thanh toán việc này, huynh lo cho đệ nhiều lắm, từ nay trên bước đường giang hồ đệ còn phải gặp rất là nhiều chuyện rắc rối nữa!
Nói đến đây Truy Vân Thần Khất than lên một tiếng dài rồi im bặt.
Lý Thanh Hùng nghe lão nói như vậy, chàng lo nghĩ không ít. Họ là những người đáng chết, nhưng chàng cũng đã quá tàn nhẫn đối với họ, nhớ lại lời của sư phụ thường dạy:
"Không nên gây sự với giang hồ nhiều mà sanh ra chém giết lẫn nhau". Thế mà mới ra khỏi núi vọn vẹn chỉ có sáu, bảy ngày thôi, mà chàng gây ra không biết là bao cuộc chém giết. Nếu mà sư phụ chàng biết được điều này chắc là phải đau lòng biết bao.
Nhưng chàng lại nghĩ đến cái chết thê thảm của cha, đến cảnh bị cưỡng hiếp của mẹ, những việc đó đem so sánh với những việc mà chàng đã làm thật chẳng có thấm vào đâu.
Truy Vân Thần Khất liếc nhìn thấy Lý Thanh Hùng vẻ mặt khi vui khi buồn, đoán biết chàng đang có tâm sự, nên ông hối hận vô cùng. Bởi thế ông lựa lời an ủn:
- Tiểu đệ! Xhuyện đã qua rồi, nghĩ đến để làm gì?
Nói xong ông bước lại gần Lý Thanh Hùng, đưa tay vỗ nhẹ vào vai chàng nói:
- Thôi chúng ta đi!
Lý Thanh Hùng chẳng hỏi "đi đâu"? Chàng cứ cắm đầu bước theo Truy Vân Thần Khất. Hai người kẻ trước người sau, cứ thế đi thẳng. Đi đã hơn mười dặm đường, không ai nói với nhau một lời nào cả, Lý Thanh Hùng thấy thế rất bực mình. Chàng phân vân mãi, không biết lão ca của mình sẻ đưa mình đi đâu, chàng nghĩ đến thời gian tìm giải dược, chẳng còn được bao lâu. Mười hai tiếng đồng hồ qua trong nháy mắt, nếu không tìm được thuốc giải thì.... nghĩ đến đó chàng buồn bã vô cùng. Chàng lướt nhanh tới bên Truy Vân Thần Khất hỏi:
- Triệu lão ca! Bây giờ chúng ta đi đâu? Thời gian có còn kịp nữa không?
- Thời gian còn kịp đến chán, nhưng chỉ sợ gặp được người đó rồi chưa chắc gì đã có thuốc....
- Người đó là ai? Nếu hắn không đưa thì chúng dùng vũ lực.
- Muốn biết người đó là ai? Rồi đây đệ sẽ hiểu, nhưng tánh đệ ngang tàng như vậy thì không được đâu! Võ công của người đó thật là cao cường, còn hơn cả lão đây, lại còn có tánh kỳ quái chỉ làm theo ý của ông ấy mà thôi. Đến đó chúng ta phải tùy cơ mà hành động, nếu cần

nói gì thì để lão ta tự ý nói, tuyệt đối không nên gây với lão.
- Lão ca! Tại sao không cho đệ biết trước người đó là ai? Có phải là huynh muốn cho đệ tức chết ở giữa đường này sao?
- Không phải là huynh không muốn cho đệ biết! Song vì máu thanh niên của đệ, nói ra chỉ sợ đệ gây ra nhiều chuyện rắc rối thì không hay.
Lý Thanh Hùng lão ca mình nói vậy lại càng tức thêm, chàng nói lớn:
- Không đâu! Chuyện này có liên quan đến tánh mạng của huynh, đệ đâu có ngu dại gì mà gây sự chứ, huynh cứ yên tâm.
- Đệ lại muốn làm khó huynh rồi! Thôi được rồi, nếu đệ muốn biết huynh cũng chẳng hẹp hòi gì mà dấu đệ nữa. Nhưng mà đệ phải hứa với huynh một điều.
Chàng nghe vậy hết sức mừng rỡ, vội giục:
- Được, mười điều cũng được, huynh không dấu nữa thì nói mau đi!
- Đến đó, đệ không nên hỏi bất cứ một chuyện gì, trừ phi họ hỏi đến mà thôi.
Còn tất cả mọi việc phải để lão ăn mày lo liệu. Chỉ có thế thôi, đệ có làm được không?
- Được! Việc gì đệ cũng nghe theo lời huynh.
- Như vậy thì tốt lắm! Người đó chính là một trong Vũ Nội Tam Kỳ Bách Cầm Thần Quân Đặng Vĩnh.
Lý Thanh Hùng nghe xong rồi tự nghĩ:
“Té ra là lão ca đưa ta đi tìm Đặng Vĩnh Bách Cầm Thần Quân”, chàng ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:
- Thế có nghĩa là huynh đem cọp đi đổi lấy da sao? Lão quái vật đó xem con “Tít” còn qúy hơn cả mạng sống của mình nữa, lão ta đâu dễ dàng gì mà cho chúng ta mượn chứ. Theo đệ nghĩ chúng ta đừng nên đến đó làm gì nữa, chỉ mất thêm thì giờ mà thôi.
Truy Vân Thần Khất thấy chàng có vẻ thất vọng, lão liền phân giải để chàng yên lòng và nuôi một chút hy vọng. Lão nói:
- Đệ cứ yên tâm, đành là thế nhưng Bách Cầm Thần Quân đối với lão cũng có một chút tình cảm. Chúng ta cứ tin tưởng ở trời cao sẽ giúp chúng ta, đó cũng là điều để chúng ta thử xem định mệnh của mình thế nào?
Đúng ra thì Bách Cầm Thần Quân Đặng Vĩnh là một trong Vũ Nội Tam Kỳ.
Nói đến chánh tà, chẳng bao giờ lão để tâm đến sự bàn luận của thiên hạ. Lúc nào cũng hành động theo ý mình. Bất kể đen hay trắng, hễ nghịch ý ông là phải chết, tay phải lão bị tàn tật, cho nên giang hồ ai cũng nể lão, chẳng ai dám gây với lão cả.

Bách Cầm Thần Quân cả nội ngoại công đều đến mức siêu việt. Một tay nổi tiếng về "Bách Cầm Chưởng". Lão còn được trời cho trí thông minh tuyệt đỉnh, lúc nhỏ lão đã theo một cao nhân, học được tuyệt thế võ công. Sau khi lớn lên, lão vốn thích chim. Từ trong những loài chim đó, lão đã nghiên cứu ra được một bộ chưởng pháp, gọi là "Bách Cầm Chưởng", môn chưởng pháp này thật là ảo diệu.
Mười năm trước đây lão đã cùng Truy Vân Thần Khất, lìa bỏ chốn giang hồ về ẩn cư ở Cổ Sơn Thôn cách thôn trấn này hai mươi dặm về phía Bắc, ở đó lão đã dựng lên một ngôi nhà, tên gọi là "Bách Cầm Cư".
Ngày đêm đóng cửa luyện tập "Bách Cầm Chưởng" như chẳng tranh với đời.
Bách Cầm Thần Quân có một người con gái tên là Đặng Thu Huệ, yêu kiều khả ái, tính tình ham chơi, thích làm bạn với chim yến. Nàng thích chim yến đến nỗi đeo ngay trước ngực một con chim yến đang bay.
Đặng Thu Huệ Ở bên cha từ thủa nhỏ. Học được nơi cha tánh không biết sợ trời, sợ đất là gì. Hành động theo ý thích mình, thế mới biết rau nào sâu nấy, hay con nhà tông không giống lông cũng giống cánh.
Vừa lên mười lăm, mười sáu, nàng đã từng đối địch với võ lâm đệ nhất giang hồ.
Được như thế là vì nàng đã được chân truyền của cha đến bảy tám phần.
Ba mươi năm trước, đã có lần Bách Cầm Thần Quân đến tân biên giới người Mèo để tìm con "Tít" trăm năm, chỉ vì con "Tít" trăm năm mà lão đã phải xung đột với người Mèo "Ba Yêu Tóc Trắng". Hai người đánh nhau ba ngày ba đêm, công lực của Ba Yêu Tóc Trắng cao hơn lão nhiều, nên đến đêm thứ ba lão xém một chút là đã bị bỏ mạng.
May nhờ có Truy Vân Thần Khất và được một thư sinh nghèo cứu thoát. Nhờ thế Bách Cầm Thần Quân mới bảo toàn được danh tiếng một đời của lão, cũng nhờ thế mà Bách Cầm Thần Quân được luôn con "Tít".
Khi đó Bách Cầm Thần Quân đã định tặng luôn con "Tít" đó cho Truy Vân Thần Khất và chàng thư sinh nghèo. Nhưng cả hai đã từ chối.
Truy Vân Thần Khất không ngờ đến mươi năm sau, tức là bây giờ lại cần dùng đến con "Tít" đó để mà giải độc cho mình.
Vừa đi vừa mải lo nói chuyện, hai người đã đến trước ngôi nhà của Bách Cầm Thần Quân lúc nào mà cũng không hay biết.

Ngôi nhà của Bách Cầm Thần Quân nằm giữa hai ngọn núi Trung Triều và Lưỡng Sơn.
Bách Cầm Thần Quân tuy tính tình hơi lỗ mãng, nhưng cử chỉ đó chỉ đối với nhân vật võ lâm mà thôi. Từ khi ông lui về ẩn cư nơi này, ông đã đổi tánh rất nhiều, chỉ còn biết chăm nuôi muôn thú, làm những việc lành mà giúp ích cho dân nghèo. Vì thế dân chúng trong làng ai cũng tôn kính ông ta cả.
Dừng chân giây lát trước cổng, hai người bước nhanh vào, không chút gì ngần ngại.
Bách Cầm Cư là một nơi nuôi nhiều loại thú, đất rộng cây nhiều, hai người tìm mãi chẳng thấy ngôi nhà nào Lý Thanh Hùng lẩm bẩm:
- Tại sao thành này lại xây cất bằng gặt đỏ, cửa sơn đỏ, mà trong thành chỉ toàn là cây không.
Truy Vân Thần Khất cũng lấy làm lạ nghĩ rằng:
“Không lẽ, ở đây chỉ nuôi cầm thú thôi sao? Còn chỗ ở của Bách Cầm Thần Quân lại là nời khác sao ”?
Lý Thanh Hùng vì giữ lời hứa, nên khi đến cửa thành chàng đã im lìm không nói một lời nào, một lúc sau hai người đã đến trước một khuôn cửa lớn, Truy Vân Thần Khất đập cửa kêu to, nhưng kêu đợi mãi mà vẫn không thấy có người ra mở cửa. Lý Thanh Hùng quá nóng lòng, chàng bước lại bên Truy Vân Thần Khất rồi nói:
- Lão ca! Chúng ta cứ tông cửa vào đi, rồi việc gì sẽ tính sau.... Nếu đây là Bách Cầm Cư thì dẫu cho không có Bách Cầm Thần Quân ở nhà thì cũng phải có người coi giữ chứ.
Truy Vân Thần Khất do dự mãi, vì ông nghĩ rằng:
“Làm như vậy tức là tỏ ra vô phép, có thể làm cho Bách Cầm Thần Quân bất mãn, nhưng nếu cứ chờ như vậy hoài, thì chất độc của mình mỗi lúc một nặng hơn, mà thời gian cũng không còn là bao nhiêu nữa. Tự thấy mình đang dần dần đi đến chỗ chết, nên lão thấy lời đề nghị của Lý Thanh Hùng là có lý”. Lão gọi Lý Thanh Hùng rồi nói:
- Tiểu đệ! Chỉ còn một cách đó mà thôi, nhưng một lát nữa khi mà có người ra mở cửa thì đệ phải lễ phép với họ, không được nóng nảy.
- Đệ biết rồi, lão ca đừng lo.
Nói xong, Lý Thanh Hùng kéo Truy Vân Thần Khất phóng lẹ qua tường, Hai người vừa chạm chân xuống đất thì đã bị lạc đường, hai người đứng trơ trơ như pho một tượng gỗ. Thì ra trong dãy rừng xanh trước mặt hai người có hằng mấy chục con đường nhỏ hẹp, chằng chịt như một bàn cờ, hai người chẳng biết nên đi con đường nào. Họ do dự mãi vì sợ rằng nếu như mà hai người đi sai đường thì

tánh mạng của Truy Vân Thần Khất ắt hẳn không còn. Truy Vân Thần Khất buồn bã nói:
- Thôi bỏ qua đi tiểu đệ, huynh thấy không còn hy vọng gì nữa, Bách Cầm Thần Quân thông minh và khôn khéo lắm, cái vườn này đã được trồng theo một trận pháp, để đề phòng khi có kẻ địch, hay người lạ mặt xâm nhập. Huynh nhận thấy chúng ta cũng không nên vào làm gì nữa. Lão ăn mày này đành phải chấp nhận số mạng vậy, lão chỉ bị mất đi một cánh tay thôi, có gì đâu mà đáng sợ chứ.
Lý Thanh Hùng còn đang đứng ngơ ngác trước trận pháp này, chàng đang sửng sốt và đang nghỉ kế phá trận, tâm trí chàng mãi mê tìm phương pháp nhưng mà nghi mãi vẫn không ra phương pháp gì để mà phá trận này cả, mồ hôi chàng ra ướt cả người.
Bất ngờ chàng bị vấp té, gây nên tiếng đông.
Chính tiếng động đó đã làm cho muôn vạn con thú chạy ra khỏi rừng. Hàng trăm hàng nghìn con chim tung bay. Tiếng chim kêu lên làm điếc tai của hai người.
Bỗng có một con đại bàng to lớn bay lượn trên đầu hai người mấy vòng. Kêu lên một tiếng thật dài, rồi bay sâu vào trong rừng rậm.
Lý Thanh Hùng lo sợ vô cùng, chàng đoán sẽ có chuyện không hay sẽ xảy đến cho hai người. Chàng quay đầu lại ngó Truy Vân Thần Khất một cách buồn rầu.
Một lát sau, từ trong rừng có hai người đi nhanh về phía hai người. Vừa ngó thấy Lý Thanh Hùng và Truy Vân Thần Khất hai người kia dừng lại trợn mắt lên nạt lớn:
- Lão ăn mày già kia, các ngươi từ đâu đến, sao lại dám vô lễ mà vào "Bách Cầm Cư" làm cho đàn chim kinh sợ. Hai người có biết chủ nhân của "Bách Cầm Cư" này là ai không?
Truy Vân Thần Khất vẫn ôn tồn trước những lời phách lối của hai người kia. Ông nói:
- Xin lỗi hai vị tiểu huynh đệ, lão đây có việc cần từ nơi xa đến đây để tìm Bách Cầm Thần Quân Đặng Vĩnh, vì sơ ý làm kinh sợ đến đàn chim, xin hai vị tiểu huynh đệ thứ lỗi cho.
- Tha thì chúng tôi không dám, tội chết của hai người thì có lẽ khỏi, nhưng chắc thế nào hai người cũng phải mang lấy một đời tàn tật.
- Lão đây cũng biết là mình có tội, xin hai vị có thể nào cho chúng tôi gặp mặt chủ nhân ở nơi này rồi, hãy đền tội sau cũng chưa muộn mà.
Lý Thanh Hùng thấy sự phách lối của hai người này, tức giận vô cùng. Nhưng vì lỗi tại mình gây ra, lại còn cần chữa vết thương cho Truy Vân Thần Khất nên chàng đành phải nhịn hai người này vậy.

- Được! Nhưng hai người phải thử chấp tay lại xem có đủ tư cách để mà gặp chủ của chúng tôi không đã. Nếu không đừng nói đến việc cho phép mà còn phải bắt giữ hai người nữa.
Lý Thanh Hùng nghe thế biết là có Bách Cầm Thần Quân ở nhà, lòng tràn ngập vui mừng nên chàng không cần đếm xỉa đến những lới phách lối của hai người kia nữa.
Truy Vân Thần Khất chỉ sợ Lý Thanh Hùng tức giận vì những lời phách lối của hai người này, nếu thế thì phạm vào luật cấm kỵ của Bách Câm Thần Quân, sanh ra những chuyện không hay, cho nên lão đành dịu giọng với hai người kia.
- Hai vị yên trí đi, chúng tôi đâu phải là những người biết võ. Chú em tôi là một nhà văn, còn tôi lão ăn mày chỉ biết xin ăn. Những võ công gì gì đó chúng tôi đâu có biết. Theo lời hai vị, thì chúng tôi phải làm gì bây giờ.
Truy Vân Thần Khất nói thế, nhưng hai người kia không trả lời. Chờ đợi một lúc.
Lão lại nói tiếp.
- Thôi bây giờ tôi xin đề nghị như vầy. Hai ra một cái đề gì đó cho chú em tôi đối thử, nếu được, xin hai vị cho chúng tôi gặp mặt gia chủ, còn không hai vị muốn xử chúng tôi thế nào cũng được.
Nhưng khổ nỗi hai người kia lại không biết chữ, võ công thì có được chút ít vì họ chỉ là hạng người giúp việc nuôi chim mà.
Truy Vân Thần Khất định nói như thế cho đỡ đi phần nào tức giận, không ngờ hai người này lại còn tức giận hơn lão.
Hai người này vốn là một cặp sanh đôi, bình sinh tánh tình hẹp hòi, vốn dốt mà lại sợ người khác khinh khi mình, nên vừa nghe Truy Vân Thần Khất nói nói như vậy lại nghĩ là lão có ý nhục mạ mình. Tai mắt chúng đỏ ngầu, tức giận lớn tiếng nói:
- Té ra hai người có ý muốn gây sự với chúng ta.
Nói xong chúng đưa mắt nhìn toàn thân Truy Vân Thần Khất, rồi hằn học nói:
- Được rồi! Lão ăn mày, nếu hai người chịu qùy xuống cúi đầu ba cái, chúng tôi sẽ đưa các ngươi đến gặp gia chủ.
Lý Thanh Hùng nghe nói vậy giận lắm, nhưng chàng đành phải nhẫn nãi.
- Xin hai vị tiểu huynh đệ hiểu cho, lão ăn mày già này xương sống cứng đờ, làm sao mà qùy xuống được, vin hai vị hãy làm phước cho. Ơn đó chúng tôi suốt đời không quên.
- Không được, nếu chúng tôi có cho phép đi nữa, thì gia chủ chúng tôi cũng không cho, hai người đừng có nói nhiều làm gì thêm vô ích,

hãy cúi đầu mà lạy đi.
Đến bây giờ Lý Thanh Hùng không còn nhịn được nữa, dầu cho là loài cầm thú đi nữa nó vẫn còn có bản tánh một con người, huống chi đây lại là một võ lâm cao thủ, có thể nào mà chịu nhịn được chứ.
Chàng tức giận vô cùng, chàng bước lên mấy bước đến trước mặt hai người kia rồi nói:
- Hai vị đã có ý làm khó dễ chúng tôi, thì tôi chỉ còn có cách ra tay mà thôi.
Nhưng nếu tôi đấu với hai người, chỉ sợ tôi lỡ tay làm thương hai người thì không hay cho lắm. Tôi xin thử với một vật khác. Nếu tôi làm được thì xin làm phiền hai vị đưa chúng tôi đến gặp mặt gia chủ. Hai vị thấy sao?
Chàng vừa nói xong, hai người kia chưa kịp đáp. Chàng giang tay mặt ra, vận sức tống ra một chưởng, tức thì một cây to đến hai người ôm không hết cách xa chừng mười trượng lập tức gãy liền.
Chợt khi ấy có tiếng phát ra từ trong rừng rậm thật yêu kiều và trong trẻo:
- Hay lắm.
Lý Thanh Hùng tưởng hai người kia khen chàng đánh hay, nhưng rồi chàng biết là không phải. Hai người kia đứng sững ở đó vì quá kinh sợ sức mạnh của chàng.
Chàng còn đang suy nghĩ, bỗng một bóng người bay ra, người đó mặc đồ màu tím, nhanh như điện chớp, thẳng tới chỗ đứng của Lý Thanh Hùng. Chàng vội lùi ra sau mấy bước, nhìn kỹ lại, chàng thấy trước mặt mình là một cô gái trạc mười bảy, mười tám. Thật là đẹp, đang đứng nhìn chàng.
Chàng nhìn kỹ người con gái này mặc đồ màu lục tươi, bó sát người, chân mang giày cũng màu lục. Trước ngực đeo đầy những con yến đang bay màu tím.
Khuôn mặt tròn đầy đặn và trắng trẻo, dường như từ nhỏ đến lớn chưa hề gặp qua ánh nắng mặt trời. Thân hình mềm mại tưởng chừng như gió thổi cũng bay, sống mũi nho nhỏ dọc dừa miệng đỏ như hoa đào, đôi mắt sáng lóng lánh trông thật là yêu kiềm diễm lệ.
Lý Thanh Hùng từ nãy đến giờ, đôi mắt vân đăm đăm nhìn như giám sát với người con gái mới đến. Chàng đứng trơ ra như tượng gỗ, sắc đẹp đó đã làm cho chàng quên đi hiện tại.
Người thiếu nữ bị Lý Thanh Hùng nhìn như vậy, khiến nàng thẹn đến đỏ cả mặt, nàng nhếch miệng cười một cái rồi cúi đầu hai tay mân mê tà áo.
Nàng nhận thấy người thiếu niên thư sinh bệnh hoạn này, cũng có cái

oai phong của một anh hùng và cũng là một người tuấn tú.
Đây là lần đầu tiên Lý Thanh Hùng được tận mắt thấy một người đẹp như vậy, mười tám năm qua, từ hồi lọt lòng mẹ, chàng chưa hề nhìn thấy được một người đẹp như thế bao giờ, mặc dầu trong cổ thư có những bài văn miêu tả về những người đẹp.
Nhưng sắc đẹp này còn gấp mấy lần những từ hình dung trong cổ thư kia nữa.
Mãi đền khi thấy thiếu nữ mỉm cười, chàng mới sực tỉnh tự trách mình quá nông nổi. Chàng cũng cười để chữa thẹn.
Truy Vân Thần Khất đừng một bên, lão thấy rõ tĩnh cảm của Lý Thanh Hùng. Lão điềm đạm vuốt râu cười ha hả....
- Được lắm! Hai người các người chỉ biết liếc mắt đưa tình đến nỗi quên mất lão ăn mày già này rồi, mặc kệ hai người, để rồi xem hai người các ngươI thế nào.
Câu nói đó của Truy Vân Thần Khất đã làm tan biến đi bầu không khí đượm tình.
Người thiếu nữ nọ vội ngoảnh mặt lên, vẻ mặt diễm kiều kia đã thay thế vào bằng vẻ mặt nghiêm nghị khắt khe. Thiếu nữ nói:
- Hai người đến đây làm gì? Lúc nãy ta tưởng hai người thật tình không biết rõ.
Không ngờ quân tử không lộ mặt.
Nói xong nàng quay ra phía sau nạt hai người kia:
- A Thuận, A Trị, các người hai người còn không đi, đứng đó làm gì? Ta thấy các ngươi chỉ được mang tiếng trai tráng thôi, đã làm mất hết mặt mũi của cha ta.
Hai người kia như chuột thấy mèo, nghe thiếu nữ kia la thế vội chạy biến mất vào trong rừng cây.
Truy Vân Thần Khất chỉ cần nghe thiếu nữ nói chuyện cũng đủ biết nàng là ai rôi.
Thất ra thiếu nữ này chính là con gái của Bách Cầm Thần Quân. Tên là Đặng Thu Huệ, thật cái tên thật là ăn khớp với con người vừa đẹp lại vừa giỏi.
Lúc nãy nàng đang chơi với mấy con chim yến ở ngoài vườn, thì chợt nghe có tiếng động, rồi tiếp đó là đàn chim bay lên, biết là có người đến cho nên nàng gọi hai người kia ra để nói chuyện. Còn nàng thì vào báo cho cha nàng hay rồi lại chạy ra đây.
Khi nàng vừa đến nhìn thấy hai người là một lão già ăn mày và một chàng thư sinh bệnh hoạn. Nàng đã an tâm là hai người giúp việc kia cũng đủ đối phó rồi.
Nàng thật không ngờ, người thư sinh đó lại có thể một tay đánh gãy

cây to kia, cho nên nàng phải buột miệng lên tiếng mà khen hay, và nghĩ rằng "Người thiếu niên đó là ai? Mà có được cái công lực như vậy? Nếu chàng không đau ốm, chắc còn ghê gớm hơn nhiều ".
Hai kia đi rồi, nàng thẹn thùng quay lại phía Lý Thanh Hùng rồi nói:
- Xin hai vị cho biết qúy danh? Và chẳng hay hai vị đến "Bách Cầm Cư" này có việc gì?
Truy Vân Thần Khất bây giờ thấy đau nhức vô cùng vì chất độc đã thấm đến vào lục phủ ngũ tạng.
Lão cau mày nghiến răng, đau khổ hết sức nhưng lão vẫn còn tính khôi hài, nói với Đặng Thu Huệ:
- Lão ăn mày này là Truy Vân Thần Khất, còn đây là nghĩa đệ của lão, tên là Lý Thanh Hùng. Tôi đoán cô nương là con gái của Đặng huynh. Lão ăn mày vừa trúng độc Kim Xà, muốn đến đây mượn con "Tít" trăm năm của Đặng huynh để mà giải độc, xin côn nương dẫn đường cho lão phu gặp cha cô.
Đặng Thu Huệ nghe Truy Vân Thần Khất nói như vậy, biết lão ăn mày này là đồng vai vế với cha mình, cũng là một trong những người ở Vũ Nội Tam Kỳ. Ngó lại lão già lần nữa, thật giống hệt như là những lời nói của cha nàng đã thuật lại cho nàng nghe, cho nên nàng không do dự gì:
- Thì ra đây là Truy Vân Khất tiền bối, tiểu nữ đã thất lễ, xin hai vị theo tiểu nữ.
Nói xong nàng quay mình bước đi trước, dẫn hai người vào trong rừng cây, Lý Thanh Hùng trong lòng nóng như lửa đốt. Không còn tâm trí nào để mà chú ý đến đường đi, cũng không còn tâm trí để xem cảnh đẹp nơi này. Truy Vân Thần Khất cũng chẳng khác gì chàng.
Lý Thanh Hùng và Truy Vân Thần Khất chẳng định hướng đi, chỉ thấy quanh co một lúc, rồi cả ba chạy thật mau. Đột nhiên thấy trước mặt có ánh sáng, thì ra họ đã đi ra khỏi rừng.
Trước mặt họ là một khoảng đất trống, dưới đất có đào rất là nhiều lỗ. Mỗi lộ sâu khoảng một thước, trong lỗ có bỏ đầy gạo lúa, có lẽ là để cho chim ăn.
Bên kia là một khoảng đất trống có một lùm tre bao quanh mấy căn nhà.
Đứng xa nhìn đến thật là đẹp vô cùng, đúng là một nơi tu tâm dưỡng tánh, mấy gian nhà và cánh rừng xanh chỉ cách nhau chừng bốn năm chục thước.
Truy Vân Thần Khất và Lý Thanh Hùng hai người biết đã tới nơi, tâm tình mở mang như kẻ ở trong hang tối mà đột nhiên thấy được ánh

dương quang.
Vừa đên sân, Đặng Thu Huệ kêu lớn lên, thân nàng bay bổng lên khỏi mặt đất, lẹ như sao rơi nàng chạy thẳng vào trong nhà.
Hai người đều khen thầm:
“Tuổi nhỏ như thế mà đã có thể tập luyện nội công đên mức như nàng cũng thật là giỏi lắm rồi”.
Trước cánh cửa, một người mặc áo dài màu lục xanh, tuổi khoảng bốn mươi, năm mươi, hai mắt sáng ngời, thái dương huyệt nhô lên cao. Đứng với vẻ uy nghi, bệ vệ, trông thấy cũng đủ biết bản lãnh của người đó phải là nội ngoại công đã đến một mức thượng thừa.
Vưa trông thấy người đó, Đặng Thu Huệ liền bay bổng lên nửa lưng trừng trời rồi rớt xuống trước mặt người đó gọi to:
- Cha!
Theo đà, cả người nàng nhảy lọt vào lồng lão, như là một đứa trẻ, lão gìa giang hai tay ra ôm nàng vào lòng trên mặt hiện ra vẻ tươi cười. Nhưng rồi lão lại bảo nàng lui ra.
Lý Thanh Hùng và Truy Vân Thần Khất song song bước tới, Thấy Bách Cầm Thần Quân vẫn giữ nguyên nét mặt như ba mươi năm về trước, thời gian chẳng làm lão thay đổi tí nào. Do đó Truy Vân Thần Khất cười ha hả mà nói với Bách Cầm Thần Quân:
- Đặng huynh, đã ba mươl năm rồi, nay mới gặp lại huynh, thấy huynh tuổi già mà nét mặt vẫn sáng ngời như ngày trước, thật tôl vui mừng vô cùng.
Bách Cầm Thần Quân Đặng Vĩnh, đã biết có lão ăn mày đến. Tuy những chuyện vừa rồi đã làm lão tức giận vô cùng, nhưng rồi lão lại nghĩ đến cái ơn của Truy Vân Thần Khất đã cứu mình ba mươi năm về trước, cho nên lão không còn tức giận nữa.
- Lão ăn mày già, tôi đã nghe nói lão cũng đã về trên núi hưởng phúc rồi mà, sao nay lại còn ra dầm mưa giải nắng như vậy?
Truy Vân Thần Khất nghe ông ta hỏi thế, cười trả lời:
- Thôi! Trời đã bảo tôi phải chịu khổ, cả đời chỉ biết làm phúc cho người ta để rồi tí nữa đã phải bị bỏ mạng.
- Ngươi đã quá bộ đến tệ xá chắc có việc gì quan trọng đấy chứ?
- Đúng vậy! Muốn nói ra mà thật là khó mở miệng. Tôi đến đây là định mượn con Tít trăm năm của huynh, để hút chất độc Kim Xà....
Truy Vân Thần Khất nhận thấy nét mặt của Bách Cầm Thần Quân có vẻ không vui, ra chiều nghĩ ngợi. Lão đoán biết trong lòng của Bách Cầm Thần Quân nghĩ đang nghĩ gì rồi nên Truy Vân Thần Khất vội kể qua chuyện làm sao bị chất độc Kim Xà cho Bách Cầm Thần Quân nghe.

Bàch Cầm Thần Quân nghe xong tỏ vẻ lo âu. Lão cũng biết rằng đã bị chất độc Kim Xà mà không dùng đến con “Tít” trăm năm để hút chất độc ra thì không còn cách gì thoát chết cả. Nhưng con “Tít” trăm năm mỗi lần dùng đến nó lại bị hao mòn, phải để hai năm sau nó mới có thể khôi phục trở lại. Thật là một điều khó nghĩ, lão không bằng lòng cho mượn con “Tít” chút nào, nhưng rồi lão lại nghĩ đến chuyện ba mươi năm về trước thanh danh của mình được bảo toàn cũng nhờ có Truy Vân Thần Khất và chàng thư sinh nghèo, hơn nữa con “Tít” này cũng là của lão tặng cho. Thôi đành bóp bụng vậy.
Nghĩ đến đó, Bách Cầm Thần Quân mời hai người vào nhà, rồi gọi người lấy con “Tít” trăm năm ra.
Cầm con “Tít” trăm năm trên trao cho Truy Vân Thần Khất Bách Cầm Thần Quân nói:
- Này lão ăn mày! Tôi hiểu lão nhiều lắm, lúc nào tôi cũng đối đải phân minh với người, ba mươi năm trước tôi đã nhờ lão và chàng thư sinh nghèo cứu mạng ơn ấy mãi đến bây giờ tôi vẫn con ghi nhớ. Giờ đây đúng là lúc tôi trả lại cho lão cái ơn cứu mạng ấy.
Lý Thanh Hùng vì nhớ lời dặn của Truy Vân Thần Khất khi mà gặp bách Cầm Thần Quân, chỉ trừ khi nào lão hỏi tới mới được trả lời, còn nếu không đừng nên nói chuyện, cho nên từ nãy tới giờ chàng chẳng nói một câu nào. Chàng nhận thấy Bách Câm Thần Quân tành tình rất kẹo, chàng đã có ý nghĩ không tốt về nhân vật này, hơn nữa Bách Cầm Thần Quân chẳng hề đếm xỉa đến chàng, khiến chàng thấy bất mãn vô cùng, nếu không có lão ca của chàng nơi này thì chàng đã bỏ đi từ lâu rồi, chàng định chờ có cơ hội nào đó lựa lời nhục mã lại lão Bách Cầm Thần Quân cho hả dạ.
Truy Vân Thần Khất hai tay kính cẩn đón nhận con “ Tít ” như một vật gì cao qúy.
Lão long trọng mở nắp hộp ra, cẩn thận lấy ra con “ Tít ” ra.
Lý Thanh Hùng vì có tánh hiếu kỳ, chàng đưa đầu ra xem, thiếu chút nữa là chàng đã phải bật cười thành tiếng.
Chàng chỉ thấy con “Tít” đó dài chừng hai thước, khắp mình mọc đầy những sợi lông nho nhỏ như sợi tóc, chỉ trừ màu có vàng lấp lánh ra thì không có gì đáng để sợ cả.
Chỉ vì con vật nhỏ này mà ba mươi năm trước Bách Cầm Thần Quân đã phải tranh nhau với một người Mèo đến gần nổi phải bỏ mạng. Bây giờ lại làm ra như con vật nhỏ nhắn này ghê gớm lắm, thật là một việc quá sức tưởng của chàng.
Chuyện có thế này mà cả hai người Bách Cầm Thần Quân lẫn Truy Vân Thần Khất đều làm ra vẻ quan trọng. Chàng cũng hiểu việc chữa

độc, nhưng đâu đến nỗi nào phải làm như là quan trọng như đến vậy chứ.
Bây giờ Bách Cầm Thần Quân một tay cầm con "Tít" một tay cởi áo lão ăn mày để tìm vết thương.
Tìm thấy vết thương rồi, lão mới cẩn thận đặt con "Tít" lên trên miệng vết thương của Truy Vân Thần Khất.
Con vật nhỏ này vừa ngửi đến chất độc Kim Xà, tất cả các cọng long nhỏ của nó đều đưa thẳng ra, vang lên những tiếng kêu nho nhỏ như muỗi, cả thân hình nó bám sát vào vết thương, nó hút chất độc Kim Xà như chết vậy.
Truy Vân Thần Khất mặt mày tái mét, mồ hôi ra ướt cả mình. Lão nghiến răng ken két.
Lý Thanh Hùng ngó sững không chớp mắt, hai tay nắm chặt lấy nhau, sắc mặt chàng biến hóa bất thường.
Lấy độc trừ độc, Truy Vân Thần Khất khi ấy tê liệt cả mình, lúc sau thân hình lão dịu dần, chỉ còn thấy hơi tê nhức ở miệng vết thương mà thôi. Đột nhiên miệng vết thương nứt ra, một cục huyết hôi tanh thật khó ngửi từ miệng vết thương lọt ra. Con "Tít" trăm năm há to cái miệng, nuốt mất cục huyết hôi tanh kia.
Bỗng màu đen nơi vết thương biến mất, Bách Cầm Thần Quân không dám thả lỏng. Lão từ từ thau hồi con "Tít" lại.
Truy Vân Thần Khất nét mặt từ từ thay đổi, từ trắng sang đỏ, từ đen sang xanh, mồ hôi cũng bớt chãy.
Bây giờ Lý Thanh hùng mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.
Còn Truy Vân Thần Khất lẹ lấy thuốc đắp lên miệng vết thương. Lão đứng dậy, hết lời cảm tạ bách Cầm Thần Quân, lão nói:
- Đặng huynh, hồn của lão ăn mày này đã xuống diêm vương từ lâu, nhưng nay nhờ Đặng huynh cứu về. Lão bình sanh chưa hề mang ơn ai, hôm nay lại nhờ vả đến Đặng huynh, ơn này suốt đời lão ăn mày này không dám quên.
- Không có gì, bây giờ chúng ta không ai thiếu ai cả, trước kia lão đã cứu mạng của tôi, bây giờ tôi cứu lại lão, coi như là huề. Giờ này trời cũng đã tối rồi, tôi xin mời hai vị Ở lại đây, sáng sớm mai hãy lên đường.
Ngay lúc đó, tứ ngoài cửa một người thanh niên chạy vào, đến trước mặt Bách Cầm Thần Quân, lễ phép chào rồi trao cho lão một phong thư. Bách Cầm Thần Quân vội mở ra xem, đột nhiện mặt lão biến sắc, rồi lạnh lùng nói:
- Ngươi hãy nói với hắn, ngày mai ta sẽ gặp hắn.
- Vâng Người thanh niên sau đó trở ra ngoài. Bách Cầm Thần Quân

gọi người nhà làm thức ăn để tiếp đãi Truy Vân Thần Khất và Lý Thanh Hùng hai người. Ông chưa hề đá động gì đến bức thư kia. Chỉ trong chốc lát, người ở đã mang đồ ăn lên.
Từ trong cánh cửa, một thiếu nữ nhẹ vén bức màn nhung, lách minh qua và đi thẳng đến ngồi bên Bách Cầm Thần Quân.
Vừa vào đến nơi nàng đã nhận ra không khi ở nơi đây có gì đó không bình thường.
Nàng liền bỏi Bách Cầm Thần Quân:
- Cha! Có việc gì vậy? Cơm canh đã nguội hết cả rồi kìa.
Bách Cầm Thần Quân nghe nàng hỏi thế vội sực tỉnh lại nói:
- Xin mời, vì có chuyện ngờ nên bữa cơm này có phần sơ xuất, mong hai vị chớ trách!
Truy Vân Thần Khất nói:
- Đã là anh em, Đặng huynh nói thế làm gì.
Sau bữa cơm, bách Cầm Thần Quân kêu một người ở bảo rằng:
- Nam! Đi chuẩn bị một căn phòng cho khách nghĩ.
Rồi ông cùng ái nữ cũng cáo tử.
Lý Thanh Hùng và truy Vân Thần Khất được người nhà dẫn đến một căn phòng khá yên tĩnh. Vừa vào trong Lý Thanh Hùng đả khép kín cửa lại rồi nói với Truy Vân Thần Khất.
- Lão ca! Chắc Bách Cầm thần Quân vừa gặp phải chuyện gì không hay.
- Xì....
Ông có ý bảo chàng đừng nên nói bậy bạ. Lão vội lên giường nằm làm bộ ngủ, lát sau khẻ nói với chàng.
- Ở đây, đừng có nói bậy.
Bỗng chàng nghe có tiếng động, định thần nghe chàng mới rõ có người đang thở, Chàng nghĩ thầm:
“Tiếng thở rất nhỏ và đều đặn, nhất định phả là của con gái”, chàng quyết chắc như thế, quay đầu sang nói với Truy Vân Thần Khất:
- Làm sao đệ có thể nghe được tiếng thở kia của người nào mà đoán là trai với gái?
Ngừng một lúc lão nói tiếp:
- Tiểu đệ! Công phu của em thật giỏi, lão ca thấy thiệt là hổ thẹn với công phu của mình.
Chàng nói Với Truy Vân Thần Khất:
- Lão ca! đệ đi bắt nó về!
Dứt lới chàng không để cho truy Vân Thần Khất kịp trả lời đả lướt m ình ra khỏi phòng.
Truy Vân thần Khất định ngăn lại nhưng không kịp nữa. Lão phải vội

lao mình đuội theo.
Lên khỏi mái nhà. Lão đã không thấy bóng của Lý Thanh Hùng đâu nữa.
Lão thầm nghĩ:
“Bậy quá, nếu nó làm ra chuyện rắc rối gì nơi nầy thật là khó tính cho mình. Cũng chỉ vì võ công của mình còn thua kém nó xa, cho nên mình mới đến nông nổi này, không kịp ngăn cản. Nếu mình không luyện tập thêm, thì ở chống giang hồ, chẳng bao lâu nữa tên tuổi mình lu mờ mất rồi”.
Lão chạy tứ tung tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không tìm thấy Lý Thanh Hùng, lão đành phảI quay về phong.

Hồi 8
Đêm Khuya Người Đẹp Tỏ Tâm Tình

Nhắc lại Lý Thanh Hùng, vừa đi đến ngôi nhà, chợt thấy một bóng đen từ trong phóng ra ngoài, chàng liền dùng “Tiểu Yến Xuất Thiên” đuổi theo bóng đen như một luồng gió nhẹ, phóng đi như tên, chẳng mấy chốc đã biến dạng trong bóng đêm.
Lý Thanh Hùng quyết không để cho bóng đen thoát khỏi. Chàng liền dùng khinh công đuổi theo như gió.
Thần hình chàng nhẹ như én bay trong đêm khuy. Lách qua kẻ lá, cành cây không có một tiếng động nào.
Vào sâu trong rừng, chàng không còn thấy bóng dáng của bóng đen đâu cả.
Đang định tâm tìm kiếm, đột nhiên có một tiếng động nhẹ phát ra. “Bịch” một hòn đá từ đâu ném trúng vào cành trúc gần nơi chàng đang đứng.
Liền theo một tiếng “Bịch”, hòn đá chưa rơi xuống đất, bóng đen đã xuất hiện trước mặt chàng. Chỉ cách chàng chừng sáu trượng.
Chàng nhìn kỹ, đúng là bóng đen khi nãy. Chàng liền “Hừ” lên một tiếng nhỏ, chàng lẹ phóng người đuổi theo Khoảng cách giữa hai người mỗi lúc mỗi xa. Chàng đã vận hết khinh công, nhưng vẫn không thể nào đuổi kịp.
Rừng trúc quá rậm chàng cứ bị vướng chân vào cành cây, trái lại bóng đen ấy lẹ làng, phóng đi như bay, không chút trở ngại hình như rừng trúc này đã quá quen thuộc với bóng đen kia rồi.

Chàng thầm nghĩ:
“Nếu cứ đuổi mãi như thế này, biết đến bao giờ mới đuổi kịp được”.
Chàng liền đổi thân pháp, rừng rậm quá xa lạ, chàng không thể chạy nhanh được.
Chàng liền dùng chiêu “Thanh Vân Thắng Thượng” phóng người lên khỏi ngọn trúc dùng khinh công “Đăng Bình Độ Thủy” chạy trên những đọt cây, rồi đưa mắt nhìn xuống đất để theo dỏi bóng đen.
Với thân pháp này, chẳng mấy chốc chàng đã đuổi gần kịp bóng đen. Chỉ còn cách nhau hơn một trượng mà thôi.
Bóng đen nhìn thấy Lý Thanh Hùng đuổi gần tới trên đầu mình, nhưng vẫn không tẩu thoát, mà chỉ dừng lại chờ đợi. Hai tay của bóng đen chống vào thắt lưng, dáng ung dung không có vẻ gì để phòng cả.
Thấy vậy, Lý Thanh Hùng lướt nhanh tới, lách mình qua ngọn cây, hạ xuống một cách nhẹ nhàng. Chân vừa chạm đất, bỗng chàng sững sờ, hỏi nhỏ qua hơi gió.
- Té ra là cô nương!
Bóng đen đó chính là Đặng Thu Huệ, con gái cuả Bách Cầm Thần Quân.
Lý Thanh Hùng lại nói tiếp:
- Tôi cứ tưởng là....
- Ngươi tưởng ta là ăn trộm sao?
Chàng vội nói:
- Không! Không! Tôi không phải là ý này.
- Nếu không, sao ngươi lại đuổi theo ta làm gì cho nhọc sức?
Lý Thanh Hùng không biết phải trả lời thế nào trước cây hỏi đó.
Chàng tỏ vẻ hoảng hốt, Đặng Thu Huệ đã đoán không sai ý nghĩ của chàng. Đứng ngơ ngẩn mãi chàng vẫn không nói được lời nào.
Đặng Thu Huệ thấy thế, dịu giọng tươi cười nói:
- Nếu không phải thế thì thôi, có gì mà ngươi phải hoảng hốt như vậy?
Chàng nhận thấy người đẹp tỏ vẻ thân mật, tuy thẹn thùng, nhưng cũng yên tâm, chàng chậm rãi và nhỏ nhẹ nói:
- Đặng cô nương! Chẳng biết cô nương có việc gì mà đến đây giữa đêm khuya như vậy?
Đặng Thu Huệ khẽ đáp:
- Ngươi hãy nói khẽ một chút, kẽo cha ta nghe được, vì người đang ở gần đây....
Nàng nói tiếp:
- Ê! Bệnh của ngươi nặng như vậy sao không lo chữa trị, mà lại

còn....à!.. võ công của ngươi thật là cao siêu, ta chưa bao giờ ngờ tới.
Lý Thanh Hùng vội đáp:
- Thưa cô nương, thân hình tôi trời sanh ra đã như vậy.
- Ngươi nói sao? Trời sanh ra đã như vậy? Ngươi đừng có dối gạt ta! Ta đâu phải là con nít lên ba.
Nói đến đây, nàng bỗng dưng ú ớ vài tiếng, rồi ngừng hẳn, vẻ mặt như có điều gì đang nghĩ ngợi, một lát sau nàng mới lên tiếng.
- À phải rồi! Ngươi vừa gọi ta là gì?
- Tôi vừa gọi cô là cô nương.
- Ta tên là Đặng Thu Huệ! Vậy thì từ nay ngươi có thể gọi tên ta, đừng có gọi cô nương nữa.
Lý Thanh Hùng tỏ vẻ vui đùa:
- Nhưng cô nương lại gọi tôi bằng "Ê" thì khó nghe quá! Cô nương cũng phải gọi tên tôi mới được.
- Dĩ nhiên là ta thích gọi tên của ngươi rồi.
Ngừng giây lát nàng nói tiếp:
- Nhưng mà....ta không quen biết với ngươi!
- Đành vậy, nhưng giờ này chẳng hóa ra chúng ta đã quen biết rồi sao?
- Thôi! Ta không nói nữa.
Nàng quay mặt đi nơi khác để mặc Lý Thanh Hùng vẫn đứng yên nhìn nàng.
Lý Thanh Hùng đứng giây lâu. Chàng phải hết sức cố gắng mới thốt ra được ba tiếng:
- Đặng muội muội!
Chàng gọi rất khẽ, như cốt để cho mình nàng và chàng nghe mà thôi.
Đặng Thu Huệ nghe chàng gọi như thế, lòng tràn ngập vui mừng, nàng đã chờ đợi nghe câu nói này đã từ lâu, nay mới được nghe chàng gọi như thế mà lại gọi giữa cảnh rừng khuy tịch mịch chỉ có hai người.
Nàng không còn e ngại như mọi khi nữa, quay người lại, ngó sững vào mặt chàng, khiến chàng bối rối vô cùng.
Lý Thanh Hùng vội đưa mắt về hướng khác và nói:
- Muội muội! Em không ưa anh sao?
Nàng đáp nhanh:
- Ai nói với anh thế!
- Nếu không, sao lúc nãy em cũng muốn trốn anh?
Nàng tỏ vẻ buồn rầu, nói nhỏ như để phân trần:
- Đó là lệnh của gia phụ em! Người bắt em không được đến gần

người lạ, chứ thật ra.... em đâu như muốn thế....
- Tại sao phụ thân em lại bắt buộc em như thế?
- Em cũng không biết tại sao, chỉ nghe người nói là nhân loại lắm người gian trá.
- Chắc em cũng đa nghi như gia phụ của em vậy?
- Sao anh lại nghĩ em như vậy?
- Vì em cũng là nhân loại.
- Tùy anh muốn nghĩ em thế nào cũng được.
Dứt lời nàng vẫn tươi cười, truy trong đôi mắt có chứa một ít u buồn. Đôi má nàng để lộ hai lúm đồng tiền trũng sâu xuống giữa làn da trắng ngà, trông thật là đẹp vô cùng Lý Thanh hùng tỏ vẻ thân mật hơn, nói nhỏ với nàng:
- Huệ muội! Dường như gia phụ của em đang gặp phải chuyện gì khó giải quyết thì phải.
Đặng Thu Huệ âu yếm nhìn Lý Thanh Hùng. Giây lâu nàng mới nói:
- Hùng ca! Anh thật là tốt với gia đình em.
Vừa nói nàng vừa dựa vào người Lý Thanh Hùng.
Ngực chàng đập mạnh, người chàng như tê cứng hẳn đi. Chàng không biết nói gì, không biết phải làm gì, chỉ đứng thừ người ranhư một khúc gỗ.
Ngay lúc đó, từ xa có một bóng đen đi tới. Bóng đen đó chính là Bách Cầm Thần Quân.
Ông đi thật chậm, mặt cúi gầm xuống đất, dường như ông đang suy nghĩ chuyện gì, rồi đột ông nhiên than:
- Hết rồi! Ngày mai là ngày cuối cùng của cuộc đời ta.
Chỉ thốt lên được mấy tiếng như thế, rồi lại tiếp tục lặng thinh. Vẻ mặt không hết u buồn, ông không màng để tâm đến những gì chung quanh.
Một lúc lâu ông ta lại than tiếp:
- Ngày mai chắc chắn thế nào lão ôn kia cũng tham gia vào việc này!
Đang nghĩ ngợi, bỗng dưng ông ta nghe tiếng gọi thật nhỏ “Huệ muội muội”. Ông dừng chân giây lát, rồi tiến về phía có phát ra tiếng nói nhỏ đó.
Vừa đến nơi, ông chợt thấy hai bóng đen ôm sát vào nhau.
Nhìn kỹ ông mới biết, đó là con gái của mình và chàng thư sinh bệnh hoạn, Bách Cầm Thần Quân “á” lên một tiếng, rồi chạy lẹ tới, lớn tiếng quát:
- Cẩu trệ! Ngươi dám làm bậy.
Theo sau câu nói đó, ông liền đưa đôi chưởng với sức gió mạnh vô cùng đánh tới phía con gái và chàng thư sinh bệnh hoạn.

Lý Thanh Hùng vừa nghe tiếng quát, tiếp theo đã có một luồng gió từ trên đã ép xuống đầu. Chàng đâu dám chậm chạp, vội kéo Đặng Thu Huệ tránh qua một bên.
Vừa tránh khỏi luồng chưởng kia, chàng vội quay người nhìn lại nơi phát ra tiếng quát. Cả hai người đều mất hết hồn vía.
Nhất là Đặng Thu Huệ, mặt nàng tái xanh không còn tí máu. Nàng lo sợ gấp mười lần Lý Thanh Hùng, mặc dù ngày thường Bách Cầm Thần Quân thương nàng vô cùng.
Nhưng việc này đâu phải là một lỗi tầm thường, nàng cũng không còn cách nào giải thích được với cha nàng vì chính cha nàng đã tận mắt thấy nàng nằm gọn trong lòng Lý Thanh Hùng, điều mà từ xưa đến nay cha nàng đã ngăn cấm.
Tuy thế nàng vẫn cố hết sức bình tĩnh mà kêu lên:
- Cha, sao cha cũng đến đây?
Dứt lời, nàng nhảy tới phía cha nàng. Nhưng vì quá tức giận trước hành động của nàng, Bách Cầm Thần Quân không ngần ngại tránh mình qua một bên, luôn tiện phóng một chưởng về phía Đặng Thu Huệ.
Bị một chưởng quá mạnh, thân hình nàng tạt qua một bên rồi té xuống đất. Nàng khóc lớn!
Bách Cầm Thần Quân vì thương con từ thủa nhỏ, nên thấy nàng khóc như vậy ông rất đau lòng.
Từ trước đến giờ chưa lần nào ông chửi con lấy một câu, đừng nói đến đánh đập.
Nhưng vì hôm nay nàng đã làm việc này. Ông không còn đủ bình tĩnh để nghe nàng giảl thích, ông quá tức giận mà quên đi tất cả.
Càng thương con bao nhiêu thì ông lại càng giận Lý Thanh Hùng bấy nhiêu. Lý Thanh Hùng đang đứng sững người một bên, đôi mắt của Bách Cầm Thần Quân lộ đầy hung quang. Ông ta nói:
- Tiểu tử! Ngươi dám dụ con gái ta?
Chưa dứt lời ông đưa ra song chưởng, định giết chết Lý Thanh Hùng ngay.
Lý Thanh Hùng cũng tức thì đưa chưởng lên, đón lấy chưởng của Bách Cầm Thần Quân lại, chàng ôn tồn và lễ phép nói:
- Xin tiền bối dừng tay, tiểu bối có đôi lời muốn nói.
Bách Cầm Thần Quân chỉ tay vào mặt Lý Thanh Hùng quát lớn:
- Có gì mà nói, sự việc đã quá rõ ràng, có phải ngươi muốn tự xưng mình là kẻ đã dụ dỗ con gái ta không?
Lý Thanh Hùng vẫn thản nhiên, không thay đổi thái đô, ôn tồn nói:
- Tiền bối là bậc võ lâm tôn trưởng, sao không hành động rõ ràng, đã

không hỏi rõ nguyên nhân, lại còn gán cho tiểu bối là người đã dụ dỗ con gái của tiền bối?
Đang tức giận, lão lại càng tức giận thêm:
- Đồ chó má! Ngươi dám chỉ trích lão phu làm việc không được minh bạch.
Việc làm của ngươi đã quá rõ ràng, ta quyết không dung tha cho ngươi, ngươi đừng hòng van xin thêm vô ích.
Lão đánh ra chiêu "Song Phụng Tuần Dương" kèm theo sức nội công mấy mươi năm ông luyện tập, tống thẳng vào mặt chàng.
Lý Thanh Hùng đâu dám khinh thường võ công của lão. Trước kia chàng đã được nghe sư phụ Không Không Tổ nói đến võ công của Bách Cầm Thần Quân rất là kỳ bí.
Nay gặp phải lão nơi này, lại ở trong hoàn cảnh này nên chàng đề phòng rất là cẩn thận.
Chỉ trong chớp mắt chàng đã thấy chưởng phong của "Song Phụng Tuần Dương" áp tới mình chàng, chân trái chàng đưa qua một bên, chân phải rút về, nửa bước, rồi nhấc bổng lên xoay nhanh mấy vòng. Chàng cúi mình xuống gần sát đất, lẹ làng lách một cái thân hình chàng đã tiến sát đến bên Bách Cầm Thần Quân. Chàng không đánh trả, chỉ né tránh một cách lẹ làng và thảnh thơi.
Bách Cầm Thần Quân vừa đánh hụt một chiêu, lão tức giận vô cùng, lão liền dùng đến "Bách Cầm Chưởng".
Đây là một trong mười chiêu tuyệt học của lão, vì cố ý giết Lý Thanh Hùng nên lão đã phải dùng đến.
Đặng Thu Huệ nằm khóc dưới đất từ nãy giờ, nàng thấy như vậy đã nín bặt tự lúc nào, trợn tròn đôi mắt lên nhìn Lý Thanh Hùng với tất cả nỗi lo lắng.
Chợt thấy cha mình dùng đến "Bách Cầm Chưởng" nàng hoảng hốt la lớn ; - Cha! Dừng tay!
Vừa dứt lời, nàng vội nhảy đến trước mặt hai người. Lúc đó Lý Thanh Hùng đã tránh khỏi bốn chiêu sát thủ của Bách Cầm Thần Quân. Chàng vẫn thản nhiên như không có việc gì xảy ra, chàng đứng im một chỗ, cách xa cha con Bách Cầm Thần Quân chừng một trượng.
Bách Cầm Thần Quân lùi lại ba bước, dừng lại thế công, mặt tái xanh vì giận dữ, nói:
- Nha đầu! Ngươi định chết thế cho tiểu tử đó sao?
Đặng Thu Huệ bị cha chửi như vậy, không còn dằn được, liền tiến tới trước mặt Bách Cầm Thần Quân nói:
- Việc này lỗi tại con tất cả! Chàng đang an nghĩ trong phòng, chính

con đã gọi chàng ra đây.
- Cái gì?.... Ngươi gọi nó ra đây?
- Dạ! Con đã gọi chàng ra, định hỏi chàng vài việc, nhưng, thưa cha, chàng là một người tốt, chính con đã nhận chàng làm huynh muội đấy!
Nói đến đây, nàng ngượng ngùng giây lát, liếc mắt về phía Lý Thanh Hùng rồi mới nói tiếp:
- Cha đã không hỏi rõ ràng mà còn muốn đánh chết người ta. Nếu cha không tha cho chàng thì cha hãy đánh chết con trước đi, vì việc này tại con đâu phải tại chàng.
Đầu đuôi câu chuyện là như vầy, cha lấy cớ gì mà giết chàng!
Nghe con gái nói rõ đầu đuôi câu chuyện, lão nghĩ lại cũng có lý, người ta là khách, lại đang có việc cần nhờ vả đến mình, thì tại sao lại có thể dụ dỗ con gái mình được.
Nghĩ đến đây lão đưa mắt nhìn vế phía Lý Thanh Hùng. Ông nhì kỹ, nhận thấy khuôn mặt chàng đầy chính khí, không có gì bậy bạ. Ông tự trách mình quá nóng nảy, đã gây ra chuyện vừa rồi.
Bách Cầm Thần Quân nhìn con gái với tất cả âu yếm, và nói như khuyên dạy:
- Hằng ngày cha dạy con thế nào, con quên cả gia pháp rồi sao? Chỉ một giây lát yếu mềm đã có thể làm tiêu tan gia pháp của nhà họ Đặng.
Cùng với giọng nói ôn tồn đó, ông lại quay sang phía Lý Than Hùng nói:
- Lúc nãy lão phu đã trách lầm ngươi! Nhưng tiểu tử ngươi cũng biết tính của lão phu rồi, mong nhà ngươi hãy bỏ qua cho, chớ trách lão làm gì. Thôi! Ngươi hãy về phòng mà nghỉ đi!
Nghe thế, Lý Thanh Hùng định nói vài câu nhưng nghĩ lại lão là người trưởng bối, hơn nữa lão ta đã giúp Truy Vân Thần Khất giải độc, nên chàng nín lặng, quay mình định bỏ đi.
Bách Cầm Thần Quân thấy Lý Thanh Hùng bỏ đi, liền gọi giật lại nói:
- Tiểu tử! Lão phu có vài lời muốn hỏi ngươi.
Lý Thanh Hùng nghe thế, tưởng Bách Cầm Thấn Quân không chĩu buông tha, còn muốn làm khó dễ chàng. Nhưng chàng quay lại thì thấy vẻ mặt của lão không có gì thay đổi. Chàng an tâm quay lại nói:
- Lão tiền bối có gì dạy bảo?
- Không có gì, lão phu vừa nhớ lại việc lúc nãy, tiểu tử đã lách khỏi bốn lần công đánh của lão phu một cách dễ dàng, lại không ra tay chống lại. Lão thấy thật lạ lùng, cả đến lão ôn xưa kia cũng không thể tránh né được dễ dàng như vậy. Sư phụ của tiểu tử là ai? Có thể cho

lão biết qua danh tánh không?
Lý Thanh Hùng ôn tồn đáp:
- Thưa tiền bối! Tiền bối muốn biết sư phụ của tiểu bối, tiểu bối thật chẳng dám giấu! Ân sư của tiểu bối là Không Không Tổ.
- Ồ! Té ra là Không Không Tổ! Trên giang hồ đã đồn lão tạ thế từ lâu, sao lại còn sống mà truyền dạy võ công cho ngươi?
Bách Cầm Thần Quân chỉ lẩm bẩm trong miệng. Đặng Thu Huệ chỉ nghe được ba tiếng đầu "Không Không Tổ" thì mặt cha mình bỗng dưng đổi sắc, lẩm bẩm như vậy?
Không Không Tổ thật ra là nhân vật thế nào?
Tuy nhiên nàng rất là thông minh, và nghĩ rằng:
"Chắc sư phụ của Hùng ca là mộ vị giang hồ đại hiệp phi thường".
Lý Thanh Hùng thấy một vị võ lâm quái kiệt, bất khả nhất như vậy, mà mới nghe đến danh tiếng của sư phụ mìn thì đã biến sắc, chàng rất đắc chí.
Thật ra, chàng đâu hiểu được lão đang nghĩ gì? Người như lão từ trước đến giờ chưa hề chịu thua ai, lão đã từng là kẻ cứng đầu và háo thắng, công lực lão đã luyện đến mức vạn niên, lại còn sáng chế ra được "Bách Cầm Chưởng" lão đã tự cho mình là vô địch thiên hạ rồi.
Tuy đã có nghe nói về võ công của "Vũ Nội Nhị Tổ" rất là phi thường, nhưng đó chỉ là những lời đồn, chứ lão chưa từng gặp mặt bao giờ, thì làm sao lão chịu phục được?
Người mà thật tình khiến lão chịu phục là một trong những nhân vật có tên tuổi trong hắc đạo mà lão sắp phải gặp ở ngày mai.
Người đó là bạn của sư phụ lão, võ công còn hơn sư phụ lão nhiều.
Với những nét võ công tuyệt học mà Lý Thanh Hùng vừa thi triển ra, lão không khỏi lấy làm cho ngạc nhiên và nghĩ đến võ công của Không Không Tổ.
Qua một phút nghi ngờ, Bách Cầm Thần Quân ngẩng đầu lên, nói với Lý Thanh Hùng.
- Tiểu tử ngươi có thể về phòng nghỉ được rồi! Ngày mai chúng ta nói tiếp.
Lý Thanh Hùng cảm thấy như mình vừa bị trêu chọc, đột nhiên chàng quay đầu bỏ đi, chàng bất bình lẩm bẩm:
- Nếu không phải vì nàng thì.... Hừ!
Đặng Thu Huệ nhìn theo cho đến lúc bóng chàng khuất dạng trong đêm tối, mới nhủ thầm:
- Hùng ca, tha lỗi cho em! Thật cha em đã hành động không phải.
Bách Cầm Thần Quân quay lại nói với Đặng Thu Huệ:

- Huệ nhi, còn không về phòng, nghĩ gì đến sững người ra thế?
- Cha!.... Không Không Tổ là ai vậy?
- Con nít đừng có hỏi nhiều! Hãy nhớ lấy, từ nay cha không cho phép con tới lui với nó nữa.
- Tại sao thế cha?
- Không tại sao cả? Nếu không nghe lời cha sau này chớ trách cha vô tình.
Đặng Thu Huệ thấy cha nhất định ngăn cấm, tức đến muốn khóc đi được, rồi vụt chạy về phòng ; Sáng hôm sau vừa ngủ dậy thì Lỳ Thanh Hùng đã đòi đi ngay.
Truy Vân Thần Khất nghĩ thầm:
- ”Lão đệ hồi giờ muốn xem trận đấu, hôm nay ở đây sắp có trận kịch chiến rất hay, sao nó lại đòi đi? Thật kỳ lạ! Nghe nó nói lại chuyện đêm qua, giữa nó và con gái của bách Cầm Thần Quân, đáng ra nó phải ở lại mới đúng, hay là chúng nó đã gây lộn với nhau rồi”?
Tuy nghĩ thế nhưng lão vẫn không nói ra.
- Lão đệ muốn đi cũng phải nói với chủ nhân một tiếng chứ!
Hai người đi ra cửa. Lúc đó đúng vào giờ ăn sáng của hàng ngàn hàng vạn con thú nuôi trong rừng.
Lý Thanh Hùng và Truy Vân Thần Khất đều thầm khen:
- Bách Cầm Thần Quân! Thật đúng với cái tên của lão! Chỉ cần nhìn vào thức ăn của bày thú cũng đủ nể lão rồi.
Ngay lúc đó một người từ trong nhà chạy ra, chắp tay thưa:
- Chủ nhân tôi có căn dặn rằng:
Hai vị ngủ dậy mời hai vị đến sảnh đường.
Dứt lời người ấy liền dẫn hai người đi.
Không bao lâu đã đi đến trước một ngôi nhà đỏ, trước nhà có treo một con két.
Vừa thấy hai người đi đến, con két khẽ kêu lên ranh mãnh:
- Mời ngồi! Mời ngồi!
Hai người bất giác bật cười.
Bỗng bên trong có tiếng cười ha hả của Bách Cầm Thần Quân dội ra. Lão nói lớn:
- Lão ăn mày! Chiêu đãi có gì chậm trễ xin tha lỗi nhé.
Truy Vân Thần Khất đáp lớn:
- Lão ăn mày và lão đệ, đã quấy rộn một đêm, bây giờ đến đây xin cáo từ. Còn ơn giải chất độc Kim Xà, lão ăn mày tôi xin nhớ mãi!
Bách Cầm Thần Quân nói vọng ra:
- Hai vị muốn đi cũng chờ ăn sáng xong rồi hãy đi, sao lại đi gấp thế?
Lý Thanh Hùng vốn tính muốn ở, nên thầm nghĩ:

- “Lão quái này sao hôm nay, bỗng dưng tánh tình biến đổi. Đã không phách lối như xưa mà còn ôn tồn, từ tâm như vậy kìa? Hay là lão có ý định gì đây....?” Chàng cón đang suy nghĩ thì đã nghe Truy Vân Thần Khất nói tiếp:
- Lòng tốt của Đặng huynh tôi rất cám ơn, nhưng....
- Hai người muốn đi tôi cũng không thể miễn cưởng được, nhưng....hãy....
Bách Cầm Thấn Quân mặt tỏ vẻ u buồn, chận ngang câu nói của Truy Vân Thần Khất.
Truy Vân Thần Khất thấy vậy vội nói:
- Đặng huynh! Huynh và tôi là hai người bạn tốt, có chuyện gì thì huynh cứ việc nói ra đi.
- Lão ăn mày! Ngươi đã biết tính tôi rồi, nếu không phải có việc quan hệ đến tính mạng, thì tôi cũng không nói ra làm gì.
- Nhưng là việc gì?
- Tôi muốn nhờ lão một việc....về con gái của tôi.
- Ha! ha, tôi tưởng là việc đại sự gì, té ra là nhờ lão ăn mày này làm mai. Được rồi! Lão ăn mày này sẽ bảo đảm cho điều ấy.
- Không phải! Lão lầm rồi!
Ngừng một lát, Bách Cầm Thần Quân nói tiếp:
- Không phải là việc chung thân của con gái tôi mà là việc hậu sự của nó.
Truy Vân Thần Khất không hiểu ý của Bách Cầm Thần Quân muốn nói gì, lão cười đùa nói:
- Đặng huynh đừng có nói đùa như thế, con gái của huynh đang đàng hoàng như vậy, sao nó lại bị chết chứ?
- Nói ra thì dong dài lắm.... Lão có biết hôm qua tôi đã nhận được một bức thư?
- Phải! Lão ăn mày này đã thấy.
- Đó là một chiến thư! Hôm nay tại Bách Cầm Cư này sẽ có một trận quyết chiến.
Mười hai năm trước, khi còn ở Lỗ Đông tôi có giết chết một tên cường đạo. Rồi mười hai năm sau, vào ngày này lại là ngày tôi chôn xác ở đây.
Ngừng giây lát Bách Cầm Thần Quân nuốt nước bọt nói tiếp:
- Đêm qua tôi không nhắm mắt được, nghĩ lại những hành động về dĩ vãng của tôi thật khủng khiếp. Tôi phải thanh toán, tự trả lấy kiếp này, không thể để dây dưa mãi đến kiếp sau. Vì vậy nên tôi mới phiền đến lão vài việc. Sau khi tôi chết, mong lão nhớ lại những lời mà tôi và lão đã giao kết khi xưa, nhờ lão chiếu cố dùm cho tiểu nữ,

nếu như lão nhận lời, thật tôi không còn gì vui mừng bằng. Nếu như tôi chết đi cũng được yên tâm phần nào.
Nói đến đây Bách Cầm Thần Quân nghẹn lời, chẳng còn nói được nữa, đôi mắt lão đỏ ngàu rươm rướm lệ.

Hồi 9
Đấu Chiến Vạn Cầm Tư

Lý Thanh Hùng cũng cãm động trước tình cảnh này và những lời nói của lão, như than thân trách phận.
Truy Vân Thần Khất nét mặt buồn rầu nói:
- Người mà hôm nay Đặng huynh gặp là ai? Có phải thứ ba đầu sáu tay hay không mà Đặng huynh phải lo sợ đến thế?
- Lão huynh nói sai rồi, tôi Đặng Vĩnh thủa giờ chưa từng biết sợ một ai.
Nhưng người này....nếu không phải là người có danh tiếng, thì tôi đâu cần phải e ngại như vậy, kẻ đưa thư hôm qua đò chính là người của Phi Long Bang....
- Cái gì? Lại là Phi Long Bang nữa?
Lý Thanh Hùng nghe nói đến Phi Long Bang trong lòng tức giận vô cùng, hai mắt đỏ ngầu.
Bách Cầm Thần Quân chậm rãi trả lời:
- Phải! Người mà sáng nay sẽ đến đây, chính là một lão ma đầu ở phe Hắc đạo.
Ngừng một lúc ông nói tiếp:
- Trong Phi Long Bang đáng sợ nhất là người trong Lê Sơn Song Ma. Độc Nhãn Ma Bế Siêu. Lão là bạn của sư phụ tôi lúc trước. Lão ta đã gần một trăm tuổi, ba mươi năm trước lão ta bị một trong Vũ Nội Nhị Tào là Tào Tiền và Tào Hùng lấy đi hết một mắt. Sau này nghe đâu lão ta cắm đầu khổ luyện "Ngũ Độc Âm Phong Chưởng". Độc chưởng đó nếu một khi đã luyện thành, thì khi phát chưởng ra gió lạnh có thể thấm vào da thịt người cách xa trăm trượng. Nạn nhân sẽ bị khô héo dần và chẳng bao lâu sẽ chết, thật là độc vô cùng. Nếu lão ma đầu đã luyện thành chưởng đó thì giang hồ sẽ không có một ngày nào được yên. Còn một nhân vật nữa cũng chẳng kém gì đó là Ân Hiệp Qủy Khất Thủ Lão Ngũ. Trong thiên sơn thất quỉ, chỉ cần một trong hai người đó, thì cũng khiến cho tôi phải

bỏ mạng rồi, huống gì lão còn đem theo cả sư phụ của thằng hiếp dâm mười hai năm trước. Đó là Hoạt Triệu La và Trúc Lâm Tam Long. Ba lão đầu đảng lục lâm đó cũng sẽ cùng tới đây sáng hôm nay. Như vậy làm sao tôi không phải lạnh mình và suy nghĩ.
Truy Vân Thần Khất nghe đến tên mấy vị ma đầu đó, khiến ông cũng phải lạnh cả mình.
Còn Lý Thanh Hùng thì không biết ai với ai cả, vì chàng mới bước chân vào giang hồ vừa vỏn vẹn có bảy ngày, nên chàng nghĩ rằng:
- Nếu lão ma đó đã đến đây thì ta sẽ đem những võ công mà ta đã học để đánh lại bọn chúng giúp cho lão già này.
Bách Cầm Thần Quân nói tiếp:
- Vì vậy nên tôi mời hai vị hãy thừa khi địch thủ chưa đến, mà đem tiểu nữ trốn đi là hơn.
Truy Vân Thần Khất cười nói:
- Quái! Quái! Ngươi coi tôi là một người tham sống sợ chết hay sao?
Rồi lão nói tiếp:
- Con gái của anh, tôi sẽ nhận lời chiếu cố, nhưng việc của anh tôi cũng phải lo....
- Không! Nếu rủi ro lão có mệnh hệ gì thì tôi thật hối hận vô cùng.
Nói đến đây Bách Cầm Thấn Quân buồn bã than dài:
- Nếu vậy thì tiểu nữ cũng không thoát khỏi độc thủ.
- Ngươi định giết con?
- Phải! Nếu không thì ai sẽ cứu nó!
- Ha! Ha!.... Kết bạn là mong khi gặp nguy rồi đưa tay ra giúp, nếu việc này lão ăn mày không biết thì thôi, còn đã biết thì dẫu có chết cũng phải lo đến cùng, anh biết tính tôi rồi, cần gì phải nói nhiều làm tôi mất hừng.
Truy Vân Thần Khất nói với giọng rất thành thật.
Bách Cầm Thần Quân cảm động nói:
- Việc này, tôi nói ra là có ý nhờ lão, không ngờ lại đem lão vào chốn lụy thân.
Tôi không muốn nói gì hơn, mong lão đem tiểu nữ chạy đi là vừa.
Lý Thanh Hùng chợt xen vào:
- Không thể được! Vãn bối tuy không có võ công gì, nhưng trốn thoát thì không phải là việc làm của vãn bối chịu làm, xin cứ cho phép vãn bối đánh trước trận đầu, để bảo vệ uy danh của tiền bối.
Truy Vân Thần Khất nghe Lý Thanh Hùng nói như vậy liền chấp thuận ngay. Lão liền cười lớn nói:
- Đúng, để cho tiểu đệ lão đây tham gia vào một phần. Nói thật để lão yên lòng!

Lão đệ của tôi võ nghệ cao cường lắn! Có hắn ở đây cũng là một việc phúc đấy!
Bách Cầm Thần Quân nghe nói giật mình, thầm nghĩ:
- Lão ăn mày này lại kính phục võ công của thiếu niên ốm yếu này đến thế sao?
Hôm qua ta đã được chừng kiến qua võ công của hắn, nhưng đâu đến nỗi để cho lão ăn mày ca tụng hắn đến như vậy.
Truy Vân Thần Khất thầy bách Cầm Thần Quân có vẻ nghĩ ngợi như không tin, lão cười ha hả nói:
- Sự việc không thể dùng bề ngoài mà phán đoán được. Lát nữa anh sẽ thấy rõ võ công của tiểu đệ của lão ăn mày này lợi hãi như thế nào.
Lỳ Thanh Hùng bị Truy Vân Thần Khất khen đến đỏ mặt.
Vừa lúc đó có tiếng hét thật to từ xa đưa đến.
Chỉ nghe tiếng hét cũng đủ biết vỏ công của người đó giỏi đến bực nào.
Bách Cầm Thần Quân lo ngại, chạy vội vào phòng lấy thanh Huyết Kiếm ra rồi khóa chặt cửa phòng.
Lão cầm láy bảo kiếm nơi tay, thầm nói:
- Thanh Huyết kiếm này đã mười năm rồi ta không có dùng đến.
Đột nhiên từ trong phòng có tiếng của Đặng Thu Huệ vọng ra. Té ra bách Cầm Thần Quân khóa cửa phòng nhốt nàng trong ấy, để tránh khỏi xảy ra tai nạn lúc này.
Nhưng Lý Thanh Hùng lại thấy việc không thể xảy ra tai nạn được, chàng bước lên nói với Bách Cầm Thần Quân:
- Cứ để cho lệnh ái của tiền bối ra đây, rủi ro có mệnh hệ nào, mình có thể dẫn nàng chạy luôn thể. Nếu không, khi bị địch thủ đốt nhà, như vậy thế nào nàng cũng tránh không khỏi cái chết.
Bách Cầm Thần Quân nghe cũng có lý, liền đi tới mở cửa rồi kêu nàng ra.
Đứng bên trong nàng đã nghe tất cả chuyện của ba người đã nói với nhau khi nãy.
Biết sắp có cường địch tới, nàng không còn dám quấy rộn như ngày thường nữa.
Ra tới cửa, nàng đã nghiêm sắc mặt khác với vẻ nhí nhảnh như mọi ngày thường.
Bỗng tiếng hét lại nổi lên lần nữa, lần này có vẻ như nóng lòng vì chờ đợi quá lâu. Tiếng này còn to gấp mấy lần tiếng trước, làm cho muôn thú bay tung ra bốn phía, kêu la náo động cả khu rừng.
Bách Cầm Thần Quân nói to một tiếng:

- Ai?
Tất cả đều phi thân về phía khu rừng. Khinh công của Đặng Thu Huệ chưa được là bao, nên chẳng mấy chốc nàng đã bị bỏ tuốt ở đằng sau, nên khi nàng vừa chạy đến nơi thì đã thấy hai bên giáp mặt nhau rồi.
Bên đối phương có đến năm người.
Truy Vân Thần Khất quay lại khẽ nói với Lý Thanh Hùng.
- Lão gìa bên mặt là Ân Hiệp Qủy, còn lão già bên trái chính là lão Ma đầu số một.
Chàng "ừ" một tiếng.
Lúc đó bách Cầm thần Quân chấp tay lên nói:
- Các vị đến đây, khiến nơi này được thêm huy hoàng. Lão phu đã tiếp đãi chậm trễ thật thất lễ vô cùng.
Rồi ông quay lại nói với lão già chột mắt:
- Bế sư bá, lâu năm không gặp sư bá vẫn mạnh khỏe mạnh như xưa, cháu có lòng mừng cho đấy.
Lão gìa chột mắt phát ra tiếng cười kỳ quái.
Đột nhiên lão thấy có cả thiếu niên mặt vàng ở bên đó nữa, bèn thầm nghĩ - Ngươi cũng có mặt nơi đây, vậy đỡ mệt cho lão khỏi phải tốn công đi tìm.
Lão quay lại nói với Ân Hiệp Qủy:
- Có phải là Thiên Diện Thái Bang nói đến tên tiểu tử bệnh hoạn này không?
- Thưa tiền bối, chính là hắn.
Lão cất tiếng cười ha hả, quay lại nói với Bách Cầm Thần Quân:
- Vĩnh nhi! Chúng nó là bạn của con sao? Hay là bọn hắn chỉ đến đánh giùm?
Bách Cầm Thần Quân đưa tay chỉ lão ăn mày rồi nói:
- Đây là Truy vân Thần Khất, còn đó là đồ đệ của Không Không Tổ, tên là Lý Thanh Hùng. Đều là bạn của cháu, mới đến hôm qua, họ không biết có việc hôm nay.
- Được rồi! Ngươi lại biết bảo hộ cho bạn ngươi, hôm nay ta quyết định giết sạch không chừa một người.
Rồi lão nói tiếp:
- Hôm nay, nếu lão phu không bắt sống được các người, thì trên giang hồ từ nay trở đi sẽ không còn ai thấy được bóng lão phu nữa.
Lý Thanh Hùng cả giận, chửi ra tiếng:
- Thiệt là phách lối!
Rồi chỉ tay vào mặt lão già chột mắt nói:
- Đừng nói lớn lối! Ta coi nhà ngươi làm sao bắt sống được Lý

Thanh Hùng này.
- Thằng tiểu tử bệnh hoạn kia nhà ngươi là ai mà lại dám nói lớn tiếng với lão.
Người vừa nói chính là lão Đại Cửu Đầu Xà Ngô Vũ, trong Trúc Lâm Tam Bang.
Vừa dứt lời lão đã bủa tới mặt chàng một con dao răng cá.
- Ngừng tay Ngô Vũ!
Độc Nhãn Ma thấy thế bèn hét lên, cản lại Cửu Đầu Xà, nhưng đã quá trễ con dao đã đến bên mình của Lý Thanh Hùng. Cũng không ai thấy được bệnh hoạn thư sinh đó làm thế nào cả thân hình to lớn của Ngô Vũ lại bị một luồng gió liệng ra xa năm, sáu thước.
Bịch mộ tiếng lão té ngửa xuống mặt đất, đưa cả hai tay, hai chân lên trời rồi nằm luôn dưới đất mà rên la.
Độc Nhãn Ma bất giác hô to ba tiếng:
- Phi Thân Thủ!
Ba người còn lại, đều hoảng sợ đến hết hồn.
Ngay lúc đó Trức Lâm nhị bang đứng sau Độc Nhãn Ma, chạy nhanh đến đỡ lạo đại lên rồi đưa vào chỗ cũ.
Độc Nhãn Ma nói:
- Tiểu tử! Ngươi là đồ đệ của Không Không Tổ, võ công tuy là đã đạt được đến tuyệt đỉnh, nhưng muốn đánh với lão còn khó lắm. Chưa phải là địch thủ của lão đâu.
Ba mươi năm trước, lão đã cắm đầu khổ tâm luyện được "Ngũ Độc Âm Chưởng" chẳng lẽ lại phải thua nhà ngươi sao?
Nói đến đây, lão cười hì hì tiếp lời:
- Vĩnh nhi! Vì trước kia lệnh tiên sư và lão phu là hai người bạn thâm giao nên hôm nay lão phu định khuyên con vài lời:
Hiện nay trong võ lâm bổn bang đã là vạn phái chí tôn rồi, anh hùng trong thiên hạ đều đã đầu nhập vào bổn bang. Lão phu có ý định cho con làm việc với bổn bang. Ý đó đã được Thái Bang Chủ đồng ý rồi. Cũng vì vậy lão mới đến đây, chỉ cần con cống hiến Bách Cầm Cư này để lấy khoảnh đất này cùng bổn bang lập đại nghiệp về sau. Có thế thì mối thù giữa con và Hoạt Triệu bổn bang sẻ bỏ qua, kể từ nay trở đi chúng ta cùng nhau hợp tác, mong con suy nghĩ cho kỹ mà trả lời:
Truy Vân Thần Khất nghe vậy chửi thầm:
- "Cẩu trệ! Té ra các ngươi thù hằn chẳng qua là mượn cái tiếng thôi. Dụng ý của bọn này là muốn nuốt đi Bách Cầm Cư để khuyếch trương thế lực và cơ nghiệp của Phi Long Bang".
Lão vừa nghe đến đây, bỗng nghe bách Cầm Thần Quân nói:

- Ý tốt của sư bá con sẽ ghi nhớ lấy, tất cả những việc tranh giành về danh dự con đã xem nhẹ đi rồi. Hoạt Triệu La muốn báo thù về việc giết đồ đệ của nó, thì con xin tiếp lấy vậy.
- Cái gì?
Độc Nhãn Ma hét lớn.
Lúc đó lão tam của Trúc Lâm Tam Bang là Hoạt Triệu La, bước tới chấp tay nói với Độc Nhãn Ma.
- Lão tiền bối cần gì nói nhiều với đồ vô tri đó. Vãn bối sẽ dùng roi Xà mà lấy thủ cấp của nó để báo thù cho đồ đệ.
- Hãy khoan, lão phu không tin nó lại có thể trái với ý tốt của ta.
Rồi lão quay sang nói với Bách Cầm Thần Quân:
- Con sao không biết điều vậy?
Truy Vân Thần Khất nghe Độc Nhãn Ma nói thế nổi tức hét:
- Việc này Bách Cầm Thần Quân đã quyết định rồi, sao ngươi lại cứ bắt ép người ta làm gì? Hơn nữa....
- Câm miệng! Ngươi muốn cưỡng lời lão phu hôn nay thực không dễ, tài năng của ngươi còn chưa đủ can thiệp vào việc này.
Độc Nhãn Ma vừa dứt lời thì Ân Hiệp Qủy đứng bên lão kề tai thì thầm một lúc.
Bỗng nhiên Độc Nhãn Ma tỏ vẻ tức giân, trợn tròn một mắt lên nhìn Truy Vân Thần Khất nói:
- Sử Tôn Phân Đà Mao đà chủ đả bị ngươi đánh tử thương phải không? Hôm nay luôn tiện lão phu bắt ngươi trả lại mối thù này.
Rồi lão quay sang nói với Bách Cầm Thần Quân:
- Đặng Vĩnh! Lão phu đã nói hết lời rồi, nếu ngươi không chấp nhận ý tốt của lão phu thì đừng trách lão phu trở mặt.
Lão liền đưa tay ra dấu cho Hoạt Triệu La xuất thủ.
Hoạt Triệu La hét lên một tiếng, rồi bước tới trước mặt Bách Cầm Thần Quân.
Bách Cầm Thần Quân nhìn kỹ bốn phía, chỉ thấy có một mình Hoạt Triệu La ra tay, còn bao nhiêu người đều đứng yên một chỗ, lão cũng không còn do dự gì, vội tuốt kiếm ra chống cự.
Hoạt Triệu La vận khí đơn điền dồn cả nội lực về ở bàn tay, đánh ra một chiêu "Độc Xà Lực Thực" đánh thẳng tới ngực của Bách Cầm Thần Quân.
Bách Cầm Thần Quân hơi nghiêng người về một bên rồi đâm luôn một kiếm tới sườn của Hoạt Triệu La.
Chỉ trong chốc lát, hai người đả giao qua ba hiệp. Rồi lại tiếp luôn năm hiệp mà thắng bại vẫn chưa phân.
Bách Cầm Thần Quân thầm nói:

- Nếu không trổ “Bách Cầm Kiếm Pháp” mà mình đã sáng tạo ra thì khó hạ nỗi lão.
Quả nhiên, Bách Cầm Thần Quân dùng đến “Bách Cầm Kiếm Pháp” mới qua hai hiệp thì hai bên đã thấy rõ thắng bại.
Nếu cứ thế đánh tiếp thì chỉ thêm vài chiêu nữa thì Hoạt Triệu La ắt phải bỏ mạng tại trận.
Hoạt Triệu La đánh thẳng vào ngực Bách Cầm Thần Quân một roi, Bách Cầm Thần Quân không né tránh, đưa kiếm ra đỡ lấy ngọn roi. Lão đã vận hết mười phần sức lực. Ngọn roi Xà Cốt vừa chạm vào kiếm kêu “ bực ” một tiếng rồi mũi roi đâm sâu xuống đất gần một thước. Bách Cầm Thần Quân thừa thế phóng ngọn kiếm vào cuống họng đối phương.
Hoạt Triệu La hét lên một tiếng. Mũi kiếm xanh lè của Bách Cầm Thần Quân đã chạm tới cuống họng của lão rồi. Thân pháp của Bách Cầm Thần Quân thật quá lẹ làng, lão không còn cách nào né tránh, đành nhắm mắt mà chờ chết.
Đột nhiên, một tiếng hét lớn vang dội, một lão đạo sĩ đứng gần đó phóng mình nhanh như chớp tuốt kiếm gạt lấy kiếm của Bách Cầm Thần Quân.
“Boong”! Cây kiếm dài của Bách Cầm Thần Quân bị gạt méo qua mộtbên, nhưng mũi kiếm rạch vào người Hoạt Triệu La một đường dài từ ngực xuống tới đùi sâu chừng ba tấc.
Hoạt Triệu La rống lên một tiếng thảm thiết, hai tay ôm lấy vết thương để chận đường máu.
Hai người còn lại của Tam Bang cũng bước ra trước mặt Bách Cầm Thần Quân nói:
- Này lão già họ Đặng! Sao lòng của ngươi lại ác độc đến thế? Việc này nếu chúng ta còn sống quyết không tha cho ngươi.
Bách Cầm Thần Quân lạnh nhạt nói:
- Việc báo thù có thể có nhân nhượng. Đã đấu với nhau, đổ máu là việc phải có, chỉ đáng trách là lệnh đệ võ nghệ chẳng bằng ai.
Nghe đến đây lão Phán Quan rống to lên một tiếng, rồi đôi tay vươn lên, điểm đôi bút “Phán Quan” đến Bách Cầm Thần Quân.
Bút này phát ra một sức gió mạnh vô cùng.
Bách Cầm Thần Quân vội nhảy mình lên tránh sức gió, rồi thừa thế ở trên không chém mạnh một luồng kiếm xuống đầu Sinh Tử Phán Quan.
Sinh Tử Phán Quan vội trườn mình dài ra gần sát đất rồi bắn lẹ đôi bút tới. Bách Cầm Thần Quân còn lơ lửng trên không sức kiếm bị giảm đi. Hai bút khí chạm nhau.

Kiếm dài của Bách Cầm Thần Quân bị chấn động muốn rời khỏi tay. Thân lão liền rơi xuống đất, chệnh choạng vài giây rồi lui ra ba bước.
Sinh Tử Phán Quan thấy thế, đưa tay lên múa cả vạn đảo ảnh bút mà nhảy tới gần Bách Cầm Thần Quân.
Truy Vân Thần Khất thấy thế vội bước tới đứng cạnh Bách Cầm Thần Quân để chờ nếu như Bách Cầm Thần Quân có bị rủi ro gì thì lão sẻ ra tay giúp đỡ.
Lúc này Đặng Thu Huệ cũng nắm sẵn nơi tay một cặp đinh chờ đợi.
Chỉ có Lý Thanh Hùng là khách lạ, chẳng hề cầm đến khí giới và cũng không để tâm đến trận chiến, chỉ nhìn chằm chặp vào Ân Hiệp Qủy và Độc Nhãn Ma xem họ có cử chỉ gì không?.
Bách Cầm Thần Quân và Sinh Tử Phán Quan đánh nhau mỗi lúc một hăng.
Đó là một trận đấu mà thường khi khó có dịp mà ngó thấy được.
Đột nhiên Sinh Tử Phán Quan rống lên một tiếng, đôi bút trong tay lão công tới lẹ như chớp, chỉ trong chớp mắt lão đã công ra đến mười chiêu liền, khiến Bách Cầm Thần Quân phải kinh sợ lui liền ra sau mấy bước.
Bách Cầm Thần Quân thừa cơ vận hết nội công mấy mươi năm tập luyện vào toàn thân, rồi dồn cả vào mũi kiếm liều mình xông tới đánh liên miên. Kiếm lão phát ra muôn ngàn điểm sáng như mưa sa bão táp.
Sinh Tử Phán Quan sững sốt một hồi rồi cũng múa lên một màn bút địch lại.
Nhưng đã muộn, cây kiếm dài của Bách Cầm Thần Quân đã đâm sâu vào ngực lão.
Lão đã hết phương né tránh.
Biết đã sắp chết đến nơi, nhưng lão cũng không buông tha địch thủ, dùng đôi bút phóng lẹ về phía Bách Cầm Thần Quân, nhắm cánh tay trái của Bách Cầm Thần Quân mà đâm tới.
Bách Cầm Thần Quân thấy thế định rút kiếm về đỡ bút, nhưng không còn kịp nữa mà né tránh cũng không xong. Lão hét lên một tiếng "chết" rồi lão liền nhắm mắt lại.
Bỗng từ xa một tiếng hét phát lên, một luồng gió từ ngoài tống tới, tiếng la còn chưa dứt, thì Truy Vân Thần Khất đã rơi xuống.
Bách Cầm Thần Quân chẳng biết gì, chỉ thấy toàn thân mình bị một luồng gió mạnh đẩy ra chừng năm bước, cán bút của Sinh Tử Phán Quan bắn xéo qua người lão.
Sinh Tử Phán Quan tự tin mình xẽ thắng do chiêu sát thủ đó, không ngờ lại bị Truy Vân Thần Khất quấy rộn, thân lão cũng bị luồng gió

kia tống ra bốn năm thước, nhào lộn mấy vòng mới đứng vững được.
Sinh Tử Phán Quan ngẩn đầu lên mới hay đó là Truy Vân Thần Khất, liền nộ khí xung thiên quát lớn:
- Đồ ăn mày ngươi lại dám đánh lén ta!
Dứt lời lão liền điểm cây bút còn lại vào "Khúc Trì huyệt" của lão ăn mày.
Truy Vân Thần Khất cũng hoảng sợ, lão phải nghiêng người sát đất mới tránh khỏi cái đâm ấy.
Sinh Tử Phán Quan múa cây bút làm phát ra tiếng gió vù vù. Binh khí của lão lúc này có thể dài, có thể ngắn nên thế bút của lão thật lợi hải vô cùng.
Huyết kiếm của Bách Cầm Thần Quân cả cán lẫn lưỡi chỉ dài độ ba thước mà đấu với cây bút này lão bị thiệt khá nhiều.
Sinh Tử Phán Quan vì có mối thù với Bách Cầm Thần Quân, nên lão không có để ý đến chuyện chung quanh. Lão quyết hạ chết Bách Cầm Thần Quân ở trận đấu này.
Mặc cho Truy Vân Thần Khất can thiệp, Sinh Tử Phán Quan vẫn nhào tới bủa vào mặt Bách Cầm Thần Quân.
Hai người đấu thêm được ba hiệp nữa, Bách Cầm Thần Quân thấy bại đã về mình. Lão phải nghĩ đến đường gươm nước cuối, để đánh liều một mất một còn với Sinh Tử Phán Quan.
Bỗng từ trên không có tiếng quát của người con gái, rồi một bóng người mặc toàn đồ xanh nhảy vào vòng chiến.
Sinh Tử Phán Quan Giật mình lui lại mấy bước. Bóng người vừa nhảy vào vòng chiến đã phóng một lượt hai đinh vào mặt Sinh Tử Phán Quan.
Bóng người đó chính là Đặng Thu Huệ con gái của Bách Cầm Thần Quân Đứng bên ngoài vòng chiến, nàng theo dõi trận đấu của cha nàng. Lúc nãy thấy cha nàng bị nguy, vì ngọn bút của Sinh Tử Phán Quan phóng vào vai của cha, nàng đã định phóng đinh lên, nhưng Truy Vân Thần Khất đã kịp cứu nguy cho cha nàng.
Bây giờ nàng lại thấy cha lâm vào vòng nguy hiểm, nàng chẳng nghĩ ngợi gì, vội phóng lẹ đôi đinh vào mặt Sinh Tử Phán Quan, rồi rút vội cây kẹp tóc dài chừng một thước mà nhảy vào vòng chiến.
Thấy con gái mình đã nhảy vào vòng chiến và trận thế cũng đã biến đổi đi, lão thừa cơ hội này, vận khí lên, rồi rút kiếm về. Kiếm dài của Bách Cầm Thần Quân múa lên muôn ngàn điểm kiếm tinh. Hai cha con hợp lực mà tấn công địch thủ.
Thấy thế Sinh Tử Phán Quan biến sắc, tay chân lão cứng đơ, lão

không còn lanh lẹ được như trước được nữa. Kiếm dài của Bách Cầm Thần Quân thì công xa mà kẹp tóc của Đặng Thu Huệ lại công gần. Cả hai khí giới đều được xử dụng như những đường tuyệt kỹ làm cho Sinh Tử Phán Quan tối cả hai mắt, chẳng biết né đỡ bên nào.
Bách Cầm Thần Quân diễn ra "Bách Cầm Kiếm Pháp" Huyết Kiếm phát ra luồng gió lạnh đến thấu xương. Thân hình mềm mại của Đặng Thu Huệ bay lượn như chim én, tấn công tới tấp, lúc bên này lúc bên kia.
Để đối lại với hai cha con của Bách Cầm Thần Quân, Ân Hiệp Qủy liền nhảy vào dùng chưởng "Liên Sơ Thúy". Chưởng này phát ra một thứ tiếng ban đầu thì ngắn, sau dài dần, tiếng đó càng lúc càng thấy ghê hồn hơn làm cho người nghe phải rợn tóc gáy.
Đặng Thu Huệ nội công đã đến mức tuyệt cao mà nghe tiếng đó cũng phải run người bối rối.
Ben kia Truy Vân Thần Khất chận đánh Sinh Tử Phán Quan rất là mảnh liệt. Lão mới ra tay liền dùng tới tuyệt chiêu "Truy Vân Thủ". Cây bút của Sinh Tử Phán Quan cũng chẳng thua gì. Lão múa lên một bộ pháp, hai người đấu với nhau đến kinh thiên động địa. Võ công của Truy Vân Thần Khất hơn xa võ công của Sinh Tử Phán Quan. Chỉ thấy chiêu diễn ra trong chớp mắt mà đã đánh trọng thương địch thủ.
Thế là trong tam thủ của Phi Long Bang đả phải hai người trọng thương không còn ra tay được nữa. Chỉ còn Độc Nhãn Ma đứng ngó với vẻ mặt u buồn, và lo lắng cho trận đấu.
Bên Bách Cầm Thần Quân cũng chỉ còn có một mình Lý Thanh Hùng là được thảnh thơi mà thôi. Từ trước đên giờ chàng chỉ đứng im để coi chừng, vì chàng biết trước thế nào Truy Vân Thần Khất cũng hạ được Sinh Tử Phán Quan việc này không có gì đáng lo, chỉ đáng lo cha con Bách Cầm Thần Quân mà thôi.
Là một trong Thiên Sơn Thất Qủy tuổi đã gần thất tuần, công lực của lão đâu phải là tầm thường. Tuy là người yếu nhất trong Thất Quỷ, nhưng nếu đánh tay đôi với Truy Vân Thần Khất hay Bách Cầm Thần Quân thì hai người này đâu phải là đối thủ của lão.
Bây giờ một Ân Hiệp Qủy một mình đánh với hai người. Tuy bị cha con Bách Cầm Thần Quân đánh đến tay chân luống cuống, nhưng kéo dài thời gian tranh đấu thì thế nào cha con của Bách Cầm Thần Quân cũng phải bị bỏ mạng.
Lý Thanh Hùng nhận thấy thế nên có vẻ lo sợ, chàng xem chừng từng bước đi cả hai bên.

Lý Thanh Hùng định giúp tay với Truy Vân Thần Khất để mau hạ Sinh Tử Phan Quan, để Truy Vân Thần Khất trở về giúp cho Bách Cầm Thần Quân hạ Ân Hiệp Qủy, còn chàng đứng canh chừng lão Độc Nhãn Ma.
Tuy nghĩ thế nhưng chàng lại không ra tay. Vì chàng biết người như Truy Vân Thần Khất không bao giờ muốn có kẻ khác xen vào chuyện của mình.
Với tình thế như vậy, Lý Thanh Hùng cũng không biết làm gì hơn, ngoài việc đứng trơ trơ một chỗ.
Độc Nhãn Ma Nhìn vào trận đấu rồi nhìn về phía Lý Thanh Hùng.
Trận chiến cả thẩy năm người, chia ra hai cặp, giờ này đã tranh đấu đến hồi quyết liệt, thắng bại đã rõ, nếu người nào có võ công cao siêu nhìn vào thì đã có thể quyết đoán được bên nào thắng, bên nào bại rồi.
Cặp của Truy Vân Thần Khất và Sinh Tử Phán Quan bại đã về Sinh Tử Phán Quan. Nếu không có bút PHán Quan thì Truy Vân Thần Khất đã hã lão từ lâu rồi.
Truy Vân Thần Khất diễn ra tuyệ học “Truy Vân Thủ” làm cho bút Phán Quan cũng gần như vô dụng, không làm sao gây thiệt hại gì cho lão cả.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 10
Bích Cầm Kiếm Pháp

Cây bút của Sinh Tử Phán Quan tuy cũng có nhiều chiêu độc đáo, nhưng vì đã mất một cây, nên chưởng lực cũng đã giảm bớt đôi phần. Hơn nữa lại gặp phải võ lâm cao thủ như Truy Vân Thần Khất có chiêu thức kỳ diệu, thì làm sao chịu nổi?
Lý Thanh Hùng thấy Truy Vân Thần Khất hạ được Sinh Tử Phán Quan, chàng vui mừng vô cùng, vì có thế chàng mới khỏi ra tay mà để canh chừng lão Độc Nhãn Ma, chàng đưa mắt ngó về phía cha con của Bách Cầm Thần Quân, bất giác chàng thầm than:
“Nguy mất!.... “ Lúc này Bách Cầm Thần Quân đã mệt lả cả người, mồ hôi lão đỗ lấm tấm trên trán, ướt cả lưng, cây kiếm dài của Bách Cầm Thần Quân không còn lanh lẹ như lúc ban đầu nữa. Mỗi khi ông vung kiếm đánh ra thì trông người ông rất là mệt nhọc.
Còn Đặng Thu Huệ thì vẫn lanh lẹ như thường, chưa có vẻ gì là mệt

cả, nhưng sự phối hợp của cha con nàng đã không còn mạch lạc nữa!
Trái lại với Bách Cầm Thần Quân, Ân Hiệp Qủy như càng đánh càng hăng, Liễu Sở Thủy của lảo múa ra, tiếng gió rít lên vèo vèo. Chính tiếng gió của Liễu Sở Thủy đả làm cho Ân Hiệp Qủy hăng say trong trận chiến.
Ân Hiệp Qủy tấn công Bách Cầm Thần Quân luôn ba chiêu một lúc rồi trở qua công Đặng Thu Huệ, lối đánh này làm cho cha con Bách Cầm Thần Quân tay chân cuống quít.
Lý Thanh Hùng thấy tình thế lúc này chàng lo lắng vô cùng.
Truy Vân Thần Khất tấn công Sinh Tử Phán Quan tới tấp, thừa cơ hội đó lão đưa mắt ngó về phía cha con Bách Cầm Thần Quân.
Đột nhiên Truy Vân Thần Khất đổi lại thế công, lão dùng tay phóng ra "Huyền Thiên Khí Công" kèm theo một luồng gió mạnh cuốn ào tới Sinh Tử Phán Quan. Vì quá tức mà Truy Vân Thần Khất đã ra tay, sức gió quả thật là khiếp ngời.
Sinh Tử Phán Quan đã bị Truy Vân Thần Khất dùng "Huyền Thiên Khí Công", nếu không phải vì bên Bách Cầm Thần Quân bị nguy hiểm như vậy, Truy Vân Thần Khất chỉ cần dùng "Truy Vân Thủ" thì cũng đủ hạ Sinh Tử Phán Quan rồi cần gì dùng đến "Huyệt Thiên Khí Công".
Sinh Tử Phán Quan thấy Truy Vân Thần Khất dùng đến "Huyền Thiên Khí Công" lão rất lo ngại cho số phận của mình. Lão vội đưa tay trái lên gây ra một lớp màn bút.
Còn tay phải thì lão vận lực tống ra một chởng để chận lại thế công của Truy Vân Thần Khất!
Đột nhiên...
"Đùng..." Hai luồng khí chạm nhau "Huyền Thiên Khí Công" của Truy Vân Thần Khất tống mạnh tới.
Sinh Tử Phán Quan chỉ còn cảm thấy một luồng sức mạnh gần ngàn cân, tống thẳng vào ngực lão. Sinh Tử Phán Quan không còn cách nào tránh khỏi, lão bị sức chưởng đó tống ra xa ba trượng, té nhào xuống đất, máu trào ra lai láng, thân hình lão mềm như cọng bún, hơi thở chỉ còn thoi thóp.
Cũng ngay lúc ấy bên phía Bách Cầm Thần Quân lại vang lên một tiếng kêu thảm thiết.
Truy Vân Thần Khất vội quay đầu ngó lại, bất giác lão la lên một tiếng hoảng hốt, rồi nhảy lẹ về phía Bách Cầm Thần Quân.
Lý Thanh Hùng còn lẹ hơn Truy Vân Thần Khất, tiếng kêu thảm kia cha dứt thì chàng đã nhảy tới trước mặt Ân Hiệp Qủy.

Bách Cầm Thần Quân bấy giờ đả nằm trên vũng máu. Nơi bụng lão nứt ra một lỗ to bằng khủy tay, máu chảy đầy cả mình, coi bộ không còn phương pháp cứu chữa nữa.
Đặng Thu Huệ cũng quăng đi cây kẹp tóc, nàng tới qùy xuống, ôm lấy thân thể của cha nàng khóc rất thảm thiết.
Ân Hiệp Qủy cầm lấy Sở Thùy còn dính máu tơi, miệng cười lạnh nhạt ra vẻ rất là đắc ý.
Lý Thanh Hùng thấy vậy tức giận vô cùng, chàng lấy hơi vận đủ mười thành công lực rồi nói:
- Lão qủy kia, bây giờ đến lượt của ngươi nộp mạng.
Vừa dứt lời Lý Thanh Hùng đẩy mạnh đôi chưởng ra, vang lên mấy tiếng "rẹt rẹt" sức gió mạnh vô cùng, đánh tới trước ngực của Ân Hiệp Qủy.
Ân Hiệp Qủy coi thế chưởng đó không ra gì, nên lão không thèm né tránh, lão còn đưa lên một chưởng đỡ lấy chưởng lực của Lý Thanh Hùng. Thân hình lão chẳng lùi lại mà còn bước tới một bước.
Độc Nhãn Ma đứng một bên, thấy Ân Hiệp Qủy quá khinh địch như vậy nên vội la lên một tiếng:
- Coi chừng!
Tiềng "chừng" của lộc Nhãn Ma còn chưa dứt, thì hai luồng chưởng đã chạm nhau trên không và phát ra một tiếng nổ đến điếc cả tai của mọi người.
Thân hình to lớn của Ân Hiệp Qủy nặng đến trăm cân, mà phải bay ra xa cả trượng "bịch" cả thân hình của Ân Hiệp Qủy đập vào một tảng đá lớn ở phía sau, chiếc sọ của Ân Hiệp Qủy bể ra làm bốn mảnh, óc văng tứ tung, trông thật là gớm ghiếc.
Truy Vân Thần Khất thấy cái chết của Ân Hiệp Qủy, lão vui sướng la to lên mấy tiếng.
- A di đà phật! Thật là đáng đời, đáng đời lắm...
Độc Nhãn Ma thấy một tên thư sinh bệnh hoạn, sức trói gà không chặt, thế mà chỉ đưa ra một chưởng đã giết được một người trong "Thất Quỷ" của "Thiên Sơn".
Bất giác Độc Nhãn Ma giật mình, lão quay đầu lại nhìn đồng bọn, có năm người đã bị chết hết hai, còn hai bị thương nằm đó. Tuy bên Bách Cầm Thần Quân cũng chết mất một người, nhưng phe bại vẫn là phe của lão.
Độc Nhãn Ma không còn mặt mũi nào đứng đây nữa. Mặt lão buồn hiu hất hàm nói với Truy Vân Thần Khất:
- Cuộc chiến hôm nay tạm chấm dứt nơi đây, hai người chết này ngày sau sẽ có kẻ báo thù cho họ, hôm nay lão phu tha mạng cho

các ngươi. Nhưng hai thi thể này, các ngươi phải chôn cất cho tử tế.
Dứt lời Độc Nhãn Ma liền quay lại dẫn hai người bị thương ra đi, không nói thêm lời nào.
Truy Vân Thần Khất lạnh lùng nói:
- Lão ma không biết xấu hổ mà còn nói nhiều, ngày nào còn lão ăn mày này, ta còn báo thù ngày đó.
Những lời ấy Truy Vân Thần Khất nói rất to. Độc Nhãn Ma nghe rõ cả, nhưng lão làm ra vẻ không nghe, im lìm bước đi, không quay đầu lại.
Hành đông này của Độc Nhãn Ma không phải vì võ công của lão thua kém Truy Vân Thần Khất hay là chàng thư sinh yếu đuối. Chỉ vì lão đang có một âm mưu ác độc hơn. Lão cần về Phi Long Bang gấp để gặp Thiên Diện Nhân Ma, sắp đặt lại chương trình bào thù cần thiết. Lão đang nghĩ đến việc thu phục các phái trong võ lâm để đầu nhập vào Phi Long Bang.
Lúc này Đặng Thu Huệ đã tỉnh dậy. Nàng nhìn chầm chập vào thi thể của cha nàng. Đặng Thu Huệ thấy sắc mặt cha nàng không có vẻ đau khổ gì cả, nàng đoán biết cha nàng cũng vui vẻ chấp nhận cái chết, vì trước khi chết lão được nghe tiếng kêu thảm thiết của địch thủ. Bách Cầm Thầm Quân đã nhìn thấy người trả thù cho mình trước khi chết. Lão định ôm choàng lấy người thiếu niên để cám ơn hay nói một lời gì, nhưng sức lão đã yếu, lão chỉ nhổm dậy đơực một tí rồi lại phảI ngã ngào xuống trở lại, lảo hối hận vì trước kia đã có một vài hành động và ý nghĩ không hay về thiếu niên này.
Bây giờ trên mảnh đất trống, ngoài khu rừng Bách Cầm Cư còn có ba xác chết nằm dài trên thảm cỏ, còn ba kẻ sống, một già, một trẻ và một cô gái đứng im lìm nhìn sững bãi chiến, không ai nói với ai lời nào, vẻ mặt họ u buồn, thỉnh thoảng hiện lên một vài điểm hài lòng.
Truy Vân Thần Khất điều khiển bọn gia đinh lo an táng thi hài của Bách Cầm Thầm Quân. Luôn tiện lão sai hai người chôn luôn hai xác của Sinh Tử Phán Quan và Ân Hiệp Qủy.
Thấy Đặng Thu Huệ đau khổ lo buồn, Truy Vân Thần Khất quay lại an ủi nàng vài câu:
- Lịnh tôn đã chết, cháu cũng chớ buồn nhiều, chỉ thêm vô ích, lão ăn mày ta sẽ cùng tiểu đệ Lý Thanh Hùng ở lại vài ngày sau khi chôn cất xong cha cháu. Lão cũng sẽ thu xếp việc nhà đưa cháu cùng đi theo như lời đã hứa với cha cháu ban sáng.
Ngừng giây lát rồi lão nói tiếp:
- Người chết rồi không sống lại được, cháu chớ có lo buồn, cháu cần phải cố gắng luyện tập lại võ công của ba cháu đã truyền lại. Việc

báo thù là vấn đề cần nhất.
Song Huyết Kiếm này là báu vật gia truyền của nhà họ Đặng, cháu phải cất cho kỹ, sau này nhờ vào nó để giết kẻ địch. Trách nhiệm của cháu thật là to lớn. Lão ăn mày này muốn lợi dụng cơ hội này dạy cho cháu "Huyền Thiên Khí Công". Lão sẽ mượn đỡ qúy cư làm nơi tập luyện. Cháu phải cố gắng thu thập vài món tuyệt nghệ của ta và của Hùng đệ mới có thể hộ thân trong lúc này.
Đặng Thu Huệ nghe Truy Vân Thần Khất nói hai người sẽ ở lại, và nàng còn được Lý Thanh Hùng dạy võ cho, nàng rất là vui mừng, nàng quên đi tất cả buồn phiền về cái chết của cha nàng. Nàng nói:
- Thật thế sao? Thúc thúc!
Rồi nàng quay mặt về phía Lý Thanh Hùng nói tiếp:
- Hùng ca, anh thật dạy cho em phải không? Em mừng quá anh à!
Việc dạy võ cho Đặng Thu Huệ, chỉ là ý kiến của Truy Vân Thần Khất.
Chàng trẻ tuổi như thế này làm sao dám thâu đồ đệ. Nhưng trước sự mừng rỡ của Đặng Thu Huệ chàng thật không biết nói thế nào, vì chàng không muốn làm cho nàng thất vọng trong lúc này.
Lý Thanh Hùng vui vẻ đáp:
- Huynh chỉ học được chừng đó, làm sao dạy cho muội được. Tốt nhất muội nên xin Triệu lão ca dạy cho vài đường "Truy Vân Thủ" của người còn hơn.
- "Truy Vân Thủ" muội cũng học, mà huynh cũng phải dạy cho muội nữa, nếu không muội không chịu đâu!
Truy Vân Thần Khất thấy vậy lão cười ha hả:
- Thật cái con nhỏ này khó tính, xin làm đồ đệ mà không chịu bái lạy sư , còn ra tuồng nhỏng nhẽo mà bắt buộc người ta mới lạ chứ!
Rồi lão quay sang nói với Lý Thanh Hùng:
- Còn cái ông "ân sư" này nữa. Cứ đẩy tới đẩy lui mà từ chối hoài. Có nhận dạy cho người ta hay không thì nói toạc ra đi. Cần gì phải từ chối khéo như vậy?
Truy Vân Thần Khất tưởng rằng Lý Thanh Hùng chỉ khiêm nhường thế thôi, trước sau gì chàng cũng nhận dạy Đặng Thu Huệ. Ngờ đâu Lý Thanh Hùng đã nhất định không nhận dạy cho Đặng Thu Huệ.
Lão hờn dỗi nói với Lý Thanh Hùng:
- Hùng đệ, nếu đệ không nhân dạy cho nàng thì lão ăn mày này đi ngay. Đệ có nhận dạy cho nàng không thì cứ lên tiếng ?
Biết có từ chối cũng không được, Lý Thanh Hùng đành phải gật đầu cười nói:
- Tiểu đệ xin nhận lời, còn lão ca cũng không được từ chối "Truy Vân

Thủ" đấy!
Tiểu đệ cũng muốn nhờ lão ca chỉ lại cho vài thủ nữa đấy!
Dứt lời Lý Thanh Hùng quay đầu lại nói với Đặng Thu Huệ:
- Huệ muội! Thật tình mà nói, võ công của huynh chưa có là bao, tuổi tác của đôI ta chỉ hơn kém nhau có hai tuổi. Huynh đâu có dám làm sư phụ của muội. Thôi từ mai trở đi, chúng ta cùng nhau nghiên cứu là được rồi, cần gì phải lễ nghi xin làm đệ tử.
Đặng Thu Huệ nghe thế vui mừng vô cùng. Nàng nắm lấy tay của Truy Vân Thần Khất và Lý Thanh Hùng kéo mạnh mà nói:
- Truy bá bá và Hùng ca thật là với tiểu nữ, gía như còn...
Không biết vì quá mừng, hay vì nghĩ đến cha nàng, nên nàng không nói hết câu....
nghẹn trào nước mắt.
Truy Vân Thần Khất thấy thế nên nói:
- Coi kìa chuyện gì mà khóc! Thôi chúng ta đi coi thử bọn gia đinh làm tới đâu rồi.
Đám tang trong nhà họ Đặng đặt dưới quyền Truy Vân Thần Khất chỉ huy, nên đã được lo chu đáo. Đâu đấy xong xuôi trong vòng một ngày mà thôi.
Lo đám tang xong, Truy Vân Thần Khất giao cho Lý Thanh Hùng một vài việc, rồi mượn một gian phòng yên tĩnh, đóng cửa sổ lại để làm nơi dạy võ cho Đặng Thu Huệ.
Muốn học hết Truy Vân Thủ phải tốn ít nhất bốn năm tháng mới xong, đó chỉ là nói đến những người sáng suốt, hiếu học. Còn người tầm thường phảI tốn mất vàI ba năm hoặc cả đời mà cũng không thụ huấn hết.
Gian phòng đóng cửa cả ngày lẫn đêm, chỉ trừ đến giờ ăn Truy Vân Thần Khất mới cho người đến gọi, còn ngoài ra không cho ai lui tới. Lão rất sợ đến tai mắt của bọn quần ma Phi Long Bang.
Đã mấy ngày qua Lý Thanh Hùng không thấy được hình bóng của Đặng Thu Huệ, chàng cảm thấy hiu quạnh vô cùng, cả ngày hết đứng lại ngồi.
Qua ngày thứ năm vì quá buồn nên vừa ngủ dậy Lý Thanh Hùng đã chạy ra vườn, dượt lại mười bốn đường "Không Không Chưởng" rồi dùng một cây trúc làm kiếm, chàng múa lên mười sáu chiêu "Không Không Kiếm Pháp".
Thình lình có tiếng cười gần đó:
- Kiếm pháp thật hay tuyệt.
Chàng vội ngừng tay, quay đầu lại. Bỗng dưng sự vui mừng hiện rõ trên nét mặt chàng. Chàng vội nói:

- Huệ muội! Huynh...
Lý Thanh Hùng định nói “Huynh nhớ muội muốn chết“! Nhưng chàng không có can đảm nói rõ ý nghĩ của mình trước mặt nàng.
Tuy Đặng Thu Huệ tuổi còn nhỏ, nhng nàng cũng biết được chút ít tâm lý đàn ông.
Nàng hiểu Lý Thanh Hùng định nói gì, nên nàng mắc cỡ, mặt nàng đỏ bừng rồi cúi gằm xuống đất.
Lý Thanh Hùng thấy vậy quýnh cả ngời:
- Huệ muội! Muội khoẻ không?
Đặng Thu Huệ tỏ vẻ ngạc nhiên mà hỏi lại:
- Muội đâu có bệnh gì đâu sao anh hỏi khoẻ với không? Ai nói với huynh là muội bệnh?
- Không ai nói với huynh cả. Huynh chỉ đoán vậy thôi.
Đặng Thu Huệ làm ra vẻ trẻ con, cười nói:
- Huynh cứ nghĩ chuyện bất lợi cho muội mà thôi.
- Không phảI thế! Vì huynh thấy cả mấy ngày nay muội không ra ngoài nên đoán như vậy thôi.
- Muội đâu có bệnh hoạn gì đâu? Chỉ vì không muốn gặp huynh nên không ra đó thôi.
- Tại sao thế Huệ muội! Huynh có việc gì?
- Coi bộ tướng của huynh nóng nảy thật là vui. Nói cho huynh biết, không có tại sao cả, chỉ vì không muốn ra thôi.
Lý Thanh Hùng thấy nàng cười chúm chím, nên chàng hơi yên tâm hỏi:
- Sao hôm nay muội lại ra?
- Muội thích ra thì ra! Huynh muốn cấm muội sao?
Lý Thanh Hùng lắc đầu ra vẻ không tin, chàng nghĩ mình đừng nói gì cả là hay hơn, nói ra gì cũng sai cả, chỉ có nàng mới đúng thôi.
Lý Thanh Hùng nói:
- Huệ muội! Huynh định ngày mai đi đấy!
Đặng Thu Huệ trợn tròn mắt, nàng không hiểu gì cả, vội hỏi:
- Sao vậy! Muội không chịu đâu!
Lý Thanh Hùng làm ra vẻ cương quyết nói:
- Muội không chịu huynh cũng đi, ở đây buồn quá, muội núp hoài trong phòng không ra. Còn Truy lão ca cũng ở luôn trong ấy, bỏ lại mình huynh ở ngoài này làm sao huynh chịu được.
Thật ra Lý Thanh Hùng đâu có định đi, chàng nói vậy để đoán tâm lý xem phản ứng của Đặng Thu Huệ thế nào mà thôI, quản nhiên như ý nghĩ của Lý Thanh Hùng.
Vừa nghe thấy thế Đặng Thu Huệ tỏ vẻ lo lắng và buồn rầu. Nàng

nói:
- Hùng ca! Huynh đừng đi, bắt đầu từ mai muội sẽ ra ngoài với huynh, không ở trong phòng nửa đâu, huynh dạy võ công cho muội nhé! Dạy hết rồi chúng ta cùng đi luôn một thể, thế nào? Huynh đồng ý không?
Thấy vẻ hối hả lo buồn của Đặng Thu Huệ, Lý Thanh Hùng đắc ý, chàng cười to nói:
- Ha! Ha! Muội bị huynh phỉnh rồi, huynh đâu có ý định đâu, làm sao huynh có thể xa muội được, như muội đã xa lánh huynh trong suốt mấy ngày qua vậy được.
Đặng Thu Huệ mới vừa nghe nói mình bị phỉnh, mặt đỏ bừng, vội chắp hai tay lại đánh ra một quyền tới Lý Thanh Hùng. Miệng nói:
- Không chịu. Huynh có ý phỉnh muội.
Lý Thanh Hùng dịu giọng nói với nàng.
- Thôi bây giờ huynh đưa muội đi chơi để bù lại những lời nói phỉnh.
Hai người đưa nhau đi thẳng vào rừng, mãi đến trưa đúng bữa ăn mới về tới nhà.
Từ đó trở đi, buổi sáng nào Đặng Thu Huệ cũng ra tìm Lý Thanh Hùng mà học lấy vài đường tuyệt nghệ.
Lý Thanh Hùng thật tâm truyền đạt không tiếc một đường gươm. Việc trước tiên là Đặng Thu Huệ Ôn luyện cho thật thông hết "Bách Cầm Chưởng" trong giai đoạn đầu Lý Thanh Hùng cũng phải học ở nàng vài đường trong "Bách Cầm Chưởng". Tiếp theo Đặng Thu Huệ Ôn luyện đến "Bách Cầm Kiếm Pháp" là hai môn do cha nàng sáng tạo ra, Đặng Thu Huệ Ôn luyện thật thông thạo hết hai môn này rồi Lý Thanh Hùng mới chịu dạy những môn khác của chàng.
Lý Thanh Hùng nghĩ rằng trước khi thụ giáo, nàng phải thông thạo những đường của cha nàng vì đó có thể gọi là môn gia truyền rất quan trọng, Đặng Thu Huệ thấy chàng nghĩ có lý nên nàng không một lời cãi lại.
Tuy Bách Cầm Thần Quân đã chết, nhưng tên tuổi của ông sẽ còn lưu truyền mãi trong chốn giang hồ, vì con gái ông sẽ kế tiếp sử dụng những gì ông đã sáng tạo ra trong suốt thời gian góp mặt với giang hồ.
Lý Thanh Hùng đứng bên xem lặng Thu Huệ Ôn tập lại những đường kiếm Bách Cầm Thần Quân, thỉnh thoảng chàng lại góp thêm ý kiến và sửa đổi đôi chút, rồi thêm vào một hai chiêu mà chàng tự sáng chế từ trong "Bách Cầm Chưởng" và "Bách Cầm Kiếm Pháp" vì thế bộ "Bách Cầm Chưởng" sau này còn hoàn tất hơn xa nhiều.
Đặng Thu Huệ phần vì trả thù vì cảm kích "sư phụ" trẻ tuổi này, nên

nàng ra công khổ luyện thêm.
Chỉ trong vòng một tháng nàng đã thuộc lòng tất cả những gì trong "Bách Cầm Chưởng" tháng thứ hai nàng luyện qua "Bách Cầm Kiếm Pháp".
Lý Thanh Hùng thấy kiếm pháp đó thật là huyền bí. Có đôi lúc chàng cũng dùng một thanh trúc cùng Đặng Thu Huệ nghiên cứu với nhau.
Lý Thanh Hùng thầm nghĩ:
"Kỳ lạ thật! Theo lý thì kiếm pháp này thật là huyền bí, là một bộ kiếm pháp độc thủ, sao Bách Cầm Thần Quân lại không có thể phát ra được uy lực để phải chết vì tay hắc đạo Ân HIệp Qủy. Ý nghĩ này làm chàng nghĩ mãi không ra. Chàng biết rằng trong đó còn những đường bí ẩn mà Bách Cầm Thần Quân chưa thông qua được".
Nghĩ như vậy chàng cố công tìm tòi, nghiên cứu thật kỳ từng đường một để lấy ra những đường tuyệt mỹ, sửa bỏ những đường tầm thường. Quả nhiên, nửa tháng sau Lý Thanh Hùng đã sắp đặt ra phương pháp học luyện kỹ càng.
Sắp đặt xong xuôi, Lý Thanh Hùng và Đặng Thu Huệ cùng nhau học tập.
Quả nhiên, theo phương pháp mới của chàng, Đặng Thu Huệ học rất nhanh, kiếm pháp thật phi thường, uy lực tăng lên gấp bội phần khi trước.
Hai người đem hết tâm lực, học luyện ngày đêm, chỉ trong vòng hai tháng họ đã học hết ba mươi bốn chiêu trong số ba mươi sáu chiêu của "Bách Cầm Kiếm Pháp".
Hai chiêu còn lại chàng đã hết sức suy nghĩ nhng vẫn không nghĩ ra được.
Với ba mươi bốn chiêu đó thôi, cũng đủ làm cho Đặng Thu Huệ hơn người không ít, kiếm thuật của Đặng Thu Huệ lúc bây giờ đã hơn xa cha nàng lúc trước, thành tích thu lượm được sau gần bốn tháng học tập nàng đã có thể là đối thủ của kẻ thù.
Học xong hai môn "Bách Cầm Chởng" và "Bách Cầm Kiếm Pháp" Lý Thanh Hùng dạy cho nàng luyện tập nội công, với kiếm pháp của nàng thêm vào nội công tinh luyện thì giang hồ võ lâm khó có người là đối thủ.
Bởi vậy, qua tháng thứ năm, Lý Thanh Hùng dạy cho Đặng Thu Huệ về nội công và khinh công.
Lý Thanh Hùng bắt Đặng Thu Huệ phải tranh thủ thời gian mà ráng luyện tập, vì quá mến chàng, nên Đặng Thu Huệ không bao giờ sai ý của Lý Thanh Hùng.
Chỉ cho Đặng Thu Huệ xong phép khinh công, Lý Thanh Hùng lại

phải lâm vào cảnh hiu quạnh của những ngày đầu, vì Đặng Thu Huệ ngày đêm ở mãi trong phòng mà luyện tập.
Đặng Thu Huệ luyện mãi đến gần một tháng rỡi mới tinh thông cả khinh công.
Luyện tập thành công rồi, Đặng Thu Huệ hết đỗi vui mừng, nàng chạy rội ra ngoài tìm Lý Thanh Hùng.
Vừa gặp mặt Lý Thanh Hùng nàng vui mừng khôn xiết, vui cười đến ứa nước mắt::
- Hùng ca! Muội thuộc hết cả rồi, muội đội ơn huynh nhiều quá!
Lý Thanh Hùng chỉ nói:
- Đi Huệ muội!
- Đi đâu?
Lý thanh hùng không nói gì thêm, vội nắm tay của nàng dắt đi....
Hai ngời đi đến một khoảng đất rộng. Lý Thanh Hùng dừng lại nói với Đặng Thu Huệ:
- Bây giờ muội phải dượt qua một lượt, tất cả những gì mà em đã học trong sáu tháng qua cho huynh xem.
- Ừ! Vậy mà không nói cứ dắt người ta đi làm người ta hồi hộp muốn chết.
- Huệ muội! Phải dượt lại cho đầy đủ, không được bỏ một cái gì.
- Được rồi!
Vừa dứt lời thân hình Đặng Thu Huệ đã bay lượn trên không. Nàng dùng kiếm dài của Bách Cầm Thần Quân diễn ra từng chiêu thức một, thân pháp nhẹ nhàng, lanh lẹ trông đẹp mắt vô cùng, nàng múa kiếm tạo thành một vùng sáng lạnh băng, chớp nhoáng, với những đường “Bách Cầm Chưởng” và “Bách Cầm Kiếm Pháp” hợp cùng “Hỗn Nguyên Công” uy lực thật là phi thường.
Lý Thanh Hùng thầm nghĩ:
“Chỉ có vỏn vẹn một tháng mà nàng đã thu thập đến sáu, bảy phần khinh công, hợp với kiếm pháp kỳ diệu này nàng đã có được tám, chín phần công lực”.
Chẳng mấy chốc Đặng Thu Huệ đã diễn qua tất cả, sau khi nàng diễn hết “Bách Cầm Kiếm Pháp”. Lý Thanh Hùng liền nói:
- Rất hay! Rất hay! Và kỳ lạ nữa, nhng huynh nghĩ hai chiêu chót không được tầm thường như vậy, ba mươi bốn chiêu trước chiêu nào cũng uy lực cũng phi thường, thế thì hai chiêu chót sao lại có thễ tầm thường như vậy được. Ghê gớm lắm mới phải chứ?
Đặng Thu Huệ cũng đồng ý với Lý Thanh Hùng như thế, nàng cũng biết hai chiêu chót không đủ uy lực như ba mươi bốn chiêu trước, nhưng cố công học mãi cũng không thể nào thông suốt được.

Nàng vội nói:
- Huynh nghiên cứu lại rồi chỉ cho muội hai chiêu cuối cùng cho hoàn tất huynh nhé!
Lý Thanh Hùng nghẫm nghĩ một hồi, ôn lại những đường trong "Bách Cầm Kiếm Pháp" mà Đặng Thu Huệ vừa mới diễn ra. Đột nhiên chàng nói:
- "Bách Cầm Kiếm Pháp" này hình như không phải hoàn toàn do cha muội sáng chế ra. Trong đó chỉ có bảy tám phần có động tác như chim bay, còn bao nhiêu đều là tuyệt chiêu của các phái cả. Càng kỳ lạ hơn đều là kiếm pháp của sư phụ anh cũng có vài chiêu trong đó, không phải anh khinh thường lịnh tôn, nhưng là của lịnh tôn sáng chế ra sao lại không truyền dạy cho muội mà phải dấu lại. Và nếu là của riêng lịnh tôn thì đã không thể nào thua Sinh Tử Phán Quan và Ân Hiệp Qủy đợc.
Ngừng giây lát chàng nói tiếp:
- Võ công của muội hiện giờ đã cao hơn lịnh tôn nhiều rồi. Trong Tam bang không có người nào có thể địch lại nhưng nội công của em còn kém lắm, nếu nội công của muội mà bằng được của cha muội thì giang hồ này khó tìm ra đối thủ.
Nghe thế Đặng Thu Huệ vội nói:
- Nhưng cha muội nói là do ổng sáng tạo ra kia mà.
- Phải không? Nếu vậy thì là một đIều lạ kỳ khó hiểu.
- Muội có thấy qua kiếm phổ chưa?
- Thấy rồi! Là một cuốn có bìa dày, màu xanh, trên bìa có đề bốn chữ "Bách Cầm Kiếm Pháp".
- Muội có thể nào lấy cho huynh coi qua được không?
- Được chứ! Không có gì muội phảI dấu huynh cả. Thôi chúng mình đi.
Hai người liền chạy về phòng của Bách Cầm Thần Quân. Đặng Thu Huệ liền lấy cuốn "Bách Cầm Kiếm Pháp" đưa ra cho Lý Thanh Hùng coi.
Coi xong Lý Thanh Hùng nói:
- Ừ!.... Muội có thấy những sự khác lạ trong cuốn sách này không?
- Muội không thấy gì cả.
- Đây hoàn toàn không phảI là một tập kiếm phổ do cha muội sáng chế ra. Nếu là vật gia truyền thì ít nhất nó cũng đã có từ thời ông nội của muội. Cha muội chỉ có công để vào nơi bìa bốn chữ "Bách Cầm Kiếm Pháp" mà thôi. Chỉ cần nhìn vào giấy là hiểu ngay quyển kiếm phổ này là một vị tiền bối dị nhân để lại, nên cha muội đã làm bìa trở lại rồi đặt tên cho nó là "Bách Cầm Kiếm Pháp". Kiếm pháp này kỳ

diệu vô cùng, nếu muội chịu khó khổ công mà luyện tập cho hết thì thành tích đó không thể nào lường trước được.
- Không! Muội không học nó nữa đâu.
- Tại sao?
- Đã không phải của cha muội thì học nó làm gì?
- Muội nghĩ như vậy là sai rồi.
Ngừng giây lát Lý Thanh Hùng nói tiếp.
- Thiên hạ giang hồ, chỉ một mình cha muội mới có được tập sách qúy. Khi còn sống cha muội đã xem nó như một bảo vật, giữ gìn kỹ lưỡng, giờ cha muội đã chết, muội là người thừa kế, cố gắng phát triển ra mà học hỏi cho hết, thế không phải là một biểu hiện của lòng hiếu thảo sao, muội lại định bỏ không học. Nếu cha muội mà biết được, ở suối vàng không khỏi ngậm ngùi.
Nghe Lý Thanh Hùng nói thế Đặng Thu huệ hối hận vô cùng, nàng tự trách mình quá nông nổi, chẳng biết suy nghĩ điều gì, nàng vội nói:
- Hùng ca huynh nói đúng lắm! Vì muội quá cạn suy nghĩ nên không biết đến việc hiếu thảo và ích lợi về sau, muội xin hứa cùng huynh và vong hồn của cha muội nguyện đem hết tâm lực học hỏi ở cuốn này.
Nghe Đặng Thu Huệ nói thế Lý Thanh Hùng có vẻ rất hài lòng chàng nói:
- Đáng buồn nhất là hai chiêu cuối chúng ta nghĩ không ra.
Chỉ còn hai ngày nữa là đến ngày Truy Vân Thần Khất xuất quan, trong thời gian vắng mặt lão ăn mày, trong nhà coi như chỉ có hai người mà vẫn không có việc gì xảy ra giữa họ thật là một chuyện bất ngờ, đó không phảI vì họ sợ gì hay không còn yêu nhau như đêm đầu gặp gỡ.
Thời gian qua đã nuôi dưỡng tình yêu của họ những vì họ lo việc luyện võ nên không cho phép họ nghĩ đến vấn đề tình cảm, yêu thương.
Đột nhiên, có một đệ tử chạy vội vào báo với Đặng Thu Huệ.
- Bẩm tiểu thơ! Trước cửa có người đang cần gặp lão chủ nhân.
Lý Thanh Hùng giật mình. Vội hỏi:
- Ai! Cả thẩy mấy người?
- Dạ thưa công tử; Hai người, một trung niên và một tiểu đồng!
- Họ thấy tôi, cứ la to đòi gặp lão chủ nhân hay là tiểu thơ cũng được.
Lý Thanh Hùng nghĩ mãi không ra họ là ai, chàng vội nói:
- Chúng ta hãy ra coi thử xem sao.
Dứt lời ba người chạy thẳng về phía cổng, đến nơi họ không thấy một bóng người nào.
Lý Thanh Hùng đột nhiên nói:

- Nguy rồi! Chúng ta đã bị trúng kế.
Nói xong, chàng liền quay đầu lại chạy thẳng vào nhà. Đặng Thu Huệ và người đầy tớ không hiểu được Lý Thanh Hùng đang nghĩ gì.
Trúng kế mà kế gì? Cả hai chỉ biết quay người lại, chạy theo....
Bỗng có tiếng của người lạ nói:
- Khoan đã! Đó là luật tiếp khách của Bách Cầm Cư các người sao?
Dứt lời từ trên tàn cây, hai bóng người rơi xuống, tên đầy tớ vội la lên:
- Phải rồi! Chính là hai người này.
Hai người lạ đã đứng sừng sững trước mặt, Lý Thanh Hùng chừng bốn năm bước.
Ngời trung niên mặc đồ nho phục, rách nát vá gần trăm mảnh, đầu đội một chiếc mũ nhà nho, chân mang giày vải màu tro, tuổi tác độ chừng ba bốn mươi.
Tuy quần áo rách rới nhng sạch sẽ vô cùng, da thị người trung niên trắng như ngọc, theo sau là một chú tiểu đồng tuổi vừa lên bảy cũng nghèo nàn, đầu để chòm, da mặt hồng hào, mũi cao, trán rộng, mắt tròn trông thật dễ thơng.
Lý Thanh Hùng thấy họ ra vẻ người chính phái chứ không phải kẻ bảo tàn, chàng bước tới chắp tay nói:
- Tại hạ đến chậm, xin hai vị chớ trách, xin hỏi hai vị đến đây có việc gì?
Đặng Thu Huệ thấy cử chỉ của ngời lạ, nàng cười ra tiếng rồi nói:
- Ê! Người cần tìm cha ta có việc gì? Cha ta không có ở nơi này, có việc gì người cứ nói với ta là được rồi.
Bỗng thằng nhỏ nói:
- Ông nội! Bà đó nói chuyện sao mà vô lễ quá, ông nội để con đi đánh bả một bạt tai.
Người trung niên nhìn thằng nhỏ mà quát lớn:
- Ngươi không nên nói bậy! Coi chừng ta đánh ngươi bây giờ.

Hồi 11
Hai Đường Đi

Lý Thanh Hung hết sức ngạc nhiên về con người trung niên đó.
Chàng thầm nghĩ:
“Kỳ lạ thật, tuổi tác mới chừng ấy sao thằng nhỏ này lại gọi bằng ông

nội, giọng nói và cử chỉ của người này chắc là bạn của Bách Cầm Thần Quân. Nhân vật này mình chưa nghe nói trong võ lâm bao giờ. Rất giống vi..... Nhưng tuổi tác lại không phải", chàng nghĩ như vậy nên chắp tay nói:
- Vãn bối mãn phép xin hỏi đại danh?
- Lão phu họ Vạn tên Niêm Lỗ.
- À! Té ra là Vũ Nội Tam Kỳ Vạn Tiền bối, vãn bối đã được nghe đại danh đã lâu, hôm nay mới được hân hạnh gặp mặt.
Đột nhiên, thằng nhỏ đó la lên:
- Ông nội! Bách Cầm thúc thúc không có ở nhà, làm sao con học được "Bách Cầm Chưởng" hay là mình về rồi chờ khi khác sẽ đến.
Lão Vạn tức giận thằng nhỏ vô cùng, quay lại mắng:
- Đồ tiểu quỷ! Tới cũng là ngươi, về cũng là ngươi. Coi chừng rồi sau ta không dắt đi nữa đó.
Thằng nhỏ nghe ông nội nói thế, lùi lại mấy bước, le lưỡi hả miệng ra vẻ sợ sệt.
Đặng Thu Huệ thấy cử chỉ của thằng nhỏ, không thể nhịn cười.
- Tiểu quỷ, tới đây rồi hảy ở lại chơi vài ngày rồi hãy về. Ta sẽ tặng người hai con chim nhỏ.
Thằng nhỏ nghe nói thế, mừng ra mặt, nói vội.
- Thật đấy.... nhé? Được rồi, tôi ở lại.
- Tiểu quỷ! NgươI còn không mau cám ơn cô cô, Bách Cầm Cư tức là nơi nuôi trên trăm loại chim thú, Cô cô lại tiếc với ngươI một hai con sao mà hỏi thế?
Nó liền nhảy tới, phóng người bá chặt vào cổ Đặng Thu Huệ mà nói rằng:
- Cô cô thật tốt! Tôi nhất định ở lại vài ngày mới đi.
Lúc đó, Lý Thanh Hùng lại nói:
- Mời Vạn lão tiền bối vào trong.
Dứt lời, chàng quay đầu dẫn ông cháu Vạn lão đi vào nhà.
Vừa vào tới thính đường, Vạn lão đứng sững người nơi giữa sảnh. Lão chẳng nhúc nhích lấy thân, chỉ đưa mắt nhìn hết chỗ này đến chỗ khác.
Tất cả đồ đạc trang hoàng trong nhà đã làm cho lão lãnh người như có gì huyền bí.
Trong cùng một án thư được đặt uy nghi, hương trầm khói tỏa, trên vách kế đó treo một bộ đồ tang. Lưa thưa vài câu đối mới vải trắng, chữ đen tất cả đều chứa đựng sự bi ai.
Đột nhiên, lão giật mình hỏi:
- Đây có nghĩa gì? Đặng lão đệ đã chết thật rồi sao?

- Phải! Đặng tiền bối đã qua đời, xin mời Vạn tiền bối ngồi xuống đây rồi vãn bối sẽ thuật lại đầu đuôi nhưng việc đã xảy ra.
Rồi Lý Thanh Hùng từ từ kể lại những gì đã xảy ra tại Bách Cầm Cư, từ hồi chàng đặt chân đến đây.
Chàng chỉ dấu việc chàng đã giết Ân Hiếp Qủy. Vì chàng không muốn lấy thành tích của mình mà đem khoe với người khác, ngay đến võ công của chàng, chàng cũng không nói tới.
Trung niên nho sĩ nghe vậy, đập mạnh tay xuống mặt bàn, nói:
- Thật đáng giết hết bọn Phi Long Bang. Lão phu còn sống ngày nào là ngày đó sẽ giết sạch người của Phi Long Bang mới thôi.
Rồi lão quay lại hỏi:
- Lão ăn mày đến bao giờ sẽ xuất quan?
- Dạ! Ngày mai!
Bỗng có tiếng cười sang sảng sau lưng hai người.
- Ai bảo ngày mai, lão ăn mày đâu chịu được lâu như vậy.
- Triệu Lão ca!
Lý Thanh Hùng mừng quá, vì đã gần sáu tháng nay chàng mới được gặp mặt lão ăn mày, tuy ở cùng một nhà mà như mỗi người một nơi.
Lão ăn mày cũng vui mừng không ít, lão vừa nói vừa cười:
- Ha! Ha! Trung nho cũng tới rồi, đã mười năm không gặp. Trước kia chúng ta là hai kẻ ăn mày, đã có lần đến nhà Bách Cầm xin cơm ăn, đã mười năm qua, trung nho vẫn trẻ, chẳng già đi tí nào.
Trunh nho cũng mừng lắm, lão vừa cười vừa nói:
- Đệ nhớ tất cả, làm sao quên được những ngày đó, nhưng tại sao huynh lại phảI bế quan hay là bị chó điên cắn nên sợ mà không dám ra nữa.
- Nói bậy! Lão ăn mày này đánh chó điên hay nhất thế gian. Đâu có lý nào lại bị chó điên cắn. Nhưng! Vạn đệ từ xa đến đây để làm gì?
- Ngươi đừng tưởng ta chạy đến đây để gặp ngươi. Ta đâu có công như vậy, nếu biết Bách Cầm Cư có mặt ngươi thì ta đã không đến rồi.
Hai lão trò chuyện, đùa giỡn, nói chọc lẫn nhau, mãi đến lúc gia nhân đem cơm lên họ mới thôi.
Ngồi vào bàn ăn, Trung Nho nghiêm sắc mặt hỏi Truy Vân Thần Khất về nguyên nhân cái chết của bách Cầm Thần Quân và sự bế quan của lão.
Truy Vân Thần Khất than dàI, thuật lại tất cả những gì ông đã được mắt thấy tai nghe. Truy Vân Thần Khất còn nói về võ công của Lý Thanh Hùng nữa.
Trung nho nghe đến đoạn nói về võ công của chàng trai ốm yếu, liền

đưa mắt đăm đăm nhìn chàng như cố tìm kiếm một đặc điểm gì.
Trung Nho nói:
- Ồ! Té ra đây là Bệnh thư sinh Lý thiếu hiệp, vừa gặp ngươl, lão đã thấy hơl quen, nhưng không nói thì lão cũng biết được rồi.
Dứt lời lão quay sang nói với tiểu quỷ:
- Tiểu quỷ! Ông cháu mình đến đây không uổng công, con mau tới bái chào Lý thúc thúc. Đó cũng là sư phụ của con mau lên!
Thẳng nhỏ chẳng biết ông nó nói thế có nghĩa là gì, liền hỏi lại:
- Thật sao ông nội?
Rồi nó vội chạy tới trước mặt Lý Thanh Hùng qùy xuống lạy.
Lý Thanh Hùng thấy vậy giật mình, chàng vội nghiêng mình đi nơi khác tránh mấy cái lạy của thằng nhỏ.
Hài nhi bái xong ba lạy, đứng dậy bỗng thấy Lý Thanh Hùng không còn ở đó, cả cáI ghế cũng không còn. Nó ré lên khóc nói:
- Ý ông nội! Lý Thúc thúc xấu lắm, không cho con bái lạy nhập môn.
Sợ Trung nho quở trách, Ly Thanh Hùng vội phân trần:
- Lão tiền bối! Có chuyện gì hãy từ từ mà nói, làm như thế này vãn bối chịu không nổi.
Lão ăn mày thấy thế cũng góp lời:
- Trung Quỷ! Đâu có kiểu báI sư như vậy? Sao không hỏi thử người ta có chịu hay không, mà cũng không có đồ lễ nhập môn, miệng nói bái sư là bái sư ngay, đâu phảI vậy.
Nói đến đó, lão bước tới vỗ vào vai thằng nhỏ cười ha hả nói:
- Tiểu quỷ, “Truy Vân Thủ” của Triệu thúc tổ cháu có muốn học không?
- Muốn chớ! “Cả Bách Cầm Chưởng” và “Bách Cầm Kiếm Pháp” của cô cô, cháu cũng muốn học nữa.
- Nhưng... Ông nội cháu không bảo cháu bái ta thì thôi, ta không có dạy đâu.
- Không được! Không được!
Trung nho quay sang nói với Lý Thanh Hùng:
- Nói thực với tiểu đệ, tôi rất mến phục lệnh sư Không Không Tổ. Tiểu đệ và tôi là người quen biết nhau cả, tiểu đệ nên nhận nó đi. Nó học của tôi rồI, nhưng không đủ, nên tôi mới mang nó đi tìm danh sư. Gặp được cao thủ nào là nó nhất định đòi bọc được vàI chiêu mới chiu....
Lý Thanh Hùng vội nói:
- Vãn bối học không ra gì cả, đâu có thể làm sư phụ người ta được, võ công lão tiền bối cái thế, nó khổ gì phải đi học của vãn bối, nếu bảo cháu đùa chơi với vản bối vài chiêu thì còn miễn cưỡng.

Trung nho cười to nói lớn:
- Ha! Ha! Nho tử khả giáo, đôi mắt của Không Không Lão Tổ thật sáng suốt, tìm được một đệ tử như thế này thật không phảI là chuyện dễ.
Rồi lão quay sang nói với Tiểu quỷ:
- Tiểu quỷ! NgươI nghe chưa? Tinh thần của họ là như thế, có đâu như ngươi, phải coi, chừng cứ như thế mãi suốt đời người không làm nên việc lớn, sau này nếu có gặp được người võ công cao hơn Lý thiếu hiệp phải biết lựa lời và hành động thế nào để khỏi bị từ chối, đó là điều khó nhất trong việc bước chân vào chốn giang hồ.
Qua lời nói của Trung nhò, vẻ mặt của Tiếu quỷ cũng thay đổi bất thường, từ vui đùa nhí nhảnh, đến tủi phận u buồn, nó chỉ biết cúi mặt lầm lì mà đứng đó.
Trung nho lại nói tiếp:
- Ngươi còn đứng đó nữa sao, đừng bao giờ biết sợ, mau lại lạy tạ Ơn Lý thúc thúc đi.
Bây giờ nó chỉ biết vâng lời của ông nội mà thôi, bảo gì thì làm vậy, nó vội bước tới bái lạy Lý thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng bây giờ không còn lách tránh như trước nữa, chàng đưa tay giữ người nó lại mà an ủi.
- Cháu đừng buồn vì những lời la rầy của ông nội cháu, đó là những điều răn dạy, rất có lợi chớ không phải hại cho đời cháu đâu, thôi cháu hãy vui lên đi rồi thúc thúc sẽ dạy cho những môn võ công hay nhất.
Tiểu quỷ mừng quá, quên cả nỗi u buồn, vội reo to:
- Thật ư?
- Ừ.
Lý Thanh Hùng quay lại nói với Trung nho:
- Lão tiền bối! Có thật tên của tại hạ đang được võ lâm đồn đại không?
- Ừ!
Rồi lão từ từ nhắc lên một tách trà và nhấp nhấp từng tí.
Uống xong tách trà lào khà một tiếng dài rồi chậm rãi nói:
- Vừa rồi lão đem ái tôn Vạn Tiểu Bảo tám tuổi, đi chu du khắp nơi, mới ra khỏi được vài mươi dặm thì đã nghe võ lâm đồn rằng: "Trong giang hồ vừa xuất hiện một bệnh thư sinh ôi"! Họ tả rồng vẽ rắn đến nỗi Trung nho phải ớn người sau khi nghe về chuyện này.
Thật ra, ban đầu Trung Nho cũng không tin lời đồn đó. Làm sao lão có thể tin được, khi nghe nói đến một thanh niên tuổi vừa mười tám, mười chín, mà lại có được võ công tột đỉnh như lời đồn, lão vẫn đinh

ninh rằng đó là những lời đồn vô cớ.
Cho đến ba ngày trước đây, lão gặp được Mai Hoa Thần Kiếm, Vương Diên Huyền Chưởng, là hai vị chưởng môn nhân của phái ĐIểm Thương. Vừa gặp nhau, sự mừng rỡ, thay vì hỏi thăm sức khỏe cùng nhau, họ lại đem câu chuyện về bệnh thư sinh mà nói.
Trung nho còn nghe Mai Hoa Thần Kiếm nói đến một vài sự tích của bệnh thư sinh.
Trung nho nghe xong hoảng hốt giật mình cảm phục.
Trung nho còn được nghe nhiều về những âm mưu của Phi Long Bang về việc Thiên Diện Nhân Ma đi ra ngoàI quan ngoại, tìm lại những ma đầu nổi tiếng lưu lạc ở đó, phát thiệp mời tất cả cao thủ thành danh, về quy tập ở Phi Long Bang.
Phi Long Bang định dẹp hết cả các chính phál trong võ lâm để một mình làm bá chủ.
Trung Nho nghe vậy, biết việc không lành, ông lo lắng vô cùng, một mặt ông nhờ Mai Hoa Thần Kiếm đi báo cho tất cả hào hiệp của các môn phái trong võ lâm biết cái tin quan trọng này, còn mặt khác lão dắt ái tôn đi tìm lại bạn hữu năm xưa, để cùng nhau bàn việc đối phó.
Những người Trung Nho định đI tìm, dĩ nhiên trước nhất là Bách Cầm Thần Quân, rồi sau đó là Truy Vân Thần Khất.
Nhưng thật đau đớn cho Trung Nho. Tin kia vừa nghe được thì Bách Cầm Thần Quân đã là nạn nhân trong âm mưu của Phi Long Bang.
Trung Nho còn thuật lại câu chuyện lão gặp Mai Hoa Thần Kiếm cho mọi người nghe và nói đến lý do của lão đã vượt mây ngày đường đi đến nơi Bách Cầm Cư này.
Lão ăn mày nghe qua âm mưu của Phi Long Bang lòng lạnh lên, lão hỏi:
- Trung Nho! Phi Long bang đã phát ra chiến thư nhưng có đề ngày và địa đIểm không?
- Hiện giờ chưa có ai tiếp được chiến thư cả, nhưng tôi tin chắc rằng sẽ không bao lâu, trong vòng một tháng nữa thì các phái trong võ lâm đều tiếp được chiến thư cả.
Lão ăn mày cau mày nói:
- Ngày mai tôi phải xuống phía nam. Thế là bọn mình phải mỗi người một hướng, phần tôi tìm gặp Võ Đang để cảnh cáo thàng Lỗ mũi trâu luôn tiện lão ăn mày này đến Thiếu Lâm Tự để gặp Từ Lâm hòa thượng.
- Việc đó không còn cần thiết, vì Võ Đang và Thiếu Lâm đã hay tin này. Cả hai phál đã cho người xuống núi để xem xét hành động của Phi Long Bang. Hai phái đã hợp nhau, đồng ý cùng nhau đưa Thái

Thượng Chưởng của Võ Đang ra làm minh chủ.
Là nơi Võ Đang làm trung tâm liên lạc, đã có rất nhiều hào kiệt tập trung về Võ Đang.
Thế thì tốt hơn hết là chúng ta vào núi tìm lại mấy vị lão tiền bối là hơn.
- Được! Thì làm như vậy cũng được.
Thấy lão ăn mày sốt sắng, Trung Nho nói tiếp:
- Còn về thần đồng tiểu quỷ thì giao cho Lý tiểu hiệp coi chừng, các ngươi ba người ngày mai phải rời khỏi nơI này, tìm nơI khác rồi liên lạc với các hiệp sĩ. Tuyệt đối không được một mình mạo hiểm đến Phi Long Bang mặc dầu nhận được chiến thư.
Việc báo thù cho bách Cầm Thần Quân không nên tính vội, chờ khi nào lão sắp đặt xong xuôi cũng kông muộn, muốn làm bất cứ một hành động nào cũng phải liên lạc với Võ Đang, có thể chúng ta mới quét sạch quần ma được.
Nghe xong Lý Thanh Hùng vội nói:
- Vãn bối tuân mệnh.
Thế là qua ngày sau, năm người chia ra hai hường, hai lão đi về hướng Nam, còn ba người thì đi về hướng Bắc.
Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo cậy có Lý Thanh Hùng đi cùng nên cả hai rất là vững dạ.
Thật ra Lý Thanh Hùng mới vào giang hồ nên không thông thạo đường lối bằng Tiểu Bảo. Trên đường đi Tiểu Bảo đã tỏ ra thông thạo rất nhiều.
Tiểu Bảo bao giờ cũng vui vẻ, vừa đi vừa hát, có lúc quay sang phải, có lúc quay sang trái. Đến nơi nào Tiểu Bảo cũng giới thiệu cảnh vật phong tục nơi đó, đôi lúc nó lại còn thêm dầu thêm mỡ vào nữa.
Tiểu Bảo sở dĩ biết được nhiều như thế là vì nhờ theo ông nội từ lúc lên ba, dầu sao nó cũng đã hơn Lý Thanh Hùng về điểm này. Tiểu Bảo lại được cái tài nói dóc, nên nói gì Lý Thanh Hùng và Đặng Thu Huệ cũng tin là thật hết.
Có một hôm, cũng vì nghe theo lời của nó mà Lý Thanh Hùng đã phai đi lộn đường.
Trời đã tối mà ba người còn đi lẩn quẩn trong rừng, chẳng thấy một mái nhà hay một ánh lửa, biết vậy Lý Thanh Hùng la lên:
- Bẩy rồi! Núi này không biết tên là gì, cũng không biết đây là nơi nào, có lẽ tối nay phải ngũ ngoài trời rồi.
Đặng Thu Huệ thì đói lắm, nên chửi mắng Tiểu Bảo không ít:
- Tiểu Quỷ! Ngươi chỉ có tài nói dóc thôi đêm nay phải ngủ đâu đây bây giờ? Ta đói bụng muốn lắm rồi, chắc phảI thiêu ngươi để lót dạ.

Nghe thế Tiểu Bảo cười nói:
- Ồ! Cô cô tốt bụng của tôi ơi! Tiểu Bảo chỉ có hai cân xương và một cân thịt làm sao cô ăn đủ dạ, thôi để tí nữa Tiểu Bảo bắt vài con thỏ cho cô ăn thay mạng của Tiểu Bảo vậy, cô chịu không?
Lý Thanh Hùng không nhịn được cười, chàng nói xen vào:
- Thôi chớ gây nhau nữa, chúng ta đi quanh đây một lượt xem, không chừng có nhà mà không biết.
Thằng nhỏ đứng phắt dậy:
- Đúng rồi! Lý thúc thúc có ý kiến hay chớ đâu như cô cô cứ đòi ăn hoài như vậy.
Đặng Thu Huệ ngheTiểu Bảo nói vậy, tức vô cùng nên nhảy tới tát nó một cái nảy lửa; Tiểu Bảo biết Đăng Thu Huệ giận nó, nó la lên rồi bỏ chảy, miệng nói to:
- Cô cô! Cháu không nói nữa!
Tiểu Bảo chảy thẳng lên núi, Đặng Thu Huệ đuổi theo, thấy vậy Lý Thanh Hùng cũng vội đuổi theo hai người, Tiểu Bảo chạy trước, Đặng Thu Huệ chạy sau rồi Lý Thanh Hùng sau cùng, họ vừa chạy vừa la như t trò đuổi bắt.
Đang chạy, bỗng Tiểu Bảo dừng lại, ra hiệu cho hai người rồi nói nhỏ:
- Xì!.... Đừng la lớn.
Đặng Thu Huệ tưởng nó làm trò để phỉnh mình nên nàng không kể gì cả, cứ la to mãi.
Lý Thanh hùng thây vậy từ sau phóng tới ra hiệu cho Đặng Thu Huệ im lặng.
Đột nhiên cách đó không xa, có tiếng phát lên:
- Ai?
Lý Thanh Hùng lẹ làng kéo hai người lách qua nơI khác rồi nằm rạt trong bụi cây, cả ba im lìm đến nín thở chẳng ai còn dám động đậy nữa.
Lại có tiếng khàn khàn phát ra:
- Ý! Lão Lâm, ta coi thần kinh của ngươI thật quá tinh vi rồi đấy, gió thổi gây động mà ngươI tưởng là người. Yên tâm đi, tiểu tử đó không có tới đây đâu mà sợ.
Tiếp đó có tiếng nói ồ ồ phát lên:
- Tiểu Vương! Lúc nãy ta nghe rõ ràng là có tiếng nói, làm sao sai được, ngươi đã quên lời căn dặn của Hồ Bá Tử rồ sao, chúng ta cần phảI cẩn thận mới được.
- Người ta toàn là danh môn chánh phái chẳng bao giờ họ lại lựa con đường này mà đi đâu, hơn nữa đã có tôi ở đây các người cứ yên

tâm đi.
- Tuy nói vậy nhưng cũng phải coi thử, nếu không có gì sơ xuất chúng ta sẽ mệt và khổ suốt đời đấy.
Dứt lời hai người đó đi đến gần nơi Lý Thanh Hùng đang núp.
Lý Thanh Hùng nghĩ thầm:
"Sao họ lại biết trước mình đến đây, hay là hành tung của mình đã bị đối phương phát giác rồi, bọn họ chắc là người của Phi Long Bang".
Hai người kia đến gần sát chỗ chàng núp. Lý Thanh Hùng nói nhỏ vào tai Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo.
- Các ngươi đừng có động đậy, có gì thì để ta ứng phó.
Bỗng chàng nghe có tiếng từ xa dội lại, chàng đoán biết là có người.
Quả nhiên có hai bóng đen từ từ đi tới.
Chàng vội nói khẽ:
- Chúng ta ngồi xem thử ra sao?
Trong khi đó hai người tuần tiễu củng vừa phát giác được có hai bóng đen này, vội chia mỗi người một bên, cả hai tuốt kiếm ra và nói:
- Ai? Ngừng lại.
Hai bóng đen vừa đI tới thì hai người tuần tiễu vội chạy tới, cản lại lối đi và hai cây kiếm cùng đâm ra một lượt.
Chẳng thấy hai bóng đen đó đối phó thế nào chỉ nghe tiếng hì hạch khe khẽ mà thôi, hai người tuần tiễu đã như gà chọc tiết, đứng im tại trận.
Lý Thanh Hùng cùng Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo núp sát bên, thấy võ công phi thường của hai bóng đen mà sững sốt:
Một bóng đen cao ốm nói:
- Thằng Đinh Nguyên sao lại sai chi lũ bất tàI này mà giữ lấy con đường trọng yếu?
Dứt lời, liền ra tay giải huyệt cho hai tên tuần tiễu.
Tên tuần tiễu họ Vương phun ra một miệng máu đen rồi đứng sững nhìn hai người, thân hình lắc lư như gà chọc tiết.
Lý Thanh Hùng chỉ nhìn thấy hai bóng đen, một cao một lùn. Người bên trál cao ốm như khúc tre, Trong bóng tối Lý Thanh Hùng chỉ thấy đôI mắt hắn loang ra một ánh sáng rùng rợn lạ thường.
Còn người bên mặt thì mập lùn như đống thịt. Hai người đứng sát bên nhau như hai bóng ma quái dị, trông thấy khó mà chịu nhịn cười được. Hay ít ra khiến người yếu bóng vía phải nổi da gà.
Ngay cả tên tuần tiểu họ Vương cũng không khỏi sợ hãi, hắn thầm nghĩ rằng:
" Tôi, Vương Thất sinh ra không gặp thời mà lại gặp phải quỷ".
- Tiểu tử! Sao không quỳ xuống mà gật đầu, có phải thằng Đinh

Nguyên ra lệnh cho các ngươi đón rước lão gia như vậy không?
Tên tuần tiễu họ Vương không biết hai bóng đen đó là ai, ân nhân hay thù địch.
Người hắn phải tiếp rước hay phải diệt trừ theo lệnh của chủ soái hắn.
Tên tuần tiễu nghĩ rất nhiều về điều đó, nhưng hắn tự biết võ công của hắn thua kém họ xa, nên không dám trả lời, hắn vội qùy xuống bái lạy hai bóng đen.
Người mập lùn như biểu diễn tài nghệ của mình, đưa tay ra lật qua lật lại theo nhịp lạy của tên tuần tiễu họ Vương. Nơi tay lão phát ra tiếng kêu như gõ mõ.
Người cao lớn thấy vậy biết là người lùn đang chọc tức tên tuần tiễu họ Vương.
Nếu cứ để tên lùn làm hư vậy mãi thì thế nào cái đầu của tên tuần tiễu họ Vương củng sẽ nát ra trăm mãnh, hay ít ra cũng thấm vào óc mà biến thành tàn phế, nên tên cao ốm vội cản lại nói:
- Hiện lão nhị! Cần gì phải nóng nảy với bọn này, chúng ta hảy làm việc chính của chúng ta trước đã.
Người mập lùn được gọi là Hiện lão nhị liền phát ra tiếng cười quái lạ rồi thu tay về.
Tên tuần tiểu họ Vương mệt lả, nằm liệt dưới đất không còn thở than gì được nữa.
- Chương huynh! Sao lúc này anh lại nhẹ dạ đến thế, việc này làm sao tha thứ cho bọn chúng được.
Tên cao ốm họ Chương cười nói:
- Lão phu không phải nhẹ dạ như vậy, nếu lão phu không phải nghĩ tình của thằng Đinh nguyên thì mạng thằng tuần tiễu đã bị mất từ hồi nào rồi.
Lão già cao ốm họ Chương vừa dứt lời liền đưa tay ra mà giải huyệt cho tên tuần tiểu họ Lâm đang nằm bên người họ Vương từ lúc nãy đến giờ....

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 12
Cướp Châu Báu

- Thiếu hiệp! Hãy mau công thằng này lên. Và dẫn lão phu đến gặp mặt trại chủ các người!

Tiểu Lâm giật mình run lên bần bật, vì lúc nãy chàng bị lão điểm huyệt, bây giờ lão buộc phải dẫn đến gặp mặt sư phụ, chàng đoán biết sẽ có việc tàn khốc sắp xảy ra.
Tuy biết thế, song không biết phảI làm cách nào, chàng đành thở một hơi vận công giải huyệt, cúi mình xuống ôm lấy đồng bọn, run run bước đi.
Lúc đó hài nhi Thần Đồng núp trong đống cỏ thấy họ đi hết, mới thở ra một hơi dài nói với Lý Thanh Hùng.
- Lý Thúc thúc! Võ công của hai người này quả thật ghê gớm, nhưng không biết họ là người tốt hay là xấu?
Lý Thanh Hùng buồn bã nói:
- Hài nhi! Chúng không phảI là người tốt đâu! Lão già cao đó là Võ đường Quỷ trong Thiên Sơn Thất Quỷ võ công ghê gớm lắm!
- Nếu vậy, chúng ta cần theo dõi hành động của chúng như thế nào cho biết. Lý thúc thúc có bằng lòng không?
Đặng Thu Huệ vốn có tánh thương người, không nỡ để người chết một cách vô tội, vội hối Lý Thanh Hùng đuổi theo bọn người kia.
Lý Thanh Hùng mỉm cười, nói:
- Huệ muội! Đừng vội tin mà hối hận không kịp đó. Tất cả bọn người đó đều là bọn người xấu cả không ai tốt đâu. Nhưng muội muốn, thì chúng ta cũnng nên đi xem cho biết cũng không có hại gì.
Đặng Thu Huệ và Hài nhi Thần Đồng thấy Lý Thanh Hùng không từ chối, vội vã đề khí đan điền, đuổi theo bọn người hồi nãy.
Lý Thanh Hùng không đi kêu hai người lại nói:
- Có gì đâu mà cô nương đi vội thế? Bây giờ chúng ta tìm cơm ăn no nê rồi mới đi, nếu đi ngay bây giờ tôi đói bụng không đi nổi.
Đặng Thu Huệ quay lại nhìn chàng một cái sau rồi nói:
- Hùng ca nói chơi đó à? Giữa rừng hoang có cơm đâu mà ăn?
Lý Thanh Hùng cười ha hả nói:
- Nếu cô nương không tin, cứ theo tôi thì biết.
Dứt lời chàng dắt tay hai người đến chỗ của Vương Thất đứng canh lúc nãy, đưa tay chỉ về phía trước nói:
- Cô nương, bây giờ đã tin lời tôI chưa?
Đặng Thu Huệ liếc mắt, thấy trước mắt quả nhiên có một mâm đồ ăn đã dọn sẵn, nàng thẹn thùng đưa tà áo che mặt lại.
Hài nhi thần đồng reo lên, chạy đến ôm con gà quay xé ra từng mảnh, vừa ăn vừa cười trông rất vô tư.
Ba người ăn uống xong, Lý Thanh Hùng vỗ đầu Hài nhi thần đồng nói:
- Thôi chúng ta mau lên đường kẻo trễ.

Thế là ba người lần theo chân núi tiến bước.
Đột nhiên trước mặt có một lằn khói trắng bay xẹt ra, nổ ầm một tiếng, lửa tung tóe bay tứ phía rất đẹp mắt.
Lý Thanh Hùng cau mày suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Lạ thật! Chẳng lẽ đằng kia đã xảy ra huyết chiến rồi sao?
Trong lúc bất ngờ, Lý Thanh Hùng dang tay ôm hai người vào, rồi trổ thuật khinh công thượng thặng, nhắm hướng trước thẳng đến.
Lý Thanh Hùng hàng động quá lẹ làng, làm cho hai người không sao trở tay kịp đành nằm im không cục cựa.
Họ cảm giác như đang bay trên mây, hai bên tai gió kêu ù ù, mát rượi.
Hài nhi thần đồng thích chí reo:
- Khinh công của Lý thúc thúc tuyệt vời! Cháu nguyện luyện cho kỳ được môn này mới thôi.
Quả thật trời không phụ lòng người. Về sau Hài nhi thần đồng trở nên đệ nhất võ lâm.
Bỗng, từ rừng vang lên một tiếng hét chát chúa, tiếp theo hàng ngàn mũi tên bắn xả vào ba người như mưa bấc.
Lý Thanh Hùng hai tay ôm hai người, không còn cách gì chống đỡ. Nếu bỏ hai người xuống thì chậm mất, ôm hai người thì cũng nguy hiểm, vì tên bắn đến đã quá gần.
Trong lúc cấp bắt, bỗng Lý Thanh Hùng hét lên một tiếng thân hình bay lên ba trượng. Hàng ngàn mũi tên bay vù vù dưới chân chàng. Nếu chàng không phải tay võ lâm cao thủ thì chắc ba người phải bỏ mạng tại chỗ rồi!
Lý Thanh Hùng tức giận vô cùng. Chàng vội sà xuống, thả hai người ra, lách mình tìm địch thủ.
Đặng Thu Huệ và Hài nhi thần đồng bất ngờ lại tìm thấy được chỗ bọn cướp ẩn nấp nên vội tung mình nhảy đến.
Lý Thanh Hùng lẹ làng vận đủ mười phần công lực vào hai cánh tay, tung mình lên, bửa vào chỗ bọn người đang ẩn núp.
Tức thì những tiếng la thảm thiết nổi lên, năm cái xác người từ trong bụi cây lăn ra.
Ba người phát giác được địch, vội xông vào tha hồ hạ thủ. Chỉ trong chốc lát, cảnh vật trở nên lặng lẽ, xác người nằm ngổn ngang máu me đầy đất.
Lý Thanh Hùng phất tay, gọi hai người lại, rồi tiếp tục lần theo mé núi đi tiếp...
Lúc bấy giờ, trước mặt ba người cách chừng ba bốn trượng, tiếng la hét, tiếng binh khí chạm nhai kêu chan chát, làm chấn động cả không

gian.
Ba người biết nơi đó đã xảy ra cuộc huyết đấu, vội rảo bước nhắm hướng phát ra tiếng động mà đến.
Chỉ trong chốc lát, hai người đã đến một ngôi nhà lá, đó là ngôi nhà của bọn Sơn Thái.
Lý Thanh Hùng vội đem hai người đặt trên cành cây, rồi chàng lần lên ngọn cây quan sát.
Nhìn một lúc, chàng thấy nơi phía Tây ngôi nhà có một khoảng đất rộng, đèn sáng như ban ngày. Trong sân có ba cặp đang đánh nhau đến hồi quyết liệt, bao bọc quanh sân, hàng hà sa số hán tử đang cầm đen la hét dậy trời. Ở phía Đông có ba lão già ngồi kề nhau, mắt đăm chiêu nhìn vào cuộc đấu.
Chàng nhận rõ trong ba lão già có hai người cao ốm. Hai người đó chính là hai lão già mà chàng đã gặp lúc nãy.
Đang theo dõi, bỗng chàng thấy hai người kia đã kiệt sức, sắp bị hại. Chàng muốn ra tay cứu giúp, nhưng không biết ai là bạn ai là người của Phi Long Bang, nên chàng do dự không dám ra tay.
Lý Thanh Hùng đang bối rối, bỗng có hai tiếng thét vang lên, tiếp đó có hai bóng đen từ trên nóc nhà trước mặt chàng phóng vào giữa trận giúp sức hai người sắp bị hại.
Trước hành động ấy làm cho ai nấy đều ngạc nhiên. Các địch thủ đang giao đấu, thấy thế dừng tay nhìn vào hai người ấy.
Hai người mới đến đó là một tăng nhân mặc áo cà sa màu xám tro bước ra, mặt đằng đằng sát khí và một người chừng ba mươi tuổi mặc y phục xanh, lưng đeo bảo kiếm, vẻ mặt hiền từ.
Bỗng từ trong cửa thính một trung niên bước ra, vóc người to lớn, mặc mày hung tợn, đến trước mặt hai người cười sang sảng nói:
- Nhị vị sư huynh đến một cách quá đột ngột, tiểu đệ không tiếp đón kịp. Mong sư huynh tha thứ cho.
Không để cho tăng nhân trả lời, chàng trung niên quay mặt qua nhìn người mặc đồ xanh, hỏi tăng nhân:
- Sư huynh! Còn vị này là ai?
Tăng nhân ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười vang dội cả một góc trời, làm cho mọi người đầu giật nẩy mình.
Cười một lúc, ông khinh bỉ nói:
- Nam mô ai di đà phật! Đinh thí chủ chớ quá lời như vậy. Bần đạo đâu xứng với tiếng Nhị sư huynh mà Đinh thí chủ gọi như vây.
Đoạn ông quay lại, chỉ vào người mặc áo xanh nói:
- Người này là Khổng đại hiệp Châu Tiểu Kiếm. Một nhân vật cao cấp của phái Điểm Thương.

Chàng trung niên này chính là Đinh Nguyên, nghe nói người áo xanh đó là người của phái Điểm Thương, sửng sốt một hồi rồi nói:
- Chẳng biết Khổng đại hiệp đến đây có đIều gì? Tiểu đệ thật vinh hạnh được tiếp kiến hôm nay.
Bỗng từ trong đám người, phi thân ra ba bóng xanh, chạy đến bên Châu Tiểu Kiếm, cúi đầu thi lễ, mừng rỡ đồng thanh nói:
- Sư huynh! Sao bây giờ mới đến?
Châu Tiểu Kiếm thấy hai vị sư đệ của mình vẫn bình yên không bị hại, lòng mừng khấp khởi, niềm nở nói:
- Tôi tính tới sớm. Nhưng dọc đường lại gặp phải vị đại sư này nên đã đến trễ.
Các sư đệ vẫn bình an vô sự chứ?
Ba người mới đến vui vẻ nói:
- Chúng tôi vẫn bình yên, còn vị đại sư này là ai, ở trong môn phál nào?
Châu tiểu Kiếm giới thiệu:
- Vị này là Tuệ KHông đại sư, môn hạ của phál Thiếu Lâm, đồ đệ của Từ Lâm đại sư.
Ba chàng thanh niên vội quay đầu lại, cúi xuống đồng thanh nói:
- Chúng tôi hân hạnh ra mắt đại sư.
Tuệ Không vội vã trả lại lễ, rồi hỏi:
- Tại sao các người không ra tay hạ thằng ác tặc, này cho xong để hắn đứng làm ta gai mắt quá.
Ba chàng thanh niên đồng thưa:
- Chúng tôi bất tài, không thể nào hạ nổi thằng Đinh Nguyên mong đại sư tha lỗi cho.
Tuệ Không mỉm cười, quay qua nhìn Đinh Nguyên với đối mắt muốn nẩy lửa.
Đoạn ông nói:
- Đinh Nguyên! Còn chần chờ gì nữa mà không cúi đầu chịu chết. A ha! Người đợi ta ra tay à?
Đinh Nguyên không sao nhịn được trước những lời quá mạt thị như vậy, ông ta lạnh lùng nói:
- Thằng trọc già kia chớ có khoác lác mà bỏ mạng bây giờ. Nếu ta không vì tình đồng môn ba mươI năm về trước thì ta đã cho ngươI một chưởng nát thây tức khắc đó, ngươi đừng hòng thoát khỏi nơI này một cách dễ dàng.
Tuệ Không là người tánh tình hiền hậu, không bao giờ biết giận ai. Nhưng khi nghe mấy lời của Đinh Nguyên ông không thể cầm lòng được, hét lên:

- Đồ phản bội! Hôm nay đừng mong thoát khỏi tay ta!
Dứt lời, liền đẩy ra song chưởng với sức gió kinh hồn, nhắm thẳng Đinh Nguyên tống tới.
Vốn đã biết công lực của Tuệ Không như thế nào rồi, Đinh Nguyên không dám ngang nhiên đưa chưởng ra đỡ, vội lách mình sang một bên tránh khỏi la lớn:
- Thằng trọc! Hảy dừng tay mau, chưởng quá tầm thường ta không nở xuống tay làm hại thanh danh. Vậy để ta cho hai môn hạ ta tiếp đấu với ngươi.
Dứt lời ông đưa tay phất một cáI, tức thì có hai lão quáI một cao một gầy song song bước ra cười hăng hắc nhìn vào mặt Tuệ Không như trêu chọc. Hai người đến cách Tuệ Không chừng hai trượng dừng chân lại.
Đinh Nguyên cười đắc ý, đoạn tung mình chạy vào thính đường.
Hai lão quỷ nhìn vào mặt Tuệ Không nói:
- Ta không ngờ hôm nay lại được gặp người tại nơI đây. Người còn nhờ cách đây ba mươi năm về trước ngươI đánh ta một đòn chí tử không? Ha! Ha! Ha! Hôm nay ta quyết trả lại cái nhục một chưởng đó, đồng thới cho ngươi hiểu thêm chút ít kiến thức.
Tuệ Không lạnh lùng nói:
- Trả thù hay lãnh thêm một nhục hình nữa! Ha! Ha! Ha! Ta trông các ngươi hình dáng ra người tu hành nhưng tâm địa chẳng khác nào là loài ác thú.
Lảo Quỷ lùn mắc áo đỏ, tức giận hét lên những tiếng dài nói:
- Ngươi xem trời bằng nắm tay á? Từ lúc ta bước chân trên giang hồ chưa có một ai đứng trước mặt ta dám ăn nói như thế. Vậy thì đừng trách ta độc ác nhé!
Tức thì người lùn mắc áo đỏ tung ra hai luồng chưởng, một cương một nhu nhắm ngực Tuệ Không tống đến.
Thì ra lão tăng lùn này chính là dâm tăng tên là Tinh Nguyệt đại sư. Năm nay lão đã sáu mươi tuổi. Nhưng ba mươi năm về trước lão có xuất hiện ở Trung Nguyên, bao nhiên con gái trinh có chút nhan sắc đều bị lão phá hoại, và giết chết những người không chiều theo ý lão. Sau bị chưởng môn phái Thiếu Lâm, tức là sư phụ của Tuệ Không đánh mấy chưởng, tiếp đó lại bị Tuệ Không dùng độc thủ đánh suýt bỏ mạng. Về sau, lão ta thất khinh không dám xuất hiện nữa, về Tây Tạng cố luyện môn Thấp Cảnh Công để trả thù.
Môn Thấp Cảnh Công là một môn võ vô cùng lợi hại. Nó có hai luồng một cương một nhu. Mỗi khi địch thủ bị trúng phảI, tất cả xương cốt đều nát ra, thân mình mềm như bún chết tức khắc.

Còn người cao chồng ngổng đó chính là một trong Thiên Sơn Thất Quỷ, tên là Vô Thường Quỷ Chương Trị. Ông ta có một môn võ vô cùng lợi hại, lúc nhỏ ở trong hang đá, may mắn được Bạch Tuyết Loan Song Chưởng đem về nuôi dạy và truyền thụ tất cả tuyệt học cho lão, cho nên mới được một võ lâm có hạng như ngày nay.
Sở dĩ hai người này có mặt nới đây là âm mưu cố đoạt lấy một báu vật mà võ lâm ai cũng muốn.
Bấy giờ Tuệ Không hòa thượng thấy Tinh Nguyệt đại sư mới xuất chiêu đã dùng dùng đến độc thủ nên không dám ngang nhiên chống đỡ vội lui lại sau ba thước né sang một bên.
Nếu nhìn vào trận đấu này một người võ lâm không có hạng. Không thể phân biệt ai mạnh ai yếu, nhưng nếu người có võ công thượng thặng thì thấy nội lực của Tuệ Không thua xa đối phương.
Tinh Nguyệt đại sư thấy đối phương võ công chẳng ra gì, ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:
- Võ công như vậy mà dám ra thách đấu với ta à?
Hãy mau đem mấy viên Quan Âm Cường Long Châu bọc trong mình ra giao cho ta, thì ta mới để yên ra đi. Nếu trái ý thì đừng có trách ta ác độc.
Tuệ Không nghe nói thì giật mình, không biết đối phương dùng cách gì mà báu vật ta mang trong mình lại có thể biết được, lão thầm nói:
- Chắc hôm nay nguy to rồi!
Đây nhắc lại chuyện mấy mươI năm về trước hòn núi này của dân lành chiếm cứ làm ăn.
Vào một ngày kia, dân chúng đang cặm cụi làm ăn, thì Đinh Nguyên dẫn một tốp bộ hạ đến đánh đuổi đi và chiếm cứ khu này và xưng danh là Phục Hổ Kim Cương Đinh Nguyên và nhập vào Phi Long Bang.
Từ Lâm đại sư trước đây nghe tin đệ tử mình phản bội, tức giận vô cùng, liền phái bốn đệ tử xuống núi bắt hắn đem về trị tội.
Nhưng Đinh Nguyên đã biết trước. Không dám xuất hiện, ẩn thân vào Phi Long Bang nên không sao bắt được.
Cho đến năm ngoái lại có tin Đinh Nguyên xuất hiệt tại đây theo công tác phân công của bang chủ Phi Long Bang.
Từ Lâm đại sư từ trước đến nay chỉ thu nhận có sáu đồ đệ. Bốn đồ đệ theo thầây tu luyện không muốn xen vào việc đời nữa là Tri Không, Tuệ Không, Tranh Không và Minh Không. Còn lại hai người, một người lui về quê vui với ruộng vườn là Tôn Chưởng Huệ. Còn tên thứ sáu là Phục Hổ Kim Cương Đinh Nguyên hiện giờ là môn hạ đắc lực của Phi Long Bang và cũng là đứa lừa thấy phản bạn.

Sở dĩ Tuệ Không đại sư xuất hiện nơI đây một cách đột ngột là bởi lý do như sau:
Trước đây mấy tháng Tô Chưởng Huệ được triều đình cử làm trưởng đoàn chở một xe kim ngân châu báu từ miền Tây về Triều đình. Trong lúc nhận trách nhiệm, ông mang theo hai đệ tử một người là Thiết Cách Trương một người là Kim Đao Lý Nhật Toàn và một tốp bộ hạ theo hầu.
Khi xe kim ngân châu báu đến núi long môn này, bỗng từ trên núi chừng hai mươi tên phóng người chạy xuống, chận đường cướp lấy xe châu báu đó.
Tôn Chưởng Huệ thấy việc quá bất ngờ, lâu nay núi này của dân lành làm ăn, đâu có cướp bóc, tại sao nay lại có việc đáng tiếc xảy ra như thế này.
Đang trong lúc bối rối, bỗng từ trên núi vang lên một tiếng hét vang trời, tiếp theo có bốn bóng đen bay đến.
Tôn Chưởng Huệ định thần nhìn kỹ, thấy trong bốn người đó có Đinh Nguyên, sư đệ của mình, tức giận hét lên một tiếng, vung chưởng đánh vào đầu Đinh Nguyên một chưởng, nói:
- Đồ phản bội! Ta quyết không cho ngươI sống sót nơi trần gian này nữa.
Phục Hổ Kim Cương Đinh Nguyên biết người đó là sư huynh của mình, thất kinh lách mình tránh khỏi làn chưởng rồi quay mình bỏ đi.
Đinh Nguyên tỏ ra sợ sệt không phảI vì sợ Tôn Chưởng Huệ đánh bại, mà ông ta chỉ sợ tông tích bại lộ, sự hoành hành mất tự do, đôI khi bị sư phụ bắt về trị tội nữa là khác.
Nhưng Đinh Nguyên đâu chịu bỏ qua, phi thân về đến thính đường, lập tức sai bốn cao thủ xuống núi và dặn rằng:
- Các ngươi cần phảI giết tên trưởng đoàn của chúng và phảI bao vậy tận diệt cho sạch. Đừng để một ai sống sót nghe chưa.
Bốn người đồng thanh dạ một tiếng rồi phi thân xuống núi họp mặt với bọn lúc nãy bao vây đánh đám người kia.
Tôn Chưởng Huệ một mình phảI chống đỡ với bảy cao thủ thì làm sao chống nổi, ông bèn trổ hết tuyệt học để chống lại. Nhưng rốt cuộc phải bị trọng thương dưới bảy làn chưởng độc ác của bảy cao thủ của Phi Long Bang.
Còn hai bộ hạ và đám tùy tùng của ông đều chết hết, xe châu báu bị bọn cướp khuân đi mất.
Một cao thủ của Phi Long Bang thấy vậy, định ra ta giết chết Tôn Chưởng Huệ thì bỗng từ xa đưa đến hai luồng chưởng, đánh vẹt bọn người này sang hai bên, tiếp đó lại có hai bóng lão già xuất hiện.

Tôn Chưởng Huệ đang nhắm mắt chờ chết, bỗng nghe hai luồng chưởng đưa đến, ông biết có người tiếp cứu vội mở mắt ra thì thấy hai người này không ai xa lạ chính là Lạc Vũ Biên Tô Cưu Thắng và lão Lạc Điệp vô danh Giang Nhất Phi, là hai cao thủ của phái Điểm Thương, đi ngang qua đây tình cờ gặp cảnh này nên ra tay can thiệp. Hai người vừa nhảy vào giữa, vội vung chưởng liên tiếp đánh ra, làm cho bọn người kia thất kinh hoảng hồn bỏ chạy về sơn trại tất cả. Dẹp xong bọn cường khấu, hai người vận nội công chữa thương cho Tôn Chưởng Huệ.

Một lát sau ông ta từ từ tỉnh lại, từ từ đứng lên bái tạ hai người nói:

- Cám ơn nhị vị sư huynh đã cứu đệ thoát chết. Ơn này đệ nguyện tạc dạ ghi ân.

Hai người bước lại đỡ ông ta dậy, hỏi:

- Vì sao sư huynh lại ra nông nổi này.

Tôn Chưởng Huệ đau đớn kể lại sự việc xảy ra cho hai người nghe. Kể một lúc, ông quay lại nhìn xác đồng bọn đang nằm quằn quại trên vũng máu tươi, ruột đau như cắt, rồi quay lại nói với hai người kia:

- Bây giờ tôi có chuyện cần đi gấp. Chúng ta chắc cũng có ngày gặp lại, thôi tôi xin cáo biệt.

Dứt lời, quay mình đánh thoát một cái, nhìn hướng Tương Dương Thành thẳng đến.

Về đến Tương Dương Thành, ông vội vào tâu với vua tự sự trước sau cho vua rõ, và cầu khẩn được tha mạng, tôi tư giã đi đến Cao Sơn Thiếu Lâm tâu lại cho sư phụ nghe.

Từ Lâm đại sư nghe nó, tức giận vô cùng, nếu có Đinh Nguyên đứng ở đây chắc ông ta banh thây ra làm trăm mảnh.

Ông lập tức phái Tuệ Không xuống núi, cố tìm bắt cho được Đinh Nguyên về nạp cho ông ta và đòi lại số châu báu mà đã cướp đem trả lại cho triều đình.

Trong lúc ấy, Châu Tiểu Kiếm cùng ba sư đệ tuân lệnh sư phụ là Mai Hoa Thần Kiếm đến phái Thiếu Lâm tin cho Từ Lâm đại sư biết âm mưu của Phi long Bang sắp đến lấy bảo vật của võ lâm và tính chuyện đến đây cướp Quan Âm Cường Long để lặn xuống suối lấy bảo vật, và bàn với phál Thiếu Lâm hãy họp sức lại với Đlểm Thương lấy bảo vật ấy.

Sở dĩ Mai Hoa Thần Kiếm biết được tin ấy là vì ông được một cao nhân thuật lại cho biết rằng:

Trước đây gần năm trăm năm có một vị đệ nhất võ lâm tên là Ngân Câu Khách xuống một đáy suối ở trong Ngân Hà lấy được một cuốn kỳ thư và một kiếm báu đem về luyện một thời gian ba năm thì võ

công của ông quả đến mức xuất thần nhập hóa, mỗi thức ông đánh ra đều có một công lực ghê hồn. Đã vậy, ông lại được cây kiếm báu, mỗi khi đánh ra hào quang tỏa sáng một góc trời, làm cho đối phương lòa cả mắt và nó còn có một sức mạnh ghê hồn, nếu người không phải là võ lâm có hạng thì chắc chắn không thể nào chịu nổi sức lạnh đó.
Sau một thời gian hành hiệp trên giang hồ đến tuổi già, lúc gần chết, không biết phải truyền thụ cho ai, và cũng không biết cần giao báu vật này cho ai. Vì ông biết đây là báu vật, nếu truyền lại cho người bất nghĩa, thì thật là một tai hại cho giang hồ không phảI nhỏ. Ông liền đi đến nước suối lúc ông lấy báu vật này, lặn xuống đấy bỏ báu vật vào chỗ cũ, rồi ngồi luôn nơi đây mà chết.
Từ đó về sau, cứ đúng một trăm năm thì từ đáy suối phát ra một luồng sáng chiếu lên.
Cho đến này là năm thứ năm trăm, nó cũng phát ta luồng sáng chói lọi ấy.
Khách giang hồ ai nấy đều lấy làm lạ. Dừng chân xuống đáy xuối xem. Nhưng ruốt cuộc đều mang lầy thất bại, vì dưới đáy nước chảy quá xiết và lạnh buốt không thể nào xuống được.
Mai Hoa Thần Kiếm nghe thế vội hỏi:
- Như thế làm cách nào để lấy được báu vật ấy?
Vị cao nhân ấy cười ha hả nói:
- Không có gì khó cả! Ngươi hãy đến phái Thiếu Lâm mượn cho được Quan Âm Cường Long Chấn bọc vòa mình lặn xuống là không có gì cản trở cả.
Mai Hoa Thần Kiếm nghe thế, vui mừng không xiết vội sai Châu Tiểu kiếm cùng ba sư đệ đến Thiếu Lâm bàn việc lấy báu vật.
Nào ngờ trong lúc hai người bàn luận như thế thình lình người của Phi Long Bang hay được, vội chạy về báo cho bang chủ hay.
Gặp được cơ hội, Thiên Diện Ma Vương chủ nhân Phi Long Bang sai sáu cao thủ đến lặn xuống lấy nhưng rốt cuộc đã bị thất bại.
Tức giận, ông lập tức sai người lập kế, và theo dõi mọi hành động của phái Điểm Thương và Thiếu Lâm. Ông ra lịnh nếu ai bắt được báu vật của Phái Thiếu Lâm đem về nạp cho ông thì ông sẽ thăng thưởng.
Tức thì tất cả môn hạ của phái Phi Long tỏa ra khắp vùng để thi hành công việc.
Nhắc lại lúc Châu Tiểu Kiếm đến Thiếu Lâm tự vào trong am, phán tỏ đầu đuôi cho Từ Lâm đại sư hay.
Lòng tham nổi lên, Từ Lâm đại sư lập tức sai Tuệ Không mang Quan

Âm Cường Long Châu xuống núi đi cùng Châu Tiểu Kiếm về Phái Điểm Thương.
Qua ngày thứ hai, mấy người vừa xuống núi đi chừng trăm dặm, bỗng gặp Lạc Vũ Kiếm và Lạc Điệp Vô Thanh hai người của phái Điểm thương nói rằng Mai Hoa Thần Kiếm không còn ở phái Điểm Thương nữa ông ta được Thái Thượng Chân Nhân mời đến Hồ Bắc Võ Đang rồi.
Châu Tiểu Kiếm nghe sư phụ không còn ở nhà, liền nảy ra ý kiến nói với đồng bọn.
- Người của Phi Long Bang hiểu hiết hành động của chúng ta. Chúng ta cần đến Hồ Bắc để trao vật này lại cho sư phụ tội đã, nếu chúng ta về Điểm thương e bất tiện lắm Tuệ Không nghe được liền tán thành hành động ấy.
Nhưng Tôn Chưởng Huệ lại không bằng lòng, bàn với mọi người nên đến Long Mông Sơn dẹp bọn cướp lấy lại châu báu của ông, mà bọn chúng đã lấy, rồi đến Hồ Bắc sau, không trễ đâu.
Thấy lời nói tha thiết của Tôn Chưởng Huệ, ai cũng động lòng thương, nên không nỗi lòng từ chối.
Nhưng Châu Tiểu Kiếm không bằng lòng noi:
- Việc đó có thể trì hoãn được, còn việc này không thể trậm trễ được. Nếu cần sư huynh cùng Lạc Vũ Kiếm và ĐIệp Vô Thanh đến đó trước, đợi Không huynh cùng tôl hoàn tất công việc sẽ trở lại giúp các người một tay.
Mọi người sắp đặt công việc xong xuôi, Châu Tiểu Kiếm nói:
- Vậy các người hãy đến đó trước, còn tôl và Tuệ Không sư huynh sẽ đến sau.
Ngờ đâu công việc mọi người định không bằng trời định.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 13
Cướp Châu Báu

Châu Tiểu Kiếm chờ cho ba bóng người kia đi mất dạng, ông ta mới cùng Tuệ Không tiếp tục lên đường.
Nhưng hai người vừa đi được ba dặm đường thì đã bị bọn cao thủ của Phi Long Bang chặn đường.
Hai người vốn không muốn gây sự hoặc đánh nhau với người của Phi Long Bang, nên họ có ý định khi nào hoàn thành công việc, giao

báu vật lại cho chưởng môn phái Điểm Thương rồi mới trở lại Long Môn Sơn giúp sức cho bọn người kia.
Hai người tưởng là đã thoát được một trận đánh nhau với người của Phi Long Bang nên ra đi một cách thản nhiên.
Ngờ đâu tạo hoá lại không để thế, vừa đi được ba dặm đường thì đã bị bọn người của Phi Long Bang chặn đường. Hai người không thể cầm lòng được, vội vung tay phát chưởng đánh ngay.
Hai bên giao chiến một lúc, bị bọn Phi Long Bang bắt được dẫn hai ngườivào thính đường ở Long Môn Sơn.
Vào đến thính đường, hai người thất kinh biết mình đã lầm mưu của bọn chúng.
Liền quay đầu nhìn lại thấy bọn chúng đang vây đánh ba đồng bọn của mình. Đúng lúc họ sắp bị bại đến nơi, Hai người lièân nhảy vào giúp sức.
Nhắc lại lúc Tuệ Không bị Đinh Nguyên nói trúng, ông không còn cách nào chối cải được, liền thản nhiên đáp:
- Đúng! Bần tăng có mang theo bảo vật trong người. Nhưng nếu ngươi muốn cùng ta phân cao thấp để giành bảo vật này, thì hãy để bần tăng thi hành công tác của sư phụ uỷ thác xong, rồi chúng ta sẽ so tài sau.
Dứt lời, ông quay đầu lại nhìn tất cả những người trong trận, rồi nói:
- Bân tăng là Tuệ Không được lệnh sư phụ xuống núi đến đây tìm giết Đinh Nguyên. Hắn là đệ tử của phái Thiếu Lâm và cũng là người phản sư, trên giang hồ hắn đã gieo biết bao nhiêu là tội ác, đó là việc riêng của môn phái chúng tôi. Không can gì đến các người, nếu ai ngang nhiên dám giúp sức cho hắn, thì chớ trách phái Thiếu Lâm chúng tôi… Vô Thường Quỷ nãy giờ đứng trước thính đường, nghe Tuệ Không nói thế cười ha hả cướp lời nói:
- Lão trọc ngươi to gan thật! Dám đến trước mặt lão phu nói khoác lác như thế sao?
Ngươi có biết Đinh Nguyên hiện giờ là gì của Phi Long Bang không? Ha ha ha ta nói cho ngươi biết Đinh Nguyên hiện giờ là môn hạ của Phi Long Bang. Nếu ai dám chạm đến tánh mạng của hắn thì ta là người đầu tiên sẽ không tha cho người đó.
Tuệ Không vẫn thản nhiên khinh bỉ nói:
- Bần tăng tưởng lão tiền bối không có can đảm nói lên những lời như thế, lại còn đem sức mình để bảo vệ một mầm ác mà của giới giang hồ, nếu vậy bần tăng nhất định thanh toán nó xem tiến bối có dám thi hành theo lời nói hay không?
Vô Thường Quỷ ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Lão phu từ khi bước chân ra giang hồ cho đến nay, hễ nói là làm, không bao giờ sai cả. Nếu muốn biết lời nói của ta thật hay giả thì ngươi cứ hành động đi sẽ rõ.
Phục Hổ Kim Cương Đinh Nguyên thấy Vô Thương Quỷ cố tình bảo vệ sanh mạng cho mình, không còn sợ sệt nữa, từ trong thính đường hét lên một tiếng chát chúa, tung người ra sân ngang nhiên nói:
- Đừng nói nhiều vô ích, ta cho các ngươi biết Long Môn Sơn này sẽ là nơi chôn xác các người.
Tôn Chưởng Huệ không nhịn được trước những lời quá phách lối đó, tung mình đến trước mặt Đinh Nguyên hét to:
- Đồ phản bội! Ngươi chớ có khoác lác! Tiếp chiêu… Không đợi cho Tôn Chưởng Huệ nói dứt lời, Đinh Nguyên vận công vào hai tay, vung cây Tề My Côn đánh thẳng vào ngực Tôn Chưởng Huệ một chưởng tối độc, quyết kết liễu mạng sống của Đinh nguyên.
Phục Hổ Kim Cương Đinh Nguyên thấy làn chưởng quá ác, vội tung mình lên không tránh khỏi, và thuận đà quất Tề My Côn vào hông của Tôn Chưởng Huệ.
Hai người diễn các môn võ đó đều là của Từ Lâm đại sư truyền cho. Cho nên họ đã biết trước, nên tránh né rất dễ dàng, công thủ cũng rất là mau lẹ.
Nếu nói về nội công thì nội công của Tôn Chưởng Huệ thâm hậu hơn Đinh Nguyên một bậc. Nhưng sỡ dĩ Tôn Chưởng Huệ không hạ được Đinh Nguyên là vì ông ta tay không đối địch với cây Tề My Côn của Đinh Nguyên. Thật là một việc chưa từng có trên giang hồ. Hơn nữa Tôn Chưởng Huệ nóng lòng giết Đinh Nguyên để lấy lại châu báu đem về trả cho nhà vua, đồng thời làm tròn nhiệm vụ của sư phụ giao phó. Nhưng điều này lại là điều tối kỵ trong việc đánh nhau, vì vậy ông đã mất nhiều cơ hội.
Tuy thế, nhưng ông vẫn cố hết sức mình để cầm cự, nên hai bên đánh nhau gần hai trăm chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại.
Trong khi hai người giao đấu đến hồi quyết liệt, thì từ trong đám ngươi của Phi Long Bang vụt ra bai bóng đen tay cầm đại đao sáng chói xông vào trợ chiến.
Tô Cửu Thắng và Giang Nhất Phi hai người thấy thế, vội rút gươm lướt ra đón đầu hai người đó lại, đánh tới.
Trong sân lúc này chia ra ba cặp đánh nhau vô cùng ác liệt.
Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo bấy giờ núp trên cành cây chăm chú nhìn vào trận đấu khôn chớp mắt, mặt nàng hớn hở.
Bỗng Tiểu Bảo kề tai Đặng Thu Huệ nói nhỏ:
- Cô ơi! Đẹp mắt quá nhỉ! Cháu nguyện sau này lớn lên sẽ trở thành

những người như họ để hành hiệp giang hồ như Hùng thúc thúc vậy.
Đặng Thu Huệ âu yếm nói:
- Đừng ồn người ta nghe được thì nguy đó!
Lý Thanh Hùng nãy giờ theo dõi, chàng đã phân tách ra được nhóm người của Phi Long Bang và nhóm người của các phái khác. Đồng thời nhận ra được Vô Thường Quỷ và Tinh Nguyệt đại sư.
Lý Thanh Hùnng nhận ra được hai lão quỷ đó lòng lo sợ cho tánh mạng của Tuệ Không và báu vật không thoát khỏi hai tay lão quỷ.
Chàng đã một lần được chứng kiến tài năng và hành động của hai lão ta. Nếu một mình Vô Thương Quỷ, hoặc một mình Tinh nguyệt đại sư ra tay thì Tuệ Không cũng khó mà thoát chết.
Cho nên lúc này chàng cảm thấy bối rối không biết có nên ra tay giúp không?
Lúc bấy giờ Tinh Nguyệt đại sư chỉ còn cách Châu Tiểu Kiếm và Tuệ Không chừng hai trượng, đôi mắt ông không rời hai người, sấn tới với vẻ mặt đằng đằng sát khí, muốn ăn tươi nuốt sống hai người.
Châu Tiểu Kiếm nãy giờ nhìn qua ánh mắt của Tinh Nguyệt đại sư đủ biết rồi đây sẽ có một cuộc tử chiến, nên luôn luôn đề phòng, vận đủ mười phần công lực chờ địch thủ có hành động nào là ra tay ngay.
Đồng thời ông đưa tay ra dấu cho Tuệ Không hợp lực lại để chống đối với người này.
Tuệ Không hiểu được, vội đưa tay nắm lấy tay Châu Tiểu Kiếm, vận đủ mười thành công lực chờ ra tay.
Đột nhiên thân hình của Tinh Nguyệt đại sư lắc lư, tung bổng lên không trung, vung chưởng đánh xuống.
Tuệ Không và Châu Tiểu Kiếm đã đề phòng trước, vội đưa ra một chưởng, sức mạnh kinh hồn, gió cuốn ào ào nhắm ngay Tinh Nguyệt đại sư tống tới.
“Đùng” một tiếng nổ như long trời lở đất, hai luồng chưởng chạm nhau, cát bụi bay mịt trời.
Tuệ Không và Châu Tiểu Kiếm chệnh choạng lui lại ba bước, suýt bật ngửa, hai tay tê chồn.
Còn Tinh Nguyệt đại sư cũng chẳng kém gì, từ trên không rơi xuống, lăn mấy vòng mới ngồi dậy được, hay tay cảm thấy tê buốt.
Châu Tiểu Kiếm nổi giận, không còn suy nghĩ gì nữa, tuốt kiếm ra cầm ở tay, dùng độc chiêu phát ra nhắm ngay đầu của Tinh Nguyệt đại sư bủa tới, gió lộng ào ào, hào quang loé cả mắt.
Tuệt Không thấy thế, vỗ tay tán thưởng.
- Hay! Thiệt hay!
Châu Tiểu Kiếm là một cao thủ của phái Điểm Thương, kiếm pháp vô

cùng tinh vi, lại được chưởng môn giao cho bảo kiếm, nên mỗi chiêu ông phát ra dầu sắt đá cũng đều nứt hết, kiếm này có một uy lực phi thường, mỗi khi xuất chiêu, toa? ra muôn ngàn ánh hào quang, gió lộng ào ào làm cho đối phương loé mắt không còn cách nào chống đỡ nổi.
Mai Hoa Thần Kiếm từ khi đảm nhận chưởng môn phái Điểm Thương cho đến nay chỉ thu nhận có ba đồ đệ. Nhưng ba đệ tử của ông lại là cao thủ giang hồ, ai nghe đến tên đều phải khiếp sợ. Và giang hồ còn đặt cho cái biệt hiệu là Điểm Thương Tam Kiếm.
Trong ba đệ tử chỉ có Châu Tiểu Kiếm là người có võ công cao siêu nhất.
Tánh tình lại tốt, nên Mai Hoa Thần Kiếm rất là yêu mến.
Ông còn dự định khi nào lấy được báu vật, sẽ truyền chức chưởng môn lại cho Châu Tiểu Kiếm rồi ông sẽ đi tu. Bởi thế ông mới đem bảo kiếm này trao cho Châu Tiểu Kiếm cất giữ.
Bấy giờ bảo kiếm của Châu Tiểu Kiếm vừa mới rút ra khỏi vỏ, Tinh Nguyệt đã thất kinh, lách sang một bên tránh khỏi, thầm nghĩ:
"Ồ! Thanh kiếm này quả nhiên lợi hại! Nếu nó ở trong tay ta thì ta sẽ là thiên hạ đệ nhất võ lâm rồi!" Nghĩ như thế, Tinh Nguyệt nói:
- Tiểu tặc! Nếu muốn sống thì hãy mau giao bảo kiếm cho ta.
Châu Tiểu Kiếm khinh bỉ nói:
- Ngươi đừng tham lam vô ích! Ta quyết dùng thanh kiếm này lấy thủ cấp của ngươi.
Dứt lời Châu Tiểu Kiếm cười nhạt một tiếng vung bảo kiếm đâm thẳng vào mặt Tinh Nguyệt theo thế "Hàn Mai Thố Nhỉ " Chiêu thức này tuy phát ra chậm chạp, nhưng bên trong hàm chứa một công lực phi thường, dầu mười người cũng phải chết dưới chiêu này.
Tinh Nguyệt đâu phải là tay vừa, nhìn qua lối đánh này lão đã biết ngay đó là thế độc.
Nhưng chẳng biết vì sao lão lại sửng sốt, quên đi không hề đề phòng. Trong lúc nguy cấp,bỗng có tiếng hét từ xa đưa lại làm cho lão sực tỉnh.
Nhưng đã muộn, mũi kiếm lúc này đã đâm đến trước ngực, chỉ còn cách một tấc.
Mọi người đứng xung quanh tưởng Tinh Nguyệt không thể nào tránh được.
Bỗng nghe một tiếng hét vang lên, người của lão ta lộn ra sau ba vòng, lách qua một bên tránh được thế kiếm ây.
Quyết không bỏ lở cơ hội, Châu Tiểu Kiếm bồi thêm một nhát nữa.
Đã đề phòng sẵn, Tinh Nguyệt vội vận công lực vào hai tay dùng

chiêu “Khấp Cảnh Công” tống thẳng vào mặt của Châu Tiểu Kiếm.
Châu Tiểu Kiếm không sao chống đỡ được, la lên một tiếng, phóng mũi kiếm bay về phía Tinh Nguyệt rồi loạng choạng ngã xuống.
Tuệt Không đại sư thất kinh nhảy đến chụp cây kiếm lại, nhưng không còn kịp nữa, bảo kiếm đã bay đến gần Tinh Nguyệt.
Thất vọng, Tuệ Không vội bước đến đỡ Châu Tiểu Kiếm lên, vận công chữa thương cho ông ta.
Trong khi ấy Tinh Nguyệt cười hăng hắc, tỏ ra đắc ý vô cùng.
Đang cười, bỗng lão la lên một tiếng thất thanh, ngã nhào xuống đất giãy đành đạch, rên xiết, máu tươi vọt ra lai láng.
Mọi người đang giao đấu, bỗng nghe tiếng hét, ai nấy đều sững sờ, quay đầu nhìn lại thì thấy Tinh Nguyệt đang lăn lộn dưới đất, la hét om sòm, còn Tuệ Không tay cầm kiếm báu của Châu Tiểu Kiếm còn Châu Tiểu Kiếm thì đang ngồi chữa thương dưới chân của Tuệ Không.
Tại sao lại có cảnh tượng này? Vì sao Tinh Nguyệt sắp được bảo kiếm, tại sao bảo kiếm kia lại lọt vào tay của Tuệ Không? Còn ông ta thì lại lăn lộn dưới đất la hét om sòm, máu me chảy ra lai láng?
Thì ra bảo kiếm này là một vật có linh tính. Nó có thể mượn sức đẩy của chủ nhân, phóng tới giết địch. Cho nên lúc Tinh Nguyệt đánh văng kiếm ra, ông dùng “Khấp Cảnh Công” thu kiếm về thì bảo kiếm được cơ hội thuận tiện bay vút đến.
Nó có sức bén ghê hồn, có thể chặt đá như chém bùn. Cho nên khi bảo kiếm đến gần, Tinh Nguyệt đưa tay ra đón lấy.
Lão vừa đưa tay ra, thì mũi kiếm cũng vừa tới và chém vào tay của Tinh Nguyệt mất ba ngón.
Thất kinh, ông vội thụt tay về la lên một tiếng té nhào xuống đất, mất cả tinh thần không còn biết gì đến việc vận công bế các huyệt đạo lại để cầm máu, lão để cho máu chảy có vòi ướt đẫm cả một khoảnh đất và quần áo!
Chém địch bị thương, bảo kiếm hết đà, từ từ rơi xuống đất.
Tuệ Không thấy thế, vội thả Châu Tiểu Kiếm xuống nhảy đến bên bảo kiếm, khấn thầm:
- Nếu ngươi linh thiêng như vậy, xin cho bần tăng mang về trả lại cho chủ nhân ngươi.
Khấn xong ông từ từ đưa tay xuống lượm.
Thì lạ thay, bảo kiếm hình như nghe được tiếng người, không hành động gì nữa, để cho Tuệ Không lượm mang về đứng bên Châu Tiểu Kiếm.
Lúc bấy giờ Tinh Nguyệt bị máu chảy quá nhiều, chân khí mất gần

phân nửa, cho nên mặt mày lão tái nhợt, đầu choáng mắt hoa, lắc lư té nhào xuống nằm im không cử động.
Việc xảy ra quá đột ngột, ai nấy đều ngạc nhiên không sao hiểu được. Trước sự việc ấy chẳng riêng gì mọi người mà chính Châu Tiểu Kiếm sau khi tỉnh dậy cũng ngơ ngác.
Thánh nhân để lại câu "Tham Thì Thâm" quả thật không sai. Nếu Tinh Nguyệt không tham kiếm báu thì đâu có đến nỗi ba ngón tay bị cụt, mất máu quá nhiều, chân khí bị hao mòn. Nếu có chữa lành đi nữa, thì cũng phải bồi dưỡng và luyện tập một năm mới hồi phục nguyên khí và công lực như xưa được.
Lý Thanh Hùng thấy thế thì hơi yên tâm, không sợ Tuệ Không và Châu Tiểu Kiếm bị hại nữa.
Nhưng chàng còn băn khoăn về việc sư phụ kể lại mấy trăm năm về trước, Ngân Câu Cáng có một bảo kiếm tên là Hàn Tinh Kiếm, không cần phải dùng tuyệt học, chỉ cần dùng sức gió đẩy thẳng vào địch thanh kiếm ấy tự động giết địch.
Hôm nay tại sao Châu Tiểu Kiếm lại được báu ấy, thế thì chức võ lâm đệ nhất rồi đây sẽ lọt vào tay hắn, chàng có luyện tập võ công cũng chẳng nhằm vào đâu. Cho nên chàng tỏ ra thất vọng.
Tâm lý chung của những kẻ thiếu niên, tánh tình háo thắng cố tìm thầy giỏi học võ công. Mong thầy mình có bảo vật truyền lại để sau này đoạt chức võ lâm đệ nhất.
Cho nên hôm nay Lý Thanh Hùng thấy thế, bao nhiêu mơ ước của chàng đều tiêu tan hết, chàng muốn bỏ nơi này ra đi, tìm một nơi không có người để sống một cuộc sống ẩn dật.
Nhưng thật ra những việc chàng suy nghĩ đều sai cả. Bảo kiếm của Châu Tiểu Kiếm tuy tinh diệu thật, nhưng làm gì bằng cây Hàn Tinh Kiếm của Ngân Câu Cáng ở dưới đáy suối trước kia được.
Vô Thường Quỷ lúc này thấy bảo kiếm sắp về tay Tinh Nguyệt, lòng mừng khấp khởi. Nhưng khi thấy báu vật ấy lại chém Tinh Nguyệt bị thương lòng thất kinh, vội tung mình chảy đến không còn so đo gì nữa, đưa tay điểm các huyệt đạo cầm máu cho Tinh Nguyệt, rồi bế xốc đem vào trong thính đường.
Lúc bấy giờ hàng ngàn con mắt đầy sát khí nhìn vào Tuệ Không muốn nẩy lửa. Ai nấy đều cho là Tuệ Không đã xuống tay đả thương Tinh Nguyệt.
Tuệ Không bấy giờ thấy mình cầm bảo kiếm này không có lợi, vội bước đến vỗ vai Châu Tiểu Kiếm nói:
- Châu huynh! Bần tăng xin giao lại bảo kiếm.
Dứt lời ông cắm mũi kiếm xuống đất cho Châu Tiểu Kiếm.

Châu Tiểu Kiếm đưa tay ra đón, run run nói:
- Cám ơn đại sư đã thâu bảo kiếm lại dùm tôi!… Trong lúc hai người đang trò chuyện, thì Vô Thường Quỷ đã từ trong thính đường phóng ra, mắt đằng đằng sát khí, mặt tái nhợt vì tức giận, đoạn ông đưa mắt nhìn hai người như muốn nẩy lửa, rồi cười nhạt nói:
- Điểm Thương quả thật có thần kiếm bất phàm, lão phu vô cùng khâm phục, nhưng lâu nay lạo nghe giang hồ đồn rằng Chưởng môn phái điểm Thương có sáng tạo ra một môn võ công vô cùng linh diệu là " Tam Tương Trận ". Lão phu hằng mong ước lâu nay, vậy nay Điểm Thương Tam Kiếm đủ mặt, xin cho lão phu lãnh giáo vài chiêu. Dầu có chết dưới làn kiếm đó cũng thoa? lòng.
Châu Tiểu Kiếm lạnh lùng nói:
- Đã mất một mạng rồi mà vẫn còn chưa chừa cái thói phách lối.
Vô Thường Quỷ nổi giận hét:
- Lão phu xin thề bằng danh dự, nếu đánh đủ một trăm chiêu mà các người đụng vào vạt áo của ta, thì ta sẽ truyền lệnh mở cửa cho các ngươi tự do ra đi. Nếu các ngươi bị hại một mạng thì ta sẽ dùng chỗ này chôn xác các ngươi.
Sở dĩ Vô Thường Quỷ phách lối như vậy, là vì lão ỷ lại vào môn võ công đặc dị của mình là "Bình Tuyết Toàn Phong Chưởng".
Lão nhờ môn võ công này mà danh tiếng trên giang hồ ai mà không biết. Và cũng vì môn võ đó, biết bao nhiêu cao thủ thành danh trên giang hồ đều phải bỏ mạng.
Châu Tiểu Kiếm không thèm nghe những lời phách lối đó, phất tay ra hiệu cho hai sư đệ lại gần ông và lập thành "Tam Tương Trận", rồi nói:
- Nếu như lão tiền bối cần đến, chúng tôi xin hầu vài chiêu.
Dứt lời, bỗng từ xa một bóng đen dài lượt thượt bay vào đứng giữa trận.
Người này không ai xa lạ, chính là Vô Thường Quỷ.
Với lối khinh công tuyệt thế này làm cho Điểm Thương Tam Kiếm thất kinh và mọi người cũng ngạc nhiên.
Lý Thanh Hùng từ trên cành cây thấy vậy cũng chắc lưỡi khen thầm.
Bấy giờ Điểm Thương Tam Kiếm đã lập xong "Tam Tương Trận". Châu Tiểu Kiếm đứng ở phía đông, Lạc Vũ Biên đứng ở phiác Tây Bắc còn Điệp Võ Thanh đứng ở góc Đông Nam, bao vây Vô Thường Quỷ vào giữa.
"Tam Tương Trận" này là do Mai Hoa Thần Kiếm Vương Diên Huyền mới sáng tạo ra, nó có một công lực vô cùng nguy hiểm, biến hoá phi thường, khó mà lường trước được. Điểm chính yếu của trận này ở

phía Đông, còn hai góc kia không quan trọng mấy, chỉ chờ tiếp xúc với ngôi chủ.
Nhưng có điều rất lạ, hễ một người ra tay thì tất cả đều phải tiếp sức. Nếu một người thâu về thì tất cả cũng thâu về.
Phái Điểm Thương, từ năm mươi năm nay, tiếng tăm vang dội là nhờ môn võ huyền bí này. Môn võ đã huyền bí và kỳ ảo, lại có Châu Tiểu Kiếm làm ngôi chủ, làm cho nó thêm một công lực nữa.
Vô Thường Quỷ vừa vào trong trận, thấy lối xuất thủ của trận pháp này vô cùng lợi hại, liền thất kinh sửng sốt.
Lão tưởng như khắp thân mình có một lớp kiếm bao phủ rất kiên cố, làm lão loé cả mắt không biết nơi nào khuyết yếu đễ giải thoát được.
Nhưng lão ta là tay lão luyện giang hồ, đâu chịu bó tay dễ dàng như vậy. Lão vận công bao phủ khắp mình yểm trợ các yếu huyệt, đôi mắt vận nhỡn quang nhìn vào trận theo dõi cữ chỉ của họ.
Bỗng Vô Thường Quỷ nhận được cơ hội, hai vai nhún lại, hai tay bủa ra song chưởng đánh tới Lạc Vũ Biên.
Nhưng lão ta vừa sắp sửa ra tay thì trận thế lại biến đổi sang chiêu khác ngay.
Vô Thường Quỷ thấy chưởng lực vô hiệu vội thu tay về, tay trái lẹ làng chém tới Châu Tiểu Kiếm một nhát, tay mặt ám trung ra các yếu huyệt.
Nhưng Châu Tiểu Kiếm đã biết trước, không để cho lão ta hành động, vội biến chiêu, dùng bảo kiếm đâm thẳng vào ngực lão.
Bảo kiếm vừa xuất chiêu, tức thì trăm ngàn hào quang phản chiếu.
Châu Tiểu Kiếm vừa xuất chiêu thì hai sư đệ của ông cũng lẹ làng chia ra tung kiếm đâm lẹ vào hai huyệt “Chi Đường” và “Linh Đài” của địch thủ nhanh như chớp.
Vô Thường Quỷ đã biết trước, chờ khi hai mũi kiếm kia đâm gần đến, lão vội xoay mình qua, đẩy mạnh một chưởng vào người Lạc Vũ Biên và Điệp Vô Thanh.
Hai người này đâu phải là tay tầm thường, họ thấy Vô Thường Quỷ đột nhiên xuất chiêu, họ lập tức dời ngôi, biến chiêu thức khác và vung kiếm chém bủa xuống.
Châu Tiểu Kiếm cũng từ sau bước đến, hợp với hai người kia cùng bủa tới một lượt, đồng thời cũng chuyển hướng ngay.
Cứ thế, ba người luôn luôn bám sát vào Vô Thường Quỷ, làm cho lão ta vô phương chống đỡ, quần áo rách tả tơi, đứng giữa hộ thân, không còn mong công địch, còn miệng thì la tiếp cứu ới ơi!
Tuệ Không và Cường Long Thủ Tôn Chưởng Huệ an lòng khi thấy Vô Thường Quỷ sắp bị hại, quyết không bỏ lở cơ hội, Tuệ Không

lướt tới trước mặt Đinh Nguyên vung chưởng đánh liên tiếp, không nói một lời.
Đinh Nguyên không nhịn nhục nữa, né sang một bên, vung cây Tề Mi Côn đánh trả lại.
Hai người giao đấu chừng ba mươi hiệp, thì bọn môn hạ của Phi Long Bang thấy chủ bị vây đánh, nóng lòng xông ra một lượt nhảy vào trợ chiến.
Tôn Chưởng Huệ hét lên một tiếng chát chúa, vung chưởng đánh tới cản đường bọn chúng.
Một mình Tôn Chưởng Huệ phải giao đấu với một bọn gần hai mươi người, ông muốn cố tình lấy mạng sống của mình để cản đường bọn chúng lại để cho Tuệ Không được rảnh tay giết Đinh Nguyên một tên lừa thầy phản bạn.
Bấy giờ Lý Thanh Hùng ngồi trên cành cây thấy trận đấu lúc này quá hỗn loạn, chàng sợ cho tánh mạng của Tôn Chưởng Huệ khó mà thoát chết dưới bàn tay của môn hạ củ Phi Long Bang vì lúc này chàng thấy chỉ có một môn hạ của Phi Long Bang mà Tôn Chưởng Huệ còn chống đỡ chưa nổi, huống chi mười mấy tên thì làm sao chống được.
Chàng cho Tôn Chưởng Huệ có ráng sức lắm thì cũng chừng năm chiêu thì bi bại ngay.
Quả nhiên không sai, sau năm hiệp Tôn Chưởng Huệ hơi thở hổn hển. Lúng túng không còn đường nào chống đỡ.
Lý Thanh Hùng thất kinh thầm nghĩ:
“Ta cần phải giúp bọn này mới được. Nếu đem sanh mạng của Tôn Chưởng Huệ đổi lấy sanh mạng của Đinh Nguyên thì chẳng ăn nhằm vào đâu”. Chàng nghĩ vậy liền lại gần Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo dùng truyền âm nhập mật nói nhỏ một lúc.
Tiểu Bảo nghe nói được đi đánh, lòng mừng khấp khởi, cười hi hí nói:
- Cô Huệ! Mau đi đánh với cháu cho vui.
Dứt lời hai bóng người vụt ra khỏi cành cây, xông vào trận chiến.
Sở dĩ Lý Thanh Hùng không muốn ra mặt vì chàng sợ người ta chế nhạo thân phận của chàng hơn nữa bị người ta chê cười cái thần sắc như người bệnh, điểm thứ hai là một chàng trai đương thì lại dẫn một người con gái mười bảy, mười tám rong ruổi trên giang hồ.
Cường Long Thủ đánh với bọn người kia được mười hiệp thì tay chân đã rã rời, mắt mờ hẳn đi, liếc nhìn thấy sư huynh Tuệ Không vẫn chưa hại được Đinh Nguyên bèn than thầm:
“Ôi mạng ta đã sắp mất mà thằng phản bội ấy vẫn còn sống! Thật là

đáng buồn!” Đang lúc thất vọng, bỗng thấy từ xa hai bóng đen vụt đến, xông vào trận chiến.
Tôn Chưởng Huệ lại càng thất kinh, vì sức lực của ông đã tàn mà địch thủ lại có người đến trợ lực.
Đột nhiên, hai bóng người vừa xông vào thì trận đấu bắt đầu hỗn loạn, môn hạ của Phi Long Bang la hét vang trời, chạy lung tung không còn hàng ngũ như trước nữa.
Sỡ dĩ cuộc chiến bị hỗn loạn một cách đột ngột như vậy là vì hai bên, đang đánh nhau đến hồi quyết liệt, bị hai người từ phía trên xông vào phá rối, làm cho môn hạ của Phi Long Bang vô phương chống đỡ, nên mới bị tán loạn như thế.
Lý Thanh Hùng bỗng thấy Vô Thường Quỷ vung đôi chưởng, sắp giáng xuống giết hại Lạc Vũ Biên, Chàng thất kinh thầm nghĩ:
“Nếu để cho Điểm Thương Tam Kiếm đánh thêm hai chiêu nữa thì tánh mạng của Lạc Vũ Biên sẽ bị hại, ta cần phải ra tay nếu không e rằng tánh mạng của Lạc Vũ Biên khó mà thoát chết được ”.
Nghĩ thế, chàng liền lắc mình một cái, tức thì thân chàng vụt bay vào vòng chiến.
Lý Thanh Hùng vừa rời khỏi cành cây, bay đến sắp đáp xuống, bỗng có một tiếng hú vang lên, làm cho Lý Thanh Hùng chấn động phải đáp ngay phía bên ngoài không vào được trận đấu.
Chàng vừa đáp xuống, bỗng trước mặt có hai bóng đen bay lẹ đến và đáp xuống cách chàng chừng ba trượng.
Lý Thanh Hùng liếc nhìn hai người, liền giật nẩy người lui lại ba bước.

Hồi 14
Ma Âm Cười

Trầm ngâm một lúc chàng thầm nghĩ:
- Vì sao cô gái áo trắng ta gặp tại Miếu Hầu Mã lại lẽo đẽo theo ta và dẫn lão yêu quái này đến đây? Ác ý hay có thiện ý?
Chàng suy nghĩ một lúc, nhưng không sao phân biệt được, đứng ngây người ra như con gà gỗ.
Mọi người đang giao chiến đến hồi quyết liệt, nghe tiếng hét kinh hồn đó, ai nấy đều dừng tay, quay mặt nhìn vào hai người vừa xuất hiện.
Họ chỉ thấy hai ngươi, một bà già và một thiếu niên mặc đồ trắng.

Mới nhìn kỹ thấy bà lão ai nấy đều giật mình, ôi! Mặt mày chẳng khác nào yêu quái, đầu tóc bù xù xoa đến lưng, tuổi chừng bảy mươi.
Hài Nhi Thần Đồng nhìn thấy, tưởng yêu quái xuất hiện, thất kinh chạy đến ôm Đặng Thu Huệ.
Đặng Thu Huệ cảm thấy hơi sợ, nhưng cũng gắng giọng an ủi nó:
- Cháu bình tĩnh! Đó không phải ma quái đâu. Là người kia mà.
Hài nhi thần đồng nghe nói thì an lòng, ngửa mặt ra nhìn mọi người trong trận.
Còn chàng thiếu niên mặc đồ trắng đứng bên bà lão dáng người chừng hai mươi tuổi, mặt đẹp như hoa, mới nhìn ai ai cũng phải say mê trước sắc đẹp đó.
Ôi! Đây là một cơ hội và cũng là vị cứu tinh cho Điểm Thương Tam Kiếm cùng hai vị đệ tử của phái Thiếu Lâm. Nếu hai người này trễ thì tánh mạng của mấy người này ắt khó mà bảo toàn được.
Nhân cơ hội này, Điểm Thương Tam Kiếm và hai đệ tử của phái Thiếu Lâm vội tung mình lui ra, thủ thế.
Bà lão và người thiếu niên trẻ đẹp, quắc mắt nhìn mọi người một lúc.
Bà lão quay qua nhìn Vô Thường Quỷ, khinh bỉ nói:
- Vô Thường Quỷ! Võ công tuyệt học của ngươi đâu sao không đem ra dùng! Trời ơi! Với mấy đứa vô danh ấy mà đánh không được! Dạo này ngươi còn vỗ ngực xưng ta đây nữa không? Ôi nhục nhã làm sao!
Vô Thường Quỷ thấy bà lão này xuất hiện, biết bà ta cùng một phe với mình nên rất là yên tâm, không còn sợ chết nữa. Hắn thở ra một hơi dài như trút được một gánh nặng.
Nhưng trong lúc hắn đang vui mừng thì bỗng nhiên bị bà lão nhục mạ hắn trước mặt quần hùng, làm cho hắn tức giận vô cùng. Muốn vung chưởng đánh vào đầu lão bà cho hả giận.
Hắn phát lên một tràng cười quái đản như điên như dại, tiếng cười vang dội cả một góc trời, khiến người nghe như bị rách màng nhĩ.
Nếu đem tiếng cười này so với tiếng rú của bà lão lúc nãy thì tiếng cười này còn quái đản gấp mười lần tiếng rú kia.
Tiếng cười ban đầu còn dễ chịu, càng lúc càng quái đản làm cho các môn hạ của Phi Long Bang, những người võ công còn yếu kém, cảm thấy nhức tai, chát óc, chịu không nổi, họ bịt tai lại chạy trốn hết. Còn các ngươi cầm đuốc không sao chịu được.
Dập tắt đuốc, cắm đầu ù té chạy, cố tìm nơi nào để ẩn thân.
Tuệ Không nhân lúc này vận đủ mười phần công lực, tống thẳng vào Phục Hổ Kim Cương một chưởng.
Trong lúc bất ngờ, Phục Hổ Kim Cương không sao tránh kịp, ré lên

một tiếng té nhào xuống đất tắt thở.
Bà lão xấu xí thấy Vô Thường Quỷ trả lại một đòn quá nặng, tức giận muốn đem tiếng cười của mình để địch lại với tiếng cười đó. Nhưng bà liếc thấy những người cầm đuốc lớp bỏ chạy, lớp té nhào la hét om sòm, nên bà không nỡ, nên bấm trán suy nghĩ, cố tìm ra độc kế để trả lại mối nhục nhã ấy.
Sỡ dĩ Vô Thường Quỷ cười như vậy mà không dùng lời lẽ đối đáp là vì hắn ta quá khinh rẻ bà lão xấu xí, cho bà ta là những hạng người không đáng nói chuyện với hắn, nên hắn chỉ cười khinh bỉ để trả đũa mà thôi.
Đang bấm trán suy nghĩ, bỗng bà lão xấu xí hét lên một tiếng đôi vai nhún mình một cái, tức thì thân bà như một bóng mờ, xoay tít một vòng.
Thật kỳ lạ làm sao! Sau khi bà lão xấu xí xoay một vòng, rồi dừng lại tức thì tay bà có cầm một cây đuốc cũa tất cả những người cầm đuốc đều đứng xung quanh bà, lửa đuốc cháy sáng rực.
Với lối khinh công tuyệt thế, với hành động vô cùng kỳ diệu làm cho mọi người đều ngơ ngác. Vô Thường Quỷ đang cười bỗng im bặt, đứng trơ ra đó.
Bà lão xấu xí lắc đầu một cái, tức thì thân hình bà ta đã về chỗ cũ, miệng nở một nụ cười khinh bỉ nhìn Vô Thường Quỷ nói:
- Vô Thường Quỷ! Nếu ta không vì tình vị chưởng môn Phi Long Bang thì ta đã đập ngươi nát óc ngay. Nhưng hôm nay có biết ta đến đây vì lý do gì không?
Vô Thường Quỷ lạnh lùng nói:
- Điều đó ta không cần biết đến làm gì! Ngươi đến, ở đi đâu có quan hệ gì đến ta.
Bà lão xấu xí tức giận hét:
- Ngươi dám khinh thường ta đến thế sao? Ta cho ngươi biết hôm nay ta đến đây là do lời thỉnh cầu của vị bang chủ Phi Long Bang mục đích trợ sức cướp báu vật “Quan Âm Cường Long” do tên đệ tử của phái Thiếu Lâm mang đến đây.
Vô Thường Quỷ cũng biết bà ta đến đây là do sự thỉnh cầu của Phi Long Bang, bà ta cũng là một phe với hắn. Nếu có gây sự với nhau cũng vô ích, mất cả cơ hội thuận tiện. Nhưng trước những lời phách lối của bà lão xấu xí, hắn không còn nhịn được, trợn tròn mắt lên nhìn vào mặt bà lão hét:
- Ngươi chớ có phách lối, nếu hôm nay không vì việc đại sự, ta quyết tử chiến với ngươi một trận xem sao? Nhưng thôi, hôm nay không phải là lúc chúng ta giao đấu, vậy chùng ta mau thi hành theo kế

hoạch của vị bang chủ Phi Long bang là hay hơn.
Bà lão xấu xí nghe mấy lời hơn thiệt của Vô Thường Quỷ cảm thấy rất đúng.
Nhưng suốt đời bà không chịu phục tùng ai, hoặc nghe theo mệnh lệnh của ai nên bà lạnh lùng khinh bỉ nói:
- Lời nói của ngươi rất là có lý. Nhưng ngươi phải phục tùng theo kế hoạch của ta chỉ bảo. Nếu không bất cứ lúc nào ta cũng cố tình tử chiến với ngươi, không cần đến đại sự gì cả.
Vô Thường Quỷ tức muốn bể ngực, nhưng vẫn cố nén xuống nói:
- Hôm nay đừng tranh luận làm gì, nếu ai có ý kiến hay gì thì cứ đưa ra để bàn định, còn việc đánh nhau, tôi xin hẹn khi nào xong công việc hãy cùng nhau một trận sống chết.
Lặng thinh một lúc lâu Vô Thường Quỷ thấy không ai có ý kiến gì, hắn đưa tay chỉ vào Tuệ Không nói với bà lão xấu xí:
- "Quan Aâm Cường Long" hiện giờ đang ở trong mình hắn, vậy chúng ta hãy ra tay cướp lấy.
Bà lão xấu xí quay lại nhì Tuệ Không một lúc rồi cười ha hả nói:
- Lão trọc đầu kia! Mau đem bảo vật trao lại cho ta, nếu không thì đừng có trách ta ác độc nhé!
Tuệ Không biết mình đã bước vào nơi đây, tất nhiên sự chết sống coi không còn ra gì. Nhưng ông vẫn quyết bảo vệ bảo vật.
Cuối cùng, ông thấy không thể nào bảo vệ được nữa, nên cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nó:
- Hiện giờ báu vật ấy đang ở trong mình tôi, nhưng nếu tiền bối muốn lấy nó không khó khăn gì cả, chỉ cần hứa với tôi một điều kiện.
Bà lão xấu xí cau mày hỏi:
- Điều kiện?
- Phải.
- Điều kiện gì?
Tuệ Không bình thản nói:
- Rất là đơn giản! Chỉ cần tiền bối hứa với tôi là không được sát hại những người của phái Điểm Thương Tam Kiếm và sư đệ của tôi, mở rộng vòng vây cho những người này được tự do ra đi. Sau khi bọn người ấy khuất dạng, tôi hứa sẽ giao báu vật lại cho tiền bối sử dụng.
Bà lão xấu xí cười ha hả nói:
- Ha! Ha! Ta tưởng là điều kiện gì, chứ việc ấy rất là dễ, vậy thì ngươi nhớ giữ lời hứa đó.
Bà lão xấu xí đưa tay lên, hướng mặt nhìn về phía bọn người Phi Long Bang, dõng dạc nói:
- Tất cả hãy nghe đây:

Công việc hôm nay đã hoàn thành, tất cả anh em có mặt nơi đây hãy mở vòng vây cho người của các phái ra đi, nếu ai chậm trễ thì ta sẽ đập chết ngày tức khắc. Nghe rõ chưa!
Người cầm đầu Điềm Thương Tam Kiếm là Châu Tiểu Kiếm biết Tuệ Không muốn hy sinh mạng sống của mình để cứu thoát mấy mạng của các môn phái, lòng khâm phục vô cùng, thầm nghĩ:
- Người ta hy sinh, thì ta nỡ lòng nào để cho họ phải thác oan như vậy, ta quyết bảo vệ cho họ đến giọt máu cuối cùng của ta.
Nghĩ thế, Châu Tiểu Kiếm cương quyết nói:
- Lão tiền bối! Chúng tôi không phải là hạng người tham sống sợ chết, quyết bảo vệ báu vật này đến giọt máu cuối cùng. Khi nào chúng tôi chết đi, thì lúc đó ai muốn làm gì thì làm. Chứ nếu chúng tôi còn sống trên thế gian này quyết không để nó lọt vào tay người khác, vậy ai muốn lấy hãy ra chiêu đi.
Châu Tiểu Kiếm vừa dứt lời, trong đấu trường bỗng ồ lên như ong vỡ tổ.
Hài Nhi Thần Đồng thích thú, tung mình đến trước mặt lão bà cười hì hì nói:
- Bà Quỷ! Tôi coi thân hình bà không còn sống được bao lâu nữa, sắp xuống lỗ nay mai thì đòi báu vật ấy làm gì nữa mà để cho người ta nhục mạ thậm tệ đến thế?
Nếu bà muốn tôi tặng cho bà một tấm đá đến khi chết khắc bia thì hay hơn. Còn không hãy mau đi tìm chua tu đi, đừng ở đây mà mất mạng đó.
Bà lão xấu xí tức giận, không chịu nổi, nghiến răng trợn mắt hét lên một tiếng chát chúa, nhưng rồi bà đứng im không ra tay hạ sát nó, vì bà thấy nó là một đứa trẻ còn hôi sữa mẹ, không nỡ xuống tay. Hơn nữa, luật giang hồ không cho bà ra tay hèn hạ như vậy.
Chàng thiếu niên đứng bên, thấy bà lão bị Hài nhi Thần đồng làm tức giận hét:
- Oắt con! Ngươi không sợ chết hay sao mà to gan đến thế, vậy thì hãy xem đây.
Chàng thiếu niên liền tung đôi chưởng, nhắm thẳng vào ngực Hài Nhi Thần đồng tống đến.
Tuệ Không thấy chàng thiếu niên đã thành danh, lại xuống tay hạ thủ với một đứa bé còn chưa ráo máu đầu, ông liền nổi giận vung đôi chưởng ra cản lại.
Hai luồng chưởng chạm nhau phát ra một tiếng " đùng " làm cho chàng thiếu niên kia phải lùi lại ba bước mới đứng vững được.
Hài Nhi Thần Đồng tức giận, nhảy đến trước mặt chàng thiếu niên

nói:
- Độc ác thật! Ngươi cho ta nói không đúng hay sao mà ngươi lại xuống tay hạ sát ta? Nếu không có lão tiến bối ra tay cứu mạng thì tánh mạng của ta đã thành xác không hồn rồi. Ôi nhục nhã làm sao? Nếu có tài hãy mau lại đấu với lão tiền bối kia đi!
Ha! Ha! Ha!
Hài nhi Thần Đồng nói một lúc, cười lên ha hả nhảy múa trêu tức chàng thiếu niên.
Mọi người trong đấu trường lại ồn lên một trận cười nữa.
Những lời trêu tức của Hài nhi Thần Đồng, ai nấy đều khâm phục, riêng bà lão xấu xí tức giận, không còn đủ can đảm để suy nghĩ nữa, đôi mắt trợn tròn, lông mày dựng ngược và đưa mười đầu ngón tay nhọn như mười con dao dài, từ từ bước đến bên Hài Nhi Thần Đồng.
Thất kinh, Hài Nhi Thần Đồng không dám khinh thường nữa, vội co chân chạy thẳng đến ôm Đặng Thu Huệ run run nói:
- Cô ơi! Mau cứu dùm cháu. Diêm vương sai con quỷ cái này lên bắt cháu đó.
Đặng Thu Huệ thấy lời nói của Hài Nhi Thần Đồng lúc nào cũng biếm bãi, chọc tức bà lão, nên giận dữ nói:
- Chết đến nơi mà vẫn không bỏ tánh ương ngạnh đó sao?
Đặng Thu Huệ vừa ngước mặt lên nhìn, thì thấy bà lão đã đến gần mình, bất thần bốn mặt gặp nhau, khiến Đặng Thu Huệ mồ hôi toát ra, thanh Sương tuyết kiếm đang cầm trên tay, rơi xuống lúc nào cũng không hay biết, nàng đứng đờ người ra như pho tượng gỗ.
Ôi! Công lực của bà lão này quả đến mức xuất thần nhập hoá, bà đã dùng đôi mắt ám trung Đặng Thu Huệ, làm cho nàng mê mẩn cả tâm thần.
Lúc bà lão tiến gần đến, sắp ra tay hạ sát, bỗng nghe một tiếng hét vang lên:
- Dừng tay lại lập tức!… Chưa dứt lời, Tuệ Không đã tung mình vào giữa hai người, chỉ vào mặt bà lão hét:
- Một nhân vật đã thành danh trên giang hồ, cố tình ra tay hạ sát một đứa trẻ chưa sạch máu đầu thì còn danh dự gì nữa. Nếu chuyện này mà đồn đại ra ngoài giang hồ thì tiền bối còn mặt mũi nào nhìn cao thủ võ lâm nữa.
Bà lão lúc này như điên dại, nghe Tuệ Không nói thế, lạnh lùng đáp:
- Danh vọng! Ha! Ha! Ha! Đời ta không cần đến danh dự, hễ ai chạm đến ta, thì ta giết ngay quyết không tha, dầu thiên lôi trên trời giang xuống để cản trở, ta cũng phải giết nó kỳ được mới thôi! Ha! Ha! Ha! Nếu ngươi xen vào thì đừng có trách ta độc ác.

Tuệ Không nghe bà lão nói thế, cười ha hả, nói:
- Nếu tiền bối không vì danh dự, tại sao lại giết chết thằng nhỏ này? Nếu tiền bối không bỏ ý định đó, tôi quyết chết sống với tiền bối một trận cho vui.
Mặc cho Tuệ Không nói, bà lão xấu xí không thèm nghe cứ hầm hầm tiến đến.
Không dám chậm trễ, Tuệ Không vội vận nội lực chuẩn bị xuất chiêu.
Bỗng từ sau lưng bà lão một bóng trắng vụt đến, đứng đối diện với Tuệ Không nói oang oang:
- Đại sư! Chớ có hành hung như thế, ta thấy người không xứng đáng chạm tay với sư phụ ta. Vậy nếu muốn, ta cùng ngươi đánh một trận xem sao.
Bóng trắng đó không ai xa lạ, chính là chàng thiếu niên mặc đồ trắng, luôn luôn bám sát bà lão không rời một bước.
Nhưng chàng thiếu niên này lại là người mà Truy Vân Thần Khất và Lý Thanh Hùng thường gặp, mà trong giang hồ thường gọi là Bạch Tường La Sát Bệ Dung. Ngoài võ công sư phụ chàng truyền, chàng còn bái lạy bà lão này làm sư phụ nữa nên võ công của chàng vô cùng thâm hậu.
Còn bà lão xấu xí này người giang hồ thường gọi là Yêu Tóc Trắng Nghiêm Tuyết Chi.
Ba mươi năm trước bà ta từ Mông Cương xuống trung nguyên đã bị Truy Vân Thần Khất và Bách Cầm Thần Quân đánh bại, nếu bà không phải là tay võ công có hạng thì tánh mạng khó bảo toàn.
Tức giận, bà lão xấu xí trở lại Mông Cương cố tâm rèn luyện môn võ công Độc Chí Công cho đến mức tinh vi để đi báo thù.
Nhưng may thay, lúc vừa trở về đến nơi, bà lại được bí cấp mà đạo gọi là " Ma Âm Cười ".
Nhân được dịp tốt, bà ta cố đóng cửa tu luyện hai môn võ công này.
Vừa đúng lúc bà luyện xong hai môn võ thì Thiên Diện Ma Vương đến cầu thỉnh đến giúp sức giựt báu vật cùa phái Thiếu Lâm, cho nên bà lập tức xuống núi và nhân tiện đi báo thù luôn.
Bà lão xấu xí lúc giao đấu không bao giờ dùng binh khí, bà chỉ dùng mười móng tay dài nửa thước tẩm chất độc mà thôi.
Mười đầu ngón tay tẩm độc đó vô cùng nguy hiểm, nếu ai rủi bị bà đánh trúng không cần bị nội thương, chỉ trầy da cũng đủ chết tức khắc.
"Ma Âm Cười" là một bí cấp, do bàn tay nữ ma đầu tên "Ma Đạo" sáng chế ra. Nó vô cùng lợi hại. Nhưng nó cũng rất là nguy hiểm, người nào muốn luyện được môn võ trong bí cấp. Ít nhất phải luyện

được ba mươi năm công lực mới có thể luyện được. Vì nó không phải dùng đến chân tay, chỉ cần dùng đến hơi sức để cười, biến tiếng cười đó qua nhiều trạng thái, làm cho đối phương không thể nào tự chủ được, ngây ngất rồi chết.
Bấy giờ bà lão thấy đồ đệ của mình lộng hành như thế liền nổi giận hét:
- Dung nhi! Hãy mau lùi ra sau dùng độc thủ hại mạng thằng oắt con kia. Còn thằng trọc này để ta trị nó.
Bạch Tường La Sát Bệ Dung khong dám trái ý, cúi đầu dạ một tiếng, lắc mình một cái, thân hình đã đến bên Hài nhi Thần đồng tuốt gươm ra định hạ thủ.
Bỗng một tiếng hú dài chát chúa vang lên, tức thì một bóng trắng từ trên không sa xuống.
Bạch Tường La Sát Bệ Dung vung gươm định hạ thủ Hài Nhi Thần Đồng. Bỗng nghe tiếng hú, chàng giật mình quay lại thì bóng kia đã đứng trước mặt chàng từ lúc nào. Bất giác chàng thốt ra một tiếng " á ".
Đặng thu Huệ và hài Nhi Thần Đồng, liếc thấy bóng trắng đó, vội vã chạy đến hỏi thăm rối rít.
Bạch Tường La Sát Bệ Dung vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ:
- Tại sao ta đã đâm hắn một dao mà hắn lại không chết, bây giờ lại còn đến đây hành hung? Thật là kỳ quái.
Mọi người đang ở trong đấu trường đều ngạc nhiên, không biết ngươi vừa đến là thù hay bạn? Từ đâu đến? Danh tánh là gì? Tại sao chàng thiếu niên đứng bên bà lão lại tỏ ra sợ hãi đến sửng sốt như vậy.
Tuệ Không hoà thượng lúc đầu tưởng là địch thủ đến tiếp cứu, như khi thấy Hài nhi Thần đồng và đặng Thu Huệ chạy đến nói chuyện rối rít, lão biết không phải là cừu địch, nên rất yên tâm.
Châu Tiểu Kiếm liếc nhìn chàng trai vừa xuất hiện, thầm nghĩ:
"Thiếu niên này rất là quen thuộc hình như là ta đã gặp đôi lần rồi thì phải? Với dáng bộ như một bệnh nhân sắp chết, nước da tái mét đó nhất định ta không lầm hắn đâu "!
Châu Tiểu Kiếm mạnh dạn hỏi:
- Thiếu hiệp! Thiếu hiệp có phải là người giang hồ thường gán cho cái tên Ngũ Độc Thư Sinh Lý Thanh Hùng không?
Lý Thanh hùng lúc nãy ngồi trên cành cây, thấy trận thế đã đến lúc căng thẳng, không còn chịu được, vội tung mình bay xuống, xông vảo giải cứu.
Chàng nghiêm nghị quay sang nhìn Tuệ Không, cung kính nói:

- Đại sư! Tôi từ khi bước chân trên giang hồ, không bao giờ làm việc ác hoặc tham lam của ai một cách vô lý, vậy đại sư hãy trao báu vật ấy cho vãn bối xem một chút rồi trả lại ngay.
Tuệ Không ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi nói sao?
Lý Thanh Hùng điềm nhiên nói:
- Đại sư đã lầm rồi! Tôi không phải là tên gian xảo đâu, xin đại sư chớ có hiểu lầm tôi như thế!
Tuệ Không nổi giận, cho Lý Thanh Hùng là đứa ba hoa, định ra tay hạ thủ thì Châu Tiểu Kiếm bước đến vỗ vai ông nói:
- Đừng vội thế, để tôi hỏi lại xem sao?
Châu Tiểu Kiếm quay lại hỏi lý Thanh Hùng.
- Tôi xin hỏi thiếu hiệp có phải là Ngũ Độc Thư Sinh Lý Thanh Hùng hay không?
Hài Nhi Thần Đồng vỗ tay cười ngặt nghẽo nói:
- Ô hay! Sao ông lại hỏi thế? Đây chính là chú Hùng của tôi kia mà.
Mọi người thất sắc, nhìn vào mặt Lý Thanh hùng, thầm nói:
- Ồ! Lý Thanh Hùng…!… Xem như một bệnh nhân, sao võ công lại có thể kinh người như vậy?
- Nếu vậy nó là thằng lục lâm hay là nhân vật trọng danh dự?… Vô Thường Quỷ nghe nói đến ba chữ “Lý Thanh Hùng” bỗng nhớ đến người em yêu quý của lão bị Lý Thanh Hùng giết nổi giận, nhún hai vai định vung chưởng hạ thủ.
Đặng Thu Huệ và Hài Nhi Thần Đồng thấy Vô thường Quỷ định ta tay hạ sát Lý Thanh Hùng không dám làm loạn, vội tránh sang một bên, trố mắt nhìn vào mặt hai người.
Vô Thường Quỷ bước đến hai bước, mặt hầm hầm sát khí, giơ tay lên vận lực giáng xuống đầu Lý Thanh Hùng một chưởng.
Lý Thanh Hùng thấy luồng chưởng công đến quá mạnh, không dám khinh thường, vội vận đủ mười thành công lực, dùng “ Nguyên Cang Công” hộ thân, nhưng chàng vẫn đứng nguyên tại chỗ, không tránh né. Chàng tỏ ra như một thằng không biết chút ít võ công.
Mọi người trong trường đấu hồi hợp, lo cho sanh mạng của Lý Thanh Hùng.
“Đùng!” một tiếng nổ long trời lở đất, mọi người đứng xung quanh “á” lên một tiếng! Họ tưởng thân xác của Lý Thanh Hùng tan ra trăm mảnh rồi!
Vô Thường Quỷ đánh xong, trố mắt nhìn, thì lạ thay không thấy bóng người Lý Thanh Hùng đâu cả, chỉ có cát bụi bay ngất trời.
Thì ra, lúc chưởng đến gần chạm vào người, Lý Thanh Hùng đã vụt

đi mất.
Vô Thường Quỷ tức giận hét:
- Lạ thật! "Đa Tuyết Chuyển Phong Chưởng" mỗi khi đánh ra không một ai tránh khỏi, sao thằng này lại có tài năng như thế?
Mọi người nghe Vô Thường Quỷ hét, ngạc nhiên trố mắt nhìn vào trận thì thật Lý Thanh Hùng đã đi mất tự lúc nào.
Đến như bà lão xấu xí có đôi mắt rất tinh vi, cũng vẫn không thấy hành động của Lý Thanh Hùng như thế nào cả.
Đặng Thu Huệ và Hài Nhi Thần Đồng đưa mắt không thấy bóng của Lý Thanh Hùng thì thất kinh, thần sắc biến loạn.
Hài Nhi Thần Đồng nổi giận, nhảy đến bên Vô Thường Quỷ hét:
- Ác Quỷ! Hảy mau trả lại mạng của Hùng thúc thúc ta.
Dứt lời! Hài Nhi Thần Đồng vung đôi chưởng tống thẳng vào ngực của Vô Thường Quỷ.
Vô Thường Quỷ đang mơ hồ trước hành động của Lý Thanh Hùng bỗng nghe thấy tiếng hét của Hài Nhi Thần Đồng, thì giật mình tỉnh lại, nhưng đã trễ, hai luồng chưởng của Hài Nhi Thần Đồng đã tống vào ngực đau nhói, lão lùi lại mấy bước suýt té.
Đang lúc tức giận, lại bị Hài Nhi Thần Đồng tống hai quả đấm muốn bể ngực, lão hổ thẹn vô cùng, hét lên một tiếng chát chúa.
Hài Nhi Thần Đồng thấy thế khoái chí, tiến đến công đánh, đâu có nghĩ đến cái chết đến nơi.
Vô Thường Quỷ tức giận nhưng lão biết nếu có ra tay giết nó cũng chẳng ít lợi gì, mà lại mang cái nhục lớn hiếp yếu, nên không dám xuống tay.
Trong lúc lão đang suy nghĩ, bỗng thấy Hài Nhi Thần Đồng chập chờn trước mặt.
Lão vội lách mình sang một bên tránh khỏi, đồng thời vung tay định gạt hắn ra thì bỗng nghe bên tay có tiếng nói văng vẳng:
- Đừng có khinh thường! Hãy mau vận công chữa thương đi, kẻo mà công lực của thằng bé xâm nhập vào ngũ tạng thì nguy to đó.
Vô thường Quỷ giật mình sợ hãi vội nhắm mắt vận công chữa thương tức khắc.
Hài Nhi Thần Đồng nhân cơ hội, vung song chưởng đánh thẳng đến.
"Bịch" một tiếng, Vô Thường Quỷ bị đánh hai chưởng vào ngực ngã ngữa mấy vòng mới lấy lại được thăng bằng.
Thắng thế, Hài Nhi Thần Đồng tiến đến định vung chưởng đánh nữa, thì bỗng từ trên không vọng xuống một giọng nói êm dịu:
- Hài nhi! Hãy mau lùi lại kẻo nguy hiểm!
Hai Nhi Thần Đồng vội thu tay về, quay mặt tìm bốn phía xem ai

đang nói.
Vô Thường Quỷ liên tiếp bị Hài Nhi Thần Đồng đánh trúng ba lần, nên không còn chịu được nữa, đứng dậy vung tay một vòng chỉ vào mặt Hài Nhi Thần Đồng hét lớn:
- Oắt con! Nếu ngươi có gan thì ra đây đối với ông nội một chiêu nữa xem sao?
Vô Thương Quỷ nói dứt câu, bỗng một bóng trắng vụt đến như điện chớp, đáp xuống trước mặt. Vô Thường Quỷ bất giác thốt ra lời:
- Ồ! Ngũ Độc Thư Sinh Lý Thanh Hùng!
Hai Nhi Thần Đồng vui mừng chạy đến ôm lấy Lý Thanh Hùng nói:
- Hùng thúc thúc quả là tài tình! Cháu tưởng thúc thúc đã bỏ mạng dưới làn chưởng đó rồi chứ?
Lý Thanh Hùng không nói gì cả, đưa mắt nhìn chòng chọc vào thiếu niên áo trắng tên Bệ Dung và tỏ vẻ khinh bỉ vô cùng.
Bệ Dung cũng nhìn Lý Thanh Hùng bốn mắt chạm nhau, làm cho chàng hổ thẹn cúi đầu xuống đất, không dám nhìn nữa.
Nãy giờ bà lão xấu xí thấy mọi cử chỉ của Lý Thanh Hùng đều tinh diệu cả. Bà biết báu vật ở trong mình của Tuệ Không chắc là về tay của Lý Thanh Hùng, nên bà thở ra một hơi dài tỏ ra thất vọng, từ từ tiến về phía Lý Thanh hùng.
Lý Thanh Hùng thừa hiểu nội lực của bà lão ấy, nên không dám sơ hở, vội vận công lực vào hai tay, chờ bà lão có hành động nào la chàng ra tay tức thì.
Bà lão xấu xí tiến đến còn cách Lý Thanh Hùng chừng một trượng, nghiêm nghị nói:
- Ta hết sức khâm phục tài nghệ của thiếu hiệp. Già lâu nay chỉ nghe danh, hôm nay mới được thấy mặt. Vậy thiếu hiệp có thể chỉ giáo cho ta vài chiêu được không?
Lý Thanh Hùng từ lúc nhỏ đã nghe sư phụ chàng kể lại là bà này có một môn võ công đặc dị. Đó là “Ma Âm Cười ”. Hôm nay được cơ hội, chàng muốn thử xem môn võ công ấy lợi hại thế nào, nên đáp vội:
- Vãn bối lâu nay nghe tin đồn lão tiền bối có một môn võ ác độc là “Ma Âm Cười” phải không? Nếu quả thế, mong tiền bối chớ chê kẻ hèn này mà từ chối.
Bà lão nghe nói, sung sướng vô cùng nở một nụ cười tự đắc nói:
- Được! Ta sẽ cho ngươi mãn nguyện, nhưng có mệnh hệ nào thì đừng có trách là ta độc ác.
Lý Thanh Hùng nói chưa dứt lời, bỗng đấu trường ồn lên như ong vỡ tổ, lớp bỏ chạy, lớp ngơ ngác la cầu cứu, vì họ sợ tiếng cười của bà

lão.
Tuệ Không nãy giờ theo dõi từng cử chỉ của Lý Thanh Hùng, nên khâm phục vô cùng, lão cảm thấy thẹn thùng trước những cử chỉ sai lầm của lão lúc nãy. Lão biết Lý Thanh Hùng cố hết sức mình tranh đấu với các cao thủ Phi Long Bang, cũng vì muốn cứu sinh mạng của các phái võ lâm. Vì vậy lão bước đến cung kính nói:
- Lý Thiếu hiệp! Khi nãy bần tăng có nhiều cử chỉ không đúng mong thiếu hiệp tha thứ cho lão và đây là báu vật "Quan Aâm Cương Long Châu", tôi xin giao cho thiếu hiệp cất đi mà sử dụng, chúng tôi bất tài không đủ sức bảo vệ nó. Mong thí chủ chớ từ chối, báu vật này nó có uy lực ghê gớm, dùng để hoá nước lạnh thành nóng và rẽ dòng nước chảy được. Xin thiếu hiệp hãy giữ lấy nó.
Dứt lời, Tuệ Không đưa tay móc trong bọc ra mộc cục đá to bằng trứng gà.
Báu vật vừa ra khỏi bọc, phát ra một ánh sáng kinh hồn, khiến mọi ngươi ai nấy đều che mặt lại không chịu nổi.
Lý Thanh Hùng liếc nhìn báu vật một lúc rồi khiêm tốn nói:
- Đại sư! Không phải vãn bối hôm nay đến đây để tranh giành báu vật này. Tình cờ vãn bối đi ngang qua gặp chuyện quá trái ngang nên mới ra tay cứu giúp. Đồng thời vãn bối xem báu vật ấy ra thế nào cho biết thôi. Vãn bối xin tiền bối nên cất nó mà dùng.
Dứt lời chàng quay nhìn toàn trận một lượt nghiêm nghị nói:
- Qúy vị có mặt hôm nay ở đây đều là những nhân vật thành danh cả, nếu muốn tôi giao đấu với bà lão này một trận, thì ai là người cầm đầu hãy lấy danh dự chịu với tôi một điều kiện.
Vô Thường Quỷ từ từ bước tới nói:
- Điều kiện gì nói xem nào?
Lý Thanh Hùng nghiêm nghị nói:
- Trận đấu hôm nay không phãi là tầm thường. Tôi xin lấy danh dựa thề nếu tôi bại, thì báu vật này xin giao cho quý bang, và cả luôn thủ cấp này. Còn nếu như bà lão xấu xí này bị bại thì quý môn phái phải chịu với tôi một điều kiện thích đáng.
Vô Thường Quỷ cười ha hả nói:
- Được! Ngươi cứ yên tâm, nếu ngươi thắng được bà ta thì tất cả người của phe người được tự do ra về, và cất báu vật đó mà dùng. Ta không hề có một hành động hèn mạt nào cả. Nếu trái lại ngươi cứ xem ta không phải là người.
Lý Thanh Hùng lúc này yên tâm, quay qua nhìn đồng bọn như dặn dò, đoạn quay sang nhìn bà lão nói:
- Công việc như thế là xong, mời tiền bối ra tay kẻo trễ.

Bà yêu tóc trắng nãy giờ nghe Lý Thanh Hùng đối đáp lòng hơi rúng động, nhưng tự ái lại nổi lên, bà không thể chịu phục một chàng trai mới hai mươi tuổi đầu, và tin tưởng vào môn võ công đặc dị nhất là " Ma Âm Cười" của mình.
Bỗng bà liên tưởng đến hình ảnh và cử chỉ của Lý Thanh Hùng lúc nãy giao đấu với Vô Thường Quỷ, nên bà không dám đáp cứ do dự mãi.
Lý Thanh hùng thấy bà lão ngây người ra không đáp lời mình, tức giận vô cùng, bước đến nói:
- Sao? Có muốn thử thách tài nghệ tôi không? Hay là đầu hàng thì nói cho chúng tôi biết kẻo trễ công việc.
Bà lão nghe mấy lời chọc tức của Lý Thanh Hùng không còn do dự gì nữa, bước đến nghiêm nghị nói:
- Được! Ngươi đã đến số rồi! Đừng có ân hận nhé.
- Chưa biết ai tới số! Cứ ra tay sẽ rõ.
- Tốt lắm! Ta phục can đảm của người đó.
Đoạn bà lão nhìn mọi người nói:
- Tất cả hảy lui ra mười trượng, tham thiền nhập định, vận công bế các huyệt đạo, không được xem thường mà bỏ mạng đó.
Lý Thanh Hùng đưa mắt nhìn mọi người như ra lệnh. Đoạn ngồi xuống nhắm mắt vận công, chờ bà lão phát âm.
Tuệ Không hiểu ý vội ra lệnh cho mọi người lui ra, người người đều nhập định vận công.
Bà lão xấu xí từ từ bước đến trước mặt Lý Thanh Hùng, cười lên một tràng cười trong trẻo như người con gái mười bày mười tám tuổi. Giọng cười êm dịu quyến rũ, khiến người nghe phải bồi hồi khó chịu. Đang cười, bỗng bà lão dừng lại, tức thì tiếng cười êm dịu không còn nữa, chỉ còn tiếng cười chát chúa long đầu điếc tai.
Cứ thế, bà biến đổi nhiều giọng, làm người nghe phải loạn trí hôn mê.
Lý Thanh Hùng biết tiếng cười ấy không phải vừa, hơn nữa chàng biết tánh mạng của chàng lúc này vô cùng quan trọng nên không dám sơ hở một chút nào cả.
Bà lão nãy giờ cười như thế chỉ là để thử sức địch. Nhưng bà thấy Lý Thanh Hùng vẫn ngồi im, không hề có cử chi sợ sệt, hoặc lung túng, nên bà đoán biết chàng không phải là tay vừa, liền vận chánh khí đan điền, đổi tiếng cười sang giọng khác.
Tiếng cười này vừa phát ra, cả cao thủ Phi Long Bang cảm thấy như trăm ngàn dao nhọn đâm vào tai, khó chịu vô cùng.
Lý Thanh Hùng vẫn như thường, vận hết chân khí khoá các huyệt

đạo, đẩy lui tiếng cười ra không cho xâm nhập vào.
Bà lão xấu xí thấy người của Phi Long Bang mỗi lúc một đau khổ hiện rõ trên nét mặt, còn Lý Thanh Hùng vẫn như thường, coi như không có chuyện gì xảy ra. Bà đã bỏ ba mươi năm luyện môn này, lần đầu tiên đem ra sử dụng, không hạ được một đứa hậu bối, nên bà căm hận vô cùng dừng lại không cười nữa.
Lý Thanh hùng thấy bà đang cười bỗng dừng lại, chàng đoán biết bà ta sắp dùng đến tuyệt kỹ, nên vội vận công thêm không dám sơ hở.
Qùa nhiên không sai, chàng vừa nghĩ thế thì bỗng bà lão "Ự! Ự!" hai tiếng, rồi đổi sang tiếng cười khác.
Tiếng cười lúc này quả có một uy lực phi thường làm cho Lý Thanh Hùng đảo lộn tâm thần, mặt mày ngơ ngác, đôi mắt lim dim.
Nhưng chàng đã kịp thời vận công lấy lại bình tĩnh, mở mắt ra xem thì bà lão lúc này nữa thân mình để trần ra, để lộ bộ ngực đẹp tuyệt.
Oâi đẹp làm sao! Nếu mặt bà không xấu xí, mới xem qua thân hình này, tưởng bà ta chừng hai mươi tuổi. Nước da trắng hồng, ngực, thân hình bà uyển chuyển theo tiếng cười làm cho Lý Thanh Hùng không dám nhìn nữa, vội nhắm mắt hành công như cũ.
Tiếng cười mỗi lúc một réo rắt, tất cả người của Phi Long Bang đều đứng lên, ào vào múa theo thân mình uyển chuyển cùa bà lão.
Có người nhảy một lúc, ngã lăn ra chết, vì không chịu được tiếng cười quái ác đó.
Hài Nhi Thần đồng và Đặng Thu Huệ công lực cũng khá cao, nhưng rốt cuộc chịu không nỗi, cũng nhảy ra sân, trật áo để lộ thân hình như bà lão.
Một lúc lâu, hai sư đệ của Châu tiểu klếm và sư đệ của Tuệ Không cũng không chịu được, cũng vào trong nhảy.
Lúc này chỉ còn có Tuệ Không và Châu Tiểu Kiếm nắm tay nhau vận công chống cự với tiếng cười. Nhưng rốt cuộc chịu không được tâm thần rối loạn, đứng dậy nhảy theo tiếng cười.
Còn về phía Phi Long Bang, tất cả đều đứng lên chạy nhảy, có lớp bị chết, có lớp còn thoi thóp, chỉ còn có Vô Thường Quỷ vẫn ngồi nguyên tại chỗ.
Ôi tiếng cười độc ác làm sao.
Bệ Dung chẳng biết vì chống cự không nổi với tiếng cười đó, hay giúp sức cho sư phụ, mà cũng loa thể như sư phụ, nhảy tung tăng miệng cười ngây ngất.
Lúc này mọi người mới biết Bệ Dung chính là gái giả trai. Ngực nàng tròn vo, thân hình nàng uyển chuyển chẳng khác sư phụ của nàng.
Thật là một chuyện hy hữu.

Lý Thanh Hùng vận hết toàn lực, đẩy tiếng cười ra, không cho xâm nhập vào tai, nên vẫn ngồi yên như thường.
Bỗng chàng mở mắt ra xem thấy cảnh tượng như vậy, mồ hôi lạnh toát ra, không còn tự chủ được nữa, đứng dậy vận chánh khí đan điền, hú lên một tiếng chát chúa.
Tiếng hú dài như chuông ngân, sang sảng chát tai, điếc óc, không thể tưởng tượng được.

Hồi 15
Tiểu Vân Động

Lý Thanh Hùng vì quá tức giận Bà Yêu Tóc Trắng, nên quyết chẳng dung tha tính mạng của bà. Chàng đem hết võ công trong mười mấy năm tập luyện của chàng vào trận trả thù này.
Đây là lần đầu tiên Lý Thanh Hùng gặp được địch thủ.
Bỗng Bà Yêu Tóc Trắng hét lên một tiếng thảm khốc rồi ngã người ra chết ngất.
Thật đúng với lới nói của thiên hạ "Kẻ ác bao giờ cũng bị trời trả báo" mấy mươi năm tiếng tăm của Bà Yêu Tóc Trắng này đã vang dội khắp giang hồ, nay chỉ trong phút chốc đã tiêu tan.
Bà Yêu Tóc Trắng giờ này không những đã mất cả tiếng tăm, mà còn phải mang bệnh tật. Sanh mạng của bà còn nhiều nhất là một năm nữa thôi.
Bà Yêu Tóc Trắng thảm bại nặng nề, từ nay đã trờ thành tàn phế, giang hồ không còn gặp phải những chuyện tang thương như trước nữa.
Mấy vị tuyệt đỉnh cao thủ vui mừng hết sức, vì từ nay họ đã được an nghĩ thảnh thơi không còn ai quấy phá.
Lý Thanh Hùng hú to một tiếng đắc thắng, rồi chàng chạy nhanh về phía Đặng Thu Huệ để xem thương thế ra sao.
Tuệ Không và Châu Tiểu Kiếm vì vừa được Lý Thanh Hùng cứu mạng nên cả hai song song bước tới trước mặt chàng mà cảm tạ. Cả hai cùng nói:
- Chúng tôi vừa được Lý thiếu hiệp cứu sống, chẳng biết lấy gì đền đáp ơn này.
Chúng tôi sẽ ghi nhớ mãi tận đáy lòng ngày sau xin báo đáp.
Lý Thanh Hùng chẳng để ý đến những lời cám ơn ấy. Chàng mãi lo

công việc chữa thương cho Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo.
Cả hai đang nằm im lìm như đang yên giấc. Sự thật họ không phải là đang ngủ mà vì họ đã bị " Ma Âm Cười" làm cho bị nội thương.
Vết thương của Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo trông vào thì thấy như không có gì, nhưng nếu không chữa trị kịp thời thì vết thương sẽ lan rộng và tính mạng sẽ không còn.
Tuệ Không và Châu Tiểu Kiếm cũng lại gần Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo để xem xét vết thương lúc đó Cường Long Thủ và Điểm Thương Lạc Điệp cũng đang nằm rên là gần đó, vết thương của Cường Long Thủ và Điểm Thương Lạc Điệp còn nặng hơn của Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo nữa. Lại không ai săn sóc cho hai người nên chẳng bao lâu họ đã trút bỏ hơi thở cuối cùng.
Thật không ai ngờ đến kết quả của trận đấu này lại như vậy. Cả hai bên đều bị trọng thương.
Vô Thường Quỷ nhìn mãi bãi chiến trường, cảnh tang thương của bãi chiến trường lúc bấy giờ làm cho Vô Thường Quỷ kinh khủng vô cùng, nhất là cái thây của Bà Yêu Tóc Trắng còn nằm kia. Vô Thường Quỷ nghĩ thầm:
- "Võ nghệ cao cường như bà quỷ đó mà còn phải chết như thế này. Còn mình…" Vô Thường Quỷ ôn lại trong óc lão cuộc đời ngang dọc của " Bà Yêu tóc Trắng" trong mấy mươi năm trong chốn giang hồ, lão lạnh lùng nói với Lý Thanh Hùng:
- Lão phu sẽ giữ theo lời hứa "Giải tán tất cả" chuyện oán thù từ đây chấm dứt, hẹn năm sau gặp lại tại Phi Long Bang Quát thương Sơn, lão phu sẽ lãnh giáo trở lại.
Nói xong Vô Thường Quỷ không đợi chàng trả lời, tự quay mình bỏ đi.
Long Môn Sơn không cần giải tán cũng đã tiêu tán cả rồi. Sau trận này Long Môn Sơn chỉ còn để lại trong giang hồ mấy đốm xương mà thôi, chỉ còn sót lại vài mạng thì làm gì có thể gây lại được uy tín như xưa.
Vô Thường Quỷ đi rồi, Lý Thanh Hùng cũng không ở lại làm gì, chàng ôm Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo lên rồi nói với Tuệ Không và Châu Tiểu Kiếm.
- Chúng tôi cũng đi đây!
Tuệ Không nhìn cảnh lạnh lùng của trận chiến, rải rác chỉ còn mấy cái xác của Long Môn Sơn. Lão than dài lẫm bẩm niệm:
- A Di Đà Phật! Thiện tai… thiện tai…!
Lý Thanh Hùng mang mỗi bên một người, vừa đi chàng vừa nghĩ cách cứu chữa cho Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo. Chàng chỉ sợ lợ có

việc gì không hay xảy ra, thì chàng không biết phải nói sao với Trung Nho và Truy Vân Thần Khất.
Lý Thanh Hùng đi mãi đến tận phía Nam Long Môn Sơn mới tìm ra được một cái động đá.
Động này đã lâu lắm rồi, miệng hang cây cỏ mọc um tùm gần che kín. Nếu không để ý tìm kím thì khó mà thấy được.
Tìm gặp được hang, Lý Thanh Hùng mừng rỡ, thật đúng là một nơi chữa thương tốt nhất.
Thường thường những hang đá lâu năm như thế này có rất nhiều thú dữ và rắn độc ở, nhưng vì quá gấp nên Lý Thanh Hùng không còn để ý đến điều này. Chàng vội vàng lách mình qua cây cỏ mang Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo vào.
Trong hang tối đen như mực, không khí lạnh đến rợn người, bốn phía vách rịn ướt như có nước. Lý Thanh Hùng đặt Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo ở cửa hang, rồi chàng một minh đi sâu vào trong. Lý Thanh Hùng đã luyện nhỡn quang từ nhỏ nên chàng thấy rõ ràng tất cả trong hang như ngoài trời.
Đi được một khoảng, Lý Thanh Hùng gặp một cái ngách khá rộng, trong ngách có một cái bực đá vừa đủ cho bốn người nằm.
Trong tận cùng của hang có hai cái giường bằng đá, ngoài ra không có gì thêm ngoài bóng đen và khí lạnh.
Lý Thanh Hùng cho hang này là chỗ chữa thương lý tưởng nhất, chàng vội quay lại chạy lẹ ra cửa hang mang Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo vào đặt trên giường đá rồi ra cửa hang trở lại.
Một lúc sau Lý Thanh Hùng trở lại, một tay ôm mớ củi khô, còn tay kìa cầm nhánh lá tươi. Vào đến nơi chàng nhúm lửa lên, nhờ ánh sáng toa? khắp trong hang, Lý Thanh Hùng lo quét dọn sạch sẽ.
Giữa cảnh tĩnh mịch im lìm gần như là huyền ảo này bỗng có tiếng động, rồi một con thỏ từ ngoài động chạy thẳng vào. Thấy con thỏ chạy vào Lý Thanh Hùng mừng rỡ thầm nghĩ:
“Đang đói bụng mà gặp con thỏ này thật là tốt quá”!
Chàng vội tìm một hòn đá cầm sẵn nơi tay.
Con thỏ chạy gần tới, Lý Thanh Hùng định đưa tay lên định ném, nhưng lạ thay một bóng đen từ trên nóc hang chụp xuống che mất bóng con thỏ.
Định thần nhìn kỹ Lý Thanh Hùng mới thấy rõ, bóng đen đó là một con quạ từ trên hạ xuống gắp con thỏ bay lên.
Bây giờ Lý Thanh Hùng lại cảm thấy thương hại cho con thỏ, chàng đem tâm giúp đỡ con thỏ.
Sẵn hòn đá trên tay Lý Thanh Hùng ném nhanh về phía con quạ, hòn

đá bay đi như đạn bắn! “Bộp” trúng ngay vào mắt trái con quạ.
Đau quá, con quạ thả con thỏ xuống rồi bay thẳng lên nóc hang kêu lên “Quác… quác…” Con thỏ từ trên cao mấy thước rớt xuống “Bịch” một tiếng quay tròn mấy vòng mới ngồi dậy được, vừa ngồi dậy con thỏ thấy có người cứu mình, liền chạy lại quấn quýt dưới chân Lý Thanh Hùng như muốn nói cám ơn vậy.
Con quạ nhìn xuống thấy Lý Thanh Hùng đứng đó, nó biết chính chàng vừa liệng hòn đá trúng nó, nó liền giận dữ, đập cánh sè chân đâm thẳng tới chàng. Thấy thế con thỏ hoảng sợ nép mình sát vào chân Lý Thanh Hùng như cầu xin cứu giúp.
Con quạ đưa chân đá thẳng vào mắt Lý Thanh Hùng như báo thù.
Lý Thanh Hùng đâu để con quạ đá vào mắt mình dễ dàng như vậy được, đến như Bà Yêu Tóc Trắng kia còn chưa làm gì được chàng, huống chi đây chỉ là một con quạ thì có nghĩa lý gì với chàng đâu.
Lý Thanh Hùng có vẻ khinh thường con vật. Thật ra con quạ này đâu phải là con vật tầm thường như chàng nghĩ. Chủ của nó là một người hùng cứ một phương thời bấy giờ. Tiếng tăm của con quạ cũng đã có trong giang hồ. Nó đã được luyện tập đến đích bách diêu công phu.
Sỡ dĩ nó bị Lý Thanh Hùng ném trúng khi nãy chỉ vì ham ăn mà không để ý nên mới bị thế thôi.
Nếu nó để ý trước, chưa chắc gì Lý Thanh Hùng có thể ném trúng nó dễ như vậy.
Lý Thanh Hùng thấy con quạ tấn công hai lần chàng vận một ít nội công phóng trả vào những móng chân của con quạ hai chưởng một lúc.
Con quạ thấy có luồng gió đanh tới, vội co chân lại, bay lên cao hơn một trượng, rồi đập canh bay thẳng xuống đầu Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng thấy con quạ này cũng biết né tránh, biết dùng chưởng, chàng cười một tràng dài rồi quát lớn:
- Đồ quỷ, ngươi tìm chết.
Lý Thanh Hùng liền vung chưởng đánh ra. Con quạ thấy địch thủ dùng chưởng, nó nghiêng mình, đập mạnh đôi cánh làm cho bụi bậm bay tứ tung, rơi đầy cả hang đá.
Mắt của Lý Thanh Hùng bị bụi che, không còn nhìn thấy được gì ngoài bóng tối.
Con quạ lợi dụng cơi hội này bay nhanh tới.
Lý Thanh Hùng chỉ nhận biết có luồng gió từ ngoài phóng đến, chàng định né tránh nhưng đã trễ, không còn kịp nữa “ Xẹt” một tiếng, áo của chàng đã bị rách một đường thật dài ở sau lưng. Chỉ còn cách

nửa phân nữa thì lưng chàng cũng bị rách thịt.
Lý Thanh Hùng lúc bấy giờ đã tức giận lắm, chàng nhảy lên không phóng ra một môn tuyệt kỹ "Không Không Chưởng" kèm theo "Can Nguyên Công" đánh thẳng về phía con quạ.
Một ngươi một vật đấu nhau ở giữa không trung.
Lý Thanh Hùng bị thiệt thòi hơn vì chàng chỉ có thể phóng mình lên trong giây lát rồi phải đáp xuống chứ không thể bay mãi như con quạ được.
Trái lại, con quạ bay liệng lẹ làng, nó thừa những lúc Lý Thanh Hùng phải rơi xuống đất để lấy hơi thì nó phóng tới. Vì những lúc đó Lý Thanh Hùng chỉ biết né tránh chứ không thể chống trả được.
Người và vật đã đấu nhau hơn hai mươi hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại. Thế mới biết võ công của con quạ đã được huấn luyện đến mức nào rồi.
Lý Thanh Hùng vọt thẳng lên không, chàng phóng cao hơn con quạ. Tay phải của Lý Thanh Hùng phóng chưởng về phía con quạ, chàng giả bộ như đã hết hơi rơi xuống, con quạ đâu biết được mánh khoé của Lý Thanh Hùng, nó vội áp tới như những lần trước. Lý Thanh Hùng quay lại, phóng thẳng mình lên nhắm đích con quạ đánh tiếp thêm một chưởng nữa, Con quạ đâu có ngờ được chưởng thứ hai này, sức phóng tới quá mạnh nên nó không thể né tránh được, chưởng thứ hai của Lý Thanh Hùng đánh trúng vào lưng con quạ, con quạ chẳng còn kịp kêu là gì cả. Thân hình nó siêu siêu như diều hết gió mà rớt xuống đất "Bịch" một tiếng, chết tươi.
Lý Thanh Hùng giết xong con quạ, chàng thở dài khoan khoái, thoạt chàng nhớ đến con thỏ, nên đưa mắt tìm kiếm khắp nơi mà vẫn không thấy bóng dáng của con thỏ đâu cả.
Chàng nghĩ:
"Có lẽ nó đã chạy mất rồi"!
Chàng không còn bỏ công tìm kiếm, vội nhặt thêm mớ củi khô rồi ôm vào hang đá.
Khi Lý Thanh Hùng đánh với con quạ thì lửa trong hang cũng đã tắt hết, không còn lấy một đốm sáng, nhưng giờ này, Lý Thanh Hùng mới vừa vào khỏi cửa, đã thấy bên trong có ánh lửa sáng như ban ngày.
Chàng lo sợ vô cùng Không biết có ai tron đó? Tính mạng của Đặng Thu Huệ và tiểu Bảo ra thế nào? Chàng vội bước nhanh hơn.
Lý Thanh Hùng vào gần đến nơi, thấy bóng người lấp loáng nơi đống lửa, rồi có tiếng nói vọng ra:
- Hùng ca!

Giọng nói của một người con gái, rồi bóng người đó phóng ngay về phía chàng, Lý Thanh Hùng bất giác nhảy sang một bên né tránh, bóng đen chụp hụt chàng nên thảng thốt kêu lên một tiếng ”Ý”.
Lý Thanh Hùng nhì kỹ, mới nhận ra bóng đen đó chính là Đặng Thu Huệ. Lý Thanh Hùng dụi mắt mấy lần vì chàng sợ mình nhìn lầm, chàng cứ phân vân mãi, không biết mình tỉnh hay mơ. Lý Thanh Hùng cứ nghĩ mãi:
“Thật lạ! Rõ ràng Huệ muội bị thương còn đang nằm trên bệ đá, mình chưa cứu chữa cho nàng, làm sao nàng có thể ngồi dậy được chứ? không lẽ…” Lý Thanh Hùng còn đang mãi mê suy nghĩ, chợt có tiếng của một đứa trẻ gọi to “Hùng thúc thúc” rồi đứa trẻ chạy về phía chàng.
Lần này chàng không còn né tránh như trước, mà lại đứng đờ người ra đấy như bức tượng thôi.
Đứa trẻ lại hỏi:
- Hùng thúc, tại sao mình lại ở đây? Còn bọn ma đầu kia đâu rồi? Chú nhất định đánh thắng bà quỷ Tóc Trắng đó phải không?
Bây giờ Lý Thanh Hùng mới hết vẻ nghi ngờ, chàng nhận ra đúng là Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo đã tỉnh dậy, Lý Thanh Hùng nhìn thật kỹ, chàng thấy cả hai Thu Huệ và Tiểu Bảo vẫn bình an vô sự như không có gì xảy ra vậy. Chàng quá ngạc nhiên vội hỏi:
- Vết thương của hai người đã lành hẳn rồi sao?
Thu Huệ và Tiểu Bảo ngạc nhiên hết sức, cả hai chẳng biết gì đã xảy ra đến cho mình nên hỏi lại:
- Cái gì? Chúng tôi bị thương sao? Đâu có! Chúng tôi có bị gì đâu? Vẫn như thường mà! Bộ có việc gì xảy ra sao?
Lý thanh Hùng chẳng biết phải trả lời thế nào trước những câu hỏi ngớ ngẩn đó.
Chàng chỉ còn biết đem hết những chuyện đã xảy ra từ khi chàng giết chết Bà Yêu Tóc Trắng, rồi mang cả hai người vào đây cho đến khi gặp con quạ và sau khi giết chết con quạ cho hai người nghe.
Nghe xong, Đặng thu Huệ le lưỡi ra vẻ rùng mình, nàng vui vẻ nói với Lý Thanh Hùng:
- Hùng ca! Huynh nói con thỏ trắng đó như thế nào?
- Con thỏ đó trắng như bông, mặt tròn, cặp mắt đỏ như điểm son trông thật dễ thương.
Đặng Thu Huệ tỏ vẻ hiểu biết nói:
- Ồ! Nhất định là con thỏ đó.
- Cái gì? Muội cũng thấy con thỏ đó sao?
- Phải! Phải rồi! Nó ở dưới gầm giường kia… kìa…!

Lý Thanh Hùng vội nhìn xuống giường về phía ngón tay của Đặng Thu Huệ, chàng nói to:
- Đúng rồi! Nó đấy!
Bấy giờ Lý Thanh Hùng mới hiểu ra, ánh sáng mà chàng thấy khi nãy không phải do lửa phát ra, vì giờ này bếp lửa vẫn lạnh tanh. Ánh sáng đó là do bộ lông của con thỏ phát ra một thứ ánh sáng lạ thường.
Thật là một sự quái gỡ, một con vật có lông mao mà lại phát ra ánh sáng được.
Trong thế gian chưa từng nghe nói đến bao giờ.
Lý Thanh Hùng thầm nghĩ:
“Hay con thỏ này là loại Hoản Nhạn Thỏ”.
Chàng đã có một lần được nghe nói đến loài thỏ này.
“Hoa? Nhạn Thỏ” là một loài bạch thỏ, có thể phát ra ánh sáng tùy ý thích của nó, đó là một loài vật rất ít xuất hiện, có khi đến vì ba mươi năm mới có người trông thấy một lần, người đời chẳng biết nó thuộc loại gì. Từ đâu tới, có kẻ đồn rằng:
“Đó là thiên thần hoá thân xuống để hình tội một kẻ nào đây.” Tiểu Bảo chảy nhanh lại bên giương, nó cúi sát mình xuống nhìn vào gầm giường.
Dưới đó có một con thỏ trắng đang ngồi chóc mỏ nhìn ra.
Tiểu Bảo kêu con thỏ:
- Tiểu Bạch! Ra đây mau! Chúng mình làm bạn với nhau nhé! Được không?
Con Bạch thỏ như nghe được tiếng người, hai tai nó ngoắc qua ngoắc lại, lóc thóc chạy ra.
Tiểu Bảo đưa tay bắt lấy con thỏ, ôm nó vào lòng, còn tay kia thì vuốt lên lông nó, miệng nói lẩm bẩm:
- “Từ… nay… ta… với… ngươi… làm… bạn… nhé?” Con thỏ được Tiểu Bảo ôm vào lòng, nó ngoắc đôi tai, le lưỡi ra liếm vào tay Tiểu Bảo.
Con thỏ vốn mang tên “Tiểu Bạch” từ lâu. Chủ nó đã đặt tên này cho nó từ khi nó còn nhỏ. Còn Tiểu Bảo vì thấy toàn thân con thỏ trắng như tuyết nên nó mới gọi là “Tiểu Bạch” đúng với tên của nó, nên nó vui mừng chạy ra không một chút sợ sệt.
Lý Thanh Hùng thấy Tiểu Bảo và Tiểu Bạch đang nhìn nhau nhoẻn miệng cười ra dáng thân mật lắm.
Cái nhìn của Lý Thanh Hùng và Đặng Thu Huệ cũng thân mật như cái nhìn của Tiểu Bảo và Tiểu Bạch.
Qua vài phút vui đùa vì cảnh vật trước mắt, Lý Thanh Hùng lại đặt

nghi vấn về việc Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo vì lý do gì mà tỉnh dậy được, đúng ra vết thương củ hai người phải cả tháng trời mới lành lại được, sao chỉ trong chốc lát hai người đã lành hẳn.
Lại còn kỳ lạ hơn nữa. Sau khi vết thương khỏi võ công của Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo còn cao hơn lúc xưa rất là nhiều. Lý Thanh Hùng đoán biết việc này là nhờ ở khuôn mặt của Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo, chàng thầm nghĩ:
“không lẽ kỳ tích xuất hiện sao?” Bỗng con thỏ nhảy ra khỏi mình Tiểu Bảo, rồi chun xuống gầm của giường đá trở lại.
Lý thanh Hùng ngạc nhiên vô cùng, chàng đem hết tâm trí theo dõi vào việc làm của con thỏ.
Con thỏ vừa chun vào gầm giường, dùng bốn chân trắng nỏn và dịu mềm của nó moi lia lịa xuống đất.
Chỉ chốc lát con thỏ đã moi xong, để lộ một lỗ hổng, vừa cho mình nó chui vào.
Đoạn nó moi ra một cái hộp to gần bằng thân nó.
Sau đó, con thỏ làm gì, Lý Thanh Hùng không biết được vì con thỏ ngồi trước cái hộp, xây lưng về phía chàng.
Một lúc sau, con thỏ từ dưới gầm giường chạy ra, miệng ngậm một mảnh giấy.
Con thỏ chạy đến bên Tiểu Bảo rồi quấn quit dưới chân như muốn nói gì vậy. Tiểu Bảo cúi xuống ẵm con thỏ lên, lấy mảnh giấy nơi miệng của nó ra xem, nhưng Tiểu Bảo không hiểu gì cả, lắc đầu mấy cái đưa tờ giấy cho Lý thanh Hùng nói:
- Hùng thúc! thúc coi đi chứ cháu không hiểu gì trong đó nói gì cả.
Lý Thanh Hùng nhận lấy tờ giấy lên coi, chàng đọc lớn:
“Động này mang tên Tiểu Vân là chỗ ta tu hành, trong động không có gì ngoài chiếc giường đá này. Đó cũng là vật quý trên đời, chiếc giường đá này có thể chữa được bệnh nặng không kể nội thương hay ngoại thương. Giường này có công hiệu làm tăng thêm công lực cho người, đời ta chỉ nhặt cỏ quả tạo thuốc cứu người. Về võ công thì chỉ đủ dùng để phòng thân, nên có được thân hình mạnh mẽ. Trong động còn để lại “Vạn Linh Đoạt Mạch Đơn” và một cuốn “ Tiên Vân Tự Trị Thương bí Tập”.
Ta xin tặng cho người có duyên”.
Tiểu Vân Tử.
Bây giờ Lý Thanh Hùng mới hiểu ra tại sao Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo có thể khỏi thương một cách mau lẹ như vậy. Đó chỉ vì nhờ chiếc giường đá kia. Lý Thanh Hùng hết sức vui mừng vì đã gặp được kỳ duyên này.

Lý Thanh Hùng không thể biết được “Tiểu Vân Tử” là ai? Cứ như lời ghi trong mảnh giấy này thì đời lão ta là một ẩn sĩ, chỉ biết tìm thuốc cứu người chứ không phải là một giang hồ quái kiệt.
Lý Thanh Hùng trao mảnh giấy lại cho Tiểu Bảo và chúc mừng nó.
- Tiểu Bảo! Cháu thật có phước, gặp được kỳ duyên này. Tờ giấy này là di chúc của người quá cố tặng lại cho cháu hai món đồ quý nhất thế gian. Người quá cố tặng cho cháu là “Tiểu Vân Tử” lão tiền bối.
Tiểu Bảo vui mừng khôn xiết vội hỏi lại Lý Thanh Hùng:
- Hùng thúc! Thúc thúc nói có người tặng cho cháu đồ quý. Là ai? Đồ đó ở đâu?
Đặng Thu Huệ thấy thế cũng chạy lại, mở to đôi mắt lên nhìn Lý Thanh Hùng và Tiểu Bảo. Nàng hỏi:
- Chuyện gì thế? Hùng ca!
Lý Thanh Hùng ngó Đặng Thu Huệ mỉm cười nhưng không trả lời, nàng quày quả nói đùa với Tiểu Bảo:
- Cháu cũng không biết bảo vật ở đâu sao? Cháu hỏi “Bạch Thỏ” bạn cháu đó, xem nó có biết không?
Tiểu Bảo tính tình hiền lành thật dễ thương. Nó đâu biết Đặng Thu Huệ nói đùa nên nó cúi xuống hỏi con Tiểu Bạch:
- Tiểu Bạch! Hùng thúc nói có người tặng cho ta bảo vật, hỏi ngươi thì biết. Ngươi có biết thật không? Chỉ cho ta đi, Tiểu Bạch.
Con Tiểu Bạch nghe được lời Tiểu Bảo, nó chớp mắt, mút miệng, rồi tung mình nhảy xuống đất, chạy thẳng vào hang. Nó không mang ra được nên cứ chạy từ hang ra Tiểu Bảo rồi từ Tiểu Bảo chạy vào hang, miệng la “ á… á… á…” đuôi và tay đều ngoắc lia ngoắc lịa.
Tiểu Bảo hiểu ý con thỏ, chạy theo nó, lại gầm giường, cúi mình xuống đưa tay vào trong hang lấy ra hai gói đồ.
Tiểu Bảo cầm đồ quý trên tay nhưng vẫn không hiểu đó là thứ gì, nên nó quay lại hỏi Tiểu Bạch:
- Tiểu Bạch! Đây là cái gì? Có phải đồ cho ta không?
Tiểu Bạch gục gặc mấy cái tỏ cho Tiểu Bảo biết đó là đồ cho nó.
Lý Thanh Hùng đứng đó tự nãy tới giờ, chàng theo dõi hành động của Tiểu Bảo và Tiểu Bạch. Thấy Tiểu Bảo hỏi con thỏ như vậy, chàng cười lớn nói:
- Tiểu quỷ! Hỏi nó làm sao nó trả lời được, nó là con vật đâu biết nói mà ngươi hỏi?
Tiểu Bảo, biết Lý Thanh Hùng đùa mình, nó nói:
- Cô Huệ! Cô làm ơn đánh Hùng thúc dùm cháu đi, chú ấy đùa hoài làm cháu tức muốn khóc được đi này.

Đặng Thu Huệ nghe thế cười ha hả… nàng cũng làm bộ nhào tới đánh vào vai Lý Thanh Hùng một cái.
Lý thanh Hùng chỉ cười mà không né tránh. Đặng Thu Huệ đánh luôn hai cái, nhưng đâu phải nàng đánh thật, nàng chỉ làm hung hăng vậy thôi, nhưng chỉ đụng nhẹ mà thôi.
Lý Thanh Hùng cũng làm bộ như bị đánh mạnh, giả đò vận công nói đùa với Đặng Thu Huệ:
- Ấy… à… dữ quá vậy, coi chừng chứ dữ như vậy làm sao lấy chồng.
Tiểu Bảo vui vẻ, cười ha hả, vỗ tay nói:
- Đáng kiếp chú đó, từ nay coi còn dám ăn hiếp bọn cháu nữa không? Cháu và Cô Huệ hợp nhau đánh chú thì làm sao chú đỡ nổi?
Đặng Thu Huệ tiếp theo lời của Tiểu Bảo, quay sang nói với Lý Thanh Hùng:
- Hùng ca! Đó là thứ gì vậy?
Lúc này Lý Thanh hùng mới nói rõ cho hai người biết đó là vật gì và lý do tại sao hai người lại hết thương nhanh chóng như vậy.
Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo "ồ" một tiếng cùng song song chạy lên giường đá, ngồi phịch xuống rồi rờ khắp cả giường như tỏ lòng biết ơn vậy, Tiểu Bảo nằm mãi trên giường không muốn rờiù.
Lý Thanh Hùng thấy không khí nơi đây lúc bấy giờ vui vẻ chứ không phải u buồn và huyền bí như khi mới đến. Chàng đề nghị Ở lại vài ngày rồi sẽ đi. Đề nghị này được Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo đồng ý ngay.
Ba người mải mê nói chuyện, bên ngoài mặt trời đã lên cao, từ tối hôm trước đến giờ ba người chưa được ăn uống gì cả, vì quá vui, họ đã quên cả đói khát, bây giờ sự vui mừng đã phai nhạt, cả ba đều cảm thấy đói bụng vô cùng.
Lý Thanh Hùng bảo Tiểu Bảo ở lại trong động, còn chàng và Đặng Thu Huệ ra ngoài tìm thức ăn.
Lúc đầu Tiểu Bảo đòi đi theo. Lý Thanh Hùng phải khuyên mãi nó mới chịu ở lại một mình.
Lý Thanh hùng và Đặng Thu Huệ chạy mãi từ núi này sang núi khác tìm kiếm khắp nơi vẫn không tìm được thức ăn gì cả, từ thú rừng đến hoa quả tuyệt nhiên không có.
Đặng Thu Huệ liền nghĩ đến loài chim nàgn biết về trưa những loài chim như gà rừng đều về tổ ngủ cả. Phải tìm ra tổ mới bắt được.
Hai người đi mãi qua khu rừng khác, Bỗng Đặng Thu Huệ ngừng lại, nàng nói với Lý Thanh Hùng:
- Hùng ca! Chúng ta tìm được rồi.

- Đâu! Ở đâu?
- Ở Trong rừng này nè! Huynh không nghe tiếng chít chít của gà con sao?
Lý Thanh Hùng định tâm nghe ngóng, chàng "ờ" lên một tiếng rồi nói:
- Nhưng huynh ngại lắm!
- Ngại cái gì?
- Khu rừng này sao âm u và xa lạ quá vào đó rủi ro có chuyện gì, thì huynh biết làm sao?
Đặng Thu Huệ nghe vậy cho là lời nói của Lý Thanh hùng cũng có lý. Nhưng làm sao bây giờ, không lẻ lại trở về với hai bàn tay trắng. Mình cứ vào đại xem, chưa vào sao biết nguy hiểm.
Đặng Thu Huệ quay lại nói với Lý Thanh hùng:
- Chúng ta dò xem tình hình rồi hãy tính, nếu thật nguy hiểm thì mình về, còn không… thì cũng chưa muộn kia mà!
Lý Thanh hùng cũng biết tính của Đặng Thu Huệ, có cãi nàng cũng không được, lại còn có thể gây ra cãi vã, không vui. Lý Thanh Hùng gật đầu đồng ý.
Quả như lời đoán của Lý Thanh Hùng.
Trước mặt hai người là một con sông rộng hàng mấy trượng, lòng sông sâu thăm thẳm một màu xanh biếc.
Lý Thanh Hùng khinh công đã thượng thẳng nhưng cũng không thể nào qua khỏi được.
Đặng Thu Huệ thì khinh công chưa được là bao, nên nàng hẳn là không thể qua được.
Cả hai đều cùng quay về, vì tìm không được thức ăn nên lý Thanh Hùng rất buồn, chàng liền kéo tay Đặng Thu Huệ vận hết khinh công chạy thẳng một mạch về hang.
Hai người vừa mới xoay mình, Lý Thanh Hùng chợt cảm thấy có luồng gió lạnh từ phía sau thổi đến. Chàng vội kéo Đặng Thu Huệ lách nghiêng qua một phía.
Đặng thu Huệ đâu biết có chuyện gì, nàng tưởng Lý Thanh Hùng định giở trò bậy bạ giữa chốn rừng sâu núi rộng này. Đặng Thu Huệ tức giận vô cùng, nàng giật tay rút lại miệng la to:
- Thả tay tôi ra!
Vừa dứt lời, Đặng Thu Huệ đã bị một luồng gió đánh trúng vào mông, chỉ nghe nàng "ối" một tiếng rồi loạng choạng ngã nhào xuông đất.
Lý Thanh Hùng thất kinh, vội bế xốc Đặng Thu Huệ lên, nhảy lên cao chừng hơn trượng, nghiêng mình sẵn hơi đó bay luôn mười mấy trượng xa.
Đặng Thu Huệ giờ chẳng còn hay biết gì cả, sắc mặt trắng nhợt, thân

hình mềm nhũn như bùn, mắt nhắm nghiền, răng cắn chặt, mồ hôi đổ ra nhu tắm trông thật đáng thương.
Lý Thanh Hùng đặt Đặng Thu Huệ xuống đất để soát xem vết thương của nàng.
Chàng tìm kiếm khắp cả thân mà chẳng thấy một viết tích gì. Ngoài ra nơi mông của Đặng Thu Huệ, Lý Thanh Hùng chửi thầm "Thật ác cho địch thủ này đây, thiếu gì chỗ đánh sao lại không đánh mà lại đánh ngay vào chỗ bí hiểm này".
Vết thương của Đặng Thu Huệ máu đã đọng thành vết đen, Lý Thanh Hùng không biết là loại ám khí gì làm thương như vậy? Do ai bắn tới và bắn tứ phương nào?
Từ khi Đặng Thu Huệ bị ám khí đến giờ khu rừng vẫn im lìm như bao giờ, không có một tiếng động gì khác lạ ngoài tiếng gió reo.
Lý Thanh Hùng chẳng biết làm gì hơn là than thở, chàng lẩm bẩm than lấy một mình:
"Bữa nay thật là xui xẻo, chạy khắp cả rừng suốt một buổi chiều, đã không tìm ra thức ăn mà Huệ muội còn bị thương nữa." Lý Thanh Hùng không dám ở lại nơi đây lâu. Không phải vì chàng sợ ám khí của địch thủ mà vì tính mạng của Đặng Thu Huệ cần phải cứu chữa kịp thời.
Lý Thanh Hùng kẹp Đặng Thu Huệ vào nách vận hết khinh công bay như gió về "Tiểu Vân Đông".
Tiểu Bảo vì chờ mãi không thấy hai người về, phần sợ sệt, phần đói bụng nên ra cửa hang chờ đợi.
Tiểu Bảo Trông thấy bóng hai người từ xa, nó mừng lắm vì tưởng đâu hai người mang về rất là nhiều thú rừng, nên nó vội chạy nhanh ra đón.
Vừa đến nơi Tiểu Bảo hoảng hốt vì không thấy thú rừng đâu, chỉ thấy Lý Thanh Hùng kẹp Đặng Thu Huệ. Nó vội hỏi:
- Hùng thúc! Cô Huệ bị thương sao?
Lý Thanh Hùng chỉ gật đầu chứ không đáp, chàng đi thẳng vào động, Tiểu Bảo thấy vậy cũng đi vào theo.
Tiểu Bảo vừa đến trông thấy Lý Thanh Hùng đã đặt Đặng Thu Huệ nằm trên giường đá.
Công việc của Lý Thanh Hùng lúc này thật là khó nghĩ. Không lẻ để mặc cho Đặng Thu Huệ chết sống nhờ trời, còn nếu như chữa cho nàng… thì chàng lại không dám đụng tay vào chỗ vết thương. Tuy ngày thường Lý thanh Hùng và Đặng Thu Huệ rất là thân mật, nhưng đó chỉ là tình anh em mà thôi. Còn việc này, lễ giáo không cho phép trừ khi hai người là phu thê với nhau.

Lý thanh Hùng do dự mãi rồi cuối cùng vì nghĩ đến sự cách biệt giữa nam và nữ, chàng cũng không để ý đến việc có Tiểu Bảo đứng bên, nên chàng nhất định cứu chữa cho Đặng Thu Huệ.
Lý thanh Hùng từ từ cởi áo quần của ĐẶng Thu Huệ ra, chàng cởi hết đến chỉ còn chừa mỗi cái quần lót của nàng thôi.
Tim Lý Thanh Hùng đập liên hồi nghe thình thịch. Chàng nhắm mắt lại để cho khỏi bị xúc cảm bởi thân hình hấp dẫn của Đặng Thu Huệ.
Vết thương của Đặng Thu Huệ bây giờ đã hết chảy máu nhưng hôi tanh vô cùng.
Lý thanh Hùng xem kỷ vết thương, chàng mới biết không phải bị ám khí, vì không có loại ám khí nào nhỏ như thế này.
Miệng của vết thương nhỏ như mũi kim, nhưng bốn phía của vết thương thì thịt cứng đờ và đỏ như máu.
Chàng nghĩ mãi mà không biết nàng đã bị thương về thứ gì, nên không thể nào tìm ra cách chữa được.
Tiểu Bảo biết Lý Thanh Hùng không tìm ra cách chữa vết thương, nó nói:
- Hùng thúc! Chú thử dùng bình thuốc của Tiểu Vân Tử tặng cho cháu để chữa thương của cô Huệ thử xem?
Ý kiến của Tiểu Bảo làm cho Lý Thanh Hùng sáng mắt. Chàng kéo tay Tiểu Bào cười nói:
- May mà có cháu nghĩ ra chú mới nhớ được, thế này thì cô Huệ của cháu được cứu rồi.
Lý Thanh Hùng nhảy tưng tưng lên như con nít được quà.
Tiểu Bảo thấy Lý Thanh Hùng vui mừng như vậy nó cũng bớt lo, vội chạy đi lấy "Vạn Linh Đoạt Mạng Đơn" đem đến cho Lý thanh Hùng.
Lý thanh Hùng bình tĩnh vô cùng, chàng cầm lấy "Vạn Linh Đoạt Mạng Đơn" rồi sai Tiểu Bảo đi lấy "Tiểu Vân Tử Trị Thương Bí Tập" để chàng nghiên cứu trước khi dùng thuốc.
Tiểu Bảo lấy từ trong mình ra cuốn "Trị Thương Bí Tập" trao cho Lý Thanh Hùng, rồi nó theo lời bảo của Lý thanh Hùng mà lấy ra ba viên thuốc, chạy đến bên giường đá, lật Đặng Thu Huệ nằm ngữa ra rồi bỏ ba viên thuốc vào miệng. Tiểu Bảo còn đang nghĩ việc tìm nước, thì nó thấy ba viên thuốc kia vừa bỏ vào miệng Đặng Thu Huệ thì đã tiêu tan thành nước rồi chạy luôn vào bụng.
Lý thanh hùng từ từ xem từng trang của cuốn "Bí Tập" chàng xem từ đầu đến cuối không bỏ xót một chữ nào.
Cuốn bí tập chia làm ba phần:
- Phần đầu là nội thương và cách chữa nội thương.
- Phần giữa ghi các thứ ngoại thương và phần sau cùng thì ghi tất cả

những vật độc trong thiên hạ.
Lý Thanh Hùng xem phần độc bên dưới, thấy có ghi một thứ độc công phạt chẳng khác bệnh tình của Đặng Thu Huệ:
đó là "Huỳnh Đuôi Độc Phong" vết thương nhỏ như kim, mỗi khi đâm vào người tức thì chỗ đó sưng lên, đau nhức vô cùng. Nếu không trị đúng phương pháp, tất cả mình mẩy nạn nhân nứt ra, chảy nước vàng. Chất độc thấm dần vào thịt, lộn theo máu, hại mạng bệnh nhân tức khắc.
Muốn chữa, trước nhất phải điểm vào hai huyệt "Hiền Môn" và "Mệnh Môn" để ngăn chận chất độc không cho nó hoành hành. Tiếp theo, dùng toàn lực truyền vào cơ thể bệnh nhân để đẩy chất độc ra ngoài. Sau đó dùng ba giọt "Vạn Linh Đoạt Mạng Đơn", cho bệnh nhân uống vào để lấy lại sức. Cần nhất là mỗi ngày phải pha một giọt "Vạn Linh Đoạt Mạng Đơn" hoà với nước để rữa vết thương một lần. Cứ thế thực hành trong hai ngày là bệnh nhân khỏi ngay.
Lý Thanh Hùng mừng quá, vội trả cuốn sách cho Tiểu Bảo, rồi tuần tự chữa theo phương pháp trong sách đã ghi.
Quả nhiên, chẳng bao lâu sau hơi thở của Đặng Thu Huệ đã đều đặng trở lại, nàng rên lên mấy tiếng. Toàn thân chuyển động từ từ tỉnh lại.
Lý Thanh Hùng chú ý vào vết thương thấy nước vàng hết rịn ra, vội lấy ba giọt "Vạn Linh Đoạt Mạng Đơn" cho nàng uống và rắc lên vết thương.
Bỗng Đặng Thu Huệ hét lên một tiếng thất thanh rồi ngất đi.
Lý Thanh Hùng thất kinh, trố mắt nhìn thấy từ trong vết thương, một cây kim nhỏ dài chừng vài phân vọt ra.
Qúa đổi sung sướng, Lý Thanh Hùng vội dùng móng tay nhổ ra.
Cây kim vừa ra khỏi miệng vết thương, máu bầm từ vết thương chảy ra lai láng và hôi không thể tả.
Máu chảy ra một lúc, những chấm bầm trên vết thương đều tiêu tan hết, không còn sưng nữa. Đặng Thu Huệ từ từ tỉnh lại.
Đặng Thu Huệ vừa tỉnh lại, bỗng thấy nữa thân mình bị loã ra trước mặt Lý Thanh Hùng, nàng e thẹn vô cùng, bỗng "Á" lên một tiếng rồi lăn sang một bên, không dám nhìn Lý Thanh Hùng, rồi bỗng nàng khóc oà lên.
Lý Thanh Hùng nãy giờ không nghĩ đến việc trai gái cùng lứa chàng tự cho mình là một y sĩ đứng trước bệnh nhân nên tự nhiên không để ý gì đến mọi cử chỉ gì khác, chỉ chăm chú vào việc chữa thương mà thôi.
Lý Thanh Hùng đang dùng hết sức mình chữa thương cho Đặng Thu

Huệ, bỗng nghe Đặng Thu Huệ lăn đi nơi khác, khóc nức nở chàng không hiểu gì cả nên bước đến vỗ về an ủi nàng:
- Huệ muội! Thương thế đã sắp lành, chỉ cần điều dưỡng ba ngày nữa là lấy lại nguyên lực, muội đừng lo, huynh sẽ luôn ở đây giúp muội chữa thương cho đến lúc nào muội bình phục mới thôi.
Đặng Thu Huệ thấy Lý Thanh Hùng quá sức khờ khạo, tức giận khóc oà lên.
Lý Thanh Hùng không hiểu gì cả, đừng đờ người ra như tượng gỗ.
Đặng Thu Huệ thấy cử chỉ của chàng như thế tức giận hét lớn:
- Ra ngoài! Các ngươi mau ra ngoài cho ta! Ta không muốn thấy mặt các ngươi nữa, Nếu các ngươi còn ở đây ắt ta phải chết mất. Ta không muốn sống thêm một giờ phút nào nữa.
Dứt lời, nàng khóc đến ngất đi.
Lý Thanh Hùng nghe nàng nói thế, thất kinh không dám chậm trễ, vội nắm tay Tiểu Bảo dắt ra khỏi động.
Đặng Thu Huệ trong lúc tức giận nói ra những lời lỗ mạng đó. Nhưng khi thấy bóng Lý Thanh Hùng khuất mất, trong lòng hối hận vô cùng. Vội mặc áo vào chạy theo ra khỏi động.
Nhưng đã muộn, lúc nàng chạy ra đến cửa động thì không còn thấy bóng của hai người đâu cả, nàng dáo dác nhìn khắp nơi tìm kiếm, nhưng không thấy đâu cả, chỉ thấy đâu đâu cũng đều vắng lặng như tờ, nàng thầm nghĩ:
“Không lẽ huynh ấy đã giận mà bỏ di thật sao?” Bất giác nàng khóc oà lên, nếu nàng không bị thương, thì nàng đã phóng mình đi tìm hai người tức khắc rồi.
Không còn biết tính sao, nàng đưa mắt nhìn quanh kêu to mấy tiếng:
- Hùng ca! Hùng ca!
Nhưng cảnh vật vẫn lặng yên chỉ nghe tiếng kêu của nàng dội vào hốc đá vọng lại, không thấy có tiếng đáp lại của Lý Thanh Hùng đâu cả.
Bỗng từ ngoài Long Sơn Lâm đi lại hai bóng người, tốc độ nhanh nhẹn phi Thườngg.
Đặng Thu Huệ tưởng là Lý Thanh Hùng và Tiểu Bảo trở lại, nàng mừng quá vội kêu lớn:
- Hùng ca!
Nàng vừa kêu dứt lời, bỗng hai bóng đang đi đến, dừng lại trước mặt nàng lạnh lùng nói:
- Tiểu nha đầu! Hùng ca nào? Tại sao lại kêu réo như vậy?
Đặng Thu Huệ thất kinh, vì hai bóng này không phải hai người mà nàng mong được gặp, mà hai lão già, mặc áo tro, lưng đeo binh khí,

mặt mày hung ác. Bất giác nàng hét lên một tiếng nói:
- Các ngươi là ai mà dám đến đây hành hung như vậy? Nếu muốn toàn mạng thì hãy cút đi nếu còn chần chờ, thì bản cô nương cho mỗi người một chưởng bỏ mạng tứ khắc. Lúc đó thì đừng có trách ta sao quá độc ác.
- Ha! Ha! Ha! sao nóng nảy thế cô em! Hùng ca của cô đi rồi, chúng tôi từ xa đến đây hầu bạn với cô em cho vui, sao lại xô đuổi chúng tôi đi?
Đặng Thu Huệ tỏ ra khinh bỉ, nhổ một bãi nước miếng xuống đất, đoạn đưa tay nhặt hòn đá, nhanh như chớp, nàng vận công ném vào lão già râu dê kia tức khắc.
Hai lão già thấy lối ném của nàng vô cùng lợi hại, hai lão không dám khinh thường vội hét lên một tiếng, lách mình sang một bên tránh khỏi.
"Bốp" một tiếng, hòn đá chạm vào một thân cây phát ra một tiếng chát chúa, làm cho cây kia từ từ ngã xuống.
Hai lão già thất kinh thầm nghĩ:
- "Con bé này dáng người yếu ớt đuổi ruồi còn không bay, thế tại sao bên trong lại có một nội công ghê gớm đến thế?" Bao nhiêu dục vọng lúc này đều tiêu tan hết, hai lão gìa nhìn chăm chăm vào mặt Đặng Thu Huệ nhỏ nhẹ nói:
- Ồ! Dữ thật! Nếu chúng tôi không phải là tay võ lâm có hạng thì đã bị vong mạng rồi.
Đặng Thu Huệ không thèm nghe những lời nói vô nghĩa đó, nàng tức giận, ngầm vận công lực vào hai tay, cố hạ thủ hai lão già dê này. Nhưng khổ thay, vì vết thương chưa lành, nàng dùng quá sức nên chỗ vết thương bỗng đau nhói lên, nàng không chịu được kêu lên hai tiếng "Ôi chao!" Rồi im bặt, mặt nàng tái nhợt.
Hai lão già thấy cử chỉ ấy, biết nàng đã bị trọng thương, không dám hành động sợ tiếng đồn ra giang hồ. Nhưng miếng mối ngon đang ở trước mặt nếu bỏ qua thì thật là uổng.
Hai người do dự một lúc, lão râu dê hỏi lão lùn:
- Sư đệ! Theo ta đoán thì nhất định con nhỏ này đã bị trọng thương rồi! Bây giờ chúng ta có tiện ra tay bắt nó đem về nạp cho sư phụ lãnh công hay không?
- Không thể được! Sư phụ ta từ lúc đặt chân trên giang hồ, đã hưởng hết bao nhiêu trinh tiết của các thiếu nữ đang xuân, hôm nay với con bé này đủ thiếu vào đâu. Vậy chúng ta chia nhau mà hưởng cho đều, vả lại cái công từ "Huỳnh Long Môn" đến đây, sư huynh nghĩ sao?
Đặng Thu Huệ nghe hai lão già bàn tán, không nhịn được, trong lúc

bất ngờ, nàng phóng mình lên, bay vút đến chỗ hai người. Tức thì hai tiếng “bốp, bốp” vang lên, hai lão già không saot tránh kịp, ngã ngửa ra sau, trên mặt mỗi người in rõ một bàn tay rướm máu.
Tuy bị trong thương, song nàng vẫn còn chút ít công lực, nên khinh công vẫn được mau lẹ, khiến hai người không sao tránh kịp.
Đánh xong, nàng chệnh choạng bước vào cửa động. Nhưng không còn đủ sức, đi được một lúc thì nàng đã té quỵ xuống, khôn sao đi tiếp được nữa.
Bị hai cái tát nảy lửa, hai lão già không còn nhịn được nữa vội tung mình lên, lập tức vung chưởng đánh tới.
Tuy bị vết thương hành hạ, song thần trí Đặng Thu Huệ vẫn còn tỉnh táo, biết mình không thể nào tránh khỏi cái chết dưới làn chưởng đó, nàng la lên một tiếng thất thanh:
- Hùng ca! Chắc là muội phải chết mất!
Nàng vừa dứt lời, thì bỗng từ trong động có tiếng kêu “chích chích” và hai luồng ánh sáng xanh lè chiếu ra, làm cho hai lão già thất kinh vội thâu chưởng lại, đứng đờ người ra như pho tượng.
Đặng Thu Huệ thừa lúc họ lơ đễnh, vội lăn vào động, đóng cửa đá và bấm nút khoá lại.
Hai người đang sửng sốt thì bỗng thấy Đặng Thu Huệ lăn vào động vội nhảy tới, nhưng không còn kịp nữa, cánh cửa đá từ từ đóng chặt lại, chỉ còn tiếng rên của nàng từ trong động vọng ra thảm thiết.
Hai lão già muốn vung chưởng đập nát cửa động, nhưng hai lão bỗng nghĩ đến hai luồng ánh sáng lúc nãy từ trong động chiếu ra, họ sợ bên trong có cao thủ võ lâm, nên không dám hành động, chỉ đứng yên suy nghĩ tìm cách bắt cho kỳ được Đặng Thu Huệ mới thôi.
Nhưng suy nghĩ một lúc lâu, hai lão vẫn không sao tìm ra được cách.
Lúc này tiếng rên của Đặng Thu Huệ cũng im bặt, khiến hai người muốn nghẹt thở.
Không biết cách nào hơn, đành bước đến võ vào cửa kêu lớn:
- Không biết cao nhân nào ở trong động nếu có tài thì hãy ra đây cùng chúng tôi đấy thử vài chiêu xem nào!
Thì ra hai luồng sáng ấy là của con Tiểu Bạch nghe Đặng Thu Huệ la lối chạy ra, nhưng thấy hai người hung hăng, thất kinh không dám ra ngoài, chỉ ngồi trong bóng tối nhìn ra, phát ra hai tía sáng xanh rợn người, làm cho hai lão già tưởng có cao nhân không dám ra tay. Hai người kêu réo một lúc, vẫn không có tiếng đáp lại, lão già râu dê nói với lão lùn:
- Sư đệ! Thật là đáng tiếc, nếu lúc nãy chúng ta bắt nó ngay rồi tình sau thì bấy giờ đâu có ra nông nổi này!

- Sư huynh nói thế sao đúng! Nếu lúc nãy chúng ta không cần suy nghĩ gì cả, bắt nàng ngay rồi sau này có chuyện gì lại không suy xét. Đây chẳng qua là chuyện rủi ro thôi, chúng ta không nên trách ai cả.

Hồi 16
Đặng Thu Huệ Mất Tích

Hai lão già đang bàn tính thiệt hơn, bỗng thấy từ xa một người thiếu niên đi lại. Họ đoán biết chủ nhân của động này đã về nên trố mắt nhìn sững.
Nhìn một lúc, lão nói:
- Dáng bộ thằng này giống như một bệnh nhân gần chết. Nhưng chẳng hiểu võ công của nó ra thế nào?
Vừa dứt lời, thì chàng thiếu niên đã đến thấy hai người đứng trên động, lòng nghi hoặc, ngoắc tay nói:
- Cám ơn nhị vị đã vì tôi mà nhọc lòng canh giữ động này, vậy lúc này tôi hết cần, các vị nên đi đi là hơn.
Hai lão già giận dữ, bước đến, lạnh lùng nói:
- Sắp chết đến nơi rồi mà còn khoác lác. Nếu còn muốn sống vài ba ngày nữa thì mau cút đi nơi khác là hơn, Chàng thiếu niên bình thản nói:
- Nếu ta không đi thì sao?
Hai lão gì thấy người thiếu niên này quá ương ngạnh, muốn ra tay, nhưng không biết nghĩ sao hai lão lại dừng tay, nói:
- Có phải ngươi là chủ nhân của động này không?
- Phải hay không để làm gì?
- Ha! ha! Ha! Nếu như ngươi không biết trời cao đất rộng là gì thì đứng trách ta sao quá tàn nhẫn… Hai lão già noi chưa dứt lời, bỗng từ xa một đứa bé chừng mười tuổi chạy đến, cười ha hả nhìn người thiếu niên bệnh hoạn nói:
- Hùng thúc! sao chú bôn bả đi nhanh như thế này? nếu cháu không rành nghề đi rừng thì ắt phải bỏ mạng rồi!
- Không cần giới thiệu, ai cũng biết chàng thiếu niên dáng người như một bệnh nhân này là Bệnh Thu Sinh Lý Thanh Hùng còn đứa nhỏ kia là Hài Nhi Thần Đồng còn gọi là Tiểu Bảo.
Lúc Đặng Thu Huệ bị thương, hai người vội mang nàng đem đến đây để chữa thương. Nhưng khi chữa thương xong, Lý Thanh Hùng và

Tiểu Bảo đói bụng không có gì ăn, nên để Đặng Thu Huệ nằm trong động này. Hai người vào rừng bắt thỏ, gà rừng đem về ăn cho đỡ đói.
Vào rừng kiếm được món ăn, Lý thanh Hùng vội vã trở về động mà không kịp dẫn Tiểu Bảo, vì chàng quá nóng lòng không biết Đặng Thu Huệ Ở lại trong động có gì xảy ra hay không?
Nhưng khi về đến, chàng lại gặp hai lão già mặt mày hung ác đang đi quanh cửa động quan sát, long chàng lúc này vô cùng nghi hoặc.
Lý Thanh Hùng liếc nhìn hai người một cái, bỗng giật nẩy người trước cặp mắt đầy sát khí.
Trầm tư một lúc, đoạn chàng hỏi:
- Hai vị có việc gì cần chỉ giáo chăng? Hay chỉ tình cờ đến đây? Nếu không có chuyện gì xin hại vị hãy đi nơi khác. Vì đây là nơi cư ngụ của chúng tôi.
Hai lão già thấy Lý Thanh Hùng ăn nói ôn hoà, tỏ ra không biết một chút võ công, nên hai lão hét lơn doa. nạt:
- Ngươi muốn chúng ta rời khỏi nơi này?
- Phải!
- Rất dễ, chỉ cần ngươi giao ra đứa con gái ở trong động đó cho chúng tôi, thì chúng tôi lập tức sẽ rời khỏi nơi này êm ái, bằng không thì… ha… ha… ha… Lý Thanh Hùng giả về sợ sệt nói:
- Người trong động đó là sự muội của tôi, nhưng… không biết nàng đã phạm tội gì với hai vị mà hai vị bắt nàng.
- Tiểu tặc! Ta cho ngươi biết, ta là đệ tử của Huỳnh Long Sơn Sói Dương Lão Nhân, tên là Bạch Xuyên, người kia là sư đệ của ta tên là Bạch Hà. Hôm nay vâng lời sư phụ đi tìm con thần quạ của ông đã bị mất tích ba ngày nay. Theo lời sư phụ ta, thì con quay bay về hướng này, cho nên chúng ta mới đến đây, thình lình lại gặp được sư muội của ngươi. Ồ! Nàng ta đẹp lắm nếu ngươi không nói thì chúng ta tưởng là tiên nữ hạ giới… Nhưng nàng không kể trời đất là gì! Hai người chúng tôi vừa muốn ra tay bắt về nạp cho sư phụ thì nàng bất ngờ đánh ra một chưởng, làm cho hai chúng tôi bật ngửa đau nhói. Nếu không vì sắc đẹp của nàng thì chúng tôi đã đạp nát đầu nàng ngay.
Bây giờ ngươi tính sao?
Lý Thanh Hùng lúc này mới rõ, té ra hai người này vì con thần quạ mà đến đây quấy rối. Nhưng con thần quạ chàng đã đập chết từ lúc nãy rồi thì còn đâu mà kiếm.
Còn Huỳnh Long Sơn Sói Dương Lão Nhân là ai? Từ lúc chàng bước chân trên giang hồ, chưa bao giờ nghe nhắc đến tên ấy bao

giờ, chẳng biết lão ấy võ công thế nào?
Bạch Xuyên thấy Lý Thanh Hùng trầm ngâm suy nghĩ, lão ta tưởng chàng nghe đến sư phụ của lão đã thất kinh nên tự đắc nói:
- Sao? Ngươi có bằng lòng gả sư muội ngươi cho sư phụ ta không? mà lại lặng thinh như thế?
Lý Thanh Hùng không còn nhịn được nữa, ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, tiếng cười chát chúa như sét đánh vọng vào hang sâu.
Cười một lúc, Lý Thanh Hùng im bặt, nghiêm nghị nói:
- Ngươi có biết ta là ai không mà hoành hành như thế?
Hai lão già nãy giờ khinh thường Lý Thanh Hùng, nhưng khi nghe tiếng cười, hai lão lại thất kinh lùi lại ba bước, trố mắt nhìn một lúc, run run nói:
- Có phải ngươi là Bệnh Thư Sinh Lý Thanh Hùng?
- Các ngươi đã biết ta là ai còn không mau cút đi, còn đứng đây nói dóc. Ta tha chết cho các ngươi một phen, nếu phạm phải lần thứ hai thì đứng trách ta độc ác, còn con thần quạ đó nó không còn nữa vì ta đã giết để ăn thịt rồi. Hãy về báo lại với sư phụ các ngươi như thế, nếu muốn trả thù thì đến đây ta sẵn sàng tiếp kiến.
Hai lão già lâu nay nghe danh Bệnh Thư Sinh võ công kinh người cũng muốn thử sức cho biết. Bởi vậy tuy là sợ, nhưng hai lão vẫn không bỏ qua, một người trong hai lão hét lên:
- Tiểu tặc! Tội đã rõ ràng như ban ngày, ngươi không còn ân hận nữa chứ, hãy xem đây!
Tức thời Bạch Xuyên tung ra song chưởng, nhắm ngay ngực Lý Thanh Hùng công đến.
Lý Thanh Hùng thấy chưởng phát ra mạnh mẽ vô cùng, biết lão không phải là tay vừa nên không dám khinh thường, lách mình qua một bên tránh khỏi nhưng không thèm đánh lại.
Bạch Xuyên thấy đối phương quá khinh thường chưởng lực của mình, lão liền nổi giận, bước đến hai bước dùng hết mười thần công lực đánh ra.
Lý thanh Hùng thấy Bạch Xuyên cố liều mạng, không thể nhịn cười được, vội lách mình tránh khỏi luồng chưởng rồi ngửa mặt lên cười ha hả, tỏ cử chỉ khinh bỉ.
Bạch Xuyên biết một mình không thể hạ thủ được Lý Thanh Hùng, nên phất tay nói:
- Sư đệ! Hãy cùng ta giết tiểu tử này!
Bạch Hà thấy sư huynh một mình không thể hạ được địch, vội tung mình nhảy vào vòng chiến, bao vây Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng thây hai người lúc này như điên khùng, không còn

biết phải trái, vung tay đánh túi bụi, tứ cười, vận công lực dùng tuyệt thế khinh công lúc nhảy sang đông, lúc nhảy sang tây, lúc nhảy sang nam, lúc nhảy sang bắc như một vệt khói trắng làm cho hai người xây xẩm cả mặt mày không còn chống đỡ nổi, ngã huych xuống đất.
Thấy đối phương đã đuối sức, Lý Thanh Hùng cười đắc ý, bước đến điểm vào huyệt " Huyền Cơ" làm cho hai người tự nhiên phá lên cười như điên.
Cười một lúc, Lý Thanh Hùng lại điểm vào huyệt " Thiên Cơ" làm cho hai người đang cười bỗng trở lại khóc nức nở. Tiếng khóc thảm thiết vô cùng.
Tiểu Bảo thích chí vô cùng, vỗ tay cười muốn bể bụng.
Lý Thanh Hùng thấy hai lão. đã mệt, không nỡ để họ chết, nên bước đến đưa tay giải khai huyệt đạo cho hai lão.
Hai lão được giải khai huyệt đạo, vội vận công lấy lại sức, đứng lên.
Hai lão vừa đứng lên thì nhanh như chớp, Lý Thanh Hùng đã đưa tay ra tức thì hai tiếng " bốp bốp" nổi lên, trên má mỗi người in rõ một bàn tay muốn rướm máu.
Đoạn, Lý Thanh Hùng nhìn vào mặt hai lão nghiêm nghị nói:
- Hai người đã hiểu sức của ta rồi chứ?
Hai lão biết gặp phải cao thủ, nên không dám hung hăng như trước, cúi đầu xuống, mặt đỏ phừng vì hổ thẹn.
Lý Thanh Hùng thấy họ tỏ ý khâm phục, cười ha hả nói:
- Hai ngươi xem thử sức ta như thế có đủ để bảo vệ sư muội của ta không?
Ta cho các ngươi biết, người con gái đó là con của Bách Cầm Thần Quân, một quái kiệt giang hồ, còn đứa nhỏ này là cháu nội của Tam Kỳ Chi Nhất Vạn lão tiền bối.
Bạch Xuyên kinh ngạc khi biết được người thiếu nữ kia là ái nữ của Bách Cầm Thần Quân, nên thầm nhủ:
"Nếu lúc nãy ta phạm đến tiết hạnh của nàng thì ắt Long Môn Sơn bị lão ta phá phá tan tành, và e rằng tánh mạng của ta và sư đệ cũng khó mà bảo toàn".
Hai lão vừa nghe nói đến tên Bách Cầm Thần Quân đã thất kinh nên sững sốt.
Họ đâu có ngờ Bách Cầm Thần Quân đã bị người ta giết chết từ lâu rồi!
Sững sốt một lúc, Bạch Xuyên đưa tay ra dấu cho Bạch Hà nói:
- Sư đệ! Thôi chúng ta mau rời khỏi nơi này, đừng chậm trễ.
Lý Thanh Hùng bỗng xen vào:
- Hai người tốt hơn nên về đi, đừng tìm con thần quạ đó nữa. Nó đã

bị ta giết chết lâu rồi.
Dứ lơi, chàng đưa tay chỉ về phía xác con thần quạ tiếp:
- Và bảo chủ nhân của nó nhớ lấy ta mà trả thù.
Bạch Hà lúc nãy nghe nói không tin, bây giờ mới liếc mắt nhìn thấy quả nhiên con thần quạ đã bị đập nát đầu chết trên vũng máu khô.
Hai lão liền bước đến bên xác con quạ nhổ hai cái lông bỏ vào bọc, rồi xoay mình nói:
- Tiểu tặc! Một tháng nữa, tại Huỳnh Long Sơn ta chờ ngươi để thanh toán mối thù này.
Sau khi đưa mắt nhìn con quạ lần cuối cùng hai người lắc mình một cái, tức thì như hai vệt khói trắng bay vút đi, mờ dần rồi mất hút sau lùm cây.
Lý Thanh Hùng chờ cho bóng của hai lão khuất mất mới quay lại dắt tay Tiểu Bảo đi vào động.
Vừa vào đến trong động chưa được bao xa, thì đã gặp Đặng Thu Huệ té nằm dưới đất, hơi thở chỉ còn thoi thóp.
Lý Thanh Hùng thất kinh vụt chạy đến ôm nàng lên nhè nhẹ đặt lên giường đá.
Chàng đoán chừng vết thương tái phát, vội vận công vào hai tay, dùng hai ngón tay ấn vào huyệt “Mạng Môn” truyền công lực cho nàng, đồng thời chàng sai Tiểu Bảo lấy hai viên “Vạn Linh Đoạt Mạng Đơn” cho nàng uống.
Chỉ trong chốc lát, Đặng Thu Huệ đã từ từ tỉnh lại, hơi thở điều hoà như trước.
Lý Thanh Hùng càm thấy an lòng, vội đi nhặt củi đánh lửa nướng gà ăn.
Thịt rừng được nướng chín phát ra một mùi thơm bát ngát.
Đặng Thu Huệ đang đói, nghe mùi thơm bỗng mở mắt ra nói:
- Hùng ca! Muội đói bụng quá.
Lý Thanh Hùng mừng rỡ, bước đến xé hai đùi gà trao cho nàng, niềm nở nói:
- Huệ muội! Muội ăn đi kẻo nguội.
Đặng Thu Huệ thấy chàng đối với mình quá tốt, lòng sung sướng vô cùng, nở một nụ cười hồn nhiên, nhìn Lý Thanh Hùng một cái đưa tay đón lấy hai đùi gà, rồi nói:
- Cám ơn Hùng ca đã hết lòng với muội!
Dứt lời, nàng đưa hai đùi gà lên nhai ngấu nghiến, trống rất ngon lành.
Tiểu Bảo sung sướng vô cùng, vừa ăn vừa cười, vừa hỏi Lý Thanh Hùng cách thức bắt gà và thỏ.

Lý Thanh Hùng trong lúc vui say, không để ý đến Đặng Thu Huệ nên nàng nổi giận, không thèm ăn nữa, quay mình vào vách khóc nức nở.
Lý Thanh Hùng thấy nàng đang vui vẻ, bỗng nhiên có thái độ như vậy làm cho chàng sững sốt, nhìn Tiểu Bảo có ý bảo nên im lặng đừng đùa nữa.
Chàng suy nghĩ một lúc lâu, nhưng ruốt cuộc vẫn không tìm ra lý do gì Đặng Thu Huệ lại khóc như vậy, nên từ từ bước đến bên giường nhỏ nhẹ nói:
- Huệ muội! Muội sao thế? Vết thương hoành hành hay là huynh có cử chỉ nào không vừa lòng muội?
Đặng Thu Huệ tức giận, vừa khóc vừa nói:
- Huynh còn hỏi đến muội làm gì nữa? Muội sao mặc muội từ nay trở đi, muội cấm huynh không được nói đến cai tên Đặng Thu Huệ bạc phước này nữa.
Dứt lời, nàng lại khóc oà lên.
Lý Thanh Hùng nghe nàng nói vậy, càng ngơ ngác hơn không hiểu vì sao hôm nay nàng lại đổi tính như vậy, chàng vỗ về nói:
- Huệ muội! Nếu huynh có cử chỉ nào không làm vừa lòng muội, thì muội cứ nói ra đi, để huynh sửa, hay là muội muốn huynh trong lúc này đừng ở gần muội? Muội làm gì mà bắt tội huynh được? Còn việc huynh muốn ở hay đi thì tùy ý, muội đâu dám đuổi huynh hoặc bắt buộc huynh ở lại.
Lý Thanh Hùng thật là điên cái đầu, không hiểu vì sao hôm nay nàng lại có cử chỉ như thế, nên cúi đầu suy nghĩ đến ngây người.
Tiểu Bảo tuy nhỏ, nhưng rất thông minh, thấy hai người lời qua tiếng lại như vậy.
Biết Đặng Thu Huệ có ẩn ý gì đây, nên bước đến nói với Lý Thanh Hùng:
- Hùng thúc! Cháu xin phép ra ngoài chơi với Tiểu Bạch. Nếu cần gì thì gọi cháu nhé!
Dứt lời hắn quay mình chạy biến ra ngoài, không chờ Lý Thanh Hùng trả lời.
Tiểu Bảo vừa ra khỏi động thì Đặng Thu Huệ bỗng nín khóc, nằm im như người chết.
Lý Thanh Hùng muốn tìm lời an ủi, nhưng chẳn biết vì sao lúc vừa mở miệng lại không nói được.
Đặng Thu Huệ tuy bề ngoài tỏ ra giận dữ với Lý Thanh Hùng nhưng trong thâm tâm nàng rất thích được an ủi, vuốt ve, chiều chuộng.
Ôi đàn bà! Đàn bà thật là một vật đáng sợ nhất trần gian.

Đàn ông ơi! Sao lại không khôn khéo một chút để đối phó với họ?
Lý Thanh Hùng lúc này như một vật vô tri, đứng ngây người ra, không nhúc nhích, đôi mắt lờ đờ nhin bốn phía, không nói một lời.
Đặng Thu Huệ từ từ mở mắt liếc nhìn Lý Thanh Hùng, thấy cử chỉ chàng như thế, nàng nổi giận đùng đùng, muốn tung ra một chưởng kết liễu mạng của Lý Thanh Hùng cho rồi, nhưng không biết tại sao cánh tay của nàng như có một sức mạnh vô hình đè xuống, khiến cho nàng không sao cử động được. Nàng khóc "oà" lên.
Sỡ dĩ Đặng Thu Huệ lúc nãy tỏ ra giận dữ Lý Thanh Hùng vì nàng cố ý làm cho Tiểu Bảo ra khỏi động, để nàng và Lý Thanh Hùng tâm tình tự do. Bây giờ Tiểu Bảo đã ra khỏi mà Lý Thanh Hùng không hề nói một lời gì, làm sao nàng không tức giận cho đến khóc được.
Nhưng lạ thay, tiếng khóc của nàng hình như có một mãnh lực vô hình, khiến Lý Thanh Hùng sực tỉnh chàng vội đưa tay xem xét vết thương, và hỏi:
- Huệ muội! Sao thế? Vết thương lại trở cơn phải không?
Đặng Thu Huệ vẫn nằm yên, thầm nói:
- "Ôi! Sao mà khờ thế? Ta đã tìm đủ cơ hội mà vẫn bỏ qua!" Đặng Thu Huệ khóc lớn hơn, tiếng khóc mỗi lúc một thảm thiết, làm cho Lý Thanh Hùng chịu không nổi, và cũng không rõ vì sao nàng lại có cử chỉ lạ lùng như thế.
Chàng không biết nói gì hơn, đứng vuốt ve mái tóc của nàng như để an ủi, đôi mắt ứa lệ.
Đặng Thu Huệ liếc nhìn Lý Thanh Hùng một cái, lòng hối hận vô cùng. Nhưng vẫn chưa lòng, nàng còn làm ra vẻ giận hơn, hất tay chàng ra, lăn đi nơi khác.
Lý Thanh Hùng không chịu nổi nữa, mạnh dạn hỏi:
- Huệ muội! Vết thương lúc này thế nào? Tại sao lại có cử chỉ bất nhã với huynh?
- Muội không biết! Nhưng huynh hỏi tới để làm gì?
- Huynh đâu có làm điều gì trái ý của muội, huynh luôn luôn chiều muội kia mà?
Huynh chỉ thấy muội làm trái ý của huynh thì có. Nhưng thôi, nếu muội nói thế, huynh xin lỗi muội! Vậy huynh có cử chỉ sai lầm nào đối với muội, muội cứ nói ra để huynh sữa.
Câu nói của chàng quá thành thật, bao nhiêu tức giận đều tiêu tan hết. Đặng Thu Huệ mỉm cười nhìn thẳng vào mặt Lý Thanh Hùng nói:
- Huynh quả thật là con người vô tâm, muội đang bị trọng thương nằm trăn trở bên giường, huynh lại cười giỡn trên sự đau khổ của muội. Đã thế lúc muội còn đang trong cơn mê man thì huynh lại dẫn

Tiểu Bảo vào rừng, bỏ muội ở lại một mình. Nếu lúc nãy muội không tỉnh lại kịp thời thì tánh mạng của muội khó mà bảo toàn trước hai lão già hung ác kia rồi, như thế bảo muội không giận sao được?
- Điều đó quả thật huynh đã vô tình. Song còn việc vào rừng tìm thức ăn, đó là một nhiệm vụ, sao muội lại bảo là vô tình. Nếu huynh không đi thì bây giờ chúng ta lấy gì lót lòng đây? Hơn nữa, muội đuổi huynh đi kia mà!
- Nhưng trong lúc muội đang bị thương, có lời không phải đó thôi tại sao huynh lại cố chấp, huynh không để Tiểu Bảo lại trông nom cho muội vả lại với sức lực của huynh không đủ để mà bắt mấy con thú rừng hay sao? Mà phải đến Tiểu Bảo giúp sức nữa?
Như thế không phải huynh vô tâm hay sao mà còn cãi nữa?
Lý Thanh Hùng đã hiểu rõ tánh nàng, nếu tranh luận với nàng mà lỡ lời thì là một việc khổ thân, nên chàng cúi mặt làm thinh tỏ ra đau khổ vô cùng.
Đặng Thu Huệ thấy vậy, mỉm cười nói:
- Nếu biết vậy, từ nay đừng có làm phật ý của muội nữa là chúng ta sẽ sống bên nhau một cách vui vẻ.
Lý Thanh Hùng thở ra một hơi dài, như trút được một gánh nặng, từ từ ngồi xuống cạnh nàng.
Đặng Thu Huệ ngóc đầu lên, nhìn Lý Thanh Hùng với đôi mắt đây yêu thương.
Đoạn nàng lật qua một vòng, gối đầu trên vế Lý Thanh Hùng, mắt chăm chăm nhìn vào mặt chàng.
Bốn mắt chạm nhau, Lý Thanh Hùng cảm thấy giật mình. Một mùi thơm dìu dịu từ trong mình Đặng Thu Huệ phát ra, nét mặt nàng tươi như hoa, miệng nở một nụ cười duyên dáng, khiến cho Lý Thanh Hùng mê mẩn cả tâm thần, không còn tự chủ được nữa. Chàng cuối xuống ôm nàng siết chặt vào lòng, không nói một tiếng nào.
Cảnh vật lúc này im lặng làm sao! Cái im lặng ấy khiến người phải rùng rợn.
Nếu ai có một nội công tinh vi thì sẽ nghe thấy hai trái tim non của hai người đang đập đều theo hơi thở.
Qua một lúc khá lâu, Đặng Thu Huệ từ từ mở mắt ra nói:
- Hùng ca! Có… Chẳng biết nghĩ sao, nàng chỉ nói được có mấy tiếng rồi im bặt.
Lý Thanh Hùng ngạc nhiên hỏi:
- Điều gì vậy?
- Muội sợ… - Sợ?
- Phải!

- Nhưng mà muội sợ chuyện gì mới được?
Đặng Thu Huệ buồn bã nói:
- Muội sợ không biết từ nay về sau muội có được ở gần bên huynh mãi mãi như thế này không?
Lý Thanh Hùng giật mình thầm nghĩ:
- "Ôi! Tình của nàng đối với ta quá đậm đà, đến quên cả thẹn thùng, nói lên những lời như vậy!" Trầm tư một lúc, chàng nói:
- Huynh tin chắc chúng ta không bao giờ xa nhau, nếu chúng ta xa nhau thì cũng chỉ tại muội mà thôi.
- Sao lại tại muội?
- Vì muội có tánh hay trách móc, việc gì không vừa lòng là giận dữ, làm cho huynh khổ tâm không thể gần muội được.
Đặng Thu Huệ vô cùng sung sướng, nói:
- Thôi đừng trách nữa, từ nay về sau muội xin bỏ cái tánh đó, nhưng nếu tình trạng bắt buộc chúng ta phải xa nhau, huynh có nhớ muội không?
- Nếu chẳng may gặp phải hoàn cảnh như vậy chắc huynh phải chết mất.
- Nhưng phải nhớ đừng giận dữ và trách móc huynh những điều vô lý nữa nhé.
Dứt lời, chàng tát yêu vào má nàng một cái.
Trong lúc đó, bỗng lòng chàng nổi lên một cảm giác lạ lùng, làm cho mặt đỏ phừng, hai mắt đỏ ngầu, chàng đưa hai tay ra ôm chặt nàng vào lòng. Hơi thở dồn dập nói:
- Huệ Muội! Huynh… Đặng Thu Huệ nhìn qua, cũng đủ biết tâm tình của chàng trai này như thế nào rồi, nàng hất tay chàng ra đứng dậyï nói:
- Thôi! Muội đã rõ rồi, vậy từ nay trở đi huynh chớ nên vì một việc gì mà quên đi những gì đã xảy ra ngày hôm này.
Lý Thanh Hùng bừng tỉnh, biết mình có cử chỉ hèn hạ, nên không dám nhìn vào mặt Đặng Thu Huệ, cúi đầu xuống vì xấu hổ.
- Đặng Thu Huệ hiểu ý, bước lại nói:
- Có chuyện gì mà huynh sững người ra thế? Hay là muội có gì không vừa lòng huynh nên huynh giận.
Lý Thanh Hùng ngước mặt lên, nhìn nàng nói:
- Huynh có lỗi với muội, chớ muội đâu có lỗi gì?
Hai người đang mê man trong bể tình bỗng cửa động từ từ mở ra, tiếng chân người từ ngoài bước voà " Độp độp".
Tiếp đó, lại có tiếng của Tiểu Bảo vọng vào:
- Tiểu Bạch! Hãy mau ra đây, đừng vào trong làm ồn mà mất mạng.

Hai người thất kinh, vội lui ra ai về chỗ nấy.
Chỉ trong chốc lát, Tiểu Bảo từ ngoài chạy vào, nhìn vào mặt Lý Thanh Hùng đoạn nhìn Đặng Thu Huệ mặt mày dáo dác, nó bước đến gần Đặng Thu Huệ hỏi:
- Thương thế của cô không tái phát chứ?
Đặng Thu Huệ bẻn lẽn nói:
- Thương thế của cô đã giảm nhiều rồi, không có gì đáng ngại nữa.
Đặng Thu Huệ vừa nói, vừa giả vờ khóc mới nín, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Lý Thanh Hùng tỏ ra giận dữ.
Nhưng những cử chỉ ấy làm sao tránh khỏi cặp mắt ranh mãnh của Tiểu Bảo, nó mỉm cười nói:
- Hùng thúc! Sao không xin lỗi để cô Huệ vui lòng? nếu để cô giận mãi thì khổ lắm!
Lý Thanh Hùng không hiểu gì cả, nét mặt ngơ ngác như người mất hồn.
Tiểu Bảo cau mày nói:
- Tại sao chú lại ngây người ra như vậy? Nếu cần, cháu xin lỗi dùm chú được không?
Không để cho Lý Thanh Hùng trả lời Tiểu Bảo vội bước đến bên giường, nghiêm trang nói:
- Thưa cô! Cháu, cháu… Đặng Thu Huệ ngồi dậy, dụi mắt, nở một nụ cười, chận lời, nói:
- Thôi thôi! Như thế là đủ rồi, cô không giận chú cháu ngươi nữa, hay dang ra mau lên!
Tiểu Bảo vui vẻ nói:
- Nếu cô đã không giận chú cháu nữa thì hãy vui lên đi!
Đặng Thu Huệ liếc nhìn Lý Thanh Hùng vui vẻ nói:
- Hùng ca! Muội đói bụng quá, mau nướng thức ăn để chúng ta lót lòng đi.
Lý Thanh Hùng vui vẻ đánh lửa nướng mấy con gà còn lại. Chỉ trong chốc lát, chàng đã nướng xong, mùi thơm bát ngát.
Tiểu Bảo vui vẻ chạy đến xé gà ra ăn ngấu nghiến.
Thế là ba người xúm xít ăn một bữa ngon lành.
Ăn xong, Lý Thanh Hùng vui vẻ nhìn Đặng Thu Huệ, nói:
- Huệ Muội! Từ nay muội có muốn chúng ta sống vui vẻ như thế này hay muốn chúng ta phải xa cách nhau?
Đặng Thu Huệ liếc nhìn chàng, nói:
- Tại sao huynh lại hỏi thế? Muội mà xa huynh, thì có chết mới hết thương nhớ đó!
- Nếu vậy thì muội phải nghe lời huynh tất cả mọi việc mới được,

đừng có cãi lời huynh là được.
- Thôi đừng đùa nữa, từ nay muội sẽ nghe theo lời dạy bảo của huynh.
- Thế là từ đó trở đi, Đặng Thu Huệ muốn làm một công việc gì phải có sự đồng ý của Lý Thanh Hùng nàng mới dám làm, không bao giờ dám tự ý cả.
Sáng hôm sau, lương khô đã hết, Lý Thanh Hùng vào động nói với Đặng Thu Huệ:
- Muội ở nhà cố gắng vận công chữa thương, bây giờ huynh phải vào rừng kiếm thức ăn.
Dứt lời chàng quay lại dặn Tiểu Bảo:
- Hôm nay cháu phải ở nhà chăm sóc cho cô Huệ. Đừng vào rừng nữa mà mất hoà khí đó.
Lý Thanh Hùng căn dặn xong, quay mình chạy thẳng vào rừng.
Mãi cho đến trưa, Lý Thanh Hùng mỗi tay xách ba con gà rừng hăng hái bước vào động.
Vào đến cửa động, chàng đưa tay gõ mấy tiếng, nhưng lạ thay không thấy Tiểu Bảo ra đón, chàng thất kinh không suy nghĩ gì nữa vứt mấy con gà xuống đất, tông cửa bước vào.
Vào trong động chàng thấy một cảnh quang vô cùng kinh khủng, đá nát văng đầy động, Tiểu Bảo văng vào vách, máu miệng trào ra lai láng. Nằm ngất xỉu, còn Đặng Thu Huệ không còn trên giường đá nữa.
Lý Thanh Hùng nghẹt thở, xây xẩm cả mặt mày chệnh choạng bước đến bên Tiểu Bảo, cúi xuống ôm nó lên, đem đặt lên giường đá.
Chàng biết Tiểu Bảo bị trọng thương, nên không dám lơ đễnh vội điểm vào mấy yếu huyệt cho máu ngưng chảy, rồi mở áo ra xem xét chỉ thấy trước ngực nó đỏ bầm, sưng lên, nội phủ vẫn còn nguyên, chưa bị nát, hơi thở còn thoi thóp.
Lý Thanh Hùng xem xét một lúc, lẩm bẩm:
- Ôi nguy thật! Nếu ta về trễ một chút nữa thì e rằng tính mạng của nó khó mà bảo toàn.
Chàng liền vận công lực của mình, một tay truyền vào cho Tiểu Bảo, một tay đánh thông hai yếu huyệt trước ngực.
Chỉ trong chốc lát, Tiểu Bảo sặc lên mấy tiếng từ từ tỉnh lại.
Lý Thanh Hùng hết đổi vui mừng, vội thò tay vào bọc lấy ra ba viên " Thái Thanh Đơn" bỏ vào miệng, nói:
- Tiểu Bảo! Nuốt lấy mấy viên thuốc này đi.
Một lúc sau, Tiểu Bảo lăn mấy vòng, mửa ra ba cục máu bầm, rồi từ từ mở mắt ra nhìn Lý Thanh Hùng một lúc, sau đó nó nhắm mắt lại.

Thấy Tiểu Bảo đã tỉnh, chàng mới yên lòng, đứng dậy quan sát khắp động. Bỗng chàng bắt gặp một miếng gỗ, bên trên miếng gỗ có khắc mấy dòng chữ “Giết thần quạ của ta thì phải bồi thường bằng sư muội của ngươi”.
Lý Thanh Hùng đứng sững một lúc, lầm bẩm:
- À! Té ra lão Huỳnh Long Sơn Sói Dương đến đây bắt Huệ muội đi để trả thù cho thần quạ của lão.
Xem xong mấy dòng chữ trên tấm gỗ, Lý Thanh Hùng căm hận vô cùng, muốn tìm đến giết chết lão ta ngay lập tức, nhưng ngặt vì Tiểu Bảo đang bị thương trầm trọng, chàng không tiện bỏ đi. Chàng đành thở dài, chờ khi Tiểu Bảo bình phục sẽ đến Huỳnh Long Môn tìm Sói Dương để vấn tội.
* * * Nguyên là, sáng hôm ấy khi Lý Thanh Hùng chưa rời khỏi động thì đã có một đám người mặc đồ xám tro, lấp ló ngoài động, không dám vào tỏ ra sợ sệt lắm.
Đến khi chúng thấy Lý Thanh Hùng rời khỏi động, chúng vội vã núp lại, chờ khi bóng chàng khuất sau lùm cây, chúng mời dám xông vào.
Lúc này, Đặng Thu Huệ và Tiểu Bảo đang vui đùa, bỗng con Tiểu Bạch từ ngoài động hoảng hốt chạy vào đến cắn áo của Tiểu Bảo kêu “ Chít chit”.
Tiêu Bảo cứ tưởng con Tiểu Bạch vui đùa với nó. Vì thường ngày nó không lúc nào không đùa giỡn cả, nên không quan tâm đến, nên nó vẫn vui đùa như trước.
Chẳng bao lâu, bỗng thấy trước mặt xuất hiện hai lão già mặc áo xanh, mặt mày hung ác.
Tiểu Bảo hoảng hồn hét lớn lên một tiếng, chạy đến ôm lấy Đặng Thu Huệ lên toan toan chạy ra khỏi động.
Một trong hai lão già cười ha hả nói:
- Chạy đi đâu nhóc con! Khắp cả động này đã bị đồ đệ của ta bao vây cả rồi. Hãy đứng lại theo ta về Huỳnh Long Sơn, nếu trái ý thì mất mạng bây giờ.
Tiểu Bảo biết mình không thể nào thoát khỏi ra nơi này được, tức giận liền đặt Đặng Thu Huệ xuống, vung tay đánh ra song chưởng, tống thẳng vào mặt hai lão già.
Hai lão gìa cười một tràng dài, giơ tay lên, tức thì một luồng chưởng phóng ra cản luồng chưởng của Tiểu Bảo lại.
“Đùng” một tiếng! Tiểu Bảo bị văng vào vách động, hộc máu ngất luôn.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 17
Cuộc Hành Trình

Đặng Thu Huệ thấy Tiểu Bảo vì mình mà phải thác oan, nên không còn sợ gì nữa vội đứng lên, vung chưởng đánh tới. Nhưng khổ thay vết thương nàng chưa lành, mà dùng sức quá nhiều nên bị đau nhói lên, không thể xuất thủ kịp, nàng "á" lên một tiếng té quỵ xuống đất.
Hai lão già áo xam cười đắc ý, từ từ bước đến định đưa ta ra điểm huyệt nàng, bỗng từ bên ngoài cửa động có tiếng la thất thanh:
- Sư phụ! Hãy cận thận, lùi lại lập tức! Con nhỏ này võ công vô cùng lợi hại, nếu sơ ý ắt phải bỏ mạng đó.
Thì ra tiếng nói đó là của Bạch Hà, lúc trước đi tìm thần quạ, đi ngang qua đây, định bắt Đặng Thu Huệ, nhưng rủi thay bị nàng tát cho một cái, thất kinh đến bây giờ.
Hai lão già nghe nói không dám khinh thường, vần toàn lực vào hai tay từ từ tiến đến.
Khi còn cách Đặng Thu Huệ độ hai bước, hai người vẫn không thấy nàng có cử chỉ gì khác thường, nên đưa tay điểm vào mạch môn huyệt của nàng.
Đặng Thu Huệ lúc này không sao né tránh được chỉ "á" lên một tiếng rồi ngất lịm.
Hai lão già cười đắc ý, quay qua phất tay ra lệnh cho toán đệ tử vào khiêng Đặng Thu Huệ về Huỳnh Môn Sơn.
Trước khi hai người rời khỏi nơi này, họ tìm một miếng gỗ dùng kiếm khắc mấy chữ, ném vào một góc rồi tung mình theo bọn đệ tử về Huynh Môn Sơn.
Hai lão già này một người là Sói Dương Lão Nhân, còn một người là sư huynh của Sói Dương tên là Phỉ Báo Lão Nhân.
Hai ngày sau, thương thế của Tiểu Bảo đã lành, Lý Thanh Hùng không dám chần chờ nữa vội hỏi nguyên do vì sao lại xảy ra chuyện này, rồi cùng nhau nhắm hướng Huỳnh Môn Sơn thẳng đến.
Huỳnh Môn Sơn ở trên một đỉnh núi cao, về phía Đông của Tỉnh Hiệp Tây và Sơn Tây ở giữa con sông Hoàng Hà.
Ngày đi đếm nghỉ, hai ngươ phải đi mất nắm ngày mới đến Huỳnh Môn Sơn.
Vào một buổi sáng tinh sương, dưới chân núi Huỳnh Môn có một cặp thiếu niên xuất hiện thơ thẩn tìm lối lên núi. Không cần giới thiệu ai cũng biết rõ hai người đó là Lý Thanh Hùng và Tiểu Bảo.
Thơ thẩn tìm mãi từ sáng đến chiều, hai người mới tìm ra được một

lối lên núi.
Tiểu Bảo ngước mặt lên, thấy bên trên có đặt một tấm bảng ghi mấy chữ “Can Thiền”, nó nói:
- Hùng thúc! Đây có lẽ là ngõ vào Huỳnh Môn Sơn. Chắc chúng ta tìm được Sói Dương trả thù rồi đó, vậy bây giờ trời cũng đã tối rồi, chúng ta đi tìm tửu điếm gần đây ăn cho đỡ lòng rồi sáng mai sẽ tính sau.
Lý Thanh Hùng lúc này lòng nóng như lửa đốt, không biết tánh mạng của Đặng Thu Huệ ra sao. Bao nhiêu lời nói than thết mấy đêm trước hiện lên trong đầu chàng, chàng không sao chịu được, đứng ngây người ra như con gà gỗ.
Đang lúc mơ màng, Lý Thanh Hùng bỗng nghe Tiểu Bảo nói trời đã tối, chàng giật mình sực tỉnh, mặt mày ngơ ngác hỏi:
- Bây giờ chúng ta đi đây đây?
- Chúng ta nên tìm một tửu điếm gần đây, ăn uống nghĩ ngơi, mai sáng sẽ tính đến việc tìm Sói Dương.
Lý Thanh Hùng thấy trời sắp tối, nếu có bôn ba tìm Sói Dương cũng chẳng nhằm vào đâu, nên gật đầu ưng thuận.
Tiểu Bảo vui vẻ nắm tay Lý Thanh Hùng nhắm hướng thị trấn tiến tới.
Nhưng vừa đi được hai trượng, bỗng trước mặt có tiếng la hét vang trời. Chỉ trong chốc lát, một con ngựa xuất hiện, chạy tung tăng nhắm hướng hai người thẳng đến.
Theo sau con ngựa có một tốp người la ôi ối.
Hai người vội dừng chân, trố mắt nhìn cảnh tượng lạ lùng đó.
Bỗng có tiếng hét vang lên, bóng người vụt đến, đón đường con ngựa lại.
Tức thì một tiếng hí thất thanh, con ngựa văng ra, từ từ quỵ xuống không cử động.
Lý Thanh Hùng ngạc nhiên, thì đã nhận ra người vừa xuất hiện lại là một thiếu nữ đẹp như tiên nữ giáng trần, bất giác Lý Thanh Hùng buột miệng khen:
- Ôi đẹp làm sao!
Thiếu nữ liếc mắt nhìn Lý Thanh Hùng thấy chàng chăm chăm nhì mình không chớp mắt, nàng mỉm cười nói:
- Hai ngươi từ đâu đến? Sao thấy nguy hiểm mà không tránh, lại đứng nhìn sững như thế? Nếu tôi không kịp thời ra tay thì hai người đã mất mạng rồi!
Lý Thanh Hùng đang ngất ngây trước sắc đẹp của nàng, thì nàng bỗng nhiên nở một nụ cười thật tươi, làm cho đầu óc chàng rối loạn thêm.

Thiếu nữ thấy cử chỉ của Lý Thanh Hùng như vậy, cười một tràng dài, đánh thoắt một cái tức thì thân nàng như một làn khói trắng vụt biến mất.
Nếu lấy sắc đẹp của thiếu nữ này sao với Đặng Thu Huệ thì Đặng Thu Huệ chỉ được bảy tám phần thôi, không sao sánh kịp sắc đẹp của thiếu nữ này.
Thiếu nữ đã đi mất, nhưng Lý Thanh Hùng vẫn chưa chịu đi, cứ đứng ngây người ra đó.
Lúc này dân làng từ sau đuổi đến, bao vây lấy con ngựa la hét vang trời. Trầm trồ vang cả một góc trời làm cho Lý Thanh Hùng bừng tỉnh chàng thở ra một hơi dài thầm nghĩ:
"Ôi! Từ khi ta bước chân t rên giang hồ cho đến nay chưa bao giờ thấy một cô gái nào đẹp và có khinh công thâm hậu đến thế. Quả thật là một giai nhân tuấn kiệt".
Tiêu Bảo thấy thuật khinh công của thiếu nữ kia quả thật là tài tình, nó thích thú vô cùng, vỗ tay tán thưởng không ngớt, đoạn bước lại bên Lý Thanh Hùng cười hì hì nói:
- Sao Hùng thúc ngây người ra thế? Nếu cháu có được võ công tuyệt học như chú thì cháu quyết so tài cùng cô thiếu nữ đẹp ấy, chứ không chịu bỏ qua như vậy đâu.
Dân làng lúc bấy giờ đang xầm xì bàn tán về việc đả thương con ngựa. Có người nói:
- Người nào lại có sức mạnh như thế mà lại có thể giết được một con vật này trong chớp mắt như vậy? Thật là một kỳ nhân, chúng ta chưa từng thấy.
Có người lại nói:
- Không phải ai giết cả, chính nói đã tới số nên nhủi đầu vào đây mà chết đó.
Có người cãi lại:
- Không! Đây nhất định có một kỳ nhân nào giết nó.
Họ bàn tán xôn xao, làm ồn cả một góc trời. Nhưng rốt cuộc không một ai tìm ra lý do gì con ngựa bị chết.
Bàn tán, cãi cọ một lúc, đám dân làng từ từ rút lui mất hết, chỉ còn một vài đứa trẻ nghịch ngợm leo lên cỡi trên mình con ngựa mà thôi.
Lý Thanh Hùng và Tiểu Bảo lần đến, chàng đưa mắt dò xét, nhưng lạ thay trên mình con ngựa không có một vết tích gì. Chỉ thấy con ngựa bị trào nước miếng ra cả đống, nằm chết không kịp dãy.
Tiểu Bảo thấy đói bụng vô cùng, nhưng thấy Lý Thanh Hùng cứ chần chờ mãi, nó cau có nói:
- Hùng thúc! Bây giờ chú có đi ăn không? Nếu không thì chú đứng đó

chờ cháu đi ăn rồi trở lại nhé!
Lý Thanh Hùng nói:
- Chyện gì mà ngươi nôn thế? hãy chờ ta đi với. Chuyến đi của chúng ta là cố tìm cho được Cô Huệ của ngươi, Nhưng muốn tìm thì cần phải dò hỏi tin tức mới được.
- Thì chúng ta đi ăn uống xong sáng mai sẽ đi. Việc tìm kiếm đâu phải một hai ngày là xong đâu, rủi chúng ta bị chết đi thì biết ai đi cứu cô Huệ.
Tiểu Bảo vì đói quá nê nói toàn lời lỗ mãng. Lý Thanh Hùng không thèm chấp nhất nó làm gì, từ từ nhắm hướng thị trấn thẳng đến.
Hai người đi một quãng chừng ba trượng bỗng thấy đằng xa có một ánh đèn leo lét.
Tiểu Bảo vổ tay nói:
- Hùng thúc! Đằng kia có tửu điếm rồi kìa! Thế là chúng ta hết lo đói bụng rồi.
Nói xong, Nó liền vận thêm công lực chạy thật mau.
Chẳng bao lâu hai ngươ đã đến trước cửa tửu điếm. Nhưng lạ thay không thấy một bóng người nào, chỉ thấy có một ngọn đèn dầu leo lét chiếu sáng cả gian nhà.
Lý Thanh Hùng vô cùng ngạc nhiên, không hiểu sao có tửu điếm mà lại không có người. Chàng dáo dác tìm kiếm một lúc thì bỗng nghe Tiểu Bảo nói:
- Kìa! Hùng thúc trên ngưỡng cửa có đề mấy chữ " Tiệm Cơm Hoát khách" có nghĩa là gì vậy?
Lý Thanh Hùng suy nghĩ một lúc, nói:
- Phải rồi khách ở phòng trong cùng, chúng ta hãy đi vào trong thì sẽ rõ.
Hai người bước vào, vừa bước khỏi ngưỡng cửa thì từ dưới nhà bếp có một bà già chừng bảy tám mươi tuổi bước lên dắt hai người vào ngồi nơi phòng sau cùng rồi hỏi:
- Hai vị cần dùng gì để tôi sửa soạn mang lên.
Lý Thanh Hùng vừa ngồi xuống bàn, bỗng nghe Tiểu Bảo kéo áo nói nhỏ:
- Hùng thúc! Người thiếu nữ trẻ đẹp lúc nãy đánh con ngựa cũng vào ngồi ăn ở phòng này.
Lý Thanh Hùng thất kinh, quay lại nhìn thì quả nhiên, người thiếu nữ trẻ đẹp lúc nãy với vẻ mặt đoan trang đang ngồi trước một cái bàn trong góc phòng ăn ngon lành.
Lý thanh Hùng vừa đưa mắt nhìn, thì bỗng gặp đôi mắt huyền đen láy của thiếu nữ đang chăm chú nhìn mình. Chàng lạnh mình quay đi

nơi khác.
Tuy không dám nhìn mặt thiếu nữ, song trong lòng chàng cảm thấy khó chịu vô cùng. Và hình như có một mãnh lực vô hình nào khiến tim chàng dao động không ít.
Bà lão thấy Lý Thanh Hùng có cử chỉ lạ lùng lại không trả lời câu hỏi của mình, nên bà hỏi tiếp:
- Xin hai vị cho biết cần dùng gì?
Tiểu Bảo nhanh nhẩu đáp:
- Bà dọn cho cúng tôi một mâm cơm gà và một hủ rượu ngon.
Bà lão quay vào trong, chẳng bao lâu bà bưng ra một mâm cơm mùi thơm bát ngát.
Vừa đặt xuống bàn, bà đã quýnh quáng chạy đến bên thiếu nữ giọng run lập cập nói:
- Cô nương! Con ngựa lúc nãy con chưa chết, nó đã tỉnh lại và hiện giờ đang nhắm quán của lão tiến đến.
Thiếu nữ thấy cử chỉ sợ sệt của bà, mỉm cười nói :
- Đã có tôi đây xin bà chớ lo. Nếu nó đến tôi sẽ đập cho nó nát óc ngay.
- Không không! Tôi coi bộ nó mạnh gấp đôi lúc nãy, nếu cô nương có lòng tốt thì hãy đánh nó sớm chừng nào thì hay chừng nấy, đừng để nó đến nơi trở tay không kịp.
Bà cứ yên tâm, không sao cả, cứ tin tưởng vào hai canh tay của tôi là được.
Thiếu nữ vừa nói, vừa liếc nhìn Lý Thanh Hùng tỏ ý trêu ghẹo, nói:
- Nó không phải điên thật đâu. Nó vì muốn kết bạn với con " A Lan" của tôi mà không được, nên mới giả điên như thế, nếu đuổi nó đi thì e rằng nó sẽ điên thật.
Tiểu Bảo không nhịn được, bất giác cười ha hả vang lên.
Lý Thanh Hùng định tìm lới ngăn cản nhưng không còn kịp nữa.
Thiếu nữ thẹn đỏ mặt đứng dậy nhìn Tiểu Bảo nói:
- Oắt Con! Ngươi cái gì? Lời nói ta không đúng sao?
Tiểu Bảo cười ngặt nghẽo nói:
- Trời sanh cái miệng để cười, sao cô cấm tôi? Tôi cười mặc tôi, cô nó mặc cô, đâu có liên quan gì?
Thiếu nữ trẻ đẹp bị Tiểu Bảo hỏi mấy câu không biết đường nào trả lời, nên cúi mặt làm thinh.
Lý Thanh Hùng nạt lớn:
- Tiểu Bảo! Im miệng lại đi! Nếu không ăn nữa thì chúng ta lên đường.
Bị quở phạt, Tiểu Bảo không dám nói nữa, cúi đầu le lưỡi, rồi bưng

bát cơm lên ăn.
Thiếu nữ được Lý Thanh Hùng gỡ thẹn, từ từ ngồi xuống, nói thầm:
- Đồ vong ân! Nếu lúc nãy tay không ra tay cứu kịp thì mạng sống của các ngươi giờ đâu còn mà khoác lác đến thế!
Tiếng nói tuy nhỏ, nhưng với công lực thâm hậu của Lý Thanh Hùng, chàng nghe không sót một chữ nào. Còn Tiểu Bảo vì công lực còn non nên nghe tiếng được tiếng mất, nhưng nó là một người thông minh, chỉ cần nghe mấy tiếng đó cũng đủ hiểu thiếu nữ đó muốn nói gì rồi. Nó tức giận định đứng dậy gây chuyện, nhưng bỗng nghe Lý Thanh Hùng dùng cách truyền âm nói nhỏ:
- Tiểu Bảo! Ta cấm ngươi không được nói một lời nào nữa, dầu là chuyện trái tai, nếu trái lời thì đừng có trách ta.
Lý Thanh Hùng căn dặn Tiểu Bảo xong, từ từ đứng lên, bước đến bàn thiếu nữ xá một cái nói:
- Tại hạ xin đa tạ Ơn cứu mạng lúc nãy của cô nương.
Ngừng một lúc, chàng hỏi tiếp:
- Xin cô nương vui lòng cho tai hạ được biết cao tánh đại danh?
Thiếu nữ thấy chàng ra dáng người không biết võ, và mảnh mai như một chàng thư sinh lại tỏ ra lễ phép ôn hoà, nên nàng rất bằng lòng nói:
- Xin chớ quá lời, là việc làm của một nghĩa hiệp giang hồ không cần phải nói đến ân nghĩa làm gì. Còn tôi với các hạ không quen biết nhau, không cần biết tên làm gì.
Lý Thanh Hùng khẩn khoản:
- Cô nương làn người đã cứu mạng của tôi, là một ân nhân của tôi, thì tôi cần phải biết tên mới được.
Thiều nữ cười ngất nói:
- Tôi đã nói thế sao các hạ không hiểu? Đây không phải là ân nghĩa mà là một nhiệm vụ. Hơn nữa các hạ là một thư sinh thì biết tên tôi để làm gì?
Lý Thanh Hùng quả thật là một con người trên thế gian có một không hai.
Chàng có một võ công tuyệt thế, nhưng thân mình lại có vẻ yếu đuối như một gã thư sinh mà khách giang hồ đều khinh thường. Nhưng chàng vẫn không oán giận, đã vậy với cử chỉ của chàng dầu ai có võ công thâm hậu đến đâu cũng không thể nào biết được.
Lý Thanh Hùng mỉm cười nói:
- Phải! Tôi là một thư sinh, không đáng hỏi đến tên của một nữ hiệp giang hồ, nhưng cô nương là người đã cứu mạng tôi, là người ân nhân của tôi, tôi cần phải biết tên để sau này có cơ hội đền đáp.

Thiếu nữ thấy Lý Thanh Hùng nằng nặc đòi biết đến tên của mình để đền ơn, bỗng nàng cười lên một tràng dài, thầm nghĩ:
-“Anh chàng này sao ăn học ngu thế? Ta đã nói đủ điều mà vẫn còn chưa hiểu.
Được rồi ta cứ cho hắn biết để xem hắn đền ơn ta bằng cách nào?”
Nghĩ vậy nàng liền nghiêm giọng nói:
- Vậy các hạ hãy ngoáy tai mà nghe cho rõ. Tôi họ Lục tên Ngọc Hoa, theo thầy học võ từ lúc lên sáu, bái Thiên Sơn Thần Ni làm sư phụ, Giang hồ thường gọi là Nguyệt Lý Hằng Nga.
Lý Thanh Hùng biết được thiếu nữ kia là đồ đệ của Thiên Sơn Thần Ni, bất giác chàng sửng sốt một lúc, vì chàng từ lúc nhỏ được nghe sư phụ kể rằng “Thiên Sơn Thần Ni là một quái kiệt võ lâm, võ công thâm hậu, tuổi tác đã cao.” Nhưng tại sao lại thu nhận một đồ đệ tuổi mới đôi mươi, thật là kỳ lạ Lý Thanh Hùng cố lấy lại bình tĩnh, cúi đầu bái tạ nói:
- Cám ơn cô nương đã không chê phận hèn mà cho bết cao danh, kẻ hèn này thật vinh hạnh vô cùng.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy cử chỉ thấp hèn của Lý Thanh Hùng không thể nào nhịn cười được. Nàng ôm bụng cười ngất không nói một lời.
Tiểu Bảo thấy vậy máu nóng nổi lên, không hiêu Lý Thanh Hùng làm gì. Nó muốn nói vài câu cho đỡ tức, nhưng không dám hở môi, vì sợ Lý Thanh Hùng quở trách, đành nuốt ực một cái, ngồi lặng thinh.
Cười một lúc đã chán, thiếu nữ quay lại hỏi Lý Thanh Hùng:
- Còn cao danh của các hạ là gì? Nói cho tôi biết xem nào?
Lý Thanh Hùng giật mình. Chàng không ngờ nàng hỏi những lời như vậy, nên lúng túng vô cùng nhưng chàng lập tức lấy lại bình tĩnh ngay, định dùng lời noi dối, nhưng lương tâm không cho phép và chàng nghĩ rằng nàng không làm gì được mình nên nói:
- Tôi họ Lý… Không hiểu sao chỉ nói được có mấy mấy tiếng “Tôi họ Lý” rồi chàng im bặt, đứnng ngây người như tượng gỗ.
Nguyệt Lý Hằng Nga chỉ nghe chàng nói có mấy tiếng rồi im bặt, nàng thúc giục:
- Chẳng lẽ tên các hạ là “ Tôi họ Lý” thôi hay sao?
Tiểu Bảo thấy thiếu nữ nhục mạ Lý Thanh Hùng quá lời, không chịu được nữa đứng dậy nói nhanh:
- Thúc thúc tôi họ Lý tên Thanh Hùng nghe rõ rồi chưa?
Lý Thanh Hùng muốn tìm lời chận lại, nhưng không còn kịp nữa.
Nguyệt Lý Hằng Nga nghe ba tiếng “Lý Thanh Hùng” thì liền giật nẩy người, thốt lên một tiếng “á” đôi mắt nhìn chăm vào Lý Thanh Hùng thầm nghĩ:

“Á! Té ra con người ốm yếu kia là Bệnh Thư Sinh Lý Thanh Hùng? Ồ! Buồn cười thật! Ta thật không ngờ con người đó lại có nhiều cử chỉ thấp hèn như vậy”!
Lý Thanh Hùng quét mắt nhìn Tiểu Bảo một cái tỏ ra giận dữ vô cùng, nhưng vì hổ thẹn quá, chàng không nói nên lời, chỉ cúi đầu xuống đất.
Tiểu Bảo biết mình phạm tội khá nặng, không dám nhìn Lý Thanh Hùng nữa vội quay mặt đi hướng khác.
Nguyệt Lý Hằng Nga mặt giận hầm hầm lạnh lùng nói:
- Lý thiếu hiệp! Cần gì phải giả vờ như vậy. Dầu sao đi nữa thì tôi cũng là một người đàn bà, đâu có cơ trí gì mà thiếu hiệp định chơi cái trò “Leo cây”.
Lý Thanh Hùng không sao chịu nổi, bước đến nói:
- Lục cô nương! Tôi không dám có hành động đó, xin cô nương chớ có hiểu lầm.
Sự thật việc này không thể nào nói một lời là hết được, mong cô nương hiểu cho, hơn nữa ơn cứu mạng còn chưa… - Thôi thôi! Đừng có nhiều lời vô ích, lâu nay tôi nghe Bệnh Thư Sinh là một tay khét tiếng giang hồ, võ công tuyệt kỹ thì với sự việc xảy ngày hôm nay thì có nghĩa gì đâu mà ngươi phải mang ơn cho nhọc.
Dứt lời, nàng quay sang hướng khác, không thèm nhìn Lý Thanh Hùng nữa.
Qúa uất ức, Lý Thanh Hùng nói:
- Tiếng đồn ấy hơi quá! Với thân phận này thì làm gì có sức nội công ấy được.
Nguyệt Lý Hằng Nga không thèm nói nữa, cứ làm thinh suy nghĩ.
Sỡ dĩ Nguyệt Lý Hằng Nga dùng lời lẽ quá ngông cuồng như vậy là vì từ nhỏ nàng theo sư phụ học võ cho đến lớn, hành hiệp trên giang hồ chưa hề gặp đối thủ nào xứng đáng. Bỗng một hôm nàng nghe tin đồn Bệnh Thư Sinh Lý Thanh Hùng là một tay khét tiếng, ai nghe đên tên cũng phải sợ, nàng ao ước được gặp mặt giao đấu một trận cho thoa? lòng. Hôm nay tình cờ gặp được, nàng cố tình trêu tức để cho Lý Thanh Hùng ra tay.
Nguyệt Lý Hằng Nga lẩm bẩm:
- Bấy lâu nay ta hằng mong gặp mặt xem hắn là một nhân vật thế nào. Ngờ đâu hắn là một bệnh nhân gần chết, mà cử chỉ lại vô cùng hèn hạ. Đứa nhỏ đứng bên xem chừng còn lạnh lẹ hơn hắn nữa.
Lẩm bẩm một lúc, hình như nàng nghĩ ra điều gì, nàng nhìn vào mặt Lý Thanh Hùng nói:
- Lý thiếu hiệp dùng những cử chỉ đó là quá sức khinh thường tôi rồi!

Vừa dứt lời, nàng quay mình một cái, tức thì hai chiếc đũa đen lao tới như hai chiếc phi tiêu, nhắm ngay phía Lý Thanh Hùng phóng tới.
Lý Thanh Hùng nhìn qua nét mặt của nàng đã hiểu ngay dụng ý của nàng, nhưng chàng vẫn ngồi im, chăm chú ăn uống như không có việc gì xảy ra vậy.
Nguyệt Lý Hằng Nga muốn thử sức xem chàng có bãn lĩnh gì không. Nhưng lạ thay! Nàng thấy Lý Thanh Hùng vẫn ngồi yên không nhúc nhích, nàng thất kinh la lên một tiếng thất thanh, vội vã vận công thu đôi đũa lại.
Nhưng không còn kịp nữa, hai chiếc đũa đã đâm vào người Lý Thanh Hùng.
Nguyệt Lý Hằng Nga không còn cách gì hơn, trố mắt nhìn sững.
Nhưng lạ thay đôi đũa không phải đâm vào người Lý Thanh Hùng mà chỉ dính ở ngoài thôi.
Nàng biết lời đồn về Lý Thanh Hùng quả thật không sai, lòng thầm phục vô cùng, lúc này nàng không dám khinh rẻ chàng trai bệnh hoạn đó nữa.
Té ra lúc đôi đũa do tay Nguyệt Lý Hằng Nga phóng tới để thử sức chỉ dính ở ngoài vì chàng lúc này không muốn để cho Nguyệt Lý Hằng Nga khinh khi nữa, nên vận hết toàn lực để kềm chế đôi đũa đó lại.
Lý Thanh Hùng liền dùng “Can Nguyên Công” vào hai ngón tay, phát ra hai luồng chỉ lực đẩy mạnh đôi đủa bay thẳng về phía Nguyệt Lý Hằng Nga. Nhưng đôi đũa gần đến bên mình nàng, chàng vẫy tay một cai tức thì đôi đũa bay về phía bàn ăn rơi xuống nhẹ nhàng.
Lối dùng “Nguyên Lực” đưa đồ này thật trong võ lâm chẳng có mấy người có sức nội công thâm hậu dường ấy.
Nguyệt Lý Hằng Nga từ khi bước chân trên giang hồ chưa thấy ai có được nội công như vậy, bất giác khen:
- Lý thiếu hiệp nội công đã đến mức xuất thần nhập hoá, thật là danh bất hư truyền.
Lý Thanh Hùng lúc nãy thấy nàng quá tự cao, coi người không ra gì, nên mới trổ vài tuyệt chiêu để cảnh cáo nàng mà thôi. Khi nghe nàng khen tặng, chàng chỉ mỉm cười không đáp.
Bỗng ngoài cửa tửu điếm tiếng la hét của dân làng vang rền. Thỉnh thoảng có một vài tiếng ngựa hí hoà lẫn với tiếng ôn ào củ dân làng vang động cả một góc trời.
Nguyệt Lý Hằng Nga giật mình, vội tung mình vụt ra khỏi tửu điếm, biến mất trong bóng tối.
Lý Thanh Hùng vội năm tay Tiểu Bảo vụt chạy theo nàng ra ngoài.

Vừa ra khỏi tửu điếm chừng một trượng, Lý Thanh Hùng đã thấy trước mặt hiện ra một đám người lố nhố, bao quanh một con ngựa đang nhảy tung tăng.
Nguyệt Lý Hằng Nga vừa bước vào giữa, đang định ra tay hạ sát con ngựa, bỗng trong đám dân làng bước ra một gã trung niên mặt mày hung ác, mặc bộ đồ da cọp, bước đến trước mặt nàng hét lớn:
- Nha đầu! Lúc nãy có phải ngươi ngươi đã dùng nội công đã thương con ngựa?
Nguyệt Lý Hằng Nga biết người này không phải là người nhân đạo, nên lạnh lùng nói:
- Nói vậy ngươi là chủ nhân của con ngựa này? Ha! Ha! Ha! Tại sao ngươi lại nuôi một con vật điện khùng mà lại thả ra làm hại dân làng, nếu muốn toàn mạng thì hãy mau đem nó về nhốt lại, bằng không thì ta sẽ giết chết con ngựa này cho người xem.
Người trung niên căm tức, đôi mắt loé hoà quang nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga một cái, nói:
- Nha đầu ngươi đừng phách lối quá! Ngươi biết nơi này là chỗ nào không? Nơi đây không phải để cho một ngươ lạ mặt nào lộng hành được! Trong lúc buồn cho thế sự, ta thả nó ra để làm trò giải trí, thì dân làng nhất loạt, không một ai dám hở môi phàn nàn. Vậy mà hôm nay ngươi quả có mắt mà không ngươi nên mới dám động đến báu vật của Thiên Cang này.
Nguyệt Lý Hằng Nga lạnh lùng nói:
- À! Té ra ngươi là Cang Thiên Nhất Hạc à?
- Câm mồm lại! Cang Thiên Nhất Hạc là sư phụ của ta!
- Nói vậy ngươi là người tay sai đắc lực của Cang Thiên Nhất Hạc? Ồ! Coi người hung hăng như vậy thì đến Cang Thiên Nhất Hạc biết tả sao cho được?
Dân làng nghe được mấy lời này, thích thú vô cùng cười vang lên cả một góc trời, làm cho người trung niên thẹn đỏ mặt, nạt lớn:
- Các ngươi hãy câm miệng lại, ta đập chết hết bây giờ!
Dân làng không dám cười nữa, lặng thinh đưa mắt nhìn nhau dáo dác.
Người trung niên nhìn vào mặt Nguyệt Lý Hằng Nga muốn nẩy lửa nói:
- Nha đầu! Hôm nay ta phải trị ngươi để làm gương cho những kẻ khác.
Hắn liền đánh tra một chưởng gió lộng ào ào.
Tiểu Bảo không nhịn được, bất chấp đến Lý Thanh Hùng cho phép hay không, tung mình nhảy đến trước mặt Nguyệt Lý Hằng Nga Lục

Ngọc Hoa, nói:
- Cô Lục! Để tôi sửa tánh thằng này mới được!
Người trung niên vừa đánh ra, bỗng thấy xuất hiện một thằng bé mới mười tuổi, hắn không nở ra tay, nên vội thu chưởng lại đứng nhìn. Nhưng khi nghe Tiêu Bảo oang oang nhục mạ, hắn không nhịn được nữa, lập tức vung chưởng đánh thẳng vào đầu Tiêu Bảo.
Tiểu Bảo thấy chưởng thê đánh tới quá ác vội lách mình sang một bên đánh thoắt một cái, thân hình bé nhỏ củ nó đà lộn ra sau lưng trung niên, vung tay đánh tới một nhát.
“Bốp” một tiếng vang lên chát chúa, nhát đánh của Tiêu Bảo đã đấp vò lưng của người trung niên.
Tiểu Bảo vì thấp bé nên đánh không tới chỗ yếu huyệt của đối thủ được, hơn nữa sức lực của nó không có bao nhiêu nên người trung niên chỉ có chệnh choạng rồi lấy lại thăng bằng ngay.
Tức đến sôi máu, người trung niên vung đôi chưởng đánh ra, bao vây Tiểu Bảo vào giữa, cố hạ thủ để báo thù.
Nếu lấy công lực mà so thì nội công của Tiêu Bảo không thua người trung niên bao nhiêu. Còn nếu so về võ học thì người trung niên chỉ bằng một phần ba của Tiểu Bảo, nên chỉ thấy nó lách mình một cái đã thoát khỏi vòng vây chưởng lực kia, và đồng thời dùng “Phi Thân Phật Niệm” lộn theo gió như bướm vờn hoa, miệng cười ha hả tỏ vẻ đắc ý.
Dân làng trông thấy vỗ tay tán thưởng, tiếng vỗ tay vang dây không ngớt.
Bỗng thấy Tiểu Bảo cử động, tức thì một tiếng kêu tham thiết vang lên, thân hình của người trung niên văng ra mấy trượng, rơi xuống đất, trào máu miệng chết tươi.
Tiểu Bảo cười hì hì, chấp tay hướng về phía Nguyệt Lý Hằng Nga nói:
- Cô Lục! Cháu đã trị thằng này xong rồi!
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy Tiểu Bảo còn nhỏ mà võ công quá cao cường như vậy lòng thầm phục vô cùng. Nàng cho rằng đứa nhỏ này ngày sau ắt là một võ công đệ nhất thiên hạ, nên vui vẻ trả lễ, nói:
- Cô rất khâm phục tài nghệ của cháu và chúc cháu chóng thành một đệ nhất anh hùng trong thiên hạ.
Hai người đang nói chuyện vui vẻ, bỗng từ xa tiếng vó ngựa phi đến dồn dập, dân làng thất kinh quay lại xem, rồi chạy tán loạn, có người sợ đến quýnh quáng không chạy được, la lớn:
- Chết rồi! Thiên Cang Nhất Hạc đến đó!
Chẳng bao lâu, đoàn người đã phi ngựa đến trước bọn người Lý

Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng quét mắt quan sát, chàng thấy đoàn người vừa phi ngựa đến chừng năm người, dẫn đầu là một lão già uy phong lẫm liệt trong bộ đồ da cọp, mặt mày hung ác, đôi mắt láo liên nhìn bốn phía. Bỗng lão ta bắt gặp một cái xác nằm chết sống sượt trên vũng máu, cách tửu điếm chừng năm trượng. Bất giác lão "á" lên một tiếng phất tay ra lệnh phi ngựa đến bên xác chết đó.
Đoàn người cỡi ngựa cũng phi theo lão già ấy.
Đên nơi, lão vội nhảy vụt xuống, đi quanh một vòng mắt nhìn chòng chọc không rời.
Đoàn người theo sau cũng xuống ngựa trố mắt nhìn.
Lúc này đường sá tràn ngập cả người, nhưng lúc này vắng lặng. Cảnh vật đều chìm trong bóng tối mập mờ.
Nhìn vào xác chết một lúc, lão lạnh lùng ngước mặt nhin chung quanh. Nhưng lão không thấy ai là người có võ công thượng thặng cả, chỉ thấy một bà già chừng tám mươi tuổi, một cô gái đẹp như hoa, có cử chỉ còn nhà võ, còn lại một chàng thanh niên yếu ớt và một đứa nhỏ mới mười tuổi, lão lẩm bẩm:
- Lạ thật! Tại sao nơi đây chỉ có mấy người vừa già, vừa bệnh, vừa nhỏ, thì ai đã hạ thụ được đồ đệ trung tín của ta võ công cao cường như vậy? Chẳng lẽ con nhỏ mặc áo xanh kia hạ thủ sao?
Lý Thanh Hùng liếc nhìn lão già một cái, thầm nghĩ:
"Thiên Cang Nhất Hạc quả thật tin đồn không sai. Ta chỉ nhìn qua ánh mắt cũng đủ biết hắn có một nội công ghê người, ta không thể nào địch lại nổi." Thiên Cang Nhất Hạc lạnh lùng nhìn mấy người còn lại, hỏi:
- Ai là người đã giết người này hã nói mau, nếu không ta đập chết hết bây giờ.
Tiểu Bảo thấy lão gì quá ư tự đãi, nổi giận, bước ra ngang nhiên nói:
- Chính tôi đã giết hắn đó, nều cần tôi sẽ ra tay sửa trị Ông luôn.
Thiên Cang Nhất Hạc liếc nhìn xác chết, đoạn liếc nhìn Tiểu Bảo, lòng cảm thấy lạ lùng, thầm nghĩ:
"Đệ tử ta là một người có võ công thâm hậu tại sao lại chết dưới tay của một thắng oắt con miệng còn hôi sữa?" Lão không tin, lạnh lùng nói:
- Ngươi? Ngươi đã giết nó à?
- Đó là lẽ đương nhiên, có gì mà ông phải hỏi. Tôi chỉ cần dùng chút ít công lực là đủ để kết thúc mạng sống của nó rồi! Ha! Ha! Ha!… - Khá lắm oắt con! Nhưng ta hỏi ngươi nó đã gân nên tội gì mà ngươi nỡ xuống tay hạ sát nó?

Chẳng biết lão già này có dụng ýgì mà chỉ nói toàn là những lời êm dịu, khiến người nhẹ dạ không thể không lầm mưu.
Nhưng những lời nói ấy làm sao qua mắt được Tiêu Bảo là một đứa ranh mãnh, chuyên lừa người, nó nhanh nhẩu đáp:
- Tôi không dám nhận những lời khen tặng quá đáng của ông. Tôi chỉ biết chút ít võ công để hộ than mà thôi, nhưng ông muốn biết hành động tồi bại của đồ đệ Ông, thì cứ vào làng mà hỏi, đừng hỏi tôi làm gì. Nếu tôi có nói ra ông cũng không tin.
Thiên Cang Nhất Hạc vẫn với vẻ mặt lạnh như tiền, nói:
- Lão phu hỏi như vậy, nếu thiếu hiệp vui lòng thì tỏ bày cho lão rõ, còn không thì thôi. Nhưng lão phu muốn biết cao danh của thiếu hiệp là gì?
Tiểu Bảo thấy lão già cố tìm lời ngon ngọt để dụ dỗ và thừa cơ hội thuận tiện hạ thủ, tức giận vô cùng, liếc nhìn ông ta một cái nói:
- Khỏi cần phỉa biết tên họ nhau làm gì. Tôi đã giết đồ đệ của ông, hành động ấy tôi đã nhận lãnh. Nếu muốn trả thù, thì hãy ra trước công chúng mà hành động, đừng dùng thủ đoạn nhục nhã ấy mà anh hùng thiên hạ cười hổ mặt đó.
Thiên Cang Nhất Hạc biết không thể dụ thằng nhỏ này, nổi giận nói:
- Hay lắm! Thật người không biết trời đất là gì, ta thấy ngươi còn nhỏ, nên không nỡ ra tay hạ thủ. Ngươi thấy thế lại khinh nhờn, nhục mạ ta quá lời, vậy thì đừng trách ta độc ác.
Dứt lời, lão quay lại nhìn đám thuộc hạ hét:
- Các ngươi còn chờ gì mà không bắt nó cho ta.
Tiếng nói của ông vừa dứt, từ sau đã có hai bóng đen vụt đến, bao vây Tiểu Bảo vào giữa.
Tiểu Bảo cười lên một tràng dài, đôi vai nhún một cái, thân hình vút lên, bay ra khỏi vòng vây, lập tức vận toàn lực dùng tuyệt học của ông nội truyền lại, phát ra một chưởng nhắm hai bóng đen phóng đến.
Chưởng phong vừa đánh ra, tức thì hai tiếng " bốp, bốp" vang lên, hai bóng đen chưa kịp ra tay, đã bị hai chưởng đánh trúng té lộn mấy vòng suýt bỏ mạng.
Hai người cảm thấy nhục nhã, nổi giận, dùng toàn lực hợp sức đánh tới một chưởng gió lộng ào ào, nhắm ngay yếu huyệt của đối thủ công đến.
Tiểu Bảo là một đứa trẻ đa mưu túc trí, gan dạ phi thường, liền dùng "Phi Thân Phật Niệm" tung mình nhảy sang một bên tay trái đánh tới một chưởng, tay mặt thả rũ xuống, rồi lộn mình theo luồng chưởng của hai người trông rất đẹp mắt.

Hai người kia tức giận, phát ra một lúc mười hai chiêu, tống thẳng đến. Nhưng lạ thay, chưởng công đến mau chừng nào, Tiểu Bảo càng né tránh mau chừng nấy.
Cho nên, chỉ trong chốc lát, hai người đã thở ồ ồ như trâu rống.
Thiên Cang Nhất Hạt căm tức vô cùng, vì đệ tử của ông hằng ngày hung hăng quá sức, nhưng khi gặp phải địch thủ rồi thì bị người ta làm trò cười. Thật là đồ vô dụng cho ăn uống cơm uống cháo, truyền võ nghệ để nó làm nhục sư môn. Ôi! Nhục nhã làm sao!
Nghĩ đến đây, không sao chịu được, không còn phân biệt lớn hiếp nhỏ, lão hét lên một tiếng, tung mình lên không, nói vọng xuống:
- Tất cả hãy mau dừng tay lại!
Tiếp theo, thân lão như một ngôi sao rơi vào giữa trận, lão vung tay dùng toàn lực tống thẳng đến Tiểu Bảo một chưởng.
Tiểu Bảo thấy hai người kia thua trận rút lui. Nó mỉm cười đắc ý, nhảy ra khỏi vòng chiến. Nhưng chân vừa chấm đất, thì một luồng chưởng lực ào ào tấn công đến, không làm sao tránh kịp.
Tiểu Bảo vì còn nhỏ, trí óc còn non, đâu biết được thâm ý ác độc của lão ta, thấy mình thắng thế là vui vẻ khoe khoang, đâu nghĩ gì đến hậu quả, nên không đề phòng gì cả.
Trong lúc nguy cấp, không còn biết tình gì hơn nó la lên một tiếng thất thanh, chiêu "Bá Vương Cử Đảnh" hai tay giơ lên đón luồng chưởng ác độc ấy lại.
Chiêu này là một tuyệt học của Vạn Niệm Tổ dùng để hộ thân trong lúc nguy cấp, nó có thần lực ghê người, nên dầu đối thủ là võ lâm có hạng cũng không thể nào hạ thủ được.
Thiên Cang Nhất Hạt "ý" một tiếng, lập tức thâu chưởng lại, nhìn thẳng vào mặt Tiểu Bảo nạt lớn:
- Vạn lão là gì của ngươi?

Hồi 18
Tấm Lòng Hiệp Nghĩa

Tiểu Bảo thấy ông ta đột nhiên thâu chưởng lại và hỏi một cách đột ngột như vậy nên nhanh nhẩu đáp:
- Là ông nội của ta! Nhưng sao?
- Nếu phải là ông nội của ngươi thì việc hôm nay xin hoà giải và ngươi nhớ về nói lại với ông nội ngươi là ngày trước ông ta đã cứu

ta một mạng, giờ đây ta tha chết cho ngươi, như thế là lão phu đã đền ơn cứu mạng cho ông ta xong và ta khuyên ngươi nên mau mau rời khỏi nơi đây. Ngày sau nếu có gặp người khác thì đừng có tác quái như thế mà bỏ mạng đó.
Tiểu Bảo không chịu nhịn trước những lời quá tự cao đó, lạnh lùng nói:
- Cứu mạng lão là việc ông nội tôi làm, còn gây ra chuyện này là do tôi, thế thì lão cứ giết tôi đi để báo cái thù đã đả thương đứa đồ đệ, nếu muốn báo ân cho ông nội tôi thì cứ tìm ông ấy mà báo, sao lại lộn xộn như vậy rồi bảo là ân oán phân minh.
Thiên Cang Nhất Hạc cười lên một tràng dài như điên dại nói:
- Oắt con! Nếu lão phu không vì tình Vạn lão tiền bối thì đâu có để cho ngươi lộng ngôn như vậy. Nhưng có lẽ ngươi đã tới số rồi, nên mới dám chọc giận lão phu, ta không muốn ỷ lớn hiếp nhỏ, vậy bây giờ lão phu đứng đây cho ngươi đánh ba chưởng.
Muốn đánh nơi nào cũng được, để xem ông nội của ngươi đã truyền đạt võ công cho ngươi ra thế nào cho biết. Nếu trong ba chưởng lão phu không chịu nổi, lão phu lạy người làm sư phụ và theo hầu hạ suốt đời. Còn nếu không đã thương được thì ngươi phải chịu rút lui khỏ nơi này tức khắc! Nếu chần chờ thì đừng trách ta bạc ân nhé!
Tiếng nói vừa dứt, toàn thân lão kêu lên răng rắc, bắp thịt nổi lên khắp mình.
Bệnh Thư Sinh Lý Thanh Hùng thấy tình thế mỗi lúc một căng thẳng, sợ Tiểu Bảo còn non cạn rủi lầm kế của lão ta thì nguy, nên chàng từ từ bước đến trước mặt Thiên Cang Nhất Hạt chắp tay cung kính nói:
- Xin tiền bối bớt giận, nó còn nhỏ nói những lời không đúng, hơn nữa tánh nó thích gây chuyện với người. Mong tiền bối rộng lượng cho cái tuổi trẻ thơ ngây ấy, vãn bối hứa sẽ đem nó về mà dạy bảo, không cho nó đặt chân trên chốn giang hồ nữa.
Nói xong, đoạn chàng quay qua nhìn Tiểu Bảo nạt:
- Tiểu Bảo! Đã khuy rồi mà ngươi còn chưa đi ngủ, còn ở đây mà gây chuyện.
Hãy mau đi vào trong, nếu chần chờ ta đánh đít bây giờ.
Những lời tha thiết của Lý Thanh Hùng đã không đảo lộn được tình thế, mà lại làm cho nó căng thẳng thêm.
Nên biết Thiên Cang Nhất Hạc là bọn ỷ mạnh hiếp yếu. Lúc bấy giờ họ thấy Lý Thanh Hùng tỏ ra tham sống sợ chết, tôn kính họ, chúng được thể, nên hả miệng trợn mắt nhình mặt Lý Thanh Hùng ra vẻ doa. nạt. Lúc này Thiên Cang Nhất Hạc không còn nghĩ đến ân nghĩa gì nữa, lão cho rằng nếu có giết hết hai người đi nữa thì mai sau ông

nội của Tiểu Bảo có nghe tin cũng không biết mình hại nó. Còn con nhỏ đẹp này đợi khi hạ thủ hai đứa này, rồi ra tay bắt về làm hầu thiếp như thế là công việc làm của ta không bại lộ.
Càng nghĩ Thiên Cang Nhất Hạt càng cảm thấy khoái chí, lão cười lạnh nhìn sững Lý Thanh Hùng và Tiểu Bảo nạt lớn:
- Lão phu đã có định tha chết cho nó, nhưng nó là một đứa to gan, không kể gì trời cao đất rộng, nó đã bảo ai làm nấy chịu, ai có oán trả oán, ai có ân trả ân. Một lời đã nói ra, không thể nào thâu lại được, nhưng ta cũng rộng lòng nếu ngươi muốn ta tha chết cho nó thì cứ đánh ta ba chưởng nếu thắng được thì khỏi chết, còn không thì phải đền mạng, đừng nói nhiều nữa vô ích.
Lý Thanh Hùng vốn không muốn gây gỗ với ai làm gì, vì chàng còn nhiều chuyện chưa làm xong. Hai là đang ở trong phạm vi của Sói Dương Lão Nhân, chàng sợ lộ tông tích, nên chắp ta nói:
- Vãn bối là một kẻ nho sinh, đâu biết võ nghệ gì mà đánh. Hơn nữa dầu tôi có biết đi nữa cũng không dám vô lễ như thế. Còn việc thằng nhỏ tuy đã vô lễ với tiến bối, nhưng ộng nội của nó đối với tiền bối không thù hận lại từng quen biết nhau. Như vậy cũng coi như người nhà, tiền bối nỡ xuống tay hạ thủ nó thì còn gì là… - Hừ! Ngươi tưởng mạng sống cua đệ tử ta nhỏ lắm hay sao? Ngươi là một thằng ăn học sao không biết lẽ công bằng. Nó đã giết chết một đồ đệ của ta, thì nhất định ta phải lấy mạng nó để cho đồ đệ ta nhắm mắt về nơi chín suối.
- Nhưng lúc nãy tiền bối bảo rằn tiền bối đã mang ơn của ông nội nó, Vạn lão tiền bối. Như thế lấy cái ơn ấy đền mạng cho đồ đệ của tiền bối không xứng đáng sao?
- Đó là ý của lão phu, nhưng nó lại không chịu, bảo ta mang ơn ông nội nó thì đi tìm ông nội nó mà trả. Còn việc nó gây thù thì nó chịu, hai việc đó không có liền quan nhau, thế lão phu cần phải giết nó để báo oán, còn việc ân khi nào có dịp tính sau.
Lý Thanh Hùng nói:
- Ngoài dùng võ lực ra, tiền bối còn có cách gì để giải quyết vụ này không?
- Có chứ!
- Cách gì? Tiến bối nói ra cho tôi nghe thử!
- Rất dễ, chỉ cần trước khi đi ngươi hãy để lại thiếu nữ trẻ đẹp ấy lại cho ta là được rồi!
Vừa nói, lão vừa đưa tay chỉ vào Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa.
Nguyệt Lý Hằng Nga từ nãy đến giờ, nàng không hề mở miệng nói

một câu, lòng tức giận khi thấy Lý Thanh Hùng không có chút gan dạ nào chỉ tỏ ra nhu nhược, trước mặt địch thủ. Bây giờ lại nghe Thiên Cang Nhất Hạt nói thế, nàng lạnh lùng "hừ" một tiếng nói:
- Thiên Cang Nhất Hạc! Ngươi tưởng ta là một món đồ chơi hay sao? Hãy lượng sức mình coi có thể so tay nổi cùng tay hay không đã?
Nàng vừa dứt lời, thân hình nhẹ như một luồng khói bắn thẳng vào mặt Thiên Cang Nhất Hạc.
Tức thì một tiếng "bốp" vang lên, Thiên Cang Nhất Hạc đã bị đánh một tát vào mặt, in rõ năm dấu ngón tay.
Thân pháp này của Nguyệt Lý Hằng Nga vô cùng lanh lẹ, cho đến Lý Thanh Hùng đứng gần bên cũng chỉ thấy một cái chớp mà thôi.
Tiểu Bảo từ lúc bước chân trên giang hồ cho đến nay ngoài Lý Thanh Hùng ra, nó không thấy ai có lối khinh công tuyệt thế như vậy, lòng thầm phục vô cùng, vó liền vỗ tay tán thưởng:
- Cô Lục! Chiêu cô vừa xuất quả thật là tinh diệu, nhất định sau này nếu có cơ hội cô phải dạy cho cháu môn ấy.
Tánh tình người con gái luôn luôn thích người nịnh bợ, ngọt dịu, cho nên Nguyệt Lý Hằng Nga sung sướng vô cùng khi nghe Tiểu Bảo tán thưởng, nàng đáp:
- Được! Ngươi cứ yên tâm, khi cào có cơ hội ta sẽ truyền môn ấy cho.
Thiên Cang Nhất Hạc quá thờ ơ, không chút đề phòng, bị một cái tát tai nảy lửa không sao tránh kịp khiến mặt mày nóng ra. Nhưng lão vẫn không tức giận, vì lão cho rằng mình vì bị sơ ý mà thôi.
Tuy nhiên lúc mới đến, ông đã chú ngay đến thiếu nữ này, không ngờ võ công của nàng lại cao siêu đến thế!
Bây giờ, lão đưa tay ra lệnh cho mấy người thuộc hạ đứng sau, nói:
- Tất cả hãy vây mấy người này lại, nhất thiết không cho ai thoát đi, để ta trừng trị bọn nó mới được.
Lý Thanh Hùng thấy tình hình không hay, biết nói nhiều cũng vô ích, chàng liếc nhìn bọn chúng một mắt, nói:
- Thiên Cang Nhất Hạc! Ngươi định dùng đông hiếp ít, không sợ người đời cười chê sao? Nếu ta không cho ngươi nếm thừ mùi lợi hại, thì ngươi không chừa cái tánh hách dịch đó.
Tuy lời nói có vẻ giận dữ, nhưng dáng điệu của chàng, ai cũng tưởng chàng chỉ doa. thôi.
Mọi người đứng xung quanh không ngờ chàng vừa dứt lời, bỗng một luồng gió thổi mạnh, tiếp theo một bóng trắng xoay tròng, tức thì những thuộc hạ của Thiên Cang Nhất Hạc đừng đờ người như trời

trống, không cử động.
Thì ra mấy người này đã bị Lý Thanh Hùng điểm vào huyệt đạo. Chỉ trong chớp mắt Lý Thanh Hùng đã điểm vào huyệt đạo bọn thuộc hạ của Thiên Cang Nhất Hạt và đã đứng về chỗ cũ cười ha hả.
Thiên Cang Nhất Hạc thấy lối xuất thủ của Lý Thanh Hùng vô cùng kỳ lạ, tinh diệu vô cùng, lạnh cả mình bao nhiêu vẻ hung ác đề tiêu đâu mất, chỉ còn cái vẻ mặt lơ láo, lui lại loạng choạng suýt té nhào.
Nguyệt Lý Hắng Nga lúc trước lòng đã khâm phục võ công của Lý Thanh Hùng, giờ đây nàng lại càng khâm phục thêm nữa, đôi mắt huyền đen láy của nàng nhìn Lý Thanh Hùng không chớp.
Lý Thanh Hùng lạnh lùng nói với Thiên Cang Nhất Hạt:
- Đêm nay ta chỉ cánh cáo các ngươi nên tha cho các ngươi được toàn mạng. Nếu còn những hành động hà hiếp dân lành ỷ mạnh hiếp yếu, hành độc độc ác nữa, ta mà nghe được quyết không tha!
Dứt lời, chàng quay qua nói với Nguyệt Lý Hằng Nga và Tiểu Bảo:
- Công việc như thế là xong, chúng ta nên đi nghĩ ngơi sáng mai còn lên đường.
Còn bọn thuộc hạ của Thiên Cang Nhất Hạt ta chỉ điểm vò huyệt câm của chúng, lần lượt lão ta sẽ giải huyệt cho chúng.
Nguyệt Lý Hằng Nga lúc này không dám hách dịch nữa, lòng hoàn toàn khâm phục, lặng lẽ nối gót theo sau Lý Thanh Hùng và Tiểu Bảo vào tửu điếm.
Thiên Cang Nhất Hạc thấy Lý Thanh Hùng ra đi, chẳng biết nghĩ gì gọi giật lại:
- Thiếu hiệp! Hãy khoan!
Lý Thanh Hùng quay lại hỏi:
- Tiền bối còn gì muốn nói?
Lão phhu hôm nay tuy bị bại, song vẫn còn sống, lão phu nhất định sau này sẽ trả cái nhục này, nếu có gan thì hãy cho lão phu biết cao danh quý tánh.
- Ha! Ha! Ha! Tên tôi không có gì lạ cả, ai ai cũng biết, nếu nói ra tiền bối vẫn không làm gì được tôi. Nhưng tiền bối muốn thì hãy nghe đây:
Tôi họ Lý tên Thanh Hùng, giang hồ thường gọi tôi là Bệnh Thư Sinh, bắt đầu từ nay, tôi sẵn sàng chờ đợi sự trả thù của tiền bối.
Dứt lời, Lý Thanh Hùng cùng hai người kia đi vào tửu điếm.
Lúc nãy Thiên Cang Nhất Hạc không biết tên của đối phương tâm thần ít dao động.
Nhưng khi nghe chàng xưng là Bệnh Thư Sinh, một tay khét tiếng giang hồ, lão bất giác thở dài than:

- Ôi! Cái nhục này chỉ có thể để lại cho đời sau hoa. may mới rửa được!
Lý Thanh Hùng và hai người vừa bước voà tửu điếm, đã thấy bà lão đang loay hoay dọn cơm, rựu thịt, mặt mày vui vẻ và bước đến chúc mừng nói:
- Ba vị tài tình quá sức, đã trừ được bọn chúng, cứu lão thoát khỏi đói khát. Vì bọn chúng đêm nào cũng đến đây ăn uống nhưng không trả tiền, nếu lão có lời than van thì chúng bắt đem hành hạ, đánh đập một cách tàn nhẫn. Vậy hôm nay lão không biết lấy gì đền đáp cái ơn đó, xin dọn một mâm cơm này để chúc mừng các vị đã thành công và cũng gọi là chút lễ để đền ơn. Và lát nữa đây, có đại diện dân chúng đến đây để tạ Ơn quí vị đã cứu cho hàng trăm dân chúng thoát khỏi cái cảnh kiếp đáp thường xuyên.
Tiểu Bảo thích chí cười ha hả, không đợi sự cho phép của Lý Thanh Hùng, bước đến nâng cốc rượu uống cạn, đoạn xé gà ăn ngấu nghiến, trông rất ngon lành.
Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga bái tạ đáp lễ bà lão, đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, rồi từ từ bước vào bàn nâng chén.
Nguyệt Lý Hằng Nga vừa liếc nhìn Lý Thanh Hùng, một vị anh hùng cài thế có bộ mặt thư sinh nước da vàng. Nàng ngó chừng nào, lòng thấy quyến luyến chừng ấy.
Lý Thanh Hùng không phải gan đồng dạ sắt, thỉnh thoảng chàng liếc mắt nhìn, nhưng đôi khi hai mắt chạm nhau, làm cho Lý Thanh Hùng hổ thẹn cúi mặt xuống.
Tuy thế, nhưng trong lòng thầm nói:
“Ôi đẹp làm sao! Thật đúng là Nguyệt Lý Hằng Ng!” Từ xưa đến nay những người con gái có chút ít sắc đẹp thường mang một tâm sự đau khổ.
Lục Ngọc Hoa không khác gì Lý Thanh Hùng, nàng cũng mang một thân thế bất hạnh. Cho đến ngày nay nàng không biết cha mẹ là ai, quê ở đâu. Thân thế của nàng còn đau khổ hơn Lý Thanh Hùng nhiều. Từ nhỏ đến lớn nàng chỉ sống trong Thiên Sơn cùng với sư phụ và mấy vị tỷ tỷ, những người này cũng đều là giai nhân tuyệ thế, nhưng ngày đêm tụng kinh niệm phật, xa lánh mùi thế tục, chỉ riêng một mỉnh nàng vẫn còn lưu luyến cảnh hồng trần.
Nàng cũng có nhiều lần hỏi tên họ của thân mẫu nàng, nhưng sư phụ nàng chỉ trả lời “không biết” với một câu đơn giản đó thôi.
Từ lúc nàng lên sáu tuổi, Thiên Sơn Thần Ni đích thân truyền dạy võ công cho nàng. Nhưng đáng vui nhất là sư phụ nàng đối với nàng hết lòng và bà đặt hy vọng vào nàng. Vì thế với cái thân tuyệt học đó đều

do Thiên Sơn Thần Ni góp nhóp từ nhỏ đến giờ nay đã truyền hết cho nàng, cho đến hai bí quyết là “Cuồng phong đại” và cuốn “Phong đại pháp” cũng truyền hết, không thiếu một môn nào cả.
Với thân phận đau khổ của Lục Ngọc Hoa, các sư tỷ của nàng ai ai cũng thương xót nàng, có lắm lúc họ khóc lóc trước mặt Thần Ni, năn nỉ bà cho biết kẻ thù và tên họ của cha mẹ nàng để cùng nhau đi báo thù, nhưng bị từ chối và quở phạt.
Thiên Sơn Thần Ni tuy bề ngoài lãnh đạm như thế, song trong lòng đau khổ vô cùng, vì giữa Lục Ngọc Hoa và bà có mối quan hệ rất gần, nói ra thì Thần Ni là cô ruột của Lục Ngọc Hoa. Nhưng không vì chút quan hệ đó mà bà dốc lòng truyền hết võ công và báu vật cho Lục Ngọc Hoa mà chỉ vì một mối thâm thù mà thôi.
Mà mối thâm thù ấy lại là của Lục Ngọc Hoa vì trước kia tất cả gia đình nàng bị một tên lục lâm giết chết, chỉ còn có một mình nàng được cứu thoát mà thôi.
Thiên Sơn Thần Ni biết thế lực của kẻ thù bây giờ rất hùng hậu, võ công của hắn hiện nay có thể nói là võ lâm đệ nhứt, vì vậy bà không dám cho Lục Ngọc Hoa biết tên cha mẹ và kẻ thù. Bà sợ nàng biết được sanh ra liều lĩnh mạo hiểm đi tìm trả thù thì chắc chắn là phải bỏ mạng về tay kẻ thù.
Lục Ngọc Hoa bước chân trên chốn giang hồ cũng đều là do ý kiến của Thần Ni.
Bà muốn nàng có chút ít kinh nghiệm trên giang hồ, và có thể biến đổi tâm ý của nàng thành một người nghĩa hiệp, đợi khi phục thù nàng có chút ít danh lợi.
Ba người ăn uống một lát, bỗng ngoài cửa có tiếng ồn ào nổi lên, tiếp theo từ ngoài cửa bước vào ba lão già, tiến thẳng lên chỗ ba người đang ăn uống, cúi đầu thi lễ, mặt mày vui vẻ.
Lý Thanh Hùng vội đứng lên trả lễ và nói:
- Các tiền bối có việc gì mà lại đến đây trong đêm tối vậy?
Ba lão già từ từ bước đến, ngồi xuống bàn, đoạn một lão già đứng lên, đại diện cho hai người nói:
- Mấy vị thiếu hiệp chẳng biết từ đâu thình lình lại đến đây trừ bọn gian ác này, cứu cho dân làng Cang Thiền này khỏi cảnh tang tóc đau thương. Chúng tôi thật không biết lấy gì để đền đáp cái ơn ấy.
Lý Thanh Hùng hỏi:
- Bọn ác đồ ban nãy đã giao rắc những gì trong thôn này xin tiền bối cho chúng tôi được rõ!
Lão già nghiêm trang nói:
- Dân làng chúng tôi chất phác làm ăn, tuy không có kẻ giàu, người

nghèo đủ mặc nhưng không có một gia đình nào bị đói khổ cả. Thế mà từ khi bọn Huỳnh Môn Sơn đến chiếm đóng nơi này, chúng nó cấm ngặt tất cả những người thợ săn không được lai vãng trên núi. Chúng đuổi tất cả, những người sinh sống trên núi Huỳnh Môn xuống đồng cả. Nhưng việc đó chúng tôi vẫn không đến nỗi phải khổ lắm.
- Từ khi bọn trai tráng da trắng mà lúc nãy bị thiếu hiệp trừng trị đó. Chúng đến đây thì thôn Cang Thiền đã biến thành một địa ngục trần gian, hoàn toàn phải phục tùng theo lời chúng nó ban ra, nếu ai trái lệnh chúng thủ tiêu ngay. Chúng thu thuế, bóc lệt vô cùng, khiến chúng tôi muốn nghẹt thơ, đã thế bọn chúng lại còn phá hoại nhà cửa, chúng tôi cảm thấy thà chết còn sướng hơn sống trong sự hành hạ đau thương.
- Mỗi khi nhà nông thâu hoạch mùa màng, chưa kịp mừng thì nhà quan bắt phải nộp một nửa, còn lại bao nhiêu thì giao hết cho bọn Huỳnh Môn Sơn.
Nói đến đây, lão già ngừng một lúc rồi kể tiếp:
- Như thế đâu đã hết, nếu gia đình nào có con gái được chút ít nhan sắc là một điều bất hạnh. Ban đầu chúng chọc ghẹo về sau chúng cưỡng bức, nếu không bằng lòng tất cả gia đình bị bắt đem về Huỳnh Môn Sơn nạp cho sư phụ của hắn. Những gia đình bị bắt đi không thấy một người nào trở về… - Mấy tiêm ăn ở đây, bây giờ đều đóng cửa, không dám mở chỉ có bà lão này chúng nó bắt phải mở cửa để chúng nó ăn uống. Nếu đóng cửa chúng lại nhà giết chết.
Nhưng ăn xong bỏ đi không bao giờ trả tiền. Oâi! Chúng tôi đều là dân hiền lành, chất phác làm ăn, thấy cảnh trái ngang tức giận vô song. Nhưng không dám nói, chỉ biết nuốt hận mà thôi!
- Có lẽ trời có mắt nên mới xui khiến nhị vị đến đây, đánh đuổi bọn chúng, đem lại hạnh phúc cho dân làng từ đây. Và chúng tôi có thể thấy lại ánh sánh. Ơn này đều là do nhị vị tạo cho. Để tỏ lòng biết ơn hôm nay dân làng chúng tôi xin tặng nhị vị chút lễ mọn này. Mong nhị vị chớ chê!
Nói xong một lão gìa khác đứng lên, hai tay bưng một chiếc hộp xuống cung kính đưa ra.
Lý Thanh Hùng bái tạ, hai tay khẽ đẩy lễ vật ấy ra nói:
- Thạnh ý của các tiền, chúng tôi rất cám ơn. Hành hiệp lấy nghĩa giết bạo trừ gian, đem lại an ninh cho đồng bào là nhiệm vụ của chúng tôi, tiền bối đừng dùng lễ vật. Bàn rượi này của bà lão thết đãi, tôi cảm thấy đã không an lòng, giờ đây quí vị lại làm như thế này thì chúng tôi không biết phải làm thế nào.
Mấy lão già đã thành thật mang lễ vật đến đây mà Lý Thanh Hùng

không nhận thì họ đâu chịu, nên nằng nặc nài ép, buộc Lý Thanh Hùng phải nhận họ mới thôi, nếu không từ nay về sau họ không dám nhờ cậu đến, dầu khổ đến đâu họ vẫn cam chịu.
Lý Thanh Hùng đã tỏ bày rõ ràng, thế mà mấy vị lão già vẫn không chịu, làm cho chàng hết sức bực mình vì chàng biết nếu nhận lấy món đồ kia thì tư cách nghĩa hiệp đâu còn nữa, còn nếu không nhận thì không được, tức giận đỏ cả mặt mày.
Tiểu Bảo không nhịn cười được nói:
- Các ông đừng nói nhiều nữa Hùng thúc thúc đã nói không nhận, thì nhất thiết không nhận đâu. Nếu các ông cứ nài ép mãi, thì từ nay chúng tôi không dám bước chân đến đây nữa.
Quả nhiên câu nói này của Tiểu Bảo có hiệu lực, ba lão già lộ vẻ sợ sệt, không dám nài ép nữa.
Bỗng Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa hét lên một tiếng, tay giờ lên:
tức thì một tiếng "á" thất thanh vang lên ngoài cửa sổ, và thân hình nàng lắc một cái đã vọt ra ngoài và dắt vào một chàng trai trắng trẻo.
Ba lão già "oà" hoảng lên một tiếng, đứng lên nhình sững chàng trai trắng trẻo kia.
Lý Thanh Hùng thấy thân pháp của nàng vô cùng kỳ diệu, thầm phục vô cùng.
Nguyệt Lý Hằng Nga tóm cổ người thiếu niên da trắng xách vào như một bao luá, quăng xuống đất và đá vào mông hắn hét:
- Ai đã ra lệnh cho ngươi đến đây?
Người thiếu niên da trắng đang bị thương đau nhức, lại bị hành hạ tức giận quá cắn răng chịu đòn, không nói một lời.
Tuy thế, trong lòng hắn vẫn cảm thấy nhục nhã vô cùng, vì một chàng trai mà lại để cho một thiếu nữ yếu đuối hành hạ. Nhưng với chiêu thức này thì dầu cho "Sói Dương Lão Nhân" cũng khó mà chống đỡ kịp, huống hồ gì một tên thuộc hạ.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy chàng thiếu niên không đáp lời, tức giận đá vào mình thiếu niên kia một đá, hét:
- Tại sao ngươi không noi? Ai đã sai ngươi đến đây để làm gì? Nếu không trả lời thì đừng trách ta vô tình đấy?
Người thiến niên bị đá chỉ " ự" một tiếng, rồi im bặt. Hắn nghĩ mình đã bị bắt, nói ra cũng chết, không nói cũng không tránh khỏi. Thôi thì đành cắn răng chịu vậy hay hơn.
Lý Thanh Hùng thấy người thiếu niên này can đảm lạ thường, nhìn dáng bộ không phải là một kẻ hung ác. Nhất là chí khí can đảm đó, khiến cho chàng mến phục, nên bước đến nói với Nguyệt Lý Hằng

Nga.
- Xin cô nương bớt giận và giao gã ấy lại cho tôi.
Đoạn chàng quay lại nói với ba lão già:
- Việc ngày hôm nay coi như là tạm xong, xin ba vị hãy lui về an nghĩ, sáng mai còn ra đồng. Tôi rất cám ơn tấm thạnh tình của ba vị. Và hứa sẽ hết lòng giúp đỡ trong công việc của ba vị cần dùn đến.
Ba lão lúc này không dám trái lời Lý Thanh Hùng nữa, lai nghe nói chàng hứa giúp đỡ mọi việc cần dùng đến, nên rất an lòng. Hơn nữa họ đã thấu hiểu được lòng người nghĩa hiệp luôn luôn phò nguy cứu khốn và đã hứa là làm, nên từ từ đứng lên mỗi người một xá rồi bước ra ngoài.
Lý Thanh Hùng thấy ba lão đã đi rồi, chàng liếc nhìn Lục Ngọc Hoa như hỏi dò ý kiến, rồi đi đến bên người thiếu niên kia, hai tay nâng người hắn lên quan sát xem có thương tích gì không, thì thấy nơi đầu gối bị một chiếc đũa đâm thủng vào chừng nửa tấc, cho nên người thiếu niên này không thể chạy được.
Cứ xem lối đánh này của Nguyệt Lý Hằng Nga cũng đủ biết nàng có một sức nội công như thế nào rôi. Hơn nữa từ nơi nàng ngồi cách cửa sổ chừng mười trượng lại trong đêm tối, nàng có thể nhìn vào yếu huyệt nơi đầu gối mà phóng vào thì thiệt là tài tình.
Lý Thanh Hùng đỡ người thiếu niên lên ngồi vào ghế, chàng vội lấy chiếc đũa ra, và vận nội công chữa thương cho hắn, xong chàng dùng “Thái Thanh Đơn” của sư phụ cho hắn uống vào. Chỉ trong chốc lát hắn từ từ tỉnh lại và thu hồi nguyên lực.
Nhưng lạ thay, sau khi lành, người thiếu niên vẫn ngồi im không nói một lời cám ơn gì cả.
Lý Thanh Hùng đã không trách móc mà lại bưng một ly rượu đưa ta trước mặt hắn, ân cần nói:
- Xin các hạ vui lòng cho biết đại danh để tiện xưng hô. Còn khi nãy chúng tôi có việc gì sai thì xin các hạ bỏ qua cho. Chúng ta có đánh nhau mới biết nhau, vậy chúng ta hãy uống ly rựu này để làm lễ hội ngộ hôm nay.
Người thiếu niên da trắng sau khi được Lý Thanh Hùng chữa thương không hiểu gì cả, thầm nghĩ:
“Tại sao ta đã bị bắt mà chúng không giết ta, lại đối xử lễ phép như vậy?” Lòng không yên người thiếu niên trố mắt nhìn Lý Thanh Hùng chòng chọc để thăm dò ý kiến, nhưng không thấy chàng có cử chỉ gì khác, chỉ thấy Lý Thanh Hùng mặt mày thật thà, không lộ vẻ gì giả mạo cả, hắn thầm phục tấm lòng cao cả của Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng thấy người thiếu niên có nhiều vẻ nghi ngờ, chàng

không biết làm sao, nân ly nốc cạn, đoạn rót ly khác đưa lên.
- Người thiếu niên không còn nghi ngờ gì nữa nâng ly uống một hơi cạn sạch, nói:
- Cám ơn thạnh ý của thiếu hiệp, tại hạ là bọn ăn cướp, có mắt không tròng nên không thấy được núi thái sơn. Nếu thiếu hiệp không ghi tội tiểu nhân, tại hạ xin giã biệt, còn ơn cứu tử ấy tại hạ luôn luôn ghi nhớ mãi, đến chết mới thôi.
Dứ lời, hắn quay mình ra đi.
Lý Thanh Hùng vội gọi lớn:
- Huynh đài! Hãy khoan đi, tôi còn nhiều việc cần nói.
Người thiếu niên dừng chân, quay lại hỏi:
- Thiếu hiệp còn điều gì muốn nói nữa?
- Từ xưa đến nay, một người chuyên làm chuyện ác, nhưng sau biết tội ăn năn hối hận là một điều rất hay. Tôi tin chắc huynh đài không phải tự nguyện theo bọn cướp mà chắc là bị bắt buộc, hôm nay chắc huynh đài quay về chánh đạo, lòng hèn này rất muốn được huynh đài kết thành bạn. Nếu huynh đài không khinh tôi, xin hãy nán lại đây để cùn đàm đạo vài lời.
Lục Ngọc Hoa và Tiểu Bảo thất kinh, hai người không hiểu vì sao Lý Thanh Hùng lại muốn kết bạn với một tên ăn cướp.
Chẳng những hai người kinh hoàng, mà chính người thiếu niên kia cũng giật nãy người, hắn thầm nghĩ:
“Mình là một thằng ăn cướp, tâm địa ác độc, gây nhiều tội ác, không lẽ vì một lời nói của ta mà đối phương lại đem đức báo oan?” Ý nghĩ ấy khiến cho hắn hối hận đến muốn chảy nước mắt, bẽn lẽn nói với Lý Thanh Hùng:
- Thiếu hiệp! thật là hiền hậu, còn tôi thì thật là… Lý Thanh Hùng nói:
- Thật là một người biết ăn năn hối hận và vừa tỉnh ngộ, đáng để cho đời sau nói theo.
Lời nói ấy đã làm cho người thiếu niên áo trắng bớt thẹn nói:
- Nếu Thiếu hiệp có lòng đại nhân đại độ tôi không còn dấu giếm gì nữa. Tôi tên là Kế Anh Kiệt, hôm nay thiếu hiệp đã thành tâm như vậy, tôi xin bái một lễ để gọi là cuộc hội ngộ đầu tiên.
Nói xong, hắn vôi quỳ xuống chấp tay định xá Lý Thanh Hùng một cái.
Lý Thanh Hùng giật mình, vội đưa tay đỡ hắn dạy nói:
- Xin Kế huynh đừng quá nhún nhường như vậy, chúng ta đã bằng lòng kết bạn thì cần gì phải làm như vậy. Hãy đứng lên để tôi giới thiệu với mấy người này.
Kế Anh Kiệt thấy Lý Thanh Hùng hết lòng với mình, không dám

khách sáo nữa, vội chắp tay gật đầu với ba người.
- Cái ơn ba vị đã đưa tôi đến con đường chính đạo, hôm nay tôi nguyện kết cỏ ngậm vành. Và bắt đầu từ nay, Kế Anh Kiệt này thề phục tùng theo công việc sai khiến của ba vị, dầu phải nhảy vào dầu sôi lửa đỏ đi vào hang cọp, tôi cũng quyết phục tùng theo lời sai khiến đó.
Nguyệt Lý Hằng Nga lúc nãy vì tức giận, toan đánh đập Kết Anh Kiệt, bây giờ thì lại hối hận vô cùng bao nhiêu tức giận đều tiên tan hết, lại nghe được mấy lời tâm huyết của Kế Anh Kiệt, nên nàng nhanh nhẹn nói trước:
- Kế huynh! Không nên làm như vậy, chúng tôi rất phục tài thông minh và sáng suốt của huynh, bây giờ chúng ta đã là người nhà, chớ nên phân hạn ra như vậy? Kết huynh hãy ngồi và bàn để cùng chúng tôi dâng huynh một lý, và hy vọng huynh sẽ làm những việc đại nghĩa để chuộc lại cái lỗi lầm bấy lâu nay huynh đã tạo nên.
Tiểu Bảo cũng đưa ly lên nói với Kết Anh Kiệt:
- Kế thúc thúc! Cháu cũng kính thúc thúc một ly và cầu chúc cho Kế thúc thúc lập được nhiều việc thiện.
Nói xong, ba người nâng ly nốc cạn một hơi.
Sau khi bốn người ngồi vào bàn, Lý Thanh Hùng kêu bà lão đem lên một bàn cơm, thịt, rựu, nữa.
Trong lúc bốn người đang ăn uống, Lý Thanh Hùng đem tất cả lý do tại sao mình và Tiểu Bảo đến đây cho Kế Anh Kiệt nghe.
Nguyệt Lý Hằng Nga bây giờ mới hiểu rõ vì sao hai người lại đến đây. Nhất là khi nghe Lý Thanh Hùng đã hứa đính hôn với vị tiểu thơ họ Đặng hai người đến đây là cũng vì vị tiểu thơ đó, thì lòng nàng chua xót vô cùng. Nhưng nhờ sự trình bày khéo của Lý Thanh Hùng là chàng chỉ vì bảo vệ mối huyết thù của Bách Cầm Thần Quân nên mới bạo dạn mang nàng theo gần mình, điều đó cũng làm cho Lục Ngọc Hoa bớt tuyệt vọng.
Kết Anh Kiệt được biết tên của Lý Thanh Hùng, lòng cảm thấy hân hoan sung sướng, hắn hãnh diện đã được kết bạn với một người danh tiếng trên giang hồ, ai cũng muốn noi gương theo hành động của chàng. Nhưng không riêng gì Lý Thanh Hùng, người thiếu niên vẫn cảm thấy mình được hân hạnh gặp một thiếu nữ tuyệt sắc có tánh cương trực và một đứa bé lanh lợi không ai bằng.
Ăn uống xong xuôi, Lý Thanh Hùng thấy không nên ở đây lâu, mất thì giờ nên thúc đẩy mọi người đến Huỳnh Môn Sơn để tìm Đặng Mỹ Huệ, người yêu lý tưởng của chàng đang bị nhốt ở trên đó, chờ chàng đến giải cứu.

Bốn người rời khỏi thôn Cang Thiền ngay trong đêm ấy và do Kết Anh Kiệt dẫn đường vào Huỳnh Môn Sơn.
Kế Anh Kiệt đem hết sức mình núp tránh những nơi không có người canh gác, lần mò theo một con đường nhỏ thẳng vào trong. Tuy nhiên, có nhiều quãng đường nguy hiểm lại dẫn đi, còn những con đường bằng phẳng Kế Anh Kiệt không dẫn đi. Bởi thế, mọi người phải cực nhọc lắm mới đi được.
Mấy người lúc này tuy đã thoát qua mấy nơi canh gác rồi. Nhưng họ qúa lo không biết làm sao tránh được cặp mắt của Sói Dương vì lão ta có nhiều loại thần quạ luôn luôn canh phòng, không một ai có thể thoát khỏi qua cặp mắt của nó. Nhưng may thay Kết Anh Kiệt, luôn luôn gần với bọn quạù. Cho nên bốn người vừa đi một lúc đã bị thần quạ phát giác nhưng Kế Anh Kiệt đã kịp thời thấy được, ra dấu cho bọn quạ không được bay về, nếu không bọn quạ bay về báo cho Sói Dương biết bọn chàng đang ở đây.
Bốn người đi theo con đường hẹp quanh núi cho đến trưa thì đến trung tâm Huỳnh Môn Sơn, bỗng thấy trước mặt sừng sững, cây cỏ mọc um tùm, xanh tươi rất nguy hiểm, có một con đường quanh queo như màng nhện.
Kế Anh Kiệt dừng chân, quay đầu lại nói với Lý Thanh Hùng:
- Trước mặt chúng ta là “Tri Châu Lệnh” bên trong Sói Dương lão nhân sắp một trận pháp rất kỳ bí, tôi không thể nào vào đó được. Vậy Lý huynh có thể nào phá được trận pháp đó không?
Tiểu Bảo đáp:
- Vây thì chúng ta tìm đường khác mà đi!
- Nhưng chỉ có con đường nay đưa ta vào gặp Sói Dương, không còn đường nào khác nữa. Sói Dương lão nhân lập ra trận này là có ý nếu kẻ nào có thể phá trận vào được tức là kẻ đó có võ công thượng thặng đáng tiếp kiến với lão, còn kẻ nào không vào được chỉ còn có chết chứ không có lối ra.
Lý Thanh Hùng chú mục vào trận pháp, chàng theo dõi từng ngọn cây cọng cỏ, cố tìm cách phá trận.
Quan sát khắp nơi, chàng chỉ thấy họ trồng mấy cây tùng nghiêng nghiêng sắp thành chữ “ Lữ” bên trong đường sá lộn xộn, nhưng mỗi đường đều không co trung điểm, chẳng khác một miếng gián nhện đặt xuống đất.
Lý Thanh Hùng lần lần tìm ra được những yếu điểm, và cũng là lần đầu tiên chàng thấy thứ trận pháp này, nên chàng quyết tâm phải phá cho được trận này.
Một lát sau, thoạt nhiên, nghe Lý Thanh Hùng cười ha hả, nói lớn:

- Được rồi! Được rồi! Sói Dương thật ranh mãnh hết sức, nhưng với ta thì làm gì gạt nổi ta.
Tiểu Bảo mừng rỡ hỏi vội:
- Hùng thúc thúc đã tìm được cách phá trận rồi phải không? Vậy thì chúng ta mau đi kẻo trễ.
Dứt lời, Tiểu Bảo nắm tay Lý Thanh Hùng xông vào "Tri Châu Lệnh".
Bỗng trước mặt mọi người chừng hai trượng, bay lên không một cái bóng đen, tiếp đến, bóng đen ấy từ trên không hét lên một tiếng, rồi từ từ hạ xuống.
Chỉ trong chốc lát, bóng đen đó đã đứng trước mặt mọi ngườ, chặn mất lối vào, đôi mắt chứa đầy sát khí nhìn Lý Thanh Hùng, đoạn liếc nhìn Kế Anh Kiệt, cười lạnh lùng nạt lớn:
- Thằng vong ân bội nghĩa, lừa thầy phản bạn. Tại sao ngươi lại dám làm thế ? Sư phụ nuôi ngươi từ nhỏ đến lớn, bây giờ ngươi lại dẫn địch thủ đến phá. Thật lòng dạ của ngươi không ai có thể đoán trước được!
Người này chừng bốn mươi tuổi, mặc áo quần màu tro, lưng đeo kiếm dài, tóc dài thả đến lưng, gương mặt rất hung ác.
Kế Anh Kiệt đã biết được hành động của mình bấy lâu nay đều sai lầm, nên từ nay quyết tâm cải tà quy chánh, hơn nữa bên mình lại có Lý Thanh Hùng là một tay cao thủ, nên hắn không sợ bọn kia ỷ chúng hiếp cô, nên lạnh lùng nói:
- Thằng họ Lâu kia! Đừng có nhục mạ ta mà bỏ mạng bây giờ, hôm nay ta không phải là một tên cướp của Huỳnh Môn Sơn nữa, đừng có ỷ thị như lúc ta còn trong môn phái.
Người mà Kế Anh Kiệt gọi họ Lâu, nghe mấy lời này ngửa mặt lên trời cười như điên, như dại nói:
- Khá lắm! Khá Lắm! Ta không ngờ gan dạ cảu ngươi lại to đên thế. Nhưng thôi!
Như vậy cũng đủ biết lòng nhau rồi, các ngươi hãy theo ta vào gặp mặt sư phụ.
Dứt lời, ông ta quay nhìn mọi người rồi xoay mình chạy vào con đường núi.
Lý Thanh Hùng không còn nghi ngờ gì nữa, vội tung mình đổi theo.
Tiếp theo Lục Ngọc Hoa, Tiểu Bảo và Kết Anh Kiệt nối gót theo sau.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 19
Đại Náo Huỳnh Long Sơn

Không biết người họ Lâu kia có được tuyệt thế khinh công, hay là thấy mấy người này có vẻ không phải là người co võ công tuyệt thế nên đem võ công của mình ra phô diễn để lấy oai.
Nhưng ông ta đã lầm rồi, tuy ông là cao thủ hạng nhất trong đám đệ tử của Sói Dương, nhưng làm sao bì được với mấy người đi sau là những người võ công cao cường.
Một lát sau mấy người đã chạy qua khỏi Tri Châu Lệnh, và trước mặt Huỳnh Long Tổng Bộ đã hiện ra.
Người họ Lâu vội chạy thật mau leo lên một mô đất cao hướng về phía trước hú lên một tiếng dài.
Tiếng hú chưa dứt, tiếp theo đã có mấy tiếng hú khác từ trước vọng đến và từ trong rừng chạy ra một bóng người tiến về phía mấy người.
Người họ Lâu kia xoay mình lại nói với Lý Thanh Hùng:
- Xin các vị hãy ở đây một lát sau sẽ có người ra đón các vị. Còn tôi như thế là xong nhiệm vụ rồi.
Dứt lời, hắn tung mình chạy vào rừng tre cùng với người vừa xuất hiện lúc nãy.
Lúc này từ trong rừng truyền lại những tiếng cười ồn ào, Kế Anh Kiệt nói với Lý Thanh Hùng:
- Đó là nơi tiếp khách của Huỳnh Long Sơn, chúng ta đợi một lúc nữa thì Sơn Chủ đến rước vào.
Quả nhiên, Kế Anh Kiệt vừa nói xong trước mặt đã xuất hiện một lão già mặc áo xanh xanh đỏ đỏ và theo sau có hai đứa nhỏ tiến đến trước mặt mấy người.
Lý Thanh Hùng thấy lão già kia đã biết ngay là Sói Dương Lão Nhân, vì trước kia chàng được nghe Tiểu Bảo tả hình dáng của lão là mặc một bộ đồ xanh xanh đỏ đỏ, chân đi đôi giày màu xanh lục, dáng người chứng sáu mươi tuổi, đầu không còn một sợi tóc nhưng râu dài đến ngực, mặt mày hung tợn, khó thương.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy bộ mặt của Sói Dương Lão Nhân, nàng ghê tởm vô cùng, không muốn nhìn.
Sói Dương Lão Nhâ lạnh lùng quét mắt nhì mọi người, chợt lão thấy Lục Ngọc Hoa có sắc đẹp tuyệt vời, khiến lão ngây ngất. Qua một lúc, lão cười hì hì nói:
- Không biết cô nương từ đâu đến? lão phu thật hân hạnh vọ cùng.

Dứt lời, mặt lão có vẻ dâm dục, nhìn vào mặt Lục Ngọc Hoa sững sờ.
Thật là không xứng đáng một vị thủ lãnh cầm đầu một nhóm lục lâm chút nào. Sói Dương Lão Nhân hành động như thế thì tất cả các thuộc hạ của lão noi theo hành động ấy mà đam mê tửu sắc, quấy nhiễu thôn dân trấn Cang Thiền này đến nỗi không một ai không căm hận.
Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa tức giận khi nghe những lời nói đầy dâm dật ấy. Nàng thầm vận chính khí xuống đan điền, nhổ một bãi nước bọt lên mặt Sói Dương Lão Nhân.
"Bốp" một tiếng vang lên bãi nước bọt văng vào mặt Sói Dương lão cảm thấy đau nhói, lão hoảng hồn la lên một tiếng "á" rồi đưa tay sờ lên mặt thấy ươn ướt deo dẻo, lão biết ngay đó là nước miếng, cười ha hả nói:
- Cám ơn cô nương! có lẽ vì cô sợ người xung quanh chê cười, nên cô không dám hôn tôi, mới dùng bãi nước miếng này để biểu lộ tâm tình phải không? Nếu cần thì cứ tự nhiên, tôi không chấp nhất đâu. Hơn nữa, chúng ta đều là người nhà cả, không có gì phải sợ sệt hoặc mắc cỡ đâu! Hề! Hề! Hề!
Thật là một người đáng ghê tởm, hễ thấy gái đẹp thì lý trí mất hết, cái gì cũng có thể hy sinh được. Nếu lúc nãy Lục Ngọc Hoa bảo Sói Dương phải tự tử, ắt lão cũng dám thi hành lắm.
Lục Ngọc Hoa bị Sói Dương Lão Nhân làm đến tức giận tràn hông nàng dậm chân phóng mình thẳng về phía Sói Dương, giơ tay tát mạnh vào mặt lão một tát.
"Bốp" một tiếng chát chúa vang lên. Sói Dương Lão nhân đã bị đánh một cái tát xiểng niểng, lão lùi lại mấy bước, má bên trái sưng húp lên, nổi lên một cục như quả trứng khiến khuôn mặt kỳ dị kia lại thêm khó coi hơn nữa.
Bị một cái tát nên thân, Sói Dương hình như tỉnh mộng, lão rên lên một tiếng "ối da" hét:
- Độc ác thật! Độc ác thật! Nếu ta không làm sưng hai mặt của ngươi ta thề không làm người.
Lão quét cặp mắt đầy sát khí nhìn vào mặt Lục Ngọc Hoa. Nhưng trước sắc đẹp nghiêng thành đổ nước ấy, lão không sao giận dữ được, nhìn say sưa, rồi cười hề hề nói:
- Anh làm sao nhẫn tâm mà đã thương em được, chẳng qua trong lúc nóng giận nên mới nói như vậy thôi.
Đoạn Sói Dương quay lại nói:
- Người đâu! Hãy mau ra rước khách vào nghe chưa!

Với cử chỉ và hành động của Sói Dương khiến ai nấy đều sôi gan, muốn ra tay hạ thủ lập tức.
Lý Thanh Hùng nếu không phải có mục đích đi tìm Đặng Thu Huệ, thì chàng đã cho lão ta một chưởng rồi, vì mục đích đó chàng liếc mắt nháy Lục Ngọc Hoa, có ý khuyên nàng bớt giận " Chúng ta đã đến đây thì trước sau cũng cùng hắn giao đấu một trận, đừng nên vội vã mà hỏng mất việc".
Sói Dương vừa hô lên một tiếng, tức thì một đám thuộc hạ cầm đao nhảy ra, sắp hàng chỉnh tề.
Sói Dương liếc mắt nhìn quanh một vòng rồi dẫn cả đoàn người vào Huỳnh Môn Tổng Bộ.
Lý Thanh Hùng sửng sốt khi nhìn thấy trước Huỳnh Môn Tổng Bộ có bày sẵn hai bàn rượu thịt. Chàng đoán chắc Sói Dương sắp đãi mấy người trong bọn chàng.
Bọn thuộc hạ đứng phía trước chừng một trăm người, tất cả đều cúi đầu tỏ ra cung kính và rất có kỷ luật.
Lý Thanh Hùng thấy bọn chúng đều tuân theo kỷ luật của Sói Dương nên chàng khâm phục vô cùng.
Sói Dương lão nhân tuy hung ác, dâm dật, nhưng lão có thể luyện tập và điều khiển được một nhóm lục lâm này không phải là chuyện dễ. Võ công của lão tuy Lý Thanh Hùng chưa thử qua, song chàng nhìn thấy cảnh tượng này, chàng không dám khinh thường nữa.
Sói Dương Lão nhân phất tay một cái, tức thì một tiếng "dạ" vang lên, tiếp theo một trăm thủ hạ đang sắp hàng nghiêm chỉnh từ từ rút lui hết, chỉ còn lại có chừng mười mấy người mặc đồ xám tro già trẻ lẫn lộn.
Lý Thanh Hùnng nhìn qua thì thấy số người còn lại có khoảng mười lăm người, kể cả Sói Dương.
Trong mười mấy người còn lại, Tiểu Bảo nhận ra được hai người, đó là Phỉ Báo Lão nhân, người đã cùng Sói Dương đến phá Tiểu Vân động cướp đi Đặng Thu Huệ chạy về Huỳnh Long Sơn và chàng họ Lâu kia mà lúc nãy Kế Anh Kiệt kêu ra đó. Còn mười hai người, nó chỉ đoán biết là cao thủ của Huỳnh Long Sơn.
Lý Thanh Hùng lúc này không chần chờ được nữa, nói với Sói Dương lão nhân:
- Vãn bối là Lý Thanh Hùng hôm nay đến đây với mục đích là tìm sư muội Đặng Thu Huệ bị các tiền bối đem về đây, chứ không có ý định gây sự với quý phái. Tiền bối là nhân vật thanh danh trên giang hồ, biết trọng danh dự. Vậy hãy đem sư muội của vãn bối thả ra và hứa bảo đảm không đá động đến trinh tiết của nàng, thì Lý Thanh Hùng

này lập tức rời khỏi nơi này, tất cả những thù hận trước kia đều bỏ qua tất cả.
Sói Dương lão nhân nghe nói, đôi mày dựng ngược mặt đỏ gay, cười ha hả nói:
- Đừng vội thế! Xin mời Lý thiếu hiệp ngồi vào bàn dùng cơm trưa xong rồi chúng ta mới tính đến chuyện đó. Lão phu đối với việc đó còn có chỗ giải thích, nếu cần chúng ta vừa ăn vừa bàn. Nhưng theo ý của lão phu thì tốt nhất nên giải hoà để giải quyết, và chắc có lẽ vị cô nương này nói cho thiếu hiệp rõ đều ấy là hơn.
Tuy miệng lão nói thế, song đôi mắt của lão nhìn chăm chăm vào Lục Ngọc Hoa không chớp.
Lục Ngọc Hoa phun một bãi nước miếng, nói:
- Đồ thúi tha không biết nhục! Ai là cô nương của lão? Lão đừng quen dùng cử chỉ ấy đối với ta. Hãy mau đem Đặng cô nương ra đây, nếu không thì đừng trách ta vô tình nhé!
Sói Dương lão nhân cười ha hả, lão cho những lời nói ấy không phải nhục nhã, mà lão coi đó là một giọng ân tình của nàng đang tỉ tê với lão.
Thật buồn cười! Đối với lão hễ ai là mỹ nhân thì được trọng vọng, còn những người xấu xa thì lão coi không ra gì. Nếu câu nói của Lục Ngọc Hoa lúc nãy mà do một cô gái xấu xí, hoặc một bà lão xấu xí phát ra thì ắt phải bỏ mạng dưới làn chưởng phong của lão ngay.
Lúc này, Phỉ Báo lão nhân tức giận, bước đến mấy bước chỉ voà mặt Lục Ngọc Hoa nói:
- Nha đầu! Miệng còn hôi sữa mà dám cả gan nhổ râu hùm à? Võ công của ngươi bỏ trong lòng bàn tay? nói cho Ngươi biết là ta đã giật con nhỏ kia mang về đây.
Ngươi muốn làm gì thì làm cho ta xem thử nào?
Lục Ngọc Hoa liếc nhìn Phỉ Báo “hừ” một tiếng lạnh lùng, tức giận nói:
- Bổn cô nương sẽ lấy mạng ngươi!
Vừa dứt lời, thân hình Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa như một làn khói trắng bay thẳng lên không nhắm thẳng vào đầu của Phỉ Báo lão nhân chụp xuống.
Bỗng một tiếng hét vang lên:
- Hãy dừng tay lại!
Tiếp theo một luồng kình phong đánh tới, buộc Lục Ngọc Hoa phải lách mình sang một bên và rơi xuống đất mới tránh được.
Lục Ngọc Hoa vừa rơi xuống đất, nàng trố mắt nhìn xem ai vừa mới ra tay. Nhưng người ấy lại là Sói Dương lão nhân.

Sói Dương lão nhân vừa xuất ra chiêu này, ông biết Lục Ngọc Hoa sẽ giận dữ, nên ông ta vội cười mơn trớn:
- Đừng nóng giận như vậy! Có chuyện gì thì từ từ mà nói để anh em chúng tôi lo liệu! Cần gì cô nương phải ra tay cho nhọc sức. Bây giờ rượu thịt đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc này tôi tưởng các người cũng đã đói bụng và nhất là đứa nhỏ kia. Mời các vị hãy tạm dùng cơm rồi sẽ nói chuyện sau.
Đứa nhỏ mà Sói Dương lão nhân gọi đó là Tiểu Bảo. Quả thật ông đoán không sai.
Tiểu Bảo lúc này đói bụng quá nên mặt mày cau có, trông rất buồn cười. Vừa nói, Sói Dương lão nhân vừa đảo mắt nhìn mấy người, bỗng thấy Kế Anh Kiệt, lão giật nẩy người "hự" lên một tiếng.
Sói Dương lão nhân đã nghe được tin Kế Anh Kiệt phản bội do người họ Lâu kia báo lại, nhưng lão mải mê sắc đẹp của Lục Ngọc Hoa mà quên tất cả mọi việc, cho nên lúc này ông liếc thấy Kết Anh Kiệt nên giật mình nhớ lại.
Hôm qua, Kết Anh Kiệt tỏ ra là một người rất trung thành, nên được Sói Dương sai đi thám thính tình hình. Nhưng hắn vừa ra đi chỉ có một đêm đã từ thù hóa ra bạn.
Đã thế hắn còn dẫn địch vào quấy rối! Lão tức giận vô cùng cảm thấy nhục nhã trước hành động bừa bãi thâu nhận đệ tử.
Kế Anh Kiệt sững sờ, toàn thân cảm thấy lạnh buốt, cúi gầm mặt xuống, không dám ngẩng đầu lên nhìn.
Lý Thanh Hùng thấy vậy, nhìn thẳng vào mặt Phỉ Báo nói:
- Tiền Bối! Lúc nãy tiền bối bảo rằng do tiền bối bắt cóc sư muội của vãn bối.
Nhưng sư muội của vãn bối đã làm gì trái với luật giang hồ, hoặc xúc phạm đến thanh danh của tiền bối mà tiền bối ra tay bắt nàng.
- Ha! Ha! Ha! Đó là việc riêng của ta, không thể nói ra được. Ngươi hãy thông cảm giùm ta nhé! Vả lại ngươi đừng xen vào việc này tốt hơn.
Dứt lời, ông liếc nhìn Lý Thanh Hùng một cái rồi lạnh lùng quay đi hướng khác.
Phỉ Báo là sư huynh của Sói Dương, tánh nóng như lửa, hung ác, tự cao và lão cũng là cao thủ của Huỳnh Long Sơn.
Lão thấy cử chỉ của Sói Dương đối với bọn Lý Thanh Hùng, ông không thích tí nào và cho rằng đối với đứa con nít này thì cần gì phải dùng lời lẽ dịu ngọt để cho bọn Lý Thanh Hùng lộng hành nhục mạ! Cứ dùng sức đe dọa, nếu chúng không sợ thì giết ngay tức khắc là giải quyết xong mọi chuyện, như thế đã không tốn thì giờ mà uy danh

bọn chúng cũng được nể nang.
Nhưng lão làm sao hiểu được cái độc kế của Sói Dương!
Lý Thanh Hùng mặt mày lúc này trông rất ghê sợ. Nước da tái nhợt, mắt dựng ngược, môi đen cắn lại, mắt tròn xoe nhìn chăm chăm vào mặt Phỉ Báo. Nhưng Lý Thanh Hùng không phải vì câu nói của Phỉ Báo mà giận dữ đến thế! Lúc này chàng rất lo ngại cho tính mạng của Đặng Thu Huệ chết sống thế nào mà không nghe được tin tức.
Nhìn một lúc, Lý Thanh Hùng nói oang oang:
- Đặng Thu Huệ là sư muội của tôi, tại sao tôi không có quyền hỏi tới. Nếu các ngươi muốn ôn hòa thì hãy mau thả sư muội tôi ra, bằng không tôi sẽ dùng đến võ lực đến lúc đó thì đừng có hội hận.
- Ta nhất định không thả. Nếu có giỏi thì cứ ra tay xem nào.
- Nếu không. Lý Thanh Hùng quyết tàn sát Huỳnh Long Sơn!
Phỉ Báo nghe Lý Thanh Hùng nói tàn sát Huỳnh Long Sơn, thì cười ha hả nói:
- Ta chỉ sợ lời nói không đi đôi với hành động mà thôi… Sói Dương lão nhân không còn lạ gì tánh tình của Phỉ Báo lão nhân, nên xen vào:
- Lý thiếu hiệp! Hãy bình tĩnh mà nghe lão phu nói. Sở dĩ anh em tôi bắt Đặng Thu Huệ sư muội của thiếu hiệp là có hai lý do. Thứ nhất là thiếu hiệp đã đánh chết thần quạ của lão phu, nên anh em tôi bắt nàng để làm con tin buộc thiếu hiệp phải đến đây. Còn thứ hai là vì mối thù của sư huynh tôi là:
“Ba mươi năm về trước Bách Cầm Thần Quân đi tìm con két biết nói, đã đánh sư huynh lão phu một chưởng, vì vậy hai anh em lão phu phải ẩn thân trong Lao Sơn tập luyện võ công đến hai mươi năm để mà trả món nợ ấy. Nhưng món nợ này chỉ có thể con gái ông nhận lãnh”. Như thế chúng tôi tin tưởng hành động của anh em chúng tôi không phải là vô lý? Nhưng đáng tiếc… Sói Dương nói chưa dứt câu thì đã bị Phỉ Báo lão nhân chận lời nói:
- Sư đệ! Với mấy đứa oắt con này, chúng ta đừng nói nhiều mất thì giờ, hãy mau đuổi chúng nó ra khỏi nơi đây lập tức.
Lý Thanh Hùng tức giận nạt lớn:
- Hãy câm mồm lại! Ngươi đừng tưởng mình là người võ lâm đệ nhất, không có ai dám so tài. Nếu muốn đánh hãy đợi sư đệ ngươi nói xong rồi muốn gì cũng được.
Đoạn chàng quay qua nói với Sói Dương:
- Nhưng sao?
Sói Dương lão nhân liếc nhìn Phỉ Báo, nói:
- Nhưng đáng tiếc là người con gái họ Đặng kia không có ở đây?

- Phải! Người con gái họ Đặng kia không có ở Huỳnh Long Sơn này!
Lý Thanh Hùng làm sao tin được! Chàng lạnh lùng cười một tiếng nói:
- Đã là đại trượng phu dám làm tất dám nhận, tiền bối đừng nói như thế mà nhục nhã lắm! Hãy đem sư muội ta ra đây.
Vừa nói, Lý Thanh Hùng vừa tiến tới hai bước, mặt đầy sát khí.
Sói Dương lão nhân thấy tình hình quá căng thẳng, lùi lại hai bước, nói:
- Thiếu hiệp đừng tưởng lão phu sợ. Không! thiếu hiệp có biết Huỳnh Long Sơn là nơi nào không? Tiếng tăm của phái này như thế nào mà phải từ chối không dám nhận việc làm của mình để hạ thanh danh. Lão phu nói người con gái họ Đặng kia không có ở đây, tin hay không thì tùy thiếu hiệp.
Ngừng một lát, Sói Dương lão nhân nói tiếp:
- Thiết hiệp đã đến đây thì dầu thiếu hiệp có bỏ đi, lão phu cũng không thể để cho thiếu hiệp được tự do ra đi như vậy. Tuy nhiên, lão phu cũng cho thiếu hiệp biết là người con gái họ Đặng đã bị người ta dựt đi mất rồi.
Lý Thanh Hùng thấy cử chỉ của Sói Dương, biết ông ta không nói dối. Nhưng chàng không biết Đặng Thu Huệ đã bị ai bắt đi? Người đó là ai và ở đâu?
Sói Dương lão nhân thấy Lý Thanh Hùng bán tín bán nghi vội nói:
- Hai anh em lão phu mới rời khỏi Tiêu Vân động chưa đầy mười trượng, bỗng từ trong rừng xuất hiện bốn người bịt mặt! Ôi! Nói ra thật là nhục nhã, anh em lão phu giao đấu với bọn chúng chưa được mười chiêu thì người con gái họ Đặng kia đã bị bọn chúng giật mất. Chúng là một bọn người cỡ công vô cùng lợi hại! Lão phu tin chắc không ai được thứ võ công thâm hậu ấy. Lão phu đã nói xong, tin hay không thì tùy ý.
Lý Thanh Hùng chú ý nghe và theo dõi hành động, cử chỉ của Sói Dương. Chàng thấy từ nãy tới giờ không thấy Sói Dương có hành động gì giả dối. Nhưng chàng không tin rằng Đặng Thu Huệ không có ở nơi này. Nhưng lòng chàng thắc mắc vô cùng là bốn người bịt mặt đó là ai? Chúng với Đặng Thu Huệ có ân oán gì không?
Bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng trong đầu óc Lý Thanh Hùng, khiến chàng không sao nghĩ ra được, chàng đứng sững người ra không trả lời câu nói của Sói Dương.
Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa không thể tin được những lời nói ấy, nàng lạnh lùng "hừ" một tiếng nói:
- Sói Dương lão quái! Những lời nói đó đối với ai thì đem ra dùng

được, nhưng đối với tôi đừng nên dùng đến nó vô ích! Tôi không muốn nghe. Vậy tôi hỏi ông tại sao lại sai Kết huynh đến thôn Cang Thiền theo dõi hành động của chúng tôi với dụng ý gì?
Có phải sợ lộ tông tích hành động độc ác của ông không?
Câu nói này đã làm cho Lý Thanh Hùng sực tỉnh, bất giác chàng "hừ" một tiếng, mặt mày đầy sát khí, đôi mắt lóe hào quang, nhình thẳng vào mặt Sói Dương hét lớn:
- Sói Dương! Nếu không có Lục cô nương đánh thức ta, thì ta đã bị Ông lừa rồi!
Hãy lập tức đem Đặng Thu Huệ giao ra và hứa không đá động gì đến tiết hạnh của nàng. Nếu không, ta thề sẽ giết sạch Huỳnh Long Sơn không để một người nào sống sót.
Phỉ Báo lão nhân lòng nóng như lửa đốt, không còn nhịn nổi nữa, hét lên một tiếng, toàn thân hay bổng lên không, vung song chưởng đập vào đầu Lý Thanh Hùng, miệng nạt rằng:
- Oắt con! Hãy ra tay mà sát hại người của Huỳnh Long Sơn xem nào?
- Ha! Ha! Ha!
Chưởng thế của Phỉ Báo lão nhân thâm hậu vô cùng. Chưởng vừa phát ra, tiếng gió cuốn ào ào nhắm ngay đỉnh đầu Lý Thanh Hùng, đồng thời lão biến sang chiêu khác nên không còn thấy thân hình lão nữa.
Sói Dương lão nhân biết sự việc hôm nay không thể dùng năm ba lời nói để giải quyết được. Hơn nữa ông thấy bọn người Lý Thanh Hùnh quá cứng đầu, nên lập tức cản Phỉ Báo lại nói:
- Sư huynh hãy dừng tay! Đừng vội vã mà hỏng chuyện.
Đoạn ông quay qua nói với mười ba người còn lại:
- Hãy mau dùng "Thập Tam Dương Trận".
Tức thì cảnh vật nơi đây bỗng ồn như ong vỡ tổ, người nhao nhao rối loạn cả lên.
Nhưng chỉ trong chốc lát lại im lặng. Mười ba người đều đứng về vị trí của trận pháp, tuốt kiếm cầm trên tay đưa ra phía trước. Thế là "Thập Tam Dương Trận" đã hoàn thành.
Sói Dương lão nhân từ từ bước vào trận nói với Lý Thanh Hùng:
- Tiếng tăm của Bệnh Thư Sinh vang khắp giang hồ ai ai cũng biết. Vậy hôm nay lão phu muốn lấy trận pháp này để lãnh giáo vài tuyệt học của thiếu hiệp, mong thiếu hiệp chớ từ chối.
Kế Anh Kiệt thấy thế, bước đến bên Lý Thanh Hùng kề tai nói nhỏ:
- Trận pháp này có rất là có uy lực, rất nhiều nhân vật thành danh trên giang hồ đã bỏ mạng vì trận đó. Hôm nay Sói Dương đem ra

dùng là vì lão thấy Hùng Huynh võ công cao cường, mới đem ra hại mạng Hùng huynh. Nếu Hùng huynh có giao chiến xin chớ quá khinh địch. Tôi tuy là người của Huỳnh Long Sơn, song chỉ thấy chứ không làm sao biết cách phá giải.
Lý Thanh Hùnh gật đầu cảm tạ, tồi từ từ bước vào trận.
Nguyệt Lý Hằng Nga vừa thấy trận diễn ra, lòng háo thắng nổi lên, nàng đã muốn xông vào. Nhưng Lý Thanh Hùng đã bước vào trước. Nàng vội chạy đến trước Lý Thanh Hùng nhanh nhẹn nhảy vào trận, nói với Sói Dương lão nhân:
- Đã từ lâu, tôi được nghe uy danh của trận này, nhưng chưa được thử qua. Xin tiền bối hãy để cho tôi thử qua vài chiêu để thỏa lòng mong ước, dầu có chết dưới trận này tôi cũng vui lòng.
Sói Dương lão nhân bỗng thấy Lục Ngọc Hoa nhảy vào trận, không để Lý Thanh Hùng tiếp chiêu, bất bình vô cùng, lão cau đôi mày lại nhìn vào mặt Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa một lúc rồi cúi mặt xuống đất có vẻ suy nghĩ.
Sở dĩ Sói Dương không bằng lòng Lục Ngọc Hoa tiếp chiêu vì trong thâm tâm ông có ý định là cố giết Lý Thanh Hùng để cướp Lục Ngọc Hoa đem về làm hầu thiếp.
Nên khi thấy Lục Ngọc Hoa xông vào, ông sợ nàng không đủ sức chống nổi trận này, rủi bị thương thì nguy mất. Nhưng ông nghĩ lại cần phải để cho nàng biết oai lực của ông trước khi làm hầu thiếp nên gập đầu ưng thuận, nói:
- Được! Ta bằng lòng cho cô em tiếp chiêu. Nhưng phải cẩn thận vì gươm đao không có mắt. Nếu rủi bị thương thì ta có chết mới hết thương nhớ đó.
Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa ghét cay ghét đắng khi nghe những lời nói này, nàng nói lớn:
- Đừng nói nhiều vô ích! Ta không muốn nghe những lời thối tha đó. Hãy mau ra chiêu đi.
Dứt lời, nàng rút từ nơi eo lấy ra một dây nịt dài một trượng. Đó là báu vật của Thiên Sơn Thần Ni đã truyền lại cho nàng mang tên "Cuồng Phong Đại".
Nguyệt Lý Hằng Nga hành động vô cùng nhanh nhẹn, nhưng Sói Dương lão nhân lại còn nhanh hơn, ông đưa tay phất mạnh một cái, tức thì mười ba cao thủ của Huỳnh Long Sơn kia từ từ di chuyển như chiếc xe bắt đầu chạy, vây Nguyệt Lý Hằng Nga vào giữa.
Sói Dương lão nhân đánh thoắt một cái, tức thì thân hình đã nhảy vọt ra ngoài.
Lúc này trong trận chỉ còn có một mình Nguyệt Lý Hằng Nga.

Mười ba cao thủ của Huỳnh Long Sơn cứ chuyển động mãi nhưng không xuất chiêu.
Bỗng Sói Dương đứng ngoài hét:
- Lẹ!
Tức thì mười ba tên trong trận bắt đầu di chuyển mau dần, từ từ xiết chặt vòng vây lại.
Lục Ngọc Hoa mới thấy trận di động, nàng biết đối phương dùng trận này để làm hoa mắt thừa địch thủ để thừa cơ sát hại.
Nhưng nàng chỉ đoán trúng một nửa thôi. Còn cái hay của trận này là người trước mặt vung gươm chém đến, đối phương vung chưởng ra đỡ thì người đằng sau thừa cơ hội kết liễu mạng sống. Nhưng đây chỉ mới mở màn, chưa có thể đánh giá nó được.
Đáng lẽ Nguyệt Lý Hằng Nga vung chưởng đánh ra, nhưng không, nàng giả vờ hoa mắt, choáng váng, mặt mày ngơ ngác.
Sói Dương lão nhân được cơ hội, vội la lớn:
- Cứ đánh!
Tức thời trong mười ba người, có bốn người vung dao nhảy ra, chém sả vào người Lục Ngọc Hoa.
Thấy được yếy điểm của trận, bất giác Lục Ngọc Hoa cười thầm, vận sức vào cánh tay mặt, chờ cho mấy tên kia chém đến, nàng hét lên một tiếng, quét ngang cuồng phong đại vào lưng bốn cao thủ của Huỳnh Sơn mạnh không thể tả.
Bốn cao thủ đó cảm thấy lưng bị siết lại, tay tê buốt không sao cầm dao được, nên buông rơi xuống đất.
Bốn người ấy cảm thấy toàn thân bị dội lại đến lảo đảo suýt ngã. Họ gắng gượng lấy lại bình tĩnh xem ra thì mình đã đứng về chỗ cũ từ lúc nào.
Sói Dương lão nhân thấy Lục Ngọc Hoa xuất chiếu quá lợi hại, khiến ông không kịp suy nghĩ, vội phất tay kêu lớn:
- Ngũ trảo!
Chín tên còn lại nghe lệnh, hét lên một tiếng, vung dao chém sả vào người Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa một nhát.
Chiêu này là một chiêu dùng để cứu bạn trong lúc bị thất thế có thể lấy lại bình tĩnh thâu vũ khí để chống đối. Nhưng nó cũng là một chiêu độc trong "Thập Tam Dương Trận" nếu đối phương không kịp thời chống đỡ thì bị bỏ mạng ngay.
Lý Thanh Hùng thấy trận biến chuyển vô cùng kỳ diệu, chàng thầm phục vô cùng, song chàng cũng thầm lo cho tánh mạnh của Lục Ngọc Hoa.
Nhưng Lý Thanh Hùng đâu có biết với tấm thân tuyệt học của Thiên

Sơn Thần Ni đã truyền cho Lục Ngọc Hoa kia thì đối với trận pháp này đâu có ăn nhằm vào đâu.
Nếu cần nàng dùng một chiêu tầm thường cũng có thể phá tan trận này ngay. Hình như Nguyệt Lý Hằng Nga đã biết trước, nàng lướt tới vài bước "Cuồng Phong Đại" trong tay vung mạnh ra như một làn khói trắng.
Chiêu này gọi là "Phụng Hoàng Bãi Vĩ" trong "Phong Đại Pháp".
Luồng khói trắng xẹt ra, tức thì chín tên cao thủ của Huỳnh Sơn kia chưa kịp ra tay đã vội thối lui về chỗ cũ mới tránh được.
Sói Dương vừa tức giận, vừa kinh ngạc nên vung tay hét lớn:
- Lục siết!
Chín cao thủ kia vội lui về vị trí cũ, nhập với bốn người kia.
Nhưng lạ thay, lần này họ không vung dao chém đến nữa, họ chỉ để con dao trước bụng, mũi chỉ về phía Nguyệt Lý Hằng Nga, từ từ xoay tròn, tạo thành một vòng tròn như con rắn bạc bao vây Nguyệt Lý Hằng Nga.
Làn dao kia ban đầu chuyển động chậm, nên thấy ánh sáng lớn, nhưng sau cùng mau chừng nào thấy ánh sánh nhỏ lại và vòng vây cùng thu hẹp.
Nguyệt Lý Hằng Nga từ lúc bước chân trên giang hồ, nàng chưa bao giờ thấy trận pháp nào lạ lùng như vậy. Nàng cảm thấy như hàng trăm ngàn con rắn bạc đang nhao nhao đến định xé thịt nàng.
Lý Thanh Hùng thấy trận pháp lúc này lạ lùng chàng ngạc nhiên hỏi Kế Anh Kiệt:
- Kế huynh! Chiêu thức này có sức mạnh như thế nào mà lạ lùng như vậy.
Kết Anh Kiệt nói:
- Hùng huynh! Đó chính là chỗ bí quyết của trận pháp này mỗi khi Sói Dương đã dùng chiêu thức này ra thì địch thủ dầu cao thủ đến đâu cũng phải bỏ mạng. Từ lúc tôi gia nhập vào bọn họ, đã chứng kiến không biết bao nhieu cao thủ phải bỏ mạng vì chiêu thức đó.
Kết Anh Kiệt vừa nói dứt lời, bỗng nghe tiếng hét của Lục Ngọc Hoa vang lên.
Chàng thất kinh quay lại bất giác la lớn:
- Nguy hiểm! Nguy hiểm!
Lý Thanh Hùng thất kinh quay lại thì thấy Lục Ngọc Hoa đã bị cuống trong trận, chiếc dây cầm tay nàng quơ lung tung. Còn mười ba tên kia cứ từ từ siết vòng vây lại, dao chĩa ra phía trước, nhưng lại không ra tay hạ thủ.
Tình thế này làm cho Lục Ngọc Hoa hoảng hồn, vì nàng không biết

đối phương dùng chiêu thức gì kỳ lạ như vậy. Vòng vây đã siết chặt nhưng lại không ra tay hạ thủ, cứ xoay tròn mãi.
Ôi! Nguy hiểm thật! Nhưng tại sao vậy? Hay họ định dùng uy lực để áp đảo nàng đến đuối sức mà chết chứ không giết bằng dao, kiếm, Nguyệt Lý Hằng Nga không còn tự chủ được nữa, nàng lính quýnh bao nhiêu tuyệt học đều quên mất, không đem ra sử dụng được. Nếu thời gian cứ kéo dài mãi, ắt Lục Ngọc Hoa phải chết mất.
Trong khi lúng túng, hình như nàng nhớ lại các chiêu thức liền hú dài một tiếng, dùng "Linh Không Xạ Phi" môn tuyệt học của Thiên Sơn Thần Ni toàn thân như con chim én bay bổng lên không rồi bay ra ngoài vòng chiến.
Nhưng Sói Dương lão nhân là tay kinh nghiệm giang hồ thấy cử chỉ đã biết địch muốn dùng thủ đoạn nào, nên ông hét lớn!
- Lục trì!
Mười ba cao thủ Huỳnh Môn Sơn đã từng giao chiến và được tập luyện tinh vi, nếu Sói Dương không ra lệnh, họ cũng biết được hành động của địch thủ thay đổi chiến thuật ngay. Hành động của Lục Ngọc Hoa vô cùng lanh lẹ, nhưng mấy cao thủ Huỳnh Sơn lại nhanh nhẹn hơn. Họ nạt một tiếng, mười ba bóng người tan ra lui về vị trí trước kia bao vây ngay.
Lục Ngọc Hoa vừa rơi xuống đất, nàng thất mình chưa thoát khỏi vòng chiến.
Nàng giật nẩy người than thầm một tiếng, liếc mắt nhìn trận pháp.
Lúc này Lục Ngọc Hoa mới khâm phục "Thập Tam Dương Trận" của Sói Dương lão nhân không phải là tầm thường. Sói Dương lúc này thấy trận pháp không hại được đối thủ, tức giận vô cùng, bao nhiêu thiện ý đối với Lục Ngọc Hoa đều tiêu tan, chỉ còn lại ác ý, ông quyết không để một cơ hội thuận tiện nào cho địch!
Thất trí, ông vội vung tay hô tiếp:
- Bát sát!
Tức thì mười ba tên kia bắt đầu xoay tròn, nhưng lúc này họ lại đổi chỗ khác hẳn với lúc trước, thâu siết vòng vây gấp lại.
Lục Ngọc Hoa thất kinh, lúc này lòng cảm thấy sợ sệt.
Bỗng bảy người trong mười ba người nằm xuống dùng "Địa Lộn Đao" chém thẳng vào hạ bàn của Lục Ngọc Hoa. Còn sáu người kia tung bổng lên không, múa đao vun vút chém xuống đầu Lục Ngọc Hoa.
Lối xuất thủ này vô cùng lợi hại, trên dưới đều bị phản kích không còn biết cách nào chống đỡ. Như vậy thì Nguyệt Lý Hằng Nga dầu là cao thủ đi nữa e cũng khó mà thoát khỏi vòng vây.

Nguyệt Lý Hằng Nga bỗng cắn răng, vận nguyên lực xuống đan điền, tay đưa lên tức thì "Cuồng Phong Đại" như một cây sắt cứng đánh thẳng xuống đất theo chiêu "Hoa Vũ" để bảo vệ hạ bàn, đồng thời quay lại, quất vào đầu sáu người kia.
Nhưng đã trễ, mười ba tên kia đã đâm vào người nàng rồi.
Trong lúc nguy cấp, Lý Thanh Hùng không còn kịp suy nghĩ gì nữa, vội tung mình nhảy vào.
Lý Thanh Hùng lúc này như liều lĩnh. Chàng xông vào, lập tức dùng "Cang Nguyên Công" phát ra bốn luồng chưởng đánh sáu người đang từ trên không đâm xuống, còn hai chưởng đánh bạt bẩy con dao đang chém xuống hạ bàn của Lục Ngọc Hoa.
Lý Thanh Hùng quả thật tài tình, chỉ trong chốc lát, chàng đã giải nguy cho Lục Ngọc Hoa.
Mười ba cao thủ đang hành hunh, sắp kết liễu được mạng sống của Lục Ngọc Hoa, bỗng bị một luồng kình phong tống đế, đánh vẹt tất cả vũ khí sang một bên, không sao gượng lại được, khiến ai nấy đều thất kinh trố mắt nhìn vào thì thấy trong trận lúc này lại có thêm Lý Thanh Hùng.
Trong lúc mọi người đang ngơ ngác, Lý Thanh Hùng nghiêm nghị nói:
- Lý Thanh Hùng này tuy bất tài, song cũng muốn chiêm ngưỡng tuyệt học của "Thập Tam Dương Trận".
Mười ba người nghe nói vội lui lại một trượng sắp theo vị trí của trập pháp, vũ khí cầm sẵn nơi tay, đứng im chờ lệnh của Sói Dương.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 20
Thập Tam Dương Trận

Thoạt nghe Sói Dương cười một tràng dài lạnh như băng tuyết rồi nhìn Lý Thanh Hùng nói:
- Tiểu tử bệnh hoạn kia! Ngươi đã quá tự phụ rồi! Đã hai mươi năm nay chưa một ai dám dùng tay không mà phá trận này của lão phu. Có lẽ ngươi quá bệnh nên sanh ra loạn trí rồi không còn sợ chết nữa là phải.
Lý Thanh Hùng cố làm ra vẻ mặt khinh bỉ, nhắm một mắt nhìn Sói Dương lão nhân nói:
- "Thập Tam Dương Trận" không có chỗ nào hay cả. Nó chỉ để hù

doa. bọn vô danh tiểu tốt mà thôi, còn ta, ta xem trận ấy rất tầm thường.
Sói Dương Lão nhân vốn tánh nóng nảy, chưa ai dám ngạo mạn bao giờ, nay nghe lời nói phach lối của Lý Thanh Hùng, lão không sao chịu nổi, cổ lão nghẹn lên, không noi được nữa lời, đưa mắ nhìn bọn bộ hạ ra lệnh:
- Cửu Chuông!
Tiếng "Cửu Chuông" là mật lệnh riêng của trận pháp có nghĩa là bắt đầu hoạt động.
Mười ba tên cao thủ của Huỳnh Long Sơn nghe lệnh ấy lập tức chia ra thành bốn mặt. Mỗi mặt ba người, sắp thành hình một cái bông, người ở giữa làm nhụy. Người này chính là người họ Lâu, đệ nhất môn hạ của Huỳnh Long Sơn có một võ công cao nhất.
Trận thế vừa biến động, khí thế rất lạ lùng, khiến cho Lý Thanh Hùng tức giận, hùng khí nổi lên.
- Lập tức, chàng rú lên một tiếng, dùng môn "Không Không Chưởng" để đối phó.
Nhưng như thế chàng đã sa vào kế hoạch của đối phương rồi!
Bởi vì lối biến động của trận thế, cái lợi nhất là phải đợi cho đối phương ra tay trước thì mới có kết quả tốt.
Lý Thanh Hùng đã ra tay trước, làm cho Sói Dương mừng rỡ, coi như trận pháp của lão có cơ hội nuốt sống đối phương rồi.
Người họ Lâu, nòng cốt trong trận vội vã dùng một chiêu "Vạn Hoa Phất Nguyệt" quất ngang qua bụng Lý Thanh Hùng.
Nhưng Lý Thanh Hùng đâu phải tầm thường, có thể để địch nhân thao túng.
Hơn nữa " Không Không Chưởng" của chàng là một môn kỳ học trong võ lâm hiện nay, còn chàng thì bản thân lại có cả một trăm năm công lực. Bởi thế, mới mở đầu trận đấu, cả trận đều bao bọc một luồng bạch quang như sương mù phủ kín.
Chỉ Trong chốc lát hinh ảnh của Lý Thanh Hùng hoàn toàn biến mất.
Thấy thế, mười ba tên thuộc hạ của Huỳnh Long Sơn cũng không dám trậm trễ, chiêu thức biến liền liền!
Đừng bên ngoài, người ta chỉ thấy những cái chớp, cái lắc của bóng người vũ động, mà không còn thấy rõ được hình dáng ai là ai nữa.
Vòng vây lúc tiến lúc thối, chớp nhoáng như điện, bọc Lý Thanh Hùng vào giữa.
Mặc dù vậy, đối với Lý Thanh Hùng chỉ là trò đùa! Nếu chàng có ý thoát khỏi vòng vây thì cũng chỉ một cái bung chân nhè nhẹ, thì chàng cũng đủ thoát ra khỏi trận rồi.

Sói Dương lão nhân không biết như vậy, lão điều động thế trận càng lúc càng mau lẹ hơn, và tin tưởng thế nào cũng chiếm được phần thắng.
Chỉ loáng mắt, " Thập Tam Dương Trân" đã biến đến chiêu thứ chín rồi, chỉ còn bốn chiêu nữa là kết thúc.
Lão trố mắt nhìn Lý Thanh Hùng thì thấy chàng như một cái bóng mờ bay lộn trong đám vũ khí như đang biểu diễn một trò đùa.
Lão tức mình quá, hàm râu dựng ngược đôi mắt đỏ ngầu.
Tuy nhiên, lão tin tưởng bốn chiêu biến hoá sau cùng mới là bốn chiêu thức ác liệt nhất của "Thập Tam Dương Trân" Lão tự an ủi như thế và vuốt râu lẩm bẩm:
- "Hừ! Thằng họ Lý kia! Thắng bại không phải kể ở lúc đầu mà phải kể vào lúc kết cục! Nơi đây phải là mồ chôn của ngươi rồi! Hà! Hà…"
Nghĩ như thế, lão đinh ninh là Lý Thanh Hùng đã mắc voà cạm bẫy nên lớn tiếng ra lệnh:
- Thập Xâm!
Lão có ngờ đâu mười ba tên thuộc hạ đang đứng giữa trận đều bị Lý Thanh Hùng dùng " Không Không Chưởng" trấn áp tinh thần đến mê man.
Nếu không nhờ lão lên tiếng ra lệnh đúng lúc thì có lẽ họ sẽ nhận một hậu quả tai hại không biết đâu mà kể.
Tiếng hô của Sói Dương lão nhân như đánh thức vào tâm thần, cả mười ba người đều nhảy lùi lại mấy bước lách tránh khỏi tầm chưởng lực của Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng cũng biết thế trận đã gần đến mức cuối. Nhưng càng đến mức cuối thì chàng lại càng phải cẩn thận hơn.
Khi nghe Sói Dương hô lên tiếng " Thập Xâm" chàng biết chiêu này là một đòn ác liệt.
Quả nhiên Lý Thanh Hùng vừa nghĩ như vậy, thì mười ba cao thủ Huỳnh Long Sơn đã đồng thanh hét lên một tiếng, mười ba con đao vũ động một lượt nhắm Lý Thanh Hùng đâm tới túi bụi.
Tiếng vũ khí vù vù, lẻng kẻng như thiên binh vạn mã kéo nhau đến sa trường.
Lý Thanh Hùng liếc mắt nhìn thấy xung quanh chàng toàn là binh khí, ào ạt bủa tới như thác lũ, mà trong tay chàng thì lại không có một tấc sắt, biết cách nào để chống đỡ bây giờ.
Chàng có thể vận dụng thần công ra tàn sát mười ba cao thủ này nhưng làm như thế thì tàn nhẫn quá, tuy nhiên nếu không xử dụng thần công thì không còn cách nào để tự vệ nữa.
Do dự một lúc, bỗng chàng nghĩ ra được một kế, chàng rú lên một

tiếng chát chúa, rồi tung mình nhảy vọt lên cao hơn ba trượng.
Mười ba cao thủ Huỳnh Long Sơn thấy thân pháp của Lý Thanh Hùng như vậy chắc lưỡi khen thầm, chúng hợp lực xông đến chém vụt xuống phía dưới chân chàng, kiếm quang sáng loà như điện chớp.
Những lưỡi đao kia chỉ còn cách đôi giày của Thanh Hùng có một tấc.
Thật nguy hiểm! Nếu chàng phóng mình cao một chút nữa thì chàng không chết thì cũng phải bị tàn tật suốt đời.
Lục, Vạn, Kết ba người đứng bên ngoài trông thấy cũng giật mình, toát mồ hôi lạnh.
Lý Thanh Hùng không dám chậm trễ, vội đáp xuống đất như cũ.
Mười ba cao thủ xông vào chém hụt đều ngạc nhiên khi thấy Lý Thanh Hùng đáp người xuống đất mà vẫn giữ được thế thăng bằng.
Sói Dương lão nhân như đã đoán trước được việc này, tuy bọn thuộc hạ của lão đã chém hụt chưa hai mạng được Thanh Hùng, lão coi như đã thành công, nên hớn hở hô lớn:
- Thập Tam Dương!
Mười ba cao thủ trong trận đều ngạc nhiên!
“Thập Tam Dương” là chiêu thế chót của kỳ trận. Theo lẽ phải biến qua “Thất Nhất Buộc” rồi đến “Thập Nhị lấn” và sau cùng mới đến “Thập Tam Dương” chứ.
Tại sao Sói Dương lão nhân lại bỏ hẳn hai chiêu thức của kỳ trận mà vội kết thúc như vậy?
Sói Dương lão nhân thấy bọn thuộc hạ ngơ ngác, đã hiểu ý, nên cương quyết lập lại mệnh lệnh:
- Thập Tam Dương!
Mười ba tên thuộc hạ không dám trả lời vội đồng thanh ứng lên một tiếng:
- Thập Tam Dương!
Tức thì mười ba con đao cử lên một lượt quây thành mười ba vòng tròn, từ chậm đến mau lần.
Lý Thanh Hùng đứng trơ trơ giữa vòng, trố mắt nhìn đối thủ mà không hiểu gì cả.
Bởi vì, chúng chỉ vung đao mà không hề bước tới một bước nào, cứ đứng im một chỗ.
Chàng thầm nghĩ:
- “Không lẽ bọn này chỉ có ý biểu diễn mà chơi thôi sao?” Phải! Ai cũng nghĩ như vậy, vì cả mười ba người đều đứng nguyên một chỗ, múa đao vòng tròn mà không có cử động nào khác.

Kế Anh Kiệt bước đến gần Lục Ngọc Hoa hỏi nhỏ:
- Lục cô nương! Cô nương trông chiêu thức này như thế nào?
Lục Ngọc Hoa nhìn sững trong trận đầu lắc lư tỏ ý không hiểu.
Kết Anh Kiệt nói:
- Đó là chiêu "Thập Tam Dương" một kỳ chiêu độc hiểm nhất trong trận, nó sẽ chuyển biến vô cùng khốc liệt, tôi sợ Lý Huynh ứng phó không lại.
Tiểu Bảo, Lục Ngọc Hoa và Kết Anh Kiệt đều phải bụm mặt không dám nhìn nữa.
Ai nấy đều sửng sốt!
Thì ra, mười ba tên thuộc hạ củ Huỳnh Long Sơn sau khi vũ động đao được một lúc, thoạt nhiên thả tay phóng tới.
Mười ba con đao bén nhọn loang loáng bắng tung vào người Lý Thanh Hùng, như mười ba mũi phi tiêu khổng lồ.
Thật là khủng khiếp!
Lý Thanh Hùng nãy giờ đứng nhìn đối thủ múa đao. Chàng cho đó là một màn kịch vui, đâu ngờ màn kịch vui ấy chính là để kết thúc sanh mạng của chàng.
Lúc mười ba lưỡi đao phóng tới, chàng mới giật mình sực tỉnh.
Nhưng đã trễ, không còn cách nào tránh né được nữa.
Trong lúc nguy hiểm, chàng sực nhớ lại môn "Thiên Tiên Vô Cực Lai Điện" của Phong Đạo Nhân mà chàng đã được luyện tập. Chàng liền vận dụng phương pháp ấy để hộ thân. Người ta chỉ thấy Lý Thanh Hùng đứng im giữa rừng đao, không hề tránh né, chẳng khác gì một người bằng lòng tự tử.
Thái độ đó của chàng làm cho những người đứng xem bên ngoài phải rợn óc, buột miệng rú lên sợ thay cho chàng.
Nhưng việc sợ hãi của mọi người chỉ trong nháy mắt thì lại đổi thành ngạc nhiên!
Mười ba mũi đao kia bay đến bên mình Lý Thanh Hùng, chưa kịp đâm vào thì xung quanh chàng có một vùng "Vô Ảnh Tiên Thiên KHí Công" bao bọc.
Mười ba con đao đó như gặp phải đá nam châm, không đâm vào mà chỉ dính lên trên áo của chàng như những con muỗi dính lên chậu hồ vậy.
Những cây đao sáng quắc ấy đeo lủng lẳng trên mình chàng trông rất buồn cười.
Tiểu Bảo thấy vậy thích quá reo lên:
- Hay quá! Hùng thúc thúc bữa nay phát tài rồi! Thúc thúc lấy của thiên hạ một cách tài tình quá! Hãy cho cháu một vài con chơi con

vui. Thúc thúc có nhiều quá, làm gì hết?
Vừa nói, hắn vừa cắm đầu chạy vào giữa trận không kể gì đến nguy hiểm.
Lý Thanh Hùng cười ha hả, nheo đôi mắt nìn nó nói:
-Thằng quỷ! Con đao này làm bằng đất cả, có gì quý đâu mà ngươi ham. Nếu ngươi thích thì hôm nào ta lựa cho một con đao tốt hơn con đao này.
Tiểu Bảo há mồm cãi:
- Ồ Hùng thúc thúc đừng gạt cháu! Những con đao sáng quắc thế kia sao thúc thúc lại bảo nó là bằng đất.
Lý Thanh Hùng cười khúc khích, ngầm thâu luồng chánh khí lại, tức thì mười ba con đao cùng một lượt rơi xuống đất.
Tiểu Bảo nhảy vào lượm, nhưng còn ái ngại sợ Lý Thanh Hùng quở trách.
Lý Thanh Hùng mỉm cười nhin nó:
- Nếu ngươi thích thì ta cho ngươi tất cả đấy. Cứ vào mà lấy đi.
Tiểu Bảo reo lên một tiếng, hăm hở chạy vào nhặt đao lên.
Nhưng nó vừa sờ đến mấy con đao thì nó bỗng "ý" lên một tiếng, mặt mày buồn xo, lẩm bẩm:
- Đồ quỷ! không dùng được gì cả.
Mọi người đều trố mắt ra nhìn mà sững sốt.
Thì ra mười ba con đao kia đều bị nát bấy tất cả. Tiểu Bảo nhặt lên con đao nào thì cũng chỉ còn một đống tro.
Tại sao vậy?
Trong đầu mọi người như loạn lên khi nhìn thấy câu chuyện lạ lùng ấy.
Chỉ số ít người tuyệt đỉnh cao thủ võ lâm như Sói Dương, Phỉ Báo, Nguyệt Lý Hằng Ng mới biết được đó là lý do gì mà thôi.
Lý Thanh Hùng nói với Sói Dương lão nhân:
- Vãn bối đã lãnh giáo qua kỳ trận của tiền bối rồi, mong tiến bối giao trả vị cô nương họ Đặng cho chúng tôi để chúng tôi kịp rời khỏi nơi đây.
Sói Dươn lão nhân đã tận mắt thấy tuyệt học của Lý Thanh Hùng, biết rằng võ công cũa lão không thể nào địch lại chàng, và vị sư huynh của lão cũng phải là đối thủ của chàng nữa.
Nhưng cô gái họ Đặng kia thì đã bị người bịt mặt cướp đem đi mất rồi, còn đâu mà trả lại cho chàng.
Lời nói của Lý Thanh Hùng không phải lão không nghe, nhưng lão không thể nào trả lời được.
Nếu lão đem sự thật trình bày với Lý Thanh Hùng chắc gì chàng đã

tin.
Hơn nữa, lão còn có bày một một độc kế khác để hai mạng chàng, cho nên lão cố làm tai ngơ mắt điếc, đứng im không nói gì cả.
Lý Thanh Hùng hỏi đi hỏi lại mấy lần với giọng khiêm tốn mà vẫn không thấy Sói Dương trả lời, chàng nổi giận hét lên một tiếng chát chúa, nghiến răng nói:
- Sói Dương lão quỷ! TA coi bộ ngươi lương tâm chẳng lành. Ngươi cố ý không chịu giao trả Đặng cô nương cho ta, nếu ngươi dám nói ngay mặt ta một tiếng "không" thì ta lập tức dùng máu rửa sạch Huỳnh Long Sơn cho ngươi xem, dẫn là một con gà, một con chó ta cũng không bỏ qua.
Sói Dương lã nhân nghe nói giật nẩy người, nét sợ sệt thoáng qua trong đôi mắt hung bạo của lão.
Lão mỉm cười để trấn an qua giây phút kinh hãi, lão bướng bỉnh nói:
- Tiểu tử ngươi đừng có phách lối, ngươi tưởng cậy vào một chút ít công lực đó, là ngươi có thể bắt nạt được lão phu ư? Ngươi thử lấy máu rửa Huỳnh Long Sơn ta xem nào?
Lý Thanh Hùng cười dài:
- Hay lắm! Hôm nay nếu ngươi không chịu giao ra vị cô nương họ Đặng, thì Lý Thanh Hùng này quyết không thôi.
Chàng quay lại nói với Tiểu Bảo, Lục Ngọc Hoa và Kết Anh Kiệt:
- Chúng ta tiến lên!
Không đợi chàng nói hai lời, ba người này đã sẵn sàng chiến đấu.
Tiểu Bảo vung cái khoanh lên, thứ vũ khí này không phải tầm thường, Nguyệt Lý Hằng Nga vung " Cuồng Phong Đại" thứ vũ khí lợi hãi nhất của nàng, còn Kết Anh Kiệt thì múa đao, cả ba tiến tới một lượt.
Tĩểu Bảo xông vào trước đã tróc người họ Lâu, với chiếc vont khoanh cộng với thân pháp ảo diệu, đứa nhỏ này làm cho người họ Lâu phải mệt với nó.
Trong lúc đó Nguyệt Lý Hằng Nga cũng không đến nổi chậm chạp. Nàng vung "Cuồng Phong Đại" đánh vào đám thuộc hạ của Huỳnh Long Sơn.
Kết Anh Kiệt xông vào trợ lực.
Một bên là ba người, một bên là mười ba cao thủ.
Tuy Nguyệt Lý Hằng Nga võ công thâm hậu song đánh với một số đông người cũng không thể nào thắng nổi, mặc dù đã có Kết Anh Kiệt giúp sức.
Đánh chừng vài mươi hiệp, mười hai tên thuộc hả của Huỳnh Long Sơn lợi dụng số người vây hãm Nguyệt Lý Hằng Nga và Kết Anh Kiệt

vào giữa.
Tuy nhiên, những người này đã mất hét binh khí, chi lo bao vây và chống đỡ, không dám công nữa.
Nguyệt Lý Hằng Nga và Kết Anh Kiệt nhắm vào được điểm ấy hét lên một tiếng, hai vũ khí hợp nhau công ra một lượt, thế mạnh như vũ bão.
Tức thì vòng vây của mười hai tên cao thủ vỡ tan, họ lùi ra sau hơn năm bước.
Sói Dương lão nhân chưa tham chiến, thấy thế vội kêu một tên thuộc hạ lấy vũ khí trang bị cho mười hai tên thuộc hạ kia.
Lúc ấy Kế Anh Kiệt đã nhảy ra ngoài vòng vây, dùng đao chém vào.
Riêng Nguyệt Lý Hằng Nga thì vẫn một mình với "Cuồng Phong Đại" chống cự với bọn thuộc hạ của Huỳnh Long Sơn.
Sói Dương lão nhân thấy Kết Anh Kiệt là đứa phản phúc, lòng tức giận nổi lên không sao chịu được. Lão hét lên một tiếng phóng mình tới chộp vào thiêng linh cái của Kế Anh Kiệt.
Kế Anh Kiệt thất kinh, đưa đao ra đỡ, Sói Dương lão nhân lập tức thu tay về, rồi rút đao chém tới một nhát thật mạnh.
So về công lực Kết Anh Kiệt làm sao đỡ nổi nhát đao của Dói Dương lão nhân.
Hai con đao vừa chạm nhau, cả cánh tay của Kết Anh Kiệt tê cứng, và hổ khẩu toét ra máu chảy ròng ròng. Còn con đao như muốn rơi xuống.
Sói Dương lão nhân lúc này như một con hổ đói, không còn có một chút nhân tánh nào. Lão lộn ngược con đao lại chém vào cổ Kết Anh Kiệt.
Kế Anh Kiệt thất kinh, lùi lại hai bước dùng thế " Thiết Bản Kiều" lách mình sang một bên, nhưng đã muộn, thân mình liểng xiểng gần như muốn ngã, và lưỡi đã đã kề cổ.
Bỗng nhiên… Một tiếng hét lanh lãnh vang lên, Nguyệt Lý Hằng Nga nhảy phóc qua khỏi đám thuộc hạ của Huỳnh Long Sơn như một vệt khói, tung "Cuồng Phong Đại" ra đỡ nhát đao của Sói Dương lão nhân, cứu mạng cho Kế Anh Kiệt.
Bên kia Hài Nhi Thần Đồng Vạn Tiểu Bảo đã đấu với người họ Lâu quá mười hiệp.
Lúc đầu mới nhảy vào, Tiểu Bảo cứ đùa giỡn, không xuất chiêu, chỉ dùng thân pháp nhảy tới nhảy lui cố trêu tức người họ Lâu mà thôi.
Mãi đến mười hiệp rồi mà người họ Lâu vẫn không thằng được nó.
Người họ Lâu thấy vậy thầm nghĩ:
"Mình là cao thủ hạng nhất, hạng nhì của môn hạ Huỳnh Long Sơn

mà đấu với thằng quỷ con này thì còn giá trị gì. Ta nên sớm kết thúc sinh mạng của nó, để đương đầu với thằng họ Lý kia mới xứng!”
Tiểu Bảo tuy giao đấu, nhưng đôi mắt không rời việc quan sát. Nó cảm thông được sự nhục nhã của người họ Lâu nên nhe răng cười hề hề nói:
- Thằng ăn trộm chó! Ngươi võ nghệ bao nhiêu mà cũn mang danh cao thủ võ lâm.
Ta đã đấu với ngươi mười bảy chiêu rồi, chỉ còn ba chiêu nữa là ta sẽ lấy mạng người.
Người họ Lâu bị thằng bé khinh khi như vậy mặt đỏ hầm hầm, đôi mắt trợn ngược lên, hắn quát to:
- Thằng con nít còn hôi sữa thật dại khờ, ngươi không biết ta nhân từ không muốn cho hồn ngươi đi chầu diêm chúa sao? Nếu ngươi còn nói dốc, trong ba chiêu nữa ta không đánh chết ngươi thì ta không phải là người họ Lâu.
Chưa dứt lời, thì hắn đã phát chưởng đánh ra một chiêu “ Tiên Nhân Dẫn Lộ” đẩy vào mặt Tiểu Bảo.
Tiểu Bảo vừa tránh né, vừa trêu tức:
- Thằng ăn trộm chó! Ngươi họ Lâu hay không phải họ Lâu mặc kệ ngươi. Nếu trong ba chiêu nữa mà ngươi không động đến ta một sợi lông thì ngươi gọi ta một tiếng “ Cha” là được rồi.
Người họ Lâu không thèm nói nữa, nghiến răng ngầm vận nội lực chặt xéo qua vai Tiểu Bảo một chưởng rất mạnh.
Tiểu Bảo giả cách miệng la ôi ối, rồi dùng thân pháp phóng mình lên như một vệt khói, mượn thế đánh của đối phương bay vòng ra sau lưng của người họ Lâu.
Lúc chân chưa đáp xuống, Tiểu Bảo đã tống tới một chương.
“Bạch!” Người họ Lâu chưa kịp quay đầu lại thì đã bị một chưởng liểng xiểng. Tuy vậy, công lực của Tiểu Bảo còn non nớt nên một chưởng đó không làm cho người họ Lâu bị thương.
Đợi cho đối phương quay lại, Tiểu Bảo nhe răng cười hì hì nói:
- Thằng ăn trộm cho! Bây giờ ngươi chịu gọi ta bằng gì?
Người họ Lâu đỏ mặt, đôi mắt trắng toát như muốn nhảy đến nuốt sống Tiểu Bảo.
Hắn nói:
- Oắt con! Xem đây!
Tức thì hắn tung song chưởng đánh ra một lượt hai chiêu “Diệp Thức Đoạt Hồn”, chiêu thế cực kỳ lợi hại.
Tiểu Bảo thất kinh, liền xử dụng môn “ Liên Hoàn Cước” một chân đá vào mặt, còn một chân đá vào bụng đối phương.

Người họ Lâu không ngờ Tiểu Bảo lại liều lĩnh như vậy, hắn thất kinh thu chưởng lại để thủ thế, nhưng không còn kịp nữa, thân pháp Tiểu Bảo quá nhanh, chân hắn đã đá trúng vào miệng người họ Lâu.
Bách! Bách!
Người họ Lâu liểng xiểng lùi lại hai bước, ngã xuống, máu miệng vọt ra đỏ ối, mấy cái răng cửa bị gãy hết.
Tuy không nguy hiểm gì đến tánh mạng, nhưng đau quá người họ Lâu không gượng dậy nổi nữa.
Tiểu Bảo có tành hài hước, nó định qua ba chiêu sẽ hạ địch thủ, nhưng mới có hai chiêu mà đã đánh đối phương gãy răng rồi nên nó thích chí quá chờn vờn nhảy tới, nói lớn:
Ha… ha! Ba ngày mà nằm ngủ, không sợ quỷ phạt mày sao? Hãy dậy mau! Con ơi! Cha thương con lắm! Con đã phục tài của cha chưa?
Phỉ Báo lão nhân nãy giờ đứng xem, đợi Lý Thanh Hùng nhảy vào ứng chiêu thì lão sẽ ra tay.
Nhưng lão thấy Lý Thanh Hùng vẫn đứng yên một chỗ, còn Tiểu Bảo đánh ngã người họ Lâu kia rồi mà còn buông lời chế nhạo nữa, lão tức quá không chịu được phóng mình nhảy đến, dùn bàn tay năm ngón chúm lại chụp vào đầu Tiểu Bảo.
Thằng bé đang hí hửng, thấy Phỉ Báo lão nhân nhảy đến với thân hình to lớn như con bò mộng, hét lên như sấm:
- Thằng bé sỏ lá! Này, này ngươi có giỏi thì thử với ông vài chiêu, ông sẽ xác ngươi ra!
Vừa nói, Phỉ Báo lão nhân đã vươn tay đến Tiểu Bảo.
Thằng bé thấy bộ tịch của PHỉ Báo lão nhân sợ hãi, phi thân nhảy vọt lên hơn một trượng, vung hai chiếc vòng khoanh đập xuống.
Phỉ Báo lão nhân vội rút tay về, nói:
- Ý! Thằng nhỏ này dữ quá, hèn gì nó lại đánh thắng tên họ Lâu.
Lão liền vận dụng hai mươi năm công lực mà lão đã khổ công rèn luyện tại Lan Sơn để đối phó với Tiểu Bảo.
Bên kia Sói Dương lão nhân một mình đánh với hai người.
Nhưng thật ra chỉ có một mình Nguyệt Lý Hằng Nga, còn Kế Anh Kiệt thì lúc nãy đã bị thương nên công lực đã đuối đi. Hắn chỉ còn đủ sức phụ hoa. chứ không đáng sợ nữa.
Cây Ngấn Liên Đao của Sói Dương lão nhân rất lợi hại, lão múa vun vút như muôn đạo hào quang. Tuy nhiên lão lại gặp phải thứ vũ khí của địch cũng không kém phần sắc bén, đó là " Cuồng Phong Đại" của Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa.
"Cuồng Phong Đại" của Lục Ngọc Hoa có thể mềm, cứng, thẳng,

cong tùy theo ý muốn, hoà hợp với môn tuyệt học của Thiên Sơn Thần Ni Là “Cuồng Phong Đại Pháp” nên rất là lợi hại.
Vì vậy cây đao của Sói Dương lão nhân không làm hại đến Lục Ngọc Hoa nổi.
Sói Dương lão nhân là một kẻ đa mưu. Tuy lão giao đấu với Lục Ngọc Hoa, song đôi mắt cũa lão luôn luôn dò chừng thế trận.
Lão thấy lúc này bên lão đã có mười hai tên thuộc hạ rãnh tay, còn bên đối phương thì Lý Thanh Hùng cũng chưa dự chiến.
Nếu lão ra lệnh cho mười ha tên thuộc hạ xông vào trận thì tất nhiên Lý Thanh Hùng sẽ nhảy vào.
Bản lãnh của Lý Thanh Hùng không phải tầm thường, nếu chàng đã dự chiến thì khó có ai địch nổi.
Nghĩ như thế, Sói Dương lão nhân sanh ra một ác ý:
“Trước hết ta phải nhẫn nhục, tìm cách hại thằng tiểu tử bệnh hoạn này đã. Nó mà còn đó thì Huỳnh Long Sơn không yên với nó được.”
Lão lập tức công tới ba chiêu tuyệt kỹ làm cho Lục Ngọc Hoa phải lùi lại ba bước.
Lão không tiến tới, àm lại hô lớn:
- Tất cả hãy dừng tay!
Mọi người đang chiến đấu, nghe tiếng la hét của lão bỗng dang cả ra.
Lão dõng dạc, hướng về giữa trận nói:
- Huỳnh Long Sơn đã hai mươi năm nay chưa từng gặp được một đối thủ tuyệt đỉnh võ lâm như ngày hôm nay. Chúng ta may mắn được hội ngộ với Lý thiêu hiệp thật là dịp hiếm có, lòng lão phu thấy rất là hân hoan, tiện đây lão phu cống hiến cho Lý thiếu hiệp một trò chơi, chẳng biết Lý thiếu hiệp có chấp thuận chăng?
Lý Thanh Hùng nghe giọng nói của lão đã đoán biết đó là một âm mưu, tuy chàng chưa rõ đó là trò chơi gì mà Sói Dương lão nhân đã nói.
Chàng suy nghĩ một lúc, rồi đáp:
- Được! Kẻ hèn này không từ chối ý muốn của lão tiền bối, nhưng trước khi trơi chò trơi đó, xin lão tiền bối hãy giao trả Đặng cô nương cho chúng tôi đã.
Sói Dương lão nhân cười ha hả nói:
- Lão phu bình sanh không nói hai lời, cái trò chơi mà lão phu sắp bày ra là một thế trận, nếu thiếu hiệp phá nổi thì từ đây về sau lão phu sẽ không ló mặt trên giang hồ nữa. Còn về việc Đặng cô nương chính lão phu đã trình bày với thiếu hiệp là nàng đã bị bọn người bịt mặt cướp đi mất rồi, dẫu lão phu có muốn giao trả cho thiếu hiệp

cũng chẳng được nữa.
Lý Thanh Hùng tái mặt, thờ dài hỏi lại:
- Đặng cô nương không có tại Huỳnh Long Sơn này thật sao?
Sói Dương lão nhân gật đầu, nói với giọng quả quyết:
- Phải! Lão phu đã hơn bảy mươi tuổi đầu, chưa hề nói dối với ai bao giờ.
Lý Thanh Hùng thất vọng:
- Nếu vậy chúng tôi còn ở lại đây làm gì? Xin cáo từ.
Chàng toan gọi Tiểu Bảo và Lục Ngọc Hoa ra đi, thì Sói Dương lão nhân đã ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, nói:
- Huỳnh Long Sơn không phải là nơi ai muốn tới lúc nào cũng được, đi lúc nào cũng được. Các ngươi đã đả thương một số thuộc hạ của ta lại còn chiêu dụ Kế Anh Kiệt phản đảng, thù đó ta chưa trả thì các ngươi làm sao ra khỏi núi này.
Lý Thanh Hùng nổi giận:
- Thế thì các ngươi muốn gì?
- Muốn đi thì phải giải phá thế trận của ta đã.
- Trận gì?
- "Tứ Dương Trận" Lý Thanh Hùng cười ha hả:
- Dẫu phải giá phá mười trận " Tứ Dương" ta cũng chẳng sợ, chỉ vì lúc này ta đang nóng lòng lo sự an nguy của Đặng cô nương, nên không có thì giờ trao thù kết oán với các ngươi mà thôi.
Sói Dương lão nhân nói khích:
- Theo ta tưởng, dầu ngươi có đủ ba đầu sáu tay cũng không dám phá trận "Tứ Dương" của ta. Trận này chỉ gồm có bốn con quạ mà thôi.
Lý Thanh Hùng nghe nói lạ tai hỏi:
- Lập trận bằng chim quạ ư?
- Phải!
- Ồ! Quạ thần của ngươi đã bị ta đánh chết rồi! Loài quạ ấy có gì lạ!
Sói Dương Lão nhân cười:
- Ngươi có thể đánh chết một con mà không thể đánh chết bốn con được. Nó sẽ xé xác ngươi ra làm trăm mảnh.
Lý Thanh Húng nóng lòng hét:
- Được! Ngươi dẫn quạ của ngươi đến đây.
Sói Dương lão nhân nói:
- Thiếu hiệp can đảm lắm! Nhưng muốn phá trận "Tứ Dương" của lão phu xin mời thiếu hiệp đi với lão phu đến "Nhất Tiên Cốc".
Lý Thanh Hùng vốn tánh cang cường, liền quay lại gọi Tiểu Bảo, Nguyệt Lý Hằng Nga và Kế Anh Kiệt cùng đi.

Sói Dương lão nhân là người thâm độc thấy vậy mừng rỡ quay lại nói với Phỉ Báo:
- Sư huynh! Hãy gọi thuộc hạ thả quạ ra nơi "Nhất Tiên Cốc" mà đợi tôi.
Dứt lời, lão quay lại nói với Lý Thanh Hùng:
- Qúy vị từ đường xa đến đây, bây giờ quá giờ ngọ rồi, nếu tin lão thi xin dùng tạm một bữa cơm đạm bạc tại Huỳnh Long Sơn này rồi sẽ đi cũng chẳng muộn.
Lý Thanh Hùng lắc đầu:
- Không cần! Tốt nhất chúng tôi tìm được Đặng cô nương là hơn.
Tiểu Bảo đứng một bên xen vào:
- Hùng thúc thúc! Trước sau gì chúng ta cũng phải đánh một trận. Nếu bây giờ không ăn thì chốc nữa không có đủ tinh thần giao đấu đâu.
Lý Thanh Hùng thấy bộ mặt nhăn nhó của nó không nhịn cười được, chàng cau mày gắt:
- Thằng quỷ! Cả ngày chỉ biết nghĩ đến ăn. Ngươi không sợ người ta cười sao?
Người ta đánh giá ngươi là một thằng ăn xin rồi.
Tiểu Bảo mặt lấm lét, nói thêm:
- Ăn uống là chuyện cần thiết của con người, tại sao đòi ăn lại có người cười mình?
Lý Thanh Hùng vỗ vào vai nó:
- Thôi được! Để khỏi mất thì giờ, chúng ta gói cơm theo dọc đường ăn cũng được.
Sói Dương lão nhân lập tức sai người đi lấy cơm và nói với Lý Thanh Húng:
- Chúng ta đi chậm chậm, chỗ này cách " Nhất Tiên Cốc" không xa lắm, còn cơm nước thì sẽ có người mang đến.
Dứt lời lão đi trước dẫn đường bốn người Lý Thanh Hùng theo sau đi về phía hẻm núi.
Kế Anh Kiệt đi gần lại Lý Thanh Hùng kề tai nói nhỏ:
- Lý huynh! "Tứ Dương Trận" là một kỳ trận lợi hại nhất của Sói Dương lão quái, tôi từ lúc gia nhập vào Huỳnh Long Sơn đến nay cũng chỉ mới nghe thôi chứ chưa hề thấy lão quái đó bố trận bao giờ, Lý huynh cũng nên thận trọng một chút.
Lý Thanh Hùng nói:
- Kế huynh lo lắng như thế cũng phải, song ta nhắm lão quái đó cũng chẳng có gì đặc biệt ngoài cái lương tâm hiểm độc. Ta mong làm xong việc này rồi gấp rút đi tìm Đặng cô nương kẻo trễ.

Hai người đang nói chuyện với nhau thì Sói Dương lão nhân đi trước bỗng dừng chân lại, quát một tiếng lớn:
- Ai đó!

Hồi 21
Tứ Dương Trận

Đột nhiên… Một bóng người từ trên cây cao nhảy xuống đứng hiên ngang giữa lộ, cản đường đi của mọi người.
Tất cả đều dừng chân, Lý Thanh Hùng bình tĩnh trố mắt nhìn bóng người kia, đây là một lão già trạc bảy mươi, tóc bạc như bông ra vẻ hiền lành phúc hậu, mặc đạo bào, quả là con người chính phái, nhưng không biết đạo sư này từ đâu đến.
Sói Dương Lão nhân lướt tới lạnh lùng hỏi:
- Ngươi là ai? Đến Huỳnh Long Sơn làm gì?
Lão già kia không trả lời chỉ buông một tràng cười khanh khách.
Lý Thanh Hùng sửng sốt tự hỏi:
- "Ồ! Ông lão đoan trang ra vẻ tiên phong đạo cốt thế kia, sao lại có giọng cười gần như ngạo nghễ quá!" Lý Thanh Hùng còn đang suy nghĩ, thì lão già kia dứt tiếng cười nói lớn:
- Quả đất này do tạo hoá sinh ra. Loài người cũng do tạo hóa sinh ra được sống trên trái đất này, thì thiết tưởng đường sá trên trái đất là của chung, ai cũng có quyền đi đứng bất cứ nơi nào. Còn nơi Huỳnh Long Sơn này chẳng lẻ là của riêng ngươi sao?
Nay bần đạo đi ngang qua đâ đã xâm phạm đến ai đâu mà hỏi!
Sói Dương lão nhân cau mày gằn từng tiếng:
- Tôi chỉ hỏi ngươi là ai? Đến đây làm gì? Chứ không cấm ngươi đến Huỳnh Long Sơn. Ta coi thái độ của ngươi đủ biết ngươi cố tình đến đây để ăn thua hả!
Lão già lắc đầu nói:
- Ngươi nói sai rồi! Bần đạo đến đây không phải để ăn thua với ai cả, mà trái lại đến đây chỉ để làm lợi cho các người mà thôi!
Sói Dương lão nhân nghe lão nói ngạc nhiên, bước lùi một bước trố mắt nhìn lão từ đầu đến chân nói:
- Thế thì đạo trượng chỉ vì tôi mà đến đây?
- Phải! Ta chỉ vì ngươi mà đến đây!
Vẻ mặt của Sói Dương lão nhân bỗng tươi tỉnh, vì cả đời lão hễ khi

nào nghe cái lợi đem đến chi mình là lão vui sướng lắm. Lão đứng lặng thinh như nghe kẻ bề trên chỉ giáo.
Lão già ôn tồn nói:
- Sói Dương! ngươi thấy chag, trong vũ trụ không gian này có rất nhiều nơi sương mù bao phủ, nhất là những nơi xa xích đạo quanh năm tăm tối tuyết phủ lạnh lùng, chỉ cần ánh sáng mặt trời rọi vào là có thể tiêu tan trong suốt. Lòng người cũng vậy, lòng dạ khó lường độc ác hiểm sâu, gây thù kết hận, ỷ thế hiếp người. Cướp bóc dân lành, lòng tham vô đáy, những tấm lòng đen tối kia đên chết cũng không thôi. TA đến đây cũng chỉ vì muốn khuyên nhủ những kẻ mưu sâu độc hiểm kia cải tà quy chánh để rồi ngày nhắm mắt lìa đời khỏi phải sa vào nơi hoa? ngục. Nếu ngươi tự xét lòng ngươi không có gì tối tăm mờ ám thì lời nói bần đạo sẽ có tác dụng như ánh sáng mặt trời kia có thể khiến cho ngươi bỏ đao xuống, ngừng tay trong việc giết người. Lúc bấy giờ bần đạo mới có thể giúp ngươi.
Sói Dương lão nhân cảm thấy lạ lùng, không biết lời nói bóng bẩy của lão ám chỉ nhừng gì. Hay là lão đã biết rõ âm mưu sâu hiểm của mìmh?
Sói Dương lão nhân lẩm bẩm:
- “Không! Không đâu! Mặt trời, mặt trăng dù sáng sủa đến đâu còn không thể nào soi được trong chậu úp. Huống chi lão cũng là người làm sao mà lão biết rõ lòng ta được chứ?
Lão già trong lúc du ngoạn giang hồ xét thấy tâm địa độc hiểm của Sói Dương lão nhân. Lão muốn nhảy xuống đây cản đường, lấy ba tấc lưỡi may ra cải hoá được lòng người để tránh khỏi trân sát kiếp này. Hơ nữa lão già kia đã từng nghe danh Lý Than Hùng, một võ hiệp kỳ tài trong giang hồ lòn lâng lâng mến phục. Nay thấy Lý Thanh Hùng sắp lâm vào “Tứ Dương Trận” Một trận thế ác độc cảu Sói Dương, thế trận này đã từng giết hại biết bao nhiêu người của võ lâm, thì bảo sao lão già kia không lo ngại.
Do đó lão ta không thể không can thiệp được.
Sói Dương lão nhân trừng đôi mắt ngó lão già nói:
- Tôi và đạo trượng hoàn toàn là kẻ xa lạ, cần gì phải nói chuyện với nhau bằng những lời lẽ bóng bẩy viển vông. Chẳng lẽ đạo trượng đến đây dạy khôn tôi sao?
Nói đến đây Sói Dương lão nhân nhún vài, “hừ” một tiếng rồi nói tiếp:
- Ta bảo đạo trưởng đừng mang đạo đức giả, làm thầy đời đối với tôi việc gì đã làm ra đủ sức gánh vác đảm đương không cần ai giúp đỡ. Nếu đạo trưởng chưa tin lời nói của tôi, xin mời nếm thử mùi “ Tứ Dương Trận” thì hiểu ngay.

Lão già ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói:
- “Tứ Dương Trận” sao? Ồ! Lại có thể dùng trận thế này hăm doa. đến ta sao?
- Nếu không sợ thì cứ nếm thử!
- Ta sẵn sàng, trừ Lý thiếu hiệp ra còn để ba người kia ta sẽ bảo hộ cho, băng qua trận trước cho mà xem.
Lý Thanh Hùng giật mình không hiểu tại sao lão già kia lại biết mình là họ Lý. Lão lại chỉ để một mình ta qua trận còn ba người kia để lão bảo hộ, chắc có lẽ trận này kỳ lạ lắm.
Đúng! Quả nhiên là kỳ lạ, vì Lý Thanh Hùng làm sao biết được mưu kế của Sói Dương lão nhân. Chàng chỉ lầm tưởng “Tứ Dương Trận” này không đán kể vào đâu, nhưng sau lời nói của vị lão già kia thì chàng mới rõ trận này không thể khinh thường được, còn lão già kia phải là một kẻ thông thạo lắm.
Sói Dương lão nhân nghe lời của lão già kia, lão cảm thấy lạnh mình nghĩ:
- “Có lẽ lão già này đã biết rõ âm mưu của ta rồi. Nếu không thì tại sao lão lại bảo hộ cho ba người:
Lục, Kế và Vạn chứ?” Lão già nhìn qua mặt mày của mấy người trước trận, ai nấy đều ngơ ngác, lão nói luôn:
- Sói Dương lão quỷ! Ngươi đã hiểu thâm ý của ta chưa? Nếu đã rõ thì cứ chường mặt nơi đây đường đường chính chính mà đấu với nhau còn tốt hơn dùng cái quỷ kế ấy làm gì vô ích. Nhưng ta tin chắc rằng các ngươi sẽ chết hết, vì nếu Lục cô nương có hề gì thì Thiên Sơn Thần Ni và Vũ Nội Tam Kỳ cũng không tha cho ngươi được. TA cho ngươi biết một khi tánh mạng cảu ngươi khó mà bảo toàn thì đây là tấm lòng tốt cảu ta phân trần lời hơn lẽ thiệt chi ngươi rõ. TA cũng hy vọng ngươi hãy nghĩ lại.
Lời nói của lão già kia làm cho Lý Thanh Hùng thức tỉnh. Chàng mới biết cái độc ác của Sói Dương lão nhân, chàng nạt lớn:
- Sói Dương lão quỷ! Té ra ngươi đã sắp đặt âm mưu lừa ta, Ha… ha… dầu ta có tầm thường đến đâu thì ta vẫn không sợ ngươi!
Lý Thanh Hùng quay lại nói với lão già kia:
- Hôm nay được lão tiền bối chỉ bảo cho, vãn bối rất là cảm kích, vậy xin lão tiền bối cho biết đại danh?
Lão già kia mỉm cười nói:
- Bần đạo là “ Điểm Thương Mai Hoa Thần Kiếm” Lâu nay bần đạo được nghe danh của thiếu hiệp và rất là khâm phục ý chí của thiếu hiệp. Nay được gặp mặt nơi đây còn gì hân hạnh cho bằng. Đối với việc nhỏ này thì có nghĩ gì đâu, cần gì mà phải cám ơn!

Nghe lão già nói Lý Thanh Hùng mới rõ người này là Điểm Thương chưởng môn " Mai Hoa Thần Kiếm" chàng kính cẩn cúi đầu nói:
- Thưa Vương lão tiền bối, vãn bối không biết. Thật là vãn bối có mắt không tròng, xin tiền bối rộng lòng tha thứ!
Sói Dương lão nhân nghe nói người đến đó là một đại tôn sư trong giang hồ, lão cảm thấy lạnh mình, lẩm bẩm:
- Chỉ một mình thằng Bệnh Thư Sinh kia, ta đã khó nổi chống cự rồi giờ lại thêm lão già này nữa thật là rắc rối quá!
Lão lại suy nghĩ một lúc rồi bụng bảo dạ rằng:
- "Tứ Dương trận" của ta cũng vô cùng lợi hại há ta lại sợ bọn họ sao? Ta thử xúc tiến một trận xem thử!" Nghĩ như thế Sói Dương lão nhân cười ha hả nhìn thẳng vào mặt Mai Hoa Thần Kiếm nói:
- Theo ý đạo trưởng thì không cần lập "Tứ Dương trận" để tranh cao thấp sao?
Mai Hoa Kiếm Thần Kiếm nói:
- Nếu ngươi muốn cứ lập đi, bần đạo có cản trở đâu? Bần đạo chỉ mong ngươi và Lý thiếu hiệp dùng thái độ anh hùng mà đánh nhau, đừng dùng mưu mô xảo quyệt mà thôi. Còn ba người kia thì coi như không liên quan gì đến cuộc đấu này. Dù ai thắng ai bại cũng không được làm khó dễ họ, cho bọn họ được bình an rời khỏi nơi đây, ngươi đồng ý chứ?
- Được! Thế thì tốt lắm!
Sói Dương lão nhân quay lại tuyên bố lớn:
- Thời gian không còn sớm nữa, "Tứ DươngTrận" đã chuẩn bị xong. Xin mời.
Nói xong Sói Dương lão nhân phóng mình đi trước dẫn đường. Lý Thanh Hùng cùng năm người kia cùng tiến bước theo sau.
Đi một lát đã đến "Nhất Tuyến Ải", Lý Thanh Hùng đứng trên ải nhìn xuống thở dài lẩm bẩm:
"Thật là hiểm yếu".
"Nhất Tuyến Aûi" nằm giữa hai ngọn núi cao vút. Bắt ngang qua hai ngọn núi này bằng một sợi dây chỉ bằng nắm tay. Phía dưới là một cái hố sâu hơn trăm trượng.
Đứng trên nhìn xuống thấy tối tăm mịt mù. Chỉ có những kẻ cao thủ lỗi lạc nhỡn quang mới có thể nhìn tận đáy hố được.
Nơi đây đã dựng san sát nhọn hoắt như những lưỡi dao búa chỉ lên trời. Nếu kẻ nào bạc mạng rơi xuống đều phải tan xương nát thịt. Chẳng những thế mà thôi còn bao nhiêu hổ, báo, sư tử, mãng xà đang há miệng chờ mồi, ai thấy mà không khiếp đảm kinh tâm?
Quả nhiên, Sói Dương lão nhân đã dùng "Nhất Tuyến Aûi" này làm

chỗ quyết chiến để giết hại anh hùng. Vì lão ta đã nuôi bốn con quạ luyện tập võ công đã đến mức tuyệt diệu đủ sức hạ người trên "Nhất Tuyến Aûi" này.
Đối với sức khinh công của Lý Thanh Hùng thì vượt qua sợi dây kia có nghĩa lý gì.
Nhưng ngặt vì phải đứng trên sợi dây mà đấu với bốn con quạ tinh ma kia thì thật là nguy hiểm.
Sói Dương lão nhân đã dùng kế hiểm độc này cố hại Lý Thanh Hùng vì bốn con quạ kia nếu bị thua nó sẽ bay đi, còn người bị thua lẽ dĩ nhiên phải bị rơi vào hố tuyệt mạng kia thì còn gì?
Sau khi Lý Thanh Hùng nhìn trận trân xuống đáy vực. Lòng chàng cảm thấy hồi hộp vì nếu chàng chỉ dùng khinh công chạy trên sợi dây kia thì không hề gì, song ngặt vì phải chiến đấu với lũ quạ to kia thì chàng không thể tự tin sức mình được. Đứng trước thế bị động này chàng tấn thối lưỡng nan.
Sói Dương lão nhân trông thấy vẻ mặt Lý Thanh Hùng ngơ ngác, lão đắc chí cười khanh khách nói:
- Lý thiếu hiệp! Ngươi đã rõ cách đấu rồi chứ! Nếu sợ thì hãy nói cho lão phu biết.
Đừng có miễn cưỡng mà mang họa vào thân.
Một lời nói quá khích đối với một thiếu niên khí phách như Lý Thanh Hùng làm sao chàng chịu nổi? Hơn nữa chàng lại có tuyệt thế võ công lâu nay chưa từng chịu khuất phục một ai. Do đó dũng tánh chàng nổi lên, chàng hú lên một tiếng vang trời.
Người ta chỉ thấy một bóng trắng vụt qua tức thì thân chàng đã lơ lửng trên sợi dây nhìn Sói Dương lão nhân hét.
- Sói Dương lão nhân! Hãy mau mau thả bốn con quạ rừng của ngươi ra để ta xé xác nó!
Vừa dứt lời, Mai Hoa Thần Kiếm khẽ gọi:
- Lý thiếu hiệp! Nên cẩn thận! Hãy chú tâm phá trận, còn ở đây có lão phu ngươi cứ yên tâm, lão không làm gì được đâu!
Lời nói này, Mai Hoa Thần Kiếm đã dùng phép truyền âm nhập mật nói với Lý Thanh Hùng. Mọi người chỉ thấy miệng ông ta móp mép chứ không biết gì cả, trái lại Lý Thanh Hùng nghe rất rõ.
Lúc bấy giờ Bệnh Thư Sinh Lý Thanh Hùng yên tâm chuẩn bị sẵn sàng để đối phó.
Bỗng nhiên… Bốn con quạ to tướng, không biết từ đâu bay tới, lăn xả về phía Lý Thanh Hùng xếp cánh chụp tới.
Lý Thanh Hùng bèn vận chân khí, lấy ra một cây trường kiếm dài hơn nửa thước.

Cây kiếm này gọi là “Hàn Tinh Kiếm” của tiền bối “Phong Đạo Nhân” để lại. Từ khi Lý Thanh Hùng xuống núi đến giờ, đây là lần đầu tiên chàng dùng đến cây kiếm báu này, vì chàng cảm thấy việc phá trân hôm nay rất quan trọng.
Hàn Tinh Kiếm vừa rút ra hào quang chớp loáng. Bốn con quạ trông thấy giật mình bay lộn lại kêu “cạp cạp” mấy tiếng rồi đảo qua đảo lại mấy vòng rồi xáp tới một lượt.
Có lẽ lũ quạ này biết được “Hàn Tinh Kiếm” là bảo kiếm lợi hại nên chúng chuẩn bị sẵn sàng để xung phong. Quả nhiên bốn con chia ra bốn phía công tới.
Lý Thanh Hùng đứng trên sợi dây nhìn tứ phía thấy sợi dây dưới chân lâu ngày đã gần mục, chàng lạnh mình. Nếu sợi dây đứt đi thì dù cho võ công cao cường đến đâu cũng khó mà toàn mạng.
Chàng phải dùng khinh công tuyệt kỹ mới mong đứng vững trên sợi dây! Rồi làm sao có thể sử dụng tuyệt học để đấu với mấy con quạ to lớn kia.
Lúc bấy giờ chàng cảm thấy hối hận, không suy trước nghĩ sau để phải lâm vào thế bị động chàng buông tiếng thở dài than thở:
- “Ôi! Hôm nay đời ta chắc chấm dứt nơi đây! Sự chết đối với ta trong giờ phút này không xa mấy!” Cho hay, con người đến giờ phút cuối cùng mới tìm thấy cái quý giá của sự sống.
Lúc bấy giờ họ mới tự hỏi:
“Thân này đã làm tròn trách nhiệm trả ân báo oán chưa?
Việc hiếu nghĩa đối với người thân đã đối xử vẹn toàn chưa?” Nếu lương tâm trả lời một tiếng “chưa tròn” thì sự chết chưa cam tâm!
Bốn con quạ giữa không trung kia, không biết chúng sợ Hàn Tinh Kiếm còn lưỡng lự chưa dám xáp tới ngay, hay chúng có khí phách anh hùng chờ cho Lý Thanh Hùng chuẩn bị sẵn sàng rồi mới đánh.
Lũ quạ kia chia ra làm bốn hướng công tới. Chàng cố gắng vung kiếm ra thì chúng lại bay lên. Cứ như thế sau ba bốn lần bầy quạ bay lượn chờ đợi không đánh xuống nữa.
Bốn con quạ nầy khôn đáo để, chúng biết rằng Lý Thanh Hùng muốn đứng vững trên dây phải vận chân khí nín hơi, cho nên chúng chờ cho Lý Thanh Hùng thở ra lấy hơi khác, thừa cơ hội ấy chúng mới đánh.
Lúc bấy giờ Lý Thanh Hùng đang xả chân khí thì mấy con quạ trên đồng thanh kêu “cạp cạp” rồi tỏa ra bốn phương áp tới kinh khủng.
Lý Thanh Hùng cầm kiếm quơ đuổi con quạ phía trước, thì con phía sau công tới.
Đỡ con phía sau thì hai con kia đánh tới tả hữu. Chàng chưa kịp vận

chân khí lấy hơi lại thì làm gì ra thế đánh được nên chỉ quơ đuổi mà thôi. Do đó bốn con quạ kia đồng thời chụp tới khiến chàng bấn loạn cả lên.
Trong lúc đang rối loạn lên thì bỗng Hàn Tinh Kiếm kia hóa ra vạn điểm hào quang vận lên "Tiên thiên vô cực" "Lôi Điện Khí Công" bao bọc toàn thân chàng. Bốn con quạ kia bị một đạo vô hình chân khí chấn mạnh cả bốn con đều kêu rú lên một tiếng thất thanh rồi bay đi hết. Lúc bấy giờ Lý Thanh Hùng mới có cơ hội lấy hơi khác.
Nhưng mấy con quạ kia cũng không vừa. Chúng mới vừa bay ra thoạt lộn cánh trở lại công tới lần nữa.
Lúc bấy giờ Ngũ Độc thư sinh Lý Thanh Hùng đã hồi phục tinh thần, chúng hú lên một tiếng phóng mình lên khỏi sợi dây chừng một trượng, chém qua một nhát, chàng đáp xuống sợi dây trở lại.
Hành động nầy làm cho mọi người đứng xem kinh hồn mồ hôi chạy ra ướt lạnh cả người. Họ không ngờ người ta lại có thể đứng giữa không trung đánh với một loài biết bay một cách táo bạo như thế.
Lý Thanh Hùng chém một nhát độc đáo như thế mà con quạ kia lách vụt qua một cách lẹ làng thật là một sự tập luyện quá công phu.
Khi Lý Thanh Hùng vừa rơi xuống sợi dây trở lại thì sợi dây giựt giựt mấy cái và phát kêu "kịt kịt" ai trông thấy cũng phải rùng mình, vì thân người nặng như thế kia mà nhảy trên sợi dây mảnh mai như vậy thì làm sao mà không đứt được. Thế mà Lý Thanh Hùng vẫn đường đường đứng giữa không trung thì thử hỏi sức khinh công kia đã cao giỏi đến bực nào? Dám chắc trong giới võ lâm bây giờ chàng phải đứng hạng nhất, nhì tuyệt đỉnh cao thủ!
Con quạ ranh mãnh kia bị Lý Thanh Hùng chém hụt, nó liền bay vụt lên không.
Khi thấy Lý Thanh Hùng đứng xuống sợi dây nó liền nhào xuống công tới. Ba con quạ kia cũng đồng thời đáp xuống đánh bốn bề.
Lý Thanh Hùng cả giận cầm cây kiếm trong tay sử dụng "Không Không Kiếm Pháp" làm cho bầy quạ kia không dám đến gần chỉ bay đi bay lại, không làm thể nào tấn công chàng được.
"Không Không Kiếm Pháp" là một môn kiếm pháp đã lừng danh giang hồ của ân sư Không Không Tồ, mà trong tay chàng lại sử dụng cây kiếm thần "Hàn Tinh Kiếm" thì mấy con quạ kia làm sao không kinh hoàng được?
Người ta chỉ thấy quanh mình Lý Thanh Hùng bao bọc ánh hào quang thành một màng kiếm tạo thành một bức tường kiên cố, dầu cho nước đổ vào cũng không lọt được.
Chẳng bao lâu người và quạ đã đấu đến hai mươi mấy hiệp rồi.

“Không Không Kiếm Pháp” của Lý Thanh Hùng đã dùng gần hết. Trái lại bốn con quạ kia càng đánh càng hăng.
Lý Thanh Hùng nghĩ:
- “Không Không Kiếm Pháp” đã diễn hết mấy mươi chiêu, cho đến mấy con quạ cũng không giết được một con, thế thì làm thế nào có thể xưng hùng trên võ lâm? Thôi từ nay ta không còn mặt mũi nào dám nhìn thấy mặt sư phụ Không Không Tồ của ta nữa!” Lý Thanh Hùng nghĩ như vậy đường kiếm bỗng nhiên chậm lại khiến cho bốn con quạ kia có cơ hội tốt. Con quạ trước mặt chàng kêu to lên một tiếng phóng tới, ba con kia cũng bay qua một bên.
Lý Thanh Hùng đợi xem cử động của ba con kia thế nào.
Quả nhiên sự bình tĩnh rất có lợi. Khi con quạ phía trước vừa phóng tới vội vã bay đi còn ba con kia lại áp tới bên mình chàng.
Nhưng chàng chém con quạ phía trước chưa chắc đã trúng mà ba con kia tấn công chàng một cách bất ngờ thì rất nguy hiểm.
Đây là thế một con đá ba con đánh thật là lợi hại vô cùng.
Lý Thanh Hùng chờ ba con kia áp sát, quay nhanh mình lại vung Hàn Tinh Kiếm đánh ra chiêu “Xuân Phong Hóa Vũ” chiêu này là một trong ba tuyệt chiêu độc nhất của “Không Không Kiếm Pháp”, các võ lâm tuyệt đỉnh cao thủ cũng phải cúi đầu qui phục huống hồ là con quạ này.
Người ta chỉ nghe tiếng kêu thảm, một con quạ Ở phía sau đã bị chém chết rơi xuống hố.
Thật là cái khổ cho Sói Dương lão nhân. “Tứ Dương Trận” nay chỉ còn lại ba con thì làm sao không đầu hàng cho được?
Nhưng “Tứ Dương trận” không phải vì mất đi một con mà giảm đi uy lực. Vì loài vật quá thương yêu nhau. Trong bốn con gồm hai trống và hai mái nay mất đi một con mái, làm thế nào chúng không tức giận?
Tuy Lý Thanh Hùng giết được một con nhưng không vui vì “Không Không Kiếm Pháp” cũng đã dùng hết. Đây là môn kiếm pháp tuyệt diệu mà không giết được hết bốn con quạ thì dùng môn võ công khác chắc gì đã thắng được.
Lúc này ba con kia mở đầu tấn công đến nữa.
Xét ra bản tính của con người, hễ gặp lúc lâm nguy thì ai mà không rối loạn. Đối với người khác thì giờ phút này mau mau xuống trận nhưng Lý Thanh Hùng vẫn bình tỉnh hơn trước hình như chàng còn có cách trị chúng. Chàng đưa mắt nhìn chăm chăm vào ba con quạ kia để dò xét hành động.
Lúc ấy bỗng phát ra tiếng “te” ba con quạ cất cánh bay bổng lên trời

trở lại, Lý Thanh Hùng ngạc nhiên không biết tại sao chúng đang tấn tới nửa chừng lại bay bổng lên trở lại, chàng lẩm bẩm:
- Ồ! Đúng rồi! Nhất định có người chỉ huy! Hèn chi lúc nãy có tiếng còi.
Lý Thanh Hùng hít một hơi vận chân khí ngước lên xem, ba con quạ kia đã bay đến đỉnh núi bên kia. Bỗng ba con hợp lại sát cánh với nhau bay tung giữa trời. Sau khi nghe hai tiếng "te te", chúng hạ xuống ngay đầu Lý Thanh Hùng.
Lần này không giống như mấy lần trước ba con hợp thành một, các móng chân co quắp lại phóng thẳng xuống.
Lý Thanh Hùng thấy hơi lạ, nhưng chẳng lẽ ba con quạ này lại khờ khạo đến thế sao? Chúng hợp lại, nếu bị một nhát kiếm quét qua thì chết mất cả ba còn gì? Nhưng không đâu! Chẳng lẽ kẻ chỉ huy lại có thể điên khùng như vậy sao? Chắc chắn có âm mưu gì đây!
Nhưng sự thật đã hiển nhiên trước mắt. Rõ ràng ba con quạ đã đưa mạng đến đây rồi chỉ còn cách đầu chàng.
Năm thước… Ba thước… Hai thước… Bệnh Thư Sinh Lý Thanh Hùng vẫn bình tỉnh tay siết chặt Hàn Tinh Kiếm chuẩn bị.
Giờ phút quyết liệt đã đến!
Phạc!… Lý Thanh Hùng cả quyết nhát kiếm này sẽ kết liễu đời chúng cho đi theo con bạc số kia. Ngờ đâu ba con quạ kia đang phóng mạnh xuống bỗng dừng lại một cách bất ngờ, nên lưỡi kiếm của Lý Thanh Hùng chém qua còn cách móng chân chúng một tấc.
Đợi lưỡi kiếm chém qua rồi, thừa cơ hội thất thế, ba con quạ phóng thẳng vào ngay đầu chàng, các móng chân sè ra chụp lên đều chàng rất nguy hiểm.
Lý Thanh Hùng chỉ còn có cách cúi đầu lách qua, nhưng sự tránh né ấy cần phải lẹ làng lắm mới tránh khỏi mấy chiếc móng nhọn kia. Do đó chàng bị loạng choạng suýt nữa là rơi xuống hố.
Ba con quạ chụp không trúng bèn bay lên tỏa ra mỗi ngả rồi hợp lại thành hình chữ "phẩm", cắm đầu xuống đuôi chổng lên trời chụp qua Lý Thanh Hùng.
Một lần như thế đã dạy khôn cho chàng, lúc bấy giờ chàng hít một hơi dài vận chân khí. Hàn Tinh Kiếm bắt đầu diễn ra " Bách Cầm Kiếm Pháp" cố tình tấn công kịch liệt.
Ba mươi sáu chiêu "Bách Cầm Kiếm Pháp" này rất có uy lực đối với loài chim. Từ khi Lý Thanh Hùng cùng Đặng Thu Huệ luyện tập môn kiếm pháp này, thì lần này là lần đầu tiên chàng đem ra sử dụng.
"Bách Cầm Kiếm Pháp" là một môn kiếm pháp đã được tuyển chọn những cái tinh hoa trong các đường kiếm của các môn phái, nên khi

diễn ra trông rất dữ tợn.
Ba con quạ lần này hạ xuống đỉnh núi bên kia rồi phóng mình vụt ngang qua như mũi tên bay thẳng tới mình chàng. Khi bay gần đến, chàng thấy một luồng kình phong công tới dữ dội chẳng khác nào như một chưởng lực của võ lâm cao thủ.
Lý Thanh Hùng không ngờ loài quạ này lại cao cường đến thế! Chàng chưa kịp hành động gì cả luồng kình phong kia đã gần đến ngực chàng rồi.
Lý Thanh Hùng phải nhảy lùi năm thước và lách mình qua tránh né, lắc lư vài cái rồi đứng vững trên dây.
Bỗng con quạ từ trên phóng tiếp xuống trong khi rối loạn thân mình Lý Thanh Hùng bỗng lúc lắc rồi đạp hụt sợi dây, nghiêng mình lộn nhào té xuống.
Bỗng Lục Ngọc Hoa kêu lên thất thanh:
- Ồ! Hết rồi!… Tiếng kêu vừa dứt thì Lý Thanh Hùng đã bấu được sợi dây đu lên đứng như cũ và chiến đấu với lũ quạ. Đứng trước hành động phi thường ấy, ai nấy đều le lưỡi kinh hồn vì khi chàng té xuống lập tức lấy đơn điền chân khí dùng tuyệt thế khinh công "Lưu Văn Giáp", chân đạp chân vương mình lên đứng vững trên dây lại như cũ thật là tài tình quá.
Lúc bấy giờ Lý Thanh Hùng tức giận quá công tiếp ba chiêu một lượt. Con quạ ranh mãnh kia lập tức bị đóng trong màn kiếm. Còn hai con kia cũng liều mạng công tới cố tình cứu bạn.
Lý Thanh Hùng tay mặt vung kiếm tay trái đánh chưởng.
Chưởng, kiếm đều được dùng ác liệt quá làm cho ba con quạ bấn loạn kêu lên thất thanh.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 22
Xuất Đầu Lộ Diện

Mỗi lần lũ quạ kêu lên một tiếng là sức đánh lại càng hăng thêm. Cho hay bãn lĩnh của loài ô thước khác hơn của loài người!
Trận đấu mỗi lúc một ác liệt hơn, tuy ba mươi sáu chiêu "Bách Cầm Kiếm Pháp" thần kỳ hay tuyệt, nhưng cũng không giết được thêm con nào nữa.
Phỏng như trận đánh này diễn ra trên đất liền thì cần gì phải phí công nhiều như vậy?

Sói Dương lão nhân, một tay độc ác, xảo quyệt có danh tất nhiên lão đã làm một việc gì, chắc chắn bên trong phải có âm mưu ngầm kín. Giá như hôm nay không có Điểm Thương chương môn Mai Hoa Thần Kiếm kịp thời đuổi đến, làm cho lộ tẩy âm mưu của lão ra thì chắc chắn Lý Thanh Hùng đã bị chết trong vực thẳm rồi.
Người ta có biết đâu Bệnh Thư Sinh Lý Thanh Hùng còn một môn kiếm pháp độc đáo đệ nhất là "Lôi Điện Kiếm Pháp" của Phong Đạo Nhân mà chàng chưa đưa ra.
Phải biết bốn chiêu "Lôi Điệm Kiếm Pháp" là phi kiếm chiêu, nếu đem ra áp dụng thì dù cho thiên quân vạn mã cũng không làm gì được Lý Thanh Hùng chứ đừng nói gì mấy con quạ này.
Sỡ dĩ chàng chưa áp dụng tuyệt chiêu này là vì chàng chưa thấy đến lúc cần thiết.
Lúc bấy giờ, người và quạ đang ở trên dây đấu với nhau dữ dội. Lý Thanh Hùng cũng cảm thấy hăng say.
Bỗng nhiên, tiếng "te te" từ trên đỉnh núi kia lại phát ra, tức thì ba con quạ toan tách rời Lý Thanh Hùng vỗ cánh bay đi.
Nhưng chàng đâu có chịu để cho lũ quạ kia đang lúc lâm nguy mà có thể tẩu thoát dễ dàng được? Chàng hú lên một tiếng chân khí toàn thân dồn lên cánh tay mặt, Hàn Tinh Kiếm vung ra một chiêu "Bôn Lôi Chớp Điện" phóng về phía mấy con quạ kia.
Người ta chỉ thấy hào quang chớp một cái, một bóng đen lộn nhào như sao băng rớt thẳng xuống đáy vực, còn hai con kia trở cánh bay về phía còi báo lệnh.
Hành động này quả chúng không sợ Hàn Tinh Kiếm mà bởi tuân lệnh của người đã thổi còn bên kia đỉnh núi.
Lý Thanh Hùng phi kiếm giết con quạ thứ hai, làm cho mấy người đứng xem đều kinh hoàng sửng sốt họ có cảm tưởng là kẻ đứng trên dây là một vị tiên thần giáng thế.
Tất cả đều hồi hộp nín thở không chớp mắt, riêng Nguyệt Lý Hằng Nga thấy thế càng thích hơn, càng yêu chàng hơn. Nàng muốn nhảy đến ôm choàng Lý Thanh Hùng để nói cho chàng biết là "muội yêu huynh nhiều lắm".
Lúc bây giờ hai con quạ còn sống sót đã bay trở lại trên đầu Lý Thanh Hùng, một con thì bay thấp xuống còn cách đầu chàng chừng một trượng, còn một con nữa thì đáp trên đầu sợi dây hai cánh đập mạnh làm cho sợi dây kia rung rinh dữ dội. Lý Thanh Hùng giật mình, sợi dây dưới chân chàng kêu "kịt, kịt". Cả thân mình chàng uốn qua lắc lại gần như muốn té.
Đó là thủ đoạn độc nhất cảu "Tứ Dương Trận" vì làm như thế người

trên giây sẽ mất trọng tâm rơi ngay xuống vực thẳm sâu ngàn trượng. Nhưng chẳng những thế mà thôi còn quạ trên không trung kia không để lỡ cơ hội, kêu lớn một tiếng, gio hai móng cahn nhọn hoắc ra chụp xuống lưng chàng rất mau lẹ.
Lý Thanh Hùng nghe sau lưng có tiếng gió. Chàng cố gắng gượng mình, quay đầu chém sả ra phía sau một kiếm!
Nhát kiếm này quá thình lình nên con quạ kia không kịp tránh chỉ nghe một tiếng kêu tảm thiết. Thế là chàng đã tiêu diệt thêm một con nữa.
Bốn con quạ bây giờ chỉ còn vọn vẹn một con đang đứng bên đầu sợi dây, nó ngước cổ lên trời kêu mấy tiếng thất thanh. Chắc có lẽ nó đau lòng lắm, nó quá đỗi nhớ bạn nên cố kêu lớn lên cho thấu tận trời xanh, cho thoa? lòng uất hận.
Lúc bấy giờ nó không còn rung dây như trước nữa mà cúi gầm xuống cắn sợi dây.
Lý Thanh Hùng vừa quay lại thì bỗng nhiên dưới chân chàng một tiếng "bựt" sợi dây kia đã đứt… Lý Thanh Hùng chưa kịp kêu lên thì đã bị lộn nhào rơi xuống vực thẳm.
Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa, Tiểu Bảo, Điểm Thương Mai Hoa Thần Kiếm và Kết Anh Kiệt bốn người đều hốt hoảng kêu lên một tiếng:
- Ý… Thôi, hết rồi!
Người ta chỉ còn thấy một bóng trắng như sao băng rơi xuống vực, vẻ mặt Nguyệt Lý Hằng Nga bỗng tối sầm lại theo bóng trắng kia. Nàng than thầm:
"Thôi! Thế là hết!… Bao nhiêu niềm hy vọng từ nay đã tiêu tan theo mây khói. Ôi!
Trời xanh sao không có mắt nỡ để cho vị cứu tinh trong giang hồ kia phải chết đi!
Những thảm trạng cướp bóc, giết người, hãm hiếp lương dân trên thế gian kia từ nay biết cây vào tay ai để thanh trừng bọn chúng? Lão già gian ác Sói Dương kia! Ngươi độc ác làm gì để cho ta phải mất đi một người bạn đồng hành lý tưởng! Hay ngươi cố tình sát hại kẻ hiền lương để cho ngươi mặc tình thao túng, hiếp đáp dân lành, cho thoa? mãn tấm lòng dạ thú của ngươi? Lũ quạ kia ơi! Sao chúng bay không bắc cho ta một nhịp cầu ô thước, để cho ta được gần gũi người tình lý tưởng của ta, chúng bây theo phụng sư làm gì một kẻ độc ác sát nhân, để rồi cuối cùng cũng bị chia bạn lẽ đôi.
Chúng bây có đau lòng xót dạ như ta không? Hỡi lũ độc xà ác thú kia! Chẳng lẽ trời sanh chúng bây ra để banh da xẻ thịt những kẻ

hiền lương, những trang tuấn kiệt, bây mới thoa? dạ hay sao? bây có biết không? Bây ăn miếng thịt của chàng là ăn cả một tâm hồn thương nhớ của ta và nuốt cả một tấm lòng luyến tiếc của đám dân lành đang ngưỡng mộ kia!" Nghĩ đến đây, nàng đứt từng khúc ruột, đôi dòng nước mắt chảy ròng ròng.
Toàn thân nàng như chết cứng, nàng mê đi và không còn thấy gì nữa.
Điểm Thương chưởng môn Mai Hoa Thần Kiếm vẫn còn tỉnh táo, nên khi Lý Thanh Hùng rớt xuống vực thẳm lão chỉ "ồ" lên một tiếng rồi nhanh như chớp chạy đến cạnh vực thẳm nhìn xuống dưới đáy, đầu tiên còn thấy bóng trắng, nhưng sau dần dần bóng trắng kia khuất mất chỉ còn một bóng tối đen nghịt.
Bỗng bên kia một tràng cười khanh khách nỗi lên. Sói Dương lão nhân quá đắc chí nên đã có cử chỉ mỉa mai thậm tệ.
Tiếng cười quái gỡ này làm cho Tiểu Bảo tức giận. Lý Thanh Hùng rơi xuống vực sâu đã làm cho nó đứt từng khúc ruột nay lại còn nghe tiếng cười mai mỉa kia làm sao nó chịu nổi?
Tiểu Bảo trợn tròn đôi mắt nhảy đến chụp về phía Sói Dương hét lớn:
- Lão quái! Mau nộp mạng đây!
Nói chưa dứt hắn đã chụp trên đầu Sói Dương lão nhân, hai chiếc vòng trong tay hắn múa ra tuyệt học của "Vũ Nội Tam Kỳ" toa? ra một ánh hào quang chiếu sáng như một đoá hoa bạc giáng mạnh xuống đỉnh đầu Sói Dương lão nhân.
Sói Dương lão nhân cười như nắc nẻ nhắm híp đôi mắt, lão không thèm đếm xỉa đến Vạn Tiểu Bảo. Người mà lâu nay lão hằng lo sợ nay đã bị chết dưới "Tứ Dương Trận" rồi, còn t hằng con nít này lão có để tâm đến làm gì cho nhọc trí!
Tiếng hét của Tiểu Bảo như lão không hay biết, đến khi lão loáng thấy ánh hào quang kai lấp loé trên đầu, lão mới cảm thấy lợi hại. Lão cúi mình xuống lách mình qua hai chiếc vòng của Tiểu Bảo rồi tung ra một chưởng tống thẳng vào bụng Tiểu Bảo.
Tiểu Bảo đánh hụt, toàn thân bị mất trớn thì làm sao tránh được chưởng lực của Sói Dương? Huống hồ tuổi hắn còn nhỏ, võ công có hạn không thể trở mình tránh né một cách tinh vi như thế được? Chưởng "Độc Xà Chuyển Thân" này ác hiểm lắm, dầu cho võ lâm cao thủ cũng không dễ dàng tránh nổi. Bởi thế Tiểu Bảo rú lên một tiếng thất thanh rồi luộn nhào xuống đất.
Bình thường mỗi khi nguy cấp hắn kêu Hùng thúc, nhưng hôm nay Hùng thúc đã rớt xuống vực rồi. Hắn còn biết kêu ai nữa nên đành rú

lên một tiếng thất thanh mà thôi. Nguyệt Lý Hằng Nga thấy thế cũng thét theo một tiếng, mồ hôi toát ra ướt cả mình.
Bên kia Sói Dương lão nhân cũng lão đảo mấy cái rồi ngã quỵ xuống đám cỏ dãy dụa rồi nằm im… Tại sao thế?
Thì ra trong lúc Sói Dương lão nhân đánh tới Tiểu Bảo một chưởng, luồng ám khí ép tới làm cho lão không còn biết đâu tránh né. Độc khí tống vào cổ họng lão, nên phải lảo đảo mấy cái rồi ngã nhào xuống đám cỏ chết tươi.
Sau khi Sói Dương lão nhân và Tiểu Bảo ngã nhào xuống đất thì người đầu tiên nhảy đến trước là Mai Hoa Thần Kiếm.
Nhưng lạ thay lão nhảy tới rồi lại đứng trân trân như tượng gỗ, nhìn vào cái xác của Sói Dương lão nhận một cách ngạc nhiên.
Từ khi Vạn Tiểu Bảo tức giận nhảy ra đánh với Sói Dương lão nhân, thì Điểm Thương chưởng môn Mai Hoa Thần Kiếm đã đoán trước là Tiểu Bảo sẽ bị nguy, nên lão ta chuận bị nhảy ra cứu hắn. Song khi thấy Sói Dương phát chưởng lão vội nhảy ra thì ôi thôi Tiểu Bảo đả bị hại rồi. Nhưng lạ thay Sói Dương cũng bị lảo đảo rồi té xuống phun một đóng máu tươi, do đó lão đứng sững sốt.
Chẳng những một mình Mai Hoa Thần Kiếm ngạc nhiên mà thôi, cả đến những người trong trận cũng đều sửng sốt.
Vạn Tiểu Bảo bị thương là việc chính mắt ai cũng nhìn thấy do Sói Dương lão nhân ra tay. Còn Sói Dương lão nhân đã bị ám khí đánh chết không ai biết được? Có phải Nguyệt Lý Hằng Nga không? Nàng đang vì Tiểu Bảo kinh hải rú lên một tiếng thất thanh thì làm sao nàng ra tay được! Hơn nữa nàng là người danh môn chính phái làm gì có chuyện đánh lén như kẻ hạ lưu sao? Vậy thì có phải là Kết Anh Kiệt không? À!
Có thể lắm! Vì tấm lòng hắn là một kẻ hạ lưu, hơn nữa vẻ mặt hắn hơi mất tự nhiên.
Nhưng hắn đâu có thủ pháp cao cường như vậy? Không đâu, chắc không phải hắn đâu!
Vậy thì ai đã làm ra chuyện này?
Điểm Thương chưởng môn Mai Hoa Thần Kiếm lúc bấy giờ ngạc nhiên trước cái chết của lão, nên đưa mắt nhìn tứ phái để tìm kiếm con người hành động bí mật đó là ai? ông đã quên mất cả việc cứu Tiểu Bảo.
Nguyệt Lý Hằng Nga thì cẩn thận hơn, nàng chạy đến xem xét thương thế của Tiêu Bảo rồi lấy ra thần đơn trị thương của Thiên Sơn Thần Ni cho Tiểu Bảo uống.
Lúc bấy giờ tứ bề đều yên lặng, bọn thủ hạ của Huỳnh Long Sơn đã

đi hết, Phỉ Báo lão nhân cũng chạy đi đâu mất cho đến con quạ kia cũng bay đi mất.
Bỗng nhiên Kết Anh Kiệt buông tiếng cười nhạt lùng nhìn thẳng vào mặt Mai Hoa Thần Kiếm:
- Làm gì mà ngạc nhiên đến thế? Ám khí đánh vào Sói Dương lão nhân là do ta đấy! Ta với lão có thâm thù đại hận, ta giết lão các ngươi ngạc nhiên lắm sao? Ha ha ha!
Mai Hoa Thần Kiếm nhìn sững Kết Anh Kiệt nói:
- Lão phu không cần tìm hiểu kẻ nào đã ra tay, vì kẻ ấy đã giết lén ngươi, là một hanh động đê tiện chỉ có những kẻ tiểu nhân mới có thể làm được. Tuy Sói Dương lão nhân là một kẻ bất lương, lão có chết cũng không đáng tiếc. Song hành động của đại trượng phu làm việc gì thì cũng phải quang mình, chánh đại đường đướng mới gọi là hảo hán chứ! Lão phu nghĩ như thế có chỗ nào sai xin người miễn chấp.
Kết Anh Kiệt lạnh lùng "hừ" một tiếng, nói:
- Vương đạo trưởng! Theo ngươi nói thì cái thù của tôi không được báo sao? Tôi đâu cấm việc ấy! Song muốn báo thù thì cần phải đủ sức đương trường mới đúng chứ!
Kết Anh Kiệt cười ha hả như điên dại nói:
- Ồ! ngươi là tôn sư của một phái mà lại không nhận thức được ám khí kia là một tuyệt chiêu sao? Tôi hỏi ngươi còn làm sao nữa mới là quang minh chính đại?
Mai Hoa Thần Kiếm là lão giang hồ nên nghe lời này đã không tức mà lại còn cười lớn nói:
- Kết thiếu hiệp! Lão phu đâu dám cho ám khi đó không phải là tuyệt chiêu nhưng thừa lúc người ta không phòng bị mà hạ sát, dĩ nhiên không thể coi là hành vi quang minh chính đại, phải đường đường chính chính quyết đấu mới đúng. Không biết Kết thiếu hiệp nghĩ sao?
Kết Anh Kiệt nhún vai nói:
- Vạn tiểu đệ bị lâm nguy chẳng lẽ ta điềm nhiên toa. thị ha sao? Bởi vậy việc làm củ tôi dù phải bắt buộc ta cũng phải làm. Chẳng lẽ chính phái của các ngươi thấy chết vẫn làm ngơ là phải lẽ sao?
Trong câu nói của Kết Anh Kiệt chứng tỏ hắn đã thừa biết hắn là tà phái rồi!
Nhưng hắn là một cao thủ tuyệt học tà phái thì tại sao lúc trước Nguyệt Lý Hằng Nga đánh trúng hắn một cách dễ dàng như thế? Ta thử hỏi hắn giả cách đầu hàng qui chánh với âm mưu gì? Nếu bảo rằng hắn muốn hại Sói Dương lão nhân tại sao hắn không ra tay sớm có phỉ cứu được Tiểu Bảo khỏi bị thương không? Căn cứ trên luồng

ám khí thì có thể thân pháp của hắn có thể đường đường giết được Sói Dương lão nhân tại sao hắn để đến bây giờ mới giết?
Biết bao nhiêu nghi vấn trong đầu Tiểu Bảo, cả đến Nguyệt Lý Hằng Nga thông minh như vậy cũng nghĩ không ra hành động của Kết Anh Kiệt.
Nếu bây giờ Sói Dương lão nhân còn sống, lão còn ngạc nhiên hơn nữa, vì Kết Anh Kiệt chính là bộ hạ đứng vào hạng nhì mà thôi, thế mà bây giờ… Mai Hoa Thần Kiếm xét thấy Kết Anh Kiệt, một kẻ gian hùng lợi hại không thể giả vờ được. Lão nói thẳng:
- Ngươi là ai? Aâm mưu của ngươi thế nào? Nói đi!
Kết Anh Kiệt liếc nhìn Mai Hoa Thần Kiếm một mắt rồi đáp:
- Chúng ta không ân oán, hỏi đến việc đó làm gì?
Dừng lại một lát hắn nói tiếp:
- Sói Dương lão nhân đã chết tức là hết chuyện rồi, các ngươi còn không đi ở lại làm gì nữa? Hay còn muốn tìm xác củ họ Lý kia? Chẳng lẽ các ngươi đi làm một việc mò kim đáy biển hay sao? Hố kia sâu trăm trượng, dưới đó sương mù, mãnh thú chực sẵn đớp mồi thì làm sao tìm được? Mà tìm làm gì kẻ dại dột ấy? Dầu cho có mọc cánh mà bay qua “Nhất Tiên Cốc” đi nữa thì các ngươi cũng không sao mà thấy được, huống hồ gì hắn chỉ là một kẻ điên rớt xuống hố là đáng đời rồi ha ha ha… Lý Thanh Hùng chết rồi từ nay trong thiên hạ không phải chỉ có ta “Duy Ngã Độc Tôn” là gì?
Nói xong hắn cười như nắc nẻ làm cho Mai Hoa Thần Kiếm tức giận vô cùng, lão trợn mắt nói lớn:
- Chưa chắc! Lão phu muốn thử xem ngươi có phải là độc tôn không?
Kết Anh Kiệt nói:
- Xin lỗi! Kết mỗ không có thì giờ để cho ngươi thử sức!
Nói xong hắn phóng mình đi.
Mai Hoa Thần Kiếm toan nhảy theo cản lại thì bỗng nghe có tiếng nạt rất lớn:
- Khoan! Họ Kết kia muốn đi đâu có dễ như vậy!
Mai Hoa Thần Kiếm nghe tiếng bỗng nét mặt vui hẳn lên, nhất là Nguyệt Lý Hằng Nga vỗ tay reo lớn:
- Hùng ca! Hùng ca!
Nàng muốn chạy đến ôm Lý Thanh Hùng để cho thoa? dạ vui mừng, nhưng rồi nàng dừng lại vì xét mình là nữa nhi.
Trên bãi cỏ kia Tiểu Bảo chưa lành hẳn cũng gọi lên một tiếng “ Hùng thúc” hắn toan đứng dậy nhưng cảm thấy phía bên hông còn đau nhói, nên đành phải ngồi xuống nhắm mắt vận hành để điều dưỡng.

Người cản đường Kết Anh Kiệt chính là người khi nãy đã bị rơi xuống vực Bệnh Thư Sinh Lý Thanh Hùng.
Thật là lạ lùng!
Tại sao Lý Thanh Hùng đã bị rơi xuống vực thẳm mà không chết, lại có thể trở về đỉnh núi một cách bình yên vô sự như vậy? Đó không phải là một việc lạ lùng hay sao?
Không! Không có gì mà phải kinh ngạc cả, hãy bình tĩnh nhìn cho kỹ người này chính là anh chàng lý Thanh Hùng đang đứng hiên ngang giữa lộ kia là sự thật giữa ban ngày, không phải là trong mơ!
Khi Lý Thanh Hùng bị rớt xuống vực thẳm, tưởng rằng mình sẽ bình chết nên chàng rất bình tĩnh, tay vẫn nắm chặt Hàn Tinh Kiếm diễn ra ba chiêu sau cùng của "Bách Cầm Kiếm Pháp" vì chàng có ý định diễn kiếm như thế để tránh đỡ những vật có thể táng vào mìmh khi rơi vào đáy vực.
Chiêu đầu chàng đã dùng đánh chết con quạ kia rồi, chàng tiếp tục diễn chiêu thứ hai là "Tinh Nguyệt Giao Huỷ" chiêu thức vừa diễn ra thì đã tạo nên một luồng cuồng phong tống thẳng xuống đáy vực phản dội lại thân chàng làm cho thân hình rơi chậm lại hơn trước. Chàng vui mưng khôn xiết lòng chàng lúc bấy giờ chất chứa đầy hy vọng.
Cứ thế chàng tiếp tục múa kiếm nhanh hơn, tự nhiên thân hình đứng yên không rơi xuống nữa.
Nhưng chiêu này hao phí nguyên lực rất nhiều không thể giữ được lâu. Chàng bèn đưa mắt nhìn tứ phía thì thấy thân chàng chỉ cách vách vực chừng mười trượng. Nếu như ở trên đất liền chàng chỉ lướt nhè nhẹ một cái là đến ngay, nhưng bây giờ chàng đang lơ lửng giữa không trung việc bám vào vách vực là một việc khó khăn vô cùng.
Chàng đang múa kiếm giữ lấy thân suy nghĩ thì bỗng nghe trên miệng vực có tiếng quát tháo văng vẳng của Tiểu Bảo, chàng rất đau lòng nên công lực bị giảm sút đi nên bị sa xuống thêm mười trượng nữa. Chàng phải vận lực nhanh tay múa thêm một trận nữa.
Lần này đường kiếm chớp chớp như điện bay rượt về phía vách vực. Vách vực là một lớp đá cứng đao kiếm thường thì làm gì mà đâm thủng được, thế mà cây kiếm trong tay Lý Thanh Hùng quả nhiên là một bảo kiếm!
Chàng vận khí vào cánh tay đâm vào vách.
Phập… Hàn Tinh Kiếm lún sâu vào vách đá gần nữa thước.
Lúc bấy giờ chàng đang dùng tuyệt đỉnh khinh công đứng vững trên cây kiếm, thân chàng nhẹ như bông cây kiếm không bị một trọng lượng đáng kể.

Lúc này nếu ai nhìn thấy thì cũng phải vỗ tay khen “Hay tuyệt”.
Quả nhiên! Thật là hay tuyệt nhưng khi Lý Thanh Hùng đứng trên cây kiếm bình tĩnh ngước mặt ngó lên miệng vực thì bỗng cảm thấy lạnh mình vì đứng đây nhìn lên không còn thấy gì nữa không biết mình đã rơi xuống bao nhiêu trượng rồi thì làm sao có thể leo lên được.
Huống chi vách đá lại trơn tuột không có một cây cỏ nào lấy gì để bấu víu.
Chàng đứng lặng im trên lưỡi kiếm, bỗng nghe trên miệng việc truyền xuống tiếng cười khanh khách. Chàng đoán biết đây là tiếng cười đắc ý của kẻ muốn hai chàng, quá tức giận chàng nghĩ “Đến Tiểu Bảo được hai vị giao cho mình chăm sóc, nay Đặng Thu Huệ đã mất tích rồi, còn Tiểu Bảo phải chịu bơ vơ, chàng cảm thấy mình có trách nhiệm nặng nề cần phải vượt mọi trở lực để làm tròn trách nhiệm nặng nề kia. Nếu giờ đây trên miệng vực Tiểu Bảo mà có hề gì thì biết lấy ia bênh vực.” Nghĩ đến đây chàng cong mình lại hú lên một tiếng, rút cây Hàn Tinh Kiếm ra rồi dùng “Lưu Vân Giáp” tuyệt đỉnh khinh công, chàng dùng mũi kiếm xỉa vào vách lấy đà vượt lên.
Chỉ trong chốc lát chàng đã lên được ba mươi trượng, chàng lại đâm lưỡi kiếm vào vách đá nghĩ ngơi như trước.
Lúc bấy giờ chỉ còn cách miệng vực khoảng hai mươi trượng nữa thôi Lý Thanh Hùng cả mừng tinh thần sảng khoái. Chàng rút kiếm ra dùng phương pháp như trước chẳng mấy chốc đã lên khỏi miệng vực.
Chàng ngồi bên bụi rậm lắng tai nghe những lời phách lối của Kết Anh Kiệt, chàng có ngờ đâu hắn thấy mình rơi xuống vực lại đem lòng phản trắc.
Lý Thanh Hùng nghiến răng muốn nhảy tới đánh cho hắn một chưởng cho hả giận, nhưng chàng lại dằn lòng lại, bình tĩnh xem hành động của hắn ra sao.
Khi thấy Kết Anh Kiệt muốn bỏ đi, Lý Thanh Hùng mới nhảy ra cản lại.
Đứng trước hoàn cảnh của Lý Thanh Hùng thì mọi người đều tin rằng chàng đã chết rồi, cho nên khi Nguyệt Lý Hằng Nga thấy Lý Thanh Hùng, nàng có cảm giác rằng mình đang chiêm bao. Còn Mai Hoa Thần Kiếm thì ngạc nhiên sửng sốt, vì lão đã thành danh trên giang hồ bốn mươi năm qua mà chưa từng thấy một chuyện lạ lùng như vậy?
Còn Kết Anh Kiệt thì sao?
Hắn kinh hãi nhìn Lý Thanh Hùng từ đầu đến chân để tìm xem có

chỗ nào không giống. Nhưng hắn đã thất vọng quả nhiên là Bệnh Thư Sinh Lý Thanh Hùng không thể nào nghi ngờ được.
Lúc bấy giờ Lý Thanh Hùng chúm chím cười để đáp lại cái nhìn trìu mến của Nguyệt Lý Hằng Nga rồi chàng quay lại hỏi Mai Hoa Thần Kiếm:
- Vương lão tiền bối! Sự việc khi nãy tôi chỉ được biết một nữa, tôi không hiểu tại sao Tiểu Bảo bị thương? Họ Kết kia tại sao lại phách lối như vậy? Có thể phân tỏ cho vãn bối nghe không?
Mai Hoa Thần Kiếm gật đầu nói:
- Câu hỏi của thiếu hiệp, lão phu chỉ có thể trả lời phần nào thôi.
- Tại sao thế?
- Vì sự phản trắc của họ Kết, lão phu không thể biết được duy có một điều chắc chắn là võ công của họ Kết không kém gì lão phu. Theo tôi đoán tên thật của hắn không phải là Kết Anh Kiệt mà phải là một tên khác, một tên khét tiếng giang hồ.
- Tại sao tiền bối lại biết họ Kết có võ công không thua kém gì tiền bối?
Mai Hoa Thần Kiếm chỉ vào cái xác của Sói Dương lão nhân đang nằm trên vũng máu không nói gì cả.
Lý Thanh Hùng gật đầu từ từ đi đến Tiểu Bảo để xem thương thế của nó, sau khi biết Tiểu Bảo đã uống thần đơn của Thiên Sơn Thần Ni, chàng mới yên tâm nó chỉ cần dưỡng thần vận khí chốc lát là khỏi ngay.
Lý Thanh Hùng bước tới bên mình Sói Dương lão nhân xem xét vết thương của lão.
Kết Anh Kiệt đứng phía sau nạt lớn:
- Dừng tay! Cấm các ngươi rờ đến xác của lão!
- Tại sao?
- Vì ta không muốn ngươi chạm tay vào!
- Đối với ta, ta rất thích chạm tay vào kẻ thù!
Lý Thanh Hùng không đếm xỉa gì đến lời noi của Kết Anh Kiệt nữa chàng vạch vết thương ra xem xét thì thấy trên miệng vết thương máu đen đã khô, nhưng vẫn còn nghe mùi hôi thối. Có thể đoán biết lão đã bị một thứ ám khí rất độc giết chết.
Lý Thanh Hùng muốn lấy ám khí trong vết thương ra xem thử để đánh giá trình độ võ công của Kết Anh Kiệt như thế nào?
Khi Lý Thanh Hùng vừa cúi xuống thì đằng sau Kết Anh Kiệt hét lớn:
- Lý Thanh Hùng! Coi chừng!
Vừa dứt lời Kết Anh Kiệt vội nhảy về phía chàng.
Lúc nãy giờ Mai Hoa Thần Kiếm vẫn theo dõi cử động của Kết Anh

Kiệt. Khi thấy hắn nhảy tới Lý Thanh Hùng thì lão lập tức tung mình cản lại.
Kết Anh Kiệt thấy thế vận khí toàn thân hét lên một tiếng tức thì hai luồng chưởng lực công về phía Mai Hoa Thần Kiếm.
Mai Hoa Thần Kiếm thành danh trên giang hồ đã bốn mươi năm chưa từng gặp ai là địch thủ cả, thì dĩ nhiên là võ công lão đâu phải là tầm thường. Nhưng khi lão tung mình ra cản Kết Anh Kiệt lại thì lão đã biết trước lão sẽ đối phó với một luồng chưởng vô cùng lợi hại.
Khi luồng chưởng phong tống tới, Mai Hoa Thần Kiếm vận khinh thân, đưa tay cất lên đánh ra một chưởng.
Bùng!… Hai người đồng thời văng ra xa mấy trướng.
Mai Hoa Thần Kiếm văng ra ngoài rồi lảo đảo lùi ra sau hơn mười mấy bước mới đứng vững được, còn Kết Anh Kiệt văng ra lúc lắc vì cái chỉ lui ra có bốn năm bước mà thôi.
So sánh ra thì nội công của Mai Hoa Thần Kiếm kém sút hơn Kết Anh Kiệt một chút.
Ta cũng nên biết rằng lối đánh từ trêng giáng xuống phải thu lực hơn, thế mà trong trường hợp này lẽ ra là Kết Anh Kiệt phải thua thế hơn mới phải, thế mà hắn vẫn thắng được Mai Hoa Thần Kiếm, nếu như mà Lý Thanh Hùng đấu với hắn thì chưa chắc gì chàng đã thắng được hắn.
Còn đối với Mai Hoa Thần Kiếm thì dám chắc rằng trong trường hợp nào hắn cũng thắng cả.
Bị thất bại, Mai Hoa Thần Kiếm cả giận mặt mày đỏ gay, lão đã nổi danh bốn mươi năm, đến bây giờ bị thảm bại dưới tay của một người trung niên thì mất mặt quá!
Đó là ý nghĩ của Mai Hoa Thần Kiếm còn ý nghĩ của Kết Anh Kiệt thì sao?
Chỉ có hắn mới có thể biết hắn được! Vì công lực của hắn hiện giờ đủ đánh thắng Thiên Sơn Nhất Quỷ, còn tuổi của hắn thì còn hơn xa cái mặt bên ngoài của hắn.
Đó là sự bí ẩn bên trong ai mà biết được?
Tuy Mai Hoa Thần Kiếm là chưởng môn của phái Điểm Thương võ công hạng nhất trên giang hồ nhưng đối với Kết Anh Kiệt thì bất cứ phía nào cũng đủ đánh bại Mai Hoa Thần Kiếm.
Đây là Kết Anh Kiệt!
Thế thì tại sao khi nãy hắn dùng sáu bảy thành công lực mà không thể đả thương được Mai Hoa Thần Kiếm? Đó là một chuyện không thể không nghi ngờ được.

Trong lúc hai người đánh nhau, Lý Thanh Hùng đang lo rút âm khí ở nơi cổ Sói Dương ra xem thì bỗng nghe tiếng chưởng chạm nhau, chàng giật mình quay lại thì không biết ai hơn ai kém.
Lúc bấy giờ Mai Hoa Thần Kiếm rút cây kiếm dài ba thước giơ lên coi, nói với Kết Anh Kiệt:
- Nội công của ngươi thiệt là hay! Lão phu muốn dùng cây kiếm này lãnh giáo… Kết Anh Kiệt cũng từ từ lấy ra con đao, "hừ" một tiếng và nói:
- Hay lắm! Bữa nay nếu ngươi không chết thì ta chết. Kết mỗ muốn lãnh giáo Điểm Thương tuyệt học, mời phát chiêu!
Hắn nói với thái độ bình tĩnh đôi mắt nhìn chăm chăm vào Mai Hoa Thần Kiếm không bỏ rơi cử chỉ nào của ông.
Bệnh Thư Sinh Lý Thanh Hùng lúc bấy giờ ngẩng đầu lên, thấy tình hình khẩn trương lên nhảy tới đứng giữa hai người giơ tay cản lại, nói:
- Hãy khoan!

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 23
Phút Tương Phùng Sư Đệ

Mai Hoa Thần Kiếm ngạc nhiên, nắm chặt thanh trường kiếm trong tay đưa mắt nhìn Lý Thanh Hùng.
Trong lúc đó Kết Anh Kiệt cũng nhìn Lý Thanh Hùng không nháy mắt, hắn từ từ hạ con đao xuống.
Lý Thanh Hùng cất giọng nói:
- Vương lão tiền bối! Xin mời tiền bối tránh sang một bên để vãn bối có chút việc muốn hỏi hắn.
Mai Hoa Thần Kiếm tránh mình sang một bên.
Lý Thanh Hùng nhìn thẳng vào mặt Kết Anh Kiệt hỏi:
- Phi Long Bang với ngươi có quan hệt thế nào? Ngươi là người gì trong Phi Long Bang?
Kết Anh Kiệt đôi mắt sáng quắc, nhìn thẳng vào mặt Lý Thanh Hùng không đáp.
Lý Thanh Hùng cười gằn, nói tiếp:
- Ta hy vọng ngươi có thể thành thực mà trả lời, đại trượng phu không bao giờ nói dối. Nếu bên trong có gì xảo quyệt thì tình bằng hữu giữa ta và ngươi sẽ không còn nữa.

Kết Anh Kiệt thấy việc đã vỡ lẽ rồi, dẫu có tìm lời che dấu cũng chẳng ai tin, hắn trố mắt nhìn Lý Thanh Hùng nói:
- Ngươi thật là một thư sinh bệnh hoạn, ngươi đừng có phách lối Phi Long Bang đối với ta có quan hệ gì thì ngươi còn chưa xứng để hỏi đến. Còn ta là người gì của Phi Long Bang ngươi cũng không có quyền biết đến.
Lý Thanh Hùng đỏ mặt:
- Ngươi là ai?
- Ha ha! Ta là ai? Ta là kẻ đi tìm ngươi để trả thù, ta với ngươi một mối thâm thù không thể nào bỏ qua được.
Lý Thanh Hùng nổi giận:
- Chỉ cần ngươi nói rõ cho ta biết ngươi là ai trước đi.
Kết Anh Kiệt cười một tràng dài:
- Hừ! Ngươi muốn biết ta là ai thì đến ngày hẹn Phi Long Bang tại Hiệp Lương Sơn ngươi sẽ rõ. Nếu ta không mang một nghiêm lệnh trên mình thì hôm nay ta và ngươi có lẽ đã một mất một còn rồi.
Ngừng một lúc, Kết Anh Kiệt quay mình nói:
- Ta không còn thì giờ để nói chuyện với ngươi nữa, nếu ngươi có gan thì cứ đến Hiệp Lương Sơn gặp ta.
Hắn đánh thoắt một cái thân hình của hắn đã như một làn khói biến mất dạng.
Lý Thanh Hùng thấy cử chỉ và thái độ của Kết Anh Kiệt đột nhiên biến đổi một cách lạ lùng, cả tài năng của hắn chàng cũng không sao ngờ được.
Chàng vội vã đuổi theo nhưng Mai Hoa Thần Kiếm đã kịp thời gọi chàng lại:
- Lý thiếu hiệp! Đừng đuổi theo hắn làm gì, thân phận của hắn chúng ta đã rõ rồi dẫu hắn có bay lên trời đi nữa thì cũng không thoát được. Tới kỳ hội ở Hiệp Lương Sơn, lão phu nhất định sẽ dẫn đồ đệ đến.
Lý Thanh Hùng đâu dám trái ý của Mai Hoa Thần Kiếm, chàng dừng chân lại trở về chỗ cũ, lúc này Nguyệt Lý Hằng Nga và Tiểu Bảo cũng đến đứng một bên, hỏi thăm câu chuyện Lý Thanh Hùng rơi xuống vực thẳm.
Vẻ mặt của Nguyệt Lý Hằng Nga trông có vẻ lo lắng cho Lý Thanh Hùng lắm.
Lý Thanh Hùng đem câu chuyện rơi xuống vực thẳm từ đầu kể lại không sót một chi tiết nào.
Thật là một câu chuyện ly kỳ, khiến người nghe có cảm giác như là một cơn mộng.
Tiểu Bảo nghe Lý Thanh Hùng kể thích thú quá, quên cả đau đớn vỗ

tay reo lớn:
- Hùng thúc thúc! Cháu chúc mừng cho thúc thúc đấy! Tuy rủi mà may nếu không thúc thúc đâu có biểu diễn môn “Tinh Nguyệt Dao Huy” một thức trong “Bách Cầm Kiếm Pháp” của Bách Cầm Thần Quân lão tiền bối. Việc này nếu có mặt cô Huệ Ở đây chắc là vui mừng lắm.
Lý Thanh Hùng nghe Tiểu Bảo nhắc đến Đặng Thu Huệ lòng chàng xốn xang vô cùng, mặt chàng đang tươi tỉnh thì bỗng buồn hiu.
Cử chỉ ấy không lọt qua đôi mắt của Nguyệt Lý Hằng Nga.
Nàng biết ngay Lý Thanh Hùng buồn về lý do gì rồi! Cái buồn ấy làm cho lòng nàng đau nhói lên.
Lý Thanh Hùng thở ra một hơi dài, rồi nói:
- Phải! Nếu có Huệ muội ở đây mà nghe được việc tôi thoát khỏi nguy hiểm thì không biết Huệ muội vui mừng đến cỡ nào.
Nguyệt Lý Hằng Nga không chịu nổi nữa quay mặt đi nơi khác, có lẽ nàng đang giấu hai giọt lệ u buồn rịn ra trong đôi tròng mắt đen lay láy ấy.
Tuy thế, Lý Thanh Hùng không hề hiểu đến cõi lòng của người con gái đang đứng trước mặt chàng.
Riêng Tiểu Bảo và Mai Hoa Thần Kiếm thì lại trông thấy rõ… Giữa lúc bầu không khí đang nặng trĩu buồn thương lẫn tủi hờn, thì Mai Hoa Thần Kiếm Vương Diệu Hiền bỗng “á” lên một tiếng, đưa mắt nhìn về phía đồi xa.
Mọi người đều ngạc nhiên, đưa mắt nhìn theo.
Trên đỉnh Nhất Tuyến Sơn có một đường ngân quang xẹt đến nhanh như chớp.
Chỉ loáng mắt, làn ngân quang ấy đã đến cách mọi người chừng hai mươi trượng.
Lý Thanh Hùng bất thần gọi lớn:
- Sư phụ!
Âm Thanh chưa dứt, chàng đã phóng mình nhảy tới, ôm một vị lão nhân, râu tóc bạc phơ.
Lão nhân vừa xuất hiện đúng là Không Không Tổ, sư phụ của Lý Thanh Hùng!
Trước đây tám mươi năm, Không Không Tổ đã từng ngang dọc giang hồ nổi tiếng là đệ nhất võ lâm.
Từ khi Lý Thanh Hùng xuống núi, vị vũ Nội Kỳ Nhân này đã âm thầm giao du với vị lão hữu trong Vũ Nội Nhị Tổ là Kim Kiếm Sanh và cũng thường lui tới viếng thăm các người ẩn của kỳ hiệp.
Trong thời gian đó, ông ta lại ám tung khảo sát các hành vi của Lý

Thanh Hùng, đồng thời cũng đã dò xét các hành vi âm độc của Phi Long Bang nữa.
Ông ta đến đây đã hai ngày, vì vậy mọi âm mưu của Huỳnh Long Sơn ông ta đã thấy qua, nhất là ông ta đã dò biết được bộ mặt thật của Kết Anh Kiệt là ai rồi.
Thấy Lý Thanh Hùng, ái đồ của ông có tình cảm nồng hậu như vậy, lòng ông cũng vui vui. Ông đưa tay ôm chặt lấy Lý Thanh Hùng vào lòng, vuốt râu cười ha hả.
Tiếng nói của ông sang sảng trong không gian làm cho người nghe không những cảm thấy sức nội công siêu việt của ông, mà con thấy được tinh thần trẻ trung sảng khoái của ông nữa.
Lý Thanh Hùng cách biệt sư phụ đã lâu, hôm nay tình cờ được gặp lại, chàng nằm gọn trong lòng ôn ta như một đứa con nằm trong lòng người mẹ vậy.
Niềm vui chan chứa đến nỗi chàng khóc lên ồ ồ!
Không Không Tổ vỗ nhẹ vào vai chàng nói:
- Hùng nhi! Sao lại khóc? Nam tử hán đại trượng phu đừng có khóc như vậy! Sư phụ còn nhiều việc cần nói với con!
Thật ra Lý Thanh Hùng đâu phải vì buồn mà khác! Gặp sư phụ quá đột ngột nên chàng không cầm được cảm xúc, nguồn vui tràn ra theo nước mắt đó thôi!
Nghe Không Không Tổ quở trách, Lý Thanh Hùng lau nước mắt nhoẻn một nụ cười tươi rồi dắt tay sư phụ chàng đến diện kiến với Mai Hoa Thần Kiếm.
Mai Hoa Thần Kiếm nghiêng mình thi lễ và hỏi:
- Lão tiền bối ở Phong Tiên Cư sao không hưởng phước còn trở lại phong trần làm gì cho nhọc.
Không Không Tổ cười ha hả đáp:
- Hiệt điệt cũng đến đây ư? Lão phu vì sợ đứa đồ đệ của lão phu đi vào con đường sai lầm nên mới theo đến đây. Còn như Vương điệt hiện giờ có một trách nhiệm nặng nề biết bao.
Lý Thanh Hùng nghe sư phụ chàng nói đến việc nhận xét hành động của chàng, cháng thất kinh ôm đầu kiểm điểm lại những gì đã xảy ra cho chàng từ ngày xuống núi cho đến nay mà lòng hồi hộp không yên.
Trong lúc đó thì Mai Hoa Thần Kiếm Vương Diệu Huyền nghe Không Không Tổ nói đến trách nhiệm nặng nề của lão. Lão cũng sững sờ không hiểu gì cả.
Mai Hoa Thần Kiếm quay qua hỏi Không Không Tổ:
- Lão tiền bối đến đây chắc có nhiều việc chỉ dạy?

Không Không Tổ gật đầu trả lời:
- Phải! Ta có một việc muốn nói cho Vương điệt biết để khỏi lầm mưu địch.
Câu nói ấy làm cho Mai Hoa Thần Kiếm giật nẩy người.
Ông ta hỏi:
- Xin tiền bối cứ dạy.
Không Không Tổ hỏi:
- Ngươi đã biết lệnh sư đồ Châu Tiểu Kiếm Không Cự bị bắt chưa?
Mai Hoa Thần Kiếm đôi mày trợn ngược, đáp:
- Không biết!
- Thế thì thật là thiếu sót!
Mai Hoa Thần Kiếm tái mặt:
- Sao? Không Cư, đứa tiểu đồ của tôi bị bắt à?
- Phải!
- Ai đã bắt nó! Ai dám to gan như vậy?
Không Không Tổ điềm tĩnh trả lời:
- Theo lão phu biết thì hắn bị một bọn cao thủ Phi Long Bang Dương Lão Đường bắt.
Còn Thiếu Lâm Huệ Không Hoà Thượng cũng bị bắt.
Mai Hoa Thần Kiếm "Ồ" một tiếng đáp:
- Thế thì "Thiếu Lâm Tuyệt Bảo" đã bị chúng đoạt mất rồi! Phi Long Bang mà được "Quan Âm Long Châu" và quyển bí kíp kia thì chúng không biết còn gây bao nhiêu tội ác không thể lường được.
Không Không Tổ nghe Mai Hoa Thần Kiếm nói đến đây cũng giật nẩy người.
Lão chỉ được tin Huệ Không hoà thượng và Châu Tiểu Kiếm bị bắt mà thôi, lão có ngờ đâu hai người ấy lại còn có đem theo "Thiếu Lâm Tuyệt Bảo".
Không Không Tổ buồn bã thở dài nói:
- Lúc bọ bị bắt ta hãy được, vội đến cứu thì đã trễ. Lệnh đồ và Huệ Không hoà thượng đã bị chúng dẫn đi mất rồi, nếu không gặp một vị kỳ nhân cho ta hay thì ta cũng không biết được. Theo vị kỳ nhân này noi lại thì Phi Long Bang đã phát một số cao thủ tìm giết võ lâm chính phái, chúng lần lần tiêu diệt hết các phái trên giang hồ để giành lấy địa vị độc bá giang hồ. Do đó, con gái của Đặng Vĩnh là Đặng Thu Huệ cũng đã bị chúng bắt đi rồi… Lý Thanh Hùng nghe nói đến Đặng Thu Huệ bị Phi Long Bang bắt cóc đi, chàng đứng thẳng người lên đôi mắt sáng quắc, nhìn vào mặt Không Khổng Tổ, hỏi:
- Thư sư phụ! Phi Long Bang đã bắt cô gái họ Đặng thật sao?
Không Không Tổ mỉm cười nhìn cử chỉ của Lý Thanh Hùng, mắng:

- Cái thằng này! Ta, địa vị một sư phụ lại đi nói sai với đồ nhi sao? Không chỉ mình nàng bị bắt mà thôi, cả đến môn hạ của Võ Đang tứ đại hộ pháp Chỉ Nhất Huyền cũng đều chịu chung số mệnh.
Lý Thanh Hùng "ồ" một tiếng đứng sững sờ!
Không Không Tổ nói tiếp:
- Phi Long Bang hành động như vậy chẳng khác nào chúng tự tay đào mồ mà chôn lấy chúng.
- Tại sao?
- Vì các chính phái làm sao để cho tà phái lộng hành như vậy được! Sớm muộn gì họ cũng hợp nhau lại để trừ khử chúng, chừng ấy tất Phi Long Bang phải tan rã.
Lý Thanh Hùng không đủ tinh thần đứng nghe Không Không Tổ giảng giải nữa, phụ thù của chàng chưa trả được, Đặng Thu Huệ bị bắt, đại nạn của các phái đang lâm vao cảnh nguy hiểm, bao nhiêu trách nhiệm ấy chàng có cảm giác như chàng phải gánh vác cả.
Tâm hồn chàng lúc này như nung đốt, nếu chàng có cánh, chàng sẽ tức tốc bay thẳng đến Phi Long Bang dùng "Hàn Tinh Kiếm" giết hết bọn ác nhân đó chàng mới hả da.
Mai Hoa Thần Kiếm, Tiểu Bảo, Nguyệt Lý Hằng Nga nghe đến đây cũng phải cau mày nỗi tức.
Nhất là Mai Hoa Thần Kiếm thân phận của chưởng môn nhân phái Điểm Thương mà để cho người của Phi Long Bang bắt mất ái đồ thì thật là một chuyện nhục nhã.
Chi có Không Không Tổ, lúc nào cũn trầm lặng và bình tĩnh không lộ ra một chút gì bâng khuâng lo lắng cả. Hình như ông ta đã sắp đặt sẵn sàng để đối phó với địch nhân rồi và hinh như ông đã cầm chắc cái thắng trong tay vậy.
Oâng ta nói với Lý Thanh Hùng:
- Hùng nhì! Võ công của con đã tiến bộ rất nhiều, nhưng về kinh nghiệm giang hồ thì con còn rất non nớt. Con chưa thể đương đầu với bọn gian manh quỷ quyệt được, con đã để mất một cơ hội diệt kẻ thù rồi.
Lý Thanh Hùng ngơ ngác:
- Sư phụ! Con còn ngu dại, nếu có gì lầm lỗi xin sư phụ răn dạy.
Không Không Tổ nói:
- Nếu con là kẻ có kinh nghiệm giang hồ thì làm sao con lại bỏ qua một đứa phụ thù, khi hăn đã lọt vào tay con. Đã vậy, con còn suýt chút nữa đã bị âm mưu thâm độc của nó làm hại mạng của con nữa.
Lý Than Hùng đôi mắt đầy ngạc nhiên vội hỏi:
- Sao! Sư phụ muốn nói đến Sói Dương?

- Không! Sói Dương tuy là một tên đểu giả thâm hiểm, son hắn không phải là kẻ thù của con vả lại hắn đánh không lại con nên mới dùng đến âm mưu thâm độc vừa rồi để đối phó, thực ra nó không có nguy hiểm bằng kẻ núp sau lưng con.
Lý Thanh Hùng nóng lòng hỏi:
- Ai vậy? Xin sư phụ nói cho con biết!
Không Không Tổ nói:
- Kẻ thù của con chính là kẻ mà con đã muốn kết làm huynh đệ. Nó chính là Kết Anh Kiệt.
Lý Thanh Hùng đôi mắt trợn ngược lên! Chàng chưa thể tin vào lời nói của vị sư phụ của chàng được.
Kết Anh Kiệt là một tên lục lâm thật, song từ khi Lý Thanh Hùng kết nạp hắn vào đoàn, hắn chưa hề tỏ ra một cử chỉ nào ác độc nào kia mà! Dầu cho hắn có âm mưu gần gũi Lý Thanh Hùng để sát hại chàng đi nữa, thì tại sao trong thời gian gần gũi, hắn không hạ thủ.
Mặt Lý Thanh Hùng biến đổi, chàng hỏi:
- Thưa sư phụ! Kết Anh Kiệt là kẻ phụ thù của con sao?
Không Không Tổ nghiêm nét mặt:
- Chính là nó! Con có biết nó là ai không?
Lý Thanh Hùng lắc đầu:
- Đồ nhi không rõ!
Không Không Tổ mím môi cười nhạt:
- Nó là người của Phi Long Bang Tịnh Đường Chủ Huỳnh Thâm Hùng đấy!
- Nó là đứa đã giết cha con và đoạt mẹ con.
Lý Thanh Hùng "ồ" lên một tiếng, chàng như từ trên mây rơi xuống sững sờ nhìn vào mặt sư phụ chàng không chớp mắt.
Chốc lát, chàng như muốn té quỵ xuống Không Không Tổ đưa tay đỡ chàng hét:
- Hùng nhi! Con không đủ bình tĩnh để nhận xét sự việc sao? Nếu thế thì con chưa đủ bản lãnh để đối phó với kẻ thù. Con không thể trả mối gia thù của con được.
Lý Thanh Hùng đang kinh hãi đến mất tinh thần, bỗng nghe Không Không Tổ nói mấy câu khích lệ, chàng vùng đứng dậy nói:
- Tội con rất nặng! Không nhận ra kẻ thù mà còn mong kết bạn với hắn, nếu không nhờ sư phụ dạy bảo có lẽ sau này con còn lầm lạc nhiều hơn nữa.
Không Không Tổ an ủi:
- Chỉ cần con trau dồi, thu thập một ít kinh nghiệm giang hồ là được! Con còn trẻ chưa từng đụng chạm với đời thì làm sao tránh khỏi lầm

lẫn ấy, nhiệm vụ của con hiện nay rất nặng chẳng những phải trả mối cựu thù mà con còn gánh vạc giang hồ nữa.
Diệt cho được bọn quần ma cứu nguy cho các võ lâm chính phái được như thế thì mới khỏi uổng công ta đã khổ công dạy dỗ con từ thủa nhỏ.
Lý Thanh Hùng vẻ mặt trở nên cương quyết, chàng nhìn Không Không Tổ không nói một lời nào, nhưng trong đôi mắt của chàng như đã nói hết tất cả rồi.
Hai Hoa Thần Kiếm Vương Diệu Huyền xen vào hỏi:
- Lão tiền bối rất phải, nhưng vãn bối còn một điều thắc mắc muốn hỏi.
- Được! Vương hiền điệt cứ nói!
- Bắc Tinh Kiếm Huỳnh Thâm Hùng tuổi đã quá năm mươi, tại sao lại có thể giả làm Kết Anh Kiệt được một gã thanh niên còn trẻ tuổi như vậy? Và trong thời gian gần gũi sao hắn không ra tay hạ sát Lý thiếu hiệp?
Không Không Tổ gật đầu mỉm cười đáp:
- Huỳnh Thâm Hùng là một người xảo quyệt trong giang hồ, nó có môn "Đơn Chỉ Bằng" rất giỏi, nhưng nó tự xét môn võ công của nó không đủ để đối phó với Hùng Nhi, cho nên nó còn chần chờ chưa dám ra tay, còn đợi một cơ hội thuận tiện. Chẳng may hôm nay Hùng Nhi bị nạn, nó tưởng là Hùng Nhi đã bị chết rồi cho nên nó mới xuất đầu lộ diện đó thôi.
Ngừng một lúc, Không Không Tổ nói tiếp:
- Còn như việc nó giả làm Kết Anh Kiệt, đó là một lối cải trang trước đây trong Huỳnh Long Sơn quả thật có một tên Kết Anh Kiệt là một thủ hạ đắc lực của Sói Dương.
Nó tìm cách giết Kết Anh Kiệt đi rồi len lõi vào đấy để tìm cách đầu hàng, theo phò Hùng Nhi mánh khoé của bọn gian ác các ngươi không thể nào hiểu nổi đâu!
- Để cho Sói Dương lão nhân và các ngươi tin là thật một thời gian sau đó hắn đã không thi thố võ công chỉ giả cách như một kẻ ngu đần, dốt nát.
- Sau đó, hắn lại còn tìm cách dụ dỗ Phỉ Báo lão nhân phản Sói Dương để về với Phi Long Bang.
- Phỉ Báo lão nhân là một người ham danh ham lợi đâu có nghĩ đến tình nghĩa bạn bè, mặc dầu lão là bạn thân của Sói Dương. Nhưng lão vẫn đem tâm phản bội.
- Sự việc này Sói Dương hoàn toàn không biết… Mai Hoa Thần Kiếm nghe đến đây mới vỡ lẽ, giật mình kinh ngạc.

Lý Thanh Hùng kiểm điểm lại từng lời nói, từng cử chỉ của Kết Anh Kiệt trong lúc gần gũi với chàng, chàng mới thấy lới nói của sư phụ chàng quả thật không sai.
Không Không Tổ lại nói:
- Hiện nay Huỳnh Thầm Hùng đã trở về Phi Long Bang, hắn đã rõ công lực của Hùng Nhi ra thế nào rồi có lẽ hắn còn nhiều âm mưu thâm độc hơn nữa. Việc này làm cho ta rất quan tâm.
- Tuy nhiên ta đã có một kế hoạch sắp đặt sẵn để đối phó với chúng rồi.
Mai Hoa Thần Kiếm đột nhiên xen vào hỏi:
- Lão tiền bối sắp đặt thế nào?
Không Không Tổ nói:
- Việc này tất ta phải nhờ đến Vương hiền điệt một tay mới được.
- Được, xin tiền bối cứ nói!
- Ta sẽ đến bàn với các cao thủ trong võ lâm chính phái chuẩn bị để họp mặt nhau trong kỳ ước hẹn của Phi Long Bang tại Huỳnh Long Sơn, việc này cũng khá tốn thì giờ, ta muốn sai Hùng Nhi đến Võ Đang để yết kiến Thái Xương Chân Nhân trình bày rõ việc này.
- Tuy nhiên, Hùng Nhi còn non nớt, đường đi lại sợ nhiều nguy hiểm, nên ta phải phiền đến Vương hiền điệt đồng ý giúp đỡ.
Mai Hoa Thần Kiếm nói:
- Tưởng việc gì khó khăn chứ điều đó vãn bối xin lãnh giáo, và nguyện làm tròn trách nhiệm.
Không Không Tổ đưa mắt nhìn thấy Nguyệt Lý Hằng Nga và Tiểu Bảo đứng một bên, cả hai đều có một dung mại đoan trang, phong tư mỹ lệ, ông thầm khen:
“Con gái thì đẹp tợ Hằng Nga, còn đứa bé kia phong tư cốt cách ngày sau hẳn đạt được một tương lai sáng lạng.” Nghĩ như thế, ông đưa tay vỗ nhẹ vào vai Tiểu Bảo hỏi:
- Cháu tên là Vạn Tiểu Bảo phải không?
Tiểu Bảo nghe lão nhân hỏi đến hắn, hắn mừng quá cung kính đáp:
- Thưa phải! Cháu có cái tên là Hài Nhi Thần Đồng Vạn Tiểu Bảo.
Tiếng nói của nó thanh như chuông, khuôn mặt sáng quắc, khiến cho Không Không Tổ đem lòng cảm mến ngay.
Ông ta ngẫm nghĩ:
“Thằng bé này nếu đem võ công đào tạo cho nó thì ngày sau ắt trở nên một anh hùng trong võ lâm…” Tuy nhiên, lúc này ông đang bận việc, lo đối phó với Phi Long Bang thì còn rảnh đâu mà thu nhận đồ đệ.
Bỗng ông tìm ra được một cách, mỉm cười hỏi Tiểu Bảo:

- Cháu có muốn luyện được tuyệt thế võ công không?
Tiểu Bảo ngỡ là Không Không Tổ muốn thu nhận nó làm đồ đệ, mừng quá nhảy dựng lên:
- Muốn lắm! Muốn lắm! ông muốn dạy cháu phải không? Cháu nguyện tận tâm tập luyện để được như Hùng thúc thúc của cháu vậy.
Không Không Tổ thấy bộ tịch láu lĩnh của thằng nhỏ này ông cũng vui lây.
Nhưng ông lại lắc đầu, nói với nó:
- Không! Ta không dạy cháu mà ta giới thiệu cho cháu một lão nhân võ công còn cao hơn ta nữa.
Tiểu Bảo đang hứng thú, bỗng xịu mặt xuống như thất vọng, nó nói:
- Không! Cháu chỉ muốn ông dạy cho cháu mà thôi, trong thiên hạ không ai có võ công cao hơn ông nữa.
Lời nói của Tiểu Bảo không phải là không đúng, trong thiên hạ hiện nay người có võ công cao siêu như Không Không Tổ tìm đâu ra người thứ hai.
Không Không Tổ sung sướng hi nghe Tiểu Bảo tán dương mình, song ông vẫn trầm tĩnh mắng nó:
- Mày láu cá lắm! Mày còn con nít thì biết gì! Ta muốn giới thiệu cho mày một vị kỳ nhân mà võ công đứng vào hàng đệ nhất kia.
Tiểu Bảo ngơ ngác:
- Ông muốn nói ai vậy?
- Đó là một người bạn già của ông ở trong Vũ Nội Nhi Tổ tên là Kim Kiếm Sanh!
Tiểu Bảo reo lên:
- Ồ!
Không Không Tổ hỏi:
- Mày nghĩ thế nào?
- Đó cũng là một đại lão tiền bối mà trước đây ông nội cháu cũng thường nhắc đến.
Không Không Tổ đắc ý cười ha hả nói:
- Thế thì mày chịu thụ giáo ông ấy rồi chứ.
Tiểu Bảo cúi đầu:
- Cháu còn mong gì hơn.
Mọi người xung quanh đều mừng rỡ cho số phận của Tiêu Bảo.
Trước đây tám mươi năm Kim Kiếm Sanh là một người danh chấn giang hồ, hai phe hắc bạch nghe đến tên ông đều phải khiếp vía.
Kim Kiếm Sanh và Không Không Tổ là hai người ban thân, một vị nhân từ khoáng đảng, được võ lâm giang hồ tôn kính, còn một người giế ác trừ gian nổi danh nghĩa hiệp. Cả hai đều liệt vào hạng võ lâm

đệ nhất cao thủ trong thời ấy, và được gọi là Vũ Nội Nhị Tổ.
Kim Kiếm Sanh có một môn võ bí truyền là "Thái Ty Thần Chưởng" và "Thái Ty Công" ông ta dùng tuyệt nghệ này đi hành hiệp giang hồ suốt Nam Bắc chưa từng gặp một địch thủ nào có thể cự nổi.
Quân lục lâm gian ác chết dưới tay ông rất là nhiều.
Tuy nhiên, về sau ông ta tự cảm thấy sát nghiệp quá nặng có thể tổn đức, nên lui về ẩn cư nơi Kỳ Vân Cốc, không ra giang hồ nữa. Đã hơn bốn mươi năm nay ông sống một cuộc đời ẩn dật như thế, không có vợ con cũng không thu nạp một đồ đệ nào.
Trước đây, Không Không Tổ có đến thăm ông thấy Kim Kiếm Sanh như vậy sợ hai môn võ công của ông ta bị thất truyền nên đem lòng lo lắng.
Thì hôm nay Không Không Tổ gặp được Tiểu Bảo một đứa bé chưa đầy mười tuổi mà ông cho là có triển vọng, ông muốn đem Tiểu Bảo giới thiệu với Kim Kiếm Sanh thu làm đệ tử truyền môn tuyệt nghệ võ công ấy để khỏi thất truyền.
Dụng ý của Không Không Tổ quả là điều may mắn cho số phận của Tiểu Bảo.

Hồi 24
Một Trang Tình Lụy

Lý Thanh Hùng nghe sư phụ chàng nói đến việc đem Vạn Tiểu Bảo giới thiệu cho Kim Kiếm Sanh để học võ công, lòng chàng vui mừng vô cùng.
Chàng quay lại nói với Tiểu Bảo:
- Tiểu Bảo! Thúc thúc mừng cho cháu đấy! "Thái Ty Thần Chưởng" của Kim lão tiền bối mà cháu học được rồi không những bảo vệ được bản thân mà còn có thể nổi danh trên giang hồ nữa. Thúc thúc chúc mừng cháu đấy.
Hài Nhi Thần Đồng Vạn Tiểu Bảo thấy Lý Thanh Hùng chúc mừng cho mình, vội quỳ xuống trước mặt Không Không Tổ, nói:
- Thưa ông! Tiểu Bảo rất cảm kích được ông chú tâm đến!
Không Không Tổ cười ha hả nói:
- Cái thằng tiểu quỷ này! Lúc nãy mày nhất định bắt lão phu phải dạy mày, mày mới chịu bây giờ sao mày lại thích bái kiến Kim lão tiền bối làm môn hạ? Thằng nhỏ!

tánh mày thật đúng như ông nội của mày không sai chút nào. Hà… hà… Vạn Tiểu Bảo không biết trả lời làm sao, mặt đỏ bừng, cúi xuống mân mê tà áo như một thiếu e thẹn, dáng điệu của nó xem rất là dễ thương.
Không Không Tổ lại cười một tràng dài, nói tiếp:
- Tuổi còn nhỏ mà đã bẽn lẽn như vậy rồi ngày sau lớn lên thì làm sao? Hà hà… thôi hãy đứng dậy đi đi theo lão phu đến yết kiến sư phụ.
Dứ lời, Không Không Tổ quay qua nói với Mai Hoa Thần Kiếm:
- Vương hiền điệt! Lão phu có việc phải đi trước, lão phu giao Hùng nhi lại cho hiền điệt!
Lão lại quay qua nói với Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa:
- Lệnh sư của cô nương là Thiên Sơn Thần nhi phải không?
Lục Ngọc Hoa cung kính gật đầu.
Không Không Tổ mỉm cười:
- Thế thì tốt lắm! Cô nương dẫn Hùng Nhi đến Võ Đang mà gặp lệnh sư nhưng nhớ chuyển dùm lời của lão phu là lão phu có một việc cần nhờ đến Thiên Sơn Thần Ni giúp đỡ!
Dứ lời, lão dắt tay Vạn Tiểu Bảo biến mất.
Mai Hoa Thần Kiếm thấy Không Không Tổ đi rồi, thở dài than:
- Võ công thật là một môn võ học vô biên “Thiên Ngoại Hữu Thiên, Nhân Ngoại Hữu Nhân” câu nói ấy quả không sai.
Mai Hoa Thần Kiếm lại quay nhìn Lý Thanh Hùng nói:
- Hùng đệ! Tôi xem Huỳnh Long Sơn đã tan rã rồi chúng ta cũng nên mau mau rời khỏi nơi đây, nếu để lão ác ma đó mà trốn ra phá rối giang hồ tang tóc thì chúng ta phải gánh một phần trách nhiệm.
Lý Thanh Hùng nghe Mai Hoa Thần Kiếm gọi chàng là Hùng đệ, chàng ngạc nhiên hỏi:
- Lão tiền bối! Xin đừng gọi như thế! Cứ gọi cháu là Hùng Nhi cho hợp với địa vị tuổi tác… Mai Hoa Thần Kiếm Vương Diệu Huyền nghiêm giọng giảng giải:
- Sao đệ lại nói như vậy? Lệnh sư là sư bá của tôi thế thì tôi gọi đệ bằng đệ là đúng lý rồi. Huống hồ Triệu Triết với lão phu lại bạn chúng ta xem nhau như sư huynh đệ là đúng rồi.
Lý Thanh Hùng dĩ nhiên đã biết điều này, song chàng còn nhỏ mà xưng huynh đệ với một ông già chàng cảm thấy ngờ ngợ, nhất là trước mặt Nguyệt Lý Hằng Nga, một giai nhân tuyệt sắc.
Lý Thanh Hùng đỏ mặt, gật gật đầu liếc mắt nhìn trộm Nguyệt Lý Hằng Nga.
Giữa lúc đó Nguyệt Lý Hằng Nga cũng đang liếc nhìn chàng, bốn mắt

nhìn nhau như bốn luồng điện chớp. Hai bên đều thẹn thùng cuối mặt xuống.
Nguyệt Lý Hằng Nga nở trên môi một nụ cười chữa thẹn.
Chuyện xảy ra trong chớp mắt và âm thầm, Mai Hoa Thần Kiếm không chú ý đến, chỉ nghe ông cất giọng oang oang:
- Lão đệ! Đệ và Lục cô nương đến Nhất Tiên Cốc, vòng quanh sau núi để xem xét tình hình ra sao. Còn tôi thi đến ngay trước đình chờ.
Dứt lời, Mai Hoa Thần Kiếm chớp động bóng ông đã đi thoăn thoắt, chỉ trong chốc lát đã mất dạng.
Lúc này chỉ còn lại hai người!
Cái bẽn lẽn lúc nãy còn chưa phai mờ trong đầu Lý Thanh Hùng, chàng không dám liếc nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga nữa, mà chỉ cúi đầu xuống đất nói:
- Lục cô nương! Chúng ta mau đi làm nhiệm vụ.
Tuy noi thế, nhưng Lý Thanh Hùng vẫn đứng yên.
Từ khi gặp Lý Thanh Hùng nay, Lục Ngọc Hoa cảm thấy tâm hồn nàng đổi khác.
Nàng không còn tự chủ được nữa mà như có một cái gì len lõi vào tim, vui buồn không nhất định.
Cái biến đổi đó đối với một cô gái đang xuân không phải là một quan hệ!
Nàng cũng biết thế, song không thể nào chống chỏi được sức mạnh vô hình, sức mạnh của vụ trụ dùng để sai khiến loài người.
Thấy Lý Thanh Hùng thúc giục nàng mà chàng vẫn đứng nguyên một chỗ như một pho tượng không chịu cất bước, nàng "ậm ừ" một tiếng rồi trở gót đến bên Lý Thanh Hùng nói:
- Hùng huynh! Bảo tôi đi sao Hùng huynh lại đứng mãi ở đó?
Lý Thanh Hùng như hổ thẹn với cử chỉ của mình, buột miệng nói:
- Phải! Chúng ta đi thôi!
Chàng lắc mình một cái, bóng trắng chập chờn lướt về phía sau núi.
Nguyệt Lý Hằng Nga ngạc nhiên, trố mắt nhìn theo thầm nghĩ:
- "Anh chàng này lạ lùng làm sao? Lúc thì không đi lúc thì lại vụt đi mất không chờ đợi ai cả".
Nàng lập tức phi thân đuổi theo nhưng Lý Thanh Hùng đã cách nàng hơn ba mươi trượng.
Không biết Lý Thanh Hùng vì bẽn lẽn với Nguyệt Lý Hằng Nga hay chàng cố trổ tài khinh công với mỹ nhân, mà chàng cứ một mặt lướt đi như gió cuốn.
Chàng cũng không hề quay lại một lần nào để xem Nguyệt Lý Hằng Nga có theo kịp hay không?

Cử chỉ của Lý Thanh Hùng làm cho Nguyệt Lý Hằng Nga tức giận đến tím ruột.
Nàng thầm nhủ:
“Lý Thanh Hùng thật không có chút lưu tình!” Lòng chua chát, Nguyệt Lý Hằng Nga muốn quay đầu lại bỏ đi nơi khác.
Tuy nhiên có một mãnh lực nào bắt buộc nàng không thể làm theo ý muốn của nàng được, càng tức giận Lý Thanh Hùng thì chân nàng lại càng chạy mau hơn.
Ôi! Cái sức mạnh vô hình này dẫu là kẻ có một tuyệt thế võ công cũng không chế ngự nổi.
Nguyệt Lý Hằng Nga vừa chạy vừa nghĩ, tốc độ của nàng tăng lên gấp bội phần mà nàng cũng không hề hay biết.
Cho đến lúc nàng thấy bóng trắng của Lý Thanh Hùng chập chờn trước mặt nàng không còn chịu được nữa, cơn tức nổi lên.
Nàng thét lên một tiếng:
- Ối chà!
Tiếng thét gần như thất thanh! Và nàng qụy xuống đất không thèm chạy nữa.
Lý Thanh Hùng nghe la thất kinh quay đầu lại thì thấy Nguyệt Lý Hằng Nga đang nằm xỉu dưới đất.
Chàng phóng mình trở lại, mặt mày hốt hoảng tưởng chừng Nguyệt Lý Hằng Nga đã gặp phải điều gì nguy biến gì rồi.
Đôi mắt nàng nhắm nghiền hơi thở hổn hển, mặt xanh nhợt.
Lý Thanh Hùng kêu lên:
- Lục… cô nương! Lục… cô nương! Cô sao thế?
Thật ra, Nguyệt Lý Hằng Nga không có gì nguy hiểm cả chẳng qua nàng tức giận Lý Thanh Hùng nên muốn giả vờ như vậy để mà thử lòng chàng đối với nàng như thế nào mà thôi!
Nhưng Lý Thanh Hùng chàng trai mới lớn, làm sao hiểu nổi tâm trạng của người con gái mà trời đã dành riêng cho họ những mánh khoé độc đáo để khai thác con tim của kẻ khác phái.
Chàng rối rít đưa tay ôm lấy Nguyệt Lý Hằng Nga, miệng hỏi:
- Lục cô nương! cô sao thế?… Cử chỉ rối rít của Lý Thanh Hùng làm cho Nguyệt Lý Hằng Nga thêm phần lý thú, nàng vẫn nằm im để mặc cho chàng lay gọi bao nhiêu tức giận vừa rồi như trút sạch hết lòng nàng như đang nở hoa!
Nàng thầm nhủ:
“Hì.. hì…! Ngươi bỏ ta mà đi một mình, bây giờ ta “phạt” ngươi một trận.” Tuy nghĩ thế song với lòng lo lắng của Lý Thanh Hùng đối với nàng đã bộc lộ một cách rõ rệt, không còn chối cải vào đâu được!

Lý Thanh Hùng quan sát khắp mình Nguyệt Lý Hằng Nga, không thấy có một vết thương nào chàng lẩm bẩm:
- Lạ quá! Lục cô nương… có lẽ nào đã bị ám khí!… Không không! Nhất định Lục cô nương không thể chết! Không thể chết!… Cử chỉ của Lý Thanh Hùng đã đủ cho Nguyệt Lý Hằng Nga mát lòng rồi, nàng không còn nhịn được nữa, khúc khích cười ra tiếng.
Lý Thanh Hùng đang bồng Nguyệt Lý Hằng Nga trên tay, bỗng nghe nàng cười lên tiếng, chàng biết mình đã bị lừa nên thẹn quá mặt đỏ bừng, buông tay xuống làm cho Nguyệt Lý Hằng Nga rơi "bịch" xuống đất.
Đau quá! Nguyệt Lý Hằng Nga hét lên:
- Áy da!
Mặt nàng mếu máo! Lý Thanh Hùng vừa tức cười, vừa giận, đứng nhìn nàng không nói câu nào.
Nguyệt Lý Hằng Nga trách móc:
- Hùng ca! Huynh ác lắm! Sao huynh lại ném muội xuống đất? Chết! Chết!
Lý Thanh Hùng nghiêm giọng:
- Ồ! Té ra cô nương phỉnh tôi! Đem tôi làm trò cười! Nếu biết sớm như vậy, tôi chẳng thèm đếm xỉa đến.
Nguyệt Lý Hằng Nga mỉm cười, nói với giọng ngọt ngào:
- Huynh làm gì mà như kẻ mất hồn vậy, tự nhiên huynh bỏ chạy đi cũng không quay lại xem thử tôi có chạy theo kịp hay không? Nếu tôi bị người ta ám hại thì huynh vui lắm sao?
Lý thanh Hùng thở dài, hồi tưởng lại cử chỉ của mình lúc nãy.
Nguyệt Lý Hằng Nga nói tiếp:
- Tôi biết huynh nóng lòng làm cho xong chuyện để đi tìm Đặng cô nương mà, phải không?
Lý Thanh Hùng ngắt lời cãi lại:
- Không không! Tôi không có ý ấy! Chỉ vì tôi vô tình mà làm mất lòng cô nương xin cô nương bỏ qua cho.
Thật ra, lời nói của Nguyệt Lý Hằng Nga không phải không đúng, Lý Thanh Hùng đã nóng lòng tìm Đặng Thu Huệ nhưng chẳng lẽ trước mặt Nguyệt Lý Hằng Nga chàng lại thú nhận như thế sao? Vì vậy chàng phải tìm lời nói tránh.
Mối tình của Nguyệt Lý Hằng Nga đối với chàng không phải là chàng không biết, song đó là một câu chuyện khó khắn.
Nói về tuổi tác thì Nguyệt Lý Hằng Nga lớn hơn Lý Thanh Hùng một tuổi, tuy nhiên nàng lại trẻ đẹp không thể tả.
Nguyệt Lý Hằng Nga tuy lòng cảm mến Lý Thanh Hùng, song nàng là

môn đệ của một danh môn chánh phái, hành động của nàng không thể giống như kẻ khác dùng mãnh lực của xác thịt để chiếm lấy tình yêu. Vì vậy giữa hai người như có một sợi dây ngăn cách.
Sau khi Nguyệt Lý Hằng Nga và Lý Thanh Hùng biết nhau, nàng đã rõ Lý Thanh Hùng hiện nặng tình với cô gái họ Đặng, vì vậy nàng không dám xen chân vào nàng thấy đó là một việc làm không phù hợp với đạo đức, tư cách chính đáng của con người.
Tuy nhiên! Bản năng tình cảm không phải là sức mạnh tầm thường mặc dù nàng nghi thế, song càng gần Lý Thanh Hùng nàng cảm thấy trong người nàng mất dần đi những năng lực tự vệ.
Mặc khác, vụ tụ đã ký thác cho loài người mà nhất là phái nữ, một cái tánh tò mò khó nói, cái gì oái oăm khó khăn lại muốn theo đuổi hơn là những cái dễ dãi tầm thường.
Ngoài ra con người lại còn có tánh tự ái, tự phụ nữa.
Nguyệt Lý Hằng Nga là đệ tử của Thiên Sơn Thần Ni một nhân vật võ lâm khét tiếng giang hồ, xem ai cũng dưới tay cả thì Nguyệt Lý Hằng Nga một cô gái đẹp như thế tất phải giống sư phụ nàng. Vì vậy nàng không thể không có tánh tự ái tự phụ được.
Người một người mình yêu cho một kẻ khác, hành động ấy cao cả thật song cũng là một việc làm rất khó coh những kẻ giàu lòng tự ái.
Qua một cơn thử thách Lục Ngọc Hoa đã thấy rõ con tim mềm yếu của Lý Thanh Hùng rồi, nàng chỉ cần gần gũi với chàng thêm một tí nữa thì hai bên sẽ sa ngã mất.
Nhưng đó là một chuyện mà Lục Ngọc Hoa còn đang cân nhắc, không thể bừa bãi được.
Nàng có nên yêu Lý Thanh Hùng không? Một người đã có người yêu.
Lòng tự ái và danh dự không cho phép nàng hành động như vậy và lòng tự ái cũn làm cho nàng cảm thấy khó chịu khi nàng có một sắc đẹp tuyệt trần, một võ công tuyệt thế mà phải nhường bước cho kẻ khác.
Lục Ngọc Hoa buông tiếng thở dài, lòng đầy chán nản.
Lý Thanh Hùng làm té Lục Ngọc Hoa chàng tỏ ra hối hận, trong sư hối hận ấy lại có ít nhiều thương hại.
Ban đầu Lục Ngọc Hoa có hơi giận chàng nhưng sau lời nói xin lỗi, Lục Ngọc Hoa cảm thấy cởi mở tươi cười nhìn Lý Thanh Hùng:
- Hùng ca! Không hề gì! Té một chút cho mau lớn đâu có sao!
Câu nói tuy khôi hài nhưng duyên dáng.
Lý Thanh Hùng vẫn đứng nhìn nàng.
Lục Ngọc Hoa phủi mấy vết bụi trên nếp áo và nói:

- Chúng ta chậm lại nơi đây có lẽ Vương tiền bối phải chờ đợi lâu.
Tiếng "chúng ta" của Lục Ngọc Hoa xưng hô lúc này làm cho sự ngăn cách giữa hai người hình như thu ngắn lại.
Lý Thanh Hùng cảm thấy giọng nói của nàng ngọt ngào êm ái làm sao!
Chàng vội đáp:
- Phải! Chúng ta nên đi mau kẻo Vương tiền bối phải chờ!
Rồi như bất thình lình chàng chồm đến nắm tay Lục Ngọc Hoa kéo đi thật nhanh.
Bất ngờ, chàng giật bổng Lục Ngọc Hoa lên trong lúc nàng chưa đề phòng, nên thân nàng vụt bổng tới đằng trước rồi chúi xuống một dốc đá.
Lý Thanh Hùng hoảng hồn:
- Chết! Chết!
Thật ra Lục Ngọc Hoa một thân võ học đâu phải yếu đuối đến thế, đây chỉ là lối trêu chọc của nàng đối với Lý Thanh Hùng mà thôi.
Lý Thanh Hùng non dạ, luôn luôn vẫn tưởng lầm.
Chàng nghĩ rằn nếu để Lục Ngọc Hoa nhào xuống dốc đá ắt sẽ bị thương nặng, vì vậy chàng phóng mình tới trước ôm chặt nàng vào lòng để đỡ nàng lại.
Chàng đã dùng một tuyệt chiêu trong môn "Thiết Bản Kiều".
Đôi tay của chàng vừa ôm vào người Nguyệt Lý Hằng Nga thì nàng đã bắn mình trở lại.
Thật là một sư việc bất ngờ! Như thế nếu Lý Thanh Hùng không theo đỡ thì nàng cũng không bị té.
Nguyệt Lý Hằng Nga vừa quay mình lại thì hai cánh tay Lý Thanh Hùng đã ôm chặt, và "rũi ro" hơn nữa là bốn vành môi lại vô tình chạm vào nhau.
Một luồng hương thơm ngào ngạt, chuyển sang làm rung động cả người Lý Thanh Hùng.
Trong lúc đó thì đôi mắt Nguyệt Lý Hằng Nga cũng nhắm nghiền lại.
Ôi! Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga cả hai đều có tánh tự hào là đệ tử của danh môn chánh phái.
Tuy nhiên, dẫu họ có một võ công cao siêu đến đâu thì cũng không thắng nổi sức mạnh của tình yêu, nhất là của trai gái trong tuổi hoa niên.
Một tiếng nói rất nhỏ… từ trong hơi thở của Lý Thanh Hùng phát ra như chỉ để cho Nguyệt Lý Hằng Nga nghe được mà thôi:
- Hoa… muội! Muội đẹp… lắm! Huynh… Tiếng nói nghẹn đi! Và vũ trụ như không còn nữa.

Qua một lúc thế giới thần tiên như tan dần và thực trạng của vũ trụ tái hiện trước mắt.
Nguyệt Lý Hằng Nga bất thần hét lên một tiếng vùng khỏi vòng tay của Lý Thanh Hùng, đôi mắt chứa đầy u buồn hối hận:
Lý Thanh Hùng nhìn nàng, mặt mày ngơ ngác như bước trên con đường tội lỗi.
Chàng tha thiết:
- Hoa muội! Tha thứ cho huynh! Huynh là người có tội!
- Tội gì?
- Đùa cợt với ái tình!
Nguyệt Lý Hằng Nga "hừ"một tiếng:
- Té ra huynh là người hèn hạ thế sao? Tôi đã nhìn lầm huynh!
Nói đến đây, nàng cất tiếng khóc oà.
Lý Thanh Hùng thất kinh, vừa hổ thẹn, vừa đau đớn:
- Sao? Muội nói sao? Huynh trọn đời vẫn yêu muội mà!
Nguyệt Lý Hằng Nga càng khóc to hơn:
- Hùng ca! Huynh giả dối đới với muội rồi! Huynh làm sao yêu muội trọn đời được!
Huynh sẽ đối xử với Đặng cô nương ra sao?
Mặt Lý Thanh Hùng tái mét, chàng thở hổn hển:
- Chết! Chết! Huynh là người đáng chết! Muội giết huynh đi!
Tiếng noi chàng run run.
Nguyệt Lý Hằng Nga nói:
- Không! Muội không có quyền tha lỗi cho huynh cũng không có quyền giết huynh!
Hiện nay muội đã mềm yếu mà thất thân thì kẻ đáng chết phải là muội.
Nước mắt Nguyệt Lý Hằng Nga chảy như mưa, Lý Thanh Hùng rối loạn cả lên.
- Hoa muội! Huynh là người hèn hạ, đã làm cho muội mất cả tiết trinh huynh hối hận quá, nếu muội không tha lỗi cho huynh thì huynh quyết chết nơi đây để đền tội.
Nguyệt Lý Hằng Nga nghiêm giọng hỏi:
- Tại sao huynh lại có hành động ấy?
- Vì huynh yêu muội!
- Hừ! Đến bây giờ huynh mới nói câu ấy, huynh đừng nên gạt tôi cũng đừng nên gạt mình, người huynh yêu chính là Đặng cô nương kia mà!
Lý Thanh Hùng nói:
- Phải! Chính huynh đã thề non hẹn biển với Huệ muội và cũng chính

lòng huynh lại cảm thấy yêu muội! Hoa muội! Huynh không biết phải giải thích thế nào cả huynh chỉ biết huynh là người có tội… Lần đầu tiên đôi giòng nước mắt nóng hổi của Lý Thanh Hùng chảy xuống.
Nguyệt Lý Hằng Nga dẫu có hờn trách Lý Thanh Hùng đến đâu, trước sự thực tâm của chàng cũng phải động lòng huống hồ nàng cũng yêu chàng kia mà.
Tuy nhiên, yêu một kẻ đã có người yêu thật là điều đau đớn đối với nàng một cô gái trâm anh đài các.
Khóc một lúc, hình như nước mắt đã cạn nàng trố mắt nhìn chàng nghiêm giọng nói ; - Hùng ca! Từ nay huynh phải gọi tôi bằng tỷ tỷ, còn tôi gọi huynh là đệ đệ.
Lý Thanh Hùng sửng sốt trố mắt nhìn ; - Tại sao?
- Vì tôi lớn hơn Hùng đệ một tuổi.
- Nhưng xưng hô như thế để làm gì?
- Để cho đúng với tuổi tác.
- Còn tình yêu?
- Gác lại.
- Gác?
- Phải!
- Tôi vẫn yêu muội… mà?
- Không được! Hùng đệ phải kêu tôi bằng tỷ tỷ! Nếu bằng lòng tôi mới nói chuyện.
Thấy thái độ của Nguyệt Lý Hằng Nga có vẻ nghiêm nghị và quan trọng Lý Thanh Hùng không dám trái ý gọi ; - Ngọc Hoa tỷ tỷ!
Nguyệt Lý Hằng Nga nói:
- Hùng đệ! Tôi tha thứ cho Hùng đệ cái tội đã xâm phạm bản thân tôi vừa rồi, nhưng không thể để cho chúng ta biến thành những người phản bội.
- Phản bội?
- Phải!
- Phản bội Đặng Thu Huệ người yêu của Hùng đệ!
Lý Thanh Hùng nói ; - Nếu vậy tôi đã làm hại đời Ngọc Hoa tỷ tỷ rồi!
- Không sao! Chúng ta còn có hy vọng nếu sau này Đặng cô nương có rủi ro bề nào thì tôi sẽ thay nàng để gần gũi Hụng đệ, còn nếu như nàng vẫn còn yêu Hùng đệ thì tôi sẽ hy sinh mối tình giữa chúng ta.
Lý Thanh Hùng nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga như có một cái gì kính mến.
Lòng chàng càng thấy quyến luyến nàng hơn nữa.
Chàng không còn biết phải nói sao hơn chỉ đứng đờ người ra như

pho tượng.
Nguyệt Lý Hằng Nga vỗ vai chàng:
- Thôi! Chúng ta đi mau kẻo Vương tiền bối chờ lâu.
Chàng như vừa qua cơn mộng:
- Phải! Ngọc Hoa tỷ tỷ chúng ta đi qua Huỳnh Long Sơn một lát xem tình hình ra sao, để báo lại với Vương tiền bối.
Hai người cầm tay nhau cất bước.
Thuật khinh công của hai người đã đến mức tuyệt luân, họ lại nương vào nhau torng lúc này nên chỉ phút chốc họ đã đến Huỳnh Long Sơn.
Nơi đây im lặng không một bóng người.
Lý Thanh Hùng chắc lưỡi nói:
- Chúng ta đến trễ mất rồi.
Nguyệt Lý Hằng Nga nói ; - Phải! trễ rồi! Chúng ta thử vào đại thính gặp Vương tiền bối xem sao.
Hai người vừa vào đến trước đại thính bỗng giật mình kinh hãi.
Trên một khoảng đất trống ở trước đại thính sắp đầy xác chết, mỗi xác chết đều nằm cứng đơ, hai hàm răng cắn chặt lại môi tím ngắt, mep miệng rỉ ra hai dòng máu tươi.
Cảnh tượng ấy khiến ai trông thấy cũng phải rùng mình.
Hai người từ từ bước tới khoảng đất có xác chết, một vài luồng gio thổi tạt đến mùi máu tươi xông lên muốn mửa.
Những người này là ai? Tại sao họ lại chết cùng một loạt? Thân thể giống nhau như vậy?
Theo sự nhận xét của Lý Thanh Hùng thì họ phải chết vì ngộ độc hay bị ám toán gì đây. Nhưng người nào lại có bản lãnh hạ độc thủ giết hàng loạt người như vậy? Mai Hoa Thần Kiếm Vương Diệu Huyền ư? Không lẽ! Oâng ta là một chưởng môn nhân của một phái lớn trong võ lâm lẽ đâu lại dùng thủ đoạn đê hèn như vậy để giết người? Nếu vậy thì kẻ sát hại hàng loạt những người kai lại là ai đây? Và kẻ ấy hiện giờ ở đâu?

Hồi 25
Ngộ Độc

Nhưng Vương Diệu Huyền là chưởng môn của phái Điểm Thương, tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ ai ai cũng biết, thì có đâu ông ta lại

đi giết người trái phép gây ra cảnh tượng như thế này sao? Thế thì những cái xác này đã chết về loại công phu gì? Ai đã giết chết họ? Mai Hoa Thần Kiếm Vương Diệu Huyền hiện giờ ở đâu?
Bao nhiêu ý nghĩ ấy xoay tròn trong đầu Lý Thanh Hùng và Lục Ngọc Hoa không sao tìm ra thủ phạm, khiến hai người sững sờ như kẻ mất hồn.
Bỗng trên không vọng xuống mấy tiếng chim kêu làm cho hai người bừng tỉnh.
Lý Thanh Hùng ngẩng đầu ngó lên, thì thấy có một con quạ đang bay lượn trên không, kêu la inh ỏi.
Bỗng chàng nhớ lại con quạ này trước kia đã cùng chang giao đấu trên Nhất Tuyến Aûi. Tại so nó lại ở đây làm gì? Hay là nó đã tới số nên mới đem mạng đến đây?
Chẳng lẽ nó lại đến đây tìm Sói Dương lão nhân?
Hay là nó đánh hơi được mấy các xác này nên nó mới mò đến để ăn?
Lý Thanh Hùng đầu óc lúc này rối loạn chàng không còn biết phân xét được nữa, cứ ngửa mặt nhìn con quạ kêu la ý nghĩ này chưa hết thì ý nghĩ khác lại nổi lên.
Còn Nguyệt Lý Hằng Nga thì lại khác từ khi con quạ này đến đây nàng đã chăm chú nhìn cố quan sát từng cử chỉ của nó.
Một lúc lâu, nàng mới nói với Lý Thanh Hùng:
- Hùng đệ! Hùng đệ có thấy gì không?
Lý Thanh Hùng đang sững sờ thì nghe Nguyệt Lý Hằng Nga hỏi, chàng ngơ ngác nói ; - Việc gì vậy? Tỷ tỷ đã tìm ra được gì lạ chăng?
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy cử chỉ của Lý Thanh Hùng không sao nhịn được cười, nàng cười một tràng dài noi ; - Hùng đệ! Đã đến nước này rồi mà Hùng đệ vẫn còn mơ đến Đặng cô nương hay sao? Thật là kẻ si tình chưa từng thấy!
- Không không! Tỷ tỷ chớ có nghĩ như vậy tôi đang miên man tìm nguyên nhân sự mất tích của Vương tiền bối kia mà!
- Tôi nói như thế là để đánh thức tinh thần của Hùng đệ. Nhưng đệ lại nghĩ xa xôi làm gì cho nhọc sức.
Lý Thanh Hùng hỏi:
- Sao? Tỷ tỷ đã tìm ra được nguyên nhân rồi à? Vậy thì mau nói cho tôi nghe đi!
Cử chỉ của Lý Thanh Hùng thật là buồn cười nếu là lúc khác thì Nguyệt Lý Hằng Nga đã cười ngất lên rồi. Nhưng lúc này nàng sợ nếu cười lên thì rủi con quạ nghe được bay đi mất thi nguy.
Nàng đưa tay chỉ lên con quạ đang bay lượn, nói:

- Kìa! Hùng đệ hãy nhìn kỹ thì rõ đó là cái đích để chúng ta tìm ra nguyên nhân!
Lý Thanh Hùng chăm chú nhìn theo ngón tay của Nguyệt Lý Hằng Nga, qua một lúc quan sát hình như Lý Thanh Hùng đã tìm ra được nguyên nhân, chàng mừng rỡ kéo áo Nguyệt Lý Hằng Nga nói:
- Tỷ tỷ! Tôi khâm phục tài nhận xét của tỷ tỷ vô cùng lúc nãy tôi có mấy lời không đùng, mong tỷ tỷ bỏ qua cho.
Ngừng một lúc chàng lại nói tiếp:
- Nhưng nó bay cao quá, chúng ta làm sao mà bắt nó cho được!
Nguyệt Lý Hằng Nga đang vui cười, nghe Lý Thanh Hùng hỏi thế bỗng trầm mặt lại suy nghĩ:
- À! Phải rồi! Nếu nó cứ bay lượn trên không mãi như thế, thì làm sao ta bắt được.
Nguyệt Lý Hằng Nga nhíu đôi mày liễu lại, cắn môi suy nghĩ một lúc, thình lình nàng nói to:
- Có rồi! Có rồi!
Lý Thanh Hùng vội hỏi:
- Chuyện gì vậy? Tỷ tỷ đã nghĩ ra phương pháp bắt con quạ đó rồi sao?
Nguyệt Lý Hằng Nga cười đắc ý, gật đầu nói:
- Phải! Nhưng Hùng đệ hãy nghĩ xem tôi muốn dùng phương pháp nào?
Lý Thanh Hùng đáp ngay ; - Tỷ tỷ chớ hỏi đố làm gì! Hiện giờ đầu óc tôi đang rối loạn không sao nghĩ ra được, tốt hơn tỷ tỷ nói mau đừng kéo thêm thì gời vô ích. Hơ nữa có xảy ra điều gì thì nguy đến việc làm của chúng ta.
Nguyệt Lý Hằng Nga gật đầu nói:
- Hùng đệ! Hùng đệ có biết con quạ muốn ăn cái gì không?… Nguyệt Lý Hằng Nga nói chưa dứt lời thì Lý Thanh Hùng đã hiểu ra, chàng cười lớn:
- A! Tôi đã hiểu rồi! Hay lắm! Hay lắm! Vậy tỷ tỷ hãy xem tôi bắt nó một cách rất dễ!
Thân chàng lắc một cái phi vụt đến trước mặt Nguyệt Lý Hằng Nga và đưa tay ôm nàng bước ra sau một tàng cây rậm rạp vúp vào.
Lý Thanh Hùng hành động quá đỗi lẹ làng khiến cho Nguyệt Lý Hằng Nga không sao phản ứng kịp, nàng cho Lý Thanh Hùng đã phát giác được một trở ngại nào đó nên mới hành động như vậy. Tim nàng đập mạnh hơi thở dồn dập nàng nằm im trên cánh tay của Lý Thanh Hùng chờ động tĩnh.
Qua một lúc, nàng không nghe một tiếng động nào đáng nghi ngờ,

nên đứng nhìn Lý Thanh Hùng nói:
- Hùng đệ! Sao không theo kế hoạch đó mà bắt quạ còn chờ gì nữa?
Lý Thanh Hùng chậm rãi nói:
- Tỷ tỷ cứ an tâm, chờ một lát nữa thì sẽ rõ cách bắt quạ của tôi ngay.
- Hùng đệ nói gì vậy? Bắt quạ mà dùng cách ấn núp này sao? Tôi chưa từng thấy ai dùng cách này bao giờ.
Ngừng một lúc nàng noi tiếp:
- Phương Pháp của tôi không phải thế đâu? Chớ có đùa nữa mà để cho con quạ bay mất.
Lý Thanh Hùng mỉm cười nói:
- Rồi sẽ rõ tài nghệ của tôi! Đừng vội trách.
Chàng vừa nói dứt lời, bỗng Nguyệt Lý Hằng Nga "ồ" lên một tiếng, kéo áo của Lý Thanh Hùng chỉ về phía con quạ nói:
- Nó đã đến rồi! Hay thật! Hay thật!
Lý Thanh Hùng đưa mắt nhìn theo quả thật con quạ to lớn bay từ từ xuống đất, đôi mắt nó nhìn tứ phía xem có ai núp không. Nó không dám bay thẳng xuống mấy xác chết để ăn.
Lúc này con quạ đã hạ xuống quá thấp nhưng không dám đâm xuống nên Nguyệt Lý Hằng Nga và Lý Thanh Hùng nìn rõ con quạ này không sót một tí này cả. Họ thấy con quạ này mất đi một chân, đầu của nó dính đầu máu, đôi mắt đỏ ngàu có vẻ dớn dác hình như nó đã bị ai huy hiếp.
Nhưng lúc này sợ dĩ nó nhào xuống đây là vì nó bị mấy xác này quyến rũ và trong lúc đói lòng nó không còn e ngại gì nữa.
Tuy loài vật trời vẫn ban cho nó một cái tánh cẩn thận chẳng khác loài người, con quạ to lớn kia bay xuống mặt đất còn cách mặt đất chừng hai trượng liền đưa mắt quan sát rồi từ từ hạ xuống.
Nguyệt Lý Hằng Nga kề tai nói nhỏ với Lý Thanh Hùng:
- Hùng đệ! Hùng đệ đã tìm thấy cái gì chưa? Kia kìa nơi móng chân của nó có dính một miếng vải.
Lý Thanh Hùng khoát tay nói:
- Tỷ tỷ! Tôi đã rõ rồi hãy đợi khi nào bắt được nó, chúng ta sẽ bàn tới còn bây giờ đừng nói gì hết, nó nghe được thì hỏng mất tỷ tỷ có đem theo ám khí đó không? Hãy trao cho tôi vài viên đi tỷ tỷ đừng ra tay nhé. Tất cả hãy để tôi lo liệu cho.
Nguyệt Lý Hằng Nga gật đầu đồng ý. Nhưng nàng không mang ám khí theo nên đưa tay ra dấu bảo Lý Thanh Hùng lượm một cục đá cầm tay cũng được.
Hai người đang nói chuyện thì con quạ đã từ từ đậu xuống mặt đất.

Nhưng lạ thay, chẳng biết vì sao nó lại không nhào đến nơi xác chết mà nó đi vòng quanh. Đến khi nó không thấy có gì đáng nghi ngại nó mới từ từ nhảy đến từng cái xác chết đưa mũi ngửi. Có lẽ vì hơi độc bay ra nên có mùi hôi mà nó không ăn chăng?
Cứ thế nó quan sát hết thây này đến thây kia rồi cuối cùng nó ngước đầu lên tỏ vẻ thất vọng.
Đứng ngước cổ nhìn trời một lúc lâu, nó lịa đi đến cái xác chếc vạch các mi mắt và tóc xem cái sọ. Nhưng rốt cuộc rồi noi cũng thất vọng luôn.
Có lẽ con quạ này muốn ăn óc và mấy con mắt, song tất cả đều thấm độc nên nó không dám ăn thì phải?
Lý Thanh Hùng thấy như vậy thì biết rằng nếu bỏ qua cơ hội này thì không còn cơ nào nữa. Nếu con quạ này mà bay đi mất thì không thể nào tìm ra được nguyên nhân của những xác chết và Mai Hoa Thần Kiếm sao lại bị mất tích.
Quả nhiên con quạ không tìm được thức ăn đập cánh định bay đi.
Bỗng một tiếng hét chát chúa vang lên:
- Đánh!
Tức thì ba luồng trắng chia ra ba mặt "Thượng, Trung, Hạ" nhanh như điện chớp bắn vào con quạ.
Tiếp đó từ sau gốc cây ba ra cũng nhắm phía con quạ bay đến.
Con quạ kêu lên một tiếng thật thanh, ba viên ám khí kia đập vào mình nó khá nặng.
Lý Thanh Hùng vừa đưa tay chụp lấy con quạ, thì từ sau gốc cây Nguyệt Lý Hằng Nga cũng vừa chạy đến sau lưng chàng nói:
- Hùng đệ! Quả thật thông minh với lối bắt quạ tinh vi này từ lúc bé đến giờ tôi chưa nghe ai nói đến, hoặc thấy ai dùng phương pháp như vậy cả.
Lý Thanh Hùng hai tay ôm con quạ lớn bước đến trước mặt Nguyệt Lý Hằng Nga nói:
- Cám ơn tỷ tỷ đã có lòng khen tặng, còn đây là lễ vật tôi tặng cho tỷ tỷ rất tiếc là nó không còn sống.
Nguyệt Lý Hằng Nga mỉm cười:
- Cám ơn Hùng đệ! Nhưng tại sao Hùng đệ lại đem con quạ chết này làm vật tặng tôi? Hùng đệ đã quá khinh tôi rồi đó.
Ngừng một lúc nàng không thấy Lý Thanh Hùng đáp nên nói tiếp ; - Lời nói của tôi có đúng hay không mà Hùng đệ lại không trả lời?
Lý Thanh Hùng không ngờ Nguyệt Lý Hằng trách mọc như vậy, chàng đỏ mặt nói:
- Xin tỷ tỷ chớ quá lời ý tôi là muốn nhờ vào tài thông mình của tỷ tỷ

mà khám phá ra cái bí mật của miếng vải này, để biết vì sao Vương tiền bối mất tích kia mà.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy Lý Thanh Hùng biện bạch quá sức lạnh lợi thầm phục vô cùng, song nàng đâu chịu thua mỉm cười nói:
- Hay lắm! Té ra Hùng đệ dùng lới chế nhạo tôi sao? Về việc ấy tôi làm gì có đủ sức để suy xét hơn nữa dẫu sao tôi cũng là một người đàn bà thì sao bì được với tài thông minh của Hùng đệ?
Lý Thanh Hùng thấy mình dùng toàn những lời chân thật mà Nguyệt Lý Hằng Nga lại chấp nhất như vậy nên không chịu được vội nói:
- Không phải như tỷ tỷ nghĩ đâu! tôi thật tình không hiểu được nguyên nhân của miếng vải đó tại sao lại dính vào móng con quạ này. Tôi chỉ biết miếng vải này giống như chiếc quần của Vương tiền bối mà thôi, hôm nay miếng vải này dính vào móng quạ thật là một chuyện đáng nghi ngờ. Vì vậy tôi mới nhờ đến sự nhận xét của tỷ tỷ.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy lời nói của Lý Thanh Hùng như vậy, nên dịu dàng nói:
- Thôi! có lẽ tôi hiểu lầm Hùng đệ! Đừng giận nữa nhé!
Lý Thanh Hùng vui vẻ nói:
- Nếu tỷ tỷ không chấp nhất tôi nữa thì xin tỷ tỷ cho biết ý kiến.
Nguyệt Lý Hằng Nga thản nhiên nói:
- Khi nãy lúc vừa trông thấy con quạ bay đến, tôi đã có nhiều điểm đáng nghi Hùng đệ thử nghĩ xem tại sao con quạ này lại bị mất đi một chân?
Lý Thanh Hùng đang chăm chú theo dõi câu chuyện, bỗng Nguyệt Lý Hằng Nga dừng lại khiến chàng bực mình đáp gọn:
- Đó có gì mà phải nghĩ! Nó đã bị người ta chặt mất.
- Hay lắm! Hay lăm! Thế thì còn máu ở trên mình nó lẽ dĩ nhiên là lúc tranh đoạt với đối thủ bị người ta chặt chân nê máu chảy đầy mình chứ gì?
- Phải!
Nguyệt Lý Hằng Nga mỉm cưởi hỏi tiếp:
- Vậy Hùng đệ hảy trả lời giùm tôi vì sao cái đuôi của nó bị đứt?
Lý Thanh Hùng trầm lặng một lúc rồi đáp:
- Theo ý tôi thì cái đuôi ấy bị Vương tiền bối chặt đứt chứ không còn ai vào đây nữa.
- Phải! Vì thế miếng vải kia chính là con quạ đã xé rách quần ông ta. Nhưng Hùng đệ đoán xem ông ta có bị thương không?
Lý Thanh Hùng nửa mừng nửa lo nói:
- Tuy chúng ta đoán thế, nhưng không phải hoàn toàn đúng cả! Theo ý tôi thì lẽ dĩ nhiên Vương tiền bối đã bị hại dươi móng vuốt nhọn độc

ác của con quạ kia rồi.
Nguyệt Lý Hằng Nga quả quyết:
- Không! Vương tiền bối không chết và cũng không bị thương! Và hiện giờ ông đã thoát khỏi nơi đây rồi!
- Tỷ tỷ dựa vào đâu mà quả quyết như vậy?
Nguyệt Lý Hằng Nga không đáp mà hỏi lại:
- Hùng đệ có hiểu tại sao con quạ kia lại không ăn những xác chết kia không?
- Lẽ dĩ nhiên là những xác chết kia đã bị nhiễm độc nên nó không ăn.
- Không! Hùng đệ nghĩ như thế là sai rồi nếu con quạ đến đây với mục đích ăn thịt những xác chết, thì một khi đã biết miếng ăn có độc sao không bay đi lại quan sát từng cái xác? Vạch mí mắt, tóc ra làm gì? Theo tôi thì nó không phải đến để ăn thit những cái xác.
Lý Thanh Hùng nghe xong bất giác sững sờ lẩm bẩm:
- A! Đúng rồi! Nói vậy là con quạ này đến… đến… Nguyệt Lý Hằng Nga nói tiếp:
- Con quạ đến đây với mục đích khám xét sự việc đã xảy ra, như vậy nhất định phải có người điều khiển và người đó đã dùng ám khí có chất độc giết mấy người này.
Bây giờ chúng ta chỉ cần bắt được người đó thì sẽ tìm ra sự thật.
Lý Thanh Hùng lúc này mới vỡ lẽ chàng khâm phục tài trí của Nguyệt Lý Hằng Nga vô cùng, nhưng chàng vẫn còn thắc mắc hai điều nên hỏi:
- Vì sao tỷ tỷ biết được Vương tiền bối còn chưa chết và đã thoát được khỏi nơi này, còn con quạ kia nếu thám thính thì bay trên không trung chứ tại sao lại đậu xuống sát đất làm gì?
Nguyệt Lý Hằng Nga gật đầu suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Hùng đệ! Lúc nãy chính tôi cũng lúc túng điều đó giờ đây tôi đã đoán được là nó đến đây để khám xét và tìm một người, nên nó mới đậu xuống.
- Người đó có phải là Vương tiền bối không?
- Phải! Có lẽ ông ta đã bị thương không đi xa được nên phải lẩn tránh đâu đây.
- Tại sao?
Nguyệt Lý Hằng Nga bình tĩnh nói:
- Hùng đệ! Cứ lấy con quạ này mà suy ra thì rõ, sở dĩ nó đã bị thương bỏ đi rồi mà trở lại chính vì nó muốn tìm ông để trả thù. Nhưng theo ta đoán thì ông tuy bị thương khá nặng, nhưng cũng không đến nổi phải nằm một chổ. Ông đã đi ra khỏi nơi đây và không biết ông đang lẩn tránh nơi nào mà thôi?

Nguyệt Lý Hằng Nga nói đến đây bỗng nghĩ đến Vương Diệu Huyền tiếng tăm lừng lẫy, đức cao trọng vọng là một vị chưởng môn của một phái lớn trên giang hồ, thế mà nay chỉ vì một chút sa cơ, bao nhiêu danh vọng đều tiêu tan hết. Bất giác nàng thở ra một tiếng mặt buồn rười rượi.
Lý Thanh Hùng cũng chẳng khác gì Nguyệt Lý Hằng Nga, chàng nghĩ đến một người bạn tâm giao mới kết nghĩa chưa đầy mấy tháng mà đã chết một cách thảm thương thế này, chàng bực tức quăng ngay con quạ đang cầm trên tay xuống đất mặt mày buồn so.
Nguyệt Lý Hằng Nga nói:
- Hùng đệ! Sự việc vẫn còn mờ ám chúng ta chớ vội buồn phiền, chúng ta nên đi tìm quanh đây xem thử Vương tiền bối trong lúc bị thương có lẩn tránh đâu đây không?
Câu nói này quả nhiên có một mãnh lực làm cho Lý Thanh Hùng cảm thấy có mộ tia hy vọng, chàng nói ; - Ngọc Hoa tỷ tỷ! Chúng ta hãy gấp rút đi tìm Vương tiền bối xem thương thế của ông ta thế nào và đồng thời hỏi rõ vì sao lại xảy ra thấm thảm kịch này?
Nguyệt Lý Hằng Nga nói:
- Nếu muốn tìm cho có kết quả thì cần phải chia ra hai hướng, mỗi người đi một hướng. Nếu hai người chúng ta đi chung e không biết đến chừng nào mới tìm được Vương tiền bối.
Lý Than Hùng thất kinh nói:
- Không! Không! Tỷ tỷ không thể rời tôi được Vương tiền bối đã mất tích, lòng tôi đau như cắt nếu tỷ tỷ rời tôi lỡ có bề nào thì tôi có thể chết đi được.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy Lý Thanh Hùng đối với mình rất quan tâm và thành thật, nàng sung sướng vô cùng nhưng trước mặt Lý Thanh Hùng nàng không dám tỏ ra mình là một người yêu đuối.
Nàng nói:
- Hùng đệ! Tôi rất cam ơn tấm thịnh tình của Hùng đệ đối với tôi, nhưng việc này cần phải làm như vậy mới có kết quả được. Nếu trong lúc đi tìm rủi mà có gặp cường địch tôi đánh không lại thì có thể bỏ chạy được không sao cả. Còn bấy giờ Hùng đệ đi về phía tay mặt còn tôi đi về phía tay trái.
Ngừng một lúc, nàng lại dặn:
- Nếu có một người xuất hiện thì chúng ta dùng tiếng hú để liên lạc nhau, bây giờ cho đến mặt trời lặn dù có gặp việc gì chúng ta cũng phải gặp nhau nơi đây.
Lý Thanh Hùng đoán biết nơi đây đã xảy ra vụ này chắc chắn là có những cường địch còn ẩn thân. Nếu hai người chia ra đi tìm e không

khỏi mang hoa. tuy nhiên chàng không nỡ làm phật lòng Nguyệt Lý Hằng Nga nên ngập ngừng một lúc nói:
- Thôi cũng được! Nhưng điều cần nhất là tỷ tỷ phải hết sức cẩn thận.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy Lý Thanh Hùng không từ chối lại tỏ ra lo lắng cho mình, lòng tràn ngập sung sướng, nàng nở nụ cười trêu cợt:
- Xin tuân lệnh tôn huynh!
Dứt lời nàng nhìn Lý Thanh Hùng như dặn dò cẩn thận rồi đanh thoắt một cái thân hình như một vệt khói dần dần biến mất sau lùm cây.
Lý Thanh Hùng đứng nhìn theo đến khi bóng của nàng biến mất, chàng mới tung mình chạy thẳng về phía Nguyệt Lý Hằng Nga đã phân công.
Giữa lúc đó trong đống xác chết kia có một người ngồi dậy, mặt mày trắng nhợt nơi góc miệng máu đọng đã khô trông như xác chết. Nếu hắn không ngồi dậy thì không ai biết hắn giả chết bao giờ.
Người này đã đến trước Nguyệt Lý Hằng Nga và Lý Thanh Hùng và không ngoài mục đích là tìm tông tích của Mai Hoa Thần Kiếm Vương Diệu Huyền.
Sỡ dĩ hắn nhào vào đống xác chết là vì hắn vừa đến nơi chưa tìm được tông tích của Mai Hoa Thần Kiếm thì Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga đã xuất hiện, hắn quýnh quá không biết làm sao lẩn tránh đành phải nhào vào đấy, lấy máu thoa đầy mình nằm im nín thở không cử động.
Bởi vậy mọi cử chỉ của Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga không thoát khỏi tai mắt của hắn.
Khi hai người chia nhau đi tìm tông tích của Mai Hoa Thần Kiếm thì hắn đã vội vàng ngồi dậy định tìm lối thoát thân.
Sau khi đứng dậy hắn đưa mắt nhìn bốn phía một vòng không thấy có gì đáng nghi, hắn biết Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga đã đi xa rồi, nên hắn bước đến một xác chết lật ngửa thò tay vào bụng rút ra một mũi tên lông.
Mũi tên lông này kỳ lạ làm sao! Từ hình dáng cho đến màu sắc đều khác với mũi tên thường. Mũi tên này phía sau có gắn hai chiếc lông công màu sắc rực rỡ trước mũi tròn khoét bốn cái lỗ.
Sự thật mũi tên này là một tín hiệu đặc biệt của Huỳnh Long Sơn dùng để triệu tập các thuộc hạ từ xa đến. Mỗi khi tung lên trời bốn lỗ kia phát ra tiếng kêu “ọ.o…o”.
Tiếng kêu ấy phát ra rất lớn khiến cho các thuộc hạ của Huỳnh Long Sơn một khi nghe lập tức tìm đến nơi đã phát ra tiếng kêu mà hội

họp.
Người này lấy mũi tên ra, miệng lâm râm mấy tiếng tay mặt vung mạnh lên “vút” một cái mũi tên bay thẳng lên không.
Nhưng mũi tên vừa tung lên mới phát ra một tiếng “o” thì đã bị gãy làm đôi rơi xuống đất.
Mũi tên vừa rơi xuống một tiếng hú vang lên, tiếp theo một bóng trắng từ trên cành cây rậm bay vút về phía người vừa ném mũi tên.
Người phát mũi tên thất kinh té nhào xuống đất trố mắt nhìn thì thấy bên mình đã sừng sững một người mặc đồ trắng, mặt mày vàng nhợt như có vẻ bệnh hoạn hắn ré lên một tiếng thất thanh nói:
- Bệnh Thư Sinh Lý Thanh Hùng! Võ công ngươi quả nhiên cao cường.
Lý Thanh Hùng tuy thành thật hiền hậu, mọi việc đều tỏ ra khờ khạo chậm chạp, nhưng mỗi hành động cùa chàng đều cẩn thận và nhất là những việc đáng nghi chàng không bao giờ bỏ qua.
Cho nên lúc nãy trước khi rời nơi đây đi tìm Mai Hoa Thần Kiếm, chàng rất nghi ngờ địch đã sắp đặt và bố trí tứ phía, cố tình không muốn rời Nguyệt Lý Hằng Nga vì chàng sợ nàng lâm nguy. Nhưng không thể cản được đành thực hiện lấy kế hoạch của mình.
Chàng có ý định là không thể rời xa nơi này, nên khi đi về tay mặt, chàng lập tức trở lại dùng tuyệt kỹ khinh công bay lên một đọt cây núp vào một cành rậm.
Với hành động vô cùng lanh lẹ ấy, không một ai có thể trông thấy được.
Trong lúc đó tên ác đồ kia cũng từ trong đống xác chết ngồi dậy.
Lý Thanh Hùng phát giác được muốn vung chưởng đập chết hắn ngay, nhưng chàng đã kịp thời nghĩ lại nếu làm như vậy thì không thể nào dò được tông tích của Mai Hoa Thần Kiếm.
Tên ác đồ kia thật là bạc phước, mới vừa vung tên phát tín hiệu lên thì đã bị lộ tung tích.
Lý Thanh Hùng đâu có thể để cho nó tự nhiên hành động, chàng bẻ một cành cây cầm trên tay, chờ khi mũi tên phát hiệu bay lên thì chàng lập tứ bắn cánh cây vào mũi tên, và hú lên một tiếng phóng mình đến chụp tên côn đồ.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 26
Xung Quanh Sào Huyệt Huỳnh Long Sơn

Lý Thanh Hùng từ trên cây nhảy xuống đưa chân đạp lên ngực hắn, và cúi xuống xem chàng lẩm bẩm :
- Ồ ! Tên ác đồ này đã bị điểm huyệt "câm"rồi !
Tên ác đồ kia tuy bị điểm huyệt câm, nhưng trong tâm trí vẫn còn tỉnh táo, nên khi hắn thấy chàng đến sắc mặt bỗng tái nhợt đôi mắt từ từ nhắm lại, có lẽ hắn biết số phận hắn đã đến rồi, nên đành nhắm lại mà chờ chết Lý Thanh Hùng vừa đạp trên ngực hắn vừa vận chưởng giải huyệt.
Tên ác đồ thấy huyệt câm củ mình đã được giải, hắn mừng rỡ nhưng trên ngực bị một sức nặng đè xuống, hắn mở miệng kêu éo éo.
Lý Thanh Hùng hét :
- Im đi ! Ngươi bình tĩnh mà trả lời mấy câu hỏi của ta, ta sẽ tha mạng cho bằng không thì ngươi chớ trách ta độc ác !
Tên ác đồ rên hừ hừ.
Lý Thanh Hùng hỏi ; - Ai sai ngươi đến đây ?
Hắn vẫn cứng đầu nhắm mắt lại không trả lời.
Lý Thanh Hùng hỏi lớn :
- Ngươi cầm đầu của ngươi là ai ?
Hắn vẫn cắn răng không nói.
Lý Thanh Hùng cả giận đạp mạnh hơn nữa hắn kêu lên như réo.
Lý Thanh Hùng thừa cơ hội nói :
- Nói đi ! TA chỉ cần thêm một tí lực vào chân thôi cũng đủ cho ngươi chịu không nổi rồi ! Hãy nói đi ! Đầu đảng của ngươi là ai ?
Hắn trợn mắt nhìn Lý Thanh Hùng nói ; - Tốt lắm ! Ngươi cứ đạp ta chết đi ! Ta không bao giờ khai đâu đừng nói nhiều mất công vô ích !
Mặc dù hắn là tên ác đồ, nhưng hắn có can đảm và biết trung thành với chủ khiến cho Lý Thanh Hùng cảm phục. Nhưng nếu không tìm hiểu ở hăn thì làm thế nào biết được Mai Hoa Thần Kiếm ở đâu ?
Nghĩ như thế nên chàng "hừ" một tiếng, nhìn thẳng vào mặt hắn nạt lớn :
- Ngươi thiệt là có can đảm, có lẽ ngươi muốn nếm thử mùi tử khí, thôi được ! TA xem thử bọn Huỳnh Long Sơn các ngươi gan ruột đến mức nào ?
Vừa dứt lời Lý Thanh Hùng đạp mạnh trên hông, tức thì tên ác đồ kia mặt mày xanh như tàu lá, quằn quại ra vẻ đau đớn, mồ hôi nhỏ giọt hắn há hốc mồm nói trong hơi thở :
- Để... tôi... nói !
- Nói đi !
Lý Thanh Hùng đạp nhẹ lại.
- Người cầm đầu tôi họ Kết, còn tên gì thì tôi hông biết !

Lý Thanh Hùng ôn tồn hỏi :
- Có phải họ Kết kia trạc độ ba mươi tuổi không ?
Hắn gật đầu.
Lý Thanh Hùng ngạc nhiên hỏi :
- Không phỉ hắn đã rời khỏi nơi đây rồi sao ? Ngươi không phỉnh ta chứ ?
- Dạ không ! Tôi đâu dám phỉnh người ! Hắn đi rồi hiện nay ở đây do PHỉ Báo Lão Nhân cầm đầu.
- Phỉ Báo lão nhân cầm đầu ?
- Phải !...
Lý Thanh Húng lẩm bẩm :
- "Ồ ! Hắn là một lão quỷ nham hiểm, nhưng nghe đâu sư phụ ta đã phạt hắn rồi mà, mà sao hôm nay còn dám tác quái nữa?" Nghĩ như thế Lý Thanh Hùng hỏi tiếp :
- Phỉ Báo Lão Nhân bây giờ ở đâu ?
- Có lẽ bây giờ lão ở sau địa động !
Lý Thanh Húng hy vọng sẽ tìm ra chân tướng của chúng bén chỉ mấy xác chết kia nói ; - Những xác chết này đều là người của Huỳnh Long Sơn ?
- Phải !
- Ai đã giết bọn chúng ?
Tên ác đồ kia nhắm mắt rùng mình không dám nhìn đồng bạn của hắn, trước thảm trạng này tấm lòng lượng thiện như trở về với hắn, hắn cảm thấy hối hận.
Cho hay thiên tánh con người vẫn có lòng lương thiện, nhưng sở dĩ sống trong xả hội tội ác thành thử mất cả thiên tánh. Chỉ cần gặp một cơ hội kích thích lương tri tự nhiên lòng lương thiện trở lại ngay. Tên ác đồ này là một điều chứng minh rõ rệt hành động của Lý Thanh Hùng không cảm hoá hắn được, nhưng chỉ vì cái chết thê thảm của đồng bạn hán, mà làm cho hắn hồi tâm quay về chánh nghĩa.
Hắn trả lời :
- Phỉ Báo Lão Nhân !
- Phỉ Báo Lão Nhân ?
- Phải ! Nếu thiệt thiếu hiệp bắt được lão sẽ biết tường tận !
Lý Thanh Hùng hỏi tiếp :
- Ngươi có thấy mộ vị mặc áo đạo bào chừng bảy mươi tuổi không ?
- Có ! Chính vì người ấy àm cả bọn này đều bị giết !
Lý Thanh Hùng nghe hắn noi rất khâm phục lời tiên đoan của Nguyệt Lý Hằng Nga, lúc bây giờ chàng cảm thấy lời nói của hăn đáng tin, bèn hỏi thêm :

- Vị đạo nhân ấy đi đâu rồi ? Hay cũng bị giết ?
Hắn cau mày đáp :
- Theo tôi biết, vị đạo trượng ấy cũn cùng uống một thứ thuốc độc, nhưng tìm cả tứ phía vẫn không tìm thấy xác của lão ấy, chắc lão cũng bị tan ra thành nước rồi !
Lý Thanh Hùng nghe nói rùng mình một cái rồi nói :
- Thôi ! Ngươi đi đi ! Ta hy vọng từ nay ngươi sẽ cải tà quy chánh, trờ thành một ngươi tốt. Ngươi nên biết rằng làm ác rốt cuộc sẽ bị đoa. đày.
Lời nói của Lý Thanh Hùng lúc bấy giờ như một tia sáng chiếu vào lòng đen tối của hắn, khiến hắn hối hận cúi đầu. Hai giọt nước mắt nóng hổi từ trên má chảy xuống, hắn nói ; - Lời chỉ giáo của thiếu hiệp, tôi sẽ tạc dạ ghi tâm từ nay tôi xin tu tâm dưỡng tánh để xa lánh tội ác.
Lý Thanh Hùng gật đầu quay lưng muốn bỏ đi, chàng vẫn biết lời nói củ hắn có thể là sự thật Kết Anh Kiệt không phải là một bài học cho chàng sao ? Do đó chàng không dám quá tin cậy.
Tên ác đồ kia nhìn đằng sau Lý Thanh Húng ra vẻ trìu mến chưa muốn đi, Lý Thanh Hùng giục :
- Ngươi đi đi ! Ta tin chắc ngươi sẽ thành công nếu trong lòng ngươi thành thật hối cải !
Hắn từ từ bước đi trong niềm hối hận.
Lý Thanh Hùng băng mình qua phía tả, bổng nghe văng vẳng tiếng la hét xôn xao và hình như tiếng binh khí chạm nhau. Chàng sực nghĩ đến Nguyệt Lý Hằng Nga bèn xăm xăm chạy đến.
Đây nói về Nguyệt Lý Hằng Nga sau khi rời Lý Thanh Hùng nàng dùng toàn lực “Thần Ni” độc bộ thiên hạ “ Linh Thiên Đạp Vân” tuyệt đỉnh khi công bay rất mau, chỉ thấy một bóng trắng xẹt qua là mất dạng.
Nơi đây gần chỗ sào huyệt của Huỳnh Long Sơn nên sự canh phòng rất nghiêm ngặt, nàng lướt qua khỏi khu rừng thứ nhất vẫn thấy bốn bề im lặng. Khi nàng đến dưới chân Vọng Đình Sơn bên trái Huỳnh Long Sơn vì đi nhanh quá tà áo nàng phất phơ trước gió nên bọn thủ hạ của Huỳnh Long Sơn đã kịp thời báo tin cho PHỉ Báo lão Nhân , tức thì lão sai người ra nghinh chiến.
Khi nàng đang đi, bỗng nghe đằng trước có tiếng người, nàng vội vàng bay lên nhánh cây để dò xét địch thủ.
Phía trước có tiếng cười ngạo nghễ và nói lớn :
- Ê ! Con gái hư quá ! Mau mau xuống đây đứng nấp nữa, ta đợi lâu lắm rồi, không có thì giờ đợi ngươi nữa đâu !

Nguyệt Lý Hằng Nga đâu phải hạng tham sanh úy tử, nàng nghe hắn nói chọc tức nàng nghĩ thầm :
- " Hay lắm ! Đáng lẽ ta đang đi tìm chúng mới phải, mà bây giờ bọn chúng lại đến đây nạp mạng cho ta !" Nghĩ như thế nàng vội bay xuống đất, chỉ thấy hai tên ác đồ to lớn , một người râu ngắn lưng mang đoản đao mặt mày hung ác, còn người kia đôi mắt ốc lồi tay chân dìa thườn thượt, nàng lạnh lùng "hừ" một tiếng nói lớn :
- Ta tưởng các ngươi là ba đầu sáu tay gì ? Té ra là hai tên quèn mà kêu ta xuống làm gì ?
Lời nói khinh khi của nàng thậm tệ, dù cho tượng đất cũng nổi nóng huống chi hai tên cướp này khét tiếng võ lâm đã từng hùng cứ một phương làm sao chúng nhịn nổi ?
Hắn nhe răng rợn mắt đỏ lửa nhìn thẳng vào mặt nàng hét lớn :
- Con tiện tỳ kia ! Ngươi tới số rồi sao ? Nếu ta không vì sắc đẹp của ngươi thì ta đã xé ngươi ra làm hai mảnh rồi ! Để ta hớt cái lưỡi ngươi, coi thử ngươi còn phách lối được nữa không ?
Vừa dứt lời hắn đánh một chiêu "Độc Xà Xúc Động" công thẳng vào hông Nguyệt Lý Hằng Nga.
Đáng lẽ đánh với con gái mà công vào hạ âm thì thật là hèn hạ đối với cao thủ võ lâm không ai làm. Nhưng với bản tánh tiểu nhân của hắn có kể gì đâu, hắn hy vọng đánh như thế mới mong thắng được.
Nguyệt Lý Hằng Nga quá giận dữ, lửa nóng xông lên nàng hậm hực chờ cho chưởng lực của đối phương gân đến, nàng xoay mình qua dùng tay trái khoá chặt cánh tay mặt tên cướp kia và vận công lực vào tay mặt nàng giật mạnh một cái, tên cướp rú lên một tiếng, thế là cánh tay mặt của hắn đã bị đứt tiện, thừa cơ hội nàng dùng chân mặt đá thẳng lên mặt và chân trái đá vào bụng hắn. Tên cướp "ự" một tiếng ngã lăn ra vì bụng hắn đã bị bể nátvà hai hàm răng đều gãy văng tứ tung.
Thì ra tên cướp này là Bạch Xuyên, khi Lý Thanh Hùng còn ở trên "Tiểu Vân Động" đã từng gặp hắn một lần trong lúc hai anh em hắn phụng mệnh của Sói Dương Lão Nhân đi tìm con quạ. Hôm nay chúng cũng vâng lệnh Phỉ Báo Lão Nhân đón Nguyệt Lý Hằng Nga nơi đây, chẳng may Bạch Xuyên bị bỏ mạng còn anh hắn là Bạch Hà nghiến răng ken két.
Bạch Hà có ngờ đâu thiếu nữ này quyền pháp lại lanh lẹ đến thế, hắn trở tay chưa kịp thì em hắn đã bỏ mạng rồi, Nguyệt Lý Hằng Nga cũng cảm thấy mình quá tàn nhẫn, từ ngày hành đạo đến nay nàng chưa bao giờ dùng thân pháp hiểm ác ến thế nên hành động ấy khiến cho nàng nao nao trong lòng.

Đứng trước xác chết của Bạch Xuyên, Bạch Hà căm giận rút đao bửa tới một chiêu "Thái Sơn Aùp Đỉnh" lưỡi đao nhắm trên đầu Nguyệt Lý Hằng Nga chém xà xuống.
Nên biết Bạch Hà là đệ nhất cao thủ của Huỳnh Long Sơn nay hắn đã tức giận dùng toàn lực ra tay thì đâu có phải tầm thường.
Lưỡi đao lướt gió vùn vụt chém xuống rất nguy hiểm nhưng chỉ nghe nàng hừ nhẹ một tiếng, nàng đã dùng cách tránh né nhẹ như chim bay lách qua một phía nạt lớn :
- Aáy ! Trời ơi ! Sao mà gấp quá vậy ! bạn của ngươi vừa chầu diêm vương, mà ngươi đã gấp rút đuổi tới thì nhận viên địa ngục làm sao làm cho kịp ?
Tiếng nói châm biến của nàng làm cho hắn cắn chặt hai hàm răng làm nổi những làn gân trên má, hằm hằm cầm đao lướt tới.
Bạch Hà dùng toàn tuyệt chiêu độc hiểm của hắn ra đánh đấu với nàng, tiếng lưỡi đao rạch gió hoà lẫn với tiếng hét của hắn nghe rất khủng khiếp.
Nguyệt Lý Hằng Nga tuy võ công cao song công lực của hắn cũng không vừa, lại thêm ý chí quyết đấu và lòng căm hận của hắn, nên bấy giờ hắn chẳng khác nào một con hổ đói đang tìm mồi.
Nàng chông cự với Bạch Hà trên hai mươi chiêu, mồ hôi toát ra ướt cả áo, hơi thở "ì ạch" Bạch Hà thấy thế lại tăng thêm công lực con đao trong tay của hắn máu tung một giọt nước cũng không rơi vào được.
Lúc bấy giờ Nguyệt Lý Hằng Nga chỉ có thể đỡ tránh mà thôi, nàng không thể nào tấn công được nữa, nàng từ nghĩ :
" Tên này lợi hại quá, nếu hắn tăng thêm bốn phần công lực nữa thì làm sao ta chống cự nổi ?" Nguyệt Lý Hằng Nga lấy làm lạ nàng đánh đã trên bốn mươi chiêu rồi mà không tìm được một cơ hội nào thuận tiện ra tay cả, nếu đánh mãi như thế thì đối phương mỗi lúc một tăng chiêu càng tuyệt diệu thì có thể nàng sẽ bị nguy mất.
Nghĩ như thế nàng thối lui ra ba bước Bạch Hà thấy thế nhảy tới chém sả voà ngực nàng, nàng bình tĩnh dùng chân trái đá mạnh lên và chân mặt co lại phóng qua một bên.
Bạch Hà chém hụt hơi kinh hãi vì hắn đạt được ưu thế sắp hạ được đối phương nhưng đối phương lại tránh khỏi, tuy thế hắn cũng không chịu nhường tay liền phóng mình tới như mãnh hổ vồ mồi đâm thẳng tới một đao.
Lưỡi đao còn cách hai thước, Nguyệt Lý Hằng Nga đã hít mạnh một hơi lộn một cái tránh ra năm bước.
Lúc bấy giờ Nguyệt Lý Hằng Nga sắc mặt đỏ bừng, từ khi xuống núi

đến nay chưa có lần nào bị người ta áp bức đến thế, nàng quá giận nên vẻ mặt đầy sát khí đôi mắt trợn ngược, nàng mở sợi dây đang cột trong hông nhắm con dao trong tay Bạch Hà quấn tới.
Bạch Hà đang thắng thế cố áp tới hại nàng nhưng thoắt một cái con đao kia đã bị quấn chặt. Hắn dùng sức kéo mạnh nhưng không sao gỡ được sợi dây hiểm ác kia ra, hắn quá tức rống lên một tiếng vang rừng.
Ta bỏ đao đi chăng ? Hay ta liều mạng ?
Bạch Hà còn suy nghĩ thì "Cuồng Phong Đại" của Nguyệt Lý Hằng Nga đã ném tới đánh ra một chiêu "Hoa SA Đeo Chỉ" như gió bão cuốn lên mình Bạch Hà, hắn ngã lăn ra dãy giụa mãi vẫn không thoát khỏi vì hắn đã bị cột chặt cứng.
Tại sao Nguyệt Lý Hằng Nga không giết hắn ? Vì tâm địa nàng nhân hậu chăng ?
Không phải thế, vì thật ra nàng chỉ muốn tìm hiểu ở hắn về tin tức của Mai Hoa Thần Kiếm mà thôi.
Bạch Hà một tên cướp bị thất thủ nhưng hắn là một anh hùng chỉ vì hắn chưa đi vào đường chánh nghĩa mà thôi, nay hắn bị sa vào tay một con bé thế kia thì chắc chắn hắn muốn chết hơn là sống trong nhục nhã.
Bạch Hà không đợi nàng hỏi gì cả, hắn thè lưỡi ra cắn phập một cái đôi mắt trợn ngược lên nhìn sững nàng, máu miệng từ từ tuôn ra. Thân hắn ngã quỵ xuống rồi gục đầu dưới đất.
Nguyệt Lý Hằng Nga đứng sững nhìn thi thể của hắn quằn quại trên vũng máu, bất giác nàng thương hại tắc lưỡi than :
- " Ôi ! Chỉ vì làm ác mà hai tên cao thủ này phải chịu quả báo, nhưng dù sao Bạch Hà cũng là một anh hùng đáng phục." Nàng lại lẩm bẩm :
- " Ta tiếc rằng dũng khí của ngươi phụng sự sai đường, tự vận không phải lúc ! Nếu ngươi biết tự hối cải bước vào lẽ chính, thì ngươi có thể sẽ trở thành anh hùng hảo hán." Nguyệt Lý Hằng Nga thâu "Cuồng Phong Đại" lại, nàng đưa mắt nhìn "Vọng Tinh Phong" trước mặt, nàng chỉ thấy xung quanh phủ đầy mây trắng.
Nỗi thất vọng miên mang trong tâm trí nàng không biết làm cách nào để tìm ra Mai Hoa Thần Kiếm nàng muốn đi tìm địch tung để dò hỏi, nhưng nàng lại sợ bị thua thất tiếng thì Lý Thanh Hùng có thể khinh thường nàng, ảnh hưởng đến mối tình giữa nàng và chàng.
Nàng tự hỏi :
- " Không biết chàng có căn cứ trên võ công mà tuyển lựa người yêu hay không ? Nếu thế thì ta không xứng đáng cho chàng yêu rồi !

Nhưng không đâu ! Chắc chắn chàng không phải là hạng người như thế ?" Tại sao Nguyệt Lý Hằng Nga lại nghĩ vẩn vơ như vậy?
Ta cũng không lạ gì, mỗi khi họ yêu nhau họ thường hay nghĩ chuyện không đâu, ta nghĩ cũng không nên trách họ !
Nguyệt Lý Hằng Nga đang suy nghĩ thì bỗng có tiếng bước chân người đi đến, tiếp theo là tiếng kèn vang lên, nàng rất ngạc nhiên không biết trong rừng sâu núi thẳm này tại sao lại có tiếng kèn với tiếng bước đi thình thịch như vậy ?
Nguyệt Lý Hằng Nga đoán chắc tiếng kèn kia là mật lệnh chỉ huy dã thú chứ không phải tự nhiên phát ra mà là do người điều khiển.
Thấy nguy cơ trước mắt, nàng phóng mình bay vụt ra trước, bỗng có tiếng quát lớn :
- Hãy khoan !
Chưa dứt tiếng, một cái bóng xám từ bên đường vụt đến, Nguyệt Lý Hằng Nga dừng chân lại, thấy một người đàn bà xoã tóc đến mông trạc chừng năm mươi, mặc quần áo màu đen tay cầm một cái kim bằng tre chăm chăm nhìn nàng cười ha hả:
Bà lão trố đôi mắt sâu hóm nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga hỏi :
- Con nhỏ ! Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi ? tên họ là gì ? Nhà ở đâu ?
Nguyệt Lý Hằng Nga cau mày ra vẻ khó chịu, trả lời :
- Bà hỏi tôi để làm gì ? tôi...
Bà lão trợn mắt bước lùi một bước ra vẻ ngạc nhiên nói :
- Lạ thật ! Lâu nay lão đã hỏi ai là phải trả lời ngay lập tức, thế mà sao con nhỏ này dám cả gan không trả lời câu hỏi của lão ?
Nguyệt Lý Hằng Nga bỉu môi cười nhạt ngắt :
- Hỏi làm gì ?
Bà lão cười khanh khách một hồi nói :
- Con nhỏ dại quá, lão mà nổi giận thì còn gì ?
Nguyệt Lý Hằng Nga giận tái mặt, nàng không ngờ bà lão nay lại ngạo nghễ đến thế, nàng hừ một tiếng lạnh lùn đáp :
- Bà có quyền gì hỏi tôi ? Bà đã xứng đáng hỏi tôi chưa ? Nếu tôi không vì bà tuổi tác đã cao thì tôi đã...
- Ha ha ha... con nhỏ này không biết trời cao đất rộng là gì ? Ngươi tốt phước lắm mới được gặp ta hôm nya, ta đã dễ chịu lăm đấy chứ trước đây thì ngươi đã vong mạng rồi. Sao ngươi dám cả gan như thế ? Chẳng lẽ sư phụ ngươi không nói cho ngươi biết ta là ai sao ? Vậy ta hỏi ngươi sư phụ ngươi là ai ?
Mấy lời phách lối của bà lão khiến cho Nguyệt Lý Hằng Nga không sao chịu nổi, nàng bước lui hai bước nạt lớn :

- Bà ngoáy tai mà nghe đây ! Sư phụ tôi là “Thiên Sơn Thần Ni !” Bà lão nghe bốn chữ“Thiên Sơn Thần Ni” tỏ vẻ khó chịu, không đợi Nguyệt Lý Hằng Nga noi xong bà vội nạt :
- Câm miệng !
Tiếp theo vẻ mặt bà lạnh lùng bĩu môi nói :
- Thiên Sơn Thần Ni... Thiên Sơn Thần Ni... hì hì hì...
Nói xong, bà phá lên cười như điên dại cười vừa ngút hơi, bà lại che miệng cười nữa, làm cho Nguyệt Lý Hằng Nga ngạc nhiên, bực tức khó chịu.

Hồi 27
Độc Gai Mai Quế

Nguyệt Lý Hằng Nga nghe bà ta nói chừng nào thì tức giận chừng nấy.
Giọng cười của bà tanhư châm biến ngạo nghễ. Đã thế bà ta lại còn đem cả tên họ của ân sư nàng để làm trò cười.
Cử chỉ này làm nhục nàng không phải ít.
Nguyệt Lý Hằng Nga rít lên một tiếng, với thân pháp lẹ làng như điện chớp, nàng đặt tay lên eo, rút “Cuồng Phong Đại” ra, mặt hầm hầm giận dữ dùng toàn lực quất tới bà ta.
Tiếng gió vèo vèo trong không gian !
Tuy nhiên, bà ta vẫn điềm tĩnh coi như không có việc gì xảy ra.
Bà ta ngửa mặt lên trời, buông ra một chuỗi cười như điên dại.
- Ha... ha... ha....
Tiếng cười ngạo nghễ làm sao, xoáy vào tai của nàng như trêu tức.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy thế thất kinh, thu “Cuồng Phong Đại” về thầm nghĩ “Lạ quá ! Từ khi ta xuất thân giang hồ đến nay “Cuồng Phong Đại” đã lừng danh nam bắc.
Các cao thủ võ lâm đương thời nghe đến “Cuồng Phong Đại” cũng phải kinh người, thế mà bà ta xem “Cuồng Phong Đại” của ta không đầy nửa con mắt là tại làm sao ?”.
Nghĩ như thế, nàng vận thêm hai thành công lực nữa. Sợi “Cuồng Phong Đại” lại cứng lên, điểm thẳng đến trước ngực bà ta, ngay “Đàm Trung Huyệt” tốc độ mau như điện chớp.
Thế mà bà ta vẫn đứng yên, ngửa mặt lên trời cười the thé, hình như bà ta coi sợi “Cuồng Phong Đại” của nàng không có ở trước mặt bà.

Mãi cho đến lúc “Cuồng Phong Đại” còn cách ngực bà hai tấc, thân hình bà chớp một cái, lách sang một bên, tránh ngón đòn sát thủ của nàng một cách dễ dàng.
Thân pháp và tư cách của bà ta làm cho nàng không sao đoán được trình độ võ công của bà đến mức nào.
Nguyệt Lý Hằng Nga đánh hụt, nhưng vẫn không chịu dừng tay, lập tức thâu “Cuồng Phong Đại” lại, điểm thẳng vào sau ót của bà.
Chỉ nghe bà “hừ” một tiếng, xoay người lại, dùng đơn chưởng đẩy ra. Một làn kình phong riu rít như sóng bủa đánh ập đến “Cuồng Phong Đại”.
“Bốp !” Một tiếng chạm kinh khủng giữa hai luồng kình lực, sợi cuồng phong đại chùn về phía Lục Ngọc Hoa mà trần xuống đất.
Lục Ngọc Hoa thất kinh, “ý” lên một tiếng, nhảy lùi lại đàng sau ba bước, thâu “Cuồng Phong Đại” về, đôi mắt kinh khủng chăm chăm nhìn vào mặt bà lão, nói không ra tiếng.
Bà lão từ nãy giờ vẫn chưa có ý tấn công địch thủ.
Sau khi đối phó với hai chiêu thế ác độc của lục Ngọc Hoa, bà ta vận đứng im, hai tay buông xuôi xuống đất, cất giọng ngạo nghễ, nói với Lục Ngọc Hoa :
- Sao ! Không đánh nữa ư ? Chẳng lẽ con sư phụ đốn mạt của mày chỉ dạy cho mày hai chiêu thức tầm thường đủ là trò cười với thiên hạ sao ? Hừ ! “Cuồng Phong Đại !”. Môn đại pháp này con sư phụ của mày trước kia đã từng ngang dọc giang hồ làm vang danh một thở. Nhưng... ha... ha...ha...
Nói đến đây bà lão kia cười ngất. Tiếng cười rung lên như sỏi đá chạm vào nhau.
Cười một lúc, bà lão nói tiếp :
- Ta nhớ lại năm đó, con sư phụ của mày mang “Cuồng Phong Đại” ra giao đấu với ta trong hai ngày, bất phân thắng bại. Rồi, mấy năm nay, ẩn mặt giang hồ, có lẽ con sư phụ mạt kiếp của mày còn rèn luyện võ công thêm lên nữa ! Hì... hì... nếu thế thì chẳng lẽ nó chỉ dạy cho ái đồ của nó hai chiêu múa rối, không đủ làm vui cho thiên hạ sao.
Nói đến đây, bà lão lại nheo đôi mắt bước tới một bước, đưa tay chỉ vào mặt Lục Ngọc Hoa :
- Lại đây ! Lại đây ! Lão nương sẽ dùng hai tay không giỡn với mày một bữa. Mày đừng sợ gì cả ! Cứ bạo dạn xuống tay đi, đem hết những môn làm trò hề mà con sư phụ mày đã chỉ dạy để giúp vui cho ta. Hôm nay ta phá luật sát giới, không giết chết mày vội, hì...hì...hì... chỉ cần mày động đến vạt áo của lão nương thì lão nương chịu thua

mày đấy.
Từ khi bước chân vào giang hồ đến nay, lần đầu tiên Lục Ngọc Hoa gặp phải một đối thủ hách dịch, cao ngạo đến như thế !
Sư phụ nàng là Thiên Sơn Thần Ni trước đây danh chấnh giang hồ, thế mà bà lão này đã dùng lời khinh thị, xem sư phụ của nàng như cỏ rác, nàng không sao chịu nổi nữa, muốn xé nát mặt bà lão ra mới hả giận.
Nàng thầm nghĩ :
"Môn "Cuồng Phong Đại" là một tuyệt thế võ lâm chẳng lẽ ta không thể động vào người của mụ già này được sao ?" Nàng liền vận nội công vào cánh tay đều đủ sức điều khiển "Cuồng Phong Đại" trong những tuyệt chiêu của nàng.
Nhưng bà lão kia vẫn cười luôn miệng không thôi, miệng nói the thé không dứt.
Lục Ngọc Hoa đôi mắt nẩy lửa, chăm chăm nhìn đối phương toan xuất thủ, thì bà lão đã cất tiếng nói :
- Phải phải ! Lão nương đang thích cái trò múa rối ấy lắm ! Đừng thẹn thùng gì cả cứ múa mau đi ! Đem hết cái trò hề đó ra mà biểu diễn đi !
Tuy đang giận dữ, nhưng Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa nghe giọng bà lão nói cũng phải rợn người, đứng nhìn mà chưa dám xuống tay.
Không phải Lục Ngọc Hoa sợ bà ta có một công lực sao siêu mà không dám xuất thủ mà chính nàng ái ngại cái giọng nói và cử chỉ lạ đời của bà lão.
Nàng tự hỏi :
"Bà lão này là ai ? Nhân vật nào trong võ lâm ?" Trong lúc nàng đang còn suy nghĩ thì bà lão đã cười vang lên, nói :
- Sao ? Chẳng lẽ mày khiếp sợ đến mất cả hồn vía như vậy ? Tao nói cho mày biết, hiện nay chưa có một cao thủ nào dám đấu với tao trong ba chiêu. Mày được tao cho phép biểu diễn trò hề làm vui mắt, đó là một đặc ân của tao đối với mày đó. Nếu mày chần chờ thì mất mạng rồi. Này, tao đếm đủ mười tiếng mà mày không múa lên thì đừng trách tao độc ác... "Một... hai... ba..." Lục Ngọc Hoa hét lớn :
- Câm miệng ! Ngươi đừng quá khinh người chẳng lẽ trong thiên hạ không có ai trị nổi một mụ già điên rồ như thế sao ? Ngươi đã dám phách lối như vậy hẳn không phải là kẻ vô danh, vậy thì hãy nói cho bổn cô nương biết rõ tên họ.
Bà lão sắc mặt biến đổi, vẻ mặt nổi lên mấy đường gân giật bần bật. Bà cười lên lanh lảnh như muốn ngút hơi.

Qua một lúc, bà ta lắc lư chiếc đầu bạc, nói :
- Gan thật ! Gan thật ! Trong thiên hạ còn có người dám hỏi đến tên của lão nương ?
À phải rồi ! Hai mươi năm qua ta đã xa lánh giang hồ, thế thì thiên hạ đại biến rồi ! Phải, họ không còn biết sợ cái tên của lão nương nữa rồ ! Ồ ! Ta không ngờ trí nhớ của thiên hạ lại mau lãng quên như vậy ! Họ đã quên mất cái tên khủng khiếp của lão nương trong khoảng thời gian hai mươi năm.
Rồi là lão lại lẩm bẩm như nói một mình :
“Thôi được ! Trong một năm nữa ta sẽ đem lại trí nhớ cho họ...” Và, bà lão còn lẩm bẩm gì nữa, nhưng Lục Ngọc Hoa không nghe được, chỉ thấy đôi môi thâm đen của bà lão mấp máy mãi, và vẻ mặt của bà ta biến đổi lạnh lùng.
Được một lúc, bà lão bỗng cất tiếng gọi to :
- À ! Mày muốn biết danh hiệu của lão nương phải không ? Mày là một đứa bé chưa sạch mũi thì biết cái gì ? Chỉ có con sư phụ đốn mạt của mày may ra mới hiểu được chút ít uy danh của tao.... Nhưng thôi, tao cũng không hẹp hòi gì mà không cho mày biết để mày có dịp đem một vài môn võ công của mày ra làm trò vui cho ta. Tên ta, ta đã quên mất từ lâu rồi, chỉ còn nhớ trong giang hồ trước đây người ta có tặng cho ta một danh hiệu....
Nói đến đây bà lão dừng lại hình như bà đang đắn đo có nên đem cái tên rùng rợn của bà đã gieo khắp giang hồ mà nói với một kẻ hậu bối không ?
Qua một phút suy nghĩ, bà lão cất giọng ôn hòa hỏi Lục Ngọc Hoa :
- Mày có biết bốn mươi năm về trước trên giang hồ xuất hiện một vị nữ hiệp hắc đạo không ? Nữ hiệp đó độc dữ vô cùng, ai thấy cũng phải khiếp sợ, cho nên chẳng bao lâu, giang hồ tặng cho vị nữ hiệp độc ác đó cái tên là... “Độc Gai Mai Quế”.
Lục Ngọc Hoa nghe thấy mấy tiếng “Độc Gai Mai Quế” thất kinh “ồ” một tiếng, lùi lại ba bước, đôi mắt chăm chăm nhìn vào mặt bà lão.
Cái tên “Độc Gai Mai Quế” trước đây nàng đã được nghe khách giang hồ nhắc đến.
Bốn mươi năm về trước bà ta nổi danh là một kẻ giết người như nháy mắt.
“Độc Gai Mai Quế” cái danh hiệu mà giang hồ đã tặng cho bà không phải là không đúng.
Thời ấy bà ta có một nhan sắc đẹp tuyệt trần, sắc đẹp ấy ví như một cành “Mai Quế” nhưng hành động của bà cũng độc ác không kém một cành gai nhọn. Vì vậy mà cành “Mai Quế kia lại có gai độc”.

Sắc đẹp đã vậy, mà võ công của bà lại còn đến mức tuyệt đỉnh.
Với dã tâm độc ác của bà, bà đã từng gieo khủng khiếp chết chóc cho mọi người như một trò đùa hàng ngày của bà.
Hai mươi năm trước, bà ta lại cướp được món kỳ bảo võ lâm là "Hắc Phong Trúc Kèn". Vì vậy, bà ta mới thôi việc giết người, vào ẩn nơi Mộng Sơn Cổ động để luyện môn võ công tuyệt kỹ ấy.
Qua hai năm tập luyện nhờ tư chất thông minh, bà ta đã tìm tòi những tuyệt chi ghi tên "Hắc Phong Trúc Kèn" mà sử dụng được hai môn võ công kỳ bí là "Trúc Kèn Pháp" và "Xích Hồi Thúc".
Được hai môn võ công này chẳng khác cọp thêm vây, Độc Gai Mai Quế lại còn coi người ta ai cũng dưới mắt cả.
Bà ta tái xuất giang hồ, giết người như một trò đùa.
Tiếng tăm độc ác của bà vang dội khắp nơi ai nghe đến tên bà cũng phải lẩn tránh.
Tuy nhiên, không thể để cho một ác phụ tồn tại mãi với hành động đó, các nhân vật thành danh trong Hắc bạch giang hồ rủ nhau họp lực, tìm Độc Gai Mai Quế mà diệt trừ bà.
Ban đầu, bà ta còn lẩn tránh, nhưng sau xét thấy không còn chỗ dung thân, bà ta phải tìm một nơi ẩn cư lánh mặt.
Giai đoạn này chúng tôi sẽ có dịp nói rõ về sau.
Lúc này, Độc Gai Mai Quế thấy Lục Ngọc Hoa mặt mày kinh ngạc, bà ta mỉm cười lạnh lùng nói :
- Con nhỏ ! Mày sợ quá rồi sao ? Không thể được ! Lão nương đã xưng danh hiệu rồi, bây giờ đến phiên mày là phải làm trò múa rối cho lão nương xem.
Lục Ngọc Hoa tuy đã khiếp sợ trước uy danh của Độc Gai Mai Quế, song nàng không lẽ vì sợ hãi mà rút lui, nên cắn răng trợn mắt đáp :
- Độc Gai Mai Quế ! Ngươi đừng quá tự phụ hôm nay ta đã gặp ngươi quyết một còn một mất.
Dứt lời nàng rút sợi "Cuồn Phong Đại" ra dùng chiêu "Không Tiểu Chấn Cách" gió lộng vù vù.
Độc Gai Mai Quế lui lại một bước "ý" lên một tiếng, phóng ra một luồng chưởng ra cản sợi "Cuồng Phong Đại" của nàng mà nói :
- Hãy khoan ! Mày hãy xưng tên họ cho lão nương được biết đã.
Lục Ngọc Hoa bị chưởng lực của Độc Gai Mai Quế đánh dội dây "Cuồng Phong Đại" đã thất kinh.
Nhưng nàng vẫn phải cất giọng cứng rắn nói :
- Sao ? Ngươi sợ ta rồi ư ? Này, này, ta nói cho ngươi biết giang hồ đã tặng cho bổn cô nương danh hiệu là Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa đấy.

Lúc xưng tên hiệu, Lục Ngọc Hoa có ý đem cái tên của nàng ra lòe bà lão, may ra bà lão có nể sợ chút nào chăng.
Tuy nhiên, nàng đã lầm ! Đừng nói đến Nguyệt Lý Hằng Nga chỉ mới nổi danh trên giang hồ, mà dẫu là kẻ kỳ nhân trong thiên hạ, Độc Gai Mai Quế cũng coi bằng nửa con mắt mà thôi.
Lời nói của Lục Ngọc Hoa vừa dứt thì đôi mắt của bà lão sáng rực lên. Một nụ cười thích ý nở trên đôi môi héo hắt, bà lão nói :
- Ồ ! Hay lắm ! Không uổng công phu ! Thiên hạ chi đắc, nhân sinh ở đâu mà chẳng gặp, hà... hà... hà....
Giọng cười của Độc Gai Mai Quế có vẻ hiểm độc, làm cho Lục Ngọc Hoa có cảm giác không hay nàng ngầm vận công lực để đối phó.
Dứt tràng cười, bà lão lần từng bước một, lướt đến gần Lục Ngọc Hoa nói :
- Nếu lão nương không nói ra thì mày làm sao biết được lý đo mày phải chết ? Hì...
hì... hôm nay dẫu có cánh bay lên trời, mày cũng không thoát khỏi bàn tay của lão nương...
hì hì !
Giọng cười lạnh lùng và ngạo mạn xem Lục Ngọc Hoa như một miếng mồi ngon để trở trước miệng rồi.
Qua một lúc, bà lão lại nói tiếp :
- Con nhỏ ! Mày có biết câu “nhổ cỏ phải trừ rễ” không ? Lão nương mười mấy năm trước có một mối hận lòng. Mối hận ấy kể đã tạm xong hôm nay trời run rủi lại gặp thêm mày nơi đây để lấy mạng mày nữa thế là kết thúc.
Lục Ngọc Hoa nghe câu nói ấy lòng bỗng nghi ngờ :
- “Có lẽ mụ già này là kẻ trước đây đã tàn sát cả gia đình ta rồi ! Cứ như lời nói úp mở của mụ ta thì chính mụ ta là thủ phạm !” Nét mặt của Lục Ngọc Hoa biến đổi, bà lão như thông cảm được mọi ý nghĩ của nàng, cất giọng cười the thé nói :
- Hừ ! Mày với tao là kẻ thù bất cọng đái thiên, ta đã tàn sát cả gia đình mày mấy mạng, lẽ đâu mày không rõ mối thù ấy. Nay kẻ gia thù đứng trước mặt, mày lại sợ sệt mà không dám báo sao ?
Kẻ thù đã đứng trước mặt, đã nói ra hành động giết người, cả gia đình họ Lục đều bị chết dưới tay của Độc Gai Mai Quế !
Nàng thất kinh rú lên một tiếng, toàn thân run lẫy bẩy.
Bên tai nàng như có một giọng nói văng vẳng của kẻ chết oan :
“Lục Ngọc Hoa ! Lục Ngọc Hoa ! lúc này mà không cương quyết trả mối gia thù còn đợi lúc nào nữa ? Lục gia năm mạng bị bà lão này tận sát ! Mày phải trả thù ! Mày không có quyền sợ chết !” Đôi mắt

Lục Ngọc Hoa đỏ rực lên hai luồng nhãn quan chiếu thẳng vào mặt bà lão.
Nàng không còn mềm yếu, sợ hãi nữa.
Thái độ ấy khiến cho bà lão phải sợ sệt.
Lòng con người khi hận thù đã nung nóng thì cái chết không còn nghĩa lý gì nữa !
Lục Ngọc Hoa hét lên một tiếng vung sợi "Cuồng Phong Đại" tung lên, xé gió vun vút cuốn đến Độc Gai Mai Quế !
- Độc Gai Mai Quế ! Hãy nạp mạng đây.
Vốn là kẻ ngạo nghễ, xem thiên hạ dưới tay, Độc Gai Mai Quế nào để ý đến chiêu thức của thiếu nữ.
Bà ta đưa cây "Trúc Kèn" lên quét qua một chiêu "Nhất Khai Thiên".
Cái quét của bà lão trông rất nhẹ nhàng, nhưng bên trong chứa đựng một tiềm lực rất phi thường.
"Cuồng Phong Đại" của Lục Ngọc Hoa vừa đánh ra bị "Trúc Kèn" phản ứng, làm dội lại ngay.
Lục Ngọc Hoa kinh hãi ! "Cuồng Phong Đại" là một bảo vật võ lâm rất lợi hại, nàng đĩa dùng toàn lực đánh ra nặng quá trăm cân, thế mà Độc Gai Mai Quế chỉ quét nhẹ một cái đã đánh bạt đi, thật là chuyện nàng chưa từng gặp.
Lục Ngọc Hoa toát mồ hôi lạnh ! Tuy nhiên, thù cha sâu như biển dẫu chết nàng cũng không được phép bỏ qua thù thân.
Nàng cắn răng vận hết nội lực vụt thêm một chiêu nữa.
Nhưng chỉ thấy "Cuồng Phong Đại" của Lục Ngọc Hoa uốn cong lại, rồi quật về đằng sau một cách rất yếu đuối.
Hai chiêu bị đối phương phong tỏa, đôi mày liễu của Lục Ngọc Hoa cau lại, nàng biến thế nhảy vọt lên không, đánh ra một chiêu tuyệt kỹ, quyết dùng sợi dây báu quấn vào người Độc Gai Mai Quế !
Với chiêu độc ác này Độc Gai Mai Quế không còn dám khinh thường, vội đưa "Hắc Trúc Kèn" lên.
"Rẹt !" Một luồng gió bắn ra ! "Cuồng Phong Đại" quấn tròn quanh chiếc "Trúc Kèn" của bà lão.
Lục Ngọc Hoa không ngờ tình thế diễn biến như vậy. Đến lúc nàng phát giác được sự việt thì sợi dây của nàng đã quấn trong vài chiếc "Trúc Kèn" của bà lão rồi.
Tiếng cười của bà lão lại vang lên như lệnh vỡ.
- Con nhỏ ! Hãy thả "Cuồng Phong Đại" ra ! Nếu mày cố thủ tức là mày lao đầu vào chỗ chết ! Ha... ha... trừ được con nhỏ này nữa là tuyệt dòng họ Lục, không còn sợ ai báo thù nữa ! Lục Tác Vân ! Lục Tác Vân ! Mày hại tao khổ sở quá nhiều ! Giờ đây tao tru diệt cả

giòng họ mày cũng là chuyện báo ứng. Ha... ha...
Cho đến ngày nay, Lục Ngọc Hoa vẫn chưa rõ cha mẹ nàng là ai, vì từ nhỏ đến lớn, nàng được Thiên Sơn Thần Ni nuôi nấng dạy dỗ, và Thiên Sơn Thần Ni cũng chưa hề cho nàng biết về thân thế của nàng.
Nay tình cờ lại gặp kẻ gia thù, kẻ ấy lại gọi tên cha nàng ra mà sỉ nhục.
Oâi ! Hoàn cảnh ấy Lục Ngọc Hoa làm sao nhịn được.
Một luồng nhiệt huyết chạy khắp mình, máu hận xông lên, Nguyệt Lý Hằng Nga đôi chân mím chặt dưới đất, dùng môn tuyệt công "Nhất Tâm Thiệt Công" của Thiên Sơn Thần Ni, cánh tay kéo mạnh một cái.
Độc Gai Mai Quế đang lúc đắc ý không đề phòng nên bị chuối tới trước.
Tuy nhiên, võ công của Độc Gai Mai Quế đâu phải tầm thường bà ta chỉ cần vận một ít sức mạnh vào cánh tay, tức thì thân hình bà ta đứng vững như một trụ đồng, không thể nào lay chuyển được nữa.
Nguyệt Lý Hằng Nga ráng hết sức bình tĩnh lôi kéo một lúc, mồ hôi thấm ướt áo, nhưng bà lão vẫn ngửa mặt lên trời cười ngạo, không hề mệt nhọc.
So với sức nội công cusa bà lão thì dẫu ba người như Lục Ngọc Hoa cũng không thể thắng bà nổi.
Lục Ngọc Hoa cũng biết thế, song thù cha, nghĩa thầy không cho phép nàng lùi bước trước nguy nan này.
Nàng không thể để cho kẻ gia thù khi dễ dễ dàng. Nàng không thể để cho sợi "Cuồng Phong Đại" báu vật mà sư phụ nàng đã dùng nó làm vang danh giang hồ, nay phải chịu nhục dưới "Hắc Trúc Kèn" của bà lão ác độc.
Nàng rất lòng, tìm cách ể thắng địch, thì bà lão kia luôn luôn khinh bỉ nàng, không thèm để ý đến nàng, chỉ híp mắt cười như điên như dại.
Giọng cười ấy làm cho lục Ngọc Hoa càng thêm căm hận thêm !
Một luồng ánh sáng lóe trong bộ Óc thông minh của nàng.
Nàng giả cách vận sức giật mạnh dây "Cuồng Phong Đại" một cái.
Bà lão tưởng nàng dùng sức mạnh tranh thủ, nên vận sức trì lại.
Ngờ đâu Lục Ngọc Hoa buông tay, làm cho bà lão liểng xiểng bật ngửa ra đằng sau, sợi "Cuồng Phong Đại" bung ra, không còn quấn ở "Hắc Trúc Kèn" nữa.
Lục Ngọc Hoa đã chuẩn bị trước, nên nhanh như chớp phóng mình tới, đớp lấy sợi "Cuồng Phong Đại", vụt mạnh vào người của bà lão, trong lúc bà lão đang mất thăng bằng liểng xiểng trên mặt đất.

Oâi ! Chỉ vì bà lão quá tự cao tự phụ mà thảm bại trước một thiếu nữ hậu bối.
Sợi "Cuồng phong Đại" của Lục Ngọc Hoa quấn trọn vào người Độc Gai Mai Quế như trói một con vật.
Bà lão chỉ ré lên một tiếng, tay chân đã bị khóa chặt không sao hoạt động được nữa.
Trong lúc nguy biến, bà lão vội ráng hết sức mình cố tung ra khỏi sợi dây, nhưng sợi dây kia là một vũ khí lợi hại đã nổi tiếng giang hồ mềm cứng do sự điều khiển của người sử dụng.
Lục Ngọc Hoa vận hết nội lực chuyền qua sợi dây, cố sức giữ lại không cho Độc Gai Mai Quế thoát khỏi.
Bà lão không còn cách nào hơn, khi đã sa lưới thì hùm dữ cũng đành chịu lấy số phận.
Bà lão liền ráng sức đưa chiếc "Trúc Kèn" lên miệng thổi một tiếng :
- O ! O !
Tiếng kèn ngân dài ! Đó là tiếng kêu cứu của bà lão.
Lục Ngọc Hoa không để lỡ cơ hội, nắm lấy cán dây xoay một vòng, thân mình bà lão lăn đi như một chiếc bánh xe.
Nàng cứ tiếp tục xoay mãi, được một lúc, bà lão không còn đủ sức chống lại, nên ngất đi.
Lục Ngọc Hoa mừng rỡ, lẩm bẩm :
- Cha mẹ Ơi ! Lục Ngọc Hoa, đứa con bất hiếu may mắn đã trả được gia thù rồi.
Phải ! Còn gì sung sướng hơn khi đứa con đã trả được thù nhà.
Nhưng tiếng nói của nàng vừa dứt thì từ trong rừng có tiếng động truyền ra, tiếp theo hai tiếng rú.
Đó là tiếng hú của loài quái thú.
Lục Ngọc Hoa lẩm bẩm :
- Ồ ! Nguy ! Bầy thú của quái phụ đã đến rõ ràng quái phụ đã dùng tiếng "Trúc Kèn" lúc nãy để cầu cứu bọn thú này. Nếu ta không ra tay e hỏng mất.
Nghĩ như thế Lục Ngọc Hoa đem hết thần lực vào sợi dây "Cuồng Phong Đại" giật mạnh một cái tức thì thân xác Độc Gai Mai Quế bay bổng lên không tháo rời ra khỏi "Cuồng Phong Đại" và sắp rơi xuống đất như một đống thịt.
Lối xuất thủ này thật tàn nhẫn mà trong đời Lục Ngọc Hoa từ bé đến giờ nàng chỉ dùng lần đầu.
Nàng đinh ninh thân xác quái phụ kia sẽ rơi xuống đất và nát như tương.
Bất ngờ, trong lúc bà lão vừa bị tung lên không thì một con vượn

lông lá đen như mực từ trên đọt cây phóng mình nhảy xuống, hai tay ôm lấy bà lão chạy biến vào rừng.
Lục Ngọc Hoa kinh khủng, ré lên một tiếng đứng chết sững.
Độc Gai Mai Quế đã không còn trông thấy bóng dáng đâu nữa mà con vượn đen kia cũng biến mất đi rồi !
Qua một lúc sững sờ, Lục Ngọc Hoa tung mình đuổi theo !
Lần này được một dịp may mà nàng không báo được hận thù thì nhất định sau này sẽ xảy ra lắm điều rắc rối !
Nhưng nàng đã thất vọng !
Trong rừng im bặt, không có bóng một người hay một con thú nào cả. Chỉ nghe tiếng gió thổi xì xào, vài cánh lá vàng rơi lác đác.
Lục Ngọc Hoa nghĩ thầm :
- Con vật mới chạy vào đây lẽ nào biến mất đi đâu được ! Có lẽ nơi đây là sào huyệt của chúng ! Nếu không thì chúng không thể nào tìm được chỗ ẩn thân.
Lòng của Lục Ngọc Hoa lúc này nóng như lửa đốt !
Thật vậy, lời dự đoán của nàng quả không sai. Chính nơi đây là chỗ ẩn trú của Độc Gai Mai Quế.
* * * Độc Gai Mai Quế lúc còn trẻ là một tuyệt sắc giai nhân ! Nếu bà ta không có lòng dạ ác độc thì có lẽ là một mục tiêu để cho khách võ lâm dòm ngó cầu thân.
Khổ thay, trong sắc đẹp diễm kiều kia lại chứa một võ công tuyệt đỉnh, mà lòng độc ác đã đưa vào mớ võ học đó làm cho giang hồ điên đảo, ai nghe tới bà cũng phải rởn óc, lạnh mình.
Có một năm kia, Độc Gai Mai Quế qua đường Hồ Bắc, đến Đại Hồng Sơn gặp thân phụ của Lục Ngọc Hoa tên Lục Tác Vân hiệu là Phan Vân Thủ.
Cái tiếng Phan Vân Thụ Lục Tác Vân thời ấy ai cũng phải kính nể. Vì ông ta chẳng những đẹp trai, nhân từ, mà võ công còn là một võ nội kỳ nhân, không ai địch nổi.
Độc Gai Mai Quế muốn tìm gặp Lục Tác Vân để giao đấu một trận đó chính là tánh háo danh của bà ta.
Thời may, ước vọng của bà ta đạt thành !
Bà ta vừa đến Đại Hồng Sơn thì được diện kiến cùng Lục Tác Vân ngay.
Tuy nhiên, trước sắc đẹp của vị anh hùng cái thế này, Độc Gai Mai Quế không còn có ý thách đấu nữa mà chỉ còn một mực mê say.
Bà ta trở thành một con cừu non, hiền từ trước Lục Tác Vân.
Thế rồi thời gian đeo đuổi, Độc Gai Mai Quế trở thành một tình nhân của Lục Tác Vân.

Lục Tác Vân thấy bà ta rất hiền từ, điềm đạm, nên vẫn yêu bà, và cho lời đồn đại trên giang hồ trước đây đều sai sự thật.
Tình yêu giữa hai người mỗi lúc một thêm thắt chặt hơn.
Thế rồi, tâm tánh thiên nhiên của con người không thể nào dấu mãi được, thời đó xảy ra một trận xô xát giữa các cao thủ võ lâm, tức thì Độc Gai Mai Quế đứng ra tàn sát mọi người một cách khủng khiếp. Cho đến Lục Tác Vân tìm cách ngăn cản cũng không được.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 28
Một Lời Hứa

Tác Vân Thủ Lục Tác Vân vô cùng căm phận cho hành động của Độc Gai Mai Quế, nên đành bẻ gãy kiếm, quyết lánh xa nghiệp võ về vui thú ruộng vườn ẩn cư tại vùng Thương Khê thuộc tỉnh Tứ Xuyên, về sau lại lấy vợ là Võ Thị sinh được hai trai hai gái, Lục Ngọc Hoa là đứa con gái nhỏ nhất.
Độc Gai Mai quế thấy Lục Tác Vân bẻ kiếm bỏ đi, nàng buồn bã vô cùng lập tức theo đuổi tìm bón hình của Lục Tác Vân.
Nhưng lúc bấy giờ Phan Vân Thủ Lục Tác Vân có tuyệt đỉnh khinh công nên không sao theo tìm được, mỗi lần nàng thấy bóng Lục Tác Vân vụt qua là biến mất ngay. Thân thủ của nàng không seo theo kịp.
Độc Gai Mai Quế ngày đêm hối hận khóc than thương nhớ. Nhưng những gì trong dĩ vãng đã qua không làm sao kéo lại được.
Lục Tác Vân đã bỏ đi, thì mối tình đối với Độc Gai Mai Quế đành dứt khoát coi như dòng nước chảy trôi. Do đó Độc Gai Mai Quế từ chỗ thất vọng sinh ra oán hận.
Lúc đó Nguyệt Lý Hằng Nga chưa giáp thôi nôi, Độc Gai Mai Quế đã tìm đến, bấy giời võ công của bà tăng thê một bực, trái lại Lục Tác Vân đã mười mấy năm bỏ cả tập luyện, nên không phải là đối thủ của của Độc Gai Mai Quế. Bởi thế cả nhà họ Lục đều bị chết dưới tay của Độc Gai Mai Quế chỉ trừ bà vú bồng Lục Ngọc Hoa ra trốn nơi miếu nên mới thoát khỏi mà thôi.
Sau khi Độc Gai Mai Quế giết người, đốt nhà, thấy còn sót một mầm non muốn tiêu diệt cho tận tuyệt giòng họ Lục nên đi tìm kiếm tứ phía. Nhưng trời kia không cho chết cố sắp đặt để ngày sau trên giang hồ sẽ có một trận sát kiếp. Do đó bà vú bồng nàng ẩn trốn và lần đến Thiên Sơn cho học võ nghệ.

Đây nhắc lại sau khi Nguyệt Lý Hằng Nga không tìm thấy Độc Gai Mai Quế đâu nữa, nàng tức giận ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài rồi dùng " Lục Địa Phi Hành" khinh công chạy trong khu rừng này đưa mắt tìm kiếm tứ bề gì nàng đinh ninh rằng chỗ ở của Độc Gai Mai Quế chắc chắn ở trong "Vọng Tinh Phong" này nhưng nàng không tìm thấy tăm hơi đâu cả.
Nhắc lại việc Phỉ Báo Lão Nhân sau khi hay tin Bạch Thi Nhị Ác bị hại bởi tay của Nguyệt Lý Hằng nga, lão quá kinh hãi thế là võ lâm cao thủ của Huỳnh Long Sơn vừa chết vừa bị thương gần hết. Phỉ Báo Lão Nhân không dám thanh chinh một mình nên đem theo trên hai mươi thuộc hạ đến "Vọng Tinh Phong" thì vừa gặp Nguyệt Lý Hằng Nga.
Phỉ Báo Lão Nhân thấy không có Lý Thanh Hùng ở đây lão rất vui mừng, biết cơ hội đã đến không thể để cho Nguyệt Lý Hằng Nga thoát được bèn truyền thuộc hạ bao vây lấy nàng tứ phía.
PHỉ Báo Lão Nhân chỉ vào mặt nàng cười híp mắt.
Nguyệt Lý Hằng Nga cả giận hét lên một tiếng lấy "Cuống Phong Đại" trong tay hoá ra vạn đạo đại phong đánh chụp tới Phỉ Báo Lão Nhân kêu vun vút.
Phỉ Báo Lão Nhân nhe răng cười một cách ngoa. nghễ rồi lách nhẹ qua một bên nói :
- Xí hụt !
Lão cười khanh khách khiến nàng tức đến nghẹn hơi.
Hôm nay Nguyệt Lý Hằng Nga thật là hết thời từ lúc lên Huỳnh Long Sơn đến giờ, nàng phải ra tay giết Bạch Thi Nhị Ác và khổ đấu với Độc Gai Mai Quế đã mệt hết sức.
Giờ đây trước mặt PHỉ Báo Lão Nhân nàng quyết dùng "Cuồng Phong Đại" đánh Phí Báo Lão Nhân để thanh toán sớm, chẳng ngờ đối với lão vẫn vô hiệu quả.
Nàng cố nén giận trước thái độ ngạo mạn của lão nàng vận khí đơn điền để láy lại sức lực hòng đánh với lão một phen cho hã giận.
Phỉ Báo Lão Nhân hú lên một tiếng, tứ thì bộ hạ của lão tứ phía xông ra và hét lớn :
- Sát !
Hai mươi mấy con đao chém tới Nguyệt Lý Hằng Nga một lượt, nàng vẫn bình tĩnh vận thêm chân khí qua "Cuồng Phong Đại" đánh ra một chiêu "Tuần Phong Quét Tuyết" cuốn qua hai mươi mấy con đao kia.
Chiêu này chính là một chiêu độc hiểm nàng quyết đánh liều mạng, sự thành công hay thất bại đều ở chiêu này.
Chưởng lực quá mạnh, PHỉ Báo Lão Nhân cũng phải thối lui hơn ba

bước.
Cuồng phong đã cuốn văng tất cả hai mươi mấy con đao của bọn thuộc hạ kia.
Phỉ Báo Lão Nhân thấy “Cuồng Phong Đại” củ nàng quá lợi hại, lão không dám khinh thường bèn hét lên một tiếng rút con đao lao mình tới đánh một chiêu “Bạch Xà Xuất Động” từ trên đầu nàng bủa xuống.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy thế lấy “Cuồng Phong Đại” quơ lên, hai thứ binh khí chạm nhau trên không.
Bốp ! Bốp !
Hai người cùng thối lui hơn năm bước, lúc này chân khí của Nguyệt Lý Hằng Nga không còn nữa nên nàng lảo đảo muốn ngã vì nàng đã dùng quá lực nàng có, nàng than thầm :
-“ Oâi ! Số mạng của ta đến đây là hết rồi !Phụ thù chưa báo hài nhi xin cam bất hiếu !” Nàng trú một hơi dài rồi ngã quỵ xuống đất.
- Hà... hà... hà...
Phỉ Báo Lão Nhân cười đắc chí lăm le con đao từ tứ bước tới.
Thật tội nghiệp cho nàng, thù chưa trả mà đã rơi vào tay kẻ thù, trong núi rừng âm u biết ai cứu nàng ?
Phỉ Báo Lão Nhân tiến tới sát bên nàng, nàng nhắm mắt chờ chết, lão giơ con đao quyết phân nàng làm hai mãnh cho hả giận.
Bỗng nhiên con đao lão vừa đưa lên trời thì đánh “Keng” một cái rơi xuống đất.
Lão nhìn lên thì thấy một bóng trắng đã đáp xuống hét :
- Lão quỉ dừng tay !
Đây chính là Lý Thanh Hùng khi nghe tiếng là hét của Nguyệt Lý Hằng Nga chàng vội vã phi thân tới thì vừa thấy PHỉ Báo Lão Nhân đang ra tay hạ sát nàng, chàng liền thuận chân đá vào con đao rồi hét lớn khiến PHỉ Báo Lão Nhân thất kinh thối lui nhìn sững.
Phỉ Báo Lão Nhân không còn biết tẩu thoát đi đâu, vì lão thừa biết thân pháp của Lý Thanh Hùng ! Đã bao nhiêu lần lãnh giáo phải chịu thảm bại nên lão run rẩy sợ sệt.
Lý Thanh Hùng cúi xuống nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga thấy nàng năm im dưới đất, tuy không có máu me gì nhưng mặt mày trắng nhợt.
Chàng liền lấy ra hai viên “Thái Thanh Đơn” của Không Không Tổ bỏ vào miệng nàng, mắt liếc nhìn PHỉ Báo Lão Nhân mắng lớn :
- Quân cướp khốn nạn ! Đánh với đàn bà thưa lúc người ta mệt lả ra tay, thật là nhục nhã !
Lý Thanh Hùng đâu có biết nàng hai lần đấu với cường địch nên tay chn đã rã rời còn Phỉ Báo lão Nhân đâu có đánh đấm gì !

Chàng đứng dậy chỉ vào mặt lão nói :
- Tên cướp kia ! Hôm nay ta vì vong hồn của những người ở Huỳnh Long Sơn và sự mất tích của Mai Hoa Thần Kiếm lấy mạng ngươi ! dứt lời chàng vận chưởng vào ngón tay điểm vào phía đôi mắt của Phỉ Báo Lão Nhân.
Nhưng lạ thay chỉ phong của chàng đã đến trước mắt lão, vẫn không thấy lão cử động, cũng không thấy lão nháy nhó gì cả. Lý Thanh Hùng vừa ngạc nhiên thì chỉ phong đã xuyên qua mắt lão. Đôi tròng văng ra ngoài chỉ còn hai lỗ hổng trông rất dễ sợ.
Phỉ Báo Lão Nhân đã bị rơi tròng mắt, nhưng vãn đừng chết cứng ở đó còn bọn thủ hạ đã chạy mất từ lúc nào không biết.
Lý Thanh Hùng ngạc nhiên đứng nhìn sững cái xác cứng đờ của lão không hiểu gì cả.
Lúc này Nguyệt Lý Hằng Nga đã tỉnh dậy, chàng đưa tay kéo nàng dậy nói :
- Tỷ tỷ ! Tôi đến trễ để cho tỷ tỷ phải bị kinh hoàng, thật là có lỗi đến đây chó nhiều việc xảy ra bất ngờ quá, tôi nghĩ không ra.
- Việc gì ?
- Khi tôi đến đây Phỉ Báo Lão Nhân toan giết tỷ tỷ tôi đã đá con đao của lão văng đi để cứu tỷ tỷ, thế sao bây giờ bỗng dưng lão lại chết đi chẳng phải là một việc kỳ lạ là gì ?
- Cái gì ? Không phải Hùng đệ giết lão sao ?
- Không phải !
Nàng lấy làm lạ chạy đến xem xét thể xác của PHỉ Báo Lão Nhân thì thấy hắn đã chết cứng nhưng không có thương tích gì cả.
Lý Thanh Hùng hỏi :
- Tỷ tỷ thấy như thế nào ?
- Tôi Cũng không hiểu gì cả !
Nguyệt Lý Hằng Nga liền đem câu chuyện vừa xảy ra nói cho Lý Thanh Hùng nghe, nàng kể lại câu chuyện gặp Độc Gai Mai Quế, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng Lý Thanh Hùng cũng đem câu chuyện về tên ác đồ nói cho nàng nghe, nàng cũng rất cảm kích.
Lý Thanh Hùng nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga bằng đôi mắt thương hại, phải lắm ! Nỗi đau khổ của nàng lúc này cần có cái nhìn ain ủi của Lý Thanh Hùng may ra vơi được nổi đau khổ phần nào. Vì đã mười chín năm nay không có ngày nào nàng không tìm cách tìm hiểu thân thế của mình, nàng hỏi Thiên Sơn Thần Ni về thân thế nàng nhưng sư phụ nàng vẫn lắc đầu không nói, cho đến nay gặp Độc Gai Mai Quế nàng mới rõ phụ mẫu của nàng quá bất hạnh thì nàng không đau khổ sao được ?

Lý Thanh Hùng suy nghĩ một lúc nói :
- Độc Gai Mai Quế quả là một người ác độc, Lý Thanh Hùng này quyết giúp tỷ tỷ một tay làm cho mụ phải tan xương nát thịt để báo thù cho Bá Phụ mới hả dại, nếu không thề không làm người.
Nói đến đây chàng mở to đôi mắt nhìn xác chết Phỉ Báo Lão Nhân và đưa mắt nhìn tứ phía hình như chàn muốn khám phá một việc gì bí mật rồi nói :
- Tỷ tỷ ! Tôi hiểu rồi.
- Hiểu việc gì ?
- Đúng là cái chết của Phỉ Báo Lão Nhân do Độc Gai Mai Quế ra tay, vì bà lão đanh ác này cố làm cho không còn một chút vết tích nào để chúng ta không tìm ra tông tích của Vương lão tiền bối và sự sát hại bọn Huỳnh Long Sơn !
- Theo như lời Hùng đệ suy đoán t hì Độc Gai Mai Quế giết bọn Huỳnh Long Sơn và làm cho Vương lão tiền bối mất tích sao ?
- Đúng !
- Vậy thì sự xuất hiện của Độc Gai Mai Quế nhất thiết phải quan hệ với Phi Long Bang rồi !
Nguyệt Lý Hằng Nga như tìm được một tia sáng, nàng nói tiếp :
- Độc Gai Mai Quế là kẻ thù giết cha hại mẹ tôi, hắn rất quỉ quyệt bày ra chuyện giết PHỉ Báo Lão Nhân để đánh lừa chúng ta. Giờ đây cơ mưu hắn đã rõ, chúng ta cần phải đề phòng mới được !
Lý Thanh Hùng nói :
- Tỷ tỷ ! Coi chừng Độc Gai Mai Quế nấp ở đâu đây chứ chẳng không. Làm gì bà ấy dám chường mặt ra đây ? Chỉ nấp thừa cơ hội hạ sát chúng ta, hạng người quỉ quái ấy thì có hành động đê hèn ấy thường, chúng ta cần phải đề phòng mới được.
Lý Thanh Hùng nói như thế là có ý nói khích nếu có bà ta ở đó thì lão nhịn tức không được mà phải nhảy ra.
Bệnh Thư Sinh Lý Thanh Hùng bình tĩnh dò xét tứ phía xem có động tĩnh gì không, nhưng chàng không thấy gì cả.
Bỗng có một nhánh cây cử động chàn hơi nghi ngờ, nhưng vẫn làm ra vẻ không biết gì cả tiếp tục nói lớn :
- Nếu quả không có Độc Gai Mai Quế ở đây thì phước bảy đời cho bà đấy ! Nếu có ở đây thì Lý Thanh Hùng này chỉ dùng hai chưởng trong mười chiêu sẽ đập nát bà thành tương ngay ! Nếu không ta giao cái thủ cấp này cho bà ấy.
Lời nói quá khích này làm sao Độc Gai Mai Quế chịu nổi ?
Bỗng một tiếng hú vang lên, một bóng đen bay vụt về phía hai người.
Lý Thanh Hùng mừng rỡ nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga hất hàm nói :

- Thế là tốt lắm ! Coi chừng !
Bóng đen kia đáp trước mặt hai người cách bảy tám bước cười khanh khách.
Nguyệt Lý Hằng Nga reo lớn :
- Đúng là Độc Gai Mai Quế ! Hãy coi chừng con ác quỉ này lợi hại lắm !
Lý Thanh Hùng gật đầu rồi phóng đôi mắt nẩy lửa về phía Độc Gai Mai Quế thì bên kia đôi mắt thần quang của bà chiếu lại. Chàng nhìn cây kèn trúc trên tay bà, chàng đoáng biết võ công của bà ta không phải là tầm thường.
Đây nhắc lại, sau khi Độc Gai Mai Quế ;bị thấy thủ nếu không kịp thời phát kèn kêu cứu thì bà ta đã bỏ mạng rồi. Nhưng vì nội công bà quá cao cường nên khi được con vượn cứu đi bà tỉnh lại ngay.
Khi Phỉ Báo Lão Nhân muốn đâm Nguyệt Lý Hằng Hằng cũng là lúc Lý Thanh Hùng kịp thời đến cứu, bà ta không hiểu Lý Thanh Hùng là ai song với lối võ công ấy, bà đoán chắc là người trong "Vũ Nội Tam Kỳ" bà không dám xuất đầu lộ diện, nhưng sợ cơ mưu bại lộ nên dùng độc gai ám hại PHỉ Báo Lão Nhân.
Độc Gai Mai Quế ngồi nấp trong bụi rậm, trố mắt nhìn tên thiếu niên mặt vàng ra vẻ bệnh hoạn, mà có giọng nói phách lối nên lửa giận đã phừng phừng bà ta liền nhảy ra quyết cho chàng một bài học vỡ lòng cho bỏ ghét !
Độc Gai mai Quế hét lớn :
- Oắt con bệnh hoạn kia ! Ngươi nói ngươi có thể đánh bại lão nương trong mười chiêu phải không ?
- Đúng ! Chính tại hạ nói thế, lão bà muốn gì ?
Độc Gai Mai Quế cười rổn rổng như rung lục lạc, ai nghe cũng phải khó chịu bà nói:
- Oắt con ! Coi bộ ngươi ăn nhiều mật gấu gan to bao nhiêu mà dám nhục hạ vô nhân đến thế ?
Nói đến đây bà cười híp mắt nói tiếp :
- Ta tưởng sư phụ ngươi cũng không dám vô lễ với ta đến thế, huống chi ngươi chỉ là một đứa oắt con.
Độc Gai Mai Quế không biết sư phụ của Lý Thanh Hùng là ai chứ nêu biết được "Vũ Nội Nhị Tổ Chi Nhất Không Không Tổ" thì dầu có mọc sừng cũng không dám nói như thế.
Lý Thanh Hùng nghiến răng hét :
- Câm miệng ! Hãy đánh thử đã rồi mới nói.
Độc Gai Mai Quế cười hì hì ngó Lý Thanh Hùng một mắt nói :
- To gan thật ! To gan thật ! Ngươi còn to gan hơn con nhỏ họ Lục

này nữa ! Bây giờ ngươi muốn đánh với ta bằng cách nào ?
- Muốn đánh bằng cách nào cũng được và xin giữa lời hứa là giới hạn trong mười chiêu. Nhưng trước khi đánh phải cho tôi biết Mai Hoa Thần Kiếm ở đâu ?
- Oắt con ! Lời hứa của ngươi lấy gì bảo đảm ?
Lý Thanh Hùng cười ha hả nói :
- Bằng danh dự của tôi ! Sao ? Đủ chưa ?
- Chưa đủ ! Phải kể luôn con nho họ Lục kia mới đủ.
- Được lắm ! Vì nếu tôi chết thì làm sao nàng sống được !
Độc Gai Mai Quế thấy cử chỉ tự phụ của Lý Thanh Hùng, bà quá giận nhưng cũng hơi ngại trong lòng vì nếu võ công chàng không giỏi sao lại có thái độ cương quyết đến thế ? Ác danh của ta ai nghe mà không khiếp vía, lại còn hạn chế chỉ đánh bại ta trong vòng mười chiêu thật là một việc phi thường.
Độc Gai Mai Quế nghĩ rất đúng, bảo sao bà ta không đề phòng cẩn thận.
Bà lấy cây trúc kèn giơ lên cười hì hì rồi lạnh lùng nói :
- Coi chừng ! Đừng có trách lão nương sáo quá độc ác !
Lúc nãy giờ Nguyệt Lý Hằng Nga đứng căm gan, nàng đã đem toàn thân chân khí lấy vào đơn điền, trên hai canh tay của nàng đã biến thành màu tím, khiến người của nàng lúc bấy giờ rất là dễ sợ.
Còn Lý Thanh Hùng cũng vận khí toàn thân để đối phó với Độc Gai Mai Quế nhưng bề ngoài không ai biết là chàng vận nội công cả.
Chàng vừa bước tới một bước thì Nguyệt Lý Hằng Nga kéo lại nói :
- Hùng đệ ! Hãy để lão quái bà này cho tôi đối phó, vì đây là kẻ thù của cha mẹ tôi đâu có thể để cho người khác báo thù hộ được !
Nói chưa dứt nàng đã quơ “Cuồng Phong Đại” ra và hét lớn :
- Lão Quái Bà ! Hãy trả nợ huyết thù của Lục gia lại !
Độc Gai Mai Quế đang chuẩn bị đánh với Lý Thanh Hùng bỗng thấy Nguyệt Lý Hằng Nga quơ “Cuồng Phong Đại” ra, bà cười ngạo nghễ đợi cho “Cuồng Phong Đại” đánh gần tới, bà lấy cây “Hắc Phong Trúc Kèn” đánh ra một chiêu “Tuyết Đông Tuyệt Cốc” tay trái vận chưởng chém xuống “Chi Đường Huyệt” của Nguyệt Lý Hằng Nga.
Lý Thanh Hùng thấy nguy cơ quá gấp, liền nắm Nàng kéo lùi lại và ôm nàng nhảy lui ra sau ba bước, thoạt nhiên nổ “bùng” một tiếng.
Chưởng Phong của Độc Gai Mai Quế bị đánh hụt đập xuống đất tạo thành tiếng nổ xoáy một lỗ sâu hơn một thước trông rất kinh khủng.
Lý Thanh Hùng nói với Nguyệt Lý Hằng Nga :
- Chúng ta là người nhà cả, thù của Tỷ tỷ cũng như thù của tôi, huống chi vô số hảo hán Huỳnh Long Sơn bị bà quái vật này tàn sát

cũng như Vương tiền bối bị mất tích, cái nợ ấy không thể để cho tôi thanh toán được hay sao ?
Nguyệt Lý Hằng Nga muốn tự tay giết kẻ thù, không muốn nhờ tay người khác, nhưng Lý Thanh Hùng nói cũng có lý vì nàng cũn như chàng coi như một mà thôi.
Nghĩ như thế nàng liền gật đầu, còn Lý Thanh Hùng thì lúc bấy giờ dù cho nàng không vui lòng, chàng cũng không để cho nàng bước vào vòng nguy hiểm.
Độc Gai Mai Quế quyết đánh một chưởng độc đáo nhưng bị Lý Thanh Hùng kéo lui, bà ta cả giận hét :
- Oắt con ! Hãy coi đây !
Lý Thanh Hùng cười móc họng nói :
- Được ! Mời ra chiêu, đĩa mất một chiêu rồi hãy mau mau chớ bỏ phí thì giờ.
Độc Gai Mai Quế "hừ" một tiếng quất "Hắc Phong Trúc Kèn" tới một chiêu "Lục Hiệp Tứ Tung".
Lý Thanh Hùng bình tĩnh nhìn xem sự biến hóa của chiêu thức này chứ không vội tránh né, quả nhiên trúc kèn đanh gần tới thì thoạt nhiên hóa ra hàng ngàn trúc kèn khác nổ tung trước mặt chàng rồi tạo thành vạn điểm kèn phong đánh tới Lý Thanh Hùng.
Chàng thầm khen :
- Kèn pháo hay quá !
Chàng quét qua một chưởng rồi lấy sức ép xuống tức thì vạn điểm kèn quang kia bị quét ra hết.
Thế là Lý Thanh Hùng đã nhẹ nhàng phá được một chiêu của Độc Gai Mai Quế, thấy chiêu này bị phá bà hơi kinh hãi, lạnh lùng "hừ" một tiếng nói :
- Ồ ! Công phu hay thật đấy ! Còn tám chiêu nữa...
Vừa nói, Độc Gai Mai Quế vung kèn bay thẳng lên không, tức thì "Hắc Phong Trúc Kèn" đã ra một chiêu "Thúy hoa Luyện Ma" một luồng kèn phong mãnh liệt từ trên không bắn thẳng xuống đôi mắt của Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng cười thầm, vì lối đánh trên không là lối đánh chuyên môn hay nhất của chàng. Chàng đợi kèn phong bắn tới còn cách ba thước, chàng hú lên một tiếng nhún chân nhảy phóng lên không vượt qua đỉnh đầu của Độc Gai Mai Quế rồi lộn mình trở lại, chàng đánh ra một chưởng "Long Du Tứ Hải" luồng chưởng phong rẽ gió phát lên tiếng kêu ồ ồ đánh về phía sau não của Độc Gai Mai Quế.
Chiêu này chính là "Không Không Chưởng Pháp", một trong ba tuyệt chiêu duy nhất.

Độc Gai Mai Quế mới vừa thấy bóng trắng kia xẹt lên nghe luồng gió sau gáy, bà lập tức hạ xuống đất một cách mau lẹ và nhẹ nhàng, như thế đủ biết công lực của bà cao siêu cỡ nào.
Lý Thanh Hùng thấy mình đánh hụt biết đối thủ không phải vừa. Chàng nghĩ :
- "Nếu mình hứa trong mười chiêu mà không thắng được thì còn mặt mũi nào đứng trong giang hồ nữa" Nghĩ như thế nên ở giữa không trung chàng dùng một tuyệt thế phi hành tứ phía sau đánh xuống, chưởng này hóa thành "bách Xuyên Hoàn Tập" lập tức trăm nghìn điểm lực găm xuống như mưa.
Độc Gai Mai Quế thấy thế liền quay mình lại đánh ra một chiêu "Hắc Vân Phù Thiên Kèn Quang" bắn lên chống lại chưởng lực của Lý Thanh Hùng.
Hai luồng chưởng lực quá mạnh chạm vào nhau phát ra tiếng nổ "bốp, bốp" như pháo liên thanh.
Lúc bấy giờ hai người đã đấu qua bốn chiêu chỉ còn vỏn vẹn sáu chiêu, xét ra công lực của hai người dám chắc đánh hai mươi chiêu đi nữa thì vẫn còn chưa phân thắng bại. Do đó Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng nga hơi lo ngại.
Nguyệt Lý Hằng Nga lúc nãy giờ vẫn nắm chặt "Cuồng Phong Đại" trong tay xoay qua xoay lại xem xét tình hình.
Qua bốn chiêu bỗng thấy Độc Gai Mai Quế trở lại bình tĩnh, bà ta cười liên miên coi bộ thích thú lắm vì bà ta xét thấy đối phương là chính phái lại có hành động quân tử, nếu qua mười chiêu mà đối phương không thắng nổi thì hai cái đầu kia không phải về tay bà là gì ?
Nghĩ như thế Độc Gai Mai Quế lại cười dòn dã, tiếng cười kia khiến Lý Thanh Hùng nhận biết trình độ võ công của bà đến đâu rồi, nhưng Nguyệt Lý Hằng Nga thì không chú ý đến.
Tiếng cười của bà mỗi lúc một to phát ra một sức sóng cười dữ dội, còn Nguyệt Lý Hằng Nga thì sức lực chưa hồi phục nên nghe tiếng cười nặng nề đó như có một trọng lực ép lên ngực, hơi thở như bị nghẹt đi.
Bỗng nàng "ồ" một tiếng thân hình lắc lư mấy cai rồi ngã quỵ xuống đất.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 29
Báo Thù

Lý Thanh Hùng thất kinh trước biến cố nguy ngập.
Chàng thấy việc cần thiết nhất lúc này là cứu lấy tánh mạng Nguyệt Lý Hằng Nga hơn là giao đấu với Độc Gai Mai Quế, chàng vội xoay mình phóng lên, bồng lấy thân hình Nguyệt Lý Hằng Nga, điểm vào " Huyệt Ngũ " của nàng đồng thời chàng thò tay vào túi móc vội hai viên "Thái Thanh Đơn" bỏ vào miệng nàng.
Hành động của chàng tuy nhanh như chớp nhưng không thể nào kịp với phản ứng của Độc Gai Mai Quế.
Chàng vừa đặt Nguyệt Lý Hằng Nga xuống đất thì một luồng chưởng lực đã từ phía sau lưng chàng đánh tới.
Trường hợp này nếu chàng vận công đánh trả thì kình lực giữa hai chưởng phong sẽ ép chết nàng tức khắc.
Không còn cách gì hơn, Lý Thanh Hùng một mặt áp dụng "Thiên Tiên Vô Cực KHí Công", vận chuyển toàn thân, đưa lưng ra ráng chịu luồng chưởng của Độc Gai Mai Quế, một mặt dùng nội lực phóng thân mình Nguyệt Lý Hằng Nga ra xa hơn mười trượng, đạt nằm trên bải cỏ.
Đây là một công phu khá đặc biệt và nguy hiểm, nếu Độc Gai Mai Quế biết được thì sẽ run sợ không ít.
Chàng vừa phóng Nguyệt Lý Hằng Nga cách xa chàng mấy trượng thì sau lưng chàng đã "bạch" một tiếng.
Chưởng của Độc Gai Mai Quế đánh trúng vào lưng chàng.
Nhưng lạ làm sao, tay bà như đánh vào một bức tường sắt dội lại đau nhói, còn Lý Thanh Hùng cũng liểng xiểng bước về đằng trước ba bước.
Cả hai đều kinh ngạc, trố mắt nhìn nhau.
Về phần Lý Thanh Hùng, từ khi xuất thân giang hồ chàng chưa thấy ai có một nội lực ghê hồn như Độc Gai Mai Quế.
NGược lại, Độc Gai Mai Quế cũng ngơ ngác không ít, không ngờ Lý Thanh Hùng tuổi mới chừng ấy mà đã luyện được một công phu tuyệt đỉnh như vậy. Cuộc đời từng trải giang hồ, bà ta đã từng gặp không biết bao nhiêu cao thủ nhưng bà chưa hề bị kinh hoàng như vậy.
Sau khi bị bà đánh trúng một chưởng, Lý Thanh Hùng vẫn tự nhiên quay lại, nìn bà ta cười ha hả nói :
- Yêu phụ ! Chỉ trong vòng năm chiêu nữa thì ta sẽ lấy mạng ngươi

ngay. Nếu muốn sống toàn thây thì hãy mau khai báo cho ta biết tung tích của Mai Hoa Thần Kiếm. Nếu không thì... ha ha...
Độc Gai Mai Quế trợn tròn mắt :
- Oắt con ! Ngươi muốn dọa ta sao ? hì... hì... ta đu phải là đứa con nít ! Hãy đỡ thêm lão nương đây mấy "Trúc Kèn".
Vừa dứt lời Độc Gai Mai Quế đã dùng một tuyệt chiêu trong "Hắc Phong Trúc Kèn" đánh tới.
Sẹt ! Sẹt ! Sẹt !
Gió lộng vù vù, ba đường ánh sáng loang loáng như ba nụ hoa nở đanh tạt về phía Lý Thanh Hùng.
Với chiêu này Lý Thanh Hùng mới biết được kỳ học và thanh danh của Độc Gai Mai Quế được truyền trong giang hồ quả không sai.
Lý Thanh Hùng đã giao đấu suốt ngày, hai ba lần gặp hiểm chàng đã mệt lắm rồi, bây giờ lại còn gặp một yêu phụ lừng danh trên hắc đạo, võ công tuyệt cao như vậy, khiến chàng không dám khinh khi.
Hơn nữa, chàng vừa vận dụng "Thiên Tiên Vô Cực KHí Công" nếu là một người tầm thường thì đã nhào lăn ra chết vì sức phản ứng của chàng rồi, thế mà yêu phụ này chỉ biến đổi sắc mặt mà thôi.
Lửa giận bốc lên, Lý Thanh Hùng không còn nghĩ gì nữa, chỉ muốn mau mau trừ đi Độc Gai Mai Quế để cứu Nguyệt Lý Hằng Nga, rồi đi tìm Mai Hoa Thần Kiếm cho sớm.
Tứ thì chàng rú lên một tiếng lớn, thân mình bay vút lên trời như một vệt khói, chàng cố vận hết công lực đánh ra ba chiêu. Nếu trong ba chiêu quyết liệt này mà chàng không thắng thì coi như sanh mạng của chàng không còn nữa.
Lúc này trời đã tối mịt, cấy cối xung quanh chỉ hiện lên một màu mờ ảo, giữa cảnh hải hùng ấy hỉ nổi lên tiếng hét lanh lãnh của Lý Thanh Hùng.
- Yêu phụ ! Nạp mạng đây !
Tiếp theo đó, một luồng bạch quang bắn thẳng xuống, Lý Thanh Hùng đã dùng môn "Huyền Lôi Điện Pháp". Ghi trong "Phong Đạo Nhân Bí Tập" Đó là một môn võ công ảo dịu nhất mà lần đầu tiên chàng đem ra sự dụng.
Gió lộng vù vù, kình lực băn ra hơn mười trượng làm cho cả cây cối và bầu trời như rung chuyển.
Chính Lý Thanh Hùng cũn không ngờ được cái lợi hại của chiêu thức này.
Độc Gai Mai Quế một nữ ma đầu khét tiếng giang hồ, thế mà bà ta cũng kinh hoàng không ít.
Bà ta vội tung mình lên để tránh, nhưng hai tiếng "đạch, đạch" lại tiếp

theo, cả không gian như bị bao trùm trong chưởng lực, Độc Gai Mai Quế thất kinh la hoảng :
- Nguy rồi !
Tiếng thét của bà chưa dứt thì cuồng phong đã cuốn đến tống thẳng bà ra xa năm trượng.
“ự !” Thân xác của bà ta rơi xuống đất, miệng trào máu tươi.
Lý Thanh Hùng sững sờ nhìn yêu phụ, chàng không ngờ chỉ xuất có hai chiêu là đã hạ được một cao thủ giang hồ nổi tiếng từ bốn mươi năm nay.
Chàng toan nhảy tới kết liễu tánh mạng của yêu phụ, nhưng bỗng chàng dừng tay lại và nghĩ thầm :
- “Yêu phụ này là thù nhân của Nguyệt Lý Hằng Nga, nếu ta giết đi thì không khỏi làm phật ý nàng, tuy nhiên với công lực của bà ta mặc dù bị thương rất là nặng, song chỉ trong chốc lát nữa đây bà ta có thể hồi tỉnh, ta không thể chần chờ được.” Nghĩ như thế, Lý Thanh Hùng đưa tay điểm vào đại huyệt của bà ta rồi kéo tới bỏ nằm gần Nguyệt Lý Hằng Nga.
Nguyệt Lý Hằng Nga lúc này vẫn còn mê man chưa tỉnh, nhưng mặt nàng không còn tái nhợt nữa.
Lý Thanh Hùng khoan khoái hít vào mấy hơi lấy sức, rồi dùng nội lực cứu thương cho nàng.
Chẳng mấy chốc sau Nguyệt Lý Hằng Nga đã tỉnh lại, nàng mở mắt nhìn thấy Lý Thanh Hùng nàng “ô” một tiếng nói :
- Hùng đệ ! Vừa rồi tôi trải qua một cơn mộng.
- Mộng ?
- Phải ! Tôi mơ thấy cùng Hùng đệ kết hôn và sanh con.
Lý Thanh Hùng mỉm cười :
- Hoa tỷ tỷ vừa bị thương ngất đi, sao lại nằm mộng như thế ?
Nguyệt Lý Hằng Nga bẻn lẽn không đáp chống tay ngồi dậy, thấy Độc Gai Mai Quế đang ngất lịm nằm trên mặt đất, nàng ngạc nhiên trố mắt nhìn Lý Thanh Hùng hỏi :
- Hùng đệ ! đệ đã giết chết bà ta rồi sao ?
Lý Thanh Hùng lắc đầu :
- Bà ta là kẻ thù của Tỷ tỷ, tôi đâu dám giết tôi chỉ điểm vào huyệt mê của bà ta thôi, còn lại để cho tỷ tỷ xử lý.
Thâm tình của Lý Thanh Hùng khiến cho Nguyệt Lý Hằng Nga cảm kích vô cùng, nàng sung sướng quá đến oà khóc lên, nói với Lý Thanh Hùng :
- Hùng đệ ! đệ đã giúp tôi trả mối gia thù tôi biết làm sao để đền ơn cho xứng đáng.

Lý Thanh Hùng lắc đầu nói :
- Có gì mà ơn huệ, chẳng qua tôi giúp tỷ tỷ một tay đó thôi, đêm đã khuy, chúng ta lo thánh toán công việc này để còn công chuyện khác nữa.
Nguyệt Lý Hằng Nga từ từ bước tới bên người Độc Gai Mai Quế, bỗng nàng quay lại nói với Lý Thanh Hùng :
- Hùng đệ ! Chưa nên giết bà ta vội.
- Tại sao ?
- Chúng ta còn phải hỏi bà ta về tung tích của Vương tiền bối nữa.
Lý Thanh Hùng gật đầu :
- Phải ! Phải ! Nếu tỷ tỷ không nói thì tôi quên mất, tỷ tỷ dùng "Cuồng Phong Đại" trói bà ta lại, trước khi tôi giải huyệt.
Nguyệt Lý Hằng Nga theo lời dùng "Cuồng Phong Đại" trói bà ta mấy vòng thật chặt.
"Cuồng Phong Đại" là một bảo vật võ lâm, chắc chắn phi thường Độc Gai Mai Quế dầu có sức nội công thâm hậu đến đâu cũng không còn vùng vẫy nổi.
Thấy Nguyệt Lý Hằng Nga đã trói xong, Lý Thanh Hùng liền giải khai huyệt đạo, trong khoảnh khắc bà ta tỉnh dậy ngay.
Thấy mình bị trói cứng đơ, Độc Gai Mai Quế nghiến răng rít lên :
- Oắt con kia ! Lão nương võ công không bằng ngươi, đã bị ngươi hạ độc thủ thì cứ giết ngay đi ta ta làm con quỷ cũng không tha ngươi đâu.
Lý Thanh Hùng không đáp, đưa mắt nhìn Nguyệt Lý hằng Nga có ý bảo nàng đối phó với bà.
Nguyệt Lý Hằng Nga bước tới, chỉ tay vào mặt Độc Gai Mai Quế nói :
- Yêu phụ ác độc ! Chắc ngươi không ngờ lại có ngày hôm nay, gia đình ta có thù oán gì với ngươi mà ngươi nhẫn tâm tuyệt diệt ! Ngươi độc ác lắm ! Ngày nay cái chết đã đến trước mặt mà ngươi vẫn không chút hối hận sao ?
Thật ra trong đời của Độc Gai Mai Quế đã gây ra biết bao nhiêu thảm cảnh trong giới giang hồ, nếu là kẻ biết hối hận thì tất không có một lương tâm độc ác như vậy.
Bà ta chỉ rít lên mấy tiếng căm hờn :
- Ta chịu chết ! Và ta sẽ trả thù các ngươi ở bên kia thế giới !
Nguyệt Lý Hằng Nga nói :
- Chỉ cần ngươi nói rõ tung tích của Mai Hoa Thần Kiếm và âm mưu của Phi Long Bang, thì bổn cô nương sẽ giúp cho ngươi một cái chết êm ái, nếu không thì...
Độc Gai Mai Quế nghe đến đây búng miệng phun vào mặt Nguyệt Lý

Hằng Nga một bãi nước miếng.
Nguyệt Lý Hằng Nga giận tái mặt, cúi xuống giơ tay tát vào mặt Độc Gai Mai Quế "Bốp ! Bốp !".
Một tiếng rú thất thanh, trên mặt Độc Gai Mai Quế in đậm hai bàn tay nổi phồng lên, mấy chiếc răng cửa của bà ta bị gãy.
Nguyệt Lý Hằng Nga thét :
- Yêu phụ ! Cái chết ở ngay trước mắt mà ngươi còn ngang ngạnh ! Nếu không nói rõ tung tích của Mai Hoa Thần Kiếm thì bổn cô nương sẽ xé xác ngươi ra từng mãnh.
Bấy giờ Lý Thanh Hùng đã đến đứng bên sua lưng nàng, cất giọng ôn tồn nói :
- Tỷ tỷ ! Những người đàn bà ác độc gan lì, tỷ tỷ có hỏi đến chừng nào bả cũng không chịu nói đâu, tốt hơn là tỷ tỷ nên hóa kiếp bà ta cho sớm, rồi chúng ta sẽ đi tìm Mai Hoa Thần Kiếm.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy lời nói của Lý Thanh Hùng cũng có lý, một kẻ lục lm thành danh giang hồ thà chết chứ không bao giờ chịu phục ai, nàng gật đầu đồng ý.
Tiếp đó nàng phón mình về phía xác chết của Phỉ Báo Lão Nhân.
Lý Thanh Hùng ngạc nhiên không hiểu nàng hành động như thế làm gì, nên đứng nhìn sững.
Chỉ thấy nàng cúi mình xuống, rút con dao của Phỉ Báo Lão Nhân rồi nhảy về chỗ cũ.
Lý Thanh Hùng nghĩ thầm :
- "Ồ, ta có mang "Hàn Tinh Kiếm" theo mình nếu muốn chém đầu bà ta thì cần gì phải dùng đến con dao đó ?" Sự thật chàng làm sao hiểu được dụng ý của Nguyệt Lý Hằng Nga, nếu dùng cây "Hàn Tinh Kiếm" thì tỏ ra nàng đã nhờ vào một người khác để báo gia thù rồi !
Độc Gai Mai Quế nhắm mắt như chờ chết.
Nguyệt Lý Hằng Nga đưa dao lên khấn vái :
- Đứa con bất hiếu Hoa Nhi xin báo gia thù !
Dứt tiếng dao đã hạ xuống.
"Phập !" Chiếc đầu của Độc Gai Mai Quế rời ra Máu tuôn đỏ ối ! Chẳng biết máu đó đã rửa hết tôi lỗi của bà ta hằng bốn mươi năm nay chứ ?
Lý Thanh Hùng thấy Nguyệt Lý Hằng Nga đã báo được gia thù, còn mối thù của cha mẹ chàng thì chàng vẫn chưa sao báo được, bất giác mặt chàng buồn hiu, chàng ngửa mặt lên nhìn trời chỉ thấy vòm trời đen nghịt, vài ánh sao thưa nhấp nháy lạnh lùng... !
Nguyệt Lý Hằng Nga thông cảm được nỗi buồn của chàng.
Nàng nghĩ rằng :

- “ Nhờ chàng mà mối thù này mới báo được, vả lại tình yêu của ta đối với chàng không phải ít thì trách nhiệm của chàng đối với ta bây giời cũng là một”.
Nàng bước đến bên Lý Thanh Hùng an ủi :
- Hùng đệ ! Suốt ngày chiến đấu đã mệt nhọc rồi chúng ta nên tìm chỗ nghĩ ngơi cho lại sức.
Lý Thanh Hùn đưa mắt nhìn xác người nằm ngổn ngang thở dài nói :
- Ồ ! Họ là những kẻ chết oan ! Thây của họ không ai chôn cất !
Thốt ra câu nói ấy, Lý Thanh Hùng quả có một chân tình.
Tuy là một kẻ võ lâm song Lý Thanh Hùng lòng đầy nhân đạo.
Nguyệt Lý Hằng Nga nói :
- Người chết dẫu có thương hại cũng không sống lại được, bây giờ chúng ta lo cho những kẻ còn sống khỏi phải bị chết oan.
Lý Thanh Hùng hỏi :
- Lo cho ai ?
- Lo cho mọi ngươi.
- Cái gì ?
- Độc Gai Mai Quế để lại một bầy vượn rất nhiều, giống thú này cũng đã từng tập luyện dưới tay bà ta và độc hại không kém, chúng ta nên tìm cách trừ nó đi.
Lý Thanh Hùng gật đầu :
- Phải ! Chúng ta đi tìm loài thú đó, nhưng rừng rậm mênh mông thế này thì làm sao chúng ta tìm được.
Nguyệt Lý Hằng Nga nói :
- Tôi nghĩ sào huyệt của bà ta ở đâu đây thôi, hang thú không xa lắm.
Lý Thanh Hùng nói :
- Lúc này trời đã tối, giống thú rừng lanh lẹ và khôn ngoan lắm. Tôi chỉ sợ rủi ro có bề nào thì tỷ tỷ...
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy Lý Thanh Hùng lo lắng cho mình như vậy, lòn nàng đầy sung sướng, múa tay đánh thoắt một cái nhảy bảy tới trước và nói :
- Không lo ! Hùng đệ đừng lo lắng đến tôi, chúng ta đi tìm bọn đười ươi kia đi !
Lý Thanh Hùng cản lại :
- Không cần ! Tôi đã có cách gọi chúng đến.
- Cách gì ?
Lý Thanh Hùng không nói, thò tay vào trong bụng lấy ra cây “Kèn Trúc”.
Nguyệt Lý Hằng Nga reo to :
- Hùng đệ ! Đệ đã đoạt được báu vật võ lâm của bà ta rồi sao.

Lý Thanh Hùng gật đầu :
- Tôi chỉ cần thổi kèn thì bầy thúc của bà ta sẽ đến đây ngay.
- Phải !
Lý Thanh Hùng đưa tay trái lên chà chà cây trúc kèn, rồi để vào miệng thổi một hơi :
- O ! ọ.o...o..o !
Tức thì từ trong rừng truyền ra mấy tiếng hú, thứ tiếng man rợ phi thường.
Nguyệt Lý Hằng Nga nghe tiếng hú ấy lạnh toát cả người, trong lúc đó Lý Thanh Hùng vẫn bình tĩnh nói với nàng :
- Hoa tỷ tỷ ! Mau theo tôi !
Dứt lời, chàng nắm tay nàng kéo đến một gốc cây.
Nguyệt Lý Hằng Nga không rõ ý định của Lý Thanh Hùng như thế nào nữa.
Nàng thấy Lý Thanh Hùng phi thân nhảy lên đọt cây nàng cũng nhảy theo.
Bây giờ bầy quái thú cũng đã kéo đến.
Hai người im lặng nín thở, bốn mắt tập trung về phía trước.
Trong bóng tối, bảy con vượn rất lớn từ từ xuất hiện.
Chúng đi bằng hai chân, lêu nghêu chẳng khác bảy con người khổng lồ, mặt mày chúng trông rất dễ sợ.
Lý Thanh Hùng dùng “Truyề Aâm Nhập Mật” nói với Nguyệt Lý Hằng Nga :
- Hoa tỷ tỷ ! tỷ tỷ hãy ngồi đây một lát để chờ tôi bất kể ra sao, tỷ tỷ cũng đừng động đậy. Tôi đối phó với bảy con quái thú này cho.
Nguyệt Lý Hằng Nga nghe nói trong lòng không an, nàng biết người yêu của nàng đã dùng sang mạng để đối phó với bọn quái thú.
Nàng không dám trái lời nhưng mặt không vui.
Lý Thanh Hùng mặt vẫn bình tĩnh trố mắt nhìn bảy con đười ươi từ từ tiến tới.
Chỉ lóng mắt bầy đười ươi đã đến gần chỗ hai người.
Con đười ươi đi đầu ngước mặt nhìn quanh bốn phía phía hú lên mấy tiếng, như muốn tìm kẻ đã phát ra tiếng còi vừ rồi.
Tiếp theo, những con đười ươi đằng sau cũng chia nhau thành bốn phía tìm kiếm.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 30
Thuyết Phục Chúa Vượn

Con vượn chúa hú lên một tiếng vang rừng, tức thì bầy vượn chạy đến đứng xugn quanh hắn. Vượn chúa lập tức chạy vào trong đám cỏ bồng xác của Độc Gai Mai Quế ra.
Người ta thấy tay phải hắn kẹp thân mình còn tay trái xách cái đầu đẫm máu, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng, hắn đặt cái xác giữa bầy vượn kia rồi nhào lăn ra vật vã thân mình rất thảm thiết.
Lúc bấy giờ cả bầy vượn thấy thây thể của chủ nhân cũnng nhào lộn kêu hú tỏ vẻ đau thương. Một lúc lâu lũ vượn quì xung quanh cúi đầu bái lia lịa.
Chúng chạy đến cùng ôm thi thể của Độc Gai Mai Quế la chí chóe lập bập những tiếng "Chô Chô chi chi" rồi hú lên những tiếng dài não ruột.
Trước thảm trạng này, nếu lũ vượn kia biết nói thì có khác gì loài người ?
Lý Thanh Hùng khẽ nói với Nguyệt Lý Hằng Nga :
- Ồ ! Lũ vượn mà còn biết trung thành với chủ thế kia, con người mà bất trung bất nghĩa thật không bằng loài thú.
Nguyệt Lý Hằng Nga khỏa tay nói :
- Để rình xem thủ lũ vượn làm gì ?
Bầy vượn ôm thi thể Độc Gai Mai Quế trăm triết hồi lâu, bỗng con vượn chúa đứng dậy giơ hai tay lên trời hú lên tiếng vang rừng. Tức thì lũ vượn kia đồng đứng dậy và im lặng.
Vượn chúa lấy tay chỉ qua chỉ lại như để ra dấu điều gì, miệng la "hõa, hõa" lũ vượn kia như hiểu ý chạy qua một bên xúm nhau moi một cái hố vừa thi thể của chủ nó.
Nguyệt Lý Hằng Nga ghé vào tai Lý Thanh Hùng nói nhỏ :
- "Kìa ! Chúng đào huyệt để chôn chủ nó đấy !" Lý Thanh Hùng gật đầu.
Chỉ trong chốc lát chúng đã moi cái hố sâu độ nửa thước, vượn chúa liền vác thây Độc Gai Mai Quế đem bỏ xuống rồi đem chiếc đầu ráp vào cổ hẳn hoi và cùng nhau quào đất lấp lại.
Qua một lúc sau ngôi mộ kia đã hoàn thành chỉ còn thiếu tấm bia mà thôi.
Thấy cơ hội đã đến Lý Thanh Hùng lấy tay vỗ nhẹ vào vai Nguyệt Lý Hằng Nga rồi rú lên một tiếng dài và phóng mình từ trên cây bay xuống. Bầy vượn thấy chàng, chúng đứng xững lững ngơ ngác.

Lý Thanh Hùng mỉm cười lấy cây “Hắc Phong Trúc Kèn” ra giơ lên cho vượn chúa xem rồi nói :
- Chủ nhân các ngươi đã chết, Trúc Kén này do ta giữa vậy từ nay ta là chủ mới của các ngươi, các ngươi có bằng lòng theo ta không ?
Vượn chúa kia như nghe được lời nói của Lý Thanh Hùng, nó trợn mắt xòe hai bàn tay miệng kêu “chì chì chà chà” một lúc rồi chụp tới Lý Thanh Hùng.
Chàng biết muốn làm chủ bầy thú này, chúng phải được biết võ công của chủ nó phải cao siêu hơn nhiều, mới có thể làm cho chúng phục tùng thế thì hành động của chúa vượn này là lẽ tất nhiên.
Lý Thanh Hùng thấy vượn chúa chụp tới bèn đem “Tiên Thiên Vô Cực Lôi Điện Khí Công” vận lên khắp cả mình ưỡn ngực ra cho vượn chúa đánh.
Vượn chúa đánh vào mình chàng như đánh vào một đống bông gòn vậy. Con vượn chúa thấy thế liền thâu chưởng về.
Bỗng trên mình Lý Thanh Hùng nổi lên vạn đạo khí lưu nổ “bùng” một tiếng. Con vượn chúa bị chấn lui bay ra xa gần một trượng nó bị đau kêu “chí chóe” inh ỏi.
Nguyệt Lý Hằng Nga ngồi trên cây thấy rõ từng cử chỉ một, khi đôi chưởng của vượn chúa đánh xuống mình Lý Thanh Hùng nàng nhắm mắt lại không dám nhìn. Khi nghe tiếng nổ vượn chúa bị chấn lui ngã xuống nàng mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm như trút một gánh nặng trong lòng.
Lý Thanh Hùng nhìn vượn chúa nói lớn :
- Sao ? Phục không ? Nếu chưa phục có thể đánh lại lần nữa. Ta chấp các ngươi bảy con một lượt đánh với ta nếu đụng đến ta một chút thì ta chịu thua, trái lại qua mười hiệp mà không đụng được ta thì các ngươi phải nghe lời ta, được không ?
Lý Thanh Hùng sợ bầy vượn không biết nên chàng lấy tay vẽ lên võ xuống ra dấu, nhưng bầy vượn này đã theo Độc Gai Mai Quế mấy năm rồi nên chúng nghe được tiếng người đã rành cần gì phải ra dấu !
Qua một lúc lâu bầy vượn vẫn không hành động gì cả, Lý Thanh Hùng không biết sao chàng hỏi lại một lần nữa :
- Sao ? đã phục ta chưa ?
Con vượn chúa té ngồi kia bỗng chống hai tay từ từ đứng dậy nhìn đồng bạn kêu “chì chì chà chà” một lúc rồi cũng bốn con kia nhảy tới vây lấy Lý Thanh Hùng vào giữa.
Lý Thanh Hùng lẩm bẩm:
- “Có lẽ các ngươi chưa chịu phục, Vậy thì tốt lắm để ta cho các

ngươi một mẻ cho các ngươi thấy trời cao đất rộng !" Chàng nạt lớn :
- Đánh đi chớ còn chờ gì nữa ?
Chắc chàng không nói chúng cũng công tới, chỉ nghe vượn chúa hú lên một tiếng, tất cả đều đánh tới một lượt.
Lý Thanh Hùng lập tức dùng tuyệt thế khinh công "Thương Hư Phát Sa" thân pháp nhởn nhơ như bướm, mấy con vượn phải bay lên bay xuống trông rất mệt nhọc, chàng đếm :
- Một chiêu... hai chiêu... ba chiêu... bốn chiêu... còn năm chiêu nữa...
Lối đếm của chàng có tác dụng làm cho mấy con vượn tay chân bấn loạn không theo mệnh lệnh của vượn chúa nữa.
Chính người và thú khác nhau ở chỗ đó.
Lúc bấy giờ trời đã tối hẳn, các bóng đen đều múa loạn tiếng kêu hét lung tung chính giữa một bóng trắng bay lộn như phượng múa.
Nguyệt Lý Hằng Nga ở trên cây ngứa gan muốn nhảy xuống nhưng nàng sợ phá hoại công việc của chàng có thể gây sự mích lòng nên nàng đành ngồi im ở đó.
Bỗng nghe Lý Thanh Hùng kêu lớn :
- Còn hai chiêu nữa.
Dứt lời bầy vượn xông vào đánh liều mạng nhưng chỉ thấy Lý Thanh Hùng nhẹ nhàng lách qua, thế là đã hết chiêu thứ chín mà không kết quả gì thì chiêu chót còn hy vọng gì nữa ? Lý Thanh Hùng cười ha hả nói :
- Đủ mười chiêu rồi !
Lý Thanh Hùng cười lớn rồi vụt biến mất, bầy vượn cũng biết chiêu chót đã hết, chúng ngơ ngác đứng nhìn nhau.
Một lúc chàng dậm chân bay vụt tới đứng giữa vòng vây lũ vượn trở lại. Mấy con vượn lúc bấy giờ đứng im lặng như chết.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy thế nhảy xuống cười nói :
- Hùng đệ ! Công phu thật là hay !
Nói xong nàng quay qua phía mấy con vượn nói :
- Ủa! Sao bây giờ biến thành vượn gỗ cả rồi !
Lý Thanh Hùng từ từ đi đến trước mặt vượn chúa giơ tay điểm huyệt đạo của nó và nói :
- Sao ? Ngươi đã phục chưa ?
Vượn chúa cùng bầy vượn kia đã hợp lực trong mười chiêu mà không đụng được cái áo của chàng. Bây giờ Lý Thanh Hùng đối với nói như bậc thần thánh rồi dầu muốn dầu không cũng phải phục tùng.
Nghe lời nói của chàng vượn chúa lập tức qùy xuống đầu hàng.

Lý Thanh Hùng thấy việc làm đã có kết quả chàng vui mừng cười ha hả, tiếng cười dữ dội lọt vào tai bầy vượn con nào con nấy đều sợ sệt cúi đầu im lặng.
Lý Thanh Hùng lợi dụng cơ hội dùng cách truyền âm nhập mật nói với Nguyệt Lý Hằng Nga :
- Tỷ tỷ ! Bây giờ đến phiên tỷ tỷ rồi đó hãy giải huyệt câm cho chúng đi !
Dụng ý của chàng là muốn cho Nguyệt Lý Hằng Nga biểu diễn vài môn tuyệt học để cho chúng phục thêm, ngày sau chúng có thể phục tùng theo mệnh lệnh của nàng nữa.
Nguyệt Lý Hằng Nga hiểu ý phát ra một luồng gió lập tức dùng Thiên Sơn Thần Ni độc bộ võ lâm tuyệt đỉnh khinh công, thân nàng vụt bay vụt lượn qua lượn lại, tiếng gió kêu như sóng vỗ.
Đây cũng là lần đầu tiên Lý Thanh Hùng được thấy thân pháp của nàng, chàng kêu lớn :
- Ồ ! Thân pháp hay quá !
Con vượn chúa đã tỉnh dây, mở to đôi mắt nhìn sững tuyệt thế khinh công của Nguyệt Lý Hằng Nga.
Một lúc lâu Nguyệt Lý Hằng Nga đáp xuống chỗ cũ, Lý Thanh Hùng nắm tay nàng khen :
- Khinh công của tỷ tỷ hay quá ! Thế mà lâu nay tỷ tỷ dấu không cho tôi biết, tôi không tha cho tỷ tỷ đâu ! Phải lập tức cho tôi biết khinh công này gọi là gì ?
Nguyệt Lý Hằng Nga mỉm cười nói :
- Hùng đệ đừng nói kháy chứ ! Thân pháp này đối với Hùng đệ có nghĩa gì đâu công phu của Hùng đệ mới thật là hay !
- Thôi đủ rồi ! Đừng khiêm nhường nữa nói thật đi tỷ tỷ, thân pháp khi nãy thật tình tôi phục đến cực điểm. Tôi xem trong vũ nội ít người bì kịp.
Lời nói của Lý Thanh Hùng như mật rót vào tai, Nguyệt Lý Hằng Nga thích chí vô cùng nàng cảm thấy yêu Lý Thanh Hùng vô cùng không chút e ngại nàng nói :
- Nói cho Hùng đệ biết thân pháp ấy gọi là “Thương Ảnh Thuộc” tôi dùng còn chưa hay nếu sư phụ tôi mà thi triển ra thì người ta không còn thấy bóng hình đâu cả.
Nhưng thân pháp này có một quyết điểm là thời gian biểu diễn không thể quá lâu, vì chân lực hao phí ghê lắm, tôi nhờ ăn được bốn viên tiên đơn của Hùng đệ nên chân lực dồi dào mới có thể biểu diễn nhanh như vậy thế. Kết quả đó là do công lao của Hùng đệ đó !
Lý Thanh Hùng nghe nàng nói nhớ lại sư phụ thường ca tụng thân

pháp “Thương Ảnh Thuộc” và người có giảng qua thủ pháp này, nếu Nguyệt Lý Hằng Nga biểu diễn lần nữa, chàng có thể bắt chước được ngay tuy không hoàn toàn nhưng mười phần cũng được bảy hoặc tám.
Lý Thanh Hùng thấy bầy vượn đã tỉnh dậy cả chàng nói :
- Bây giờ chúng đã tỉnh cả rồi mời tỷ tỷ sắp đặt đi.
Nguyệt Lý Hằng Nga đỏ mặt :
- Ý mà ! Lại trẩy cho tôi thế sao ? Tôi không làm được đâu ! Chuyện này do Hùng đệ gây ra thì Hùng đệ phải đảm thọ lấy, không được giữa chừng trao lại cho tôi !
Lý Thanh Hùng lắc đầu cười ha hả nói :
- Được rồi ! Không làm thì thôi tỷ tỷ không coi tôi ra gì thì tôi cũng không cần, thôi tôi đi đây !
Dứt lời chàng vụt bay đi Nguyệt Lý Hằng Nga dơ tay nắm áo kéo lại nói :
- Ồ ! Làm như kẻ lớn bộ đi là hết chuyện sao ? Tôi bảo Hùng đệ không được đi.
Nói xong nàng quay mặt nhìn vượn chúa thét :
- Không quì xuống bái kiến chủ nhân để xin mệnh lệnh còn đứng đó sao ?
Vượn chúa lúc bấy giờ rất ngoan ngoãn, nó lên giọng “chi cho chô chô” một lúc thì cả bầy đều sắp làm hai hàng quì xuống, cúi đầu rất dễ thương.
Lý Thanh Hùng thấy thế không còn cách nào hơn liền cười nói :
- Các ngươi hãy đứng dậy nghe ta nói đây ! Từ nay vượn chúa vẫn tiếp tục lãnh đạo cả bầy hiểu chưa ? Từ nay vượn chúa sẽ mang tên là Kim Cang do ta đặt cho. Các ngươi sẽ về lại chỗ cũ hằng ngày chỉ tìm trái cây hoặc thú rừng để mà ăn, cấm không được giết hại người khác, nếu trái lệnh sẽ bị phạt nặng rõ chưa ?
Con vượn chúa nghe Lý Thanh Hùng cho hắn cầm đầu lại đặt tên là Kim Cang hắn gục đầu đa tạ “chi chi cha cha” la hét vui mừng khôn xiết tuy loài vật mà hắn cũng thích địa vị ving quang.
Lý Thanh Hùng thấy đại sự đã thành nói lớn :
- Kim Cang ! Bây giờ ngươi dẫn chúng nó về còn ta có việc cần đi nơi khác, rồi có ngày ta sẽ về đây lại. Phải lo làm tròn trách nhiệm nếu có kẻ nào trái lệnh ta sẽ phạt ngươi trước hiểu chưa ?
Kim Cang gục đầu tuân lệnh, cúi đầu bái một bái rồi hú một tiếng dài dẫn bầy vượn chạy thẳng vào rừng.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy màn kịch này đã mãn không nhịn được liền bất cười.

Lý Thanh Hùng ngạc nhiên quay lại hỏi :
- Tỷ cười cái gì ? Có gì sai sao?
Nguyệt Lý Hằng Nga nói :
- Hùng đệ bữa nay có thể làm hoàng đế được rồi ! Hành động của Hùng đệ tức cười cháy ruột, nhưng Hùng đệ là hoàng đế lũ vượn mà còn biết ổ của bộ hạ Ở đâu không ?
Lý Thanh Hùng gật đầu nói :
- Ồ ! Phải đấy ! tôi quên mất nhưng thôi mặc kệ nó, coi như gặp qua như vậy cho vui cũng đủ, chẳng lẽ cả đời đi làm vua vượn sao ?
Chàng dừng lại một lát rồi tiếp :
- Thôi đừng nghĩ tới vấn đề này nữa, thời gian không chò phép chúng ta cũng nên tìm chỗ nghĩ ngơi một chút.
Lúc bây giờ “Vọng Tinh Phong” đã hoàn toàn yên lặng, tiếng ồn ào khi nãy nhường chỗ cho tiếng cú kêu trong màn đêm dày đặc.
Từ lúc bọn Lý Thanh Hùng bước chân vào Huỳnh Long Sơn đến giờ vừa trọn vẹn một ngày. Tòan bộ sào huyệt ở đây đều tiêu tan, không biết ngày mai đây còn có kinh khủng nữa hay không ?
Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga lúc bấy giờ khoanh chân nhắm mắt vận công chờ cho trời sáng, trọn một ngày qua chạy đuổi đánh đấu quá sức dù cho thân thể bằng thép bằng đồng cũng chịu không nổi, huống chi là bằng xương bằng thịt.
Tuy hai người có võ công rất thâm hậu, nội công tinh vi song cũng cần một thời gian không ít mới có thế hồi phục hoàn toàn.
Oo Ngày thứ hai trời vừa sáng, Nguyệt Lý Hằng Nga và Lý Thanh Hùng sắp sửa lên đường họ nhất quyết tìm cho kỳ được Mai Hoa Thần Kiếm.
Kẻ trước người sau đi đi lại lại cố tìm cho đến tận hang cùng ngõ hẻm, tại Huỳnh Long Sơn này mỗi bụi cậy, mỗi đám cỏ đâu đâu cũng được soát rất kỹ thế mà không tìm ra được Mai Hoa Thần Kiếm đâu cả.
Lý Thanh Hùng rất buồn bực cau mày than thở mãi không thôi, Nguyệt Lý Hằng Nga đi sát một bên để an ủi chàng nhưng làm sao vơi được nỗi buồn của Lý Thanh Hùng.
Trước cái buồn của Lý Thanh Hùng khiến cho Nguyệt Lý Hằng Nga cảm thấy xốn xang trong lòng, nàng nói :
- Hùng đệ nghĩ xem ! Tôi thiết tưởng trên đời này hễ làm ác thì gặp ác làm hiền thì gặp hiền, còn Vương lão tiền bối vì chính nghĩa mà làm việc nhân từ bác ái nhất định có gặp nguy cũng hóa lành, tôi dám chắc ông ta không hề gì cả.
Trừ câu nói này ra không còn lời nào có thể an ủi chàng hơn nữa,

chàng lẩm bẩm cầu mong trời đất phù hộ người can trường trung hậu để cho Mai Hoa Thần Kiếm được tai qua nạn khỏi.
Lý Thanh Hùng nói :
- Tỷ tỷ ! Chúng ta đã lục soát nơi này quá kỹ mà không tìm thấy người, bây giờ tôi có ý kiến là nên đuổi theo Kết Anh Kiệt để giết hắn báo thù có được không ?
Nguyệt Lý Hằng Nga suy nghĩ một lúc rồi nói :
- Nếu chúng ta vội vàng nóng nảy như thế e thật bại, bây giờ chúng ta cần đến Võ Đang tìm cách liên lạc với Thái Xương Chân Nhân đã. Lúc bấy giờ chúng ta mới dự liệu một chương trình khác.
Lý Thanh Hùng nghĩ lại lời nói của nàng cũng đúng nên gật đầu đồng ý.
Khi Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga hai người ra khỏi Huỳnh Long Sơn rồi thẳng qua Thạch Bảo Lãnh đến Tang Thành, Vĩnh Phong, Đại Huyết, Tiểu Nhất rồi qua Vi Hà.
Bấy giờ vào tiết đông gió lạnh vi vút từng cơn, vài chiếc lá vàng rơi tròn như cánh bướm, cảnh núi non chìm lắng trong hoàng hôn u tịch. Đăng xa, những đỉnnh úi chập chùng kéo thẳng hàng như những đoàn hùng binh lố nhố đến sa trường.
Trong cảnh lạnh lẽo hoang vu kia cũng có những cái ngoạn mục.
Mặt trời dần dần khuất núi, gió thổi mỗi lúc một mạnh thêm.
Và đếm đến !
Hai người băng mình vượt khỏi mấy đỉnh đồi nữa.
Con đường ngoằn ngèo không một bóng người cũng không một quán trọ.
Lý Thanh Hùng nhìn màn đêm nới với Nguyệt Lý Hằng Nga :
- Có lẽ đêm nay chúng ta phải nghỉ chân ngoài trời rồi !
Nguyệt Lý Hằng Nga lơ đễnh đáp :
- Tâm thân giang hồ thì màn trời chiếu đất có gì là lạ.
Lý Thanh Hùng không để ý đến câu ní của nàng.
Chàng dừng chân lại để ý nghe ngóng một lúc, rồi nói :
- Tỷ tỷ ! Chị đã nghe chưa ? Trong núi có tiếng người ngâm thơ.
Nguyệt Lý Hằng Nga mỉm cười :
- Hùng đệ ! Đệ quá mơ tưởng rồi rừng hoang núi vắng thế này nếu có kẻ ở trong đó ngâm thơ thì phải là một người điên.
Lý Thanh Hùng cau mày cãi lại :
- Tỷ tỷ đừng nói đùa, hãy để ý nghe thử tôi nghe rõ ràng có tiếng ngâm thơ theo gió vọng đến mà.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy vẻ mặt thận trọng củ Lý Thanh Hùng không dám đùa nữa vội lắng tai nghe nhưng nàng không nghe được

gì cả, ngoai tiếng gió réo xào xạc trên ngọn cây. Nàng lắc đầu nói :
- Tôi không nghe thấy gì cả.
Lý Thanh Hùng hậm hực :
- Rõ ràng tiếng ngâm thơ vọng lại sao tỷ tỷ lại nói thế ? Này Tôi có thể thuật lại những câu thơ của người ấy đang ngâm.
Nguyệt Lý Hằng Nga ngơ ngác :
- Đệ đọc lại thử.
Lý Thanh Hùng ngâm khẽ :
- " Phong trần riêng một cõi.
Thế tục cách xa vời.
Oán ân nay còn nặng,.
Chưa xong với nghiệp đời...".
Nguyệt Lý Hằng Nga cười khúc khích, nình Lý Thanh Hùng nói :
- Giữa rừng núi âm u vắng lặng mà có kẻ ngâm thơ thì kẻ ấy không phải tầm thường, còn Hùng đệ chỉ nghe qua hơi gió mà nhận được tiếng ngâm ấy thì nội công của Hùng Đệ quả đã đến mức tuyệt kỹ rồi.
Lý Thanh Hùng "hừ" một tiếng nói :
- Tỷ tỷ quá khen làm tôi thêm hổ thẹn ! Nội công của tôi so với người ngâm thơ kia thì còn kém xa, nếu tôi đoán không lầm thì người này phải là một cao thủ võ lâm, có một mức tu luyện trăm năm.
Ngừng một lúc Lý Thanh Hùng lại nói :
- Nếu người này là địch thì chúng ta không thể yên thân rồi !
Trái với sự lo lắng của chàng, Nguyệt Lý Hằng Nga mặt mày láu lỉnh nói đùa :
- Bạn cũng được mà thù cũng đượ, lúc này chúng ta đang buồn cần gặp người nào đó cho vui. Thế thì chúng ta cứ theo hướng có tiếng ngâm thơ lần đến xem sao ?
Lý Thanh Hùng trầm tư đáp :
- Nếu xảy ra việc chẳng may thì sao ?
- Thì lúc đó chúng ta sẽ tìm cách đối phó.
Lý Thanh Hùng vốn tánh tò mò, tuy biết kẻ kia võ công cao siêu song chàng cũng muốn biết là ai ? nên gật đầu đồng ý.
Hai người lập tức dùng khinh công tiến thẳng lên núi.
Lúc này gió thổi mạnh thêm, tiếng ngâm thơ lúc này thoạt nhiên im bặt bốn bề chỉ còn lại tiếng gió vù vù.
May nhờ Lý Thanh Hùng đã định sẵn phương hướng nếu không thì đã bị lạc.
Hai người vắt vẻo dắt tya nhau phi thân một lúc đến một quãng đất bằng giữa sườn đồi, Lý Thanh Hùng dừng chân lại nói nhỏ với Nguyệt Lý Hằng Nga :

- Tỷ tỷ ! Tôi đoán chắc kẻ ấy ở đâu chỗ này chúng ta phải bắt đầu đề phóng mới được.
Lý Thanh Hùng vừa dứt lời thì đằng sau có giọng khàn khàn của một lão nhân vang đến :
- Qúy khách từ đâu đến Kỳ Vân Cốc ? Lão phu ở đây chờ đón đã lâu rồi !
Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga đều giật nảy mình quay đầu nhìn lại, nhưng không thấy bóng một người nào cả.
Không lẽ có ma quỷ ?
Ý Tưởng ấy vừa len lỏi vào óc Nguyệt Lý Hằng Nga thì bỗng phía sau đã có một bóng người chớp động, tiếp theo là một tràng cười hô hố !
Lý Thanh Hùng buông tay Nguyết Lý Hằng Nga ra thủ thế.
Trước mặt họ đã có một ông lão đứng sừng sững râu tóc trắng như bông.
Tuy trong đêm tối không nhìn rõ được mặt mày, nhưng Lý Thanh Hùng cũng nhận ra vị lão nhân này mình ốm, khoác một chiếc áo cộc rất mỏng.
Cứ như đêm khuy gió lạnh àm lão mặc áo mỏng như thế thì đã đoán biết nội lực của lão đến bực nào rồi.
Lý Thanh Hùng nghe lão nhân nói đến ba tiếng Kỳ Vân Cốc lòng đã thất kinh, chàng đinh ninh đây là một cao thủ võ lâm ẩn cư rồi ! Nhưng là bạn hay thù ? việc đó chàng chưa thể nào phân biệt được.
Chàng chấp tay thủ lễ, và hỏi :
- Chúng tôi có việc gấp phải qua núi này chẳng may phạm vào quí địa, nếu lão tiền bối không vui xin chỉ đường để chúng tôi từ giã.
Lão nhân đưa hai mắt sáng quắc nhìn vào mặt đôi thanh niên nam nữ như có ý nghi ngờ, và hét :
- Hừ ! Các ngươi tìm lão phu mà đến đây sao lại dối trá như vậy ? Kỳ Vân Cốc tuy không phải là hổ huyệt, nhưng cũng không phải là chỗ để cho ai muốn đến thì đến muốn đi thì đi dễ dàng như vậy.
Lý Thanh Hùng không hiểu lão nhân nói câu ấy là ý gì ? Mặt mày ngơ ngác đứng suy nghĩ.
Lão nhân cười ha hả nói :
- Hôm nay lão phu có rượu ngon, thịt nóng, mời hai vị vào tệ xá cùng nhau đối ẩm cho vui, trời khuy gió lạnh đi đâu cho mệt.
Lời nói nửa mềm nửa cứng khiến cho Lý Thanh Hùng không thể nào nhận ra lão nhân ày thuộc vào hàng nhân vật nào trong giang hồ cả.
Lý Thanh Hùng cúi mặt xuống đất suy nghĩ không đáp.
Lão nhân cười ha hả nói :

- Tiểu tử ! Quả thật ngươi là đứa điên khùng, thiên đàng không đến lại muốn chui vào cửa địa ngục, hãy mau đi theo lão phu nếu có nửa lời từ chối thì "Kỳ Vân Cốc này sẽ là nơi chôn thây của ngươi đấy.
Lý Thanh Hùng vẫn không đáp, chàng đang đăm chiêu suy nghĩ ba tiếng "Kỳ Vân Cốc" mà lão nhân vừa nói lên.
Lão nhân đợi một lúc vẫn không thấy đối phương trả lời, lão tức giận hét to :
- Tiểu tử ! Không lẽ ngươi phải đợi lão phu bắt ngươi đi thì ngươi mới chịu sao ? Ồ Nếu trước năm mười năm thì lã phu vật chết ngươi trước rồi sẽ lý luận sau.
Lão nhân chưa nói dứt lời thì Lý Thanh Hùng bỗng buột miệng hỏi lớn :
- Lão tiền bối ! có phải tiền bối có danh hiệu trong giang hồ là "Vụ Nội Nhị Tổ" không ?
Câu nói của Lý Thanh Hùng làm cho Nguyệt Lý Hằng Nga đứng sau lưng cũng phải giật mình.
Nhưng nét mặt lão nhân vẫn thản nhiên không có chút biến đổi.
Lão nói :
- Tiểu tử ! Ngươi hỏi những câu không đâu, chỉ làm mất thời gian ngươi đã đặt chân đến Kỳ Vân Cốc này tất nhiên đã rõ lão phu là ai rồi cần gì phải hỏi, lão phu chính là một trong "Vụ Nội Nhị To", "Kim Kiếm Sanh" chính là lão phu.
Lý Thanh Hùng bỗng reo lên, cười ha hả :
- Ồ ! Kim lão tiền bối !
Thái độ của chàng khiến cho lão nhân cũng phải ngạc nhiên.
Lão cau mày hỏi :
- Sao ? Ngươi trêu ta đấy ư ?
Lý Thanh Hùng nói :
- Vãn bối họ Lý...
Chàng vừa nói đến đó thì Kim Kiếm Sanh đã tung đơn chưởng lên đánh một đòn qua hông Lý Thanh Hùng.
Vừa đánh, ông vừa hét :
- Thằng súc sanh ! Ngươi tưởng đâu dễ lừa phỉnh ta lắm ư ?
Lý Thanh Hùng thấy đơn chưởng của lão đánh ra vội phóng mình lên dùng chiêu "Lực Địch Ngũ Ngục" để tự vệ.
Chiêu thức này chinh là Không Không Tổ đã truyền thụ cho chàng.
Chưởng phong chàng vừa đánh ra, Kim Kiếm Sanh đã vội thu tay lại cười ha hả nói :
- Ồ ! Ngươi là ái đồ của Không Không lão nhân sao ?
Lý Thanh Hùng nói :

- Kim sư thúc ! Đồ nhi quả là Lý Thanh Hùng đây.
Kim Kiếm Sanh mặt mày tươi lên cất tiêng cười ha hả vang dội cả núi rừng. Lão nói :
- À ! Té ra ngươi là cháu ta ! Nếu ta không thử ngươi một chiêu thì làm sao ta có thể tin được lời nói của ngươi.
Lý Thanh Hùng hỏi :
- Sư thúc ! tại sao sư thúc lại nghi ngờ cháu ?
Kim Kiếm Sanh nói :
- Hừ ! Không nghi sao được ? Nơi Kỳ Vân Cốc này thỉnh thoảng có những bọn hắc đạo đến đây dọ thám tìm chỗ ẩn cư của ta.
Lý Thanh Hùng ngạc nhiên :
- Tại sao ?
- Tiểu điệt ngươi không hiểu được câu chuyện bốn mươi năm về trước.
Thật ra năm nay Kim Kiếm Sanh đã ngoài trăm rồi !
Trước đây bốn mươi năm võ công của ông ta đã đến mức đăng phong tạo cực, cử thế vô song chỉ dùng hai môn “Thái Ty Chưởng” và “Thái Ty Thần Công” làm chấn động võ lâm.
Bình sanh ông ta rất ghét phường lục lâm gian ác vì vậy ông ra tay trừ khử bọn chúng rất nhiều.
Sau đó ân thù chồng chất ông ta quyết bỏ đời, ẩn cư vào nơi Thái Hoa Phong “Kỳ Vân Cốc” để hưởng thú an nhàn.
Trong thời gian này thỉnh thoảng có vài bạn tri kỹ đếm thăm thì thấy ông ta lúc ngồi nơi khe sâu câu cá, lúc đi săn thú trong rừng.
Người đời hầu như đã quên hẳn cái tên của ông ta trên giang hồ.
Tuy nhiên có một số thù nhân của ông vẫn để tâm theo dõi tông tích của ông mà báo thù.
Chúng liên kết với một số ma thủ quyết chờ ngày tái đấu với Kim Kiếm Sanh để trả mới thù xưa.
Trong số những kẻ thù có Độc Nhãn Ma là một người trong hắc đạo lợi hại hơn cả, lão thường cho bộ hạ đi khắp nơi để tìm kiếm chỗ cư ngụ của Kim Kiếm Sanh.
Đã mấy mươi năm bọn tai mắt của Độc Nhãn Ma thỉnh thoảng lần mò đến Kỳ Vân Cốc, nhưng lần nào chúng cũng không lọt khỏi tầm mắt của Kim Kiếm Sanh, vì vậy Kỳ Vân Cốc vẫn còn là một nơi kín đáo để ông ta ẩn cư.
Ấy vậy, tuy Kim Kiếm Sanh đã cố ý xa lánh giang hồ nhưng việc an nguy của bản thân vẫn còn phải đề phòng.
Nếu không Kim Kiếm Sanh đâu có để ý dò xét Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga một cách kỹ càng như vậy.

Nửa năm trước đây Không Không Tổ đã đến thăm và giới thiệu cho Kim Kiếm Sanh biết về đứa đồ nhi của mình là Lý Thanh Hùng vì vậy cuộc gặp gỡ hôm nay làm vui cho Kim Kiếm Sanh không ít.
Về phần Lý Thanh Hùng chàng cũng không kém vui mừng.
Chàng nắm tay Nguyệt Lý Hằng Nga giới thiệu :
- Đây là vị sư thúc của tôi Kim lão tiền bối, bốn mươi năm về trước là một nhân vật lừng danh trong giang hồ.
Nguyệt Lý Hằng Nga cũng đã từng được suy phụ nàng nói qua nên nàng lễ phép cúi đầu bái kiến.
Kim Kiếm Sanh nhìn diện mão của đôi trai gái này khen thầm :
- " Thật là sông dài bể rộng, vũ trụ mênh mông, anh tài trong tương lai không thiếu, ôi ! Ta đã già rồi già rồi ! Thế giới này là thế giới của thiên nhiên hậu bối. Chúng sẽ nối chí ta mà hành hiệp, quét sạch bầy ma ! Vui thay, vui thay !" Nghĩ như thế, Kim Kiếm Sanh chỉ cười ha hả nói :
- Lão phu đã già rồi, chuyện xưa không cần kể lại làm gì, đêm nay gặp được hai vị thiếu niên anh kiệt, lòng lão phu đã vui lắm rồi !
Lý Thanh Hùng sực nhớ đến việc Tiểu Bảo trước đây đã được sư phụ chàng đem đến cho Kim Kiếm Sanh thu làm đồ đệ, chàng vội hỏi :
- Kim sư thúc ! Tiểu Bảo đâu ? Có phải hiện giờ nó là đồ đệ của sư thúc không ?
Kim Kiếm Sanh nghe Lý Thanh Hùng nhắc đến Tiểu Bảo, nhăn mặt lại lắc chiếc đầu bạc như chán ngán một việc gì.
Thật ra Kim Kiếm Sanh còn sợ Vạn Tiểu Bảo hơn những tên ma thủ theo dõi để hại mạng ông ta nữa.
Từ khi Không Không Tổ đem Tiểu Bảo tới đây lão không có một ngày nào được yên tĩnh, thằng quỉ đó đã phá lão đến đau đầu, nhức óc lỡ khóc lỡ cười.
Kim Kiếm Sanh đã trên trăm tuổi rồi mà không lấy vợ đối với con nít lão không ưa gì, nêu không nể mặt Không Không Tổ thì lão đâu chấp nhận món nợ này.
Nghe Lý Thanh Hùng hỏi đến lõa nhăn mặt trả lời :
- Tiểu Bảo ư ? Kỳ Vân Cốc này thiếu chút nữa đã tan tành với tay thằng quỉ nhỏ đó rồi, hiện giờ lão phu phải nhốt nó trong một động đá để nó khỏi phá rối lão phu, các ngươi đến đây cũng là dịp may cho nó đấy.
Dứt lời lão quay lưng lại vừa thoát đi vừa nói :
- Các ngươi hãy theo lão phu đến căn nhà lá này.
Bóng lão lướt đi trong đêm như một vệt khói trắng, có lẽ lão muốn

khảo sát tài nghệ của Lý Thanh Hùng chăng ?
Lý Thanh Hùng biết được lập tức dùng tuyệt thế khinh công nắm tay Nguyệt Lý Hằng Nga đi theo.
Nhưng chàng là một đồ đệ của danh môn chánh phái lấy lễ nghi làm trọng dẫu khinh công chàng có ảo diệu đến đâu chàng cũng không vượt qua mặt vị sư thúc của chàng.
Chàng cứ dắt Nguyệt Lý Hằng Nga theo sau cách Kim Kiếm Sanh sáu bước.
Kim Kiếm Sanh chạy một lúc quay đầu lại, thấy đôi nam nữ thiếu niên vẫn đuổi theo kịp lão ngạc nhiên trổ môn “Bách Không Hư Bộ” chạy nhanh như điện.
Lý Thanh Hùng thầm nhũ :
- “Ông lão này tuy đã già nhưng vẫn còn có tánh háo thắng ! Lời sư phụ nói quả không sai thế thì ta phải làm cho ông này phục ta mới được !” Chàng liền thêm sức dắt tay Nguyệt Lý Hằng Nga phi nhanh hơn.
Như thế chàng vẫn cách Kim Kiếm Sanh chừng bốn năm bước mà thôi.
Chạy một lúc đã hết dãy Kỳ Vân Cốc đến một căn nhà lá.
Kim Kiếm Sanh quay đầu lại thấy đôi thiếu niên nam nữ đã đứng sau lưng ông, ông ta ngửa mặt lên trời vuốt râu cười ha hả nói :
- Ta tưởng Không Không Tổ lão huynh đã nói dóc, nếu hôm nay không gặp đồ đệ của lão huynh thì chắc ta không thể tin được.
Quả nhiên tài năng của hậu bối còn tiến bộ hơn lớp già của chúng ta nhiều. Lão phục rồi ! Hãy lại đây ! Vào nhà này lão phu sẽ giới thiệu qua với mấy vị anh hùng.

Hồi 31
Kỳ Vân Cốc

Kim Kiếm Sanh đưa tay chỉ vào một ngôi nhà lá phía trước mặt nói với Lý Thanh Hùng :
- Đây là nhà của lão phu.
Lý Thanh Hùng trố mắt nhìn đầy vẻ ngạc nhiên, đứng xa nhìn thì ngôi nhà này chỉ là một mái lá nóc nhọn được dựng lên dưới một kẹt núi, không có cửa ngõ gì, bốn bề trống rỗng đằng trước là một khoảng đất rộng độ hai mươi trượng vuông, không một cây cỏ nào mọc ở

trên bãi đất đó rải rác đó đây vài cụm đá nhỏ mà thôi !
Nếu là nhà ở thì thật kỳ lạ ! Nếu là nơi để nghĩ mát thì cũng không đúng.
Nguyệt Lý Hằng Nga không nhịn được khều vai Lý Thanh Hùng nói nhỏ :
- Hùng đệ ! Đừng nghe lời phỉnh phờ của lão đó, tôi xem mái nhà đó đâu phải là chỗ cư ngụ chúng ta nên cẩn thận là hơn.
Nguyệt Lý Hằng Nga nói rất nhỏ nhưng không lọt khỏi tai của Kim Kiếm Sanh. Lão cười ha hả nói :
- Liễu đầu ! Đừng có nói bậy, biệt thự của lão phu sao dám bảo là không phải !
Cứ đợi chút nữa các ngươi sẽ thấy sự thật.
Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga đều kinh ngạc.
Vì lời nói vừa rồi của Nguyệt Lý Hằng Nga thật là một lời nói bất kính đối với một vị võ lâm tiền bối.
Lý Thanh Hùng không biết ăn nói làm sao ? Chàng đành phải gục đầu xuống đất nín thinh, trong lúc đó Nguyệt Lý Hằng Nga mặt mày nóng ran đỏ như thoa son vì e thẹn.
Ba người đếm từng bước một đến gần khoảnh đất trơ trọi kia Kim Kiếm Sanh chỉ vào mấy đống đá để ngổn ngang nói với Lý Thanh Hùng :
- Oa nhi ! Ngươi xem mấy đống đá này không phải là những vật vô dụng chứ ?
Lý Thanh Hùng nghi ngờ, liếc mắt nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga không đáp.
Kim Kiếm Sanh cười ha hả :
- Oa Nhi ! Ngươi không biết là vật gì sao ? Đó là kỳ trận ! Nếu ngươi có gan thì vào thử sẽ biết.
Thật vậy, đây là một kỳ trận mà Kim Kiếm Sanh đã bày ra từ mấy mươi năm nay chưa từng có một ai phá được, kỳ trận đã làm cho mọi người lạc mất phương hướng đi quanh quẩn suốt đêm trong mấy mô đá vẫn không tìm được hướng ra. Có một lần Không Không Tổ đến đây cũng bị lão này thử sức bị lúng túng trong nửa ngày, sau mới nghĩ cách thoát trận được hôm nay lão cũng muốn đùa với hai thiếu niên nam nữ này nữa.
Lúc bấy giờ trời đã tối đen như mực, nhưng nhãn lực của Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga đã đến mức tuyện đỉnh nên trông rõ như ban ngày.
Lý Thanh Hùng chăm chú nhìn sáu cục đá sắp lộn xộn trên sân cắn môi suy nghĩ, Kim Kiếm Sanh thấy trong đôi mắt Lý Thanh Hùng

chiếu ra hai luồng nhãn quang, lão đoán biết chàng đang nghĩ cách phá trận. Kim Kiếm Sanh cười ha hả nói :
- Oa nhi ! Chớ suy nghĩ mất công, tuổi ngươi còn trẻ quá dầu có võ công giỏi đến đâu cũng không thể phá được trận pháp kỳ diệu này đâu !
Mặc dầu Lý Thanh Hùng không hiểu được trận thế nhưng trước lời nói khích của lão, chàng cũng không chịu nổi.
Nguyệt Lý Hằng Nga nói :
- Hùng đệ ! Mặc dù trận thế trình bày chỉ có sáu viên đá thô sơ song chúng ta không thể xem thường, vì Kim Kiếm Sanh đã nổi danh trên giang hồ mấy mươi năm.
Cái tên "Kim Kiếm Sanh Nhị Tổ Chi Nhất" trong Vũ Nội Tam Kỳ ai mà không biết.
Nghe Nguyệt Lý Hằng Nga nói vậy chàng không dám liều lĩnh bèn vận dụng trí thông minh của mình để nhận xét thế nhưng nghĩ mãi cũng không biết thế trận gì và cách phá giải như thế nào, chàng đành lắc đầu thở ra.
Kim Kiếm Sanh thấy thế cười ha hả nói :
- Oa nhi ! Ta xem mồ hôi trán ngươi đã đổ ướt cả rồi, chắc không thể nghĩ ra cách phá trận, đừng miễn cưỡng vô ích, để lão phu dẫn đường vào xem chơi trong đó kỳ lạ lắm hà hà... bình sanh lão phu chỉ thích chơi với những cái kỳ lạ này thôi !
Lý Thanh Hùng cau mày tỏ vẻ không chịu thua nói :
- Kim sư thúc ! Để cháu vào trận này xem thử, xin sư thúc quy định thời gian phá trận.
Kim Kiếm Sanh nhìn vẻ mặt cương quyết của chàng cười lớn :
- Tốt lắm ! Thế mới xứng đáng là truyền nhân của Không Không Tổ chứ ! Lão phu rất hoan nghênh chí khí của ngươi, nhưng phải thoát ra khỏi trận trước khi trời sáng...
Lý Thanh Hùng nói :
- Bây giờ đến sáng còn lâu lắm, cháu không cần thì giờ lâu như vậy !
- Hà hà hà... ngoan lắm ! Và tự phụ lắm ! Nhưng tuổi trẻ không có tánh này cũng không được, lão phu cho ngươi biết một chuyến đây ! Ồ ! Nhưng thôi để ngươi lâm trận rồi hãy nói, bây giờ lão hỏi ngươi có tự tin sức ngươi không ?
Câu hỏi này trúng tim đen của Lý Thanh Hùng khiến lương tâm chàng nó chất vấn:
- "Thanh Hùng ! Trước trận thế huyền bí này ngươi có đủ sức ngươi không ?" Nguy quá ! Chính bản thân chàng cũng không đủ tin rằng có thể phá trận này được hay không ? Chàng lưỡng lự không dứt khoát

trả lời.
Kim Kiếm Sanh hiểu ý, cười ha hả nói :
- Oa nhi ! Nếu muốn thử thì cứ việc vào trận đi, thì giờ không cho phép hoãn đãi như thế được.
- Vâng ! Nếu cháu có thể ra trước khi trời sáng thì sư thúc và Hoa tỷ tỷ làm chứng đấy nhé.
Vừa dứt lời Lý Thanh Hùng bay vụt vào trận.
Bỗng nhiên...
Trước mắt chàng hiện ra hằng ngàn hằng vạn tảng đá to lớn sắp thành hàng có thứ tự, chàng đứng lại lẩm bẩm :
- "Lạ thật ! Lúc nãy ở ngoài trận chỉ thấy vỏn vẹn có sáu viên đá nhỏ xìu thế mà mới vào trận lại biến hóa phi thương như thế này thì biết đâu mà lường ? Rủi mà đánh với kẻ thù gặp trận thế này chắc là tánh mạng ta khó bảo toàn !" Lý Thanh Hùng dò xét tứ phía chỉ có hai con đường, chính giữa hai con đường đó sừng sững một tảng đá to dựng đứng như bức tường. Chàng đoán biết tảng đá này là một giới tuyến còn hai con đường kia là một đường sanh và một đường tử. Chàng còn do dự không biết đi đường nào cho đúng vì nếu đi sai đường thì làm sao thoát ra được, chàng nhìn lại con đường vào lúc nãy thì đã bít không thể quay lại được.
Lý Thanh Hùng xem xét một lúc rồi lẩm bẩm :
- Thôi ! Ta cứ bước liều thử xem sao !
Nói xong chàng bước qua con đường phía trước mặt thì thấy trong ấy bỗng sáng rỡ, chàng vui mừng reo lớn :
- Hay quá ! Thế thì trời đã chỉ đường cho tôi rồi !
Chàng vui sướng chạy nhảy lung tung như một đứa bé, chàng dừng lại ngạc nhiên hét :
- Ủa! Sao vậy?
Thì ra chàng đã trở lại chỗ miệng vào khi nãy, như vậy làm sao chàng không lạnh mình được ?
Lý Thanh Hùng nhìn kỳ trận đứng sững lững không biết hành động thế nào cả.
Nhưng đối với chàng cũng chưa phải hoàn toàn thất vọng vì hai con đường kia đã thử một đường không kết quả, thì con đường kia dĩ nhiên là đúng. Không lẽ còn gì biến hóa hơn nữa sao ?
Lý Thanh Hùng vội vàng chạy vào con đường bên trái, lạ thay vao con đường này cũng sáng sủa như con đường bên mặt. Chàng lẩm bẩm :
- "Chẳng lẽ đường này cũng lại về chỗ cũ sao ?" Chàng tiến tới được mười bước bỗng một tảng đá to ngăn cản giữa lộ, chàng nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ Kim sư thúc lại dùng mưu phỉnh như thế ư ? Không ! Tuyệt đối là không chắc chắn tảng đá này là một cơ quan bí mật gì đây !” Lý Thanh Hùng dư sức đánh nát tảng đá và cũng có thể xê dịch nó đi song làm như thế là phá hoại trận, chàng đành đứng đó tìm kế.
Chàng suy nghĩ mãi vẫn không ra lòng chàng quá nóng nảy vì thời hạn đã quy định hẳn hoi chẳng lẽ đứng đây mãi đến sáng hay sao ? Lý Thanh Hùng bèn vận công lực vào hai tay dùng hai luồng cang khí mò xung quanh tảng đá để xem thử trong ấy có cơ quan gì không ? Đó chính là chỗ thông minh của chàng.
Quả nhiên chưởng phong chạm đủ tứ phía bỗng phát ra một tiếng nổ.
Bốp !...
Tức thì tảng đá to nứt ra làm hai để lộ một đường đi ở giữa vừa con người đi qua.
Lý Thanh Hùng mừng rỡ lúc lắc hai vai băng qua thế là sáu cửa quan chàng đã khám phá được một rồi, còn năm quan kia nếu cũng bố trí như thế thì có thể vượt qua dễ như chơi. Nhưng đó chỉ là ý muốn của chàng mà thôi chớ trận thế kỳ diệu này của Kim Kiếm Sanh đâu có đơn giản như thế được !
Lý Thanh Hùng vừa đi vừa nghĩ chưa được mười bước bỗng nhiên trước mặt chàng hiện lên một bóng đen chớp chớp mấy cái rồi chụp tới, chàng nhìn kỹ thì là một con sâu khổng lồ lông lá gớm ghiếc, chàng bình tĩnh lách nhẹ qua một bên bóng đen kia chụp hụp lướt qua phía sau chàng rồi biến mất.
Tránh khỏi con sâu khổng lồ nguy hiểm ấy chàng lững thong vài bước nữa bỗng trước mặt chàng có một cục đá đang nhào lộn, cục đá này có nhiều khía cạnh hình quả khế, Lý Thanh Hùng đã có kinh nghiệm lần đầu rồi chàng bèn vận công lực vào hai cánh tay cùng hai luồng cang khí ép cục đá kia tức thì nổ lên một tiếng - “Bùng !” Cục đá này bể ra thành nhiều mảnh sắp thành hai hàng dọc hai bên đường chừa một lối đi cho chàng.
Lý Thanh Hùng lẩm bẩm :
- Chỉ còn bốn qua nữa thôi, nếu tình hình cứ khả quan như thế này thì cần gì đến sáng mới thoát ra được ?
Nghĩ như thế chàng quá vui mừng tiến thẳng tới bỗng trước mặt có một viên đá nhỏ cản đường chàng cười khúc khích tự hỏi :
- “Tại sao không dùng tảng đá lớn cản đường mà lại dùng viên đá nhỏ thế kia thì ai mà bước qua không được ? như thế sao gọi là kỳ môn trận ? Không lẽ Kim Kiếm Sanh sắp đặt như thế để chơi cho vui

sao ?” Nghĩ như thế song chàng cũng không ngân ngại cứ mạnh dạn bước qua.
Bỗng ! Chàng co giò ôm đầu gối một lúc mới bớt đau.
Lý Thanh Hùng lấy làm lạ không hiểu tại sao bên trên cục đá kia tuyệt nhiên không thấy vật gì cả mà sao táng vào chân chàng đau đến thế ! Chàng đưa tay đẩy thử tới thì một luồng cang khí cản lại, chàng tin chắc đây là quỉ môn đạo, nếu không sao giữa trên không lại có sức cản phi thường như thế ?
Sự thật chỉ cần Lý Thanh Hùng bình tĩnh dùng cơ trí một tí là có thể khám phá ra ngay, chứ nếu Kim Kiếm Sanh không dùng đến mức đó thì làm sao có thể thành danh trên giang hồ được ?
Lý Thanh Hùng không bước qua được cục đá kia chàng tức giận quá bèn vận khí khắp thân mình phóng mạnh qua, thì than ôi ! Luồng cang lực trên cục đá kia quá mạnh chấn lui chàng bốn năm bước, chàng lảo đảo một lúc rồi mới đứng vững lại.
Lúc bấy giờ Lý Thanh Hùng cảm thấy lạnh mình khâm phục.
Trò chơi này của Kim Kiếm Sanh gọi là “Lục Hộp Thất Tinh Trận” tuy thấy đơn sơ như thế nhưng khó sắp đặt nhất trong các binh thư đồ trận. Lý Thanh Hùng đến quan này là khó nhất trong “Thất Tinh Trận” nếu vượt qua khỏi quan này thì mấy quan kia không thành vấn đề nữa.
Lý Thanh Hùng dòm bên trái, ngó bên phải nhưng không tìm ra cách khám phá, chàng đành ngồi bệt xuống đất suy nghĩ.
Bỗng chàng đứng dậy reo to :
- Được rồi ! Được rồi !
Vừa dứt lời chàng vận lực vào cục đá một chưởng thọat nghe “boong” một tiếng lóe ra một tia hào quang sáng rực, chàng bị chấn lui ra xa hơn một trượng cả bàn chân tê buốt mà cục đá vẫn trơ trơ như cũ không xê dịch tí nào.
Chàng ngồi ôm bàn chân thầm than - “Thôi thế này là tuyệt vọng, ta không thể vượt qua quan này !” Bỗng lương tâm chàng kêu gọi - “Lý Thanh Hùng ơi ! ngươi mang một thân kỳ học, mà không động đậy được một viên đá nhỏ thế kia, thì còn mặt mũi nào nhìn ai nữa ?” Lý Thanh Hùng đứng dậy vận công lực đánh vào chân đá một chưởng, viên đá kia nghiêng qua một phía, để lộ một cái hang vừa một người chui vào. Chàng vui mừng muốn nhảy qua bỗng chàng thấy một ánh sáng nên dừng chân lại, chàng khám phá ra một tấm gương, lúc bấy giờ chàng mới biết tấm gương này đã tạo ra một luồng khí quang cản trở chàng.
Lý Thanh Hùng bèn gỡ tấm gương dưới hang ra thì thấy hang này

ăn thông qua đến bên kia chàng đoán biết hang này là con đường ra trận. Chàng không ngần ngại gì nữa chui ngay vào hang.
Trong hang có một con đường nhỏ vừa đủ một người đi. Chàng đi được một lúc có một tấm bảng viết một dòng chữ đỏ :
- "Từ đây ra trận phía trước không có gì lạ" Lý Thanh Hùng đọc mấy chữ trên tấm bảng vui sướng như bay lên trời. Chàng đi riết một lúc thì trước mặt có một cái hang. Chàng vịn thang nhảy lên trên mặt đất thì trước mặt chàng có Kim Kiếm Sanh và Nguyệt Lý Hằng Nga đang đứng đó.
Lý Thanh Hùng sửng sốt vì chính nơi đây là chỗ chàng đang nói chuyện khi nãy, chàng không hiểu tại sao mình đi tới mà lại trở về chỗ cũ, thì bảo sao chàng không ngạc nhiên ?
Lý Thanh Hùng đang ngạc nhiên suy nghĩ, bỗng Kim Kiếm Sanh cười ha hả nói :
- Hùng nhi thật là tài tình ! Ngươi là kẻ duy nhất có thể phá được kỳ trận này trong một thời gian ngắn hà...hà....
Lý Thanh Hùng được Kim Kiếm Sanh khen ngợi, chàng không biết nói sao, vì thật ra chàng chỉ gặp may mà thôi.
Nguyệt Lý Hằng Nga bước qua nói với Lý Thanh Hùng :
- Hùng đệ ! Bản lãnh của Hùng đệ thật là cao, khi nãy tôi đã cá với Kim lão tiền bối, như vậy là tôi được thắng cuộc rồi. Hùng đệ làm sao phá được kỳ trận này nói cho tôi nghe thử ?
Lý Thanh Hùng đáp :
- Tôi ra được chỉ gặp thời mà thôi ! Trong trận thật là huyền diệu, nếu không có trời giúp thì một đời cũng chưa chắc đã ra được đừng nói đến sáng. Dù tôi ra được, tôi cũng không thể không phục kỳ học của Kim sư thúc.
Kim Kiếm Sanh nghe chàng nói vuốt râu cười hề hề...
- Được rồi ! Cháu đừng nói kháy lão phu nữa trò chơi này đâu có thể kể là kỳ học được ? À lúc nãy lão phu muốn nói một chuyện nhưng chưa nói, cháu có nhớ không ?
- Vâng ! Cháu còn nhớ !
Nguyệt Lý Hằng Nga đành nói :
- Kim lão tiền bối bảo sư phụ của Hùng đệ đã bị khốn một đêm trong trận này, mãi đến sáng mới ra được, tôi cho Hùng đệ thật tài đấy !
Lý Thanh Hùng lắc đầu :
- Điều đó khó tin ! Gia sư rất thông suốt về trận pháp thì làm gì có thể như thế được ?
Kim Kiếm Sanh nói :
- Cháu có thể vượt qua trận này một cách dễ dàng như vậy cháu có

biết trận này gọi là gì không ?
Lý Thanh Hùng không biết trả lời làm sao vì sư phụ chàng chưa dạy đến trận này.
Tuy nhiên có một lần chàng được nghe nói qua, Lý Thanh Hùng ôn lại những sự việc đã gặp trong trận suy nghĩ một lúc, chàng đáp :
- Giống như "Thất Tinh Trận".
Nói dứt lời chàng vội nghĩ "Sai rồi sáu cục đá mà sao mình gọi là thất tinh ?" Kim Kiếm Sanh cười ha hả :
- Cháu chỉ đoán đúng một nửa thôi ! Và chỉ trúng một nữa với cái tên trận thôi, còn nội dung thì hòan tòan khác với "Thất Tinh Trận". Đây chính là "Lục Hộp Thất Tinh Trận".
Lý Thanh Hùng nghe nói rùng mình, vì thuở nay chàng chưa từng nghe danh trận này. "Lục Hộp" là "Lục Hộp" mà "Thất Tinh" là "Thất Tinh", chớ đâu có "Lục Hộp" mà lại thêm cái "Thất Tinh" nữa. Kim sư thúc nói đùa chăng ?
Chàng không tin, ra vẻ nghi ngờ, Kim Kiếm Sanh đóan biết lão nói :
- Oa nhi ! Ngươi nghi lắm sao ? Nhưng ta cũng không trách, vì các võ lâm cao thủ cũng đều không hiểu. Bởi vì lão phu hỗn hợp hai trận "Lục Hộp" và "Thất Tinh" làm một.
Nhưng vào trận dùng cách "Thất Tinh" phá trận thì hòan tòan thất bại, còn nếu dùng cách phá trận "Lục Hộp" mà đem áp dụng thì lại càng nguy khốn nữa.
Lão im lặng một lát rồi tiếp :
- Tại sao cháu không hiểu sự hỗn hợp này mà chỉ dùng nửa thì giờ quy định mà có thể ra được. Ta nghi lắm hãy nói thử, làm cách nào mà ra nhanh thế ?
Lý Thanh Hùng mỉm cười :
- Đó là một cái may hy hữu !
Chàng đem câu chuyện trong trận nói ra từ đầu đến cuối cho Kim Kiếm Sanh nghe không dấu tí nào cả :
Lão nói :
- Bị lâm trận mà bình tĩnh kiên trì như thế thật đáng bực anh hùng!
Kim Liếm Sanh lộ vẻ vui sướng bảo :
- Thôi !Ta hãy về gấp để khách đợi lâu họ trách móc thì nguy.
Nói xong lão dẫn Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga chạy thẳng về phía trước, chẳng bao lâu trước mặt đã hiện ra một cái nhà tám góc Kim Kiếm Sanh vừa chỉ vừa nói :
- Đó là chỗ ở của lão phu xin mời vào !
Lý Thanh Hùng thấy cái nhà này ba phía toàn là lỗ thông hơi còn một bên là vách núi thì làm sao vào được nên cùng với Nguyệt Lý Hằng

Nga đứng sững.
Kim Kiếm Sanh thấy thế cười đắc chí, lão chạy đến chân núi giơ tay chận một cái, vách núi kia lùi ra để lộ một cái hang Kim Kiếm Sanh nói lớn :
- Xin mời !
Dứt lời lão chạy vào trước hai người nối gót theo sau, mới vào đến miệng hang bỗng từ trong bốc ra một khí lạnh phi thường. Chàng nhổ bãi nước miếng ra lập tức đông thành tuyết, khí lạnh thấu xương, hai người cảm thấy rùng mình :
Bước vào trong thì bỗng sáng rực, cây kim rớt xuống đất cũng có thể thấy được.
Lý Thanh Hùng bèn vận nội công kháng lạnh, một lát sau thân nhiệt tăng lên, trong người ấm lại và không còn cảm thấy lạnh nữa, còn Nguyệt Lý Hằng Nga vì nội công còn kém nên vẫn còn bị lạnh.
Tại sao trong hang núi mà lại lạnh như vậy ?
Vì núi này tên là “Dê Kỳ Vân” nơi đây tuy là ngọn núi nhưng so sánh với những ngọn núi cao tứ phía thì đây là một cái hố sâu nên quanh năm suốt tháng lúc trời nóng nực ở đây cũng lạnh lẽo như mùa đông.
Kim Kiếm Sanh muốn lựa chọn nơi này vì cần luyện tập một môn thần công luôn luôn nằm trên tuyết mà không biết lạnh.
Kể từ khi lão ẩn cư ở hang này đã ngòai bốn mươi năm. Trong thời gian đó, nội công của lão lên một bực khác ca, bình thường lão chỉ mặc một chiếc áo mỏng. Ta thử nghĩ một người đã tập luyện đến độ không còn biết lạnh, nóng thì nội công thâm hậu biết bao nhiêu ?
Hai người càng vào trong thì cảm thấy như lạc vào động thiên thai, tất cả đều kỳ lạ và đẹp đẽ hình như tạo hóa đã sắp đặt nơi này cho một vị tiên trú ngụ.
Dưới chân là đá cẩm thạch hai bên có những tảng kim cương nằm trong những cụm đóa hoa chói lói. Tất cả đều do thiên nhiên kiến tạo. Tuyệt đối không thể do bàn tay Kim Kiếm Sanh làm ra được !
Sự suy nghĩ của Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga rất đúng, chính nơi đây dù cho thần tiên cũng không thể tạo tác nên khi Kim Kiếm Sanh đến đây thì đã có sẵn như thế rồi lão chỉ cần làm thêm một cáii nhà tám góc ngòai cửa hang mà thôi.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 32
Giải Độc

Kim Kiếm Sanh dẫn hai người luồn lách qua mấy khúc quanh, rồi trỏ tay chỉ về phía trước :
- Tới rồi ! Đây là phòng khách của ta !
Sau khi đẩy cánh cửa, Kim Kiếm Sanh chỉ tay vào trong nói với lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga :
- Mời vào !
Ly Thanh Hùng còn ái ngại vì trong phòng còn có người lại ï !
Kim Kiếm Sanh cười ha hả :
- Đều là người nhà cả ! Oa nhi ! Ngươi không biết người này là ai sao ?
Lý Thanh Hùng lễ phép thưa :
- Tiểu điệt chưa từng gặp mặt.
- Hì...hì...! Đây là đồ đệ của Mai Hoa Thần Kiếm Vương Diệu Huyền.
Lý Thanh Hùng "ồ"một tiếng :
- Hạnh ngộ ! Hạnh ngộ !
Người ngồi trong phòng khách cũng nhìn Lý Thanh Hùng với nét mặt buồn buồn.
Kim Kiếm Sanh giới thiệu :
- Đây là Lý Thanh Hùng, đồ đệ của Không Không Tổ, còn vị nữ hiệp này là ái đồ của Thiên Sơn Thần Ni.
Người khách lạ ngồi trong phòng chính là Lạc Biên Sư Cửu Thăng trong Điểm Thương Tam Kiếm.
Lạc Biên Sư Cửu Thăng nghe giới thiệu, vội đứng dậy mừng rỡ tỏ vẻ thân mật :
- Hùng đệ ! Lâu nay tôi có nghe danh, nhưng hôm nay mới được gặp.
Lý Thanh Hùng nóng lòng hỏi tin tức Mai Hoa Thần Kiếm :
- Sư huynh ! Tại sao sư huynh lại có mặt nơi đây ! Còn lệnh sư đâu ?
Cửu Thăng buồn bã đáp :
- Chúng tôi nghe được sư phụ đến Huỳnh Long Sơn, nên theo đến đó thì xảy ra một tai nạn khủng khiếp do bà yêu tóc trắng gây nên. Nếu chúng tôi không đến kịp thì có lẽ sư phụ chúng tôi đã tan xác rồi.
Lý Thanh Hùng kinh ngạc :
- Sự việc xảy ra thế nào ? Mai Hoa Thần Kiếm lão huynh cũng có ở đây ư ?
Cửu Thăng nói :
- Câu chuyện rất dài dòng, sau này có dịp rảnh rỗi tôi sẽ kể lại. Hiện giờ sư phụ chúng tôi đang lâm bệnh nằm ở Kỳ Vân Cốc này.
Nguyệt Lý Hằng Nga nghe nói sững sờ :
- Oài ! Tại sao đã bị thương mà lại đến đây được ! Độc Gai Mai Quế

quả là một người độc ác.
Lý Thanh Hùng nóng lòng :
- Mai Hoa Thần Kiếm đã có ở đây, vậy xin cho phép chúng tôi đến viếng.
Cửu Thăng là đồ đệ của Mai Hoa Thần Kiếm thấy Lý Thanh Hùng còn trẻ, định gọi là Hùng đệ, nhưng thấy Lý Thanh Hùng lại gọi sư phụ mình là lão huynh nên đổi ngay cách xưng hô :
- Hùng thúc thúc ! Sư phụ tôi đang mê man bất tỉnh, mấy bữa nay nhờ Kim lão tiền bối dùng nội công chữa trị mới giữ được thể xác, nếu không thì đã không còn.
Dứt lời, Cửu Thăng bước ra khỏi cửa, đưa Lý Thanh Hùng va øNguyệt Lý Hằng Nga đến phòng bệnh.
Kim Kiếm Sanh cũng nối gót theo sau, cất giọng trầm trầm nói :
- Mai Hoa Thần Kiếm Vương lão bị trúng độc rất nặng. Nếu không nhờ có nội công thâm hậu thì hôm nay đã tiêu ra nước rồi. Ta tuy có thể giữ được bệnh tình song cứu cho khỏi bệnh quả là chuyện mong manh.
Lý Thanh Hùng cảm thấy lòng đau nhói lên. Nếu vạn nhấtø Mai Hoa Thần Kiếm có mệnh hệ nào thì mất đi một kẻ giúp chàng trên bước đường hành hiệp.
Kim Kiếm Sanh quay lại bảo Cửu Thăng :
- Ngươi ở đây trông chừng nhà cũng được, để ta đưa hai vị thiếu niên này đến phòng bệnh của lệnh sư cho.
Cửu Thăng tuân lời, quay gót trở lại nói :
- Được ! Hùng thúc thúc đến đó đã có sư đệ của tôi là Giang Nhất Phi đang săn sóc cho sư phụ tôi.
Lý Thanh Hùng gật đầu, theo chân Kim Kiếm Sanh rẽ qua mấy hốc núi đi vào.
Chẳng bao lâu đã đến một căn phòng nhỏ Kim Kiếm Sanh xô cửa dẫn hai người vào trong.
Trong phòng có một người đang ngồi trên chiếc ghế, vẻ mặt âu sầu đau khổ.
Người này chính là Giang Nhất Phi đồ đệ thứ hai của Mai Hoa Thần Kiếm.
Trước mặt Giang Nhất Phi là một chiếc giường trên chiếc giường có một bệnh nhân trùm khăn kín mít, nằm yên không cử động.
Tuy chưa thấy mặt Lý Thanh Hùng cũng đã đóan biết bệnh nhân nằm trên giường đó chính là Mai Hoa Thần Kiếm, và bệnh tình đã đến mức trầm trọng không còn có cách chữa được nữa.
Lý Thanh Hùng nhẹ bước đến bên giường, lễ phép chào Giang Nhất

Phi, sau khi hai bên được Kim Kiếm Sanh giới thiệu cho biết lai lịch, cả hai đều tỏ vẻ thân mật trong đau khổ.
Không đợi Giang Nhất Phi hướng dẫn, Lý Thanh Hùng đưa tay giở tấm chăn đang đắp Mai Hoa Thần Kiếm ra.
Một cảnh tượng hãi hùng đập vào mắt chàng.
Toàn thân Mai Hoa Thần Kiếm đều lở ra, và chảy nước vàng !
Trên khuôn mặt của lão kỳ nhân cao thủ này có nhiều vết nứt rạn như muốn rữa thịt.
Một mùi hôi xông lên rất khó chịu.
Lý Thành Hùng thở dài, đắp chăn lại như cũ, rồi hỏi nhỏ Kim Kiếm Sanh :
- Kim lão tiền bối ! Đây là thứ độc gì mà lợi hại thế. Trong thiên hạ không có cách nào chữa được thứ độc đó sao ?
Kim Kiếm Sanh không đáp, chỉ lắc đầu tỏ vẻ chán nản.
Trong phòng im lim !
Bầu không khí nặng nề như những con tim của kẻ đứng quanh giường bệnh !
Cái nguy cơ chết chóc như hiện rõ trong tâm trí của mọi người, mặc dầu không ai dám nói ra !
Nguyệt Lý Hằng Nga nét mặt thẫn thờ, chốc chốc lại nhìn Lý Thanh Hùng như hy vọng ở con người kỳ nhân ấy có phát sinh ra được cái gì mời lạ làm đảo ngược tình thế chăng.
Mặt Lý Thanh Hùng tái mét không thay đổi, đôi mắt chàng đăm chiêu nhìn xuống đất.
Nhưng trong vẻ đăm chiêu ấy chỉ có Nguyệt Lý Hằng Nga thông cảm được. Nàng biết trong đầu của Lý Thanh Hùng lúc này đang quay cuồng đảo lộn.
Bỗng đôi mắt chàng sáng rực lên !
Nguyệt Lý Hằng Nga thở hổn hển, như mừng như lo :
- Hùng đệ ! Việc gì thế ?
Lý Thanh Hùng ngước mặt nhìn mọi người nói :
- Tôi tìm ra được một tia hy vọng.
Kim Kiếm Sanh trố mắt nhìn chàng :
- Hy Vọng gì ?
- Hy vọng có thể giải độc được cho Mai Hoa lão huynh !
Bao nhiêu con mắt đổ dồn vào chàng.
Giang Nhất Phi đứng dậy hỏi vội :
- Cách gì ?
Lý Thanh Hùng không đáp, quay lại hỏi Kim Kiếm Sanh :
- Sư thúc ! Tiểu Bảo hiện giờ ở đâu ?

Câu hỏi ấy làm cho mọi người ngơ ngác, không hiểu sao lý Thanh Hùng thình lình lại hỏi đến Tiểu Bảo. Chẳng lẽ thằng quỉ nhỏ đó lại có thể giải nổi độc ở trên mình của Mai Hoa Thần Kiếm sao !
Qua một phút ngạc nhiên, Kim Kiếm Sanh đáp :
- Thằng quỉ nhỏ ấy phá phách lắm, bị ta nhốt vào hang đá rồi :
- Nhốt vào hang đá ?
- Phải ! Để cho nó bỏ cái tánh ngông cuồng của nó đi :
Lý Thanh Hùng "ồ"một tiếng :
- Kim lão tiền bối có thể thả nó ra trong chốc lát được Không ?
- Được ! Nhưng để làm gì ?
- Phải có một hy vọng cứu được Mai Hoa Thần Kiếm.
Mọi người như muốn cười to lên ! Một đứa con nít mới có chín tuổi mà có thể giải được độc nguy hiểm nhất trong thế gian sao ?
Nguyệt Lý Hằng Nga tuy đã hiểu Lý Thanh Hùng nhiều, nhưng hòan cảnh này nàng cũng không khỏi nghi ngờ.
Nàng nhìn Lý Thanh Hùng nói :
- Hùng đệ ! Đệ vẫn tĩnh trí đấy chứ ?
Lý Thanh Hùng nét mặt nghiêm trang đôi mắt sáng rực, không tỏ ra chút gì mất trí cả.
Nhìn vào thái độ của chàng, Kim Kiếm Sanh không thể xem thường được, vội bước ra ngòai hang đá, mở cưa gọi Tiểu Bảo vào.
Lúc này Nguyệt Lý Hằng Nga se sẽ bước đến bên Lý Thanh Hùng hỏi nhỏ :
- Hùng đệ ! Quả thật Tiểu Bảo có thể giải được độc trên mình Mai tiền bối sao ?
Lý Thanh Hùng khẽ gật đầu đáp :
- Không chắc lắm, nhưng đây là một tia hy vọng.
- Hy vọng gì ?
Nguyệt Lý Hằng Nga vừa hỏi đến đấy thì bên ngòai một già một trẻ đã xăm xăm bước vào.
Đó là thầy trò Kim Kiếm Sanh.
Tiểu Bảo mới vào tới cửa, chợt thấy Lý Thanh Hùng nó mừng quá nhảy chồm tới ôm chàng và la lên rối rít :
- Hùng thúc thúc ! Sao thúc thúc cũng đến đây ! Cháu nhớ thúc thúc gần chết.
Vì lâu ngày mới gặp lại Lý Thanh Hùng nên Tiểu Bảo mừng đến chảy nước mắt.
Nhất là từ khi nó điến Kỳ Vân Cốc này, thường ngày bị Kiêm Kiếm Sanh rầy la quở mắng, mỗi việc đều trách phạt như vậy tâm lý một đứa con nít làm sao khỏi tủi hờn.

Sư phu càngï khắt khe, Tiểu Bảo càng thương mến nhớ nhung Lý Thanh Hùng.
Nay gặp được thật chẳng khác như tình mẫu tử tương phùng. Tiểu Bảo ôm chặt Lý Thanh Hùng như sợ phải chia cách lần nữa.
Lý Thanh Hùng cũng ôm chặt Tiểu Bảo và thông cảm nỗi lòng của nó, nên vỗ nhẹ vào vai an ủi :
- Bảo điệt ! Nam nhi chi chí, việc rèn luyện bản thân là quan trọng. Hôm nay gặp mặt chú, lẽ ra phải vui chứ sao lại buồn ?
Tiểu Bảo gượng làm vui, lau nước mắt nhỏen một nụ cười, nhưng đôi mắt còn đỏ hoe.
Tình cảm của nó khiến Kim Kiếm Sanh cũng phải động lòng thương. Ông ta hồi tưởng lại thái độ khắt khe của ông đối với Tiểu Bảo từ trước đến nay mà hối hận.
Lý Thanh Hùng hỏi Tiểu Bào :
- Bào điệt ! Cuốn “Tiên Vân Tử Bí Cấp” cháu còn cất đấy chứ ?
Tiểu Bảo gật đầu :
- Có, có !
Vừa nói nó vừa thò vào bụng lấy ra một quyển sách đưa cho Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng tiếp lấy, mở ra xem rất mau.
Kim Kiếm Sanh thấy sách lạ cũng cùng với Lý Thanh Hùng châu đầu lại xem.
Mới thoáng qua, nét mặt Kim Kiếm Sanh đã kinh dị, đây là báu vật của Tiên Vân Tử người mà ông hằng kính phục, chẳng hiểu sao bí tập của ông lại lọt vào tay tên tiểu đồ này.
Ông cười ha hả nói :
- Vương lão Thủ quả nhiên gặp may rồi! Ta không ngờ quyển bí thư kỳ dược này lại lọt vào tay thằng quỉ nhỏ đó, như vậy trời không nỡ tuyệt mạng người hiền.
Lý Thanh Hùng lật mau đến phần nói về ngoại thương trong nhóm “Thiên Hạ Kỳ Độc” xem một lúc chàng không tìm thấy chỗ nào nói đúng như bệnh của Mai Hoa Thần Kiếm cả, chàng nóng lòng đưa mắt nhìn Kim Kiếm Sanh. Nhưng ông lão này vẫn đang say sưa theo dõi những kỳ bí trong sách quên cả việc tìm phương thuốc trị liệu cho Mai Hoa Thần Kiếm.
Lý Thanh Hùng không chờ được hỏi :
- Kim sư thúc! Sư thúc đã tìm ra chưa ?
Kim Kiếm Sanh tâm hồn vẫn say mê trong bí tập không để ý đến câu hỏi của Lý Thanh Hùng chỉ thấy ông ta gật đầu nói một cách mơ màng :

- Cái gì? Ồ! Chưa chưa! Có lẽ ở bài sau...
Sự thật Kim Kiếm Sanh đâu có tìm, chỉ vì thuận miệng ông ta đáp như thế mà thôi.
Câu hỏi này của Lý Thanh Hùng làm cho ông ta sực tỉnh, lần này tuy mới để ý đến việc tìm phương thuốc trị thương. Qua một lúc, Kim Kiếm Sanh reo to :
- Ồ! Đây rồi! Tìm ra rồi !
Lý Thanh Hùng dò theo tay chỉ của lão đọc bài chữa thương ấy, nhưng chàng thất vọng vì thấy thứ độc ghi trong sách không giống với thứ độc đang phát hiện trên mình Mai Hoa Thần Kiếm chàng hỏi :
- Cháu thấy nhưng không phải mà !
Kim Kiếm Sanh gật gật đầu nói :
- Đúng đấy! Không sai đâu ! Đây chính là thứ "Kim Tuyến Trùng Độc", thứ trùng độc này bỏ vào trong rượu mắt khó thấy được Vương lão thủ mắc phải thứ độc này không sai.
Lý Thanh Hùng nghĩ rằng Kim Kiếm Sanh là một tiền bối võ lâm, kinh nghiệm hiểu biết đã nhiều, ông đã nói ra tất đúng nên chàng trầm giọng hỏi :
- Nếu quả đó là "Kim Tuyến Trùng Độc" thì thuốc đâu mà chữa ? Theo trên bí tập thì cần phải có "Hoa Trúc" và "Thấu Cốt Thảo" hai vị thuốc này biết tìm ở đâu.
Kim Kiếm Sanh đờ người một lúc rồi nói :
- "Hoa Trúc" thì lão phu ở đây cũng có mấy cây, nhưng "Thấu Cốt Thảo" thì thật khó kiếm.
Nguyệt Lý Hằng Nga hỏi :
- Thứ cỏ ấy tại sao quí như vậy ?
Kim Kiếm Sanh đáp :
- Theo lão phu được biết thứ cỏ này một trăm năn chỉ nở hoa một lần. Hoa nở xong cây đó khô đi và chết bây giờ trong võ lâm ngòai bà yêu tóc trắng không nghe ai tìm ra được thứ cỏ ấy.
Lý Thanh Hùng nghe nói nhớ lại việc chàng và Nguyệt Lý Hằng Nga đã giết Độc Gai Mai Quế.
Chàng thầm tiếc :
- Nếu ta biết Mai Hoa Thần Kiếm bị độc như thế này thì ta khoan giết bà già độc ác đó đã. Bây giờ bà già độc ác đã chết biết lấy đâu ra thứ cỏ ấy, ồ ! thế thì mạng sống của Mai Hoa Thần Kiếm xem như đã tuyệt rồi.
Nguyệt Lý Hằng Nga lo lắng xen vào hỏi :
- Trừ "Thấu Cốt Thảo" ra còn thứ kỳ dược nào có thể giải được chất độc trên người Mai tiền bối không ?

Kim Kiếm Sanh nói :
- Có ! Nhưng thứ tiên quả đó cũng khó kiếm không thua “Thấu Cốt Thảo”.
- Tiên quả gì ?
- “Thiên Sơn Tuyết Liên” !
- Phải !
- Ồ ! Sư phụ tôi có hơn mười mấy hột.
Nàng đứng phắt dậy ! Nhưng lóang mắt, mặt nàng lại buồn bã, lẩm bẩm :
- Nhưng từ đây đến Thiên Sơn hơn ngàn dặm, khứ hồi phải mất ít nhất một tháng, còn bệnh của Mai tiền bối đang gất rút nay mai.
Câu nói của nàng làm mọi người vừa mừng lại vừa thất vọng.
Thật vậy, một khỏang không gian cách xa ngàn dặm, dù là kẻ có thuật khinh công cao siêu đến đâu cũng phải mất một tháng mới đi về kịp. Như thế bệnh tình của Mai Hoa Thần Kiếm làm sao chịu nổi trong khỏang thời gian này.
Mọi người đều cúi gầm mặt xuống hơi thở nặng nề.
Im lặng !
Cái im lặng của những kẻ thúc thủ đầu hàng trước một việc quá khó khăn.
Lý Thanh Hùng miên man suy nghĩ, đôi mắt dính liền trên mặt đất, Nguyệt Lý Hằng Nga thỉnh thỏang liếc nhìn chàng như thăm dò chàng lẩm bẩm :
- Không biết “Hàn Vân Thạch Sàng” có thể trị được độc không ?
Chàng nghĩ mông lung như thế là vì trước đây Đặng Thu Huệ bị thương cũng nhờ “Hàn Vân Thạch Sàng” mà chữa khỏi, nghĩ đến “Hàn Vân Thạch Sàng” thình lình chàng lại nhớ đến một chuyện khác nên gọi lớn :
- Bào điệt ! Cháu có cất hộp “Vạn Linh Đọat Mạng Đơn” đấy không ?
Tiểu Bảo ứng tiếng đáp :
- Có có !
Rồi không đợi Lý Thanh Hùng hỏi, nó thò vào bụng lấy ra một cái hộp trao cho Lý Thanh Hùng.
Nó đối với Lý Thanh Hùng hòan tòan tin cậy, xem Lý Thanh Hùng như một bà mẹ.
Nó còn yêu mến Lý Thanh Hùng hơn ông nội và sư phụ của nó nữa.
Lý Thanh Hùng mở hộp, trút ra ba viên “Vạn Linh Đọat Mạng Đơn” rồi trả hộp thuốc lại cho Tiểu Bảo.
Chàng trao ba viên linh đơn cho Giang Nhất Phi và nói :
- Đây là “Vạn Linh Đọat Mạng Đơn” của Tiêu Vân Tử để lại. Tuy

không phải là thuốc trị độc, nhưng chắc có hy vọng tạm thời giữ lại sinh mạng của Mai lão huynh, giờ đây không còn cách gì hơn nữa. Nếu giữ được mạng sống thì chúng ta sẽ có thừa thời gian để tìm thuốc.
Giang Nhất Phi đưa tay nâng ba viên linh dược, lòng hết sức cảm động. “Vạn Linh Đoạt Mạng Đơn” là linh dược mà Lý Thanh Hùng để ra ba viên cứu mạng Mai Hoa Thần Kiếm thì lòng hào hiệp của Lý Thanh Hùng còn gì bằng hơn nữa mối tình của Lý Thanh Hùng đối với Mai Hoa Thần Kiếm quả đã tuyệt thâm.
Giang Nhất Phi từ từ bước điến bên giường bệnh, giở mềm bỏ ba viên thuốc vào miệng Mai Hoa Thần Kiếm.
Linh dược biến thành nước tan vào bụng nạn nhân, Giang Nhất Phi đắp mềm lại như cũ, rồi bước ra ngòai.
Kim Kiếm Sanh thấy câu chuyện bất ngờ, cùng một lúc mà trên mình thằng bé có đủ sách quí và thuốc hay, ông hỏi Tiểu Bảo :
- Kỳ lão bí tập do đâu ngươi có ?
Tiểu Bảo lâu nay nghịch ngợm bị Kim Kiếm Sanh rầy la quở trách tuy nhiên nó lúc nào cũng giữ đại kính mến sư phụ.
Nghe hỏi nó liền đặt gối thưa :
- Có một vị lão tiền bối tặng cho.
Lý Thanh Hùng xen vào nói thêm :
- Thưa Kim sư thúc ! Vị tiền bối đó tức là “Y Aản Tiên Vân Tử” vãn bối và Tiểu Bào duyên may mới gặp.
Đọan chàng đem câu chuyện đã xảy ra trước đây tại “Tiên Vân Động” kể lại, ai nghe xong câu chuyện này cũng hớn hở khen thầm giữa lúc ấy, bỗng trong phòng phát ra một mùi hôi lại thường.
Giang Nhất Phi nhăn mặt la lên :
- Ồ ! Hình như tinh độc phát ra !
Ai nấy đều biết là hơi độc trong người của Mai Hoa Thần Kiếm phát xuất nên lập tức vận nội công chống lại, không để cho hơi độc ấy xâm nhập vào cơ thể chẳng mấy chốc hơi độc xông ra mù mịt cả căn phòng.
Giang Nhất Phi vì công lực còn kém nên chịu không nổi phải ngất xỉu, Lý Thanh Hùng liền lấy một viên “Thái Thanh Đơn” và một viên “Diệt Độc Đơn” của sư phụ chàng bỏ vào miệng của Giang Nhất Phi.
Tiếp đó hơi độc mỗi lúc phát ra càng thêm dữ dội nay Tiểu Bảo lúc này cũng không còn chịu nổi, lắc lắc cái đầu tỏ cử chỉ bất lực.
Lý Thanh Hùng thấy vậy lẹ tay kéo nó đến gần, dùng bàn tay mặt áp lên mạng môn huyệt của nó, rồi dùng “Cang Nguyên Khí Công” truyền qua làm cho nó bình thường trở lại.

Trong lúc mọi người đang vận công chống độc thì bỗng bệnh nhân khoác mền ra, và dưới đất chảy đọng một vũng nước tanh hôi không thể tả.
Biết rằng linh dược đã tống độc ra ngòai, Kim Kiếm Sanh mừng rỡ chạy đến dùng ngón tay điểm vào "Cự Linh Nguyệt" của Mai Hoa Thần Kiếm.
Tiếp đó, ông vận công lực, dùng cả hai tay từ từ đẩy các đại huyệt trong người bệnh nhân.
Mọi người đều trố mắt nhìn Kim Kiếm Sanh thấy nét mặt ông ta uy nghi, đôi mắt sáng quắc chứa đầy hy vọng.
Qua một lúc, Kim Kiếm Sanh gọi Lý Thanh Hùng bảo :
- Hùng nhi ! Hãy trao cho ta một viên "Vạn Linh Đọat Mạng Đơn" và một viên "Thái Thanh Đơn" Tiểu Bảo không đợi Lý Thanh Hùng hỏi, đã thò tay vào lấy "Vạn Linh Đọat Mạng Đơn" trao ra.
Lý Thanh Hùng lấy thêm "Thái Thanh Đơn" trao cho kim Kiếm Sanh để phụ thêm cho bệnh nhân.
Lúc này khí độc trong phòng đã bớt dần, Lý Thanh Hùng lấy hẳn tấm chăn trên mình Mai Hoa Thần Kiếm ra, và xem xét sắc diện thì thấy lúc này nét mặt Mai Hoa Thần Kiếm đã tươi hơn lúc nãy, như thế tức là có hy vọng cứu sống.
Chàng đút hai viên linh đơn vào miệng Mai Hoa Thần Kiếm xong đã nghe Kim Kiếm Sanh nói :
- Hùng nhi ! Hãy mau giúp ta giải huyệt "Cốt Hương" cho lão huynh để đem hết chất độc còn trong nội tạng ra ngòai.
Lý Thanh Hùng đâu dám bê trễ, đưa tay điểm vào huyệt "Cốt Hương" của Mai Hoa Thần Kiếm.
Tay chàng vừa chạm vào huyệt đạo thì bệnh nhân "rên" lên một tiếng đôi mắt mở ra, tuy nhiên, bệnh nhân vẫn còn trong cơn mê chưa biết gì cả.
Gian Nhất Phi mừng rỡ, reo lên một tiếng, chạy thẳng ra ngòai, đi báo tin mừng cho vị sư huynh của hắn.
Lúc này Mai Hoa Thần Kiếm đã bắt đầu có những tiếng rên đau đớn, và trên trán lão lấm tấm mồ hôi, còn Kim Kiếm Sanh thì mặt mày trắng nhợt hơi thở hổn hển.
Chỉ có Lý Thanh Hùng vẫn còn mạnh mẹ, khí lực của chàng rạt rào chuyển vào cơ thể bệnh nhân như một ngọn sóng triều, khi thấy khuôn mặt Kim Kiếm Sanh tái nhợt Lý Thanh Hùng biết vị sư thúc mình đã kiệt sức, chàng vội đặt một tay lên vai Kim Kiếm Sanh, và đem bốn thành lực "Thiên Tiên Vô Cực Lôi Điện Khí Công" của "Phong Đạo Nhân" truyền vào cơ thể Kim Kiếm Sanh.

Nội công của Kim Kiếm Sanh tuy đã dùng chữa thương tiêu đi rất nhiều nhưng gặp được "Khí Công" của Lý Thanh Hùng truyền đến, thoạt nhiên chân khí trong người phục nguyên ngay.
Kim Kiếm Sanh thấy lạ, thất kinh nhìn sững vào mặt Lý Thanh Hùng, lão không ngờ Lý Thanh Hùng mới chừng ấy tuổi mà được cái công lực quá trăm năm như vậy.
Không Không Tổ công lực dĩ nhiên cao hơn Kim Kiếm Sanh một bực, điều đó không lấy làm lạ, nhưng Lý Thanh Hùng là đồ đệ của Không Không Tổ mà công lực cũng cao hơn Kim Kiếm Sanh một bực thì bảo sao Kim Kiếm Sanh không ngạc nhiên được.
Sự thật Kim Kiếm Sanh đâu hiểu được Lý Thanh Hùng đã có duyên may luyện được môn "Thiên Tiên Vô Cực Khí Công" trong bí tập của Phong Đạo Nhân.
Nếu biết rõ chuyện này chắc Kim Kiếm Sanh không đến nỗi quá sức kinh ngạc như vậy, bây giờ Kim Kiếm Sanh và Lý Thanh Hùng hợp lực chuyền nội lực qua các huyệt đạo của Mai Hoa Thần kiếm một lần nữa.
Chốc lát đã nghe Mai Hoa Thần Kiếm rú lên một tiếng đau đớn rồi thiếp đi, Kim Kiếm Sanh vội thu tay về, nói với Lý Thanh Hùng :
- Thế là Mai Hoa Thần Kiếm đã có cơ hội cứu rồi ! Ồ ! Trúng độc thật ghê sợ !Nếu không có người tiếp sức thì chắc trận này lão phu không chết cũng phải tàn tật suốt đời Ta không còn xem thường ngươi được nữa.
Lý Thanh Hùng được khen lòng cũng thấy vui vui, và dừng tay không chuyền nội lực nữa. Chàng cũng hiểu rằng đến đây bệnh nhân đã có đủ hy vọng hồi sinh rồi.
Chỉ có Nguyệt Lý Hằng Nga khi thấy Mai Hoa Thần Kiếm vừa ré lên một tiếng lại ngất đi lòng lo lắng hỏi :
- Kim lão tiền bối ! Mai tiền bối còn chưa tỉnh sao đã biết được thoát nguy ?
Kim Kiếm Sanh nói :
- Tiếng rú đau đớn vừa rồi là hiện tương trùng độc đã thoát ra ngũ tạng. Như vậy thì trong một thời gian ngắn bệnh nhân sẽ tỉnh lại, uy nhiên với những vết sẹo trên mặt của ông ta suốt đời vẫn không sao hết được.
Kim Kiếm Sanh vừa nói đến đây thì ngoài cửa có hai bóng người chạy vào.
Hai người này chính là hai đồ đệ của Mai Hoa Thần Kiếm, họ nghe tiếng rú của sư phụ nên họ vội vã chạy vào.
Đến nơi Mai Hoa Thần Kiếm đang thiêm thiếp trong cơn mê, cả hai

đều thất kinh khóc rống lên.
Lý Thanh Hùng cản lại nói :
- Đừng làm thế !Chỉ chốc lát lệnh sư sẽ tỉnh lại ngay chớ kinh động đến người.
Hai người nghe nói quay lại nhìn vào mặt Lý Thanh Hùng có vẻ nghi ngờ. Nhưng Khi thấy mặt Ký Thanh Hùng vẫn nghiêm trang họ mới tin là thật, vội vã quì xuống trước mặt Kim Kiếm Sanh nói lời tạ Ơn :
- Lão tiền bối !Anh em tiểu sinh này mang ơn tiền bối biết ngày nào mới báo đáp được.
Kim Kiếm Sanh đỡ hai người dậy nói :
- Đây là công ơn của Lý thiếu hiệp, thiếu hiệp đã đem Vạn Linh Đoạt Mạng Đơn" cả công lực ra cứu chữa nếu không có Lý thiếu hiệp thì lão phu cũng đành thúc thủ.
Giang Nhất phi và Cửu Thăng định cám ơn Lý Thanh Hùng nhưng Lý Thanh Hũng đã cản lại :
- Chúng ta đã là người trong giang hồ, cần gì phải khách sáo !
Kim Kếm Sanh rất hài lòng cử chỉ của Lý Thanh Hùng, ông ta đưa tay bảo mọi người :
- Hãy để một mình Ciang Nhất phi ở lại đây được rồi, chúng ta ra ngoài phòng khách đàm đạo.
Vừa dứt lời Kim Kiếm Sanh cất bước ra khỏi phòng, mọi người cùng nối gót theo sau.
Đến phòng khách, mọi người chưa kịp an tọa thì bỗng có một hồi chuông lanh lảnh vang lên.
Kim Kiếm Sanh ngạc nhiên nói lớn :
- A!Ta đoán không sai !Quả nhiên chúng lại đến đây rồi ! các ngươi tim cái chết !Đây là chỗ chôn xác của các ngươi đó.
Lý Thanh Hùng không hiểu gi cả hỏi :
- Kim lão tiền bối !Ai đến đây vậy ?

Hồi 33
Thất Quí Đại Náo Kỳ Vân Cốc

Thì ra Kỳ Vân Cốc này Kim Kiếm Sanh đã sắp đặt mọi cơ cấu tinh vi. Tiếng chuông vừa rung đó chính là tiếng chuông báo hiệu có địch thủ đến và ông đóan chắc là người của Phi Long Bang.
Tức giận vô cùng, Kim Kiếm Sanh vội bay vụt ra ngòai Lý Thanh

Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga cũng nối gót theo sau.
Tiểu Bảo không được lệnh sư phụ nên không dám đi theo. Còn Điểm Thương Nhị Kiếm vì sư phụ đang bị vết thương hành hạ, lòng đau đớn vô cùng không nỡ rời khỏi nơi đây một bước nên cũng ở lại.
Kim Kiếm Sanh, Lý Thanh Hùng, và Nguyệt Lý Hằng Nga vừa ra khỏi hang đã thấy dưới chân núi phía trước mặt chừng sáu bảy bóng đen đang chập chờn lên núi như những bóng ma đang đùa giỡn trong đêm tối. Thật là một cảnh hãi hùng làm sao.
Kim Kiếm Sanh đã biết được bọn người đến đây không phải là người hiền, võ công của họ phải tuyệt đỉnh mới có thể lên đây được.
Bầu không khí đang yên lặng bỗng một tiếng hú như xé không gian và tiếp theo một bóng đen bay đến. Chỉ trong chốc lát bóng đen đó đã đến trước mặt ba người chỉ tay vào mặt Kim Kiếm Sanh nói :
- Kim Kiếm Sanh ! Vì nợ máu năm xưa nên hôm nay Vương Kiếm Hưng này quyết đến đây đòi mạng, muốn êm thấm hãy mau nộp mạng nếu để ta ra tay thì tất cả Kỳ Vân Cốc này sẽ tan tành ngay.
Trong đêm tối, ông không thể nhận ra được người vừa xuất hiện là ai ? Đến khi biết được kẻ đó là Thiên Sơn Thất Quỷ Vương Kiếm Hưng thì ông giật nẩy người, vì ông biết bọn Thiên Sơn Thất Quỷ người nào võ công cũng cao diệu và có môn võ công đáng sợ nhất là “Thái Tâm Chưởng”, bọn chúng nổi danh trên giang hồ nhờ môn ấy.
Vương Kiếm Hưng hôm nay đến đây đòi nợ máu là vì trước đây bốn mươi năm lúc lưu lạc trên giang hồ bị Kim Kiếm Sanh đánh một chưởng suýt bỏ mạng nên lão tức giận, về ẩn cư luyện lại võ công hôm nay đến đây tìm thù.
Kim Kiếm Sanh không phải sợ Vương Kiếm Hưng hạ độc thủ mà ông tỏ ra kinh hoảng như vậy, song ông sợ hắn là một kẻ độc ác, mỗi khi đã gây sự tất đem lại một thảm cảnh không vừa trên đất này mà thôi.
Sững sờ một lúc, Kim Kiếm Sanh lạnh lùng cười nói :
- Lão phu ngỡ là ai, nào ngờ Vương huynh, thật đúng với nguyện vọng của lão phu. Đã bốn mươi năm nay không gặp nhau, lão phu cảm thấy nhớ nhung vô cùng. Hôm nay bỗng nhiên Vương huynh đến đây để thăm viếng.
Dứt lời ông quay qua nhìn Lý Thanh Hùng nói :
- Hùng nhi ! chung ta đi !
Vừa dứt tiếng, tòan thân ông đã bay qua bên kia một con suối.
Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga đâu dám chần chờ, vội lắc mình dùng tuyệt thế khinh công để theo sát Kim Kiếm Sanh.
Ba người vừa rơi xuống đất, chân chưa đứng vững thì đã thấy trước mặt sừng sững bảy cái bóng người đứng đó tự bao giờ.

Lý Thanh Hùng ngạc nhiên trố mắt nhìn một lúc, chàng đã nhận ra được ba người trong bảy người kia là Sang Ma lão đại, Độc Nhản Ma Bích Siêu, Trúc Lâm Nhị Lan Cứu Thủ Ngô Vũ và Họat La Lão Huy Tiêu, còn lại bốn người kia mặt mày như qủi có một lão già mặt mày xấu xa như đang khóc, không có binh khí.
Lý Thanh Hùng thấy vậy hỏi Kim Kiếm Sanh :
- Sư thúc ! Người này danh hiệu là gì mà trông vẻ mặt ghê tởm như vậy ?
Kim Kiếm Sanh cười ha hả nói :
- Hùng nhi ! Người đó là một ma đầu trong Thiên Sơn Thất Qủi tên là Vương Kiếm Hưng và cũng là người nói chuyện đầu tiên với ta đó.
- Còn mấy người kia.
- Những người đó ta không quen biết nên ta không rõ tên.
Vương Kiếm Hưng thấy Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga luôn luôn bám theo sát Kim Kiếm Sanh nên ngỡ là đệ tử lão rất yên lòng không sợ họ là cao thủ. Lão có biết đâu đó là cặp hiệp khách giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, lão nhìn một lúc nghe mấy người đối đáp, mỉm cười nói.
- Kim Kiếm Sanh ! Đã lâu không gặp, hôm nay gặp lại, tôi thấy Kim huynh không khác tí nào, chỉ khác một tí là thâu nhận hai đứa đệ tử thôi, vậy hãy lắng tai nghe tôi giới thiệu.
Nói xong, lão chỉ từng người giới thiệu té ra ba người còn lại là Đoạn Mệnh Quỉ Đoạn Hoàn người trong Thất quỉ, người đứng bên trái là Tam Đường Chủ trong Phi Long Bang tên Hoàng Tư, còn người đứng sau lưng cũng là cao thủ trong Phi Long Bang tên phi Dương đường chủ Hư Hồng.
Vương Kiếm Hưng giới thiệu xong, cười hì hì tỏ ra đắc ý vô cùng vì lão đã tụ tập được một nhóm lục lâm cao thủ, trong đó lại có Độc Nhãn Ma Bích Siêu võ công tuyệt đỉnh nếu đem so với Kim Kiếm Sanh thì lão ta võ công không thua bao nhiêu, cho nên lão biết dầu Kim Kiếm Sanh có lên trời cũng không thể nào thoát chết được.
Bích Siêu từ khi thấy Lý Thanh Hùng rơi xuống, lão có vẻ ngạc nhiên nhìn sững Lý Thanh Hùng hình như không để ý gì đến mọi vật xung quanh.
Sở dĩ Bích Siêu tỏ ra cử chỉ đó là vì lão đã thấy được tài năng của Lý Thanh Hùng lúc giao đấu với Ngũ Aâm Hiệp Qủy, Hôm nay thình lình xuất hiện nơi này, không biết Lý Thanh Hùng có cử chỉ gì với vụ phục thù này, nên lão tỏ ra sợ sệt.
Nhưng không phải riêng Bích Siêu mà cả Ngô Võ cũng thế, từ khi lão thấy Lý Thanh Hùng Xuất hiện mặt mày tái nhợt, thối lui ba bước

không dám nhìn, thỉnh thoảng liếc nhìn một cái rồi quay sang hướng khác trong râm như kim chích đau nhói lên.
Kim Kiếm Sanh nghe Vương Kiếm Hưng nói thế, ông ngửa mặt lên trời cười ngất một lúc, tiếng cười xé cả cảnh u tịch của ban đêm rồi ông đưa tay chỉ vào Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga giới thiệu.
Vương Kiếm Hưng nghe người thiếu niên bệnh hoạn kia là Ngũ Dộc Thư Sinh Lý Thanh Hùng là một tay anh kiệt tiếng tăm vang khắp giang hồ thì lão ta giật nẩy người. Thù sư đệ bị chết vì tay Lý Thanh Hùng, ông tức giận bước đến chỉ vào mặt Lý Thanh Hùng nạt lớn :
- Oắt con ! Ngươi đã tới số, ta dãi nắng dầm sương lê gót khắp giang hồ tìm ngươi.
Nhưng rốt cuộc tất cả đều không có kết quả. Hôm nay tình cờ lại gặp ngươi tại đây, hãy đền mạng cho sư đệ lại cho ta.
Dứt lời, đôi vai lão nhún một cái, tòan thân như vệt khói bay vụt tới trước mặt Lý Thanh Hùng. Không một tiếng, lão vung chưởng đập vào đầu Lý Thanh Hùng nhanh như điện chớp.
Lý Thanh Hùng đã biết rõ công lực của Thiên Sơn Thất Quỉ không đáng sợ vì chàng đã giao đấu qua, nên lạnh lùng cười tỏ vẻ khinh thị không chút sợ sệt.
Chờ cho chưởng phong đến sát đầu cách chừng ba tấc, chàng “hừ” một tiếng đôi vai lắc một cái, tức thì tòan thân chàng như một cái bóng trắng vụt lên không, lộn mấy vòng đứng sau lưng Vương Kiếm Hưng cười khinh bỉ nói :
- Vương lão tiền bối làm gì mà vội vàng thế. Nếu muốn giao đấu thì chậm rãi bàn tính nguyên tắc rồi sẽ đấu có muộn gì ?
Dứt lời, Lý Thanh Hùng lách mình đến đứng sau lưng Kim Kiếm Sanh không thèm phản kích lại.
Với thái độ quá khinh thường địch thủ của Lý Thanh Hùng đã làm cho sáu người kia lòng nóng như đốt, không sao chịu nổi. Những cặp mắt đầy sát khí nhìn Lý Thanh Hùng muốn nẩy lửa, còn Vương Kiếm Hưng quá sức tức giận, oang oang hét :
- Súc sanh ! Đêm nay ta quyết sống chết với ngươiđể đòi lại mối thù giết sư đệ của ta.
Không để cho Lý Thanh Hùng trả lời, lão nói vừa dứt là vung chưởng đánh ra tức khắc.
Nhưng chưởng vung lên thì bỗng Độc Nhãn Ma Bích Siêu ôn hòa nói :
- Vương huynh ! Đừng nóng nảy thế, hãy dừng tay lại đã chẳng lẽ nó bay lên trời được hay sao mà vội ?

Đọan lão quay sang nói với Kim Kiếm Sanh :
- Kim huynh ! Có lẽ đã hiểu rõ hôm nay chúng tôi đến đây với mục đích gì rồi chớ ? Vậy Kim huynh cứ lấy mình là địa vị chủ nhà đặt điều luật giao đấu đi, đừng để tốn thì giờ vô ích.
Cứ nhìn vào cử chỉ và hành động của bọn người này thì ai cũng biết Kỳ Vân Cốc đêm nay sẽ xảy ra một vụ trả thù tàn khốc, nhưng Kim Kiếm Sanh vẫn điềm nhiên không sợ sệt, chỉ tìm cơ hội ứng biến.
Ông lạnh lùng nói :
- Kỳ Vân Cốc này tuy là nơi hoang vu vắng vẻ, nhưng hôm nay quí vị quá bước đến đây, lão phu cảm thấy hân hạnh vô cùng. Còn việc đòi thù lão phu đã trông đợi quí vị ngày đêm sớm đến để báo thù, vậy hôm nay ai làm chủ xin hãy ra tay đi, lão phu sẵn sàng tiếp đón.
Bích Siêu cười ha hả nói :
- Kim huynh ! Chớ có mỉa mai như vậy, hôm nay chúng tôi đến đây tìm thù thì dầu cho Kim huynh có lên trời cũng không thoát khỏi. Vậy còn gì nữa cứ nói ra cho hết để rồi chết.
Dứt lời, lão nhảy đến định ra chiêu thì Vương Kiếm Hưng đã đưa tay ra cản lại và nói :
- Bích huynh ! Hãy dừng tay để cho đệ có đôi lời muốn nói.
Bích Siêu quay lại hỏi :
- Còn điều gì nữa ! Cứ theo thứ tự giao đấu là xong.
- Không ! Đối với bọn này chúng ta không cần dùng đến nguyên tắc gì cả cứ ào vào giết nó để báo thù là xong.
Vương Kiếm Hưng là một tay võ lâm cao thủ hôm nay sở dĩ nói được những lời nhục nhã đó là vì lão biết nếu cứ theo nguyên tắc giao đấu thì cả bọn mỗi người không quá ba mươi chiêu, sẽ bỏ mạng dưới làn chưởng phong ác liệt của Kim Kiếm Sanh ngay.
Đọan Mệnh Quỉ Đọan Hòan bỗng từ trong phóng mình ra giữa trận chỉ vào mặt Lý Thanh Hùng nạt lớn :
- Thằng oắt con ! Hãy mau ra đây cùng ta so tài để mở màn cho cuộc đấu hôm nay.
Vì nóng lòng báo thù cho ngũ đệ Aân Hiệp Quỉ nên Đọan Hòan đã quên rằng Lý Thanh Hùng là một tay anh kiệt, võ công tuyệt đỉnh, thì dầu có ba người như hắn xông vào một lượt cũng không làm gì được Lý Thanh Hùng.
Còn Lý Thanh Hùng từ khi nghe Vương Kiếm Hưng định dùng cả bọn xông vào để sát hại Kim Kiếm Sanh, lòng căm hận vô cùng cho nên mặt mày đượm đầy sát khí. Chàng định ra tay hạ thủ Vương Kiếm Hưng thì Đọan Hòan đã từ trong nhảy ra đòi chết, chàng quyết không bỏ qua “hừ” một tiếng, phi thân đến trước mặt Đọan Hòan hét

lớn.
- Đọan Hòan ! Ngươi quả đã đến số rồi nên mới gọi đến tên ta ra chọc tức, vậy sẵn ta đang buồn dùng ngươi làm món đồ giải trí cũng được hơn nữa cảnh tĩnh mịch của Kỳ Vân Cốc này chúng ta cũng nên làm cho rộn lên và cũng là để mở màn cho cuộc đấu hôm nay.
Ngừng một lát Lý Thanh Hùng nói :
- Sao không ra tay còn đợi gì nữa !
Đọan Hòan tức giận, không nhịn được nữa "hừ" một tiếng nói :
- VẬy thì ta xin thất lễ !
Tức thì tay mặt giơ lên, rồi nhắm ngay huyệt "Khí Hải" bên hông của Lý Thanh Hùng điểm tới.
Lý Thanh Hùng tỏ ra khinh thường, không thèm tránh né chỉ đứng im chờ khi ngón tay của Đọan Hòan gần điểm vào huyệt đạo, chàng mới phóng chưởng ra, đồng thời dùng chân phóng vào hạ bàn của địch thủ.
Lối đánh này lanh lẹ và hiểm độc phi thường, nếu đối phương không kịp thời tránh né, ắt phải bỏ mạng ngay tại chỗ, nhưng Đọan Hòan là tay kinh nghiệm chiến đấu trên giang hồ đã lâu hơn nữa lão là tay đàn anh trong Thiên Sơn Thất Quỉ, nên võ công không kém lắm.
Bởi vậy khi thấy Lý Thanh Hùng tung hai luồng chưởng đỡ bạt chưởng phong của mình, hắn không dám chậm trễ, vội phi thân vụt ra sau mấy bước để tránh.
Lý Thanh Hùng thấy đối phương tránh được thế đánh của mình, quyết không để cho đối phương có một cơ hội nào cả, hú dài một tiếng, đôi chưởng nhắm ngay yếu huyệt của đối phương tống đến liên tiếp.
Thế là hai người đã diễn ra một trận đấu vô cùng sôi nổi, hai người giao đấu đã hai mươi hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại, Kim Kiếm Sanh dõi mắt luôn luôn theo dõi trận đấu không rời. Cho đến khi hai người giao đấu chừng ba mươi hiệp, ông kề tai nói nhỏ với Nguyệt Lý Hằng Nga :
- Hoa nhi ! Ta xem ngươi phải ra tay thế nó mới được.
Nguyệt LÝ Hằng Nga thấy hai người giao đấu rất ngang ngửa, bỗng nghe Kim Kiếm Sanh nói thế, nàng thất kinh hỏi :
- Tại sao thế ?
- Ta xem nó đánh càng lâu thế công của nó càng chậm dần, ngươi không thấy sao?
Nguyệt Lý Hằng Nga cười ha hả nói :
- Không ! Tiền bối xem không rõ đó chứ ! Hùng đệ đang dùng mưu hại địch đó.

Nguyệt Lý Hằng Nga vừa nói dứt lời, thì bỗng một tiếng hét thất thanh vang lên, rồi một tràng cười đắc thắng như xé không gian, tiếp đến một bóng trắng vụt đến trước mặt Kim Kiếm Sanh, Kim Kiếm Sanh bước tới một bước tỏ vẻ hài lòng vô cùng.
Trong khi ấy, Vương Kiếm Hưng lao đến vòng chiến ôm Đọan Hòan lên tay. Đọan Hòan mặt mày tái nhợt, đôi mắt nhắm lại có lẽ hắn đã bị thương khá nặng.
Lúc này trong trận sáu người kia, mặt ai nấy đều kinh hoảng. Họ đưa mắt nhìn nhau không hiểu Lý Thanh Hùng đã dùng môn tuyệt học nào mà tinh vi đến thế.
Lúc đầu giao đấu, Lý Thanh Hùng thấy võ công của Đọan Hòan Quỉo gì lợi hại, chàng không nỡ xuống tay hạ thủ nên chỉ dùng những môn võ tầm thường để giao đấu, cố kéo dài trận đấu để tìm cơ hội đánh hắn bị thương mà thôi. Nhưng Đọan Hòan thấy chàng không ra chiêu, tưởng chàng chỉ có bao nhiêu võ công nên mừng rỡ dùng tuyệt học để hạ thủ, khiến Lý Thanh Hùng nổi giận không còn suy nghĩ, dùng tuyệt chiêu, vận đủ bảy phần thành lực tống ra một chưởng.
Chưởng thế quá nhanh và mạnh, khiến Đọan Hòan không sao tránh kịp nên bị chưởng đập trúng văng ra chết ngất, năm người trong bọn nhìn thấy đồng bọn bị thương trầm trọng đang oằn ọai trên cánh tay của Vương Kiếm Hưng đều nổi giận mặt đỏ phừng phừng.
Bỗng năm người phát ra tiếng “oa oa” tiếp theo năm bóng người di chuyển một lúc, đã bày ra trận thế. Hai người đứng giữa ba người bao xung quanh từ từ nhắm phía Lý Thanh Hùng tiến đến.
Kim Kiếm Sanh cười ngất, tiếng cười bên trong hàm chứa một cái gì khinh bỉ và nhục mạ, cười một lúc Kim Kiếm Sanh đưa đôi mắt như hai mũi kiếm quét vào bọn ma thủ, lạnh lùng nói :
- Như thế còn ít lắm vậy hãy ra hết tất cả bảy người giao đấu một lượt thì tiện hơn.
Đọan ông quay qua nói với Lý Thanh Hùng :
- Hùng nhi ! Hãy lui ra sau mau !
Độc Nhãn Ma thấy đồng bọn nóng nảy hàng động không suy nghĩ lợi hại nên bực tức vô cùng, liếc nhìn Vương Kiếm Hưng tỏ vẻ bất bình, rồi tung mình nhảy ra giữa trận chận mấy người kia lại, vẻ mặt hầm hầm.
Năm ma thủ kia đang hăng hái tiến bước, bỗng thấy Độc Nhãn Ma nhảy ra cản lại, mặt đầy vẻ giận dữ, khiến ai nấy đều thất sắc, trố mắt nhìn nhau không hiểu tại sao Độc Nhãn Ma lại hành động như vậy.

Kim Kiếm Sanh thấy Độc Nhãn Ma tuy là tay độc ác giết người không gớm tay, song lại biết bảo vệ thanh danh, ông thầm phục nói :
- Độc huynh ! Tăm tiếng đã truyền trong giang hồ quả thật không sai, song bây giờ tôi không rảnh để hầu chuyện cùng Độc huynh, vậy hãy chờ khi tôi thanh tóan bọn này xong sẽ tiếp chuyện cùng Độc huynh.
Nói xong, ông quay qua nói với Vương Kiếm Hưng :
- Hưng huynh ! Đây là cơ hội ngàn năm một thuở để cho Hưng huynh rửa mối huyết thù, vậy hãy ra tay kẻo mất cơ hội.
Vương Kiếm Hưng đang căm hờn mà bị Kim Kiếm Sanh chọc giận ông không sao chịu nổi, liền vận đến mười thành lực dùng "Thái Tâm Chưởng" tức thì một tiếng hét vang lên, tòan thân Vương Kiếm Hưng lay động bay vụt đến trước mặt Kim Kiếm Sanh.
Kim Kiếm Sanh đã biết trước nên lách mình sang một bên vung chưởng đánh ngay không để cho Vương Kiếm Hưng có cơ hội ra tay.
Đã đề phòng sẵn, Vương Kiếm Hưng không chút sợ sệt, vội đưa chưởng mặt lên đỡ, chưởng trái tống vào mặt Kim Kiếm Sanh, chiêu thức này vô cùng lợi hại và lanh lẹ nên Kim Kiếm Sanh không dám ngang nhiên cử chưởng ra đỡ phải lách mình sang một bên để tránh mà không vung chưởng đánh lại.
Hai đường chủ của Phi Long Bang là Hòang Tư và Hư Hồng thấy Kim Kiếm Sanh quá khinh địch, ác ý nổi lên, hai người như có bàn trước, cả hai tiến đến hai bước, vung chưởng đánh thẳng vào lưng của Kim Kiếm Sanh.
Kim Kiếm Sanh vừa đứng vững, bỗng nghe sau lưng có hơi gió vội xoay mình lại, thì thấy hai luồng chưởng gần đập vào lưng, ông không chút sợ sệt vội vận công dùng chiêu "Tinh Đời Vân Biến" hai tay đưa lên, tức thì hai luồn chưởng phong cuồn cuộn bay đến, chận hai luồng chưởng của hai người kia.
- Bùng !
Một tiếng nổ long trời lở đất, bốn luồng chưởng chạm vào nhau, hai bóng người của Phi Long Bang lùi lại lính quýnh muốn té ngửa.
Còn Kim Kiếm Sanh thì vẫn như thường không lui một bước, Vương Kiếm Hưng thừa lúc ấy vung chưởng đánh tới, Kim Kiếm Sanh đã đề phòng nên khi nghe hơi gió từ sau lưng tống đến, ông không thèm quay đầu lại hai tay vung ra tức thì hai luồng chưởng tống đến đỡ luồng chưởng của Vương Kiếm Hưng sang một bên, đồng thời ông cử chưởng đánh ngay vào đầu hai người của Phi Long Bang.
Thế là một mình Kim Kiếm Sanh phải giao đấu với ba cao thủ. Lúc này, Lý Thanh Hùng liếc mắt nhìn quanh thấy Ngô Võ và Hy Tiểu

đang đứng sát nhau, mặt đầy gian ác, chàng tức giận vô cùng nói với Nguyệt LÝ Hằng Nga :
- Hoa tỷ tỷ ! Chị còn chần chờ gì nữa mà không hạ thủ hai con quỉ sống này cho rồi.
Nguyệt LÝ Hằng Nga từ nãy giờ đã tức giận khi thấy bộ mặt gian ác của hai tên kia. Song nàng cho mình là nhỏ, không được vô lễ như vậy nên không dám ra tay. Bây giờ nghe Lý Thanh Hùng nói thế, nàng không cần trả lời, lướt mình ra trước vung "Cuồng Phong Đại" ra, nói với hai người kia :
- Hai người định giở trò gì đó ? Ha !Ha ! Kỳ Vân Cốc này tuy không phải là nơi hang cọp, song không phải ai muốn đến thì đến, muốn đến thì đi một cách dễ dàng như vậy. Hôm nay là ngày tận số của hai ngươi, vậy hãy lại đây để bổn cô nương giúp cho một tay để hồn du địa phủ.
Dứt lời "Cuồng Phong Đại" vung ra, cứng như sắt, quất ngay lưng của hai tên kia một tiếng "vù".
Hai người kia thấy thế đánh của nàng không có gì lợi hại vội né sang một bên cười hì hì nói :
- Hay lắm ! Tự nhà ngươi sanh sự, vậy đừng trách anh em ta độc ác.
Dứt lời, Ngô Võ vung con dao đang cầm trên tay chém sả vào "Cuồng Phong Đại" của Lục Ngọc Hoa.
Tiếp đến Hy Tiểu cũng nhảy ra vung đao chém bồi theo, uy thế vô cùng lợi hại.
Sở dĩ hai người này đến đây là vì họ có một mối thù khá lâu với Kim Kiếm Sanh, họ đã nhiều lần muốn mạo hiểm đến đây để tìm thù, nhưng vì tài nghệ quá kém nên không dám, đành phải ẩn cư trong một hang đá để luyện tập võ công.
Bỗng một hôm có Vương Kiếm Hưng đến bàn tính đi báo thù, được dịp tốt hai người đồng ý theo bọn Thiên Sơn Thất Quỉ đến Kỳ Vân Cốc để tìm thù.
Nhưng đến nơi họ lại thấy Lý Thanh Hùng đã có mặt nơi đây, nên không dám ra tay hợp lực cùng bọn kia, nên cứ đứng ngây người ra xem, cố tìm cơ hội để thoát mà thôi.
Đang lúc rối trí, bỗng thấy Lý Thanh Hùng ra lệnh cho Nguyệt Lý Hằng Nga hạ thủ, họ cố tình không muốn gây sự, nhưng vì danh dự nên không từ chối, đành phải cử đao đánh lại.
Nguyệt Lý Hằng Nga mới chiêu đầu bị đánh hụt, nổi giận vận đủ mười phần thành lực, thâu "Cuồng Phong Đại" về dùng tuyệt chiêu trong "Cuồng Phong Đại" pháp mà Thiên Sơn Thần Ni đã truyền thụ là "Hắc Đả Xuất Động" mau như điện chớp nhắm ngay "Khí Đường

Huyệt" của Ngô Võ điểm đến.
Ngô Võ vừa xuất chiêu, thấy đối phương tránh khỏi, chưa kịp trở tay thì đã thấy "Cuồng Phong Đại" đánh đến hắn thất kinh, vội nhảy lùi lại mấy bước để tránh.
Thân pháp của Ngô Võ cũng khá lanh lẹ song chiêu của Nguyệt Lý Hằng Nga quá lanh lẹ không sao tránh kịp, hắn "á" lên một tiếng, ngã người sang một bên. Tức thì "Sinh Đài Huyệt" đã bị điểm trúng, hắn tê buốt cả vai, tay không sao cầm được vũ khí, hắn kêu lên một tiếng "ôi da" rồi chệnh choạng muốn ngã, mồ hôi toát ra ướt cả mình.
Hy Tiểu thấy sư huynh mình là một tay võ công lợi hại, mà mới giao đấu có hai chiêu thì đã bị thương, tức giận vô cùng, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, trợn mắt hét lên một tiếng :
- Oắt con ! Cả gan dám đả thương sư huynh ta ! Vậy hãy xem đây.
Hai cánh tay gân guốc của hắn giơ lên, hắn nhảy đến chém mạnh vào đầu Nguyệt Lý Hằng Nga.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy mình mới xuất chiêu thứ hai đã hạ được địch thủ lòng mừng khấp khởi, nhưng nàng chưa kịp thu "Cuồng Phong Đại" về thì đã bị đối phương nhảy tới chém vào đầu một nhát quá mạnh. Nàng "hừ" một tiếng, sẵn "Cuồng Phong" đang chiều thuận tay quất ngang vào hông đối phương.
Hai binh khí chạm nhau, phát ra một tiếng "bang" nẩy lửa, hai người phải lui lại mấy bước mới đứng lại được.
Ngô Võ cánh tay trái bị tê liệt đau nhức vô cùng, nhưng không thể làm ngơ đứng nhìn sư đệ phải vì mình mà bỏ mạng, hắn phải cố chịu đau vung đao nhảy vào vòng chiến.
Tuy nhiên chiêu thức của hắn lúc này phát ra không được nhanh nhẹn, nhưng cũng có phần làm cho Nguyệt Lý Hằng Nga bối rối.
Nguyệt LÝ Hằng Nga không vì thế mà hoảng sợ, nàng cố tâm trấn tĩnh tinh thần, ôn lại tất cả chiêu thức mà Thiên Sơn Thần Ni đã truyền mà xuất thủ, lúc này trận đấu giữa ba người rất ngang ngửa.
Lý Thanh Hùng thấy Nguyệt Lý Hằng Nga ra trận, đứng để mắt theo dõi, chàng thấy trận đấu xảy ra rất ngang ngửa nên không sợ hai tên ma thủ này chạy mất.
Chàng lại liếc nhìn thấy Kim Kiếm Sanh một đấu vơi ba mà vẫn còn dư sức, khỏi cần chàng giúp sức, nên chàng đứng quan sát chờ cơ hội hạ thủ đối phương.
Lúc này trong trận chỉ còn có Độc Nhãn Ma không qiao đấu mà đôi mắt cứ nhìn chòng chọc vào Lý Thanh Hùng như cố ý tìm hiểu cái gì vậy, Lý Thanh Hùng thấy thế tức giận không sao chịu nổi, chàng bước đến hai bước cung kính nói :

- Thưa tiền bối nghe danh tiền bối đồn khắp giang hồ, lòng hằng mong ước được lãnh giáo vài chiêu hôm nay tình cờ gặp mặt vãn bối muốn nhờ tiền bối chỉ giáo cho vài chiêu.
Độc Nhãn Ma là một tay cao thủ ma đầu khét tiếng trên giang hồ nhưng hôm nay trước những lời lễ phép của Lý Thanh Hùng, lão không khỏi thầm phục nên vui vẻ mỉm cười nói :
- Cái tên Ngũ Độc Thư Sinh của ngươi ta nghe cũng đã lâu song không thấy mặt, hôm nay gặp được thật là hân hạnh, vậy chúng ta thỏa ra chương trình giao đấu thì hay hơn.
Từ lúc bước chân trên giang hồ cho đến nay chưa bao giờ Độc Nhãn Ma nói ra những lời tao nhã như vậy, hôm nay đứng trước mặt chàng thiếu niên này lão lại có cử chỉ khác thường đó có lẽ lão sợ võ công của Lý Thanh Hùng chăng ?
Lý Thanh Hùng ngạc nhiên ! Lão ta là một ma đầu tại sao lại thốt ra toàn là những lời hòa nhã chàng nghi ngờ vô cùng, không biết lão sắp dùng thủ đoạn gì đây nên sững sờ suy nghĩ, không đáp lời của Độc Nhãn Ma.
Độc Nhãn Ma tuy bề ngoài tử tế song bên trong cố tìm ra yếu điểm của đối phương để khi ra tay là có thể hạ được địch thủ ngay, lão cũng biết nếu giao đấu rủi thua Lý Thanh Hùng thì không còn mặt mũi nào nhìn các cao thủ trên giang hồ.
Nhưng chờ mãi không thấy Lý Thanh Hùng trả lời nên lão hỏi :
- Tiểu hiệp ! Tại sao sững sờ như vậy hay là chúng ta cứ giao đấu bằng quyền cước để khỏi gây tai hại cho đối phương có được không ?
Lý Thanh Hùng suy đi nghĩ lại, không sao tìm ra được dụng ý của Độc Nhãn Ma nên đáp :
- Thế thì còn gì hay bằng ! Vậy vãn bối xin thất lễ.
Dứt lời chàng lập tức vung quyền đánh theo thế “Cử Hoa Liệu Thiên” tống thẳng vào hông mặt của Độc Nhãn Ma một chưởng.
Độc Nhãn Ma không thèm tránh né đợi cho quyền chưởng của Lý Thanh Hùng tống đến cách chừng ba tấc mới lách sang một bên.
Lý Thanh Hùng xuất chiêu này là cố y dò xét tình ý của địch thủ, chàng thấy Độc Nhãn Ma quá khinh địch nên yên tân vận đủ mười thành công lực từ từ bước đến hai bước, miệng hét lớn :
- Tiếp chiêu !
Dứt tiềng, hai tay đưa ra tức thì hai luồng khói trắng nhắm ngay hai bên hông của Độc Nhãn Ma kềm lại, đồng thời chàng dùng chân phóng một cước vào ngực đối phương.
Thế đánh vô cùng tinh vi và ác độc, khiến Độc Nhãn Ma thấ kinh, lính

quýnh la lớn :
- Cha chả ! Hãy coi chừng...

Hồi 34
Lý Thanh Hùng Thọ Nạn

Độc Nhãn Ma vụt bay lên như tên bắn, hai chưởng cong lại từ trên không chụp xuống Lý Thanh Hùng.
Lúc bấy giờ Độc Nhãn Ma tấn công liên tiếp hợp thành kỳ chiêu khiến Lý Thanh Hùng không thể khinh thường được. Mới khai chiến mà lão đã trổ ra tuyệt chiêu như thế chứng to Độc Nhãn Ma là một tay lợi hại trong phái Hắc Đạo.
Lý Thanh Hùng liến đem thủ pháp của Không Không Tố thành danh ra áp dụng "Không Không Chưởng Pháp" của chàng được điễn ra, trận đấu trở nên ác liệt như mãnh hổ giao tranh.
Bấy giờ, trên Kỳ Vân Cốc chính tà chia làm hai phe, chín người diễn ra ba trận la hét vang trời cát bay cây ngả, hào quang sáng chói trông rất ác liệt. Trong đó chỉ có Kim Kiếm Sanh lực địch tam hung là Kịch liệt nhất.
Kim Kiếm Sanh đã dùng "Thái Ty Chưởng" là một thân pháp độc đáo mà xưa nay các võ lâm cao thủ phải vỡ mật vì ông, hôm nay ông đem ra địch chiến với Tam Quỉ Khiến cho ác quỉ Vương Kiếm Hưng rú lên nhiều tiếng nghe rất ghê rợn.
Những tiếng rú của bọn "Thiên Sơn Thất Quỉ" này có thể làm rụng quả tim của võ lâm tầm thường, song những tiếng rú của chúng trong trận này không có nghĩa gì cả.
Vương Kiếm Hưng và hai vị đường chủ của Phi Long Bang cố tình chống cự với Kim Kiếm Sanh nhưng càng đánh càng bị Kiêm Kiếm Sanh ép tới, nên Tam Quỉ này phải chống đỡ khổ nhọc lắm mới được. Tuy thế Kim Kiếm Sanh cũng không thể dùng vài ba chiêu độc đáo mà thắng họ được.
Bên kia Nguyệt Lý Hằng Nga độc chiến với Nhị Lang hình như đã gần đến phút quyết định thắng bại, Nguyệt Lý Hằng Nga tay cầm "Cuồng Phong Đại" múa tung chưởng lực kêu ồ ồ, Cử Thủ XÀ và Hoạt Tốt Xà múa lộn quay cuồng hét hò chấn thiên.
Cửu Thủ Xà vung múa con đao lên xuống, chặt qua chém lại trông rất dữ dội, còn Hoạt tố Xà dùng cây gậy Xà Cốt Ma dài gần một

trượng rạch không khí kêu vun vút.
Trận chiến này tuy đối phương đánh ác liệt như thế, song Nguyệt Lý Hằng Nga vẫn chiếm ưu thế, nàng luôn luôn dành được chủ động nên đối phương đã mệt thở hổn hển mà nàng vừa đánh vừa cười.
Ta nên biết rằng bọn Trúc Lâm Tam Lang này không phải vừa, cho đến Vũ Nội Tam Kỳ hay Bách Thú Thần Quân cũng không hơn chúng bao nhiêu, thế mà nàng có thể đánh dư sức thật là một việc không ngờ.
Sở dĩ được như thế là do "Cuồng Phong Đại" của nàng là một bửu pháp vô cùng lợi hại, nhưng bửu pháp này chỉ có thể áp dụng tạm thời mà thôi, thế sao hôm nay nàng dùng lâu như thế ? Có lẽ nàng đã nhờ mấy hột thái thanh đơn của Lý Thanh Hùng nên chân khí được dồi dào hơn nữa bao nhiêu lần thất bại đã cho nàng một bài học kinh nghiệm. Do đó hai tên lục lâm cao thủ đã không làm gì được nàng cả.
Thoạt nhiên Hoạt Tố Xà hét lên một tiếng vung cây Xà Cốt Ma đánh tới một chiêu "Cả Thủ Đoạn Lưu" đập vào thiên linh cái của Nguyệt Lý Hằng Nga, Cửu thủ Xà cũng đồng thời thời chém xả qua eo nàng một nhát.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy thế nghiêng mình thu gọn "Cuồng Phong Đại" trong tay đánh ra một chiêu "Loạn Đả Phù Vân" "Cuồng Phong Đại" bung ra rồi từ trên không bủa xuống hai đối thủ, thừa thế nàng phóng mình bay vụt lên không hét lớn :
- Hai con quỉ ! Võ công các ngươi chỉ có thế thôi sao ? Hãy coi "Cuồng Phong Đại" của ta đây !
Trên đầu Trúc lâm nhi lang nổi lên một trận gió dữ dội bủa xuống khiến cát bụi dưới đất cũng bay tung lên. Hai đối thủ thấy trước mặt những sợi dây giăng ngang, rùng mình không hiểu gì cả. Bỗng nghe Nguyệt Lý Hằng Nga hét lớn :
- Lũ quỉ ! Hãy nộp mạng đây !
Tức thì "Cuồng Phong Đại" biến ra chiêu "Thủy Hỏa Luyện Ma" "Cuồng Phong Đại" phân thành nhiều sợi dây tua tủa tự động cuốn mạnh lại như một cái lưới bao phủ cả Cửu Thủ Xà và Hoạt Tố Xà.
Cửu Thủ Xà bỗng la lớn :
- Chết ta rồi !
"Cuồng Phong Đại" của Nguyệt Lý Hằng Nga đã quét trúng cánh tay của Hoạt Tố Xà và cuốn riết lại khiến lão vừa ú ớ một tiếng đã phun ra một đống máu nhào lăn xuống đất.
Cửu Thủ Xà thấy nghĩa đệ bị hại nổi giận phóng mình chụp qua nhưng bị chưởng lực của "Cuồng Phong Đai" chấn lui hơn năm bước

đứng sững cắn răng đôi mắt trợn ngược như đổ lửa.
Lão vận khí phóng con đao qua và thân lão cũng theo con đao bay rượt tới tống thêm một chưởng. Cả người lẫn đao đều đâm thẳng vào bụng Nguyệt Lý Hằng Nga.
Nguyệt Lý Hằng Nga vẫn cười ngạo nghễ vung "Cuồng Phong Đại" đánh bạt con đao qua rồi dùng chưởng trái đánh tới một chiêu "Nhất Tâm Thiên Công" chặt xả qua cánh tay mặt của Cửu Thủ Xà.
Cửu Thủ Xà có ngờ đâu cô gái đẹp này lại có võ công thâm hậu như vậy toan rút tay về thì đã trễ rồi, chỉ nghe lão la lớn :
- Mạng ta nguy rồi !
Lão nhắm mắt đợi chết, bỗng nghe Nguyệt Lý Hằng Nga nói :
- Tha chết cho đấy ! TA chỉ phạt nhẹ để cảnh cáo đó thôi.
Cưu? Thủ Xà cảm thấy cánh tay mặt tê buốt khi mở mắt ra thì không còn thấy Nguyệt Lý Hằng Nga đâu nữa, chỉ thấy nghĩa đệ Hoạt Tố Xà đang nằm sóng soài dưới đất, không cựa quậy, máu chảy lai láng.
Cửu Thủ Xà thấy tình cảnh ấy lão đứt từng khúc ruột, lấy hơi vận khí để lấy lại chân khí thì than ôi ! hai cánh tay đã tê cả, không còn chút công lực nào lão biết nàng đã phá mất công lực liền ngước mặt lên trời hú dài một tiếng rồi nhảy xuống hố.
Than ôi ! Một đại lục lâm ma thủ nay bị thảm bại dưới tay một thiếu nữ đành phải tự sát.
Nguyệt Lý Hằng Nga phá được võ công của địch thủ liền bay thẳng qua phía Lý Thanh Hùng không quay đâu lại, khi nghe một tiếng "ầm" tiếp theo một tiếng kêu thảm nàng quay mặt lại thấy Cửu Thủ XÀnhảy xuống hố nàng giật mình lẩm bẩm :
- Ồ ! KẺ cường đồ hắc đạo có chết cũng đáng !
Lý Thanh Hùng đang chiến đấu quyết liệt với Độc Nhãn Ma bỗng nghe tiếng kêu thảm liền sửng sốt, nhưng khi thấy Nguyệt Lý Hằng nga đi đến bình an vô sự thì chàng mới yên tâm phóng mình tới tấn công tiếp.
Võ công của Lý Thanh Hùng và Độc Nhãn ma xem chừng tương đương nên khi chàng quay lại ngó chừng Nguyệt Lý Hằng Nga thì đối phương thừa cơ hội dành lấy chủ động sè mười ngón tay vận chưởng "Ngũ Độc Aâm Phong" đánh qua Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng cảm thấy trước mặt có luồng cang khí ép tới, chàng liền đề đơn thiên chân khí "Nguyê Cang Công" vận đủ mười thành công lực, dùng hai chưởng đẩy ra tức thì hai luồng chưởng lực chạm nhau.
"Bùng" một tiếng nổ long trời lở đất.
Độc Nhãn Ma và Lý Thanh Hùng cả hai đều bị chấn lui ra ba bước

lắc lư mấy cái rồi mới đứng vững lại được, hai người cùng vận nội công soát xét xem có bị thương không.
Bỗng thấy sắc mặt Độc Nhãn Ma tái nhợt đôi mắt nhấp nháy nhìn Lý Thanh Hùng tay run run rồi ngước mặt lên trời hú dài một tiếng.
Dứt tiếng hú, chỉ thấy xương cốt của Độc Nhãn Ma kêu kèn kẹt, thập chỉ khép lại. Lý Thanh Hùng thấy thế biết giờ phút cuối cùng Độc Nhãn Ma ra tay độc thủ.
Trên lục lâm ma đạo ai nghe tới "Ngũ Độc Aâm Phong Chưởng" của Độc Nhãn Ma cũng ghê hồn. Giờ đây lão thu hết công lực của mấy mươi năm tu vi vào thân pháp "Ngũ Độc Aâm Phong Chưởng" để đánh chàng.
Lý Thanh Hùng cũng vận đủ mười hai thành công lực vào "Tiêu Thiên Vô Cực Lôi Điện KHí Công" bảo đảm an toàn từ trên dưới, rồi một luồng khí nóng rực từ đan điền đưa lên cánh tay chờ đợi đối phó quyết liệt với "Ngũ Độc Aâm Phong Chưởng" của Độc Nhãn Ma.
Thình lình nghe Độc Nhãn Ma nạt lớn :
- Tiểu quỉ kia ! Xem chưởng ta đây !
MỘt luồng gió mạnh phi thường phóng tới làm cho "Tẩu Thạch Phi SA" tống thới mình Lý Thanh Hùng. Tuy chàng có thân pháp tuyệt học nhưng đứng trước chưởng lực ấy cũng ghê hồn, chàng bèn lanh tay tống ra một chưởng mạnh như lôi nhanh như điện, hai chưởng chạm nhau phát ra tiếng nổ "đùng ! đùng" Độc Nhãn Ma "ự" một tiếng văng ra xa hơn hai trượng, nằm ngay trên đất, mồ hôi toát ra ướt đẫm, cắn răng nhăn mặt.
Lý Thanh Hùng cũng thối lui mấy bước lắc lư muốn ngã.
Vừa gượng được bỗng đằng sau lưng chàng có ám khí bắn tới ào ào, Lý Thanh Hùng toan né qua thì than ôi ! Hai chân chàng đã không tự ý dời đi được nữa, chàng kêu lớn :
- Chết ta rồi !
Chưa dứt lời, luồng ám khí đã xuyên qua mạng môn huyệt của chàng.
Lý Thanh Hùng thảm thiết kêu :
- Thôi rồi ! Còn gì mạng ta.
Thân thể chàng lúc lắc mấy cái rồi ngã lăn xuống đất.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy thế ré lên một tiếng thất thanh, nàng tưởng đâu Độc Nhãn Ma đã đánh thương người yêu mình nên liền chạy tới bế xốc Lý Thanh Hùng lên, nàng đứt từng khúc ruột, ôm chàng khóc sướt mướt.
Bên kia, Vương Kiếm Hưng và hai vị đường chủ đang ác đấu với Kim Kiếm Sanh nghe tiếng hú bỗng lách mình nhảy ra khỏi trận chiến

và nói lớn :
- Họ Kim kia ! Ta có lệnh gọi về, nợ máu này hẹn ngày sau sẽ tính.
Nói xong không đợi Kim Kiếm Sanh trả lời, lao mình tới chỗ Độc Nhãn Ma vác xác bay đi mât dạng.
Kim Kiếm Sanh nạt lớn :
- Đã đến Kỳ VÂn Cốc phá rồi thì nhất thiết phải bỏ mạng lại đây !
Nói xong lão phóng mình đuổi theo, bốn người kia dừng lại chỉ vào mặt Kim Kiếm Sanh nói :
- Họ Kim kia ! Đừng tưởng ta sợ ngươi, nếu có gan hãy lên Quát Thương Sơn đánh nữa.
Kim Kiếm Sanh hét :
- CÁc ngươi dám đến đây tức đã khinh thị ta rồi, ta đã nổi giận thì các ngươi không thể đi được, hãy để mạng lại đây !
Nói chưa dứt lời Kim Kiếm Sanh đã vận đủ tám thành công lực "Thái Ty Chưởng" đập qua đầu Phi Long đường chủ Hư Hồng.
Hư Hồng cũng không vừa, lách qua rồi chớp một cái đánh ra một chiêu "Thần Long Động Vĩ" chưởng lực bay tới kêu vun vút Kim Kiếm Sanh né sang một bên "hừ" một tiếng hét lớn :
- Ta thách ngươi !
NÓi xong vận đủ mười thành công lực vào "Thái Ty Chưởng" đập qua Hư Hồng, còn cánh tay trái hóa chưởng thành chỉ điểm thẳng vào tròn cơ huyệt của Hư HỒng, Kim Kiếm Sanh đã dùng "Thái Ty Chưởng" mà thành danh, bây giờ lão lại đưa ra đồng thời một chiêu cùng một lúc liên hoàn công ra, sức công tới quá nhanh. Hư Hồng không tài nào tránh kịp, lão kêu lên một tiếng thảm, thế là một đại ma thủ ngang xác đành ngã lăn ra chết tốt.
Hư Hồng là Phi Dương đường chủ trong Phi Long Bang bình sanh giết người như chém chuối, hôm nay ỏ mạng giữa rừn hoang không oan ức gì cả, thật là ác hữu có ác báo.
Kim Kiếm Sanh đập một chưởng chết một lục lâm ma thủ lão cảm thấy khoan khoái vô cùng, lão còn muốn đuổi theo Vương Kiếm Hưng nhưng lúc bấy giờ chúng đã đi quá xa.
Kim Kiếm Sanh miễn cưỡng trở lại Kỳ VÂn Cốc, bỗng nghe có tiếng đàn bà khóc nửa nở lão lập tức bay rượt tvề miệng hang thì thấy Lý Thanh Hùng đang nằm trong lòng Nguyệt Lý Hằng Nga, mặt mày tái nhợt, đôi mắt nhắm nghiền, Nguyệt LÝ Hằng Nga đang gục đầu trên mặt chàng khóc than thảm thiết.
Không cần giải thích chắc ai cũng biết Lý Thanh Hùng đã bị thương nặng.
Kim Kiếm Sanh lập tức chạy đến xem thương thế, lão xem xét một

lúc bỗng nở một nụ cười nhìn thẳng vào mặt Nguyệt Lý Hằng Nga nói :
- Hoa nhi ! Việc gì mà khóc dữ vậy ? Hùng nhi không có gì đâu ! Chỉ bị thương sơ sợ mà thôi, lão phu có sẵn mấy hột đơn hoàn đây, cho hắn uống là bớt ngay, lão phu còn phải dọn dẹp hai cái xác kia đã.
Nói xong, lão thò tay vào túi lấy ra hai đơn hoàn giao cho Nguyệt Lý Hằng Nga rồi quay đi.
Nguyệt Lý Hằng Nga nghe lão nói vậy, nàng mới yên tâm, thong thả thở một hơi dài như trúc được một gánh nặg trong lòng. Nàng bỏ hai viên thuốc vào miệng chàng, thì quả nhiên rất có hiệu nghiệm, chỉ trong chốc lát Lý Thanh Hùng đã bắt đầu thở mạnh, quả tim đập đều, thân thể dần dần ấm lại.
Lý Thanh Hùng từ từ mở mắt ra thấy mình đang nằm gọn trong lòng người yêu, chàng liền nhắm mắt lại bá cứng thêm.
Tuy thế, nhưng chàng cảm thấy phía sau lưng “Mạng MÔn Huyệt” còn tê buốt và đau đớn, chàng phải tự vận công hành khí để điều trị. Nhưng khi chàng vận công thì bỗng nhiên hét lên một tiếng thoát khỏi tay Nguyệt Lý Hằng Nga ngồi ủ rủ.
Nguyệt Lý Hằng Nga bước lại vịn vai chàng nói :
- Hùng đệ ! Thương thế chưa khỏi hẳn, chớ nên vận động như thế sẽ có hại.
Lý Thanh Hùng liền đứng dậy vận thử một lần nội công nữa, nhưng than ôi chàng không vận nội công được nữa bèn cúi nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga nói :
-Tỷ tỷ ! Thôi thế này thì đời tôi đã hết !
- Cái gì thế ?
- Tôi không thể vận công được nữa !
- Thương thế của Hùng đệ chưa lành hẳn sao ? Đừng nghĩ vẩn vơ nữa, vì trọng thương mới lành nên không có sức thôi, chứ không sao đâu !
- Không ! Tôi tự biết rõ lắm, tôi không bị thương mà chính tôi đã bị người ta ám toán !
- Không đâu ! Có lý nào ? Ai có thể ám toán Huìng đệ chứ ?
Lý Thanh HÙng caum ày ra vẻ đau khổ từ từ nói :
- Khi nãy tôi nghe phía sau lưng nơi “Mạng Môn Huyệt” của tôi, có ám khí điểm trúng, khi tôi biết được thì không còn tránh né được nữa...
NÓi đến đây chàgn thở ra một hơi dài ra dáng phiền não rồi nói tiếp :
- Thôi thế này là hết rồi ! Đại thù chưa trả đã hóa ra người tàn phế !...
Nói vừa dứt lới hai giọt nước mắt đã lăng xuống hai gò má của

chàng, Nguyệt Lý Hằng Nga nghe chàng nói lòng đau như cắat, nắm tay chàng khóc sướt mướt.
Lúc bấy giờ, trận chiến đã thu dọn xong Kim Kiếm Sanh trở lại thấy hai người đang khóc kể lể, lão liền hỏi :
- Oa nhi ! Việc gì mà khóc lóc như vậy ? Thôi đứng dậy đi, mấy thằng quỉ kia đã đi hết rồi !
Nguyệt Lý Hằng Nga mếu máo nói :
- Lão tiền bối ! Hùng đệ lâm nguy rồi !
Lão sửng sốt :
- Cái gì mày nguy ?
- Đó ! Tiền bối xem.
Kim Kiếm Sanh cúi xuống xem xét trong mình một lúc rồi cau mày than :
- Ồ ! nguy quá ! Quả thật Hùng nhi bị người ta ám toán, coi bộ võ công đã bị phế cả rồi, trừ phi...
Đôi mắt của Nguyệt Lý Hằng nga lóe ra vài tia hy vọng hỏi gấp :
- Trừ phi cái gì ? Lão tiền bối có cách chữa sao ?
- Cũng có thể nhưng hy vọng rất mong manh, bây giờ chỉ có cách duiy nhất là tìm sư phụ của Hùng Nhi rồi mới tìm cách.
Nguyệt Lý Hằng Nga hỏi :
- Hùng đệ bị thương thế nào ?
Kim Kiếm Sanh lắc đầu giải thích :
- “Mạng MÔn Huyệt” là đại huyệt của thân thể, người nào đã bị thương nơi đó thì hôn mê bất tỉnh, còn Hùng nhi thì chỉ bị điểm nhẹ nên sanh mạng không hề gì, nhưng chắc chắn toàn thân công lực đã bị phế, chỉ trừ phi còn có một vị nội công thâm hậu hơn mới có thể trị thương được, lão phu không đủ năng lực vì nội công của lão chỉ tương đương với Hùng nhi là cùng, nếu ta miễn cưỡng đem ra chữa thì đã không có kết quả mà lại có hại.
Nguyệt Lý Hằng Nga hỏi :
- Bây giờ nội công của Hùng đệ đâu còn nữa mà bảo tương đương với không tương đương ?
- Ha ha... cháu hỏi rất đúng, nhưng phải biết võ công của hắn chưa phải tuyệt đối bị phế, nếu cho người giải huyệt dẫn Cang Quy Nguyên thì nội công kia vẫn hoàn toàn như xưa.
Nguyệt Lý Hằng Nga thông cảm, lòng nàng bây giờ có đôi chút hý vọng nhưng nàng tự hỏi :
- Bây giờ ta biết Không Không Tổ ở đầu mà tìm ?
Nghĩ như thế lòng nàng lại nóng như lửa đốt.
Lý Thanh Hùng lúc nãy giờ vì tuyệt vọng nên nằm ngất xỉu, càng

không nghe được câu chuyện giữa hai người, chàng liếc thấy trên nét mặt Kim Kiếm Sanh hiện ra vẻ đau khổ, chàng nói :
- Cháu nay đã thành vô dụng rồi ! Khổ nỗi là gia thù chưa báo đành chịu bất hiếu, chết không thể nhắm mắt được !...
Nguyệt Lý Hằng Nga nghe nói vội ngắt lời chàng, nói :
- Hùng đệ chớ lo, thế nào cũng chữa được, bây giờ chỉ cần tìm lệnh sư thì có cách ngay.
Lý Thanh Hùng than thở :
- Gia sư đi khắp giang hồ, biết đâu mà tìm ? Huống chi thương thế của tôi chắc gì chờ được ?
Kim Kiếm Sanh nói :
- Đại trượng phu, sự sống chết ta xem thường, gặp tai nạn là chuyện nhỏ, huống chi đây chưa phải là tuyệt vọng, ở đây ta có mấy hột đơn hoàn có thể giúp cháu rất nhiều.
Nói đến đây lão suy nghĩ một lát rồi nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga hỏi :
- Hoa nhi ! Lệnh sư của cháu có "Thiên Sơn Tuyết Liên" phải không ?
- Phải ! Vật đó có thể cứu được sao ?
- Ha ha... đó là một thần phẩm chuyên trị thương này, sao lại không cứu được chứ?
Nguyệt Lý Hằng Nga rất vui mừng, vì sư phụ quá thương yêu nàng thì việc xin "Thiên Sơn Tuyết Liên" là không thành vấn đề, chỉ cần người yêu nàng có thể cứu được thì dù cho nhảy vào lửa, nàng cũng không tiếc, nàng nói :
- Tôi xin đi ngay lập tức, còn Hùng đệ xin gởi lại cho lão tiền bối được không ?
Kim Kiếm Sanh thấy nàng lính quýnh, lão rất thương hại, nhưng từ đây đi Thiên Sơn cách xa mấy ngàn dặm, trong thời gian dài không biết Hùng nhi đủ sức chờ đợi được không, thế thì không chắc chắn.
Lão nghĩ thế liền nói :
- Nếu cháu đem Hùng nhi đi theo được thì tốt lắm, vì đỡ được nửa thời gian lão phu mới yên tâm !
NÓi đến đây, Kim Kiếm Sanh bỗng rùng mình dừng lại một lát rồi tiếp :
- Nhưng từ đây đến Thiên Sơn xa hằng mấy ngàn dặm, nếu có điều gì...
Nguyệt Lý Hằng Nga hỏi gấp :
- Điề gì ? Có phải lão tiền bối sợ giữa đường người ta đánh cướp không ?
- Phải !
Bỗng nhiên từ cửa hang vọng ra một giọng nói khàn khàn :

- Đừng sợ ! Lão phu sẽ theo hộ vệ cho.
Dứt lời, từ phía sau tảng đá có một bóng đen đi tới.
Kim Kiếm Sanh nghe giọng nói đó như quen thuộc lắm, bèn lướt tới nhìn xem người đó là ai, lão vội cản lại nói :
- Không được ! Ngươi không thể đi, vì bệnh mới vừa khỏi đi bất tiện lắm.
Thì ra người đó chính là Mai Hoa Thần Kiếm, lão cười ha hả nói :
- Kim lão tiền bối ! Tôi cần phải báo đáp đại ân của Hùng đệ, người không thể cản trở tôi được !
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy có Mai Hoa Thần Kiếm theo hộ vệ, nàng rât vui mừng, nàng đỡ phải lo việc trở ngại trên bước đường muôn dặm.
Người ta không hiểu được bệnh của lão mới lành làm sao cò thể vượt qua ngàn dặm ? HƠn nữa trên đoạn đường đó có rất nhiều cao thủ của Phi Long Bang, ông ta có thể đảm đương được không ?
Lý Thanh Hùng lại không nghĩ thế, chàng nghi ngờ thương thế của Mai Hoa Thần Kiếm làm sao có thể mau lành như thế được ? Chàng chăm chăm nhìn vào mặt Mai Hoa Thần Kiếm.
Mai Hoa Thần Kiếm tuy bịt mặt nhưng vẫn thấy rõ nét mặt của Lý Thanh Hùgn, lão đoán biết ý nghĩ của chàng, liền cười hà hà nói :
- Hùng đệ nghi ngờ bệnh tình ta mau lành quá phải không ?
Lý Thanh Hùng gật đầu.
Lão nói :
- Không có gì lạ cả ! Lão phu chỉ nhờ mấy họt thần đơn của Tiểu Bào mà thôi !
Thằng nhỏ thật là đa sự, ta đã bảo ta đã lành hẳn rồi thế mà hắn còn ráng nhét thêm hai viên “Vạn Linh Đoạt Mang Đơn” vào miệng ta, rõ thật lòng dạ của hắn quá rộng rãi.
Ta đã ra đây lúc nãy nhưng bọn ác đồ kia đã tẩu thoát cả rồi, bởi ta chậm ta nên Hùng đệ bị nạn thật ta có lỗi, giờ đây ta phỉ đảm đương việc này không ai cản trở ta được.
Kim Kiếm Sanh thấy lão tỏ lòng thạnh thật liền nói :
- Cũng được ! Nếu ta có thể đưa ngươi đi được thì càng tốt, vậy thì hãy lên đường cho sớm, ở đây còn sắp đặt việc gì nữa không ?
- Không ! Các việc ở đây đều có đồ nhi tôi phụ trách cả, tôi đã sai chúng tuyển ba con tuấn mã xong rồi, chúng sẽ đem đến ngay bây giờ, chúng ta sắp đặt là vừa.
Vừa dứt lời lão quay lại nói với Lý Thanh Hùng :
- Hùng đệ ! Em có thể cởi ngựa được không ?
- Không biết ! Từ lúc tôi bị ám toán đến giờ chỉ thây sau lưng hơi tê

thôi, ngoài ra không có gì lại cả, có lẽ tôi không bị thương.
Kim Kiếm Sanh nghe chàng nói giật nảy mình, lão lấy làm lạ, trong thiên hạ đã có người bị đánh trúng "Mạng MÔn Huyệt" mà có thể nói chuyện đi đứng như thường không thấy thương tích gì cả ? Chính "Mạng Môn Huyệt" là chỗ yếu hiểm nhất của con người, đã trúng là phải chết nếu không cũng bị thương nặng, có đâu lại chỉ hơi tê sau lưng và đơn điền không đề khí được mà thôi, thật là một điều đán kinh ngạc.
Sự thật lão đâu có biết nội công của Lý Thanh Hùng đã học của Phong Đạo Nhân nên trong người chàng có sức khí mãnh liệt, hơn nữa "Tiên Thiên Vô Cực Lôi Điện Khí Công" bao quanh khắp mình, thì dầu cho trúng cũng khó đột nhật vào được.
Nay vì chàng gặp phải ám khí ác hiểm nên đã làm tiêu hủy của chàng chí còn có "Thiên Sơn Tuyết Liết" hay sư phụ của chàng cứu chữa mà thôi, nếu không sẽ trở thành vô dụng.
Lý Thanh Hùng đứng dậy chạy nhảy một lát để xem có thể lộ trình được không, chàng an tâm rằng mình có thể đi được bèn bước lại trước mặt Mai Hoa Thần Kiếm nói :
- lão tiền bối đã có lòng, tôi xin cám ơn !
- Không có gì ! Chúng ta sống với nhau vì nghĩa.
Từ khi vào Kỳ VÂn Cốc đến giờ mãi lo đánh đấu với Thiên Vương thì chàng chưa rõ kẻ thủ phạm đã gây thương thế cho Mai Hoa Thần Kiếm, chàng liền hỏi :
- Khi trên Huỳnh Long Sơn tiền bối tách rời chúng tôi thì sau đó tại sao mất dạng, chúng tôi tìm mãi vẫn không ra, khi đến đây lại thấy tiền bối bị thương rất nặng, chúng tôi rất thắc mắc.
Mai Hoa Thần Kiếm nói :
- Lúc ấy lão phu chạy về hướng Đông, bỗng gặp một con quạ to lớn cản đường, lão đánh với nó vung kiếm chặt gãy một chân, con quạ kia kêu mấy tiếng. Thình lình bọn Huỳnh Long Sơn kéo ra hằng mấy trăm tên, kéo đến bao vây, lão phu phải tả xông hữu đột đánh chết vài tên thì bỗng có một bà già tóc trắng bay đến cầm một cái chai vung một cái hơn độc bay đến cầm một cái chai vung một cái hơi độc bay khắp trận, ai nấy đều say ngã lăn bất tỉnh nhân sự.
Trong khi mơ màng lão thấy bà già tóc trắng kia đã đem cho uống một thứ thuốc gì đắng lắm, tất cả đù chết hết nhưng lão phu cảm thấy đau đớn trong mình mà thôi.
Nguyệt Lý Hằng Nga hỏi :
- Tại sao ai nấy đều chết mà tiền bối không chết ?
- Có lẽ trong đời lão có hai lần ăn quả "Độc Nhãn Nhân" nên những

loại thuốc độc thường không thể hại lão phu được.
- Thế tại sao lão tiền bối lại có mặt ở Kỳ VÂn Cốc này ?
- Lúc ấy lão phu định bò vào bụi rậm bên mé đường gặp hai môn hạ của lão đi tìm, nên chúng vực lão qua đây, gặp Kim tiền bối ra đón vao trong.
Nguyệt Lý Hằng Nga nói :
- Đúng rồi ! Bà lão tóc trắng ấy chính là Độc Gai Mai Quế, kẻ thù của tôi đấy !
- Và cũng là kẻ thù của lão phu nữa, thế thì sao này chúng ta sẽ tìm bà ta báo thù.
- Khỏi cần ! Tôi và Hùng đệ đã giết bả rồi !
Mai Hoa Thần Kiếm ngạc nhiên trố mắt nhìn hai người :
- Bà lão tóc trắng chết rồi sao ?
- Chết rồi !
Vừa dứt lời Cửu Thăng đã đem ba con tuấn mã đến, yên cương đã đàng hoàng.
Mai Hoa Thần Kiếm, Nguyệt Lý Hằng Nga và Lý Thanh Hùng nghiêng mình xá Kim Kiếm Sanh rồi lên yên, nhắm hướng tây thẳng tiến.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 35
Ngân Nguyệt Sư Thái

Quận Bình Dương là nơi giáp giới tỉnh Hiệp Tây và Cang Sơn.
Tuy không phải là chỗ phồn hoa đô thị nhưng lại rất đông đúc dân cư, nhất là các anh hùng hảo hán võ lâm thường lưu trú rất nhiều.
Rựu ngon thịt béo nổi tiếng trong các hắc điếm, bọn hắc đạo giang hồ thường dùng nơi đây làm chỗ hẹn hò.
Hôm nay, trên đại lộ quanh con đường hướng về Hiệp Tây, ba bóng ngựa phi nhanh trên lưng ngựa có ba người bám riết yên cương với dáng bộ rất gấp.
Đi đầu là một ông lão bịt mặt độ bảy mươi tuổi, đằng sau hai người một nam một nữ.
Hai người nam nữ này, người con trai thì ra một thư sinh bệnh hoạn, còn người con gái lại là một tuyết thế giai nhân, sắc đẹp chói ngời dưới bầu trời xanh thẳm.
Họ đi vào thị trấn, nhưng vẫn buông cương thúc ngựa chạy nhanh

như tên bắn.
Chớp mắt họ đã biến mất ra ngoại ô và xa xa họ còn tung lên một lớp bụi như bốc khói.
Khách trọ Ở đây nhìn theo ba bóng ngựa ấy v ới một niềm kinh dị, những cặp mắt tò mò không thể không lưu ý.
Tuy nhiên những cặp mắt tò mò của những khách qua đường không mấy nguy hiểm bằng một số người đang âm thầm đuổi theo ba bóng người kia.
Họ không tiến gần, mà chỉ lướt theo sau cách một quãng xa xa để dò la tung tích.
Khỏi cần giới thiệu chắc ai cũng rõ ba người đan bôn hành trên ba con tuấn mã chính là Mai Hoa Thần Kiếm, Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga.
Cho đến nay, họ đã rời khỏi Kỳ Vân Cốc gần năm n gày đường để tìm đến Thiên Sơn cầu thuốc.
Thương thế của Lý Thanh Hùng không thể kéo dài được, mặc dù chàng dùng đến tuấn mã nhanh như tên bắn mà Mai Hoa Thần Kiếm và Nguyệt Lý Hằng Nga vẫn còn thấy nóng lòng, xem như quá chậm chạp.
Vừa ra khỏi thị trấn, Lý Thanh Hùng cảm thấy có gì ngại gọi Mai Hoa Thần Kiếm nói:
- Vương lão huynh ! Huynh có phát giác được việc gì không ?
Mai Hoa Thần Kiếm vẫn cho ngựa phóng nước đại quay lại đáp :
- Có ! Nhưng không đáng lo !
Nguyệt Lý Hằng Nga xen vào :
- Hừ ! chúng ta nên đề phòng, bọn chúng rình mò theo đằng sau lúc ẩn lúc hiện trông thật dễ ghét.
Mai Hoa Thần Kiếm lắc đầu :
- Bọn chó săn ấy làm gì cả gan dám đương đầu với hổ dữ.
Nguyệt Lý Hằng Nga ngạc nhiên hỏi :
- Tại sao vậy ?
- Chúng chưa biết Hùng đệ bị thương đâu.
- Ồ ! Làm sao biết được !
- Thương thế của Hùng đệ chỉ có chúng ta biết, nếu chúng ta không nói ra thì không có một người nào biết cả ! Một khi chúng chưa biết Hùng đệ bị thương thì dù là kẻ ba đầu sáu tay cũng không dám động đến chúng ta. Uy thế của Hùng đệ đang chấn động giang hồ mà.
Câu nói này tuy thật tình song Lý Thanh Hùng cảm thấy khó chịu, không biết có phải Mai Hoa Thần Kiếm có ý châm biếm chàng không, chàng gục đầu nhìn xuống cổ ngựa không dám ngó Nguyệt Lý Hằng

Nga.
Nguyệt Lý Hằng Nga hỏi :
- Nếu như chúng đã biết Hùng đệ bị thương rồi thì sao ?
- Không ! Không ! Tôi đã nói rồi, trừ chúng ta tiết lộ ra còn không thì...
Mai Hoa Thần Kiếm là kẻ cẩn thận và chín chắn lắm, sở dĩ lão ta nói như vậy một phần vì lòng tự tin một phần cũng để làm cho Lý Thanh Hùng bớt nỗi lo buồn trong lúc bi thương.
Ba người cứ một mực phi ngựa lướt nhanh về phía trước, chốc lát đã bỏ lại không biết bao nhiêu là búi vắng rừng hoang.
Cho đến lúc mặt trời đã gác non Tây, hoàng hôn báo hiệu về đến thế mà ba con tuấn mã vẫn chưa thoát ra khỏi đoạn đường mông mênh hiu quanh ấy Mai Hoa Thần Kiếm đã biết trước nên chuận bị thức ăn và cố vượt qua khỏi đoạn đường này trước bóng tối, để tìm được nhà trọ nghĩ ngơi. Bởi thế họ ít nói chuyện với nhau.
Lý Thanh Hùng nét mặt dàu dàu, suốt cả một đoạn đường không một nụ cười không một tiếng nói.
Chàng buồn là phải !
Một vị thiếu niên danh tiếng chấn động giang hồ, chỉ rủi ro có một ngày đã trở thành một phế nhân, võ công không còn, đến một kẻ tầm thường cũng không chống cự nổi thì bảo sao chàng không chán ngán, sở dĩ chàng nhịn nhục được đau khổ áy để đi cầu thuốc là vì lòng chàng còn đặt hai mối hy vọng trọng đại nhất của đời chàng, thứ nhất là tìm gặp mẹ. Thứ hai là giết kẻ thù để rửa hận cho cha.
Tuy nhiên việc cầu thuốc chữa bệnh chỉ là một hy vọng mà thôi, chưa phải đã đạt được mục đích.
Qua năm ngày dong ruổi Nguyệt Lý Hằng Nga đối xử và săn sóc chàng với một tâm tình rất nồng hậu.
Mối tình ấy cũng an ủi chàng được một phần nào nhưng nó cũng lại làm chàng đau lòng không ít.
Chàng nghĩ đến thân trai, phải nhờ vào sự bảo vệ của một kẻ khác chàng thấy tủi nhục làm sao !
(Thiếu Mấy Trang) Trang hán lạnh lùng “hừ” một tiếng nói :
- Nếu thế thì ngươi sẽ hối hận.
Nguyệt Lý Hằng Nga hét lên :
- Quân lục lâm ! Các ngươi không có mắt, hôm nay bổn cô nương không thể dung tha tội vô lễ của các ngươi.
Chưa dứt lời, nàng đã thúc ngựa qua không ai kịp thấy nàng xuất thủ như thế nào,chỉ nghe “bốp” một tiếng trên mặt trang hán đã in năm lằn ngón tay đỏ hoét, máu miệng trào ra, hai chiếc răng cửa đã văng đi đâu mất.

Hành động của Nguyệt Lý Hằng Nga làm cho tên trang hán kia tức muốn ọc máu.
Hắn rút binh khí ra nạt lớn :
- Yêu nữ ! Chắc ngươi đã đến số rồi !
vừa nói hắn vừa vung đao dài ra chém vào người Nguyệt Lý Hằng Nga.
Nguyệt Lý Hằng Nga vẫn đứng yên chợi cho mũi đao của hắn gần đến, nàng mới lướt tới đánh tung ra hai luồng gió.
Con đao của trang hán vụt ra khỏi tay hắn rơi xuống đất.
Hắn rú lên một tiếng thân hình lảo đảo rơi xuống ngựa phát ra một tiếng “bạch” nặng nề.
Mai Hoa Thần Kiếm liếc mắt nhìn thì thấy hắn đã ngất lịm rồi.
Lão khong có gì kinh ngạc lắm, vì trang hán này chỉ là tên hung đồ bộ hạ làm sao chống lại hai luồng chưởng của Nguyệt Lý Hằng Nga là một nhân vật đã thành danh trong giang hồ.
Tuy nhiên Mai Hoa Thần Kiếm không muốn hại mạng tên bộ hạ này nên cản Nguyệt Lý Hằng Nga lại, rồi đưa tay điểm vòa huyệt mê của hắn.
Điểm huyệt xong Mai Hoa Thần Kiếm quay lại nói với Nguyệt Lý Hằng Nga :
- Có lẽ câu chuyện này còn đưa chúng ta đến nhiều khó khăn hơn.
Nguyệt Lý Hằng Nga nói :
- Bọn hung đồ này dùng lời phải trái không ích gì, chỉ có giết đi chúng mới nể mặt.
Mai Hoa Thần Kiếm nói :
- Tuy chúng là bọn lục lâm vô đạo, song là thủ hạ của Ngân Nguyệt Sư Thái, lão ma đầu này không phải dễ uy hiếp đâu.
Lý Thanh Hùng xen vào :
- Chuyện đã đến nước này dầu chúng ta có dùng nhân nghĩa cũng vô ích, cứ thẳng tiến vào rừng tìm cách đối phó.
Mai Hoa Thần Kiếm ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :
- Được ! Nhưng chúng ta nên giao trả tên hung đồ này lại cho chúng.
Nguyệt Lý Hằng Nga chưa nguôi giận :
- Tôi chết cũng không cần, nhưng phải trừng phạt đứa hỗn láo này hắn dám mắng tôi là “yêu nữ”.
Dứt lới nàng nhảy xuống ngựa đưa tay đánh vào “Mạng Môn Huyệt” của hung đồ, rồi xách hắn bỏ lên lưng ngựa, để cho co ngựa của hắn mang xác hắn trở về sào huyệt.
Nàng quất một roi thật mạnh vào đít ngựa tức thì con ngựa rú lên một tiếng, vụt chạy như gió.

Nguyệt Lý Hằng Nga quắt mắt nhìn theo miệng lẩm bẩm :
- Cho đáng đời các ngươi ! Các ngươi đã dùng độc thủ ám hại "Mạng Môn Huyệt" của Hùng đệ ta, dẫu ta có đánh vào "Mạng MÔn Huyệt" của các ngươi một trăm người cũng còn chưa đủ.
Lý Thanh Hùng đang ngẩn ngơ, không hiểu vì sao Nguyệt Lý Hằng Nga lại sanh tâm độc ác như vậy nhưng khi nghe nàng nói chàng mới hiểu nàgn vì thương chàng mà căm hận bọn lục lâm kia.
Chàng hết sức cảm động nói :
- Hoa tỷ tỷ...
Chàng chỉ thốt ra được mấy tiếng !
Nhưng mấy tiếng ấy cũng đủ để cho Nguyệt Lý Hằng Nga thông cảm mối xúc động của chàng.
Nguyệt Lý Hằng Nga rất vui mừng, vì nàng chỉ cần Lý Thanh Hùng hiểu được con tim nàng là đủ rồi.
Mai Hoa Thần Kiếm nhìn ngọn đồi nhỏ ở trước mặt cách chừng nửa dặm, chỉ tay vào đấy nói :
- Hùng đệ ! Con ngựa chở xác hung đồ chạy vào đó chắc là sào huyệt của chúng rồi !
Lý Thanh Hùng nói :
- Phải ! Nhưng đê không hiểu Ngân Nguyệt Sư Thái là nhân vật thế nào ?
Mai Hoa Thần Kiếm nói :
- Bốn mươi năm trước, Ngân Nguyệt Sư Thái đã nổi danh cùng một lúc với Thiên Sơn Thần NI trên giang hồ ! Hai người này một chính một tà, Ngân Nguyệt Sư Thái nổi danh là một lão ma đầu, và tự mình gây ra một phái hắc đạo, nhưng sau này khong ai rõ được tông tích và hanh vi của bà ấy.
Nguyệt Lý Hằng Nga nghe nói thất kinh xen vào :
- A ! Té ra Ngân Nguyệt Sư Thái là lão ma đầu này sao ? Tôi đã từng nghe sư phụ nói đến. Nếu vậy chúng ta phải cẩn thận, không nên khinh thường.
Lý Thanh HÙng mỉm cười :
- Cần gì ! Cứ như võ lực của Hoa tỷ tỷ ngày nay cũng đủ đương đầu với bà ấy rồi.
Câu nói này làm Nguyệt Lý Hằng Nga thẹn đỏ mặt, nàng không hiểu Lý Thanh Hùng nói thực tình hay châm biếm nàng, hơn nữa chàng chưa thấy võ công của Ngân Nguyệt Sư Thái thì căn cứ vào đâu mà có thể nói nàng đủ sức đối phó.
Thực ra Lý Thanh Hùng chưa thấy bản lĩnh của Ngân Nguyệt Sư Thái ra sao cả, chàng chỉ căn cứ vao vũ khí lợi hại của Nguyệt Lý

Hằng Nga là “Cuồng Phong Đại” mà tin tưởng thế thôi.
Nguyệt Lý Hằng Nga lắc đầu nói :
- Hùng đệ ! Đừng quá tin tưởng vào cái bất tài của tôi.
Lý Thành Hùng nói với giọng tự nhiên :
- Không ! Không ! Tôi không lầm bản lãnh của tỷ tỷ đâu “Cuồng Phong Đại” là một tuyệt kỹ võ lâm, làm chấn động giang hồ chỉ cần tỷ tỷ thận trọng một chút là có thể đánh bại được các cao thủ đương thời. Tôi xin tình nguyệt theo sát bên tỷ tỷ để chỉ điểm.
Mai Hoa Thần Kiếm tuy chưa thấy được tài năng của Nguyệt Lý Hằng Nga nhưng nghe Lý Thanh Hùng ca tụng cũng tin tưởng một phần nào, hơn nữa nàng là ái đồ của Thiên Sơn Thần Ni tất nhiên võ công của nàng không đến nổi tệ lắm.
Mai Hoa Thần Kiếm muốn trù liệu cách đương đầu với Ngân Nguyệt Sư Thái bỗng Lý Thanh Hùng hỏi :
- Vương lão ca ! Có lẽ đối phương đã biết việc của đệ rồi !
Mai Hoa Thần Kiếm nhướng mày hỏi :
- Tại sao ? Hùng đệ căn cứ vao đâu mà nói vậy ?
- Lúc nãy gã hung đồ kia ăn nói hách dịch, coi bộ gã không nể tôi như vậy không phải gã đã biêt tôi bị mất võ công rồi sao ?
Mai Hoa Thần Kiếm cười ha hả :
- Hùng đệ quá nghi ngờ rồi ! Việc Hùng đệ bị thương làm sao có thể truyền tin đến đây mau như vậy được, huống chi kẻ đánh lén Hùng đệ chưa hẳn đã biết Hùng đệ bị thương mà.
Lý Thanh Hùng ngạc nhiên :
- Tại sao hắn không biết tôi bị thương ?
- Đó mới là chuyện lạ ! Bởi vì từ xưa tới nay kẻ nào đã bị đánh trúng “Mạng Môn Huyệt” tất nhiên phải hôn mê bât tỉnh.
Còn Hùng đệ thì lại cởi ngựa đi như tên sắc diện không có gì đổi khác làm sao hắn có thể cho là Hùng đệ bị thương ?
Lý Thanh Hùgn vẫn nghi ngờ :
- Nếu chúng không biết tôi bị thương thì có lẽ tên hung đồ lúc nãy không dám lỗ mạng như vậy Mai Hoa Thần Kiếm nói :
- “Trâu nghé không sợ cọp dữ” gã hung đồ vừa rồi là phường tiểu tốt, biết đâu được uy danh của nhữgn kẻ anh hùng, ta đoán chắc Ngân Nguyệt Sư Thái lúc thấy mặt Hùng đệ sẽ sợ hãi không ít.
Trong lúc hai người đang đàm luận thì trong khu rừng phía trước mặt phát ra một tiếng “sẹt” một mũi tên báo hiệu bắn thẳng lên trời.
Mũi tên này páht ra tiếng “o o” không khác gì loại tên của ác đồ tại Huỳnh Long Sơn mà Lý Thanh Hùng đã bẻ gãy.
Ba người lập tức gò cương ngựa lại.

Mai Hoa Thần Kiếm vội nhắc nhở Lý Thanh HÙng :
- Hùng đệ ! cứ làm bộ mặt cho dữ, nhưng nhớ đừng động thủ đấy nhé.
Mũi tên hiệu rớt xuống không bao lâu thì trong rừng có tiếng vó ngựa chập chùng.
Rồi hơn mười mấy con ngựa xuất hiện, trên mỗi yên ngựa có một trang hán mặc áo vàng tay cầm đại đao.
Đoàn ngựa đó đến mé rừng thì dừng lại, trong đoàn có hai trang hán rẽ cương cho ngựa đến gần ba người.
Hai người này trong tay cò nắm mỗi người một tấm bảng gỗ.
Miếng gỗ bên trái viết :
- “Thiên đường có lối không đi” Miếng gỗ bên phải viết :
- “Địa ngục không lối lại vào” Mai Hoa Thần Kiếm thấy chúng bày trò kỳ lạ, vuốt râu cười ha hả :
- BỌn hung đồ ! CÁc ngươi muốn làm trò cười cho khác qua đường sao ?
Tiếng nói chưa dứt thì trong đám trang hán đứng ở mé rừng có tiếng hô :
- Đường Chủ đến !
Quả nhiên lúc ấy trong mé rừng có ba bóng người phi thân đến.
Đi giữa là một bà già độ bảy mươi tuổi, hai bên có hai thiếu nữ thắt binh khí theo hầu, một cô mặc áo xanh, một cô mặc áo đỏ.
Trông thấy ba người này hai tên trang hán cầm bảng lập tức lui về chỗ đứng chung với đồng bọn.
Phút lặng lẽ trôi qua ! Cái im lặng nặng nề có thể nghe từng tiếng đập của con tim.
Nguyết Lý Hằng Nga nói :
- bà lão này có lẽ là Ngân Nguyệt Sư Thái, nhưng lối sắp đặt để hù nhát kẻ qua đường thật là trẻ con.
Lúc này Ngân Nguyệt Sư Thái đã đứng trước mặt ba người.
Bà liếc đôi mắt lành lạnh nhìn qua một loạt nói :
- Bần ni muốn biết ai đã đánh tên thủ hạ của Phi Long Bang ?
Nói đến cái tên Phi Long Bang Lý Thanh Hùng không thể chịu nổi, bước tới đáp :
- TA đã đánh hắn đó, rồi sao ?
Ngân Nguyệt Sư Thái trợn đôi mắt sáng quắc nhìn Lý Thanh Hùng từ đầu đến chân rồi nói :
- A ! Nếu ta không lầm thì ngươi chính là Ngũ Độc Thư Sinh ! Ngươi là đức phách lối không biết tôn kính kẻ trưởng thượng, vậy thì ta phải lấy mạng ngươi, giết người phải đền mạng ngươi biết chứ ?

Lý Thanh Hùng lạnh lùng nói :
- Không tôn kính thì ngươi làm gì ta nào ?
Ngân Nguyệt Sư Thái ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, tiếng cười nghe rất rùng rợn !
Dứt tiếng cười bà ta nghiến răng nói :
- Tôn kính thì cũng mất mạng, mà không tôn kính thì cũng mất mạng.
Lý Thanh Hùng mặt đầy giận dữ :
- Ngươi muốn xử trí làm sao ?
- Võ lực !
Cơn giận bốc lên, Lý Thanh Hùng đã thấy sau huyệt "Mạng Môn" đau nhói, tuy nhiên chàng cũng phải ráng chịu nói lớn :
- Ngươi muốn đơn đấu hay quần đấu ?
Ngân Nguyệt Sư Thái bình tĩnh, liếc mắt nhìn Lý Thanh Hùng một cách khinh bỉ rồi nói :
- Sao cũgn được ! Bần Ni chỉ dùng hai tay không cũng giết ngươi rồi !
Thái độ và lời lẽ của bà ta làm cho Mai Hoa Thần Kiếm và Nguyệt Lý Hằng Nga không thể đứng yên được.
Nguyệt Lý Hằng Nga bước xuống ngựa lạnh lùng nhìn Ngân Nguyệt Sư Thái rồi đưa tay rút "Cuồng Phong Đại" ra nói lớn :
- Hãy thắng "Cuống Phong Đại" trong tay của bổn cô nương đã rồi sẽ nói chuyện với Ngũ Độc Thư Sinh.
Ngân Nguyệt Sư Thái nghe được ba tiếng "Cuồng Phong Đại" giật mình nhìn sững Nguyệt Lý Hằng Nga một lúc lâu rồi mới hỏi :
- Ngươi là người gì của Thiên Sơn Thần NI ?
Nguyệt Lý Hằng Nga trợn mắt đáp :
- Cần gì phải hỏi như vậy, nếu ngươi có sợ thì hãy mau mau tránh đường cho ta đi là xong.
Ngân Nguyệt Sư Thái cười ngất :
- Ha... ha... ha... Thiên Sơn Thần Ni là ngươi gì mà ngươi đem ra hù dọa ta, ta xem Thiên Sơn Thần NI như là một kẻ tâmà thương mà thôi.
Nguyệt Lý Hằng Nga đỏ mặt, không thể nhịn được hét lên :
- Đừng nói bậy, ta lấy mạng ngươi đây.
Vừa nói nangà vừa vung "Cuồng Phong Đại" lên.
Sợi dây cuốn tròn uy mãnh như một con hắc xà xuất động.
Ngân Nguyệt Sư Thái vẫn đứng im không né tránh gì cả, đợi cho "Cuồng Phong Đại" sắp đến, bà ta mới tung song chưởng ra, chụp lại.
Một luồng khí lực hít mạnh làm cho "Cuồng Phong Đại" của Nguyệt Lý Hằng Nga như bị sức hút ấy cuốn theo.

Nguyệt Lý Hằng Nga thất kinh, vội quay mình lại vận hết sức mình giật mạnh mới rút "Cuồng Phong Đại" ra khỏi sức hút của đôi tay của bà.
Xem thế đủ biết công lực của Ngân Nguyệt Sư Thái quả không phải tầm thường.
Sau khi chạm nhau một chiêu, mà phần thắng thế đã về Ngân Nguyệt Sư Thái, Ngân Nguyệt Sư Thái ngửa mặt lên trời cười ha hả, tỏ vẻ khinh bỉ nói lớn :
- Các ngươi còn đợi gì không bắt địch.
Thì ra Ngân Nguyệt Sư Thái đã quá khinh thường Nguyệt Lý Hằng Nga bà ta ra lệnh cho hai cô đệ tử của bà tiếp tay giao đấu còn bà lùi lại đằng sau đứng xem.
Như thế làm cho Nguyệt Lý Hằng Nga xấu hổ không ít.
Hai thiếu nữ áo xanh, đỏ được lệnh xông vào thiếu nữ áo xanh cầm kiếm ngắn, thiếu nữ áo đỏ cầm kiếm dài chia nhau hai mặt quyết đấu với Nguyệt Lý Hằng Nga.
Nàng trợn đôi mắt sáng rực hàm răng nghiến chặt vì giận dữ.
Tuy nhiên nàng rất bình tĩnh nàng cuốn sợi "Cuồng Phong Đại" vào thắt lưng chỉ dùng hai tay không giao đấu với hai thiếu nữ có vũ khí kia.
Đó là một hành động khinh thường, tự phụ đối phương làm cho Mai Hoa Thần Kiếm và LÝ Thanh Hùng trông thấy phải hồi hộp lo lắng không yên.
Thây vậy trong lúc chưa biết tài năng của đối phương ra sao Nguyệt Lý Hằng Nga khinh thường thế ấy thì bảo sao người ngoài không lo lắng.
Hai thiếu nữ thấy vậy lập tức hét lên một tiếng hai luồng ánh sáng loang loáng đâm vào tả hữu của Nguyệt Lý Hằng Nga một lượt.
Nàng liền vận dụng lối "Đoạt Đao Thủ Pháp" dùng tay không chiến đấu với vũ khí.
Ba cái bóng ẻo lả quần nhau một lúc, chẳng mấy chốc họ đã trao đổi với nhau hơn ba mươi chiêu, nhưng phần thắng bại không thể nào phân định được.
Ngân Nguyệt Sư Thái thấy thế cười thầm :
- Con nhỏ phách lối ! Đấu với đồ đệ ta mà còn chưa lại, thế mà cũng dám lên mặt !
Mai Hoa Thần Kiếm thấy vậy cũng lo lắng cho nàng không ít, duy chỉ có Lý Thanh Hùng thì yên lòng hơn vì chính chàng đã mục kích được những tuyệt chiêu trong võ công của Nguyệt Lý Hằng Nga rồi.
Giờ đây chàng thấy nàng chỉ lách tránh mà không phản công, chàng

biết nàn có mưu chước gì đây nên chỉ đứng theo dõi cuộc đấu mà thôi.
Ngân Nguyệt Sư Thái đinh ninh trận thế phần thắng cuối cùng sẽ lọt về tay đồ đệ bà, nên bà khong còn để tâm đến nữa, chỉ nghĩ cách bắt Lý Thanh Hùng.
Thì trong lúc đó bỗng phát ra một tiếng hét lanh lãnh bóng hình của Nguyệt Lý Hằng Nga đánh vòng một cái vọt lên trời như một cái bóng tiếp theo hai tiếng rú thảm thiết vang lên ! và hai thiếu nữ áo xanh, áo đỏ đã bị nàng điểm trúng vào “Mạng Môn Huyệt” nằm bất tỉnh trên thảm cỏ.
Ngân Nguyệt Sư Thái hét lên một tiếng chát chúa toan ra tay giải cứu cho đồ đệ nhưng đã trễ rồi.
Đến đây mọi người mới thấy thân pháp và bản lãnh của Nguyệt Lý Hằng Nga thật không phải là tầm thường.
Nhưng tại sao nàng lại dùng độc thủ hại hai thiếu nữ kia ?
Việc này không có gì là lạ ! Trong lòng nàng đang có hai cái hận, một là nàng căm hờn bọn lục lâm vô đạo đã dã tâm ám toán Lý Thanh Hùng, hai là nàng đang bị Ngân Nguyệt Sư Thái khinh thị.
Không kịp cứu hai đồ đệ Ngân Nguyệt Sư thái gầm lên một tiếng tung song chưởng đánh về phía Nguyệt Lý Hằng Nga một đòn, sức nặng như sẻ núi lấp sông khí thế rất kinh người.
Nguyệt Lý Hằng Ng muốn dùng lực chống lại, nhưng nàng kịp thời nghĩ rằng :
- Trình độ nội công của lão quái bà này rất thâm hậu, nếu ta dùng sức chống đối tất phải lâm nguy, vả lại ta đang mang trách nhiệm bảo vệ chàng, nếu rủi có bề nào thì sanh mạng của chàgn cũng không còn.

Hồi 36
Dùng Uy Danh Đẩy Lui Đường Chủ

Nguyệt Lý Hằng Nga nảy ra một sáng kiến mới, nàng trợn mắt nhìn thẳng vào mặt Ngân Nguyệt Sư Thái hét lớn :
- Nữ ma đầu kia ! Cái chết đã sờ sờ trước mắt mà còn không biết liệu sức sao ?
Ngân Nguyệt Sư Thái tức giận muốn nát gan, cười oang oang như điên dại, bà tiến tới hai bước đưa ra hai song chưởng, hai luồng

cuồng phong phóng tới “ồ ồ” cuốn qua phía Nguyệt Lý Hằng Nga.
Song chưởng hiểm độc này là cố tình muốn lấy mạng nàng khiến cho Mai Hoa Thần Kiếm và Lý Thanh Hùng đứng ngoài kinh hãi, trống ngực đánh thình thịch, trái lại Nguyệt Lý Hằng Nga rất xem thường, nàng nhún chân nhảy vụt lên không rồi đứng xuống cười khúc khích nói :
- Ồ ! Làm gì mà loạn lên thế ! Có lẽ tử thần đã đến rước bà rồi phải không ? Nói chuyện tý đã ! Vội gì mà đi ?
Ngân Nguyệt Sư Thái nghe nàng nói tực giận quá sức không còn kể chiêu thức gì nữa, bà ta đánh loạn lên như người điên.
Nguyệt Lý Hằng Nga chạy tung tăng lách đông lách tây miệng cười ha hả như đùa dỡn, thái độ ấy càng làm cho Ngân Nguyệt Sư Thái giận tái mặt mà không làm gì được nàng.
Mai Hoa Thần Kiếm thấy thế vuốt râu cười hề hề lẩm bẩm :
- Nếu Hoa nhi cứ dùng cách này đối phó thì Ngân Nguyệt Sư Thái dù không bại cũng bị mệt nhừ !
Nguyệt Lý Hằng Nga cảm thấy mình là hậu bối chống cự với một cao thủ tiền bối, nàng chỉ lo tránh né chống đỡ mà thôi nhưng khi qua được mười chiêu nàng thấy Ngân Nguyệt Sư Thái cũng không hơn mình mấy nên nảy ra ý nghĩ muốn ra kỳ chiêu để hạ thủ đối phương.
Nghĩ đến đây bỗng Ngân Nguyệt Sư Thái dừng lại không đánh nữa, trợn mắt hét :
- Nha đầu ! Chẳng lẽ sư phụ ngươi chỉ dạy cách tránh né thoát thân thôi sao ?
Nếu có gan thì xuất chiêu đấu với bổn Đường chủ ?
Bây giờ Nguyệt Lý Hằng Nga cũng không thích tránh né như trước nữa, nên nghe Ngân Nguyệt Sư Thái nói vậy nàng lập tức đáp :
- Hay lắm ! Thế thì đúng ý bổn cô nương rồi !
Dứt lời nàng vung “Cuồng Phong Đại” đánh tới một chiêu “Long Phụng Chỉ Du” tỏa ra như trăm nghìn đóa hoa bay vụt lên không trung rồi chụp xuống Ngân Nguyệt Sư Thái.
Ngân Nguyệt Sư Thái biết đó là một tuyệt chiêu, bà ta không ngờ một thiếu nữ mới hai mươi tuổi lại có võ công thâm hậu như vậy.
Thật ra phương pháp áp dụng “Cuồng Phong Đại” chỉ là một mưu mẹo mà thôi.
Ngân Nguyệt Sư Thái vận công quét ra một chưởng để chống đỡ “Cuồng Phong Đại” không ngờ “Cuồng Phong Đại” khi gặp chưởng lực của bà bổng quay trở lại.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy đối phương đã mắc mưu mình liền cười ngạo nghễ vận công vào cánh tay mặt đẩy “Cuồng Phong Đại” phóng

tới nàng hét lớn :
- Nạp mạng đây !
Ngsân Nguyệt Sư Thái thấy chưởng lực quay đi rồit rở lại bà rất ngạc nhiên, đã bao nhiêu năm dọc ngang trên gaing hồ, bà chưa từng thấy một võ lâm cao thủ nào có lối đánh kỳ dị như thế.
Nhưng bà ta, một Đường Chủ võ công đâu có phải tầm thường ? Khi "Cuồng Phong Đại" phóng qua bà lành lùng "hừ" một tiếng cong mình lách qua hai chân như hành vân lưu thủy, thật là một hành động mau lẹ phi thường.
Ngân Nguyệt Sư Thái tránh khỏi "Cuồng Phong Đại" liền hét lớn :
- Hãy xem đây !
Dứt lời bước tơi hai bước dùng tay mặt đánh tới một chưởng, còn tay trái vận khí thu lấy "Cuồng Phong Đại" của Nguyệt Lý Hằng Nga.
Nguyệt Lý Hằng Nga nắm chặt "Cuồng Phong Đại" trong tay nạt lớn :
- Chưa chắc !
Toàn thân nàng lướt tới rồi lộn mình một cái "Cuồng Phong Đại" hóa thành thiên quân vạn mã như trăm nghìn đóa hoa nở ra rồi oà ào như mưa đổ xuống đầu Ngân Nguyệt Sư Thái.
Hai người đánh nhau cứ kẻ tấn, ngươi lui, kẻ công, ngươi giữ, tránh qua né lại đã ba mươi chiêu chưa phân thắng bại.
Ngân Nguyệt Sư Thái quá nóng nảy, vì đã ba mươi năm nay trấn thủ ở nơi này chưa thấy ai địch qua ba chiêu, thế mà nay không địch lại một con nhỏ thì còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ anh hùng ?
Càng nghĩ, Ngân Nguyệt Sư Thái càng đánh gấp mà càng đánh gấp thì càng rối loạn thêm, cho hay trên đấu trường sự bình tĩnh là bí quyết thành công.
Lý Thanh Hùng ngồi im trên lưng ngựa chăm chú nhìn trận chiến, chàng rất hài lòng cho thủ pháp của Nguyệt Lý Hăngà Nga.
Năm mươi hiệp đã qua vẻ mặt của Nguyệt Lý Hằng Nga hơi đỏ trên trán rướm mồ hôi, hơi thở hổn hển ,trái lại Ngân Nguyệt Sư Thái vẫn như thường, sức đánh lại hăng thêm khiến cho Mai Hoa Thần Kiếm và Lý Thanh Hùng trong lòng hồi hộp không yên.
Ngân Nguyệt Sư Thái thấy nàng hơi đuối sức liền phản công kịch liệt, Mai Hoa Thần Kiếm đứng ngoài lăm le muốn rút gươmg để hộ trợ nàng trong khi nguy cấp.
Bỗng nghe Ngân Nguyệt Sư Thái cười khanh khách bước lui một bước vận công vào hai cánh tay bủa gấp tới ầm ập như gió to sóng lớn ép tới Nguyệt Lý Hằng Nga.
Nàng đang đuối sức lịa thấy bà ta đánh quá mạnh, nàng bấn loạn hoảng quá ré lên một tiếng nhún chân bay rượt lên.

Lý Thanh Hùng thấy nàng đã đuối sức mà dùng chiêu phá sức nà e bị thấ bại muốn nhảy vào gíp nàng nhưng không đủ sức bén kêu lớn :
- “Hồi Phong Nhược Liễu, Tiểu Yến Phân Thân, PHương Tâm Vô Chủ” Trong cơn nguy biến, nàng nghe chàng nói sực nhớ lại, bèn thu mình từ trên không nhảy xuống khi còn cách mặt đất ba thước nàng áp dụng chiêu “Tiểu Yến Phân Thân” thân hình như chim yến rượt bay ra xa hơn một trượng, nàng mới tránh khỏi quả đấm ác liệt của đối phương.
Ngân Nguyệt Sư Thái đinh ninh là chiêu này sẽ hạ đối phương được ngờ đâu bị hai câu của Lý Thanh Hùng phá vỡ, bà tức giận quá nhìn Lý Thanh Hùng một mắt nói :
- Hay lắm ! TA hứa chốc nữa ta sẽ bầm thây ngươi ra làm muôn mảnh nếu không ta thề không làm người !
Lý Thanh Hùng nghe nói, không tỏ vẻ tức giận chỉ liếc nhìn bà ta rồi nói ; - Bà liệu có đánh được không ? Đây ! Ta ngồi im cho phép bà công ba chiêu nếu bà có thể động đến ta một sợi lông thì con đường này tôi không đi qua, trái lại nếu không động đến chéo áo ta thì lập tức bà phải tự sát ngay tại chỗ, được không ?
Nghe nói, Mai Hoa Thần Kiếm giật nẩy người trố mắt nhìn Lý Thanh Hùng thầm nghĩ:
- “Lạ thật ! Có lẽ Hùng đệ điên rồi sao ? Một ngươi không còn một chút công lực, võ công hoàn toàn bị phế, mà lại dám cả gan nhường cho một cao thủ nhất danh của lục lâm đánh ba chiêu mà không trở tay ? Thật là một câu nói phách lối quá sức tưởng tượng.” Ngân Nguyệt Sư Thái nhìn vẻ mặt cương quyết của Lý Thanh Hùng bà phân vân suy nghĩ :
- “Đánh như thế nếu có thắng cũng không vinh dự gì,nhưng nếu bị bại là một điều tuổi nhục cho mình.Vả lại danh tiếng của Lý Thanh Hùng đã lừng lẫy giang hồ, ta chưa từng thấy qua võ công song căn cứ vào hai câu chỉ dẫn tuyệt chiêu khi nãy thì quả thật danh bất hư truyền, bây giờ hắn dám nói ra điều kiện như vậy với thái độ cương quyết thì chắc chắn cố tình kéo ta vào con đường chết rồi !” Nghĩ như thế nên bà liền đáp :
- Hay lắm ! Oắt con ! Nếu có gan thì đấu với bổn đường chủ ít hiệp chơi vì thuở nay ta không biế giết người bó tay như thế.
Lý Thanh Hùng nghe nói mừn thầm vì chàng biết đối phương đã trúng kế, khiếp sợ uy danh của mình do đó đủ biết biết bà chưa biết gì đến việc mình bị thương, bèn mạnh dạn nói :
- Xưa nay giữa chúng ta không có thù hận nên ta không muốn đại

khai sát giới, nếu ngươi muốn đánh thì ta sẵn sàng đặt điều kiện cho ngươi đánh, còn muốn thử chơi thì ta thật không có thời gian.
Nói xong chàng đường đường giục ngựa tiến tới hai người kia cũn quất ngựa theo sau.
Tội nghiệp cho Ngân Nguyệt Sư Thái đứng trơ trơ như khúc gỗ nhìn ba ngươi cỡi ngựa ra đi.
Mai Hoa Thần Kiếm thầm phục cái gan của Lý Thanh Hùng, chàng chỉ dùng ba tấc lưỡi chấm dứt trận chiến một cách dễ dàng thật là một điều không thể ngờ được.
Ba người phi ngựa đi được vài trượng bỗng Ngân Nguyệt Sư Thái hét lớn :
- Đứng lại !
Lý Thanh Hùn liền gò cương quay lại hỏi :
- Sao ? Không phục à ?
Ngân Nguyệt Sư Thái cười hì hì nói :
- Đúng ! Bổn đường chủ không phải con nít ba tuổi, muốn đi phải để lại vài tuyệt chiêu đã !
Đến nước này Lý Thanh Hùng đành bí thế không biết đối phó bằng cách nào, vì võ công chàng đâu còn nữa mà đánh ?
Mai Hoa Thần Kiếm liền nảy ra ý nghĩ giải vây cho chàng, lão bèn gò cương quay lại lột chiếc mặt nạ nhìn thẳng vào mặt Ngân Nguyệt Sư Thái cười ha hả nói :
- Hãy nhìn trên mặt lão phu này mà bỏ qua đi, nếu muốn đánh thì xin hẹn năm sau tại Hiệp Lương Sơn có được không ? Món ợ hôm nay hãy giữ lại ngươi thả chúng ta đi chưa chắc chúng ta chịu bỏ qua đâu. Nếu muốn đánh ngay bây giờ cũng được song sự hơn thua biết ai làm chứng cho ?
Ngân Nguyệt Sư Thái không ngờ lão già bịt mặt này lại là Điểm Thương Chưởng MÔn Mai Hoa Thần Kiếm, bà ta lạnh mình nghĩ thầm :
- “ Lão này rất co danh tiếng trên giang hồ, một đại chưởng môn được muôn ngươi kính phục thế sao lão lại có mặt nơi đây mà lúc nãy giờ lão vẫn im lặng, một con nhỏ mà ta đã đánh không lại huống hồ lại thêm Mai Hoa Thần Kiếm, và thằng nhỏ Lý Thanh Hùng tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, thì ta chịu sao nổi ? Thôi ta đành thuận tha cho họ êm xuôi kẻo rủi ro điều gì mất mặt với thiên hạ.” Nghĩ như thế bà liền mỉm cười đáp :
- Té ra là Vương đại hiệp mà lúc nãy giờ bần ni không biết xin cam thất lễ, Ta thuận để cho các ngươi đi và món nợ này hẹn lại năm sau sẽ đòi lại.

Mai Hoa Thần Kiếm “hừ” một tiếng lặng lẽ thúc ngựa phi nhanh, các bộ hạ của Ngân Nguyệt Sư Thái đang canh gác ở trước cũng phải nhường đường cho ba con tuấn mã lướt qua.
Mai Hoa Thần Kiếm khẽ nói :
- Hiền đệ chơi cũ quá rôài chút xíu nữ là bị bà ta lật tẩy, lần sau đừng chơi nữa nhé.
Lý Thanh Hùng mỉm cười nói :
- Binh pháp có câu “Xuất Kỳ TẤt Thắng” nếu tôi không làm như vậy thì làm soa trấn áp được lòng nghi kỵ của đối phương ?
Nguyệt Lý Hằng Nga nói :
- Hùng đệ quả that là một thiên tài ! Hùng đệ làm thế nào hiểu rõ chiêu thức của tôi tường tận đến thế ? Lúc nãy nếu không có Hùng đệ nhắc nhở chắc tính mạng tôi khó mà bảo toàn, việc ấy cũng không sao nhưng ngặt nỗi không ai đưa Hùng đệ đến Thiên Sơn thôi !
Lý Thanh Hùng nói :
- Đó chỉ là linh tính tự nhiên chứ tài giỏi gì đâu !
Dứt lời chàng quay qua hỏi Mai Hoa Thần Kiếm :
- Vương lão ca ! Nội công của Ngân Nguyệt Sư Thái thâm hậu như vậy chắc có trăm năm tu vi chứ chẳng chơi !
Mai Hoa Thần Kiếm lắc đầu :
- Chính ta cũng không rõ, nhưng hôm nay thật có thời chính là nhơ uy danh của hiền đệ nếu không thì không biết cái hậu quả ra sao ?
Lý Thanh Hùng nghĩ đến thân phận mình, chàng cảm thấy bứt rức khó chịu vì từ đây đến Thiên Sơn đường còn xa lắm, nếu gặp chuyện không hay như hôm nay thì lam thế nào đem tấm thân tàn phế này đến Thiên Sơn ? Nghĩ như thế chàng thở một hơi dài.
Bỗng nhiên đằng sau có tiếng vó ngựa đuổi theo Mai Hoa Thần Kiếm giơ tay ra hiệu rồi giục ngựa phi nhanh, Lý Thanh Hùng cũng phóng theo bén gót, còn Nguyệt Lý Hằng Nga thì đi sau cản hậu.
Tiếng vó ngựa đuổi theo rõ dần, người ta đoán biết bọn người đuổi theo không ít, mà cách cũng không xa, Mai Hoa Thần Kiếm lập tức ra hiệu dừng lại, rồi cùng nhau ẩn nấp vào trong khu rừng để xem động tĩnh.
Chỉ trong nháy mắt, đã xuất hiện mười mấy con ngựa phóng tới như tên.
LÚc bấy giờ mặt trời đã khuất non tây, vừng trăng treo lơ lửng trên không ba người đều ngậm tăm nín thở, mười mấy bón người đã phi ngựa vượt qua không hay biết gì cả.
Nguyệt Lý Hằng Nga thở dài một hơi, lẩm bẩm :

- Ồ ! Thật là nguy hiểm.
Mai Hoa Thần Kiếm vội "suỵt" một cái khỏa tay ra hiệu cho Nguyệt Lý Hằng Nga im lặng, vì lão mới vừa thấy hai bóng đen phóng qua.
LÝ Thanh Hùng không hiểu gì cả chàng thấy Nguyệt Lý Hằng Nga đang nói bỗng nín câm, chàng ngạc nhiên hỏi :
- Cái gì thế, tỷ tỷ ?
Nguyệt Lý Hằng Nga giơ một ngón tay lên ngụ ý bảo chàng im lặng Lý Thanh Hùng đoán biết có việc nghiêm trọng nên không hỏi nữa.
Theo công lực của chàng khi trước có thể thấy xa hơn vài mươi trượng, mặc dù trong đêm tối thế mà bây giờ kẻ địch lướt qua trước mặt. Chàng vẫn không hay như thế bảo sao chàng không đau lòng được chứ ?
Hai bóng đen kia vừa thoáng qua, thì tiếp theo có tiếng vó ngựa rập rình trở lại.
Mai Hoa Thần Kiếm khẽ nói :
- Coi chừng ! Chúng qua lại rồi chắc là tìm chúng ta đó.
Lý Thanh Hùng cười nói :
- Đại trượng phu thị tử như qui chúng ta không thể ẩn núp một cách hèn nhát như thế này được, thà chết còn hơn sống hổ thẹn ngày sau tiếng xấu này truyền trên giang hồ chúng tacòn mặt mũi nào thấy ai ?
Ngừng một lát chàng nhìn Mai Hoa Thần Kiếm nói tiếp :
- Vương lão ca ! Tôi đã thành người tàn phế dầu chết tôi cũng không tiếc, tôi nghĩ chỉ cần tìm cái chết cho oanh liệt để nêu danh hâu thế, hãy đợi tôi một lát nếu may ra tôi thắng được thì tốt, bằng có bề gì xin hai người chuyển cáo cho ân sư tôi õ là tôi chưa hề làm nhục đến thành danh người !
Với một vẻ mặt cương quyết chàng nhìn thẳng về phía địch thủ, tay mân mê cây Hàn Tinh Kiếm muốn rút ra khỏi vỏ.
Mai Hoa Thần Kiếm biến sắc nói :
- Không được đâu ! Nên biết thân phận của hiền đệ lúc này chứ ? Cần phải biết tùy cơ ứng biến chứ lúc nào cũng làm anh hùng như thế thì nguy mất, hiền đệ nên biết việc báo thù cho thân phụ là một việc trọng đại nếu không làm được thì quả là bất hiếu, ta thiết tưởng, trong ba chúng ta đây không ai sợ chết cả nhưng chúng ta chỉ muốn giữ lại tấm thân hữu dụng này để tìm cái chết cho xứng đáng để tiếng thơm muôn đời. Nếu hiền đệ liều lĩnh như vậy thì linh hồn của thân phụ hiền đệ cũng đau lòng xót dạ, còn thân mẫu bị cưỡng ép trong tay bọn côn đồ ngàn năm không thoát khỏi lũ sài lang.
Nói đến đây lão quá xúc động rưng rưng hai hàng nước mắt.
Mấy lời chính nghĩa nghiêm từ của Mai Hoa Thần Kiếm khiến Lý

Thanh Hùng hối hận, chàng cúi đầu cắn răng nghĩ đến mối thù chưa trả được chàng đứt từng khúc ruột.
Nguyệt Lý Hằng Nga cũng bùi ngùi đôi mắt đẫm lệ, người ta không biết nàng khóc từ lúc nào có lẽ nàng cảm thông tình cảnh này lắm.
LÚc bấy giờ tiếng vó ngựa đã rầm rập đến gần, từ trên không hai bóng đen rơi xuống giữa lộ.
Bỗng Mai Hoa Thần Kiếm khẽ nói :
- Chết ! Lại cũng là Ngân Nguyệt Sư Thái nữa !
Một người đàn bà đứng chống nạnh trước hai bóng đen nạt lớn :
- Lạ thật ! Chẳng lẽ chúng bay lên trời sao ?
Dứt lời bà quay lại nói với mấy người ky mạ :
- Các ngươi có thấy gì không ?
- Thưa Đường Chủ ! chúng tôi không tìm thấy gì cả !
Không cần nói chắc ai cũng biết một trong hai bóng đen kia là đường chủ Ngân Nguyệt Sư Thái, bà ta từ từ nói :
- Ta không tin là chúng có thể đi mau như vậy, họa may chúng có cánh bay thẳng lên trời mới thoát nhanh như thế được các ngươi đều là bọn ăn hại, không làm được gì cả.
Bóng đen kia nói :
- Sư thái ! Thế sao ngươi bảo chúng mới đi tức thì ?
Ngân Nguyệt Sư Thái chỉ “hừ” một tiếng không đáp bóng đen kia lại nói :
- ngươi bảo võ công của thằng nhỏ đó vẫn còn sao ?
- Có lẽ đúng !
- Ngươi đã từng đấu thử với hắn ?
Ngân Nguyệt Sư Thái lạnh lùng đáp :
- Không cần thử cũng biết, ngồi một chỗ mà nhường cho người khác đánh ba chiêu, nếu không có chân tuyệt học mấy ai dám ?
Bóng đen kia gật đầu nói :
- Nói như vậy, họ Huỳnh kia nói dối rồi ! Ồ ! Thế mà lâu nay lão phu rất tin cậy Huỳnh Thâm Hùng, nếu quả như thế thì hôm nay ta mới biết Huỳnh Thâm Hùng đểu cánh quá !
Ngân Nguyệt Sư Thái cười gằn nói :
- Huỳnh Thâm Hùng dùng hạt bồ để đứng trong bóng tối đánh lén người ta là một hành động đê tiện, cũng không coi rõ thật có trúng hay chưa để về nhà thổi phồng lên khoác lác thật là nhục nhã !
Dừng một lát bà nói tiếp :
- Đã trúng vào “Mạng Môn Huyệt” thì dễ dầu gì sống nổi ? Nếu Lý Thanh Hùng bị trúng sao còn cỡi ngựa du ngoạn sơn thủy như thế ?
Người áo đen gật đầu tỏ vẻ đồng ý nói :

- Đúng lắm ! Vậy thì lão phu đã bị Huỳnh Thâm Hùng cho leo cây rồi !
Ba người nấp trong rừng nghe nói quá tức giận, nhất là Lý Thanh Hùng chàng biết được người ám toán mình lại là kẻ thù giết cha đoạt mẹ mình, máu nóng sôi lên muốn cháy phổi, chàng phun ra một búng máu tươi rồi ngã lăn ra bất tỉnh.
Mai Hoa Thần Kiếm rón rén bế xốc chàng dời qua chỗ khác rồi lấy thần đơi của Kim Kiếm Sanh bỏ vào miệng chàng, lão lặng lẽ mò bóp các huyệt đạo cho chàng, chỉ trong chốc lát dược lực phát ra, Lý Thanh Hùng tỉnh dậy lão liền lấy tay bụm miệng chàn không cho lên tiếng.
Ngân Nguyệt Sư Thái hỏi người áo đen :
- Mách lão ! Ngươi có biết Mai Hoa Thần Kiếm không ?
Lão già họ Mách đáp :
- Tôi đã từng gặp lão một lần, ngươi hỏi làm gì ?
- Con người bịt mặt có phải là Mai Hoa Thần Kiếm không ?
- Cái gì ? Mai Hoa Thần Kiếm có bịt mặt sao ?
- Lão đi với thằng nhỏ Lý Thanh Hùng tự xưng là Mai Hoa Thần Kiếm, không biết có phải không ?
Lão già họ Mách cúi đầu suy nghĩ một lát rồi hỏi :
- Ồ ! Đúng rồi ! Ta nghĩ ra rồi ! Nếu lời nói của Huỳnh Thâm Hùng không giả dối thì Mai Hoa Thần Kiếm kia không chết cũng phải bịt mặt.
- Tại sao thế ?
- Lão đã bị trúng độc cũgn là do âm mưj của Huỳnh Thâm Hùng đó !
Mai Hoa Thần Kiếm nghe nói tức giận, lão lẩm bẩm :
- Huỳnh Thâm Hùng ! sẽ có một ngày lão phu trả thù này !
Lý Thanh Hùng ngồi cắn răng tức tối ước gì được ăn tươi nuốt sống lão mới có thể tiêu được lửa giận trong lòng.
Ngân Nguyệt Sư Thái nói :
- Hèn gì lúc nãy lão phải bịt mặt, thế thì Huỳnh Thâm Hùng cũng độc ác thiệt đấy chứ !
Lão già họ Mách nói :
- Huỳnh Thâm Hùng có noi, Mai Hoa Thân Kiếm cũng có thể giải độc được và thằng nhỏ Lý Thanh Hùng kai cũng có thể cứu được !
- Thế thì không biết chừng Huỳnh Thâm Hùng nói thật đấy !
- Có thê lắm !
Lão già họ Mách bổng sửng một cí rồi bước lại gần Ngân Nguyệt Sư Thái nói nhỏ điều gì, chỉ thấy bà ta gật đầu rồi lại lắc đầu.
Mai Hoa Thần Kiếm thấy thế lo lắng thầm nghĩ :
- “Có lẽ chúng đã biết chỗ ẩn nấp của chúng ta rồi chăng ?

Ba người vẫn im lặng nín thở không dám động đậy gì cả.
Thình lình con ngựa phía sau Lý Thanh Hùng "hí" lên một tiếng vang rừng, cả ba người hoảng hồn.
Ngân Nguyệt Sư Thái và lão già họ Mách nạt lớn :
- Ai trong đó ?

Hồi 37
Kế Nữ Nhi

Mai Hoa Thần Kiếm biết không thể núp mãi được nữa, nên cất tiếng cười ha hả.
Lý Thanh Hùng cũng đồng thời đứng dậy với Lục Ngọc Hoa.
Lý Thanh Hùng vì bị thương lại thêm ngây ngất qua một trận cho nên toàn thân bủn rủn, đã yếu sức lại càng yếu hơn nữa.
Lục Ngọc Hoa phải đỡ sau lưng chàng, rồi cả ba từ từ bước ra khỏi bụi rậm, lên ngựa tiến về phía mé rừng.
Con ngựa của Lý Thanh Hùng què mất một giò, nên đi cà nhắc.
Ba người đang xăm xuôi đi ra thì Ngân Nguyệt Sư Thái đã phát giác được, cười lên một tràng lành lạnh, nói:
- Ồ ! Ta ngỡ là ai té ra là Vương đại hiệp Mai Hoa Thần Kiếm ! Có lẽ đại hiệp cũng biết lý do ta đến đây chớ ?
Mai Hoa Thần Kiếm cũng cười hì hì đáp:
- A ! Tốt lắm ! Lão phu bất tài chẳng ngờ lại có nhiều người ở đây đón đợi như vậy thật hân hạnh vô cùng.
Dứt lời, Mai Hoa Thần Kiếm lại thoáng thấy sau lưng Ngân Nguyệt Sư Thái còn có thêm lão già họ Mách nữa.
Mai Hoa Thần Kiếm tiếp lời:
- Ta không ngờ hôm nay lại có dịp tương ngộ với Mách huynh ! Ha...ha... ! Bầu trời rộng nhưng không có chỗ nào ngăn cách nổi ! Chúng mình lại gặp nhau rồi.
Lão già họ Mách bước tới ba bước, vuốt hàm râu cong, cười lớn:
- Trí nhớ của Vương lão huynh quả đã tinh vi. Cách mặt nhau trên bốn mươi năm rồi, Vương lão huynh còn nhớ được kẻ hèn này sao?
Dứt lời, lão già họ Mách lại chỉ vào Lý Thanh Hùng hỏi:
- Thiếu niên này có phải là Ngũ Độc Thư Sinh mà khách giang hồ đã từng gọi đó không?
Mai Hoa Thần Kiếm gật đầu nói:

- Phải ! Chẳng biết Mách huynh hôm nay đến đây có việc gì chỉ giáo không?
Lão già họ Mách lạnh lùng đáp:
- Qúa khứ không nhắc lại làm gì ? Còn hôm nay lão phu vì Ngũ Độc Thư Sinh mà đến. Nợ máu phải trả bằng nợ máu ! Hôm nay hai cái mạng của các ngươi phải đền.
Lý Thanh Hùng không hiểu câu nói của lão già họ Mách có dụng ý gì, cất tiếng hỏi:
- Ai? Hai cái mạng nào?
Lão già họ Mách chưa kịp đáp thì Mai Hoa Thần Kiếm đã chận lời, giới thiệu với Lý Thanh Hùng:
- Hùng hiền đệ ! Vị này là Thiên Sơn lão đại, cầm đầu nhóm Thiên Sơn Thất Quỷ, có danh hiệu là Mách Quân.
Lý Thanh Hùng khi biết được lão già họ Mách là người cầm đầu Thiên Sơn Thất Quỷ bất giác giật mình, nghĩ thầm:
“Thật rủi ro quá lắm ! Trong lúc bệnh hoạn lại gặp toàn những tên cao thủ hắc đạo.
Xem ra mạng mình không thể sống thêm được một ngày nữa rồi ! Dù có trốn tránh hay tìm mưu chước nào cũng không thể thoát nổi.” Tuy nghĩ thế, song Lý Thanh Hùng không lộ ra ngoài chút gì bối rối cả. Chàng chấp tay thủ lễ, nói:
- Té ra là Mách lão, tiểu bối thật hân hạnh !
Mách Quân lão đại đôi mắt đầy giận dữ, nhìn Lý Thanh Hùng gằn từng tiếng:
- A ! Ngươi đã sát hại sư đệ của ta, tội ấy đáng cho ta lấy mạng ngươi rồi chứ ?
Lý Thanh Hùng vẫn bình tĩnh đáp:
- Lệnh đệ quả đã bị chết dưới tay tiểu bối thật, song trong lúc giao đấu thì cái chết hoặc bị thương là chuyện thường tình, đâu có gì đáng nói, huống hồ...
Không đợi Lý Thanh Hùng nói dứt câu, Truy Hồn Quỷ Mách Quân gằn giọng ngắt lời:
- Huống hồ hai người đó đáng chết phải không? Hừ ! Các ngươi tự coi mình là nghĩa hiệp chánh đạo, giết người rồi tìm lý do để bào chữa, thật hèn mạt ! Chúng ta đáng chết thì các ngươi lại không đáng chết ư?
Lý Thanh Hùng bị địch nhân phỉ báng, lòng giận dữ đã sôi trào. Mặc dầu đã mất hết võ công, nhưng hùng khí không thể mất được, chàng trợn đôi mắt, nhìn Truy Hồn Quỷ Mách Quân nói:
- Ta sẽ giết chết bọn Thất Quỷ của chúng bây không còn một đứa.

Truy Hồn Quỷ cười ha hả:
- Được ! Thế thì hôm nay lão phu phải lãnh giáo vài tuyệt nghệ của ngươi rồi.
Mai Hoa Thần Kiếm và Nguyệt Lý Hằng Nga thất kinh thầm nhủ:
"Ồ ! Lý Thanh Hùng đã mất hết công lực, trong người quá yếu đuối lại còn khích lệ tên quỷ già đó, phỏng như hắn xuất thủ thì biết làm sao cản trở được." Trong lúc mọi người đang suy nghĩ thì Lý Thanh Hùng đã bước tới trước hai bước.
Nguyệt Lý Hằng Nga vội lướt tới, chỉ vào mặt Truy Hồn Quỷ nói với Lý Thanh Hùng:
- Hùng đệ ! Tôi muốn tự tay giết lão quỷ già này mới hứng thú ! Hùng đệ có thể nhường hắn lại cho tôi không ?
Lời nói của Nguyệt Lý Hằng Nga làm cho Lý Thanh Hùng sực tỉnh cơn giận lắng xuống. Chàng cảm thông được nét mặt lo lắng của Nguyệt Lý Hằng Nga đối với chàng nên nói:
- Lão quỷ này tôi chỉ cần đánh hắn trong mười chiêu mà thôi ! Cần gì tỷ tỷ phải mất công !
Truy Hồn Quỷ thấy Lý Thanh Hùng nói lớn lối như vậy cũng có chút sợ sệt. Còn Ngân Nguyệt Sư Thái thì mặt mày biến đổi, nhủ thầm:
"Rõ ràng thằng nhỏ đó đã bị thương sao lại còn có thể dũng cảm như vậy, không lẽ hắn đã lành bệnh rồi sao?" Trong lúc Truy Hồn Quỷ và Ngân Nguyệt Sư Thái đầu óc xáo trộn thì Nguyệt Lý Hằng Nga đã nhảy chồm lên như con sóc, chỉ vào mặt Truy Hồn Quỷ nói:
- Lão quỷ già ! Ngươi có dám đánh với ta không ? Hùng đệ hẹn trong mười chiêu lấy đầu ngươi, nhưng ta thì ta hẹn cho ngươi trong mười chiêu ta sẽ nhổ trụi hàm râu quặp của ngươi đấy. Ngươi thích lối nào?
Truy Hồn Quỷ thấy cử chỉ hỗn láo của Nguyệt Lý Hằng Nga không chịu nổi, gầm lên như cọp:
- Con nhỏ ! Mày dám vuốt râu hùm tức là đã tới số rồi ! Nhưng đừng vội, để ta giết thằng bé bệnh hoạn kia trả thù cho nhị đệ của ta đã rồi sẽ đến phiên mày.
Nguyệt Lý Hằng Nga vẫn cứ nhảy chồm lên nói lớn:
- Không, không ! Hùng đệ đừng lấy đầu hắn trước làm cho tôi mất hứng thú đi ! Để tôi nhổ trọc hàm râu của hắn đã !
Truy Hồn Quỷ đôi mắt đỏ ngầu, không sao nhịn được hét to:
- Yêu nữ ! Nếu trong ba chiêu ta không giết được mày thề chẳng ló mặt ra giang hồ.
Nguyệt Lý Hằng Nga cười lanh lảnh:
- Không cần ba chiêu ! Ta cho ngươi mười chiêu. Nếu ngươi không

hạ nổi ta thì ta bứt hết hàm râu quặp của ngươi đi.
Truy Hồn Quỷ trố mắt nói:
- Nếu ta không hạ được ngươi trong ba chiêu ta để cho chúng bây được tự do ra đi.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy Truy Hồn Quỷ đã mắc kế nàng, nàng đứng giữa khoa tay múa chân nói:
- Các người là bọn lục lâm, lời nói có giá trị gì ? Ta đã biết vậy nên quyết nhổ râu mà thôi.
Câu nói khích lệ ấy lại làm cho Truy Hồn Quỷ còn tức giận thêm. Lão đỏ mặt nói:
- Lão phu tuy là kẻ đê tiện trong giang hồ, nhưng từ xưa nay chưa từng thất hứa với ai.
Lục Ngọc Hoa reo lên:
- Thế thì tốt lắm ! Ta với ngươi có thể cuộc nhau thế này. Nếu trong mười chiêu, ngươi đánh không trúng ta thì ngươi phải lui về, không được cản trở hay theo dõi đường đi của chúng ta nữa.
- Được !
Lục Ngọc Hoa lại vung tay nói oang oang như để cho mọi người chú ý:
- Ngươi phải giữ lời của ngươi đã hứa đấy nhé. Trong mười chiêu mà không đánh trúng ta thì khỏi phải giao đâu với Lý Thanh Hùng và coi như đã thua hẳn chàng ta rồi !
- Được, được !
Truy Hồn Quỷ lúc này như điên dại, hơi giận bốc lên không còn suy nghĩ gì nữa cả.
Lục Ngọc Hoa nói lời nào gã gật đầu bằng lòng lời ấy.
Sau khi đã cam kết hẳn hòi, Lục Ngọc Hoa đứng sừng sững nơi mé rừng, cười ha hả:
- Bây giờ ngươi cứ xuất thủ đi.
Truy Hồn Quỷ vểnh râu vươn tay lên, với sức mạnh kinh thiên động địa, chụp vào người Lục Ngọc Hoa.
Lục Ngọc Hoa vẫn đứng yên không hề tránh né.
Đợi cho bàn tay của Truy Hồn Quỷ chụp đến nàng ré lên một tiếng làm cho Mai Hoa Thần Kiếm và Lý Thanh Hùng đều sợ thót ruột.
Ngỡ là nàng bị bại dưới móng sắt của lão quỷ rồi, không ngờ cùng với tiếng ré ấy, thân nàng nhảy vọt ra xa năm thước, đứng cười ha hả nói:
- Quỷ già ! Đó là một chiêu rồi phải không?
Truy Hồn Quỷ gật đầu bước tới, đôi mắt chói lòa đầy sát khí, lão vung tay đánh tới hai chiêu một lượt.

Nguyệt Lý Hằng Nga biết công lực của lão già này không phải vừa, nên không dám đỡ, phóng mình chạy ra xa hơn nữa, hai chân dậm lia lịa, tay chỉ vào mặt Truy Hồn Quỷ nói:
- Quỷ già ! Đã ba chiêu rồi, ngươi không động được vào người bổn cô nương, ngươi còn nói dóc được nữa thôi?
Cử chỉ khiêu khích của Lục Ngọc Hoa làm cho Truy Hồn Quỷ đỏ mặt. Lão bước tới một bước thì Lục Ngọc Hoa lại lui ra sau một bước chửi mắng luôn mồm.
Truy Hồn Quỷ tức giận quá, phóng tới thật mạnh, thì nàng lại lòn mình ra phía sau làm cho lão đánh hụt ba chiêu trong không khí.
Miệng Lục Ngọc Hoa vẫn nói oang oang:
- Quỷ già, đã sáu chiêu rồi !
Truy Hồn Quỷ không còn biết gì nữa, tức giận đến điên người rượt theo nàng tống thêm hai chiêu nữa.
Lục Ngọc Hoa chạy vòng mé rừng cười hăng hắc, cố dụ Truy Hồn Quỷ đuổi theo.
Mọi người không còn thấy bóng nàng và Truy Hồn Quỷ đâu nữa. Nhưng loáng mắt, tiếng cười lanh lảnh của Lục Ngọc Hoa lại nổi lên. Bỗng nàng từ trong rừng chạy ra, nàng có cầm một nắm râu dài. Đàng sau, Truy Hồn Quỷ mặt đỏ gay, đuổi theo nàng, hàm râu mất đi một vạt, trông thật tức cười.
Lục Ngọc Hoa chạy đến trước mặt mọi người, đưa tay lên nói:
- Quỷ già đã đánh đủ mười chiêu rồi mà không trúng được ta ! Ngươi có dám giữ lời hứa hay để ta phải nhổ trụi hết hàm râu mà răn dạy kẻ bội tín.
Truy Hồn Quỷ quá xấu hổi, gượng gạo nói:
- Yêu nữ ! Mày lừa ta !
Thật vậy chính lão đã mắc lừa Lục Ngọc Hoa rồi. Nàng chạy vào rừng lợi dụng một góc cây to trờ tới bứt đứt một mớ râu của lão. Trong lúc đó lão đau quá đã tung ra một lúc ba chiêu, thì Lục Ngọc Hoa đã dùng thân pháp tuyệt kỹ phóng người chạy mất.
Bây giờ trước mặt mọi người, Truy Hồn Quỷ còn biết ăn nói làm sao, thật chua chát!
Truy Hồn Quỷ Mách Quân lão đại trước đây bốn mươi năm, tăm tiếng lẫy lừng. Với cây Truy Hồn Kỳ Lệnh trong tay và nội ngoại công thâm hậu, ông ta đã làm cho khắp giang hồ phải nể mặt.
Giờ đây lão đã trên tám mươi tuổi, tuy là thuộc phái tà đạo, song lão đã có chút thiên đạo, nên hắc bạch giang hồ đối với lão có hậu cảm. Lúc lão đang luyện môn Quỷ Công thì Thiên Diện Ma đến mời lão mấy lần, nhưng lão từ chối. Sau đó, các sư đệ của lão trong Thiên

Sơn Thất Quỷ đến khuyến nhủ lào mới chịu theo về với Thiên Diện Ma.
Võ công của lão ai cũng phải công nhận là cao hơn Lực Sơn Song Ma một bực.
Gần đây, lão lại chuyên tâm luyện môn Kim Tuyệt Thế Kỳ Bảo ở Giáp Tây, ít khi về Phi Long Bang.
Nhưng lão lại được tinh hai vị sư đệ của lão bị giết, nên lão lập tức đến Phi Long Bang xin lệnh đuổi theo Lý Thanh Hùng để trả thù.
Lão lại được nghe tin Lý Thanh Hùng bị thương, đó là cơ hội tốt để cho lão thực hiện việc báo thù một cách dễ dàng.
Khi đoàn người của Lý Thanh Hùng đến thị trấn Cang Sơn thì lão đã đuổi theo kịp.
Tuy nhiên, trước mắt lão lại thấy Lý Thanh Hùng ngồi ung dung trên lưng ngựa, không có vẻ gì bệnh hoạn cả, làm cho lão nghi ngại không ít.
Mặc dù vậy, với võ công của lão, lão tin rằng Lý Thanh Hùng có lành mạnh đi nữa lão vẫn đủ sức báo oán.
Ý định của lão là đánh với Lý Thanh Hùng nhưng vì lão quá nóng nảy, đã bị mắc lừa, phải giao đấu với Lục Ngọc Hoa, để cho nàng bứt mất một chùm râu, thì còn gì đau đớn nhục nhã bằng.
Trong lúc tức giận, lão đã đem sử dụng mười chiêu một cách vô ích không nhằm vào đâu cả.
Biết vậy, nhưng lão là kẻ thành danh, lẽ nào thất hứa vớoi Lục Ngọc Hoa là một thiếu nữ hậu bối?
Lão đứng phờ mặt ra, không nói lời nào.
Lục Ngọc Hoa quay lại nói với Mai Hoa Thần Kiếm và Lý Thanh Hùng:
- Quỷ già đã giữ lời hứa, vậy chúng ta lên yên. Hẹn nhau kỳ tái ngộ Ở Hiệp Lương Sơn.
Lý Thanh Hùng thấy Lục Ngọc Hoa quá súc can đảm và ranh mãnh, chàng cũng phải khen thầm.
Mai Hoa Thần Kiếm nhìn Lục Ngọc Hoa một cách khâm phục rồi quay lại nói với Truy Hồn Quỷ:
- Mách huynh ! Xin hẹn tái ngộ Ở Hiệp Lương Sơn vậy.
Lý Thanh Hùng lên ngựa đi trước, Mai Hoa Thần Kiếm đi giữa, Lục Ngọc Hoa đi sau cùng, thỉnh thoảng lại nhìn Truy Hồn Quỷ cười chúm chím.
Truy Hồn Quỷ đứng nhìn theo bóng của Lý Thanh Hùng lòng đầy căm tức nghĩ thầm:
“Cơ quan của Phi Long Bang bố trí khắp nơi, dẫu mày có cánh cũng

không thoát khỏi. Ta vì lời hứa tha mạng mày nơi đây, nhưng đến nơi khác không thể bỏ qua mày được.” Rủi thay, con ngựa của Lý Thanh Hùng vì bị què chân, bước đi khập khểnh. Nó chỉ lê được vài bước thì quỵ xuống.
Lẽ ra trường hợp này, nếu Lý Thanh Hùng là người võ công quán triệt thì chàng sẽ dùng khinh thân phóng người lên, nhưng lúc này chàng chỉ là một cục thịt nặng trình trịch, nên khi con ngựa quỵ xuống chàng cũng bị lăn cù xuống đất.
Mai Hoa Thần Kiếm thất kinh phóng mình nhảy xuống ngựa ôm lấy Lý Thanh Hùng đưa lên yên ngựa của ông và cho phi nhanh tới trước.
Truy Hồn Quỷ và Ngân Nguyệt Sư Thái lúc bấy giờ mới phát giác được cái nhược điểm của Lý Thanh Hùng nhưng đã muộn, hai con ngựa của Nguyệt Lý Hằng Nga và Mai Hoa Thần Kiếm đã biến mất dạng.
Thoát khỏi nạn, Mai Hoa Thần Kiếm không dám chậm trễ, hối Nguyệt Lý Hằng Nga:
- Chúng ta chạy mau !
Nguyệt Lý Hằng Nga chưa phai nụ cười trên môi đỏ mọng. Nàng vội vã quất ngựa phi nhanh.
Hai người chạy được một lúc, chưa vượt khỏi khu rừng thì đàng sau đã nghe có tiếng chân ngựa rồn rập đuổi theo.
Tiếng chân ngựa tuy còn cách xa nhưng cũng đủ làm cho Mai Hoa Thần Kiếm và Nguyệt Lý Hằng Nga lo lắng không ít. Bởi vì họ biết Truy Hồn Quỷ và Ngân Nguyệt Sư Thái là hai tên ma đầu võ công thuộc vào hàng danh tiếng giang hồ, một khi họ đã biết Lý Thanh Hùng bị thương thì họ nhất quyết không bỏ lỡ cơ hội.
Hiện giờ, Mai Hoa Thần Kiếm tuy là Chưởng môn nhân của Điểm Thương không phải tầm thường, nhưng ông ta bệnh tình mới mạnh, làm sao có thể giao đấu. Chỉ còn có Nguyệt Lý Hằng Nga có thể múa men được, nhưng một mình nàng mà đánh với hai ma đầu kia chẳng khác gì đem trứng chọi đá.
Thật là một nguy cơ trầm trọng.
Lý Thanh Hùng nghĩ đến bản thân, chàng thở dài:
- Mấy ngày trước uy phong chấn động giang hồ, thế mà giờ đây trở thành tấm thân vô dụng. Dùng những thủ đoạn lừa phỉnh mọi người nhưng chưa chắc đã thoát vòng nguy hiểm. Ôi ! Lý Thanh Hùng ! Lý Thanh Hùng, thù cha chưa trả, nghĩa mẹ chưa đền, mày có thể làm tròn sứ mệnh được chăng.
Càng nghĩ, Lý Thanh Hùng càng bùi ngùi đau đớn.

Trong lúc đó thì Mai Hoa Thần Kiếm và Lục Ngọc Hoa không có chút ý nghĩ vẩn vơ.
Hai người này cố sức phi ngựa thật nhanh.
Chẳng bao lâu, tiếng vó ngựa đuổi theo sau đã xa dần và mất hẳn.
Mọi người chưa kịp mừng thì phía trước mặt hiện ra bốn nẻo đường cắt tréo với nhau.
Mai Hoa Thần Kiếm không chút suy nghĩ vội rẽ cương về lối hẹp.
Nguyệt Lý Hằng Nga gọi lại:
- Vương tiền bối ! Sai rồi ! Đường đi Thiên Sơn không phải qua lối hẹp đó.
Mai Hoa Thần Kiếm đã không quay lại đáp lời còn cứ giục ngựa. chạy thẳng về lối rẽ ấy.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy lạ, nhưng không biết phải làm sao, đành cho ngựa đuổi theo.
Đến lúc Nguyệt Lý Hằng Nga theo kịp, hai con ngựa song song, Mai Hoa Thần Kiếm mới quay lại nói với Lục Ngọc Hoa:
- Lục cô nương ! Cô nương không biết Truy Hồn Quỷ là một tên cao thủ lợi hại thế nào sao? Một khi lão biết Lý hiền đệ mang trọng thương thì dù có Thiên Lôi xuống cản đường, lão cũng đuổi theo để trả hận. Ta chắc bốn bề đã có các cơ quan của Phi Long Bang bố trí, không thể nào đi theo lối Thiên Sơn được nữa.
Nguyệt Lý Hằng Nga ngơ ngác:
- Vương tiền bối nói như thế nghĩa là chúng ta không đi Thiên Sơn nữa sao?
Mai Hoa Thần Kiếm lắc đầu:
- Sao lại không đi? Chúng ta rẽ sang đường này thì là để đánh lạc hướng của đối phương mà thôi. Bệnh của Hùng đệ nếu không đi Thiên Sơn thì còn cách nào chữa được.
Nguyệt Lý Hằng Nga ban đầu cho lời nói Mai Hoa Thần Kiếm cũng có lý, nhưng qua một lúc suy nghĩ nàng lại nói:
- Vương tiền bối ! Trong binh pháp có câu “Hư hư thực thực”. Nếu chúng ta rẻ vào đường hẹp thế nào chúng cũng đuổi theo. Bởi vì chúng biết ta đang sợ chúng. Theo ý tôi thì cứ đi theo đại lộ đến Thiên Sơn, bọn chúng sẽ không ngờ chúng ta có đủ can đảm như vậy.
Câu nói của Lục Ngọc Hoa không phải là tầm thường, mà tỏ ra là một kẻ có trí. Mai Hoa Thần Kiếm mỉm cười gật đầu:
- Cô nương có lẽ là đệ tử của Gia Cát Lượng rồi ! Vậy thì chúng ta cứa theo đại lộ mà đi !
Nói xong hai người quay đầu ngựa lại, rẻ qua đại lộ.

Lúc này Lý Thanh Hùng đã mất sức rất nhiều, lại trải qua mấy lần chạm trán với địch, quá mệt nhọc, nên ngồi trên yên không vững. Mai Hoa Thần Kiếm phải dùng Thái Thanh Đơn cho chàng uống mới giữ nổi sức khỏe của chàng trên bước đường vạn dặm này.
Nguyệt Lý Hằng Nga nói:
- Vương lão tiền bối ! Chúng ta đi ba người hai ngựa, đường xa không thế nào chịu được lâu. Dù giá nào chúng ta cũng phải tìm thêm một con ngựa nữa mới được.
Vương Diên Huyền do dự:
- Phải ! Nhưng chúng ta tìm đâu cho ra ngựa?
Vừa nói đến đây, bỗng ông ta dừng cương nói nhỏ với Lục Ngọc Hoa:
- Lục cô nương ! Hãy coi chừng ! Hình như trước mặt có người.
Dứt lời, Mai Hoa Thần Kiếm nhảy lẹ xuống đất để đỡ Lý Thanh Hùng xuống ngựa tìm một bụi rậm để núp.
Quả nhiên, ba người vừa núp xong thì đàng trước mộ thảm thiết "sẹt" phát ra.
Một cái bóng đen vụt tới nhanh như một mũi tên, rồi biến mất trong bóng tối.
Ba người thở ra một hơi dài, rồi tiếp tục lên đường.
Lý Thanh Hùng rất khó chịu trong lòng, nói lẩm bẩm:
- Vì tôi mà làm phiền đến lão huynh và hiền tỷ phải ngày đêm khổ sở. Nếu tôi được lành bệnh thì quyết sẽ...
Mai Hoa Thần Kiếm ngắt lời:
- Đừng nói bậy ! Sao lại gọi là ân nghĩa ! Ví như Hùng đệ đã ra sức cứu mạng ta, mà ta xả thân để bảo vệ cho Hùng đệ lại không đúng ư? Anh em lúc hoạn nạn có nhau nên xem là chuyện thường.
Nguyệt Lý Hằng Nga cũng nói:
- Mạng tôi đã hai lần được Hùng đệ cứu sống thì cái khó khăn này có gì đáng nói đến.
Ba người đều im bặt, nhưng lòng mỗi người đều cởi mở trong tình yêu mến.
Quả như lời của Lục Ngọc Hoa dự đoán, trên đại lộ không có gì xảy ra đáng tiếc.
Họ dong ruổi đã ba đêm, nhưng không một bóng người cản trở.
Vì sợ Lý Thanh Hùng mất sức, nên Mai Hoa Thần Kiếm chủ trương đêm đi ngày nghỉ, một là để Lý Thanh Hùng có thì giờ tĩnh dưỡng, hai là để tránh tầm mắt dò xét của Phi Long Bang.
Nhưng khổ cho Lý Thanh Hùng vì ngày nào cũng phải chung yên với Mai Hoa Thần Kiếm nên không được thong thả lắm.

Một đêm kia, ba người vừa qua một quãng rừng rậm thì bỗng nghe một tiếng "hừ" rất nhỏ phát ra.
Lập tức, Mai Hoa Thần Kiếm dừng ngựa lại, trố mắt quan sát bốn phía. Nhưng tìm mãi vẫn không thấy động tĩnh gì nữa.
Mặc dầu vậy bọn người Lý Thanh Hùng vẫn cứ đứng đấy không dám tiến bước. Vì họ là những con chim sợ ná, mỗi cái nghi hoặc không thể bỏ qua được.

Hồi 38
Quần Anh Lầu

Bốn bề đều im lặng, không một tiếng động, cũng không một dấu hiệu gì khả nghi.
Mai Hoa Thần Kiếm rất ngạc nhiên, lão lẩm bẩm:
- Lạ thật ! Nếu trong rừng này quả có địch, sao lại im hơi lặng tiếng không hành động gì cả ? Hay là hắn phục kích đâu đây, đợi ta vào tận ổ mới ra tay?
Nghĩ như thế lão càng dè dặt, cẩn thận hơn nữa. Ba người đều gò cương ngựa đứng im lặng nhìn tứ bề không nháy mắt.
Nguyệt Lý Hằng Nga cũng nghe rõ tiếng "hừ" đó. Nhưng nàng quan sát mãi vẫn không tìm thấy địch tung phát hiện. Hay là ma quỷ đâu đây chăng ?
Ba người đang quan sát và suy đoán lung tung, bỗng từ trên đọt cây có tiếng nói gần như quen thuộc:
- Vương đại hiệp ! Làm gì mà ngơ ngác như vậy? Nếu bần ni muốn ra tay độc thủ thì chắc chắn ba người đã mất mạng từ lâu rồi !
Một câu nói gần như thân thiện và cũng hàm chứa một sự đe dọa khiến mọi người kinh hãi ngước đầu lên hét:
- Ai ?
Thình lình một cái bóng đen từ trên nhảy xuống đứng sừng sững trước mặt ba người.
Mai Hoa Thần Kiếm vừa thoáng thấy bỗng rùng mình hét lớn:
- À ! Lại là ngươi !
Thì ra bóng đen vừa nhảy xuống chính là Đường chủ Ngân Nguyệt Sư Thái. Bà lão đứng hiên ngang cười ha hả nói:
- Phải ! Chính ta đây ! Đừng sợ nữa, bần ni đến đây với một thiện ý nghĩa là có lòng giúp đỡ các ngươi.

Dứt lời, ba người đều né ngựa qua một phía trố mắt nhìn Ngân Nguyệt Sư Thái từ đầu đến chân ra vẻ ngạc nhiên.
Phải lắm ! Một kẻ thù đã làm khó dễ trên bước đường muôn dặm thế mà bỗng dưng lại xuất hiện nói ra lời thân thiện thì ai mà tin được ?
Mai Hoa Thần Kiếm thấy sự có mặt của bà ta nơi đây, lão đoán biết chắc có Truy Hồn Quỷ cũng ở gần đây. Khi nghe bà tỏ thiện ý, lão thầm nghĩ:
"Quả nhiên là một âm mưu, nếu không cũng là kế hoãn binh." Nghĩ như thế, Mai Hoa Thần Kiếm nói:
- Đại sư lại đùa với chúng tôi sao? Ai mà lạ lùng gì âm mưu trẻ con ấy?
Ngân Nguyệt Sư Thái biến sắc im lặng một lúc rồi ôn tồn nói:
- Chúng ta đều là kẻ thành danh cả, việc gì mà phải dùng mưu mô? Nếu thật tình muốn bắt người thì lúc nãy ta hạ thủ dễ như chơi !
Mai Hoa Thần Kiếm cau mày quét hai luồng nhãn lực vào mặt Ngân Nguyệt Sư Thái.
Ngân Nguyệt Sư Thái ôn tồn nói tiếp:
- Thật đấy ! Ta không nói phách đâu ! Các ngươi đã vào trong rừng này kể như đã vào tay ta rồi !
Mai Hoa Thần Kiếm xét thấy lời của bà cũng có lý, chắc chắn là bà ta có một tâm ý gì khác biệt đây. Lão vội hỏi:
- Nếu vậy, ý đại sư muốn gì ?
- Ta muốn chỉ dẫn các ngươi thoát qua khỏi quãng đường nguy hiểm này ! Các ngươi muốn thượng lộ bình an, cần phải nghe lời ta mới qua khỏi chốn Lâm Giang này !
Thật là một điều kỳ lạ, quá sức tưởng tượng của con người. Bà đã mang một ơn nghĩa gì mà phải báo đáp chăng ? Nếu không thì phải có một điều kiện gì mới được chớ?
Một Đường chủ của Phi Long Bang mà âm thầm thả địch thoát chạy mà lại còn muốn giúp đỡ nữa là nghĩa gì ? Bà ta điên rồi chăng ? Hai là giả nhân giả nghĩa?
Hành động của Ngân Nguyệt Sư Thái khiến ba người quá nghi ngờ, đặt bao nhiêu câu hỏi nhưng không tài nào tự giải đáp được.
Ngân Nguyệt Sư Thái thấy sự ngơ ngác của ba người liền nói:
- Các người không hiểu hành động của ta sao?
- Đúng !
- Nếu muốn biết, đến Thiên Sơn sẽ rõ !
Nguyệt Lý Hằng Nga sững sốt nói:
- Đến Thiên Sơn ?
- Phải ! Ta biết các ngươi muốn đến Thiên Sơn để cầu y, nhưng con

đường qua Thiên Sơn này các cao thủ của Phi Long Bang đã bố trí chực sẵn để đánh với các ngươi. Bởi thế bần ni khuyên ba vị phải cải trang, nếu không chỉ trong vòng mười dặm nữa sẽ gặp trở ngại đấy !
Lục Ngọc Hoa nhìn Ngân Nguyệt Sư Thái hỏi:
- Sao đại sư đối xử với chúng tôi tốt như vậy?
Câu hỏi này Ngân Nguyệt Sư Thái đã đáp rồi mà Nguyệt Lý Hằng Nga còn hỏi nữa thật là thừa.
Ngân Nguyện Sư Thái nhìn Lục Ngọc Hoa nói:
- Về Thiên Sơn hỏi sư phụ mi sẽ rõ. Giờ đây không nên tìm hiểu gì thêm nữa vì bần ni không muốn ở lâu. Sẽ có ngày chúng ta gặp nhau lại.
Vừa dứt lời, bỗng vụt một cái bóng đen kia biến mất. Ba người đứng ngơ ngác nhìn nhau không nói gì cả, vì ba ta đã bảo đến Thiên Sơn rồi sẽ rõ thì còn bàn tán gì nữa?
Còn đang ngơ ngẩn bỗng thấy một con ngựa trắng từ trong rừng thủng thỉnh đi ra, nó đến trước mặt ba người rồi dậm chân hí lên một tiếng và dừng lại đứng nhìn ba người.
Lục Ngọc Hoa thấy thế liền xuống ngựa chạy thẳng đến bên con bạch mã, nàng kêu lớn:
- Lão tiền bối coi đây ! Nó mang một gói đồ.
Mai Hoa Thần Kiếm nghe nàng gọi cũng xuống ngựa chạy đến cùng nhau mở gói đồ kỳ lạ kia ra, thì thấy trong đó toàn là quần áo.
Bỗng Lục Ngọc Hoa reo lên:
- Đây này ! Còn một bức thư nữa !
Mai Hoa Thần Kiếm vội nhặt lấy thì thấy ngoài đề một hàng chữ "Vương Đại Hiệp khai khán".
Bức thư này nếu không phải của Ngân Nguyệt Sư Thái thì còn của ai nữa.
Nghĩ như thế, Mai Hoa Thần Kiếm vội bóc ra xem thì trong đó viết:
Thần Mã tặng cho thư sinh thế bộ, Quần áo giáp cho các người giả trang.
Xem thư xong Mai Hoa Thần Kiếm mới rõ Ngân Nguyệt Sư Thái đã tặng con ngựa và giúp quần áo để cải trang. Lão cảm động nhìn trong rừng nói:
- Ơn này, lão luôn luôn tạc dạ, ngày sau có dịp ta sẽ đền đáp !
Tuy lời nói này không phải là lời hứa trước mặt Ngân Nguyệt Sư Thái, song đối với những hạng anh hùng này luôn luôn họ giữ trọn nhân nghĩa.
Lúc này được con ngựa thế bước cho Lý Thanh Hùng, Nguyệt Lý Hằng Nga như trút một gánh nặng. Nàng tin chắc rằng sẽ đến Thiên

Sơn trước ngày đã định, trừ phi trên đường gặp trở ngại mà thôi.
* * * Hôm nay trời đông tiết giá, gió bấc thổi mạnh. Khách bộ hành phần đông mặc áo ngự hàn.
Dưới chân núi Không Động Sơn, trên đường đi vào thị trấn tỉnh Cang Sơn, ba con ngựa từ từ tiến bước. Trên lưng ngựa một lão già và hai thiếu niên. Lão già đi trước mặc áo vải thô màu cháo lòng cũ kỹ, đầu đội chiếc nón cối, ra dáng nghèo nàn bần tiện.
Chàng trai đi giữa mặc áo vá vai đầu bù tóc rối, vẻ mặt đen đúa, trông ra dáng con nhà lao động. Nhất là thiếu nữ đi sau, thân hình tuy mãnh mai, song mặt bủng da chì, người ta không tìm thấy một nét mỹ miều nào trong cô gái đang tuổi dây thì này cả.
Ba người này chính là Mai Hoa Thần Kiếm, Lý Thanh Hùng và Lục Ngọc Hoa. Họ cải trang từ giã khu rừng kia đi ròng rã mấy ngày, nhưng đến nay vẫn bình an vô sự.
Các cao thủ Phi Long Bang cùng đồng kiếm một Chưởng môn nhân của phái Điểm Thương đường đường lẫm liệt và một thiếu niên mặt vàng khét tiếng giang hồ. Họ để ý làm gì đến những con người quê mùa chất phác này?
Với lối cải trang của ba người này dầu cho kẻ thân thuộc như Không Không Tồ nhìn cũng không ra huống hồ kẻ thù làm sao có thể tìm hiểu được ? Do đó ba người tự do tiến bước vượt qua trăm nghìn con mắt cú vọ không ẩn núp như thế nữa.
Ba người giục ngựa buông cương thẳng vào thị trấn, ai nấy đều bụm miệng cười cho bọn nhà quê lâu ngày ra tỉnh.
Ba người rẽ cương vào một tửu lầu để dùng cơm, phía trước có tấm bảng đề ba chữ “Quần Anh Lầu”, bên trong lố nhố đám người đang ăn uống.
Tên tửu bảo thấy vẻ mặt quê mùa của ba người không thèm tiếp đãi.
Mai Hoa Thần Kiếm thừa hiểu thái độ của bọn thương gia này nên không thắc mắc, lão quay lại nói:
- Người ta không mời, chúng ta vẫn dày mặt vào đi, lúc nào họ thấy chúng mình có tiền, tự nhiên họ tử tế ngay.
Lục Ngọc Hoa lại không nhẫn nhục được, nàng quá nóng giận. Nếu không có cái nhiệm vụ quang trọng này, nàng đạp đổ cái Quần Anh Lầu này cho hả dạ.
Mai Hoa Thần Kiếm đi trước, Lý Thanh Hùng đi giữa và Lục Ngọc Hoa đi sau. Mới bước vào ngưỡng cửa, tên tửu bảo vội chạy ra cản ba người lại nói:
- Có lẽ ba vị từ xa mới đến ?
- Đúng !

- Hèn chi ngớ ngẩn quá. Các người có biết quy luật của bổn tiệm không?
Mai Hoa Thần Kiếm lắc đầu:
- Không biết ! Quy luật gì thế ?
Lục Ngọc Hoa nổi giận hét:
- Mặc kệ hắn ! Quy luật là cái quái gì ? Có tiền thì vào ăn lại còn quy luật gì nữa?
Tên tửu bảo nhìn Lục Ngọc Hoa nửa mắt nói:
- Chỗ khác thì không có, nhưng muốn vào Quần Anh Lầu phải biết quy luật !
Mai Hoa Thần Kiếm liếc gườm Lục Ngọc Hoa tỏ ý bảo nàng đừng gây chuyện rồi quay qua cười cười hỏi tên tửu bảo:
- Quy luật gì vậy?
Hắn trợn mắt nhìn thẳng vào mặt Lục Ngọc Hoa nói:
- Muốn vào đây, cần phải đến Trấn khẩu lý xã ghi tên đã và phải tắm rửa sạch sẽ mới được vào. Nếu các người biết đôi chút võ công thì không cần quy luật ấy.
Lục Ngọc Hoa hét:
- Quái lạ ! Ăn cơm lại phải có quy luật ! Dễ tức chưa?
Mai Hoa Thần Kiếm thấy không khí trong Quần Anh Lầu không hay, sợ sanh chuyện lôi thôi, lão bèn hỏi tên tửu bảo:
- Trong trấn này còn tiệm cơm nào khác nữa không?
- Có chứ ! Các người hãy đi tìm nơi khác đi ! Ở đây không muốn tiếp những hạng người như các ngươi.
Câu nói phách lối của tên tửu bảo cũng chưa có thể làm cho Mai Hoa Thần Kiếm tức giận, song vì từ sáng đến giờ chưa ăn lót lòng nên lão đói lắm. Lão thấy muốn ăn gấp cần phải ra tay mới được, lão vội hỏi:
- Có chủ nhân của tửu lầu trong đó không ?
- Ngươi hỏi làm gì ? Đã có ta đây thì cứ trực tiếp hỏi ta là đủ rồi !
Mai Hoa Thần Kiếm đang tìm cách ra tay thì bỗng ngoài kia có năm người phi ngựa vào. Năm người này đều là tráng hán, mình mặc võ phục, lưng đeo binh khí.
Tên tửu bảo thấy thế vội vàng chạy ra vỗ tay gọi lớn:
- Hảo a ! Gió gì mà đưa đẩy ngũ vị phi nhanh đến thế ? Thôi ! Mời vào, mời vào. Hãy để ngựa đó cho tôi coi giữ cho.
Năm tráng hán không thèm để ý đến tên tửu bảo, lặng lẽ bước xuống ngựa bước vào cửa. Họ ngạc nhiên nhìn ba bã nhà quê đang đứng ngay cửa, đồng thời liếc mắt nhìn ba con ngựa cột bên mé sân.
Một trong năm người ấy chăm chăm nhìn con bạch mã giật nẩy người kêu lớn:

- Ủa lạ này !
Gã quay lại hỏi tửu bảo:
- Con ngựa này của ai đó ?
Tửu bảo cung kính đáp:
- Dạ của ba lão quê mùa đó !
Năm tráng hán cau mày nhìn ba người rồi đưa tay vẹt ngang qua cho rộng chỗ bước vào.
Ôi ! Mai Hoa Thần Kiếm lúc này quả là anh hùng mạt lộ. Chẳng khác nào rồng mắc cạn bị tôm đùa, cọp sa lầy bị lũ chó dể ngươi. Mang thân phận Chưởng môn của một phái Điểm Thương uy nghi biết bao nhiêu, thế mà chỉ vì thế buộc phải chịu nhu nhược như vậy.
Trong cơn ngặt nghèo lại bị tên tửu bảo quèn khinh khi quá mức, thật là tàn nhẫn.
Nghĩ đến đây, Mai Hoa Thần Kiếm như không chịu nổi nữa, lão thở một hơi dài khẽ nói:
- Thôi, chúng ta cứ vào ! Thứ quy luật này phải phá đi mới được, ta phải cho bọn này một bài học xem sao.
Đây chính là câu nói thích nghe nhất của Lục Ngọc Hoa, nàng thở một hơi dài như cởi mở những cái bực tức lúc nãy giờ.
Dứt lời Mai Hoa Thần Kiếm bước vào, hai người cũng theo sau. Tên tửu bảo thấy thế chạy tới trợn mắt hét:
- Ý, ý ! Bọn này dám cả gan quá nhỉ ! Mau đi ra lập tức ! Vừa nói hắn vừa đẩy Mai Hoa Thần Kiếm. Nguyệt Lý Hằng Nga vội lướt tới đưa tay chụp xách tên tửu bảo lên, hắn la oe oé...
Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa hét:
- Còn quy luật gì nữa không?
Nàng ném thẳng ra ngoài sân như ném một con nhái. Hắn nằm chèo queo không cựa quậy nữa. Có lẽ hắn chết rồi !
Hành động của Lục Ngọc Hoa làm cho đám người trong tửu lầu kinh hoàng, cả đến năm tên tráng hán mới vào cũng ngạc nhiên sững sốt. Tất cả hằng trăm con mắt đều tập trung vào nàng.
Lục Ngọc Hoa la lớn:
- Như thế đã đủ tư cách ăn cơm nơi đây rồi chứ ?
Dứt lời ba người tiến đến một cái bàn trống ngồi xuống gọi lớn:
- Mau đem cơm đây !
Vừa dứt tiếng gọi, một lão già mặc áo da từ sau đi tới, lão trạc độ sáu mươi tuổi, đôi mắt trắng xác, lưỡng quyền cao, mặt dài, răng hô, trông ra vẻ đanh ác lắm.
Lão nhìn ba người cười ha hả. Mai Hoa Thần Kiếm chăm chú nhìn lão lẩm bẩm:

- Người này ta quen mặt lắm ! Ta nhớ đã gặp qua một lần rồi.
Lão già áo da chấp tay nói:
- Xin ba vị cho biết đại danh và xin hỏi tại sao lại hạ sát bộ hạ của tôi?
Nguyệt Lý Hằng Nga đứng dậy đáp:
- Đó không phải quy luật của các người đặt ra sao? Những kẻ muốn vào tửu lầu này cần phải ra tay biểu diễn võ công mới được vào. Bởi thế chúng tôi đã làm đúng quy luật ấy !
Lão già áo da kia suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Đúng thế ! Bây giờ ba vị có thể ăn cơm. Ăn xong xin mời ba vị trả lại chút công đạo.
Nói xong, lão giở chân dậm ba cái để ra lệnh cho người đem cơm tới, rồi lão quay đi ra phía sau.
Mai Hoa Thần Kiếm nhìn theo lão già áo da, suy nghĩ một lúc rồi nói với Lý Thanh Hùng và Lục Ngọc Hoa:
- Chúng ta đã ở trong phạm vi của Phi Long Bang rồi, tửu lâu này có thể là của Phi Long Bang tạo lập.
Lý Thanh Hùng nghe nói lạnh mình vội hỏi:
- Tại sao tiền bối biết được ?
Mai Hoa Thần Kiếm khẽ nói:
- Lâu nay hiền đệ đã nghe cái tên Sa Mạc Phi Hồng chưa?
- Có ! Tôi đã từng nghe sư phụ tôi nói đến người này. Có lẽ nhân vật này xuất hiện mười mấy năm về trước phải không?
Mai Hoa Thần Kiếm đáp:
- Nếu ta đoán không sai thì lão già áo da khi nãy chính là Sa Mạc Phi Hồng Kích Nhân Khánh.
Lý Thanh Hùng và Lục Ngọc Hoa càng ngạc nhiên:
- Lão à ? Tại sao lão ở đây? Gia nhập vào Phi Long Bang sao?
Mai Hoa Thần Kiếm toan đáp thì cơm đa bưng lên, lão đành chất dứt câu chuyện.
Vì tánh cẩn thận, Mai Hoa Thần Kiếm soát xét lại thức ăn để đề phòng chất độc.
Ba người không tìm thấy một hiện tượng nào khả nghi mới dám ăn.
Sa Mạc Phi Hồng là một nhân vật phi thường, lão đối với ba gã nhà quê này có nghĩa lý gì đâu? Thế thì lão cần gì phải dùng âm mưu đầu độc ?
Mai Hoa Thần Kiếm vừa ăn vừa nói:
- Ta coi Phi Long Bang chiêu tập lục lâm anh tài quá nhiều rồi !
Lý Thanh Hùng hỏi:
- Tôi nghe Sa Mạc Phi Hồng đã cứu mấy mươi mạng người, không

biết có thật không?
- Phải, đó là sự thật. Hành động này trong mấy mươi năm về trước, mà lão cũng nhờ thế mà thành danh. Nhưng về sau lão này tàn ác, không phải như trước nữa.
- Tại sao vậy?
Mai Hoa Thần Kiếm từ từ nói:
- Lúc trước Sa Mạc Phi Hồng là một kẻ vô danh, nhưng không ai biết trình độ võ công của hắn đến mức nào. Bấy giờ tại Chéo Giáp có một sa mạc mênh mông, nơi đây có một giống chim ăn thịt người, nên khách bộ hành qua đây phải kết thành đoàn đi qua, nhưng cũng nguy hiểm lắm. Lúc đó từ kinh đô có một số thương nhân đến miền Bắc Mông. Kích Nhân Khánh cũng trong đám người đó cùng đi.
- Để làm gì thế ?
- Lẽ dĩ nhiên là có âm mưu, nhưng không ai biết. Khi vào sa mạc độ một ngày thì gặp giống ác điểu ấy đến.
- Giống chim ấy gọi là gì ?
- Chim ấy gọi là Phi Hồng. Khi chúng mổ mấy người bị thương thì Kích Nhân Khánh ra tay đánh lũ chim này cứu khỏi bốn mươi mấy thương nhân. Do đó uy danh lừng lẫy khắp giang hồ trong hai phe Hắc và Bạch trong võ lâm không ai không biết. Kích Nhân Khánh thấy thế, lão quá tự cao tự đại làm nhiều việc quái ác nên tiếng tăm ấy lu mờ dần.
Lý Thanh Hùng nghe câu chuyện ấy cũng có phần thiện cảm đối với Kích Nhân Khánh, nhưng Lục Ngọc Hoa thì rất hoài nghi cho rằng Kích Nhân Khánh không phải làm điều thiện mà thành danh.
Mai Hoa Thần Kiếm nói:
- Sau bữa cơm chúng ta, lão nhất định sẽ trả thù. Tuy tên tửu bảo không đúng, hắn có chết cũng đáng lắm, nhưng ta cũng nên mềm với lão một chút. Nên biết rằng, võ công của Kích Nhân Khánh không phải tầm thường, ta cần phải tránh gây gổ để tiếp tục lên đường kẻo trễ.
Cơm nước xong xuôi, Mai Hoa Thần Kiếm kêu tính tiền, lập tức lão già áo da từ trong bước ra cười ha hả nói:
- Thôi khỏi tính tiền ! Mâm cơm này kể như lễ gặp mặt của chúng ta đấy !
Mai Hoa Thần Kiếm nhất định trả tiền, nên hai người đẩy qua đẩy lại một lút, lão già áo da nói:
- Ba vị lại khinh lão phu đến thế sao? Bình sanh lão phu rất chuộng võ học, nên khi lão phu thấy cô nương dùng chiêu Thuận Phong Đẩy Lang, lão phu xem rất cao cường, nên đã đối đãi bằng thượng khách

để xin lãnh giáo vài tuyệt học mới được, xin ba vị chỉ giáo.
Mai Hoa Thần Kiếm cười hà hà:
- Kích đại hiệp ! Tiểu nhi tuổi còn nhỏ, tánh tình táo bạo. Lão phu phận làm cha xin đứng ra xin lỗi đại hiệp chớ nên câu chấp trẻ nít, để lão liệu bồi thường cho.
Lão già áo da nghe nói ngạc nhiên thầm nghĩ:
"Lạ thật ! Một lão nhà quê, sao lại biết ta là họ Kích, không lẽ..." Mai Hoa Thần Kiếm thấy lão ngạc nhiên bèn cười hề hề nói:
- Nếu lão phu đoán không sai thì đại hiệp là người được võ lâm sùng kính tên Sa Mạc Phi Hồng Kích Nhân Khánh chớ ? Lão phu muốn biết đã lâu, nay được thất mặt thật là hân hạnh, ha ha...
Mấy lời tâng bốc của Mai Hoa Thần Kiếm làm lão sung sướng như lên tiên. Lão cười khanh khách nói:
- Đúng vậy ! Lão phu họ Kích được đại hiệp khen quá lời, thật lão phu không dám nhận. Lão xin hỏi tên họ và đại danh ?
Mai Hoa Thần Kiếm thấy không khí bỗng trở nên ôn hòa, nên mừng rỡ. Nếu áo dụng vài câu đỡ ngực cho dịu bớt tình hình cũng nên, bèn đáp:
- Lão phu họ Vương, là một nông phu, bình sanh thích võ nhưng chưa gặp được danh sư thành thử gần trọn đời mà chưa có danh gì trong giang hồ. Nay lão phu có hai con đó, nếu ngày sau chúng may ra được như đại hiệp thì rạng rỡ cho họ Vương tôi biết mấy.
Mai Hoa Thần Kiếm bịa đặt ra câu chuyện tâng bốc đối phương hòng che dấu sự việc bên trong của mình, nhưng lão có ngờ đâu năm đại hán ngồi bên kia, nãy giờ vẫn chăm chú theo dõi. Khi nghe Mai Hoa Thần Kiếm tự xưng là họ Vương thì bị người ta nghi ngờ ngay.
Năm đại hán liền bước tới gục đầu thi lễ Kích Nhân Khánh rồi nói:
- Lão tiền bối ! Chúng tôi xin góp ý kiến:
Hễ ai thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì phải đền mạng. Người ta đè lên đầu chúng ta như thế lại có thể thả đi sao?
Sa Mạc Phi Hồng liếc gườm năm gã đại hán một cái ý không muốn xen vào việc riêng của lão. Tuy thế ý kiến này không phải không tác dụng, lão hất hàm nói:
- Theo ý các ngươi thì sao?
Một câu hỏi đây vẻ gắt gỏng khiến năm đại hán lạnh mình cười nhạt đáp:
- Không có gì ! Chúng tôi nói đùa đó nghĩa là...
- Can hệ gì đến các ngươi ? Về bàn ăn cơm đi !
Kích Nhân Khánh nạt nộ năm đại hán. Năm người tiu ngỉu về bàn ăn ngồi lại.

Sa Mạc Phi Hồng quay lại nói với Mai Hoa Thần Kiếm:
- Chuyện khi nãy, thằng tửu bảo bị xuống là đáng kiếp vì hắn phách lối ngạo nghễ, phải được sự trừng trị thích đáng như thế là phải lắm. Lão phu sẽ trị thương cho hắn.
Bây giờ nếu ba vị có lòng tốt xin mời ra chỉ giáo cho lão phu ba chiêu tuyệt kỹ có được không?
Mai Hoa Thần Kiếm cười ha hả:
- Thế chẳng phải là ép buộc lắm sao? Lão phu chỉ biết chút đỉnh thôi, chẳng lẽ đem làm trò cười cho thiên hạ sao?
Kích Nhân Khánh cau mày suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Dùng võ nghệ để giao du kết bạn với nhau là lẽ thường đối với lão phu, thế mà Vương đại hiệp có tình từ chối thật là đại hiệp không coi lão phu ra gì cả.
Mai Hoa Thần Kiếm nhận thấy không thể từ chối được nữa, nghĩ thầm:
"Cũng được ! Thế thì ta sẽ nhường cho hai chiêu cũng không đáng kể." Nghĩ như thế, Mai Hoa Thần Kiếm đứng dậy chắp tay nói:
- Kích đại hiệp nói như thế thì lão phu này có lỗi rồi. Vậy thì chúng ta hay đánh chơi lấy nét mà thôi nhé !
Kích Nhân Khánh ha hả cười dài nói:
- Hay lắm! Thế mới phải con nhà võ chớ ! Xin mời !
Dứt lời, lão dẫn Mai Hoa Thần Kiếm và hai người kia theo sau đến một cái sân rộng sau tửu lâu.
Sân này rộng độ ba trượng vuông, xung quanh trồng cây cối rất nhiều. Dưới bóng cây sắp hai dãy ghế để cho khách quan ngồi. Phía trước có sắp mười tám thứ binh khí.
Mai Hoa Thần Kiếm cười đáp:
- Lão phu tưởng binh khí không có mắt. Vậy chúng ta chỉ dùng hai bàn tay đánh chơi vài chiêu lấy lệ gọi là thôi !
Kich Nhân Khánh gật đầu nói:
- Hay lắm ! Chiến đấu bất dung tình. Vương đại hiệp đừng nhún nhường gì cả, cứ ra tay đi.
Nghe lão nói thế, Mai Hoa Thần Kiếm cười thầm. Căn cứ theo lời nói ấy thì Sa Mạc Phi Hồng Kích Nhân Khánh là kẻ quá tự phụ. Tuy vô cùng của Sa Mạc Phi Hồng danh chấn lục lâm, nhưng Mai Hoa Thần Kiếm lại là một đại tôn sư. Nếu không vì nhiêm vụ nặng nề này thì cuộc giao thủ này chưa chắc ai sẽ chết vì tay ai.
Sa Mạc Phi Hồng thấy Mai Hoa Thần Kiếm cười vui vẻ, lão liền thúc giục:
- Thì giờ thúc ép lắm rồi ! Chúng ta bắt đầu đi !

Ngừng một lát lão tiếp:
- Vương đại hiệp ! Ngươi là khách, tôi là chủ, vậy xin mời ngươi phát chiêu trước.
Mai Hoa Thần Kiếm cũng không nhún nhường nữa, bèn nói lớn:
- Vậy lão phu xin thất lễ đấy nhé.

Hồi 39
Chuyển Bại Thành Thắng

Dứt lời lão vung tay lên, dùng chiêu Đinh Sơn Bán Nguyệt đẩy qua hong Kích Nhân Khánh một chưởng.
Sa Mạc Phi Hồng Kich Nhân Khánh chưa rõ đối thủ của mình là ai, nên không dám khinh địch. Đó cũng là cái tính thận trọng giúp cho Sa Mạc Phi Hồng trên bước đường thành danh lâu nay.
Chỉ thấy Sa Mạc Phi Hồng lách mình sang một bên như Lưu Thủy Hành Vân, rồi đánh trả lại Mai Hoa Thần Kiếm một chiêu trong dè dặt.
Mai Hoa Thần Kiếm là Chưởng môn nhân phái Điểm Thương, mọt thân võ học so vjói cao thủ giang hồ dễ gì ông ta đã thua ai. Tuy nhiên, trước hoàn cảnh hiện tại, ông ta không muốn cho ai chú ý đến võ công mình vì vậy mà ông ta nhẫn nhục, chỉ tránh đỡ qua loa để cho xong chuyện rồi rời khỏi Quần Anh Lầu mà thôi.
Sa Mạc Phi Hồng sau khi trao đổi vài chiêu thấy đối phương chỉ tránh né một cách khó nhọc, nên lão dùng những quyền pháp kỳ quái tấn công vào Mai Hoa Thần Kiếm tới tấp.
Quyền pháp của lão ma này quả không vừa. Mai Hoa Thần Kiếm bị bao trùm giữa làn chưởng phong của lão với một áp lực nặng nề.
Lý Thanh Hùng và Lục Ngọc Hoa đứng xem thấy thế thất kinh, lo lắng cho Mai Hoa Thần Kiếm không ít.
Sa Mạc Phi Hồng luôn luôn điểm, nả, cầm, trảo, mỗi một chưởng của lão tung ra là gió lộng vù vù. Còn Mai Hoa Thần Kiếm thì từ đầu đến giờ vẫn cứ một mực tránh né, không có một chiêu nào phản công cả.
Như vậy làm sao Lục Ngọc Hoa và Lý Thanh Hùng không lo lắng ?
Chỉ chốc lát Mai Hoa Thần Kiếm hơi thở đã hổn hển, trán đẫm mồ hôi. Trong lúc đó thì Sa Mạc Phi Hồng càng đánh càng mạnh và hăng thêm. Lục Ngọc Hoa đôi mắt chăm chú nhìn trận đấu mỗi lúc một sáng ngời lên. Có lẽ nàng không nhịn được cơn tức giận đang

tràn ngập trong lòng.
Lý Thanh Hùng thấy cử chỉ nàng, biết nàng muốn ra tay giúp sức Mai Hoa Thần Kiếm, nên nghiêng đầu nói nhỏ:
- Hoa tỷ tỷ ! Vương lão ca giàu kinh nghiệm, túc trí đa mưu, tôi xem trận đánh này chưa chắc Vương lão ca đã thật lâm nguy. Hoa tỷ tỷ đừng vội xông vào mà hư chuyện.
Lục Ngọc Hoa nghe nói để tâm nhận xét thì quả nhiên nàng thấy Mai Hoa Thần Kiếm tuy làm ra vẻ lúng túng nhưng vẫn tránh né được những đòn chưởng độc ác của Sa Mạc Phi Hồng. Nàng yên tâm đứng yên để chờ kết quả.
Thì giữa lúc ấy, Sa Mạc Phi Hồng phóng người lên, dùng một chiêu thế cực kỳ độc ác đánh bổ vào lưng Mai Hoa Thần Kiếm.
Mai Hoa Thần Kiếm lanh lẹ lui lại ba bước tránh khỏi. Nhưng lạ thay, ông ta lại "rú" lên một tiếng, ngồi xệt xuống đất, than lớn:
- Ồ ! Nguy rồi !
Không thấp đối phương đánh trúng, mà Mai Hoa Thần Kiếm lại bị thương thật là chuyện lạ, không ai hiểu nổi.
Lục Ngọc Hoa vội chạy đến đỡ Mai Hoa Thần Kiếm, còn Lý Thanh Hùng tuy mất hết công lực cũng phải giả vờ chạy đến thoa bóp vào các huyệt đạo của nạn nhân.
Thật ra Mai Hoa Thần Kiếm không phải bị thương gì cả, chính ông ta đã giả vờ để gạt Sa Mạc Phi Hồng và che mắt bọn bộ hạ của Phi Long Bang đang để tâm theo dõi tông tích của ba người.
Mấy ngày nay, ba người này đã cải trang đổi diện, mặc quần áo thô sơ, bôi mặt lốm đốm, không ai nhìn ra cả. Nếu lúc này một trong ba người ấy tỏ ra là một kẻ có võ công siêu việt thì chẳng khác vạch mặt nạ cho kẻ địch xem.
Vì vậy Mai Hoa Thần Kiếm đã cố gắng nhịn nhục Sa Mạc Phi Hồng mà không dám đánh lại một chiêu nào.
Sa Mạc Phi Hồng là một lão già tự phụ. Khi hạ được một kẻ nào thì xem kẻ ấy như hạng dưới tay không cần phải để ý đến, vì vậy lúc Mai Hoa Thần Kiếm liếc nhìn Lục Ngọc Hoa ra hiệu cho Lục Ngọc Hoa biết sự giả vờ của ông thì lão Sa Mạc Phi Hồng không cần để ý, chỉ ngửa mặt lên trời cười hô hố.
Giữa lúc đó, một tên thủ hạ từ trong tửu điếm nói với Sa Mạc Phi Hồng.
Không biết hắn đã nói gì, chỉ nghe Sa Mạc Phi Hồng cười khúc khích rồi quay lại nói với bọn người của Mai Hoa Thần Kiếm:
- Các ngươi cứ tự do rời khỏi nơi đây ! Ta không cưỡng bức các người phải ở lại.

Tửu điếm của ta hiện đang có quý khách đến viếng, ta không thể bồi tiếp các ngươi được nữa.
Dứt lời, Sa Mạc Phi Hồng theo chân tên tửu bảo quay gót vào trong.
Mai Hoa Thần Kiếm đợi cho Sa Mạc Phi Hồng đi khuất vào trong mới đứng dậy, vội vã nói:
- Lão già họ Kích kia đã mắc mưu ta rồi ! Chúng mình không đi còn chờ gì nữa.
Lão đứng dậy, dắt tay Lý Thanh Hùng và Lục Ngọc Hoa bước ra cửa tửu điếm.
Cả ba người đều có cảm tưởng họ là những "anh hùng mạc lộ", nhất là Lý Thanh Hùng càng thấy khó chịu hơn ai hết.
Họ ra khỏi Quần Anh Lầu, toan lên ngựa thì bỗng có tiếng cười lanh lảnh, tiếp theo một bóng người từ trên lầu phóng xuống như bay.
Bóng người ấy nói lớn:
- Ha...ha...! Ba vị định đi gấp vậy sao? Không thể được !
Giọng nói ấy làm cho cả ba sững sờ ! Oan gia khó tránh rồi !
Người này chính là lão đại trong Thiên Sơn Thất Quỷ Truy Hồn Quỷ Mách Quân.
Sau khi bị Lục Ngọc Hoa lừa một trận, lão vẫn theo đuổi đến đây.
Mai Hoa Thần Kiếm nhìn lão hỏi:
- Ngươi vô cớ cản đường chúng ta, ý muốn gì ?
Truy Hồn Quỷ Mách Quân cười lớn:
- Hừ ! Lão họ Vương kia ! Dù các ngươi có thay hình đổi dạng thế nào cũng không thể thoát khỏi đôi mắt của lão phu được ! Đã là anh hùng hảo hán thì cứ đương trường đối phương với nhau, cần gì phải hành động như thế.
Bị Truy Hồn Quỷ chỉ mặt gọi tên, cả ba đều thất sắc. Tại sao họ đã cải trang đổi diện mà Truy Hồn Quỷ lại biết được nhỉ ?
Mai Hoa Thần Kiếm nói:
- Mách Quân ! Ta đúng là Vương Diên Huyền đây, nhưng ngươi định cản đường chúng ta?
Truy Hồn Quỷ cười ha hả:
- Ta tưởng một vị Chưởng môn của phái Điểm Thương không có những hành động lừa gạt lén lút như vậy mới phải ! Nhưng thôi, ta hỏi ngươi con tuấn mã kia ở đâu mà có ?
Vừa nói, Truy Hồn Quỷ vừa đưa tay chỉ vào con ngựa của Lý Thanh Hùng đang cỡi.
Con ngựa này sắc lông trắng, chính là con ngựa của Ngân Nguyệt Sư Thái đã trao tặng.
Lục Ngọc Hoa thấy hàm râu Truy Hồn Quỷ bị đứt một nửa, không

nhịn cười được, chỉ tay vào mặt nói lớn:
- A ha ! Ngươi hỏi đến ngựa của ta làm gì ? Ai có tiền cũng có thể mua ngựa dùng được. Ngươi xưng là một cao thủ võ lâm mà không biết giữ lời hứa ! Nếu ngươi còn chường mặt đến đây ta nhổ trụi hàm râu của ngươi cho người đời xem mặt.
Truy Hồn Quỷ vẻ mặt ngượng ngùng. Lão hét to:
- Con nhỏ ! Đừng hỗn láo ! Ta không nói với con nít ! Hãy cút đi !
Đoạn lão quay qua nói với Mai Hoa Thần Kiếm:
- Lần này chúng ta lại gặp nhau, nợ máu không thể không thanh toán. Nếu ngươi không chết thì lão phu phải chết ! Hai ta không thể chung sống một trời.
Mai Hoa Thần Kiếm nổi giận hét:
- Mách Quân ! Ngươi đừng phách lối ! Hãy cùng với ta giao đấu một trận cho biết sức.
Vừa nói, ông ta vừa bước xuống ngựa.
Truy Hồn Quỷ cười hì hì bước tới, nói:
- Hay lắm ! Ngày nay ta có thể thụ giáo được Mai Hoa Kiếm Pháp của một cao thủ võ lâm, thật hân hạnh !
Cây Truy Hồn Kỳ từ trong tay Mách Quân tung ra.
Chỉ thấy ông ta vừa phất một cái, một làn kình lực phóng tới Mai Hoa Thần Kiếm với chiêu thế Vân Long Nhập Hải, trông rất mãnh liệt.
Mai Hoa Thần Kiếm vội vã lắc mình một cái, rút cây trường kiếm, cười lớn:
- Hay lắm !
Giữa lúc đó thì trong tửu điếm lại có một bóng người thoát chạy ra, chỉ vào mặt Mai Hoa Thần Kiếm nói:
- A ! Té ra là vị Chưởng môn phái Điểm Thương ! Tại sao lại cải trang đổi diện để lừa phỉnh lão phu như vậy? Hì hì ! Đã gặp nhau thì lão phu xin lĩnh giáo vài chiêu tuyệt học của Vương đại hiệp mới thú vị.
Người này chính là Sa Mạc Phi Hồng Kích Nhân Khánh đã giao đấu qua với Mai Hoa Thần Kiếm lúc nãy.
Thấy hai cao thủ lừng danh đứng trước mặt, và đã phát giác được tung tích của mình, Mai Hoa Thần Kiếm chưa biết nghĩ cách nào để đối phó.
Bỗng Lục Ngọc Hoa cười lanh lảnh, nói với Sa Mạc Phi Hồng:
- Kích Nhân Khánh ! Hôm nay coi bộ ngươi hứng thú lắm phải không? Thế thì bổn cô nương lãnh giáo với ngươi vài chiêu trước đã.
Rồi không đợi Kích Nhân Khánh trả lời, nàng đã vung Cuồng Phong Đại ra, đánh vòng tới.

Sa Mạc Phi Hồng Kích Nhân Khánh đang muốn hợp lực với Truy Hồn Quỷ đánh Mai Hoa Thần Kiếm, bị Lục Ngọc Hoa khích lệ, lão đỏ mặt, nạt lên:
- Con bé ! Mày là đồ đệ của Thiên Sơn Thần Ni ! A, Cuồng Phong Đại của Thiên Sơn Thần Ni thì có thể hù nhát bọn vô danh, lão phu đau coi thứ vũ khí ấy ra gì.
Dứt lời, Sa Mạc Phi Hồng tung kiếm dài dùng chiêu Thúc Hồn Thiên Môn chém thẳng đến Lục Ngọc Hoa.
Lục Ngọc Hoa tuy bề ngoài nói lớn lối như vậy, nhưng trong lòng đã có ít nhiều kinh sợ đối với Sa Mạc Phi Hồng. Vì lúc nãy chính mắt nàng đã thấy công lực của Sa Mạc Phi Hồng không phải tầm thường. Nàng nghĩ rằng so với công lực thì nàng không thể đấu với lão ma này trong mười chiêu, nàng chỉ có cách tránh né theo tuyệt học khinh công của nàng trong bộ pháp Cuồng Phong Đại mà thôi.
Nghĩ như vậy, nàng đợi cho trường kiếm của đối phương chém tới gần, nàng khẽ lắc mình một cái, toàn thân của nàng bay vụt lên, chớp một cái đã mất dạng.
Sa Mạc Phi Hồng không ngờ thân pháp của cô gái này lại ảo diệu như vậy, ngạc nhiên đứng nhìn sững.
Qua một lúc, lão nổi giận gầm lên một tiếng, thanh trường kiếm của lão loé ra muôn đạo hào quang bao quanh Nguyệt Lý Hằng Nga như một mạng lưới.
Sa Mạc Phi Hồng là Chưởng môn nhân của phái Không Động, lâu nay tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, một khi lão đã xuất thủ không thể xem thường.
Lục Ngọc Hoa tuy có nhiều bí học lợi hại, song trước một kẻ thành danh giang hồ như Sa Mạc Phi Hồng, nàng cũng khó lừa phỉnh nổi, nàng chỉ còn nhờ vào tuyệt chiêu của Cuồng Phong Đại để bảo vệ mà thôi.
Lúc này, Mai Hoa Thần Kiếm biết không còn có thể giả danh cải dạng được nữa.
Việc Lý Thanh Hùng bị thương đã truyền ra khắp giang hồ. Thù nhân của Lý Thanh Hùng chẳng những chỉ có mấy người ở trước mặt mà những kẻ khác nghe được cũng sẽ đuổi đến không lâu...
Nhất là Phi Long Bang, Thiên Diện Nhân nghe được cũng dẫn bộ hạ truy sát, để báo thù cho các cao thủ trong bang bị chàng giết trước đây.
Thật là rắc rối !
Tình cảnh của Lý Thanh Hùng lúc này chẳng khác như con hổ nằm trong màng lưới, muốn vẫy vùng thoát ra cũng không được nữa.

Lý Thanh Hùng cũng hiểu điều ấy, nhưng chàng vẫn bình thản như không. Tuy lúc mọi người lo lắng cho bản thân chàng thì chàng chỉ lo cho mối gia thù của chàng chưa được trả. Cái đau đớn của chàng là ở chỗ đó, còn cái chết sống đối với chàng thực không có nghĩa gì.
Mai Hoa Thần Kiếm biết không còn cách gì tránh được Truy Hồn Quỷ Mách Quân mà không có một cuộc liều mạng sống chết.
Vì vậy, ông ta gầm lên một tiếng, đưa thanh trường kiếm lên chém sả vào mặt Truy Hồn Quỷ, nói:
- Mách Quân ! Chúng ta đừng kéo đài thì giờ vô ích, hãy sống chết trận này.
Mách Quân "hừ" một tiếng, lập tức vung cây Truy Hồn Kỳ ra đỡ.
Thế là trước Quần Anh Lầu có hai cặp đương giao đấu với nhau.
Truy Hồn Kỳ của Mách Quân mới xem qua như là một cây cờ rất tầm thường, nhưng sự thật nó là một loại vũ khí lợi hại. Cán cờ làm bằng gang, mũi nhọn như mũi kiếm. Mỗi khi vung lên, một vùng hào quang màu xanh toé ra tua tủa, đúng là cán cờ có chất độc rồi, chỉ cần sử dụng vào địch, để chậm một chút thì chất độc có thể ngấm vào, địch nhân chết ngay lập tức.
Bốn mươi năm về trước, Mai Hoa Thần Kiếm đã từng giao đấu với lão quỷ này. Lúc đó Mai Hoa Thần Kiếm nhờ vào môn Châu Tiểu Kiếm và bộ Điểm Thương Thần HQc là Mai Hoa Kiếm Pháp đã thắng được lão quỷ này.
Trong thời gian sau, Mai Hoa Thần Kiếm lại đem thân hành hiệp trừ gian diệt ác, võ công của ông ta lại tăng tiến rất nhiều.
Tuy nhiên, Truy Hồn Quỷ vì hận thù thất bại, đã giam mình trong núi thẳm, suốt thời gian dài luyện võ công, nội lực của ông ta so với trước kia cách biệt rất xa.
Do đó cuộc gặp gỡ lần này chưa thể nào định trước được cái thắng bại của hai bên.
Hai người đánh nhau chưa quá ba mươi chiêu, Mai Hoa Thần Kiếm từ từ đánh chậm lại.
Lý Thanh Hùng trông thấy lòng lo lắng không an.
Bên kia Lục Ngọc Hoa giao đấu với Sa Mạc Phi Hồng. Tuy nội lực của nàng không bì được với lão ma này, nhưng nhờ môn pháp Cuồng Phong Đại của nàng rất tinh vi, do đó nàng tránh né được dễ dàng những đòn cực sát của Sa Mạc Phi Hồng cho đến quá ba mươi chiêu mà Sa Mạc Phi Hồng vẫn không sao thắng nổi.
Lý Thanh Hùng đưa mắt nhìn vào hai thế trận, chàng lo lắng cho Mai Hoa Thần Kiếm nhiều hơn, nhưng cũng không biết cách nào ngầm giúp ông ta được.

Lúc này cây trường kiếm của Mai Hoa lão nhân tuy có phối hợp các tuyệt chiêu trong Mai Hoa Kiếm Pháp và Châu Tiểu Kiếm, song cũng không áp đảo nổi cây Truy Hồn Kỳ của Truy Hồn Quỷ.
Lão quỷ này ngày nay công phu luyện tập đã đến mức khá cao, vũ kỳ của lão veo véo bủa ra một vùng như mưa bay gió táp. Lão đánh chừng nào mạnh lên chừng nấy.
Mai Hoa Thần Kiếm không chịu nổi, bỗng hét lên một tiếng, trường kiếm của lão sử dụng chiêu Hoàng Mai Nhã Đơn lấy toàn lực công phu chém tới, gió lộng vù vù, trông cực kỳ dũng mãnh.
Chiêu này chính bốn mươi năm về trước Mai Hoa Thần Kiếm đã dùng nó để thắng Mách Quân.
Nhưng lần nhày Mách Quân không có chút sợ sệt, lão quỷ cười ha hả nói:
- Vương lão nhị ! Họ Mách bây giờ không phải họ Mách trước kia đâu nhé. Cái nhục bốn mươi năm trước hôm nay ta quyết định trả cho xong.
Chưa dứt lời, lão quỷ đã vung cây Truy Hồn Kỳ phất qua một cái. Mai Hoa Thần Kiếm cảm thấy toàn thân ông ta như nằm trong làn kình phong của đối thủ, cả thân mình Mai Hoa Thần Kiếm liểng xiểng.
Ông ta la lên:
- Ồ ! Nguy mất !
Bỗng có tiếng Lý Thanh Hùng kêu to:
- Thần Lôi Kích Mã Phân ! Yêu Nghiệp Tuần !" Câu nói của Lý Thanh Hùng như một luồng ánh sáng thoáng qua đầu óc của Mai Hoa Thần Kiếm.
Ông ta vội vung trường kiếm sử dụng theo thế Lôi Cực Yêu Nghiệp chém qua cây Truy Hồn Kỳ.
Chát !....
Một tiếng đinh tai nhức óc nổi lên, hai thứ binh khí chạm nhau nảy lửa. Cả hai đều nhảy lùi lại một lượt.
Mai Hoa Thần Kiếm nhờ Lý Thanh Hùng chỉ điểm mà thoát nguy.
Truy Hồn Quỷ nhìn Lý Thanh Hùng đôi mắt trợn ngược như muốn rách khóe, nạt to:
- Thằng quỷ ! Quả nhiên mày có bản lĩnh phi thường. Mày biết phá chiêu ! Hay lắm !
Hay lắm ! Có gan thì cứ xuống ngựa cùng ta thử qua mười chiêu. Trong mười chiêu nếu ta không lấy đầu ngươi thề chẳng thấy mặt khách giang hồ.
Lý Thanh Hùng bị lời khích lệ, không còn cách nào từ chối được. Tuy nhiên, lúc này không phải là lúc chàng tỏ cái hùng khí của một

anh chàng lừng danh trước kia. Chàng toan tìm lời nói cho qua chuyện:
- Lão quỷ ! Ta, Lý Thanh Hùng đã từng sát hại bầy quỷ Thiên Sơn, ta há sợ ngươi sao mà phải thách.
Thình lình, trong tửu điếm bỗng có giọng khàn khàn vọng ra:
- Lão họ Mách kia ! Đừng lớn lối như vậy. Hàm râu chỉ còn một nửa đã thấy cái tài của người ta rồi. Ta thật không muốn nhìn mặt ngươi nữa.
Tiếng nói như quen như lạ, khiến các đấu thủ tại đây ai cũng quay đầu lại nhìn.
Lý Thanh Hùng reo lên:
- A ! Triệu đại ca ! Đại ca cũng đến đây sao?
Người vừa xuất hiện chính là lão già Truy Vân Thần Khất Triệu Triết, một Vũ Nội Tam Kỳ trong võ lâm.
Truy Vân Thần Khất nheo mắt nhìn Lý Thanh Hùng lắc đầu lia lịa nói:
- Lão đệ ! Thật hết chuyện chơi sao? Tại sao lão đệ lại bôi mặt mày nhem nhuốc như vậy? Nếu muốn nhát người ta thì cũng không nên làm vậy mà ! Ta nhìn mãi không nhận ra lão đệ, nếu lão đệ không nói lên thì ta đã bỏ đi nơi khác rồi.
Truy Vân Thần Khất còn đang nói oang oang thì trong Quần Anh Lầu lại xuất hiện thêm một lão nhân nữa.
Người này là một nho sinh áo rách, chính là lão Cùng Nho Vạn Niệm Tổ.
Mai Hoa Thần Kiếm reo lên:
- A ! Vạn Niệm tiền bối cũng đến góp mặt nơi đây sao?
Lão Cùng Nho Vạn Niệm Tổ gật đầu chào rồi bước đến trố mắt nhìn Truy Hồn Quỷ nói:
- Mách huynh lão đại ! Thân là một tiền bối võ lâm mà đón đánh kẻ có bệnh coi sao được ? Dầu là thù hay bạn thì cũng cứ đợi khi khác phải hơn. Hì... hì...
Tiếp đó, lão lại quay nhìn Lý Thanh Hùng nói:
- A ! Các ngươi hóa trang với cái mặt loang lổ kia cũng không che giấu được đôi mắt của lão phu, hì... hì...
Lý Thanh Hùng trong thấy Truy Vân Thần Khất và Vạn Niệm Tổ cùng đến một lúc, lòng mừng khấp khởi, vội chùi lớp phấn bôi trên mặt, và nói:
- Vạn nhân tiền bối bà lão huynh Thần Khất, mỗi người xa cách mỗi nơi, sao nay lại đến đây cùng một lúc ?
Truy Vân Thần Khất cười hì hì đáp:
- Hỏi chuyện đó làm chi? Lý lão đệ lúc này ngươi bị thương không

muốn đánh thì cứ ngồi đó ta đánh giúp cho.
Rồi không đợi Lý Thanh Hùng đáp, lão đã quay qua nói với Truy Hồn Quỷ Mách Quân:
- Hừ ! Mách lão huynh ! Nhân sinh ở đâu mà không gặp nhau. Thiên Diện Ma đã có cái hẹn ở Hiệp Lương Sơn, đến lúc đó thì chúng ta tha hồ mà trổ tài đua sức. Thù oán cũng đến lúc đó sẽ thanh toán không được sao?
Truy Hồn Quy Mách Quân "hừ" một tiếng nói:
- Lão già ăn mày ! Có lẽ hôm nay ngươi muốn đùa với lão phu rồi ! Hì hì...! Thế thì ngươi đã chán sống rồi chăng ?
Truy Vân Thần Khất cười ha hả, nói:
- Thế thì ngươi đã gan lắm rồi. Muốn thử thì thử chơi một chút có sao?
Lúc này Sa Mạc Phi Hồng và Lục Ngọc Hoa thấy hai vị Vũ Nội Tam Kỳ xuất hiện cả hai đều dừng tay.
Sa Mạc Phi Hồng nghe Truy Vân Thần Khất trêu tức, lão đỏ mặt nói:
- Hai vị xen vào câu chuyện này thật ra đã coi lão già họ Kích này không có giá trị gì cả. Nếu hai vị muốn đánh cũng chẳng khó gì, chỉ lo cho hai vị không biết có đỡ được đôi chưởng của lão phu đây không?
Truy Vân Thần Khất quay lại nhìn Kích Nhân Khánh, đôi mắt trắng xát:
- Ha ha ! Lão già họ Kích ! Ta đã từng nghe võ công của Chưởng môn nhân phái Không Động rồi ! Vậy thì tiện đây ta xin lãnh giáo một vài tuyệt chiêu xem sao?
Thật ra, Truy Vân Thần Khất từ khi rời khỏi cư trang của Bách Thú Thần Quân, võ công của lão đã tiến bộ khá nhiều. Lão đã có công luyện môn Huyền Thiên Khí Công đến mức tinh vi. Bởi vậy Triệu Triết ngày nay không phải là Triệu triết trước kia nữa.
Sa Mạc Phi Hồng nghe lão già nói khích lại càng tức thêm. Lão ngấm ngầm vận nội lực vào hai cánh tay, từ từ bước tới.
Mai Hoa Thần Kiếm thấy thế vội nhảy lên, nói lớn:
- Hãy khoan ! Lão phu muốn lãnh giáo vị Chưởng môn Không Động vài chiêu trước đã, để rửa cái nhụ lúc nãy.
Sa Mạc Phi Hồng thấy Mai Hoa Thần Kiếm xen vào muốn đánh, mỉm cười nói:
- Ngươi đã bại dưới tay ta một lần rồi còn giao đấy làm gì nữa?
Mai Hoa Thần Kiếm cười ha hả:
- Chính cái bại của ta lúc nãy buộc ta phải cho ngươi một bài học ngay lúc bây giờ.

Thực ra, lúc nãy đâu phải Mai Hoa Thần Kiếm bị bại dưới tay Sa Mạc Phi Hồng, chẳng qua vì hoàn cảnh Mai Hoa Thần Kiếm phải nhịn nhục giả vờ để giải nguy cho Lý Thanh Hùng.
Giờ đây, có thêm hai vị cao thủ võ lâm, đủ sức dùng võ lực để bảo vệ Lý Thanh Hùng rồi, Mai Hoa Thần Kiếm còn nhường nhịn ai nữa.
Mai Hoa Thần Kiếm không đáp, đưa song chưởng tống thẳng vào mặt Sa Mạc Phi Hồng với khí thế vô cùng dũng mãnh, công lực khác với lúc nãy một trời một vực.
Sa Mạc Phi Hồng không ngờ như vậy, nên ngạc nhiên, nhảy trái ra ngoài ba bước, rồi mới trả lại một chưởng.
Cả hai quần nhau như hai chiếc bóng. Công lực của hai người này tương đương với nhau, chiêu thế lại cùng lợi hại cả, cho nên không thể một lúc mà phân định thắng bại được.
Qua một lúc thì trận đấu càng quyết liệt hơn. Họ đánh chừng nào nhanh thêm chừng nấy, cho đến những người đứng xem bên ngoài cũng không còn phân định được ai là Sa Mạc Phi Hồng, ai là Mai Hoa Thần Kiếm.
Bây giờ, Sa Mạc Phi Hồng mới thấy thực trạng võ công của Mai Hoa Thần Kiếm. Lão rất hổ thẹn vì đã đánh giá Mai Hoa Thần Kiếm một cách quá thấp.
Lão hét lên một tiếng, vận dụng hết các tinh túy trong Không Động Phân Tuyệt Nghệ để áp đảo Mai Hoa Thần Kiếm, nhưng cũng vô hiệu.
Thấy dùng chiêu thức không thể thắng được nhau, hai đấu thủ bỗng từ từ chậm tay lại, lui ra hai bước.
Trên mặt hai người hiện ra một nét đặc biệt, thật khó nhìn.
Không cần nói, các tay võ lâm ai cũng biết đã đến lúc họ dùng nội lực để giải quyết nhau.
Như vậy, trận đấu lại càng nguy hiểm hơn. Vì khi mà hai đấu thủ đã đem công lực ra đối chọi nhau thì chỉ còn một sống một chết mà thôi.
Truy Hồn Quỷ thấy tình hình đã biến đổi, nếu để cho Sa Mạc Phi Hồng liều chết với Mai Hoa Thần Kiếm thì cũng chẳng ích lợi gì, vì hiện giờ phía đối phương xuất hiện thêm hai cao thủ võ lâm, việc bảo vệ Lý Thanh Hùng đã dư sức rồi.
Lão chưa biết cách nào để ám toán cho Sa Mạc Phi Hồng trừ đi bớt Mai Hoa Thần Kiếm thì đã nghe Sa Mạc Phi Hồng hét lên một tiếng, song chưởng tập trung đủ mười phần công lực đánh qua Mai Hoa Thần Kiếm.
Đất đá quay tròn, làn kình phong như vũ bão cuốn thẳng tới.
Mai Hoa Thần Kiếm biết đó là Hắc Sa Chưởng, một tuyệt thế võ công

của phái Không Động, lập tức dùng đủ cang khí tống ra.
Bùng !....
Hai luồng chưởng phong chạm nhau làm rung chuyển cả không gian. Một màu xám như khói đen bao trùm cả trận chiến.

Hồi 40
Không Động Sơn

Hai người đều bị văng ra, chỉ thấy Mai Hoa Thần Kiếm lắc lư mấy cái rồi đứng vững lại như cũ. Còn Sa Mạc Phi Hồng văng xa hơn bảy bám bước, hét lên một tiếng, phun ra một miệng máu, lảo đảo té ngồi xuống đất, mặt mày xanh như tàu lá.
Truy Hồn Quỷ đứng một bên chuẩn bị tiếp cứu, nhưng khi lão vừa thấy ác chiêu xuất hiện, lão vừa đứng dậy thì chiến cuộc đã kết thúc đi ngay. Sa Mạc Phi Hồng đã té ngồi dưới đất, nội phủ bị chấn thương không thể cử động được.
Truy Hồn Quỷ lập tức nhảy tới bồng Sa Mạc Phi Hồng lên thì ôi thoi lão đã bị thương quá nặng. Nếu chuyên chữa không khéo sẽ bị tàn phế suốt đời hay có thể chết nữa là khác.
Bên kia, Truy Vân Thần Khất cũng chạy đến xem xét Mai Hoa Thần Kiếm, thì thấy lão vẫn đứng vững nhưng chân khi bị giảm nhiều. Truy Vân Thần Khất liền lấy ra một viên Cố Nguyên Đơn đưa cho Mai Hoa Thần Kiếm uống, rồi bước qua nói với Truy Hồn Quỷ:
- Mách huynh ! “Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu”, ngày nay chúng ta mang một món nợ này, xin hẹn cùng ngươi tại Hiệp Lương Sơn sẽ thanh toán nhé !
Nói xong lão giơ tay ra hiệu cho moi người lên đường. Bỗng Truy Hồn Quỷ nhảy tới cản lộ hét lớn:
- Khoan đi đã ! Thiếu nợ phải trả ngay ! Hôm nay nếu chúng bây không chết thì ta chịu chết.
Lúc bấy giờ trên mặt Truy Hồn Quỷ đầy vẻ sát cơ, đôi mắt đỏ lửa. mặt mày biến đủ màu sắc, ai thấy cũng phải lạnh mình.
Truy Vân Thần Khất cười ha hả nói:
- Ồ ! Lão Quỷ ơi ! Người ta bảo no mất ngon, giận mất khôn ! Làm gì mà tức giận đến thế ! Thiếu nợ thì trước sau gì cũng phải trả, việc gì mà phải vội? Không lẽ muốn ăn thịt chúng ta sao?
Lời nói kia chẳng khác lửa đổ thêm dầu, Truy Hồn Quỷ cắn răng hét

lớn:
- Mi dám đùa, thật là một quả đấm ngàn cân.
Dứt lời, tống tới một chưởng đáng thẳng qua. Truy Vân Thần Khất chỉ liếc nhìn một mắt, méo miệng rồi phất tay áo, nhẹ nhàng lách qua một bên kêu lớn:
- Ối trời ! Cứu mạng tôi với ! Truy Hồn Quỷ muốn đòi nợ kìa !
Nói xong lão lắc lắc đôi vai, lách qua xa hơn một trượng lẹ như chớp.
Lúc đó, Cùng Nho Vạn Niệm Tổ cũng thừa cơ hội Truy Vân Thần Khất đã lách xa, liền phất thân nhảy vào cản lại ở trước Truy Hồn Quỷ một cách hiên ngang và nói lớn:
- Mách lão ! Hãy buông tay đi ! Dầu sao cũng là tình bằng hữu. Triệt Triết nói quá phải. Nợ máu kia sẽ thanh toán xong tại Hiệp Lương Sơn, không lẽ ngươi không đợi được sao?
Truy Hồn Quỷ đã tức giận đến cao độ. Dù cho Vạn Niệm Tổ có nói gì đi nữa, lão cũng không nghe, lại còn căm thù cả Cùng Nho nữa. Lão tống đôi chưởng và phóng luông hai cước và ngực Cùng Nho.
Nếu Truy Hồn Quỷ biết được Cùng Nho là nhân vật như thế nào, thì dám chắc lão có gan trời cũng không dám đánh.
Song chưởng vừa tống tới thì thấy hai vai Cùng Nho Vạn Niệm Tổ hơi lắc động một cái, dùng tuyệt thế khinh công chớp một cái mất dạng.
Lúc ấy, Truy Vân Thần Khất đứng một bên kêu lớn:
- Nguy quá ! Bị cắn rốn rồi ! Bớ ai đâu tiếp cứu !
Tới nước này thì quả thật Truy Hồn Quỷ điên lên mất. Lão thấy một cái bóng trước mắt là không cần hỏi đen trắng, cứ việc vung chưởng tống tới mà thôi.
Nhưng Cùng Nho Vạn Niệm Tổ đâu phải tầm thường, lão ta được sắp danh trong Vũ Nội Tam Kỳ ngang hàng với Vũ Nội Nhị Tổ thì đối với Truy Hồn Quỷ còn có nghĩa lý gì đâu !
Trước hành động điên cuồng liều lĩnh của Truy Hồn Quỷ, nếu không cho hắn một bài học thì làm sao giải quyết được vấn đề ? Bởi vậy Cùng Nho Vạn Niệm Tổ phi ngang qua thình lình đánh một chiêu Hương Phong Phát Hiệu. Năm ngón tay xòe ra đâm tới, năm đường bắn tới như tên.
Truy Hồn Quỷ thất thế vận đủ mười hai thành công lực đẩy lên một chiêu Tam Vương Sát Chưởng. Đây là ngón sở trường của vị lục lâm ma đầu này. Trong đời lão đã dùng chiêu thức này làm tan xương nát thịt biết bao nhiêu.
Tuy thế đối với luồng cang phong của Cùng Nho Vạn Niệm Tổ không ăn nhằm gì, trái lại còn làm cho Cùng Nho có thể thừa cơ phát uy trị

địch.
Khi hai luồng cang phong sắp chạm nhau, Cùng Nho lập tức thâu cang chỉ về, chớp mình lách qua, đập ra hai chưởng đánh về phía Chỉ Đường Huyệt của Truy Hồn Quỷ.
Truy Hồn Quỷ muốn đánh tới thì không thấy Cùng Nho Vạn Niệm Tổ đâu nữa. Hai luồng chưởng phong gấp rút ào tới phóng ngay Chỉ Đường Huyệt lão la hoảng lên nhảy nghiêng qua. Thình lình Cùng Nho lại hiện trước mặt cười ha hả nói:
- Ta nhân nhượng lắm đấy !
Truy Hồn Quỷ nghe nói rất ngạc nhiên, vì thấy mình không thất chiêu mà sao đối phương bảo nhân nhượng. Lão xem xét lại thì quả nhiên bên tay áo phía mặt bị thủng năm lỗ.
Nhìn năm lỗ thủng, mặt mày lão biến sắc:
"Thế này thì võ công của hắn cao hơn mình nhiều quá! Chẳng lẽ tên Cùng Nho này lại đạt đến trình độ đó sao?" Nghĩ như thế, Truy Hồn Quỷ đứng sững không hành động gì cả.
Không đâu ! Thật ra công lực của Cùng Nho Vạn Niệm Tổ cũng không cao hơn Truy Hồn Quỷ mấy, nhưng vì chiêu thức lão thần kỳ và lại biết tùy cơ ứng chiến mà thôi.
Bỗng nhiên, Truy Vân Thần Khất nhảy tới cười ha ha nói:
- Mách lão ơi ! Chúng ta lại bị thiếu thêm nợ nữa rồi ! Thôi, xin giã từ nhé ! Hãy chờ Hiệp Lương Sơn đủ mặt chính tà, lúc đó dù ngươi không đòi chúng ta cũng trả lại công đạo cho.
Dứt lời, Truy Vân Thần Khất quay qua ngó Lý Thanh Hùng hét:
- Đi chớ ! Hay còn muốn đợi xem lão tự sát nữa sao?
Nói xong, lão chạy nhanh ra trước dẫn đường, không thèm ngó lại. Lão làm ra vẻ hiên ngang như kẻ thắng trận vậy.
Mọi người giục ngựa theo sau, ai nấy đều cười vui đắc chí như thoát qua được một trở ngại đáng kể.
Lý Thanh Hùng quất ngựa chạy đến bên Truy Vân Thần Khất khẽ hỏi:
- Triệu lão ca ! Tại sao Vạn Niệm Tổ lão ca lại cùng ở Bách Long Trấn đây?
Truy Vân Thần Khất chậm bước qua lại, cười nói:
- Không lẽ Hùng đệ lại không muốn ta đến đây sao?
Lý Thanh Hùng hoảng sợ cải chính:
- Không phải tôi cố ý hỏi như vậy đâu !
- Ta đi đâu không được, nhưng khổ nỗi là mỗi khi rời Hùng đệ thì đã xảy ra đại họa thật có đáng đánh không ?
Câu nói của Truy Vân Thần Khất không căn cứ, khiến Lý Thanh

Hùng không hiểu gì cả, chàng vội hỏi:
- Tôi làm gì mà gọi là gây đại họa?
Truy Vân Thần Khất "hừ" một tiếng rồi nói:
- Còn chối nữa sao? Ta hỏi con cháu gái của ta đi đâu rồi?
Câu hỏi này như một mũi dao nhọn đâm vào tim chàng, chàng cảm thấy nghẹt thở.
Thật thế, đã lâu lắm chàng không còn nghĩ đến Đặng Mỹ Huệ nữa, nay Truy Vân Thần Khất nhắc tới, chàng cảm thấy đau nhói trong lòng, không biết trả lời như thế nào cả.
Truy Vân Thần Khất trợn mắt hét:
- Chẳng lẽ Hùng đệ bỏ nàng rồi sao? Ồ ! Quả thật một kẻ bạc tình ! Nếu đệ không bị thương nặng, ta phải trừng trị ngay mới được.
Dứt lời, Truy Vân Thần Khất vẫn nhìn trừng trừng Lý Thanh Hùng, chàng cúi đầu buồn bã ra vẻ đâu khổ lắm.
Tuyệt Kỹ Thư Sinh Lý Thanh Hùng thật tình bỏ Đặng Mỹ Huệ rồi sao? Không ! Ta đừng quên đổ tội oan ức cho chàng như thế ! Hay là Lý Thanh Hùng đã thiếu trách nhiệm bảo vệ cho nàng chăng ?
Truy Vân Thần Khất nói:
- Ta xem đệ là kẻ "có mới nới củ". Ừ, phải lắm mà, con nhỏ đó đẹp biết bao nhiêu? Hèn gì không cần đến cháu ta nữa là phải.
Lý Thanh Hùng vội giải thích:
- Không đâu ! Bởi vì tôi không đủ sức bảo vệ nàng, nên bị Phi Long Bang bắt đi.
Đệ không bao giờ quên nàng cả !
Truy Vân Thần Khất thấy chàng ra vẻ đau đớn, lão cười hì hì:
- Thôi, đừng hoảng hốt nữa ! Ta nói đùa đó thôi, câu chuyện của Huệ nhi ta đã biết rõ. Cả đến hành động của đệ tại Huỳnh Long Sơn ta cũng đều biết hết. Không biết rồi đây sẽ làm sao cứu nàng đây !
Lý Thanh Hùng đáp:
- Nếu được lành bệnh, dù chết tôi cũng cứu cho được Huệ muội muội mới nghe.
Truy Vân Thần Khất gật đầu tỏ ý khen ngợi Lý Thanh Hùng.
Tại sao lão đem câu chuyện Đặng Mỹ Huệ bị bắt ra nói có phải là lạc đề không?
Không ! Sở dĩ Truy Vân Thần Khất để cho Lý Thanh Hùng dắt dẫn Đặng Mỹ Huệ là muốn cho chúng trao đổi tâm tình sâu sắc, mong ngày sau tác hợp lương duyên, vì trong Tiêu Vân Động hai người đã đồng tâm vĩnh kết. Thế thì nỗi khổ tâm của lão không phải là ít.
Từ khi Lý Thanh Hùng bị thương đến nay, mối tình giữa chàng và Đặng Mỹ Huệ có phần phai mờ, đó là lẽ dĩ nhiên vì bên mình chàng

luôn luôn có một cô gái đẹp săn sóc là Nguyệt Lý Hằng Nga.
Nhưng chúng ta cũng nhận rằng Lý Thanh Hùng vẫn thầm yêu Đặng Mỹ Huệ, chỉ vì thời gian bôi xóa phần nào mà thôi.
Bây giờ, Truy Vân Thần Khất đề cập tới khiến chàng quá hối hận. Hình ảnh của Đặng Mỹ Huệ chiếm đoạt trái tim chàng. Không biết chàng khóc từ lúc nào mà đôi mắt ướt đẫm nước mắt.
Bỗng từ phía sau Nguyệt Lý Hằng Nga quất ngựa tiến sát bên mình chàng, thấy chàng khóc nàng kinh hãi vội hỏi:
- Hùng đệ sao thế ? Thân thể không yên rồi phải không?
Có lẽ nàng không biết gì về câu chuyện giữa Truy Vân Thần Khất và Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng nghe nàng nói lập tức cùi nước mắt đáp:
- Không sao cả ! Tôi chỉ đau đầu tí thôi.
Nguyệt Lý Hằng Nga tưởng thật, nàng nói:
- Coi chừng thương thế lại tái phát đấy ! Đơn Hoàn Kim lão tiền bối còn không ?
Mau lấy ra uống đi để có sức đi đường, và lúc nào cần chúng ta hãy nghỉ một lúc rồi hãy đi.
Lời nói của nàng hàm chứa một mối chân tình, khiến Truy Vân Thần Khất thấy thế càng lo cho Đặng Mỹ Huệ.
Lão nói:
- Hùng đệ ! Nàng này là...?
- Xin lỗi ! Lúc nãy giờ tôi quên giới thiệu cho lão ca rồi ! Đây là Hoa tỷ tỷ, môn đồ của Thiên Sơn Thần Ni.
Chàng quay lại nói với Lục Ngọc Hoa:
- Còn đây là Triệu đại ca, một trong Vũ Nội Tam Kỳ, chắc có lẽ tỷ tỷ đã nghe rồi chứ ?
Truy Vân Thần Khất nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa, một thiếu nữ yêu kiều là truyền nhân của Thiên Sơn Thần Ni. Lão tắc lưỡi khen thầm, do đó lão không khỏi lo cho con gái của cố hữu Đặng Mỹ Huệ.
Nếu Lý Thanh Hùng có vì nàng này mà bỏ Đặng Mỹ Huệ thì thật là uổng công xây dựng của lão thì bảo sao lão không lo lắng.
Tâm trạng của con người luôn luôn có những sự ngờ vực viễn vông, chứ thật ra Lý Thanh Hùng không phải như lão tưởng tượng. Chỉ vì chàng bị thương nên không thể hành động gì đối với bạn tình chung mà thôi.
Lý Thanh Hùng uống một viên thần đơn của Kim Kiếm Sanh rồi quay qua hỏi Truy Vân Thần Khất:
- Sau khi chúng ta từ biệt nhau rồi, đại ca đã hành động gì sao không

đem câu chuyện ấy kể lại cho đệ nghe? Tại sao lại gặp Vạn tiền bối?
Truy Vân Thần Khất trầm tư một lúc nói:
- Trong cuộc phiêu lưu vô định, tìm một người đâu có phải dễ dàng ? Sự thật cuộc gặp gỡ đó là việc ngẫu nhiên không phải cầm mà được. Khi người ta muốn đến dù không mời người ta cũng đến.
Dừng một lát, lão tiếp:
- Cuột phiêu lưu của ta thật không phí công phu vì ta đã tìm ra được nhiều chuyện hay.
Lý Thanh Hùng hỏi:
- Chuyện gì ?
- Chuyện về âm mưu của Phi Long Bang Thiên Diện Nhân.
- Lý do nào các ngươi chạy đến Cang Sơn đây?
Truy Vân Thần Khất cười hề hề:
- Thiên cơ bất khả lậu. Sau này Hùng đệ sẽ biết !
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ ở phía sau "hừ" một tiếng rồi nói:
- Cả đời Triệu lão ca cứ chuyên môn làm cho người ta hồi hộp. Chúng ta là người nhà cả việc gì phải giấu giếm ? Hừ ! Lại có cái gì mà Thiên Cơ Bất Khả Lậu?
- Hì hì... Cùng Nho ơi ! Ngươi không phải vì chuyện ấy mà đến đây làm gì ? Bây giờ lão phu làm biếng nói lắm ! Ngươi thế ta nói đi !
- Ờ ! Không nói thì thôi, ai cần lắm sao?
Lý Thanh Hùng thấy hai người thân mật như thế nên không hỏi nữa, trái lại Nguyệt Lý Hằng Nga không nhịn được, nàng hỏi gấp:
- Hai vị lão tiền bối có gì lại không thể nói?
Truy Vân Thần Khất cười ha hả vuốt râu nói:
- Cô nương gấp gì lắm vậy? Muốn ta nói không khó, chỉ cần...
- Cần gì ?
Cùng Nho xen vào:
- Chỉ cần cô nương giải quyết cái bện rượu của lão cái gì cũng được cả.
Câu nói này làm cho mấy người ôm bụng cười no. Lục Ngọc Hoa đáp:
- Được ! Đợi một lát nữa có quán rượu sẽ mua một bình rượu ngon cho tiền bối, nhưng tiền bối không được gạt đấy nhé !
- Lẽ dĩ nhiên, lão phu luôn luôn giữ tín nghĩa, tuyệt đối không lừa gại ai cả.
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ nói:
- Chẳng lẽ chỉ vì chén rượu hay sao? Ở đây, không ai gạt hũ rượu của ông đâu ! Hãy nói ra nghe trước đã.
Truy Vân Thần Khất nói:

- Các ngươi có biết chuyện cướp đoạt hai báu vật của Ngân Câu Khách và phái Thiếu Lâm không?
Lý Thanh Hùng đáp:
- Có biết ! Tôi đã được nghe trước đây hai tháng.
- Ai nói?
- Sư phụ tôi nói.
- Nói sao?
- Người bảo rằng hai báu vật này đã rơi vào tay Phi Long Bang. Vậy nay đại ca đến đây cũng vì việc đó ?
- Đúng ! Chính ta đến đây vì chuyện đó !
Mai Hoa Thần Kiếm nghe noi cũng nóng nảy vì đồ nhi của lão là Châu Tiểu Kiếm bị lâm nạn trong vụ này, lão vội hỏi:
- Kỳ bải kia đã thu lại được chưa?
Truy Vân Thần Khất nhìn Mai Hoa Thần Kiếm lắc đầu than:
- Lệnh đồ của Vương huynh ngộ nạn. Bửu bối Ngọc Long Châu cũng đã vào tay bọn cướp rồi.
Mai Hoa Thần Kiếm kinh hãi:
- Ngọc Long Châu mất rồi sao? Thật là một đại họa.
Truy Vân Thần Khất từ từ nói:
- Còn nguy hơn nữa là bảo vật này chưa rớt vào tay Phi Long Bang mà lại rơi vào tay tên Ngân Bì Tử của phái Không Động.
Lý Thanh Hùng hỏi:
- Bảo vật rơi vào tay Ngân Bì Tử là của Ngân Câu Khách hay của Thiếu Lâm ?
- Bảo vật của Ngân Câu Khách.
Cùng Nho liền xen vào:
- Cả hai bảo vật đều rơi vào tay Không Động.
Truy Vân Thần Khất ngạc nhiên:
- Thật thế sao? Ngươi không phỉnh ta chớ ?
Cùng Nho Vạn Niêm Tổ cười ha hả:
- Nếu không ta bôn ba đến đây làm gì ? Mấy hôm nay tên Ngân Bì Tử của Không Động thật là khốn đốn vì Phi Long Bang hay được đã tập trung võ lâm cao thủ đến đó mong cướp đoạt.
Mai Hoa Thần Kiếm cau mày hỏi:
- Van huynh ! Nếu vậy thì đồ đệ của tôi bị rơi vào tay của phái Không Động?
- Không phải thế ! Hắn đã được người ta cứu rồi, chẳng những hắn được cứu mà thôi, Hòa thượng của Thiếu Lâm và Võ Đang Huyền Chân cũng được cứu nốt.
Lý Thanh Hùng ngạc nhiên hỏi:

- Kẻ bắt ba người ấy là Phi Long Bang mà tại sao báu vật kia lại rơi vào tay Không Động ? Kẻ nào đã cứu ba người này?
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ gật đầu nói:
- Đúng ! Ba người ấy bị cao thủ Phi Long Bang là Lục Sơn Song bắt đem đi giữa đường bị Chưởng môn Không Động là Ngân Bì Tử giựt đi, thế rồi họ được một kỳ nhân cứu thoát.
Lý Thanh Hùng hỏi:
- Vị kỳ nhân đó là ai?
Cùng Nho lắc đầu đáp:
- Ta cũng không biết, chỉ nghe như vậy thôi !
Lúc bấy giờ, Mai Hoa Thần Kiếm mới an tâm nói với mọi người:
- Từ đây đi đến Không Động chỉ còn vài mươi dặm, mà theo lời Vạn huynh nói như vậy thì các cao thủ của Phi Long Bang đã tập trung ở Không Động rồi. Chắc chắn chúng ta qua đó sẽ gặp hiểm nguy. Không biết Vạn huynh có cách nào vẹn toàn hơn không?
Cùng Nho suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Muốn đến Thiên Sơn thì phải qua Ngọc Môn Quan rồi mới đến Thiên Sơn được, trên được này thì đúng như lời Vương huynh đoán, nguy hiểm lắm. Mà nếu không đi ngang qua Không Động Sơn thì không có cách nào đến Ngọc Môn Quan cả.
Truy Vân Thần Khất nói:
- Vậy theo ý ngươi phải đi cách nào?
Cùng Nho suy nghĩ một lát nói:
- Đường tuy nguy hiểm song chúng ta bám sát hỗ trợ chắc chúng không làm gì được đâu !
Lý Thanh Hùng nghe nói, nghĩ đến thương thế, chàng rất đau khổ. Đối với những người này thì võ công làm gì bằng chàng, thế mà bây giờ phải nhờ đến họ hỗ trợ, mà sự hỗ trợ chưa chắc đã bảo đảm.
Đang lúc nói chuyện, năm người đã đến dưới chân Không Động Sơn. Lúc bấy giờ trời đã tối, mấy người lần theo con đường quanh co như con rắn bò.
Bốn bề đều im lặng chỉ nghe tiếng gió thổi. Hai bên tàng cây bao phủ nên bóng tối lại càng tối thêm, giơ tay không thấy. Nếu mấy người này không có võ công thâm hậu thì khó dời chân lắm.
Con đường hẹp này chỉ vừa hai người đi, hơn nữa nơi đây là phạm vi của phái Không Động nên ai nấy đều chuẩn bi với tình thế khẩn trương. Người ngậm tăm, người cất lạc lặng lẽ tiến bước.
Điều làm cho người ta lo nhất là trên con đường này không có một hiện tượng gì đáng nghi. Theo lời của Cùng Nho thì nơi đây phải náo nhiệt mới đúng chứ, thế sao lại im lặng như tờ vậy?

Không lẽ Cùng Nho dọa chơi? Hay là Không Động vô tình không tìm biết địch tung?
Không ! Chắc chắn không thể thế được, vì phái Không Động đã được bảo vật, lẽ dĩ nhiên phải đề phòng.
Nhưng lạ thật, không thấy một bóng người của Không Động phái, cũng không có một nhân vật võ lâm trong các phái khác. Đó là một việc phi thường đáng sợ hơn là đáng mừng.
Bỗng nhiên, Cùng Nho Vạn Niệm Tổ chạy rượt ra trước, ai nấy đều ngạc nhiên không hiểu gì cả, đoán chắc lão này đã trông thấy địch tung.
Nhưng lão lại dừng bước lại, đôi mắt chăm chăm nhìn đàng xa, Truy Vân Thần Khất cười nói:
- Cái gì thế ?
Chỉ thấy Cùng Nho quay lại ra dấu bảo mọi người đứng im đó rồi lão vụt đi mất.
Đợi một lúc sau, không thấy lão trở lại, mọi người đều lo lắng. Thình lình Truy Vân Thần Khất cũng vụt bay luôn.
Đợi lâu quá không thấy hai người trở lại, Mai Hoa Thần Kiếm lấy làm lạ kêu Lý Thanh Hùng và Lục Ngọc Hoa đuổi tới trước một lúc, vẫn không thấy bóng ai cả.
Mai Hoa Thần Kiếm biết nguy cơ sắp đến, nhưng lão bình tĩnh tùy cơ ứng biến.
Thình lình đàng xâ có bóng người chớp một cái. Mai Hoa Thần Kiếm cùng hai người lách mình núp vào bên lùm cây, im lặng không dám thở.
Một lát sau bóng người kia biến mất. Mai Hoa Thần Kiếm khẽ nói:
- Hoa nhi ! Hãy coi chừng hắn, để ta lên xem thử !
Mai Hoa Thần Kiếm phi thân lên trước, chạy một lát thấy Cùng Nho Vạn Niệm Tổ từ xa bay về kêu nói:
- Nguy quá ! Chúng mình bị trúng kế rồi !
Cùng Nho quay qua hỏi Mai Hoa Thần Kiếm:
- Hai người kia đâu?
- Núp ở đằng kia kìa !
- Chết rồi !
Dứt lời, Cùng Nho phi thân về chỗ Lý Thanh Hùng và Lục Ngọc Hoa núp. Truy Vân Thần Khất và Mai Hoa Thần Kiếm cũng theo sau.
Đến nơi chỉ nghe Cùng Nho thét:
- Á !
Sau tiếng hét kinh sảng của Cùng Nho, cả ba người chụp xuống đất, chỉ thấy Nguyệt Lý Hằng Nga nằm mê man dưới đất, còn Lý Thanh

Hùng không tìm thấy đâu cả.
Mai Hoa Thần Kiếm dậm chân kêu lớn:
- Chết rồi ! Trời ơi, ta trúng kế Điệu Hổ Ly Sơn của địch rồi ! Hùng đệ mất tích, ta biết đâu tìm bây giờ ?

Hồi 41
Lý Thanh Hùng Mất Tích

Việc xảy ra thình lình làm cho ba vị lão nhân thất kinh, vội vã chạy đến đỡ Lục Ngọc Hoa dậy, xem xét chỉ thấy nàng ngất đi mà không tìm được vết tích nào cả.
Truy Vân Thần Khất lạap tức đưa tay ấn vào huyệt đạo của nàng để giải cứu. Tiếp đó lão dùng Đẩy Vung Qúa Hiệp giúp nàng tỉnh lại.
Lục Ngọc Hoa mới vừa mở mắt, Truy Vân Thần Khất đã gấp rút hỏi:
- Hùng đệ đâu? Hắn đi đâu rồi? Tiểu cô nương vì sao bị ngất lịm đi như thế ?
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ thấy Truy Vân Thần Khất quá nóng lòng hỏi dồn dập trong lúc Lục Ngọc Hoa chưa được bình tĩnh, nên cản lại:
- Thì cứ để cho nàng bình tĩnh rồi sẽ hỏi có hơn không ?
Đúng lúc nàng vừa tỉnh, thấy sắc mặt ngơ ngác, tinh thần vẫn còn thất kinh, chợt nghe tin Lý Thanh Hùng mất tích đã làm cho nàng sững sốt, ngất thêm một hồi, sau đó Lục Ngọc Hoa hơi thở hổn hển:
- Hùng đệ đâu? Ai bắt Hùng đệ rồi !
Truy Vân Thần Khất thở dài nói:
- Ồ ! Ta cũng không biết, đang muốn hỏi cô nương đây.
Té ra việc mất tích bất ngờ của Lý Thanh Hùng trong đoàn không ai biết cả.
Lục Ngọc Hoa phu ra một miếng máu trước khi tỉnh lại lần thứ hai. Như thế chứng tỏ nàng đau đớn trước việc mất tích của Lý Thanh Hùng đến bực nào.
Mai Hoa Thần Kiếm chưa biết hành động ra sao, thì bỗng trước mặt có bốn bóng người phi thân đến.
Bốn người này chín là Không Động Tứ Tử.
Mai Hoa Thần Kiếm đón lại, nạt lớn:
- Hay lắm ! Bốn vị đã dùng âm mưu bịt tai che mắt của lão phu?
Không Động Tứ Tử Không hiểu gì cả, nghe Mai Hoa Thần Kiếm hỏi gắt như thế mặt mày ngơ ngác hỏi:

- A ! Không ngờ Vương đại hiệp lại đến đây, chẳng biết câu nói của đại hiệp vừa rồi có dụng ý gì ?
Mai Hoa Thần Kiếm cho rằng Không Động Tứ Tử đã giả vờ để gạt mình, nên trợn mắt nói:
- Bốn vị đừng có làm bộ vô tư ! Nếu không đem người ấy trả lại thì chúng tôi quyết không để bốn vị tự do đi đứng một cách dễ dàng.
Mai Hoa Thần Kiếm vì nóng lòng quá nên đã gắt gỏng, khiến Không Động Tứ Tử nổi giận.
Một trong bốn người cất tiếng đáp lại:
- Lão họ Vương kia ! Đừng có hàm hồ, phách lối !
Xưa nay Không Động Tứ Tử chúng tôi chưa hề chịu để ai áp bức.
Mai Hoa Thần Kiếm không nói gì cả, rút trường kiếm đâm thẳng vào Không Động Tứ Tử. Mũi kiếm tung lên, một luồng tinh quang bao trùm cả Không Động Tứ Tử.
Vừa đánh, Mai Hoa Thần Kiếm vừa hét:
- Lão phu phải sửa trị bốn đứa bay một trận mới được.
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ thấy việc không hay, vội cản Mai Hoa Thần Kiếm lại, nói:
- Vương đại hiệp, hãy khoan ! Chuyện còn chưa rõ, xin chớ nóng nảy.
Nhưng đã trễ, lúc này mũi kiếm của Mai Hoa Thần Kiếm đã chém qua Không Động Tứ Tử.
Không Động Tứ Tử gồm có bốn cao thủ võ lâm là Thuần Ngũ Tử, An Siêu Tử, Khan Thế Tử, Bán Chân Tử.
Bốn người này thuộc vào bậc thành danh giang hồ, được chân truyền của vị Chưởng môn phái Không Động là Linh Chân Sanh, võ công của bốn người này đâu phải kém ai. Nếu không phải Mai Hoa Thần Kiếm là Chưởng môn nhân của một đại môn phái thì nãy giờ họ đã không nhịn rồi.
Bây giờ, thấy hành động của Mai Hoa Thần Kiếm, ai nấy đều nổi tức lên, không thể nhẫn nhịn được nữa. Họ vội hợp thủ nhau, bốn cây trường kiếm đánh trả rất mãnh liệt.
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ hét to:
- Dừng tay !
Tiếng hét của lão chói lói, làm cho cả hai bên giật mình tự động lùi lại hai bước.
Vạn Niệm Tổ từ từ bước tới, quắc mắt nhìn Không Động Tứ Tử nói:
- Hừ ! Chúng bay có thái độ vô lễ với khách như thế là vị Chưởng môn chúng bay đã dạy phải không? Chúng ta đến đây có một việc ! Đứa cháu của chúng ta bị mất tích nơi đây, dầu các ngươi không

được biết, các ngươi cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Nếu giang hồ biết rằng cười ngươi không thể bảo vệ được một người khách trước sào huyệt của phái Không Động thì các ngươi còn mặt mũi nào nhìn thấy giang hồ nữa?
Không Động Tứ Tử nghe lời của Vạn Niệm Tổ cũng có lý, nhưng họ không rõ kẻ bị mất tích đó là ai nên ngạc nhiên hỏi:
- Trưởng bối muốn nói ai mất tích vậy?
Vạn Niệm Tổ nói:
- Người đó là Lý Thanh Hùng !
Không Động Tứ Tử nghe đến ba tiếng "Lý Thanh Hùng" bỗng giật mình.
Cái tên này đã được giang hồ ca tụng là một tài hoa siêu việt, nhưng chính họ chưa được biết mặt.
Bán Chân Tử, một trong Không Động Tứ Tử cất tiếng hỏi:
- Họ Lý đó có phải là giang hồ thường gọi là Tuyệt Kỹ Thư Sinh không?
Truy Vân Thần Khất mau mắn đáp:
- Đúng rồi ! Chính là hắn đó. Có lẽ các ngươi đã âm mưu làm hại?
Thuần Ngũ Tử lạnh lùng nói:
- Tuyệt Kỹ Thư Sinh võ công trùm thiên hạ, sao có thể bị người ta bắt đi được ?
Có lẽ hắn đã đột xâm vào sào huyệt của Không Động, và quý vị dùng kế Điệu Hổ Ly Sơn để gạt chúng ta mà thôi.
Lời nói của Không Động không phải là giả dối. Chính họ đã nghe danh tlh rồi. Nay nghe Lý Thanh Hùng mất tích, đó là điều họ không thể nào tin được, họ nghĩ ngay rằng có lẽ là Lý Thanh Hùng đã đơn thân đột nhập vào Không Động Sơn. Họ đâu có ngờ được Lý Thanh Hùng hiện đang bị thương.
Truy Vân Thần Khất nói:
- Qúy vị nói cũng có lý, song nếu hắn đơn thân đột nhập vào Không Động, tại sao lại phải điểm huyệt cô gái này đến bất tỉnh.
Không Động Tứ Tử nghe nói thế không còn biết cãi vào đâu được nữa, nghĩ thầm:
"Ồ ! Thật là chuyện quái gở. Một người võ công như Tuyệt Kỹ Thư Sinh mà bị bắt cóc đi thì kẻ hành động đó thuộc vào hạng người nào. Kẻ ấy nhất định phải là người giáng thế võ công, cao hơn Tuyệt Kỹ Thư Sinh gấp ba lần mới được ! Tình hình này thì ngày nay Không Động Sơn không phải yên ổn rồi !" Nghĩ đến đây Thần Ngũ Tử quay sang chào ba vị lão nhân và nói:
- Xin ba vị lão nhân tha thứ ! Có lẽ chúng tôi đã phạm và tội thất soát

thật rồi ! Giờ đây chúng tôi có việc gấp xin phép ba vị lão nhân cho chúng tôi được đi trước một bước.
Dứt lời, hắn dắt tay bước người trong bọn cùng đi.
Mai Hoa Thần Kiếm đâu chịu để chúng đi một cách dễ dàng, đưa mũi kiếm lên cản lại, nói:
- Không được ! Sự việc trọng đại như thế này mà các ngươi chỉ qua loa rồi bỏ đi là hết chuyện sao?
Thuần Ngũ Tử quay đầu lại nói:
- Nếu muốn biết nội tình đã xảy ra như thế nào sao không theo chúng tôi đi dò xét. Chúng tôi còn phải có chuyện riêng không thể ở đây hầu quý vị mãi được.
Dứt lời, Không Động Tứ Tử không đợi Mai Hoa Thần Kiếm bằng lòng hay không, dùng thuật phi hành phóng vào nội sơn.
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Có lẽ lời nói của Thuần Ngũ Tử không dôi đâu. Chúng ta đuổi theo họ xem thử, nếu quả Hùng nhi bị phái Không Động bắt thì dẫu phải san bằng Không Động Sơn để cứu hắn, chúng ta vẫn phải làm. Nhưng hiện giờ, việc chưa rõ ràng, chúng ta không nên gây hấn!
Mai Hoa Thần Kiếm cũng chỉ thấy còn có cách ấy mà thôi, không còn cách nào lợi hơn, nên quay qua nhìn Lục Ngọc Hoa.
Lục Ngọc Hoa lúc này đã tỉnh lại, nên những lời đối đáp của ba vị trưởng lão lúc nãy với Không Động Tứ Tử nàng đều nghe hết.
Thấy Mai Hoa Thần Kiếm không nói gì, Lục Ngọc Hoa vội đứng lên hỏi:
- Vương tiền bối ! Hùng đệ có gì nguy hiểm không? Hùng đệ bệnh nặng như vậy còn bị bắt đi nữa, nhất định là dữ nhiều lành ít rồi.
Mai Hoa Thần Kiếm thấy lòng nàng quá lo lắng cho Lý Thanh Hùng, bất giác cũng buột miệng than:
- Thật là Họa Vô Đơn Chí ! Hùng đệ lần này hết phương che chỡ nữa rồi ! Đã vậy bọn hắc đạo trên võ lâm tập trung đến Không Động Sơn rất nhiều, không biết việc rủi ro này đến đâu?
Truy Vân Thần Khất và Cùng Nho Vạn Niệm Tổ nói:
- Mai Hoa Thần Kiếm lão huynh ! Việc này không thể chậm trễ được nữa. Chúng ta phải nhập vào Không Động Sơn rồi sẽ nói chuyện sau.
Mai Hoa Thần Kiếm lúc này đã mất tinh thần. Lý Thanh Hùng, vị ân nhân duy nhất của lão, lão có trách nhiệm bảo vệ mà để xảy ra như vậy thì lão còn biết ăn nói làm sao với Không Không Tổ và Kim Kiếm Sanh.
Điều cần yếu là lão phải vào núi tìm cho ra Lý Thanh Hùng mới

được.
Ông ta nói:
- Nếu không tìm ra Hùng đệ, tôi quyết chẳng làm người.
Nói xong ông ta nắm tay Lục Ngọc Hoa, cùng theo gót Truy Vân Thần Khất và Vạn Niệm Tổ.
Không Động Sơn là do phái Không Động lập ra, truyền thụ đã mấy đời. Bốn phía đều có đặt cơ quan canh gác.
Nhất là từ khi Linh Chân Sanh, vị Chưởng môn của phái này đoạt được kỳ bảo Ngân Câu Khách thì việc canh phòng nơi đây càng thêm nghiêm nhặt hơn nữa.
Linh Châu Sanh ngày đêm nơm nớp lo sợ các cao thủ võ lâm khắp nơi đến tranh đoạt bảo vật này.
Tuy nhiên, điều lo lắng của lão không thể tránh khỏi.
Các cao thủ võ lâm Hắc Bạch hai đạo đã lần lượt kéo đến, và lão cũng chưa tìm cách nào khả dĩ để ngăn chận làn sóng ấy.
Trong lúc Linh Chân Sanh đang sợ sệt ngồi mãi trong thính điện, bỏ ăn bỏ ngủ thì giờ này bỗng có mấy tên thủ hạ tuần hành chạy vào báo:
- Thưa Chưởng môn, ngoài núi có một lão nhân xưng danh là Bích Việt, đến xin cầu kiến.
Linh Châu Sanh nghe đến hai tiếng “Bích Việt”, mồ hôi lạnh toát ra.
Lão kêu hoảng:
- Ồ ! Chỉ mình lão ấy hay còn có người nào khác nữa?
Bọn thủ hạ thưa:
- Tất cả có ba người, nhưng lão già họ Bích cầm đầu.
Không Động Chưởng môn Linh Châu Sanh thở dài nói:
- Thôi ! Hãy mời chúng vào đây !
Bọn thủ hạ lui ra. Linh Châu Sanh buồn bã lẩm bẩm:
- Không Động phái đêm nay coi ra không phải bình yên được. Một mình Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt cũng đủ cho Không Động Sơn này nổi sóng gió rồi, huống hồ còn thêm hai kẻ khác nữa. Ôi ! Lão già đó đến đây chẳng biết phải vì báu vật này không?
Đang suy nghĩ thì ngoài cửa thính điện có bóng ba lão già đi vào, đàng su có tên đệ tử Không Động hướng dẫn.
Linh Châu Sanh vội đứng dậy vồn vã tiếp khách:
- Bích lão huynh giá lâm, tại hạ không biết trước để cung nghinh, thật thất lễ.
Nói xon mời khách an tọa.
Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt, một trong ba lão già mới vào, nhinh Linh Châu Sanh cười ha hả nói:

- Ngoài kia các cao thủ khắp nơi giao đấu đến thiên hôn địa ám, tại sao Chưởng môn nhân Không Động lại có thể ngồi yên hưởng lạc như vậy? Không lẽ Ngân Bí Tử mặc cho bọn chúng muốn đột nhập Không Động Sơn này cách nào tùy ý ?
Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt này cùng vớoi Độc Nhãn Ma Bích Siêu vốn là hai anh em, xưng hiệu là Song Ma Nhị Lão.
Hôm nay lão đến đây có dẫn thêm hai người nữa.
Tất cả đều là tay chọc trời khuấy nước. Mục đích của họ đến đây không ngoài báu vật võ lâm mà phái Không Động đã đoạt được.
Tuy nhiên, bề ngoài họ làm như rất thân mật, quan tâm đến việc tồn vong của phái Không Động vậy.
Linh Châu Sanh, Chưởng môn phái Không Động cũng là tay thạo đời, làm sao không hiểu được mánh khoé này.
Vì vậy, Linh Châu Sanh cười nhạt nói:
- Những kẻ hiện đang đột nhập vào Không Động Sơn không có gì đáng phải quan ngại. Tại hạ rất cám ơn chư vị lão huynh đã chiếu cố.
Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt cười hì hì, cất giọng khàn khàn nói:
- Ồ ! Tôi quên giới thiệu hai người đồng hành với tôi cho Chưởng môn nhân biết.
Rồi lão vừa chỉ hai lão già cùng đi với lão mà nói:
- Vị này là Tinh Nguyệt Thiền Sư Khuyến Lộ. Còn vị này là Đường chủ Phi Long Bang Huỳnh Tu.
Linh Châu Sanh nghe được tên Tinh Nguyệt Thiền Sư bất giác giật mình, chấp ta thi lễ:
- Hân hạnh ! Hân hạnh !
Rồi lão quay sang Đường chủ Huỳnh Tu tươi cười nói:
- Tại hạ cam thất lễ !
Tuy ngoài miệng vồn vã tiếp khách như vậy, song thâm tâm Linh Châu Sanh không khỏi lo thầm.
Một mình lão Khuyết Nhĩ Ma cũng đủ là mệt cho lão rồi, huống hồ có thêm hai lão già kia nữa, thế nào cũng làm khó dễ Không Động phái không ít.
Nghĩ như thế, Linh Châu Sanh nói với Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt:
- Bích huynh hôm nay đến đây có lẽ vì...
Bích Việt ngắt lời, cười ha hả:
- Đừng nói đến chuyện đó làm gì ! Báu vật vào tay ai thì thuộc quyền của người ấy, chúng tôi chỉ tự trách mình không đủ tài năng để bảo vệ nó mà thôi.
Nói đến đấy, Khuyết Nhĩ Ma im bặt.
Linh Châu Sanh cũng an tâm một phần nào. Tuy nhiên ông ta lại

nghĩ:
“Dù sao việc này không thể không đề phòng Phi Long Bang được ! Hai bảo vật này do Phi Long Bang đoạt trước, nhưng kđd lại cướp về. Như vậy làm sao Phi Long Bang có thể nhịn nổi. Cái tin Phi Long Bang cướp được kỳ bảo đã lan ra khắp giang hồ, giờ đây Kỳ bảo lại về tay Không Động, ai cũng bất ngờ trước sự việc ấy.” Khuyết Nhĩ Ma hiểu thấu tâm trạng bâng khuâng của Linh Châu Sanh nên mỉm cười nói:
- Chúng tôi phụng mệnh đến đây không vì bảo vật ấy đâu ! Phi Long Bang chúng tôi vì quý mến phái Không Động nên sai chúng tôi triệu thỉnh lão huynh nhập vào Phi Long Bang nhận chức Đường chủ, chẳng biết lão huynh có bằng lòng hay không?
Linh Châu Sanh giật mình cười nhạt, nghĩ thầm:
“Hừ ! Phi Long Bang mưu kế rất hay ! Mời ta gia nhập Phi Long Bang giữ chức Đường chủ, chả khác nào muốn lấy lại bảo vật.” Nghĩ như thế, Linh Châu Sanh nhỏ nhẹ đáp:
- Bần đạo là kẻ bất tài, vô danh dám đâu nhận được chức cao. Vả lại Phi Long Bang đã có Phi Hồng làm Đường chủ rồi, bần đạo đâu có thể chiếm đoạt địa vị của kẻ khác. Thịnh tình của Hư Long Bang chủ thực bần đạo không dám nhận.
Khuyết Nhĩ Ma lạnh lùng hừ một tiếng, nói:
- Lão huynh chưa nghe việc Hư Hồng bị tử thương ở Kỳ Vân Cốc sao? Phi Long Bang chúng tôi hiện khuyết một vị Đường chủ mà !
Linh Châu Sanh ngạc nhiên hỏi:
- Hư Hồng đã bị tử thương ? Ồ ! Ai dám cả gan giết chết vị Đường chủ ấy?
Khuyết Nhĩ Ma biết Linh Châu Sanh đang kiếm chuyện nói lãng, nên đáp ngay:
- Vị Đường chủ ấy chết tại Kỳ Vân Cốc, chẳng lẽ lão huynh không rõ Kỳ Vân Cốc là sào huyệt của ai hay sao mà hỏi thế ?
Linh Châu Sanh cau mày nói:
- Kỳ Vân Cốc, nơi cư ngụ của Vũ Nội Nhị Tồ Kim Kiếm Sanh. Ồ ! Thế thì Kim Kiếm Sanh đã hạ sát Hư Hồng ! Nhưng tại sao Kim Kiếm Sanh lại gây chuyện ác đấu với Phi Long Bang?
Khuyết Nhĩ Ma không đáp lời, vì lão ta biết đi sâu vào câu chuyện đó sẽ xa rời mục đích của lão, nên lão nói thẳng:
- Giang hồ ân oán hơi đâu mà kể. Tôi xin hỏi thẳng lão huynh có phải lão huynh muốn từ chối chức vị Đường chủ của Phi Long Bang không ?
Linh Châu Sanh rướm mồ hôi trán. Cảm thấy trong lời nói của

Khuyết Nhĩ Ma có ít nhiều hăm dọa, nên lão nổi tức đáp:
- Giả sử tôi không muốn nhận lãnh chức ấy thì sao?
Tinh Nguyệt Thiền Sư đứng bên Khuyết Nhĩ Ma nghe lời nói này, vùng cười lên hô hố, nói:
- Hừ ! Bang chủ chúng tôi đã trọn trước lão huynh, muốn đưa lão huynh vào một địa vị quan trọng. Tôi tưởng chẳng lẽ lão huynh lại chọn con đường không hay mà đi?
Tinh Nguyệt Thiền Sư trước đây là một võ lâm cao thủ có hạng. Từ khì chặt đứt ba ngón tay Long Môn Sơn, cố công rèn luyện công lực. Nay so với trước kia thì lão ma này tiến bộ rất nhiều.
Tuy vậy, nếu không có Khuyết Nhĩ Ma trước mặt, thì Tinh Nguyệt Thiền Sư cũng không dám dùng lời khích lệ vị Chưởng môn nhân sư tổ của phái Không Động như vậy.
Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt thấy tình hình như vậy biết không xong, nên cười hì hì nói:
- Ồ ! Tinh Nguyệt lão huynh quá nóng tính ! Đâu phải mời người như vậy? Tôi chỉ mong rằng Linh Châu Sanh lão huynh vì Phi Long Bang mà hợp tác giúp đỡ thế thôi, mong lão huynh nghĩ lại.
Sự thật, Không Động phái từ khi Linh Châu Sanh lên tiếp chức vị Chưởng môn nhân đã làm cho phái Không Động yếu đi không ít. Bọn môn hạ tam đại đệ tử vì ra ngoài luôn luôn tác yêu tác quái, cướp bóc, hãm hiếp dân lành. Còn Linh Châu Sanh thì mãi lo bản thân không có một chánh lệnh nghiêm minh dạy dỗ chúng.
Do đó, thanh danh của Không Động trở nên thấp hèn giang hồ khinh bỉ.
Trước đây, có vị sư đệ của Linh Châu Sanh là Ngũ Châu Sanh vì bất bình thái độ của sư huynh mình, nên từ bỏ phái Không Động, thoát ra ngoài ở riêng một mình tu luyện.
Linh Châu Sanh đã không thèm đếm xỉa gì đến lời cảnh cáo của sư đệ mình, còn cho là vị sư đệ mình phản lại môn phái, bắt đầu chặt cụt cả tay chân rồi nhốt vào một hang đá sau núi.
Hành động của Linh Châu Sanh càng làm cho bọn môn hạ Không Động mỗi ngày một gia tăng sự hư đốn thêm.
Chưa đầy hai năm thì phái Không Động đã bị giang hồ liệt vào tà phái mà Linh Châu Sanh bị coi là một tội nhân duy nhất của phái đó.
Sở dĩ Linh Châu Sanh không muốn tham gia vào Phi Long Bang là vì hiện nay lão ta đã đoạt được bảo Ngân Cầu Thất Thức, muốn dùng bảo vật ấy để riêng mình luyện võ công hoành hành trong giang hồ. Chứ nếu trước kia Phi Long Bang cho người đến triệu thỉnh như thế thì Linh Châu Sanh đã xin cúi đầu gia nhập rồi.

Lão cười hì hì, nói với Khuyết Nhĩ Ma:
- Tại hạ cảm ơn ba vị đã có lòng chiếu cố, nhưng tại hạ thân là một Chưởng môn nhân không thể phục vụ được hai trách nhiệm cùng một lúc cho tròn được.
Khuyết Nhĩ Ma cười giòn:
- Thế thì lão huynh vô tình đã làm hại uy tính của lão phu rồi !
- Tại sao ?
- Vì trước khi vâng lệnh Phi Long Bang đến đây, lão phu có nói với Thái Bang chủ rằng hễ lão phu đến là Chưởng môn phái Không Động thế nào cũng vị tình. Giờ đây lời nói của lão phu trở thành khoác lác rồi.
Linh Châu Sanh ngồi im không đáp.
Huỳnh Tu thấy vậy xen vào:
- Đạo trưởng là Chưởng môn của một môn phái, lẽ dĩ nhiên không chịu làm chức này. Nhưng chúng ta nên chân thật tìm ra một giải pháp để có lợi và thỏa mãn cho đôi bên.
Lời nói của Huỳnh Tu quả là một ngọn đuốc đưa đường, Khuyết Nhĩ Ma đắc ý vỗ tay cười lớn:
- Rất hay ! Rất hay ! Chỉ cần Đạo trưởng cho biết điều kiện lão phu nhất định đề đạt về Phi Long Bang, và Thái Bang chủ nhất định hài lòng.
Linh Châu Sanh bị hai người ép vào thế bí, từ chối cũng khó mà thỏa thuận cũng không được.
Lão ôn tồn nói - Thái Bang chủ và ba vị đã để tâm đến bần đạo, vậy thì xin hẹn lại một thời gian để bần đạo suy tính đã.
Lời nói đó có nghĩa là Linh Châu Sanh đã xiêu lòng. Khuyết Nhĩ Ma vỗ tay reo lên:
- Phải đấy ! Phải đấy !
Bốn người vừa nói chuyện đến đây thì phía ngoài có một tên bộ tốt chạy vào thưa:
- Thưa Chưởng môn, phía ngoài cường địch công đến rất đông, mà Không Động Tứ Tử chẳng biết vì đâu lại vắng bóng?
Linh Châu Sanh nghe việc cường địch nhập Không Động không lấy làm sợ hãi lắm, vì trước mặt lão hiện có ba vị cao thủ của Phi Long Bang có thể giúp lão được rồi. Chỉ có điều là Không Động Tứ Tử chẳng biết vì sao lại bỏ nhiệm vụ tuần sát.
Lão nhìn tên thủ hạ hét lớn:
- Chúng nó đi đâu rồi ? Hãy tìm mau !
Dứt lời, lão quay đầu lại nói với ba vị trong Phi Long Bang:
- Người võ lâm không thoát khỏi cái túi tham. Lão phu trước đây

cũng vì lòng tham mà mang khốn. Đêm nay mặc dù Không Động Sơn có nhiều biến cố, song lão phu tưởng không đủ lo, chỉ có điều lão phu bận việc không thể hầu tiếp quý vị được.
Huỳnh Tu vội vã đáp:
- Đạo trưởng nói như vậy thì khách sáo mất rồi ! Chúng ta ngày nay xem như người một nhà, đạo trưởng là thân phận một Chưởng môn nhân, cứ ra lệnh cho chúng tôi diệt trừ bọn chúng cũng được ! Đạo trưởng hà tất phải dùng sức.
Dứt lời, Huỳnh Tu lại cười một tràng dài như để tăng tình thân mật.
Tiếp theo tiếng cười đó, bên ngoài nổi lên mấy tiếng hú lanh lảnh.
Linh Châu Sanh gật đầu nói:
- Chúng nó đã đến nơi rồi ! Thật chúng không xem bần đạo ra chi cả ! Thế thì tốt lắm, chúng sẽ nếm vài chiêu của Không Động phái.
Huỳnh Tu thấy Linh Châu Sanh nóng nảy như vậy, tiếp lời nói:
- Xin đạo trưởng cứ an lòng ! Chúng tôi xin thay mặt đạo trưởng cho chúng một bài học.
Linh Châu Sanh cười hì hì nói:
- Như vậy lão phu đã làm phiền quý vị rồi ! Vậy chúng ta cùng nhau ra ngoài xem thử.
Dứt lời, Linh Châu Sanh sánh vai với Khuyết Ma Nhĩ bước ra khỏi thính điện.
Tinh Nguyệt Thiền Sư Khuyến Lộ và Phi Long Bang Đường chủ Huỳnh Tu cũng rảo bước theo sau.
Bốn người vừa ra khỏi cửa, chưa được bao xa thì thấy bên ngoài có bốn bóng người dàn theo hàng ngang, trang phục quái lạ, mặt mày hung ác.
Linh Châu Sanh trông thấy bốn người này bất giác giật nẩy người hỏi:
- Qúy vị lão nhân bất bử này nghe gió từ đâu mà đến thế ? Câu chuyện đêm nay trở nên quan trọng rồi.
Tinh Nguyệt Thiền Sư nhìn bốn người mới đến cười ha hả nói:
- Ồ ! Ta tưởng là bọn nào, té ra là Miêu Cương Tứ Sát. Lại đây ! Lại đây ! Chúng ta là người nhà cả mà ! Có chuyện gì thí cứ thương lượng cùng nhau, có phải giữ được hòa khí không?
Miêu Cương Tứ Sát thấy Tinh Nguyệt Thiền Sư cũng có vẻ nể nang. Nhưng Âm Dương Nhất Giám là vị lão đại trong Tứ Sát không thể nhịn được lâu, đôi mắt loé hung quang, nhìn thẳng vào mặt Linh Châu Sanh nói:
- Vị này có phải Ngân Bì Tử, Chưởng môn phái Không Động không?
Tinh Nguyệt Thiền Sư không đợi Linh Châu Sanh đáp, xen lời nói:

- Đúng vậy !
Khuyết Nhĩ Ma từ khi thấy Miêu Cương Tứ Sát xuất hiện lòng đã không vui, nhưng cũng phải làm ra vẻ tươi cười nói:
- Bốn vị đến đây có việc gì không ?
Âm Dương Nhất Giám liếc nhìn Khuyết Nhĩ Ma một mắt, lạnh lùng nói:
- Ta làm việc gì kệ ta ! Ta tìm Chưởng môn nhân phái Không Động thì có can hệ gì đến các ngươi sao?
Lời nói này làm cho Linh Châu Sanh thích chí vì lão biết Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt không bao giờ bỏ qua câu nói quá khích như vậy. Hai bên choảng nhau là một lợi lớn cho lão.
Tinh Nguyệt Thiền Sư cảm thấy được dụng ý Linh Châu Sanh, nên áy náy trong lòng, muốn tìm lời ngăn lại.
Tuy nhiên, Miêu Cương Tứ Sát đâu rõ được Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt là nhân vật thế nào. Lâu nay họ chỉ loanh quanh ở vùng Miêu Cương làm gió làm mưa, ít khi qua đến Trung Nguyên.
Lần này nghe nói phái Không Động ở Hiệp Tây tranh đoạt được võ lâm bảo vật, nên họ mới kéo nhau đến đây.
Khuyết Nhĩ Ma thấy Âm Dương Nhất Giám nói lớn như vậy, bèn ngửa mặt lên trời cười ha hả. Tiếng cười nghe rùng rợn làm sao. Miêu Cương Tứ Sát bất giác cũng lạnh mình.
Cười một lúc, Khuyết Nhĩ Ma nói lớn:
- Việc đêm nay xin để một mình lão phu cáng đáng cho ! Qúy vị hôm nay đến đây chắc có lẽ chỉ vì bảo vật. Nhưng không hề gì, nếu quý vị thắng được lão phu một chiêu hoặc nửa thức, thì lão phu nguyện đem bảo vật dâng lên hai tay, bằng không thì quý vị không thể toàn mạng mà trở về Miêu Cương được.

Hồi 42
Nhập Tiệc

Giọng nói lão như sấm, đôi mắt loáng ra tinh quang. Bọn Miêu Cương Tứ Sát cảm thấy rùng mình.
Âm Dương Nhất Giám trợn mắt nói:
- Ồ ! Ngươi là ai ở đâu dám đến đây phách lối trước mặt chúng ta. Chắc ngươi đã tới số rồi !
Tinh Nguyệt Thiền Sư Khuyến Lộ cười gằn nói:

- Đây, tôi xin giới thiệu cho bốn vị biết, người này là Bích lão tiền bối đó !
- Tức là Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt ?
- Đúng !
Bọn Miêu Cương Tứ Sát nghe danh Song Ma đều giật nẩy người tròn xoe đôi mắt nhìn sững một lúc, nói:
- À ! Ta tưởng ai lại dám phách lối như vậy, té ra là Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt. Được vậy càng tốt ! Lâu nay chúng ta hằng ngưỡng mộ võ học của Trung Nguyên, nhưng chưa được lãnh giáo. Nay gặp dịp có cao thủ đến đây chắc sẽ được toại nguyện. Xin mời biểu diễn vài thủ pháp để được thưởng thúc chút chơi !
Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt cau mày lẩm bẩm:
"Lúc nãy bọn Miêu Cương Tứ Sát chưa nghe danh lão thì còn có thể tha thứ được, nhưng bây giờ đã được Tinh Nguyệt Thiền sư giới thiệu mà chúng còn cả gan thì bảo ta nhịn sao được !" Nghĩ như thế, lão rống lên một tiếng, bay vụt ra trước.
Bép ! Bép !....
Miêu Cương Tứ Sát loạng choạng thối lui ba bước.
Khi ấy Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt tức giận rượt tới nhanh như chớp đánh vào mặt hai người trong bọn Tứ Sát, mỗi người một bạt tai cháy mặt.
Tinh Nguyệt Thiền Sư Khuyến Lộ thấy việc không hay, bèn gọi lớn:
- Xin các vị hãy bớt nóng, chúng ta đều là người nhà cả, việc gì mà phải đánh nhau khó coi quá !
Dứt lời, lão lướt vào cản ngang ở giữa.
Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt hất hàm nói:
- Họ Khuyến kia ! Ngươi binh vực người ngoài sao?
Khuyến Lộ kinh hãi đáp:
- Tiền bối lầm rồi ! Tất cả chúng tôi đều không phải xa lạ. Có việc gì cứ từ từ nói, huống chi mục đích chúng ta đến đây chưa ai thông cảm cả.
Khuyết Nhĩ Ma lạnh lùng "hừ" một tiếng, nói:
- Đường xa ngàn dặm mà lặn lội đến đây với mục đích riêng thế mà vô cớ chúng lại bảo ta đến đây đoạt bảo vật, há ngươi không nghe sao, còn cản trở làm gì ?
Khuyến Lộ đỏ mặt không biết nói sao cả. Âm Dương Nhất Giám hét:
- Phải lắm ! Chúng ta chỉ vì bảo vật mà thôi, nếu trớ trêu có thể huyết lưu man địa.
Giọng nói quá cứng rắn khiến Linh Châu Sanh rùng mình, lão thầm nghĩ:

“Lạ thật ! Võ công của Miêu Cương Tứ Sát rõ ràng là không phải địch thủ của Bích lão mà sao dám nói thế? Hay là chúng có âm mưu gì khác chăng ? Ta phải đề phòng mới được.” Lúc bấy giờ Đường chủ Phi Long Bang Huỳnh Tu cười gằn nói:
- Bốn vị hơi tự phu đấy ! Muốn đoạt báu vật cũng không phải là chuyện khó đối với chúng ta. Nhưng các vị tự xét có đủ năng lực đối địch với Phi Long Bang không?
Miêu Cương Tứ Sát chợ nghe ba tiếng “Phi Long Bang” trong lòng hơi rờn rợn.
Nhân Yên Cổ Sát vội hỏi:
- Nói thế nghĩa là gì ?
- Phái Không Động đã là một phần tử của Phi Long Bang rồi. Đạo trưởng Không Động đã mang chức Đường chủ, mà bốn vị lại không nghe lời ta thì e hối hận không kịp đấy !
Nhân Yên Cổ Sát nghe vậy hoài nghi nói:
- Ồ ! Nếu phái Không Động đã nhập vào Phi Long Bang cũng là việc đáng mừng đấy ! Nhưng tiếc rằng chúng ta không cần biết.
Huỳnh Tu nghe nói trợn gioc đôi mắt loáng ra hung quang, hét:
- Quân mọi rợ ! Dám phách lối với lão sao? Hôm nay lão phu quyết cho chúng mi một bài học nếu không ta thề sẽ mai danh ẩn họ không lăn lộn trên giang hồ này nữa.
Dứt lời đoi vai lão chuyển động nhún chân lướt tới như tên bắn quất vào mặt Nhân Yên một chưởng.
Chát !....
Năm lằn chỉ tay trên má Nhân Yên rướm máu.
Với thân thủ lanh lẹ đó khiến Miêu Cương Tứ Sát giật mình ngơ ngác.
Huỳnh Tu đánh trúng một chưởng lại nói:
- Vô cùng tầm thường như vậy mà cũng đến đây ra mắt sao? Hãy cút về cho mau, kẻo bỏ mạng đấy !
Bị mạt sát quá sức, Mieu Cương Tứ Sát lửa giận phừng gan. Bốn người đồng rống lên một tiếng vang rừng, rồi ai nấy đều rút liềm ra hét hớn:
- Lão quỷ kia ! Hay coi liềm chúng ta đây !
Dứt lời, bốn người đều bay vụt lên không trung, lưỡi liềm bay vùn vụt , bóng liềm tủa ra bốn phía, chém bửa xuống Huỳnh Tu.
Huỳnh Tu vẫn khinh bỉ đứng cười ngạo nghễ. Chờ cho lưỡi liềm gần đến, lão lách qua một cái nhẹ nhàng, rồi quất một chiêu Lê Ngưu Vọng Nguyệt, đôi chưởng lão dã vận đủ tám phần sức lực đánh thẳng vào Tứ Sát.

Gió chưởng vừa tống tới, ba người kia thối lui ba bước, chỉ một mình Hoa Báo Nhân vẫn hiên ngang chờ cho đôi chưởng đến sát lão vung liềm múa nhanh tạo thành một Đạo Thanh Liềm đánh bạt chưởng lực kia ra từ từ đáp xuống đất một cách bình yên vô sự.
Không để lỡ cơ hội, Hoa Báo Nhân múa lên chiêu An Phong Toàn bửa rọc tới Huỳnh Tu.
Huỳnh Tu thấy đối phương có sức mạnh kinh khủng mà trên tay lại co binh khí lợi hại, lão liền áp dụng lối đánh xáp la cà để cho binh khí của đối phương trở nên vô dụng.
Cách đánh này của Huỳnh Tu thật lợi hại làm cho Hoa Báo Nhân bị thân thế ép lui, rống dài một tiếng.
Thấy thến Nhân Yên Cổ Sát liền dậm chân xuống đất một cái bay vụt lên không trở ra Hà Xà Công chém sả xuống đầu Huỳnh Tu.
Nhân Yên Cổ Sát làm như vậy là có ý muốn cho Hoa Báo Nhân tách rời Huỳnh Tu có thể dùng binh khí đoạt phần thắng lợi.
Huỳnh Tu thấy Nhân Yên tham chiến, lão vẫn bình tĩnh tiếp tục ép cứng Hoa Báo Nhân, Hà Xà Công của Nhân Yên đánh gần đến thì lão xoay mình lại dùng đôi chưởng ép Hao Báo Nhân qua phía khác.
Hoa Báo Nhân vừa thối lui, lão vội bước tới ngay và bồi thêm một chưởng trúng vào lưng của Hoa Báo Nhân văng ra mấy bước, chệnh choạng một lúc rồi đứng lại.
Vết thương đau nhức khiến cho sắc mặt Hoa Báo Nhân dần dần tái, mồ hôi đổ xuống như mưa.
Nhân Yên tham chiến đã không hạ được địch thủ mà còn để cho bạn mình lâm nguy thì làm sao chịu nổi, do đó lão hét lớn:
- Ta quyết liều mạng với mi đây !
Chưa dứt lời đôi chưởng lão đã diễn ra một bộ kỳ chiêu công thẳng tới Huỳnh Tu.
Hùnh Tu, một kẻ già dặn, lão đâu có sợ. Lão bình tĩnh đưa ra một chiêu thức kỳ bí để chống trả.
Huỳnh Tư là một cao thủ thành danh ngoài bốn mươi năm trên đường lục lâm, nên thân pháp của lão lanh lẹ và độc đáo.
Âm Dương Nhân là lão đại trong số Tứ Sát nhận xét thực lực bên mình quả yếu hơn. Dù cho cố gắng bao nhiêu đi nữa Hoa Báo Nhân cũng đã bị thương rồi, nếu không rút lui sớm thì e mất mạng.
Nghĩ như thế, lão liền quay lại nói với mấy người kia một lúc.
Trước cử chỉ ấy, Tinh Nguyệt Thiền Sư cảm thấy rùng mình vì lão đoán đối phương sẽ âm mưu độc thủ.
Tại sao Tinh Nguyệt Thiền Sư lại quá sợ Tứ Sát như vậy?
Phải lắm, đã là khách giang hồ thì mỗi khi nghe đến Miêu Cương Tứ

Sát thì phải nghĩ ngay đến Độc Trùng, một loại ám khí vô cùng ác hiểm, ai cũng phải kinh sơ....
Lúc bấy giờ, Nhân Yên đã bị tấn công quá gấp chỉ còn có thể gỡ gạt mà thôi.
Âm Dương Nhân khẽ gọi:
- Nhị đệ, mau lui gấp !
Nhân Yên nghe vậy bèn ráng sức tống ra một chiêu để thừa cơ hội nhảy lui ra khỏi trận.
Âm Dương Nhân quay qua nói với Linh Châu Sanh:
- Nếu ngươi thức thời đem bảo vật ra đây hiến cho chúng ta thì tốt lắm, bằng không chớ trách ta độc ác !
Linh Châu Sanh ỷ thế có ba vị cao thủ của Phi Long Bang, lão không chút nao núng, cười ha hả nói:
- Các ngươi cứ biểu diễn thủ pháp đi ! Nếu ta thấy xứng đáng ta sẽ chắp tay cống hiến cho, bằng không chớ mơ mộng hão huyền.
Âm Dương Nhân cười khanh khách. Thò tay vào túi lấy Trùng Độc ra vung tới. Một luồng khi thể tanh hôi tạo thành ngàn kim quang bay rợp trời.
Khuyết Nhĩ Ma đã đề phòng trước nên vội đánh ra hai chưởng. Chưởng lực ấy ào đến quá mạnh như nước vỡ bờ. Lúc đó Linh Châu Sanh và Huỳnh Tu đã nhảy lui ra xa hơn một trượng.
Tinh Nguyệt Thiền Sư thấy đối phương ném Trùng Độc ra liền kêu lớn:
- Các vị lui gấp, Trùng Độc !
Thật ra câu nói đó quá dư rồi, vì ba người kia đã nhảy trước và nhắm mắt ngậm miệng đề phòng chất độc. Nhưng chất độc kia vừa phóng tới bị luồng chưởng lực của Khuyết Nhĩ Ma ép lui bay trở về Tứ Sát.
Âm Dương Nhân thấy không hại được đối phương, bèn thu Độc Trùng vào bình nhỏ.
Tội nghiệp cho Tinh Nguyệt Thiền Sư, một lão ác tăng ở Tây Tạng chuyên môn giết người đoạt của, nay chỉ vì muốn cứu đồng bạn cho nên vừa hả miệng ra kêu đã bị chất độc chun vào ngay. Lão sặc mấy cái rồi ngồi bệt xuống vì chất độc này tanh thối vô cùng.
Âm Dương Nhân cười ha hả nói:
- Lão ác tăng Khuyến Lộ kia đã tới số rồi ! Chúng ta không định giết, đây chỉ vì tai họa của ngươi đó thôi. Chốc nữa ngươi sẽ chết, vậy trước khi chết có muốn nói gì không?
Câu nói ấy chẳng khác quả tạ đập vào đầu của Tinh Nguyệt Thiền Sư, lão vội vận khí thử sức, quả nhiên trước ngực lão có một luồng khí độc khí tanh hôi từ từ xuống Đơn Điền, rồi quyện khắp thân thể

khiến lão đau nhức vô cùng, mồ hôi tuôn ra như tắm.
Bỗng Tinh Nguyệt Thiền Sư rống lên một tiếng, rồi gắng gượng nhảy tới trước mặt Âm Dương Nhân hét:
- Tiểu tử ! Mi phải chết theo ta...
Lão còn muốn nói gì nữa, nhưng chỉ lẩm bẩm vài tiếng rồi té quỵ xuống trợn tròn đôi mắt rồi vùng vẫy rất thảm thiết.
Thình lình lão vùng ngồi dậy nói trong hơi thở:
- Lão phu có chết đi quyết tâm làm quỷ trả thù mi, báo...mi...cho...kỳ được.
Dứt lời lão nhào lộn một lúc rồi tắt thở.
Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt thấy Tinh Nguyệt Thiền Sư chết, lão nổi giận vận chân khí, các đốt xương kêu răng rắc, song chưởng biến thành màu đen. Lão phóng nhanh tới quét ngang qua một luồng chưởng phóng vào Miêu Cương Tứ Sát.
Miêu Cương Tứ Sát vừa giật mình thì chưởng phong của đối phương đã từ trên trùm xuống. Âm Dương Nhân vội đẩy đôi chưởng ra theo thế Long Sào Mê Công để chống đỡ luồng chưởng lực của Bích Việt.
Nhân Yên cũng đồng thời đánh ra Hà Xà Công. Chỉ có Hoa Báo Nhân vì bị thương nên không thể cự địch được.
Bỗng nhiên một tiếng nổ lớn “đùng”, cát bụi tung bay, tiếp đó là mấy bóng người văng ra tứ phía.
Khi cát bụi vừa lắng xuống, người ta thấy Bích Việt đang ngẩng đầu vút râu ngó lên trời. Huỳnh Tu đứng sau lưng, lão cười khanh khách. Còn Cls thì tỏ ra vẻ vui sướng đang phủi cát bụi dính trên áo.
Trước mặt Bích Việt, một thi thể nằm trên vũng máu đỏ đã biến thành màu đen. Về phía trái cách đó ba bước, một vài cánh tay và mấy miếng thịt vụn nhuộm máu tươi. Bên phải, cách không xa lắm, một cái đầu bị nám đen không phân biệt là ai cả.
Trong lúc cát bụi mù mịt, bọn Miêu Cương Tứ Sát đã bỏ chạy, nhưng không được toàn thân ở trước thính đường của Không Động.
Thây thể kia chính là Hoa Báo Nhân đa bị chấn nát, đầu một nơi, mình một ngả, còn mấy cánh tay kia là của Miêu Cương Tứ Sát quên đem đi.
Linh Châu Sanh từ từ nói:
- Hôm nay, nếu không có Bích lão tiền bối ở đây thì phái Không Động chắc mang họa rồi. Điều buồn nhất là Khuyến huynh không may bị hại, đó cũng là khuyết điểm của phái Không Động. Bần đại xin tạ lội này.
Huỳnh Tu vội nói:

- Chúng ta đây coi như một nhà cả, việc gì đạo trưởng phải nói thế ? Thôi, ta nên lo dọn chiến trường đi.
Linh Châu Sanh còn biết nói gì hơn nữa? Vì dù muốn dù không ông ta cũng đã quy thuận Phi Long Bang rồi. Lão liền ra lệnh cho các đạo sĩ thu dọn chiến trường.
Thình lình Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt hét:
- Coi chừng có địch ! Chúng ta hãy chuẩn bị...
Tuy Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt bị sứt một tai, song lại thính hơn ai cả. Lão nghe tiếng cọ xát của tà áo, nói tiếp:
- Địch đã đến gần rồi ! Không phải một mà là nhiều người.
Linh Châu Sanh lẩm bẩm:
- Ai mà lại đến đây không cho ta biết trước, hay là bọn Tứ Sát trở lại?
Đang lúc ngơ ngác thì từ trong rừng phía trước có tiếng cười ha hả.
Linh Châu Sanh nói:
- Ồ ! Lại có cừu nhân đến nữa rồi !
Tiếng cười vừa dứt, thì tiếp theo là giọng nói khàn khàn:
- Ôi chao, Không Động hôm nay thật là náo nhiệt. Lão ăn xin này đến chậm quá nên mất coi màn kịch hay, thật tiếc quá, tiếc quá...
Dứt lời, bốn người trừ trong rừng đi ra. Chính là Truy Vân Thần Khất Triệu Triết, Cùng Nho Vạn Niệm Tổ, Mai Hoa Thần Kiếm và Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa.
Linh Châu Sanh bước tới một bước, mỉm cười nói:
- Tưởng ai chớ, té ra Triệu huynh quá bộ đến Không Động, chúng tôi thật là vạn hạnh.
Truy Vân Thần Khất thấy mấy vị ma đầu đứng bên Linh Châu Sanh, lão hiểu ngay, liền cười hà hà nói:
- Có gì đâu? Lão ăn xin này đi ngang qua đây, thuận đường ghé mà thôi.
Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt và Huỳnh Tu thấy bốn người xuất hiện ra vẻ mất tự nhiên.
Lão ăn xin giới thiệu ba người kia cho Linh Châu Sanh biết. Khi nghe đến tên Cùng Nho Vạn Niệm Tổ thì lão giật mình vì không hiểu tại sao Cùng Nho từ xa đến đây lại có cả Mai Hoa Thần Kiếm là Chưởng môn của phái Điểm Thương nữa, thì chắc chắn có nguyên nhân gì đây.
Còn về Khuyết Nhĩ Ma và Huỳnh Tu thì khỏi phải giới thiệu, họ cũng biết nhau rồi vì trên giang hồ họ thường gặp nhau rồi.
Bỗng Mai Hoa Thần Kiếm nói:
- Đêm nay tại hạ đến bái kiến chỉ một lý do...
Linh Châu Sanh vội hỏi:

- Việc gì ?
- Chỉ vì bái đệ mà thôi, xin đạo huynh hãy thả hắn ra, thì chúng tôi sẽ cáo từ ngay.
Linh Châu Sanh ngơ ngác hỏi:
- Lệnh đệ là ai? Bần đạo không hiểu rõ !
Mai Hoa Thần Kiếm "hừ" một tiếng rồi nói:
- Đạo huynh cần gì phải chối cãi? Chỉ cần thả hắn ra, vì hắn là kẻ tàn phế. Lão phu sẽ không làm khó dễ gì đâu.
Linh Châu Sanh bị chất vấn gắt gao nên ngơ ngác không hiểu người mà đối phương nói đó là ai, lẩm bẩm:
- Hay là lão ta muốn đòi hỏi người bị nhốt trong tù đó ? Mà chẳng lẽ hắn lại có được một nghĩa huynh như vậy sao?
Nghĩ như thế, Linh Châu Sanh nổi giận nói:
- Đó là việc riêng của phái Không Động chúng tôi, Vương huynh không có quyền hỏi đến, dù cho cúc cung bá bái, tôi cũng không để cho ai xen vào quý pháp của phái Không Động chúng tôi. Phải, tôi đã nhốt hắn vào tù rồi và đã chặt đi tứ chi để trừng phạt tội phản bội của hắn.
Mai Hoa Thần Kiếm nghe nói Tuyệt Kỹ Thư Sinh đã bị phế tứ chi, lão nghiến răng quét đôi mắt nẩy lửa vào Linh Châu Sanh, hét:
- Ta quyết liều sanh tử với mi !
Chưa dứt lời lão đã quét qua một chiêu Vân Long Khuynh Đão chụp vào mặt Linh Châu Sanh.
Mai Hoa Thần Kiếm thật quá nóng nảy, vì Linh Châu Sanh đã nói người nhốt trong tù là kẻ phản bội mà Lý Thanh Hùng đâu phải là người trong phái Không Động?
Cùng Nho thấy vậy vội cản:
- Vương huynh hãy khoan, ngươi lầm rồi !
Mai Hoa Thần Kiếm vẫn không thâu chiêu lại, vì lão cũng muốn thừa cơ hội ấy thử sức của đối phương đã.
Linh Châu Sanh cũng là Chưởng môn của một phái, đâu chịu nhịn, nên lão không thèm tránh né. Lão bèn vận nội công tống ra một chưởng.
Hai chưởng chạm nhau nổ "đùng". Cả hai đều thối lui hai bước, cân sức với nhau.
Sau quả đấm, Cùng Nho nhảy vào giữa giơ tay cản nói:
- Hai vị đều lầm nhau cả !
Mai Hoa Thần Kiếm ngạc nhiên hỏi:
- Sao Vạnh huynh nói thế ? Hắn đã bảo Hùng đệ đã bị tàn phế tứ chi rồi mà !

Cùng Nho mỉm cười nói:
- Phải đấy ! Người trong tù đã bị tàn phế tứ chi nhưng lại là sư đệ của lão, chứ không phải Hùng nhi đâu !
Mai Hoa Thần Kiếm nghe nói hối hận:
- Nếu quả vậy thì lão phu xin lỗi, vì lão phu quá xúc động nên nóng nãy.
Linh Châu Sanh đáp:
- Đâu có, bần đạo là kẻ yếu đuối, ai muốn làm gì cũng phải ráng chịu chứ dám trách ai?
Mai Hoa Thần Kiếm biết đó là câu nói chế nhạo nhưng vì thất lý nên không cãi lại.
Truy Vân Thần Khất thấy vậy vội cười:
- Tôi bảo những kẻ lỗ mũi trâu thường hay nóng tánh thật quả không sai.
Linh Châu Sanh nghe nói vội hỏi:
- Triệu huynh nói ai thế ? Không Động chúng tôi chưa từng bắt bậy khách giang hồ, chỉ sợ các người lầm đó thôi.
Truy Vân Thần Khất vội hỏi:
- Thật tình đêm nay quý phái không bắt sống một thiếu niên sao?
- Không có ! Thiếu niên nào? Mà mất tích ở đâu?
- Bị mất tích trên đường hẻm phía sau núi của quý phái.
Linh Châu Sanh cau mày:
- Ồ ! Vậy thì không may quá, hèn chi Vương huynh nghi cho bần đạo ! Hôm giờ có bốn người đệ tử của tệ phái đi đâu mất nên bần đạo lo ngại lắm.
- Phải chăng là Không Động Tứ Tử ?
- Đúng ! Triệu huynh có gặp chúng ?
- Không những gặp mà còn cãi nhau nữa. Chính vì thế mà tiểu đệ tôi bị mất tích.
Linh Châu Sanh hỏi vội:
- Bây giờ chúng nó ở đâu?
Mai Hoa Thần Kiếm lắc đầu:
- Làm sao biết được ? Lão phu còn được bốn vị đó mời đến đây nữa đấy.
Thấy Linh Châu Sanh ngơ ngác, Truy Vân Thần Khất liền nói lại việc lúc nãy cho lão nghe. Lúc bấy giờ đôi bên mới thông cảm.
Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt bèn giở giọng kẻ lớn:
- Ồ ! Ta xem thái độ của bốn người như có ý gây sự đấy ! Nên nhớ rằng phái Không Động ngày nay không phải như phái Không Động năm xưa đâu nhé.

Truy Vân Thần Khất nói:
- Bích lão muốn nói gì ? Phái Không Động xưa và nay lại khác nhau thế nào?
Bích Việt cười hì hì nói:
- Linh Châu Sanh đạo trưởng đã được Phi Long Bang chúng tôi tấn phong chức Đường chủ rồi. Từ nay bổn bang có nhiệm vụ hổ trợ đấy.
Truy Vân Thần Khất nhìn Linh Châu Sanh ra vẻ khinh bỉ, rồi nói:
- Ồ ! Cung hỉ, cung hỉ ! Lỗ mũi trâu lại làm được chức Đường chủ thật là đại phước.
Thế thì ai mà không kính nể ?
Bị cú đấm hông, Linh Châu Sanh đỏ mặt nói:
- Mỗi người một chí hướng, có can gì ai? Lão ăn xin kia chớ tưởng lầm bần đạo này dễ ăn hiếp đâu. Các vị nếu không còn việc gì, bần đạo xin tiễn khách vậy !
Bích Việt đang nói nhỏ với Huỳnh Tu, bỗng nghe Linh Châu Sanh đuổi khéo khách, vội nói:
- Đâu có chuyện đưa khách như vậy, không sợ mất phong độ sao?
Linh Châu Sanh ngạc nhiên quay lại. Bích Việt liền nháy nhó. Lão hiểu ý, liền quay qua phía bốn người nói lớn:
- Thôi, quý vị hãy tạm nán lại một lát, bần đạo xin đã khách một cốc rượu rồi hãy đi cũng chẳng muộn.
Cùng Nho lạnh lùng nói:
- Chí hướng đã không hợp thì chớ nên chung cùng thù tạc. Người chúng tôi muốn tìm nếu không có ở đây thì Cùng Nho này xin kiếu đấy !
Dứt lời, Cùng Nho liền bỏ đi, bỗng sau lưng nghe Bích Việt cười khanh khách nói:
- Lão phu muốn cưỡng lưu quý vị đấy!
Truy Vân Thần Khất lướt tới cười dài:
- Thế thì hay quá ! Lão ăn xin này bình sanh ưa uống rượi, mà ông sứt tai kia có lòng cho lão, lão xin cảm ơn.
Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt cả giận hét:
- Súc sanh ! Mi tới số rồi. Vậy để lão phu siêu độ cho.
Dứt lời, lão liền quất tay mặt ra, công tới Truy Vân Thần Khất. Lão ăn xin không vội vàng, lão vẫn giở trò hề la lớn:
- Ối, trời ôi ! Quỷ sứt tai đánh người kìa !
Dứt lời, lão biến đâu mất. Bích Việt thấy thế lạnh mình quay lại thì thấy lão ăn xin đã đứng trên cây hả miệng nhăn răng cười híp mắt.
Bích Việt tức giận nghiến răng ken két, lão vận lực bủa thêm một

chưởng sức mạnh nghìn cân, gió chưởng bay vun vút.
Ầm !....
Cây đại thọ chỗ Truy Vân Thần Khất đứng bị đứt tiện, ngã nhào xuống. Bích Việt tưởng lão đã nát thây, ngờ đâu lão ăn xin đã đứng tần ngần bên Bích Việt từ lúc nào rồi. Lão kêu réo:
- Ối ! Trời ôi, Sứt tai mà hung quá. Muốn đã giận lại đánh cây sao? Cây cối mà cũng có lỗi với người chứ !
Dầu lại đổ thêm vào lửa, Bích Việt rống lên một tiếng rồi dậm chân nhảy lên quất đôi chưởng ra, công tới Truy Vân Thần Khất.
Lâu nay lão ăn xin dùng khinh công này mà nổi danh trên giang hồ. Lão tự thấy nội công của lão thua Bích Việt nên dùng cách đánh nhứ nhứ này để tiêu hao chánh lực của đối phương rồi mới thực sự đánh đấu.
Truy Vân Thần Khất chờ chưởng phong của đối phương gần đến vụt nhảy lên không trung la hét:
- Ông sứt tai này lạ quá ! Lão ăn xin này chỉ nói như vậy mà tức giận đến thế cơ.
Thôi, lão không thèm nói nữa đâu !
Chưởng của Bích Việt bị đánh hụt, sắc mặt lão bỗng biến thành màu tái nhợt đầy sát cơ, đôi mắt như hai cục than đỏ, nhưng vẫn không làm gì được lão ăn xin. Bích Việt nói:
- Thằng ăn xin ! Nếu gan thì tiếp với lão ba chưởng. Nếu mi thoát được thì từ nay trở đi sẽ không thấy tên lão trên giang hồ nữa.
Truy Vân Thần Khất cười hí hí đáp:
- Được rồi, ta sẽ côi thử ngươi có giữ lời hứa không, hay lại nuốt lời đi nhé.
Dứt lời, lão chạy đến đứng trước mặt Bích Việt, chỉ còn cách mười bước, nói lớn:
- Ra tay đi ! Nếu không lão phu sẽ không chờ nữa đấy !
Bích Việt mừng thầm, lão đoán chắc nếu đối phương đánh với lão thì không chết cũng bị tàn phế.
Lão liền vận sức vào đôi tay, hét lên một tiếng đẩy đôi chưởng ra, tức thì một luồng gió mãnh liệt cuốn đến Truy Vân Thần Khất.
Truy Vân Thần Khất biết sức của lão chưa dùng toàn lực, bèn đánh ra Huyền Thiên Khí Công để cự lại chưởng lực của Bích Việt.
Bỗng nghe tiếng “đùng, đùng”, hai luồng chưởng lực chạm nhau, cát bụi tung bay mù mịt. Truy Vân Thần Khất hơi lắc một cái nhưng vẫn đứng vững như thường, còn Bích Việt không chút nao núng.
Đột nhiên, lão ăn xin nói:
- Lão sứt tai kia ! Chắc không xong rồi, còn hai chưởng nữa khỏi cần

đấu, ta nên liệu trước là hơn.
Bích Việt không trả lời, chỉ cắn răng công ra hai chưởng tống tới.
Truy Vân Thần Khất thấy lần này lão lại thêm vào một phần công lực, bèn nghĩ ra một kế. Lão ăn xin chờ chưởng phong gần đến, vận đủ tám phần Huyền Thiên Khí Công quất chưởng ra rước địch.
Đột nhiên nghe tiếng nổ vang trời, lần này Bích Việt vẫn tự nhiên, không lắc mình một cái. Trái lại Truy Vân Thần Khất bị chấn lui bốn bước lắc lư mấy cái rồi mới đứng vững lại.
Lão ăn xin la lớn:
- Kìa sứt tai ! Làm gì mà độc ác đến thế ? Cố sát ta ư? Ta không thèm đấu nữa đâu!
Lão ăn xin chịu thua rồi đó !
Dứt lời lão làm bộ quày quả bỏ đi. Bích Việt đâu chịu bỏ qua, nên hét lớn:
- Đứng lại ! Muốn đi phải để mạng lại đây !
Nhanh như chớp, Bích Việt lướt tới trước bửa ra một chưởng. Lần này lão vận dụng đủ mười phần công lực định kết liễu đời lão ăn xin trong chiêu chót này.
Bỗng nghe lão ăn xin quay lại hét lớn:
- Chưa chắc !
Đôi chưởng lão vận đủ mười hai phần Huyền Thiên Khí Công bủa mạnh tới Khuyết Nhĩ Ma. Bỗng trên trời vang lên “ầm” kinh thiên động địa.
Trong lúc Truy Vân Thần Khất bửa chưởng ra thì vội vã dùng khinh công biến mất.
Nêu sau tiếng nổ dữ dội chỉ nghe Bích Việt rút lên một tiếng, rồi văng ra ngoài một trượng, té ngồi xuống đất, máu từ trong ngực lão trào ra. Lão biết rõ đối phương đã ám toán rồi.
Bích Việt đưa tay ngoắc Huỳnh Tu lại rồi vịn vai dìu đi mất.
Người ta cho đó là một việc quái gở, vì lão ăn xin đã muốn rút lui lúc nãy, thế mà thảm bại lại về phía Bích Việt. Sự thật hiển nhiên trước mắt mà ai nấy đêu cảm thấy như chiêm bao vậy.
Cùng Nho đi tới bắt tay lão ăn xin cười nói:
- Ồ ! Công đức Triệu huynh thật vô lượng. Các hạ đã siêu độ một lão ma đầu. Tù nay trên giang hồ sẽ bớt đi một cừu địch.
Truy Vân Thần Khất nói:
- Chúng ta không thể tin được lời thề của hắn. Hắn bỏ đi tức là còn gây thêm sát kiếp cho võ lâm nữa.
Mai Hoa Thần Kiếm bước tới nói:
- Dùng trí thắng được địch thật là một điều đáng mừng. Thôi, thế là

hết chuyện rồi, chúng mình hãy đi. Lão phu quá lo cho Hùng đệ, nếu không tìm ra thì lòng này không yên.
Truy Vân Thần Khất cảm động nói:
- Chắc chắn Hùng đệ không có ở đây. Vương huynh cứ yên tâm đi. Chúng ta hãy cố gắng đi tìm Hùng đệ.
Lão lại quay qua nói với Linh Châu Sanh:
- Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, chúng ta sẽ có ngày gặp lại.
Lão phu xin nói rõ cho các hạ biết:
"Đã là Chưởng môn của môn phái mà chịu làm tay sai người ta sẽ bị võ lâm chê cười, mong đạo trưởng nghĩ kỹ lại." Dứt lời, lão toan bỏ đi,, thì đột nhiên Huỳnh Tu xuất hiện lạnh lùng nói:
- Triệu đại hiệp, hãy khoan ! Huỳnh Tu này còn muốn lãnh giáo tuyệt nghệ Trung Vân Thần Thủ của đại hiệp. Mong người chớ khinh bỉ.
Truy Vân Thần Khất nghiêm sắc mặt nói:
- Chúng ta không thù oán việc gì mà vội thế ? Nếu muốn đánh nhau hãy chờ đợi hội hai phe chính tà tại Hiệp Lương Sơn cũng chẳng muộn.
Linh Châu Sanh nói:
- Hay là Triệu huynh khinh thường Huỳnh Đường chủ chăng ?
- Được ! Nếu cần, ta hẹn ba ngày nữa ta sẽ tái kiếm với ngươi tại đây. Bây giờ lão bận việc khác, ngươi vui lòng chứ ?
Huỳnh Tu hất hàm:
- Triệu đại hiệp không thất hẹn chứ ? Sau ba ngày tôi sẽ chờ ở đây.
Lúc bấy giờ trời vừa sáng, bốn người đã rời khỏi Không Động Sơn.
Truy Vân Thần Khất đề nghị:
- Tông tích của Hùng đệ chúng ta không rõ, hơn nữa lão phu đã hẹn với lỗ mũi trâu ba ngày có mặt tại đó. Chúng ta hãy trở về Bạch Long Trấn để chờ qua ngày phụ hẹn giải quyết xong sẽ quyết định sau. Tỉnh Cam Tiên này rộng quá, ta biết đâu mà tìm, tôi tinh chắc Không Động Tứ Tử là thủ phạm chứ không ai cả.
Mai Hoa Thần Kiếm gật đầu:
- Phải ! Tôi cũng đoán như vậy, nếu không sao chúng cũng mất tích?
Cùng Nho lắc đầu nói:
- Không có đâu, sự mất tích của Không Động Tứ Tử không liên quan gì đến Hùng nhi đâu.
- Tại sao ?
- Tôi đoán biết người bắt Hùng nhi không phải người xấu.
Truy Vân Thần Khất vội hỏi:
- Vạn huynh biết rõ Hùng đệ vô hại sao?
- Không ! Tôi chỉ đoán như vậy thôi. Vì nếu người bắt Hùng nhi

không phải là Linh Châu Sanh thì chắc chắn Hùng nhi vô hại.
- Nếu Vạn huynh không nói rõ lý do, lão ăn xin này khó tin lắm!
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ cười ha hả:
- Nếu Triệu huynh đến Không Động này với mục đích cướp đoạt kỳ bảo thì nửa đường có đổi ý để bắt người không?
Lão ăn xin nói:
- Điều đó không thể nói tuyệt đối như thế !
- Vậy theo ý Triệu huynh đoán thì kẻ bắt Hùng nhi là ai?
- Dĩ nhiên là cao thủ Phi Long Bang, vì Phi Long Bang phái người đến đây rất nhiêu.
Cùng Nho gật đầu nói:
- Đúng ! Cao thủ Phi Long Bang ở đây nhiều lắm. Vậy Triệu huynh dám cá với tôi là đêm nay có cao thủ Phi Long Bang ở đây không?
Truy Vân Thần Khất suy nghĩ một lát, bỗng "á" lên một tiếng như sực nhớ điều gì rồi tự đánh vào mặt lão bạt tai và nói:
- Lão ăn xin này già quá lú lẫn rồi ! Quả thật Hùng đệ không bị Phi Long Bang bắt.
Lão im lặng suy nghĩ một lát rồi tiếp:
- Chắc có lẽ Không Động Tứ Tử rồi !
Cùng Nho lắc đầu:
- Tứ Tử lại càng không thể lắm ! Vì hướng đi của Tứ Tử không thể gặp Hùng nhi, hơn nữa Hùng nhi đã trốn được rồi.
Lão ăn xin nghe Cùng Nho phân tách, gật đầu chịu phục.
Mai Hoa Thần Kiếm lại hỏi:
- Lời Vạn huynh nói nghe rất hữu lý. Vậy Vạn huynh cho biết người nào cứu Hùng đệ. Nếu câu hỏi của tại hạ quá hoang đường thì xin tha thứ cho, vì hiện giờ lòng tại hạ rối như tơ vò.
Cùng Nho mỉm cười đáp:
- Vương huynh nói gì vậy? Tại hạ cũng lo lắng lắm chứ, vì từ khi gặp Lý tiểu hiệp, tại hạ xem như con vậy. Sự việc này có thể đoán chắc là vị Lôi Ẩn Kỳ Nhân đó bắt đi rồi.
Mai Hoa Thần Kiếm ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao ông ta làm như vậy? Chẳng lẽ ông ta biết Hùng đệ bị thương nên bắt đi cứu để chữa sao?
- Mình chỉ đoán như vậy để tự an ủi cho mình thôi. Chúng ta có bàn tán mấy cũng vô ích. Cần phải đi tìm kiếm là hơn. Còn tánh mạng của Lý tiểu hiệp xin phó thác cho trời.
Thời gian qua nhanh quá. Bốn người tỏa ra đi tìm tông tích của Lý Thanh Hùng đã ngót hai ngày mà không thấy tăm hơi gì cả.
Nguyệt Lý Hằng Nga trong lòng nhưng phỏng nước sôi, mặc dầu

nàng đã đặt bao nhiêu hy vọng trong lời tiên đoán của Cùng Nho, nhưng chưa thấy trận mắt bảo sao nàng không đau khổ ?
Nay đã ba ngày nay không đêm nào nàng chợp mắt, khiến thân thể nàng vàng võ, đôi mắt có quầng thâm, tròng mắt hiện lên những lằn chỉ đỏ. Nàng biếng ăn biếng nói, lơ lửng như kẻ thất tình. Ba người kia phải khuyên nhủ mãi, nhất là Truy Vân Thần Khất còn ghẹo cho nàng cười lên để đỡ buồn. Nhưng dù làm cách nào cũng không vơi được nỗi khổ tâm vô tận kia.
Cuộc tìm kiếm quá khắc khổ nhưng vẫn không ra.
Thấm thoát đã đến kỳ hẹn với Huỳnh Tu. Không thể thất hứa được, nên trưa nay sau khi cơm nước xong, bốn người tiến thẳng về hướng núi Không Động.
Đến nơi trời vừa tố, bỗng thấy Không Động Tứ Tử đều mặc đạo bào, đứng giữa lộ vỗ tay hoan nghênh bốn người đến.
Truy Vân Thần Khất thấy Tứ Tử này không mất tích, lão sinh nghi, quay lại hỏi Cùng Nho:
- Tứ Tử đâu có mất tích ? Thế là mình đã mắc mưu Linh Châu Sanh rồi !
Trái lại Cùng Nho trông thấy Tứ Tử ra vẻ yên tâm đáp:
- Chắc gã lỗ mũi trâu không bắt Hùng nhi đâu, thế thì sự ước đoán của mình có thể đúng lắm.
Đang trò truyện, bỗng Thuần Ngộ Tử bước tới chắp quyền thi lễ nói:
- Gia sư tôi đã bày tiệc chờ sẵn, bần đạo tuân lệnh đến rước bốn vị, xin mời !
Dứt lời, hắn quay lại dẫn đường. Cùng nho tuổi tác lớn nhất, võ công lại cao nhất nên đi trước một bước, tiến sát lưng Thuần Ngộ Tủ còn ba người kia nối gót theo sau.
Khi đến Thái Mục Cang thì ở đây đầy dẫy những nhân vật lục lâm, không dưới ba mươi người.
Cùng Nho thấy tình hình như vậy, lão hơi sững nhưng là một lão giang hồ nên không chút nao núng. Trái lại Nguyệt Lý Hằng Nga thì hồi hộp lắm.
Trước điện được trưng bày tám cái bàn Bát Tiên, ở đó có người ngồi. Dưới tam cấp có để một cái bàn vuông, đã có năm người ngồi. Người ngồi giữa là Linh Châu Sanh, kế theo là Huỳnh Tu, rồi đến một trung niên mất một cánh tay. Truy Vân Thần Khất thấy thế khẽ nói với ba người:
- Người bị gãy một cánh tay đó chính là Độc Ngô Tùng Thân Cảnh Hùng, đồ đệ duy nhất của Thiên Diện Nhân Ma. Cánh tay bị mất kia là do Hùng đệ hủy đấy.

Bên mặt của Linh Châu Sanh lại có một lão già mặt đỏ như máu, râu dài đà đuột.
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ và Mai Hoa Thần Kiếm thấy lão trong lòng thầm lo. Lão ta là em út của Thiên Sơn Thất Quỷ tên Xích Diện Quỷ Điền Tam Á, sau khi bị thua Tuyệt Kỹ Thư Sinh ở Sử Thôn đến nay, lão mới xuất hiện lại, mà không hiểu tại sao lão lại hồng bàn với Độc Ngô Tùng cũng lạ.
Còn người ngồi bên Xích Diện Quỷ là Sa Mạc Phi Hồng, ngoài ra đều là để tử của phải Không Động cả.
Đêm nay phái Không Động đều tập trung cả về đây, chẳng lẽ với mục đích đối phó với bốn người này sao?
Linh Châu Sanh vừa thấy bốn người đến, liền đứng dậy bước tới mừng rở nói - Các vị đại hiệp thật là đại quân tử luôn luôn giữ lời hứa. Xin mời thượng tọa !
Bỗng có một đạo sĩ chạy đến tiếp rước bốn người vào ngồi một bàn trống.
Truy Vân Thần Khất sững nhìn Xích Diện Quỷ.
Xích Diện Quỷ cũng quét mắt trừng Truy Vân Thần Khất.
Truy Vân Thần Khất cười ha hả nói:
- À, gan thật ! Lão phu sẽ thanh toán món nợ ấy cho rồi. Lão phu sẽ làm vừa ý!
Sau khi bốn người ngồi xuống bàn thì Linh Châu Sanh trở về chỗ cũ. Lão không nhắc lại cái hẹn hôm nay gì cả.
Mai Hoa Thần Kiếm khẽ nói:
- Thế sao hôm nay lại điều động tất cả người trong phái Không Động đến đây thiết đãi chúng ta, cả đến người trong Phi Long Bang cũng đến tham gia thật khó hiểu quá !
Cùng Nho đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy có một đạo sĩ chạy vào quỳ trước mặt Linh Châu Sanh nói:
- Bích lão tiền bối đến !
Linh Châu Sanh lộ ra vẻ mừng rỡ đáp:
- Mau rước người vào !
Mai Hoa Thần Kiếm khẽ nói:
- Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt đã thề như thế mà còn mặt mũi đến đây nữa sao?
Chưa dứt lời thì vị đạo sĩ đã dẫn hai người vào. Cùng Nho thấy Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt liền “xì” một tiếng, khi thấy người thiếu niên đi sau Bích Việt, lão liền nhìn sững.
Truy Vân Thần Khất thấy mặt Bích Việt và thiếu niên mặt trắng kia liền cười ha hả nói lớn:

- Oan gia đã đến cả rồi ! Thậm chí thằng bé con cũng đến. Đêm nay chắc là náo nhiệt. Bọn Phi Long Bang đã đến quá nữa, đêm nay chắc phái Không Động phát tài to.
Dứt lời, lão quay lại nói với ba người:
- Cười người chớ tưởng hắn là trai. Chính hắn là gái giả trai tức là đồ đệ của Bạch Phát Yêu Bà. Người ta thường gọi hắn là Hồng Đường La Sát đấy !
Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt mới bước vào nhận tháy Truy Vân Thần Khất, lão thẹn đỏ mặt cúi đầu.
Thấy thế lão ăn xin la lớn:
- Ồ ! Bạn tốt ! Mi cũng đến đó sao? Chắc mi cải tên cải họ rồi chứ ?
Dứt lời, lão quay qua hỏi Linh Châu Sanh:
- Ê, mũi trâu ! Sao không giới thiệu lão phu biết gã sứt tai kia hôm nay là tên gì để lão ăn xin này buồn chết.
Dứt lời lão cười hì hì...
Bích Việt nổi giận quét đôi mắt đổ lửa qua rồi nói:
- Thằng ăn xin kia ! Hôm nay mi đến được chứ về không được đâu ! Phải lắm, trước đây ba ngày lão phu bị hại dưới tay mi, lẽ ra không đến đây nữa. Song vì chưa dứt trần duyên, tên ăn xin chưa chết thì lão phu nhắm mắt sao yên?
Dứt lời, lão trừng bốn người một cái rồi bước tới chỗ Linh Châu Sanh. Hồng Đường La Sát theo sau, khi đi ngang qua chỗ bốn người cũng quay qua ngó với mặt đầy sát cơ, nhất là khi thấy lão ăn xin lại càng nghiến răng dữ tợn.
Truy Vân Thần Khất nhìn thẳng vào mặt thiếu niên cười hả họng, khiến Hồng Đường La Sát quá tức giận, dậm chân một cái rồi bỏ đến chỗ Linh Châu Sanh.
Sau khi Bích Việt ngồi xuống bàn thì Linh Châu Sanh ra hiệu đốt bốn tiếng pháo, tức thì rượu thịt bưng lên ngay. Linh Châu Sanh đứng dậy mời mọi người ăn uống tự do.
Sau bữa tiệc linh đình, ai nấy đều không hiểu ngụ ý của Linh Châu Sanh thiết đãi để làm gì cả, nên khi ăn uống, ai nấy đều đề phòng chất độc, nhưng kết quả ăn uống no say, không có điều gì trở ngại. Do đó bốn người lại càng không hiểu mục đích của Linh Châu Sanh hơn nữa.
Rượu quá tam tuần, thoạt thấy Linh Châu Sanh đưa cốc rượu lên cao nói:
- Hôm nay mời quý vị về đây dụ đại hội, đây chính là một đại hội thứ hai từ khi bổn phái được thành lập đến nay. Trước khi vào chuyện xin mời quý vị nâng cốc trước.

Dứt lời lão nốc cạn cốc rượu rồi nói:
- Từ nay trở đi bổn phái sẽ chính thức gia nhập vào Phi Long Bang...
Nói vừa dứt lời các đạo sĩ đồng ré lên một tiếng kinh hãi. Tất cả đều trở nên náo loạn.
Linh Châu Sanh thấy vậy hét lớn:
- Im đi ! Xin mời giữ trật tự !
Tiếng ồn ào vẫn tăng thêm, vì các đệ tử của Không Động làm sao chấp nhận được lời tuyên bố đột ngột ấy?
Linh Châu Sanh lớn tiếng nói tiếp:
- Được Thái Bang chủ của Phi Long đoái tưởng cho bổn phái được gia nhập đó là điều vinh hạnh, nên bổn phái bày tiệc hôm nay để ăn mừng. Được quý vị đến tham dự, tôi rất hoan hỉ vô cùng.
Nói đây đây, lão uống thêm một ngụm rồi tiếp:
- Trong buổi lễ lớn hôm nay, đặc biệt bần đạo có mời cao nhân đến để làm chứng cho phái Không Động có sự quyết tâm như vậy. Chắc các vị không phản đối ý kiến của bần đạo chứ ?
Bỗng có tiếng vỗ tay của Truy Vân Thần Khất và lớn tiếng nói:
- Tán thành ! Tán thành ! Tôi, lão ăn xin, người thứ nhất tán thành đây. Lỗ mũi trâu có kiến thức phi phàm, lão ăn xin này xin phục sát đất, ha ha...ha... Đây chúng mình ngụm một cốc để chúc mừng đi !
Dứt lời lão "ực" một hớp rượu ra vẻ khôi hài, khiến một số người thầm tức cười.
Linh Châu Sanh trừng một cái rồi nghiến răng nói:
- Lão ăn xin kia nhiều chuyện lắm ! Đã gần tới giờ phút chầu trời mà còn đắc ý như vậy sao?
Lão lại quay qua nói với mọi người:
- Chốc nữa, mãn tiệc bổn bang sẽ lãnh giáo tuyệt nghệ của hạng người mà tực ho mình là thanh lưu đó. Trong đó tôi đặc biệt giới thiệu cho quý vị biết Truy Vân Thần Khất tức Triệu lão tiền bối vậy.
Lão ăn xin nghe nói đứng dậy chắp quyền chào đại lễ, nói:
- Hí...hí... Lão ăn xin này muốn chôn thây lâu rồi, nay được chôn ở chốn danh sơn thật là một việc vui sướng nhất đời.
Linh Châu Sanh quá bực liền trừng một cái rồi không thèm đếm xỉa tới lão nữa chỉ quay qua nói với mọi người thôi:
- Đêm nay, bổn phái tiếp được tinh cho biết có một vị bổn phái tiền bối sư thúc sẽ hiện hình ngay đêm nay để cản trở việc gia nhập Phi Long Bang của bần đạo. Bần đạo quyết định sẽ dùng tánh mạng của toàn cao thủ trong bổn phái để đối phó đến cùng.
Lão vừa nói đến đó, cả trận bỗng nhốn nháo lên, tiếng ồn ào còn hỗn loạn hơn lúc nãy. Bước có một đạo sĩ trẻ tuổi đứng lên cao giọng

phản đối:
- Kính thưa Chưởng môn tổ ! Lâu nay phái Không Động lừng danh trên giang hồ, nay gia nhập vào Phi Long Bang là một việc đáng buồn. Đêm nay Chưởng môn đã có hành động thế này tức là phản lại bổn phái thật là hổ thẹn với lệnh tổ sư giã. Đệ tử quyết không vì cá nhân mà làm nhục đại phái Không Động. Mong Chưởng môn nghĩ kỹ và quyết định lại.
Ngừng lại một lát, đạo sĩ nói tiếp:
- Đệ tử biết làm như vậy sẽ bị trách mắng nên quyết tâm chịu chết, chớ không chịu sống mà đắc tội với bổn phái.
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ gật đầu thầm khen cho sự trung nghĩa của đạo sĩ trẻ tuổi.
Lão vừa quay đầu lại thấy đạo sĩ trẻ tuổi kia đưa kiếm lên tự sát.
Một bóng đen vụt qua tức thì Cùng Nho đã giật cây kiếm dài của hắn và vả nhẹ một bạt tai nói:
- Hèn nhát ! Tuổi còn trẻ mà lại vô dụng thế ư? Việc gì trái ý là phải phấn đấu đến cùng chứ ?
Dứt lời, Cùng Nho xách đạo sĩ nhảy lại bàn ngồi nói nhỏ:
- Nếu có việc gì xảy ra ta chịu bảo đảm cho, chết như vậy oan ức lắm.
Thiếu niên còn đang vùng vẫy, thì Cùng Nho nổi giận điểm huyệt mê của hắn và nói:
- Đồ vô dụng ! Nếu biết sớm như vậy thì ta không cứu mi nữa.
Những sự việc đó xảy ra nhanh như chớp. Linh Châu Sanh tức giận tóc râu đều dựng ngược hét lớn:
- Đây là việc riêng của phái Không Động chúng ta, sao họ Vạn lại can thiệp ? Hãy trả hắn lại đây cho ta, nếu không, đêm nay cả bốn người sẽ bị vùi xương chốn này.
Dứt lời lão kêu lớn:
- Đệ tử đâu ! Mau bắt bốn người lại cho ta !
Tức thì mười mấy vị đạo nhân bay nhanh ra bao vây chặt cứng, trên tay họ đều cầm kiếm dài sáng loé.
Truy Vân Thần Khất ngước mặt lên trời cười ha hả không thèm ngó ai cả.
Chỉ trong nháy mắt, bàn ghết đều dọn hết cả, nơi đây trở thành một bãi chiến trường rộng rãi. Linh Châu Sanh điều khiển vâay chặt bốn người.
Tình thế lúc bấy giờ trở nên khẩn trương, trong trận yên lặng vô cùng. Bỗng nghe một tiếng rống dài từ trong rừng phát ra như hổ

gầm, chấn động cả màng tai mấy vị cao nhân tại trận. Ai nấy đều ngoảnh lại.

Hồi 43
Chỉnh Lý Môn Phái

Tiếng hú phát ra chưa được bao lâu thì Xích Diện Quỷ Điền Tam Á phát hiện được một bóng người từ trong rừng vụt ra nhanh như điện chớp.
Lão vội hét to:
- Hãy tạm dừng đã ! Đêm nay có cao thủ đến rồi.
Lời nói chưa dứt thì bóng người đã đáp tới trước mặt.
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ "á" lên một tiếng. Truy Vân Thần Khất, Lục Ngọc Hoa và Mai Hoa Thần Kiếm cũng sững sờ hình như họ không còn tin tưởng vào mắt họ nữa.
Lục Ngọc Hoa reo lên:
- Hùng đệ !
Phải ! Bóng trắng vừa mới đến chính là Lý Thanh Hùng. Sự xuất hiện bất ngờ này đã làm cho mọi người không sao tưởng tượng nổi.
Lục Ngọc Hoa phóng mình tới chụp lấy chàng. Tình cảnh này nếu Lý Thanh Hùng chỉ là một cái bóng ma đi nữa cung không làm cho nàng sợ hãi, huống hồ Lý Thanh Hùng trước mặt nàng chỉ là một gã thư sinh bằng xương bằng thịt.
Lý Thanh Hùng đưa mắt nhìn Lục Ngọc Hoa và nội bọn, như muốn nói gì, nhưng lại thôi, vì trước mặt chàng lúc này đang có địch quân, chàng không thố lộ tâm tình được.
Chỉ thấy chàng đưa tay đặt lên vai Lục Ngọc Hoa, lắc mấy cái như trìu mến, yêu đương.
Xích Diện Quỷ đứng nhìn sững sờ, toàn thân rung động, vì lão đã từng biết qua Tuyệt Kỹ Thư Sinh là một cao thủ khét tiếng trong giang hồ.
Qua một lúc, Lý Thanh Hùng im lìm buông Lục Ngọc Hoa ra, rồi bước đến đứng về phía Cùng Nho Vạn Niệm Tổ.
Bây giờ các đệ tử của phái Không Động đang vây bốn phía đều lùi lại mấy bước.
Phong độ siêu phàm của Lý Thanh Hùng đã gieo vào óc đối phương một cái gì rờn rợn.

Tuy chàng không nói, nhưng đôi mắt sáng quắc của chàng quét qua một loạt đã làm cho mọi người hiểu rõ ý chàng muốn là phải nhường đường.
Chàng từ từ từng bước một, bước vào giữa vòng người, nhìn Linh Châu Sanh hỏi:
- Ngươi là Chưởng môn nhân ?
Linh Châu Sanh bị hai luồng nhãn quang của Lý Thanh Hùng quét qua dadw thất kinh nên đáp vội:
- Đúng là bần đạo ! Còn ngươi có phải là Tuyệt Kỹ Thư Sinh chăng ?
Lý Thanh Hùng gật đầu:
- Tuyệt Kỹ Thư Sinh chính là tại hạ.
Dứt lời Lý Thanh Hùng lại quay sang nói với Khuyết Nhĩ Ma và Xích Diện Quỷ:
- Hôm nay hai người đến số rồi !
Xích Diện Quỷ trợn tròn đôi mắt:
- Tới số ?
- Phải !
- Hừ ! Tuyệt Kỹ Thư Sinh, mày là thằng bé chưa sạch máu đầu dám pháp lối. Mày biết đây là nơi nào chăng ? Đừng quen tánh nghênh ngang như vậy.
Lý Thanh Hùng không đáp, chỉ cười ha hả rồi quay sang nói với Linh Châu Sanh:
- Ngươi làm Chưởng môn của một phái mà lại bất tài, thiếu đức, việc đó còn có thể dung thứ được. Nhưng tội đem cả phái Không Động cúi đầu làm nô lệ cho Phi Long Bang, tội ấy không thể dung tha. Lý Thanh Hùng này không quen nhìn những kẻ đốn mạt như vậy.
Câu nói của Lý Thanh Hùng làm cho mọi người sững sốt.
Tại sao Lý Thanh Hùng lại biết được chuyện Linh Châu Sanh vừa đem phái Không Động đầu phục vào Phi Long Bang?
Linh Châu Sanh mặt giận hầm hầm nhưng chưa dám động thủ, vì lão đoán biết thế nào trong đêm nay tất có nhiều cao thủ Phi Long Bang đến giúp, chừng đó sẽ hợp sức trừ Lý Thanh Hùng thì chắc chắn hơn. Vả lại, lão cũng còn có một số đệ tử trung thành, dầu Lý Thanh Hùng cố tình gây hấn cũng không thể làm gì được lão.
Nghĩ như thế, Linh Châu Sanh cười nhạt mấy tiếng rồi nói:
- Tuyệt Kỹ Thư Sinh ! Ta tưởng ngươi không đủ bản lãnh để thốt ra những câu nói lớn lối ấy đâu.
Lý Thanh Hùng vẻ mặt bình thản, quay qua nói với bọn bộ hạ đệ tử của phái Không Động:
- Qúy phái đã được lập ra đã hơn mấy trăm năm rồi ! Trong thời gian

đó mấy vị lão tiền bối của quý phái đã đem cả tâm huyết làm cho uy danh của quý phái lừng lẫy giang hồ, trong võ lâm ai ai cũng đều kính phục. Thế mà không ngờ ngày nay, Linh Châu Sanh lại liên kết với bọn cướp, cúi mình tuân theo mệnh lệnh của Phi Long Bang, điếm nhục cho quý phái, thật là một bất hạnh.
Ngừng một lúc, Lý Thanh Hùng lại nói tiếp:
- Sự tàn phế của Ngũ Châu Sanh đã cứng tỏ tội ác tày trời của hắn rồi ! chỉ vì mưu lợi riêng cho mình mà hắn nỡ tàn sát đồng môn thủ túc thì đâu phải là hành động của Chưởng môn nhân. Nếu quý vị còn kính mến cái danh vọng của phái Không Động trước kia còn chờ gì mà không bắt đứa phản bội ấy đem xử tội?
Vừa nói, Lý Thanh Hùng vừa chỉ tay vào mặt Linh Châu Sanh. Giọng nói của chàng tuy không lớn lắm, nhưng ai nấy đều nghe rõ cả.
Linh Châu Sanh thẹn đỏ mặt, nghẹn ngào không nói ra lời. Nhất là việc Ngũ Châu Sanh, sư đệ của lão, bị lão chặt cụt tay chân, đem nhốt vào hang đá, việc này grong giang hồ chưa ai biết, nay bị Lý Thanh Hùng vạch trần ra, thật là chuyện nhục nhã không còn gì hơn.
Qua một lúc nín thinh vì tức giận, Linh Châu Sanh bỗng gầm lên một tiếng, chỉ vào mặt Lý Thanh Hùng nói:
- Lý tiểu tử, việc của Không Động can hệ gì đến ngươi mà ngươi xen vào? Ngươi đã cả gan như thế thì đêm nay ngươi phải chết ở đây rồi.
Nói đến đây, Linh Châu Sanh lại liếc nhìn Khuyết Nhĩ Ma Bích Việt, xem ông này có hành động gì không.
Lý Thanh Hùng không cần để ý đến cử chỉ cầu cứu của đối phương, chàng ngang nhiên tuyên bố:
- Ngân Câu Thất Thức do một kỳ nhân tiền bối dị lư. Báu vật này đã về tay Mai Hoa Thần Kiếm. Nếu Mai Hoa Thần Kiếm không sai đồ đệ đến Thiếu Lâm mượn Quan Âm Ngọc Long Châu thì làm sao các ngươi đoạt được. Vật quý lẽ ra phải về tay kẻ có đức, Linh Châu Sanh bất tài đọc ác, không có quyền giữ vật đó.
Linh Châu Sanh trợn mắt hỏi:
- Thế thì mục đích của ngươi đến đây là tranh đoạt bảo vật ?
- Hì hì... ! Ta có hai mục đích ! Thứ nhất là đòi lại bảo vật cho Vương lão ca ta. Thứ nhì là giúp môn đồ phái Không Động diệt trừ tên Chưởng môn phản bội.
Khuyết Nhĩ Ma nghe đến đây không còn chịu nổi nữa, cất tiếng cười hô hố, xen vào:
- Tuyệt Kỹ Thư Sinh ! Nếu ngươi đã có dụng ý như thế thì hãy mau nạp mạng đây.

Lão phu đã có mặt nơi đây không thể để cho ngươi thao túng.
Lý Thanh Hùng đôi mắt nẩy lửa, nhìn chòng chọc vào Khuyết Nhĩ Ma, nói:
- Phái Không Động đến giờ phút này chưa chính thức làm tôi mọi cho Phi Long Bang. Ta tưởng các ngươi đừng xen vào việc này là hơn, bằng trái lại buộc lòng ta phải phạm sát giới.
Đôi mắt Lý Thanh Hùng sáng quắc khiến mọi người trong trận ai nấy đều ngạc nhiên.
Luồng tinh quang ấy chứng tỏ Lý Thanh Hùng có đầy công lực, không phải là kẻ bị thương như trước đây mọi người đã thấy.
Khuyết Nhĩ Ma tuy trong lòng có phần nào sợ hãi, nhưng lại không thể chịu nổi cử chỉ làm phách của Lý Thanh Hùng, nên bước tới một bước, nói:
- Thằng nhỏ ! Hôm nay lão phu quyết đảm đương việc này. Ngươi dám làm gì được lão phu?
Chưa dứt lời, Khuyết Nhĩ Ma đã tung song chưởng lên, tống mạnh vào ngực Lý Thanh Hùng.
Vì trong lúc đang tức giận nên Khuyết Nhĩ Ma dùng đến tám phần công lực, tiếng chưởng phong xé gió vun vút, trùm đến lty như một lượn sóng lớn.
Lý Thanh Hùng vẫn đứng yên, trố mắt nhìn Khuyết Nhĩ Ma như lạ lùng trước chưởng lực của đối phương vậy.
Nhưng khi luồng chưởng ào ào đến bên mình, Lý Thanh Hùng chỉ cần lắc mình một cái, một bóng trắng lướt đi, và chàng đã tránh khỏi luồng chưởng nguy hiểm của Khuyết Nhĩ Ma rồi.
Khuyết Nhĩ Ma đánh hụt một chiêu, vội xoay mình phát ra một chiêu khác.
Lần này nghe Lý Thanh Hùng hét lên:
- A ! Ngươi cố tìm cái chết !
Tiếng hét như sấm khiến Khuyết Nhĩ Ma mất cả tinh thần không còn chút sức mạnh nào để phát chưởng nữa.
Lý Thanh Hùng cười hì hì nói:
- Lão già họ Bích, trước kia vì ngươi làm nhiều điều ác nên sư phụ ta đã một lần xẻo tai ngươi để làm cảnh cáo. Thế mà ngươi vẫn không tỉnh ngộ, càng làm nhiều việc ác hơn nữa. Chẳng lẽ ngươi định cái tai còn lại sao?
Câu nói ấy làm cho mặt mày Khuyết Nhĩ Ma càng hung tợn. Đôi mắt lão đỏ ngầu, hàm răng nghiến ken két.
Cử chỉ ấy Lý Thanh Hùng đã đoán được. Chính là Khuyết Nhĩ Ma đang muốn vận dụng Âm Phong Thấu Cốt Chưởng để quyết một trận

sống chết với chàng.
Chàng cười dài, nói:
- Lão già họ Bích ! Ngươi định dùng Ma Công để hại người phải không? Hì hì... ! Thứ công lực ấy đối với ta chẳng ăn thua gì đâu, ngươi hãy bỏ cái ác ấy, nếu không thì hối hận không kịp.
Khuyết Nhĩ Ma không đáp, chỉ đứng đờ ra như một pho tượng đồng, toàn thân kêu lên răng rắc.
Mọi người xung quanh đều thất kinh, lui ra xa mấy trượng.
Vì ai đã thanh danh giang hồ đều biết Khuyết Nhĩ Ma có môn võ công Âm Phong Thấu Cốt Chưởng là môn võ công lợi hại vô cùng. Trong lúc lão giao đấu, kình lục phát ra rất xa, kẻ nào đứng gần đều chịu gánh lấy nguy hiểm của tầm chưởng lực đó.
Trong trận đấu chỉ còn có hai người, đối diện nhau cách xa không quá bảy bước.
Đây là một trận quyết tử ! Nét mặt của hai đấu thủ đượm vẻ sát khí, khiến cho mọi người đứng xung quanh đều rởn óc.
Khuyết Nhĩ Ma thấy mọi người vì sợ chưởng lực của lão mà phải tránh xa, lão đắc ý cười thầm quét mắt nhìn Lý Thanh Hùng, nói:
- Hì hì...! Hôm nay ta với ngươi một còn một mất.
Lý Thanh Hùng bình tĩnh đáp:
- Thành danh trên võ lâm một công phu không dễ. Ta mông ngươi tự giác mà lui về ẩn cư để hưởng cuộc sống an nhàn của tuổi già.
Khuyết Nhĩ Ma xoe tròn đôi mắt:
- Thằng oắt con ! Mày ít tự phụ một chútt ! Ngày xưa, sư phụ ngươi xẻo tai ta, thù ấy chưa báo, nay ta gặp ngươi là kẻ truyền nhân của Không Không Tồ, lẽ nào ta lại bỏ qua được.
Lý Thanh Hùng cười gằn:
- Bọn làm ác không thể sống.
- Hừ ! Mày sẽ coi thử ai sóng sai chết đây.
- Được ! Xin cứ ra tay.
Khuyết Nhĩ Ma bước tới ba bước, nói:
- Tuyệt Kỹ Thư Sinh ! Chúng ta cỉ cần trao đổi ba chiêu để phân thắng phụ được chăng ?
Lý Thanh Hùng ngạo nghễ đáp lại:
- Không cần phí thì giờ vô ích, một chưởng đủ rồi !
- Rất tốt ! Rất tốt ! Tiểu tử, ngươi không hối hận đấy chứ ?
Lý Thanh Hùng cười hà hà:
- Hối hận ! Hà hà ! Sẽ có một lão già hối hận vì đã uổng công mấy mươi năm luyện tập, thành danh trên giang hồ bị bỏ thây.
Vừa dứt, Lý Thanh Hùng vừa tập trung nội lực vào Đan Điền.

Khuyết Nhĩ Ma cũng không chậm trễ, vận đủ mười hai thành lực, định dùng Âm Phong Thấu Cốt Chưởng giết Lý Thanh Hùng ngay ở chưởng đầu.
Lý Thanh Hùng vẫn đứng yên chưa xuất thủ.
Khuyết Nhĩ Ma lắc nhẹ đôi vai, hai tay cung lên tức thì hai luồng gió mạnh tạt vào vun vút, đánh thốc đến Lý Thanh Hùng.
Đây là chưởng độc đáo nhất của Khuyết Nhĩ Ma suốt đời luyện tập, và ông ta đã vận dụng hết sức bình sinh.
Lý Thanh Hùng thấy luồng kình phong ấy biết không phải tầm thường.
Chàng đã vận sẵn mười phần thành lực Tiên Thiên Vô Cực Lôi Điện, rồi đôi tay chàng vừa phất ra thì bỗng "bùng" một tiếng như núi lở đất nghiêng.
Hai luồng sức mạnh chạm nhau làm cho đất bụi tung bay mờ mịt không còn trông thấy hai đối thủ trong trận nữa.
Lý Thanh Hùng bị chấn động, lùi lại đàng sau ba bước, nhưng vẫn giữ được thăng bằng.
Còn Khuyết Nhĩ Ma thì không ai còn trông thấy ông ta đâu nữa.
Giữa vùng cát bụi mịt mờ, ai cũng tưởng ông ta đã bỏ chạy mất rồi.
Bỗng Cùng Nho Vạn Niệm Tổ "á" lên một tiếng, nói lớn:
- A Di Đà Phật ! Tội nghiệp quá, tội nghiệp quá !
Mọi người đứng xung quanh không hiểu gì cả, ngơi ngác nhìn bốn phía, bỗng rút lên một tiếng thất thanh.
Thì ra, thân xác của Khuyết Nhĩ Ma lúc ấy như một đống thịt nát dán vào một gốc cây cách xa hơn năm trượng.
Quần áo và xương thịt nát nghiến trộn lẫn vào nhau, không còn có thể nhìn ra lão già sức tai ấy được nữa.
Một đời tung hoành ngang dọc, Khuyết Nhĩ Ma đã bỏ mạng trước thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi, thật là một chuyện lạ đời.
Không ai có thể tin được võ công của Lý Thanh Hùng lại ghê gớm đến thế.
Linh Châu Sanh buồn bã, ra lệnh cho bọn bộ hạ thu góp xương thịt của Khuyết Nhĩ Ma lại để chờ an táng.
Công lực của Khuyết Nhĩ Ma đã làm cho Linh Châu Sanh kính phục không ít. Linh Châu Sanh tinh cậy Khuyết Nhĩ Ma có thể che chở cho ông, giờ đây Khuyết Nhĩ Ma đã chết, ông ta còn biết nhờ cậy vào ai nữa.
Mặc dầu, trước mặt Linh Châu Sanh còn có Xích Diện Nhân. Song Xích Diện Nhân cũng khó mà bảo tồn được sanh mạng, thì nói làm gì đến việc bảo vệ kẻ khác.

Giữa lúc đó, Lý Thanh Hùng hướng vào đám quần hùng, chắp tay ôn tồn nói:
- Cái chết của lão ma Bích Việt là do ông ta tạo nên. Tuy nhiên, tại hạ cũng đã ra tay quá ác, điều đó thật không tốt.
Dứt lời, Lý Thanh Hùng lại nhìn Linh Châu Sanh nói tiếp:
- Lúc nãy tại hạ đã nói rõ hai mục đích. Thứ nhất là thanh trừ môn hộ của phái Không Động. Thứ hai là đem báu vật trao lại cho người hiền lương. Hai việc đó Ling trưởng bối đã nghe rõ rồi chứ ?
Câu nói rất khiêm nhường, nhưng lại đầy cương quyết, làm cho bọn đệ tử của Không Động nhốn nháo lên.
Không Động Tứ Tử bước ra chỉ vào mặt Lý Thanh Hùng nói:
- Thanh lý môn hộ là việc riêng của bổn phái. Ngươi lấy tư cách gì mà xen vào? Dầu cho võ công ngươi có cao diệu đến đâu mà làm một việc vô nghĩa lý như vậy thì toàn phái Không Động chúng ta quyết liều chết để chống lại.
Người vừa nói đó chính là Thuần Ngộ Tử, một trong Không Động Tứ Tử.
Lý Thanh Hùng quắc mắt nhìn Thuần Ngộ Tử, cười hì hì:
- Nhưng ta làm việc này với một tư cách đặc biệt !
- Đặc biệt ? Hừ ! Ngươi lấy tư cách gì ?
Lý Thanh Hùng dõng dạc nói:
- Nếu ta có châu bài của quý phái ủy thác thì có đủ tư cách làm việc nghĩa này chăng ?
Không Động Tứ Tử trố mắt nhìn Lý Thanh Hùng như nghi ngờ.
Lý Thanh Hùng thò vào túi móc ra một vật đưa lên và nói:
- Vật này có đủ để cho các ngươi tin rồi chứ ?
Môn hạ Không Động liếc thấy châu bài của Sư Tổ liền “á” lên một tiếng, rồi xôn xao quỳ xuống. Trước tiên là Không Động Tứ Tử, rồi đến các môn hạ đệ nhị và đệ tam đại của môn phái.
Duy có Linh Châu Sanh vẫn đứng yên không chịu quỳ.
Lý Thanh Hùng lạnh lùng chỉ vào mặt Linh Châu Sanh, nói:
- Chưởng môn nhân đã quyết tâm phản bội đến cùng. Thế thì từ nay trở đi phái Không Động sẽ không còn ngươi nữa. Bây giờ ngươi hãy trao Ngân Câu và Quan Âm Ngọc Long Châu cho ta rồi cùng bọn ác đồ Phi Long Bang ra khỏi nơi đây lập tức. Sẽ có một ngày ngươi biết tay ta. Vấn đề này chẳng qua chỉ là thời gian mà thôi.
Linh Châu Sanh nghe nói, ngửa mặt cười lớn nói:
- Tuyệt Kỹ Thư Sinh ! Ngươi đã lầm to rồi ! Với miếng châu bài ấy mà ngươi đem ra định đoạt lấy vận mạng của bổn phái thì thật không có gì vô lý hơn.

Chưa dứt lời, Linh Châu Sanh đã phóng mình đến trước mặt Lý Thanh Hùng như một con chó điên.
Thật ra, Linh Châu Sanh lúc này đầu óc đã tán loạn, còn nghĩ gì đến nguy hiểm nữa.
Lý Thanh Hùng mặt đầy sát khí, đôi mắt sáng rực, tung đơn chưởng lên.
Bỗng một tiếng la chát chúa:
- Hùng nhi ! Hãy khoan giết hắn đã.
Tiếp theo câu nói đó, một bóng người lướt tới.
Lý Thanh Hùng thất kinh, xoay mình lại thì thấy đó là Cùng Nho Vạn Niệm Tổ. Chàng vội thu chưởng lực về, nhưng sức ép của chưởng phong quá mạnh đã đẩy lùi Vạn Niệm Tổ ra xa mấy bước.
Chàng nhìn Cùng Nho Vạn Niệm Tổ hỏi:
- Lão tiền bối có gì chỉ dạy.
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ nói:
- Thằng phản bội này đáng chết, nhưng nếu Hùng điệt giết nó trong lúc nó chưa giao trả hai báu vật thì thất sách rồi.
Lý Thanh Hùng thấy lời nói của Vạn Niệm Tổ có lý, liền gật đầu đáp:
- Đa tạ lão tiền bối đã để tâm nhắc nhở.
Rồi chàng quay qua nói với Linh Châu Sanh:
- Hãy mau đưa hai báu vật đây ! Không phải ta tham hai vật ấy, nhưng quyết không để lọt vào tay bọn ác đức. Còn chức Chưởng môn nhân phái Không Động thì sẽ do Ngô Châu Sanh, vị đạo trưởng tàn tật ấy đảm nhiệm. Đó là lệnh của Tăng Thiện Sư Tổ của các ngươi.
Bọn môn hạ của phải Không Động mặt mày kinh dị, nhìn chăm chăm vào Lý Thanh Hùng. Không Động Tứ Tử vùng đứng dậy hỏi:
- Tăng Thiện Sư Tổ của chúng tôi đã chết lâu rồi, sao lại có lệnh cho ngươi ?
Lý Thanh Hùng nói:
- Ai nói vị đó đã tạ thế ? Trước đây ba ngày, ta được vị ấy cứu mạng và chữa thương. Sau đó còn nhờ ta đi chỉnh lý phái Không Động nữa. Miếng châu bài này không đủ chứng minh cho các ngươi tin lời ta sao?
Thuần Ngộ Tử nói:
- Không sai ! Đó chính là Chưởng Ấn Lệnh Bài của bổn phái, truyền từ mấy đời.
Nhưng Tăng Thiện Sư Tổ đã tạ thế, trong giang hồ đều công nhận và có kẻ thấy tận mắt cái chết này. Có lý nào người chết sống lại được ?

Lý Thanh Hùng lắc đầu nói:
- Việc đó ta không biết, chỉ biết hiện giờ vị Tăng Thiện Sư Tổ còn sống, và lúc nào Ngũ Châu Sanh lên nối chức Chưởng môn thì Tăng Thiện Sư Tổ sẽ xuất hiện, và sẽ giải thích cái bí hiểm ấy với các ngươi.
Chàng lại quay qua nói với Linh Châu Sanh:
- Hôm nay ta vì lời hứa với Tăng Thiện trưởng lão mà không biết ngươi, hẳn ngươi cũng biết đó là một ân huệ của Tăng Thiện Sư Tổ chứ ?
Linh Châu Sanh lúc này lòng đã sợ hãi. Nếu lúc nãy không có Cùng Nho Vạn Niệm Tổ vào can thì có lẽ lão ta đã bỏ xác dưới chưởng lực của Lý Thanh Hùng rồi.
Đấu trường im lặng ! Một sự yên lặng nặng nề.
Xích Diện Quỷ trông thấy cái chết của Khuyết Nhĩ Ma đã kinh hoàng, đôi mắt láo liên nhìn mọi người như muốn thừa cơ hội trốn đi.
Nhưng Truy Vân Thần Khất trông thấy, và nhớ lại cái hận cũ, nhích mình đến bên Xích Diện Quỷ khều vai nói:
- Này lão Quỷ mặt đỏ ! Ngươi định rút lui sao? Đâu được, lát nữa lão ăn xin còn lãnh giáo ngươi vài chiêu để thanh toán nợ nần mà.
Mặt Xích Diện Quỷ đã đỏ lại còn đỏ thêm. Một luồng sát khí thoáng qua đôi mắt, lão cất giọng rùng rợn nói:
- Vậy tốt lắm ! Lão phu đang buồn, muốn tìm một đối thủ để giỡ một chập cho vui.
Nếu ngươi không nói ra ta đã quyên mất sự có mặt của ngươi ở đây hôm nay.
Lý Thanh Hùng quay qua nói với Truy Vân Thần Khất:
- Lão ca ! Việc của hai người xin chờ một lát nữa. Giờ đây tiểu đệ xin phép làm xong việc này đã.
Chàng lại nhìn vào khuôn mặt đỏ loét của Xích Diện Quỷ nói:
- Lão già mặt đỏ ! Chắc ngươi chưa quên cái hận ở Sử Thôn chứ ? Hôm nay ta không trách vấn ngươi, nhưng tốt nhất ngươi cũng chớ dại khờ mà xen vào câu chuyện của ta đang làm.
Xích Diện Quỷ hậm hực lùi lại một bước, nói:
- Tuyệt Kỹ Thư Sinh ! Có một ngày ta chém ngươi ra trăm mãnh.
Lý Thanh Hùng cười hì hì:
- Ta chờ cái ngày ấy !
Linh Châu Sanh nghĩ thầm:
“Dầu sao ta cũng thoát đi là hơn ! Việc ân oán rồi sẽ tính sau.” Lão lắc mình một cái cả người bay bổng về phía thính điện.
Bỗng nghe Lý Thanh Hùng cười dài một tiếng, tức thì một bóng trắng

bay vút lên không như một vệt khói, sa xuống chận ngay trước mặt Linh Châu Sanh.
Chưa dứt tiếng cười dài mà Lý Thanh Hùng đã đón bắt một người đứng cách xa chàng hai mươi trượng thì thuật khinh công của chàng chẳng ai hiểu đến bực nào nữa.
Thân pháp này chưa ai từng thấy trong võ lâm.
Truy Vân Thần Khất nhìn Cùng Nho Vạn Niệm Tổ lắc đầu nói:
- Cùng Nho lão huynh ! Chúng mình so với thằng thiếu niên đó thật xa cách một trời một vực ! Cho hay nước trường giang lúc nào cũng chảy xuống, và hậu bối sẽ là một nguồn tài năng bất tận.
Lý Thanh Hùng vừa chộp lấy Linh Châu Sanh, bỗng từ trên trời phát ra một tiếng rú dài. Tiếng rú tuy nhỏ nhưng lánh lót.
Lý Thanh Hùng cũn grú lại một tiếng để đáp lời, rồi quay qua nói với các môn hạ phái Không Động:
- Vị Tăng Thiện trưởng lão đã đến đó.
Tiếp theo trên nóc thính điện một bóng đen rơi xuống.
Bóng đen ấy đáp trên mái ngói mà không rơi xuống đất.
Mọi người ngẩng mặt lên nhìn thì thấy một lão già râu mọc chấm rún, mình mặc quần áo vải thô, tay cầm một cái gói. Lão già cất giọng nói xuống:
- Việc lớn nhỏ ở đây đều do Lý tiểu hiệp thay mặt lão phu mà quyết định. Bảo vật Ngân Câu Khách đã ở trong tay lão, lão sẽ trao lại cho người có duyên. Còn Quan Âm Ngọc Long Châu nhờ Lý tiểu hiệp trao lại cho Vương Diên Huyền, để trả về phái Thiếu Lâm. Linh Châu Sanh là đứa phản đồ, tội chết đã đáng, hãy giao lại cho lão phu.
Nói đến đây, tay lão già cử động, một luồng sáng bắn tạt về phía Mai Hoa Thần Kiếm.
Mai Hoa Thần Kiếm đưa tay đón lấy, thì đó chính là Quan Âm Ngọc Long Châu, báu vật của phái Thiếu Lâm.
Ông lão lại cất giọng nói tiếp:
- Lý tiểu hiệp hãy trao Linh Châu Sanh cho ta.
Tất cả môn hạ phái Không Động đều ngơ ngác, không hiểu vì sao vị tổ sư thúc của họ đã chết đi mà còn sống lại được.
Thuần Ngộ Tử chấp tay hướng về phía mái ngói nói:
- Đệ tử kính cầu sư thúc tổ cho gặp tôn nghiêm.
Lão già lại cười ha hả nói:
- Lão phu là người sơn dã, đâu xứng là một vị sư thúc tổ, Không Động và ta vốn vô duyên, không cần gặp gỡ.
Dứt lời, lão lại hối thúc Lý Thanh Hùng xách Linh Châu Sanh đem lên.

Thuần Ngộ Tử nói:
- Kính sư thúc tổ ! Hiện giờ phái Không Động đang gặp biến, sư thúc tổ nỡ nào bỏ đi, xin dạy cách xử trị.
Lão già nghe nói cất giọng buồn buồn:
- Đã mấy mươi năm lão phu không để ý đến phái Không Động, đêm nay có lẽ lão phải hủy diệt lời thề đó rồi.
Dứt lời, bóng lão già từ trên mái ngói phóng xuống như một vệt khói.
Mọi người nín thở chiêm ngưỡng tài khinh công tuyệt đỉnh đó.
Thuần Ngộ Tử vừa thấy mặt lão già đã quỳ mọp xuống nói:
- Sư thúc tổ...
Bấy giờ các môn hạ Không Động phái đều một loạt quỳ xuống, không ai dám nhìn mặt lão già.
Lão già bước đến bên Lý Thanh Hùng xách bổng Linh Châu Sanh lên, kẹp vào nách và nói:
- Lão phu đi thôi ! Việc nội bộ các ngươi lo lấy.
Lão hú dài một tiếng, bóng lão đã bay bút lên đỉnh thính đường rồi mất hẳn.
Sở dĩ Tăng Thiện trưởng lão có hành động như vậy là do lão đã có một điều khổ hận đối với lương tâm, mà sau này chúng ta sẽ thấy.
Lý Thanh Hùng nói với Không Động Tứ Tử:
- Lệnh sư thúc Ngũ Châu Sanh hiện giờ còn đang bị nhốt trong tù, ta mong các ngươi từ nay trở đi hãy nổ lực khôi phục lại thanh danh của môn phái. Trong thời gian Ngũ Châu Sanh còn trị thương, chưa nhận được chức Chưởng môn thì Thuần Ngộ Tử thay quyền lấy, lo việc chỉnh đốn.
Thuần Ngộ Tử vội đứng lên nói với các môn hạ:
- Giờ đây không còn việc gì liên hệ với chúng ta nữa, quý vị trong phái Không Động nên trở về chức vị cũ để lo nhiệm vụ.
Dứt lời, Thuần Ngộ Tử lại hướng về Xích Diện Quỷ nói:
- Xin phiền tiền bối nói lại với Bang chủ bang Phi Long rằng chúng tôi không thể phục tùng theo mệnh lệnh của Phi Long Bang được.
Xích Diện Quỷ thấy tình hình biến đổi trước mắt quá nghiêm trọng, không còn biết nói sao nữa, cứ đứng trơ ra nhìn.
Sa Mạc Phi Hồng thấy thế nói với Xích Diện Quỷ:
- Tiểu tử họ Lý này lúc ở Quần Anh Lầu chỉ là một đứa bé bất tài vô dụng, có lẽ hôm nay hắn cậy vào cái aoi lực của lão già kia mà tác quái chăng ?
Lý Thanh Hùng nghe được câu nói ấy, đôi mắt nẩy lửa nhìn Sa Mạc Phi Hồng nói:
- Đúng rồi ! Ta cậy vào uy thé của Tăng Thiện trưởng lão, nhưng nếu

ngươi không phục thì cứ lại đây, ta sẽ cho ngươi một bài học.
Sa Mạc Phi Hồng lòng nóng như lửa đốt, không còn nhịn nổi, hét lên một tiếng:
- Thằng nhỏ ! Ngươi dám khinh thường đến thế sao?
Lời nói chưa dứt, lão đã bửa song chưởng đánh thẳng vào đầu Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng không né tránh, ưỡn ngực ra, vận công lực ra đỡ.
Song chưởng của Sa Mạc Phi Hồng vừa đánh trúng ngực Lý Thanh Hùng, thì lạ lùng làm sao, đôi chưởng của Sa Mạc Phi Hồng dính cứng trên ngực chàng, mà chàng vẫn không nhúc nhích, hoặc thốt ra một tiếng rên rĩ gì cả. Trong lúc đó thì Sa Mạc Phi Hồng toàn thân mồ hôi toát ra như tắm.
Mọi người đứng xung quanh đều ngạc nhiên, miệng há hốc mắt trợn ngược nhìn vào bộ tịch hi hữu ấy.
Qua một lúc, Sa Mạc Phi Hồng mặt tái lét, hơi thở hổn hển. Lý Thanh Hùng mới thở hắt ra một hơi, nội lực đánh tống ra làm cho Sa Mạc Phi Hồng văng ra ba trượng, liểng xiểng ngồi xuống đất như một con mèo ướt, trông thảm não làm sao.
Mọi người chung quanh cười ngất.
Sa Mạc Phi Hồng biết công lực của lão còn thua Lý Thanh Hùng rất xa, nhưng không vì thế mà không tức giận. Lão vừa thở hổn hển, vừa trợn đôi mắt trắng xóa nhìn Lý Thanh Hùng nói:
- Nhớ lấy ! Cái ngày hôm nay không bao giờ quên, ngươi sẽ là một tử thù của đời ta.
Dứt lời, đôi chân xiêu vẹo, lão đứng dậy quay mình bỏ đi.
Lão không trở về Quần Anh Lầu, cũng không trở về Phi Long Bang, lão đi về một hướng vô định, và từ đấy trên giang hồ vắng bóng lão một thời gian.
Bây giờ, nơi đây chỉ còn lại Không Động Tứ Tử, Xích Diện Quỷ, Độc Ngô Tùng Thâm Cảnh Hùng, Hồng Đường chủ La Sát, Lý Thanh Hùng, Cùng Nho Vạn Niệm Tổ, Truy Vân Thần Khất, Mai Hoa Thần Kiếm, Nguyệt Lý Hằng Nga và một để tử của phái Không Động bị điểm huyệt nằm dưới đất.
Truy Vân Thần Khất thấy việc của Lý Thanh Hùng đã xong, giờ đây là cơ hội ông ta có thể ăn thua với Xích Diện Quỷ nên bước vào giữa trận nói:
- Hùng đệ ! Việc ngươi đã xong, cũng nên nghĩ mệt, cho lão ăn xin này xuất trận múa máy một vài chiêu cho giản gân cốt.
Lý Thanh Hùng gật đầu, bước ra ngoài cùng Nguyệt Lý Hằng Nga tâm tình, để mặc cho Truy Vân Thần Khất làm gì thì làm.

Truy Vân Thần Khất vừa đến giữa trận thì Cùng Nho Vạn Niệm Tổ cản lại nói:
- Hãy khoan ! Để tôi giải huyệt cho tên đệ tử Không Động đã.
Vừa nói, Vạn Niệm Tổ vừa cúi xuống giải khai huyệt đao.
Tên đệ tử phái Không Động được giải huyệt mừng rở chạy vút vào trong.
Truy Vân Thần Khất chỉ vào mặt Xích Diện Quỷ nói:
- Thằng già mặt đỏ ! Trước đây lão ăn xin sắp chết dưới tay mày, nay duyên trời dung ruổi ta lại gặp nhau, thế thì mày cho lão ăn xin này một chưởng nữa, để lão chết cho khuất mắt, khỏi phải đeo đuổi theo mày mãi.
Lời nói khôi hài ấy đã làm cho Xích Diện Quỷ hứng thú. Hắn không còn nghĩ đến nguy hiểm nữa, ngửa mặt cười ha hả nói:
- Rất hay ! Muốn chết nào khó gì. Cứ đem đầu đến đây, lão phu tặng cho một chưởng.
Truy Vân Thần Khất cười lớn:
- Đa tạ ! Lão ăn xin này dù chết thành quỷ cũng không quên ngươi.
Xích Diện Quỷ bước tới hỏi:
- Chúng ta dùng cách nào giao đấu?
- Cứ theo kiểu đấu ngày xưa.
Xích Diện Quỷ cười ngất một lúc rồi mới nói:
- Được ! Lão phu chưa quyên cái Truy Vân Thủ của ngươi. Xin mời ra tay trước.
Truy Vân Thần Khất mím môi đấm ra một chiêu Thượng Long Nhập Hải lanh lẹ vô cùng, nhắm vào huyệt Truy Đình nơi ngực của đối phương.
Xích Diện Quỷ hừ một tiếng, chờ cho bàn tay của Truy Vân Thần Khất đánh đến, còn một bước nữa lão đột nhiên lách mình qua một bên, rồi dùng tay trái điểm trả vào huyệt Phụ Kết của Truy Vân Thần Khất.
Hai người xuất chiêu đều mau lẹ phi thường.
Truy Vân Thần Khất liền nhảy sang một bên, dùng thế Hoành Đạo Ngọ Môn đánh tạt vào sọ của Xích Diện Quỷ.
Cứ thế, hai người trao đổi nhau một lúc đã hơn ba mươi chiêu mà vẫn không phân thắng phụ.
Cả hai đều giật mình, vì tuyệt nghệ của họ đã biểu diễn gần hết mà chưa giành được phần thắng.
Truy Vân Thần Khất vừa đánh vừa la:
- Thằng già mặt đỏ ! Trận này tao với mày kể như huề nhau được không?

- Tại sao ?
- Không tại sao cả. Nếu cứ đánh mãi như thế này biết bao giờ mới giải quyết.
Không nên để mất thì giờ vô ích.
Xích Diện Quỷ lòng mừng rở, biết Truy Vân Thần Khất quyết dùng để nội lực sống chết, mà hể dùng nội lực thì hắn xem như cái chết của Truy Vân Thần Khất đã ở dưới tay hắn rồi.
Hắn cười híp mắt, nói:
- Được ! Về chiêu thuật, chúng ta kể như huề nhau.
Bấy giờ cả hai bên đã lui ra ba bước vận tập nội công.
Lý Thanh Hùng đứng ngoài trông thấy thất kinh nói với Vạn Niệm Tổ:
- Không xong rồi ! Truy Vân lão ca định đem công lực đối chọi với lão già mặt đỏ.
Xét ra thì môn Hàn Huyết Công của quỷ mặt đỏ rất lợi hại, e Truy Vân lão ca phải thiệt mạng chăng ?
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ lắc đầu:
- Hùng nhi ! Điều con lo ngại rất đúng, nhưng võ công của lão ăn xin đó không phải như ngày xưa đâu. Trước đây ba ngày lão đã dám đấu với Khuyết Nhĩ Ma mà.
Lý Thanh Hùng nghi hoặc không tin. Nguyệt Lý Hằng Nga phải kể lại câu chuyện giữa Truy Vân Thần Khất và Khuyết Nhĩ Ma đánh nhau trước đây ba ngày cho Lý Thanh Hùng nghe.
Bấy giờ, trước trận hai đối thủ đã gườm nhau đến lúc khẩn trương. Mặt của Xích Diện Quỷ từ màu đỏ hồng sang màu tím. Còn khuôn mặt khôi hài của Truy Vân Thần Khất thường ngày đã dài, bây giờ lại như dài thêm, hai đôi chân mày xỉ thẳng xuống đất, cái mũi như quặp hẳn lại bám lấy vành môi.
Đột nhiên, Xích Diện Quỷ gầm lên một tiếng, thân mình bay lên còn Truy Vân Thần Khất cũng lướt tới.
Bùng !....
Hai người giao qua một chưởng và họ đổi nhau hai vị trí. Chỗ Truy Vân Thần Khất đứng bây giờ là Xích Diện Quỷ, còn chỗ Xích Diện Quỷ bây giờ lại có Truy Vân Thần Khất.
Qua một chưởng hai người vẫn không phân định được hơn thua. Xích Diện Quỷ giật mình. Hắn không ngờ lão ăn xin công lực ngày nay lại ghê gớm như vậy. Nét mặt màu tím của hắn giờ đây lại còn tím hơn, đôi mắt hắn trợn ngược, nhìn Truy Vân Thần Khất không chớp.
Truy Vân Thần Khất nhướng đôi mi, nhìn Xích Diện Quỷ nói:
- Quỷ mặt đỏ ! Sao ngươi không vận sức nhiều hơn một tí, lão ăn xin

này chờ chết đã lâu quá rồi !
Xích Diện Quỷ lạnh lùng "hừ" một tiếng, nói:
- Hãy đỡ này !
Tức thì Xích Diện Quỷ đã vung tay tống tới một luồng kình lực.
Một màu đỏ tua tủa ra, khí thế rất hung hăng.
Đó là chiêu thuật Hàn Huyết Công, một môn nội công vô cùng ác hại.
Truy Vân Thần Khất đã chuẩn bị trước, nên vội vận tập đủ mười thành lực, dùng Huyền Thiên Khí Công đánh toạt ra.
Bùng ! Bùng !
Không gian phát ra hai tiếng nổ.
Truy Vân Thần Khất chệnh choạng lùi lại mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững được.
Còn Xích Diện Quỷ cũng không hơn, hắn cũng lùi lại mấy bước, thân hình lắc lư như muốn ngã.
Truy Vân Thần Khất lại cười ha hả:
- Quỷ mặt đỏ ! Ngươi từ bi mà không giết lão sao? Lão không thể chờ đợi cái chết của ngươi ban cho quá lâu như vậy.
Xích Diện Quỷ hầm hầm nét mặt:
- Hừ ! Muốn chết mà cũng sợ trễ ư? Này, ta cho ngươi toại nguyện đây !
Dứt lời, hắn phát ra mười hai phần chân khí ở Đan Điền, quét một đường dài vào ngực Truy Vân Thần Khất.
Truy Vân Thần Khất cũng không chần chờ, vận đủ mười hai thành lực vào Huyền Môn Khí Công từ xa tống tới.
Lối đánh này Truy Vân Thần Khất đã có một dụng ý thử xem công lực của lão qua một năm rèn luyên đã tiến bộ đến mức nào.
Hai luồng chưởng phong chạm nhau, trên không trung vang lên một tiếng "bùng".
Cát đá bay nghịt trời, tối đất.
Mọi người đứng chung quanh thất kinh trố mắt nhìn xem kết quả ra sao.
Chỉ thấy Truy Vân Thần Khất văng ra xa hai trượng, mồ hôi toát ra ướt đầm như tắm, tóc bù xù, ngồi phệch dưới đất, xem có vẻ bị thương trầm trọng.
Còn Xích Diện Quỷ lại càng thảm não hơn nữa. Hắn văng ra xa đến ba trượng, té xuống đất một tiếng "bịch", máu miệng phun ra nhuộm đỏ cả mặt mày.
Độc Ngô Tùng Thâm Cảnh Hùng thấy Xích Diện Quỷ đứng lên không nổi, vội chạy đến, một tay xách nạn nhân lên, một tay thu về đàng trước, quay nhìn quần hùng nói:

- Món nợ huyết hải hôm nay không thể nào quên nổi. Một ngày nào đó chúng ta có cơ hội rửa thù.
Dứt lời, hắn ôm Xích Diện Quỷ chạy như bay.
Bọn Phi Long Bang lại một lần nữa thảm bại. Chỉ trong đêm nay mà một chết một bị thương.
Bấy giờ chỉ còn có Hồng Đường chủ La Sát còn đứng đó mà thôi.
Lý Thanh Hùng nhìn nàng, vừa cười vừa nói:
- Cô nương cũng nên đi cho rồi ! Tại hạ xin nhắn gởi cùng vị Thái Bang chủ Phi Long Bang là tại hạ sẽ đến Hiệp Lương Sơn để phục thù.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 44
Cuộc Chạm Trán Nẩy Lửa

Hồng Đường chủ La Sát háy mắt nhìn Lý Thanh Hùng với cử chỉ bất bình. Qua một lúc, nàng mới mở lời:
- Lý tiểu hiệp ! Chớ nên tự phụ, ngươi nên biết rằng cao thủ của Phi Long Bang đông vô số. Hạng người này có trình độ võ công như Điền tiền bối kia ở trong tệ bang có nghĩa gì đâu ! Nếu ngươi còn nuôi dưỡng tánh tự phụ ấy, ta tin chắc sẽ có ngày mang họa vào thân.
Người con gái độc ác nham hiểm đó lại có thể nói ra những lời cảnh cáo và dạy đời của kẻ bề trên khiến chàng không thể đáp lại được.
Truy Vân Thần Khất cười ha hả hỏi:
- À ! Bạch Đàn sư phụ của mi thế nào?
Nghe lão nhắc đến sư phụ mình, một nét buồn ảm đạm thoáng hiện trên mặt, nàng lạnh lùng đáp:
- Gia sư tôi đã tạ thế trước đây một tháng!
Liếc nhìn Lý Thanh Hùng một cái, nàng nói tiếp:
- Cái chết ấy cũng không ngoài bàn tay Lý tiểu hiệp !
Lý Thanh Hùng đứng dậy ngạc nhiên hỏi:
- Ai bảo thế ? Chớ ngậm máu phun người ! Trước đây một tháng ta...
Nàng vội cướp lời:
- Tôi vẫn biết không phải chết trong tay ngươi, nhưng lại là gián tiếp chết bởi tay ngươi!

- Nói thế nghĩa là gì ?
- Từ núi Long Môn trở về, nội thương lại phát ra, người đau suốt một tháng trời không còn cách nào chữa được nên đành phải chết. Tuy ngươi không giết Bá Nhơn, song Bá Nhơn lại vì ngươi mà chết, thế không phải chết bởi tay ngươi sao?
Chàng chợt nhớ lại sự việc xảy ra ở núi Long Môn. Tuy bà ta đáng chết, song với tư cách giết người như thế, chàng cảm thấy khó chịu.
Lý Thanh Hùng "ồ" một tiếng, rồi cúi đầu xuống nói:
- Việc ấy cô nương cũng đã mục kích tại trận, chắc cô nương cũng không thể trách tôi được !
Ngừng một lát, chàng tiếp:
- Khi cô nương trở về bang, hãy nói rõ việc này ra cho người trong bang biết. Bây giờ nhiệm vụ Ở đây đã xong cả, còn về việc làm ngày mai cô nương nghĩ kỹ trước khi hành động.
Nàng nghe nói buồn than:
- Thôi, từ nay trở đi, tôi không lăn lộn trong chốn phong trần này nữa, mà sẽ đi tìm nơi danh sơn vắng vẻ nhân cư cho đến ngày chung lão. Nhất thiết tôi không trở về Phi Long Bang nữa. Tôi xin đa tạ sự trung cáo của người. Ngày sau, có dịp sẽ tái ngộ.
Dứt lời, nàng cúi đầu từ giả, rồi dậm chân phóng mình bay lướt vào rừng.
Truy Vân Thần Khất lắc đầu:
- Nam Mô Di Đà Phật ! Con nhỏ có chí khí như vậy thì tương lai sẽ vô lượng.
Lý Thanh Hùng giờ đây rồi gọi Không Động Tứ Tử đến bảo:
- Việc ở đây tạm giao cho bốn vị lo liệu lấy, ta đã làm bận rộn cả đêm rồi. Trước khi đi, ta cầu mong thanh danh của phái Không Động phục hoàn trở lại.
Không Động Tứ Tử nghe lời chàng chỉ giáo với thái độ cung kính.
* * * Khi bọn Lý Thanh Hùng ra khỏi núi Không Động thì trời vừa sáng. Mai Hoa Thần Kiếm nói:
- Ta rời khỏi Điểm Thương đã quá lâu rồi, nên cần phải trở về. Nhận thấy sự việc ở đây cũng đã tạm ổn, nội thương của Hùng đệ đã chữa xong, ta khỏi lo gì nữa. Đến kỳ hẹn tại Hiệp Lương Sơn, ta sẽ dắt đồ đệ đến đó giúp sức.
Nghe Mai Hoa Thần Kiếm muốn từ giã, chàng cảm thấy bồi hồi trong lòng nói:
- Sao Vương huynh lại gấp quá vậy? Hùng đệ mà xa Vương huynh chắc buồn lắm đấy !
Lão liếc nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga một cái rồi cười nói:

- Có cô nương ở một bên mà bảo là buồn rầu, nói thế không sợ nàng đau lòng sao? Huống chi có Triệu huynh đây nữa. Nếu ta không phải làm Chưởng môn thì suốt đời ở với Hùng đệ có sao đâu?
Lý Thanh Hùng nói:
- Vương huynh ! Mấy tháng quan Vương huynh đã không ngại gian lao nguy hiểm sẵn sàng hy sinh tánh mạng để bảo vệ tôi. Ơn đức cao cả ấy, Lý Thanh Hùng này luôn luôn ghi nhớ. Vương huynh ra đi, tôi cũng không dám giữ lại, nhưng dù sao cũng phải ở nán lại thêm vài hôm nữa đã !
Sự thật Mai Hoa Thần Kiếm cũng không muốn xa chàng, nhưng vì nhiệm vụ, lão gượng cười nói:
- Vẫn biết ở đời không gì buồn hơn nỗi buồn ly biệt, song đã trót là phận mày râu, không thể vì tình cảm mà bỏ bê nghĩa vụ. Nếu hôm nay chúng ta không xa nhau được, thì ngày mai xa nhau lại càng khó hơn nữa.
Nói đến đây, lão ngừng một lát rồi tiếp:
- Mấy tháng nay chúng ta giao kết với nhau, ai nấy đều coi ta như ruột thịt. Ta vẫn nhớ mãi không quên. Ngày tháng còn dài chúng mình sẽ gặp nhau lại.
Dứt lời, Mai Hoa Thần Kiếm chấp tay cáo biệt rồi phi thân bỏ chạy về Chấn Nam.
Truy Vân Thần Khất thấy lão đi rồi liền tỏ lời cáo biệt cùngt Lý Thanh Hùng. Lão nói:
- Hùng đệ ! Lão ăn xin này cũng định đi nữa rồi đấy !
- Triệu lão ca cũng lại bỏ đi sao?
- Phải đấy ! Con sâu rượu đang cựa quậy trong bụng cần phải đi uống một mách cho đã ghiền.
- Ồ ! Đại ca muốn uống rượu thì chúng mình cùng đi một lượt, tiểu đệ sẵn sàng đãi đây, làm gì mà vội vàng thế ?
Lão lại nói:
- Quyến luyến làm gì cái bọn già này ! Có ta và Cùng Nho ở đây chỉ là một chướng ngại vật cho hai trẻ mà thôi. Đúng không...?
Chàng vội cướp lời:
- Thôi, chớ nói nữa ! Muốn đi cũng không nên nói móc họng người ta như vậy. Nhưng hai người nếu không có việc gì hãy ở lại thêm vài ngày nữa đi !
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ nói:
- Hùng nhi ! Lão phu còn bận nhiều việc khác. Nếu không phải vì việc của phái Không Động thì lão phu cũng không đến đây. Nay công việc đã xong xuôi, chúng mình cũng nên chia tay là hay hơn. Hơn nữa lúc

này Phi Long Bang đang theo dõi rình rập, chúng mình không nên ở chung một chỗ bất tiện lắm.
Lý Thanh Hùng thấy hai vị tiền bối này lại bỏ đi nữa, chàng cảm thấy cô độc vô cùng, nhưng chàng biết giữ họ Ở lại cũng không được, chàng nói:
- Hai vị đã cương quyết ra đi thì tôi cũng không thể cản trở được. Vậy xin chúc hai vị thượng lộ bình an.
Truy Vân Thần Khất cười ha hả:
- Ừ, vậy mới ngoan chứ ! Lão ăn xin đi đây !
Như sực nhớ điều gì, lão nói tiếp:
- Gặp việc trái ý, Hùng đệ nhớ chịu nhẫn nhục chớ nên giết hại quá nhiều mạng tội với trời đất đấy nhé !
Dứt lời hai người liền phi thân bỏ đi mất.
Chàng than thở một hồi rồi quay lại ngó Nguyệt Lý Hằng Nga nói:
- Hoa tỷ tỷ ! Có lẽ con người tôi sanh ra là phải chịu cô độc thế sao? Tại sao họ lại phải rời xa tôi chứ ?
Thấy chàng lộ vẻ buồn rầu, nàng vội an ủi:
- Đó chỉ là tạm biệt thôi ! Có ta ở đây Hùng đệ không cảm thấy mãn nguyện sao?
Chàng từ từ nói:
- Đành rằng có tỷ tỷ ở đây là một nguồn an ủi, nếu không thì buồn chết đi được.
Để cho chàng xao lãng nỗi buồn ly biệt, nàng nói sang việc khác:
- Hùng đệ ! Tại sao Tăng Thiện trưởng lão lại cứu đệ ?
- Vì người muốn dùng đệ thanh toán môn hộ cho người !
- Tại sao lão không ra mặt ?
- Đệ không biết ! Nhưng đêm vừa rồi ông ta cũng đã ra mặt, thế là đã hũy bỏ lời thề khi trước rồi !
- Phải đấy ! Chẳng lẽ lão không tin đệ sao?
- Không đâu, đó chỉ vì những bảo vật kia mà người phải ra mặt.
Lý Thanh Hùng và Lục Ngọc Hoa rời khỏI núi Không Động. Nay vì nội thương của chàng đã khỏi hẳn, nên không cần đến Thiên Sơn nữa. Nhưng không đến được Thiên Sơn thì làm sao biết được thân thế của Ngân Nguyện sư thái? Thật là điều đáng lo ngại.
Ngày nọ, hai người đã đến biên cảnh của Hiệp Tây, ở đây vắng vẻ, đường xá rất ít người qua lại. Hai người đã đói bụng nên tạt qua Mã Lục Trấn thì mặt trời đã sắp lặn, vừa lúc dùng cơm tối.
Nơi đây, tuy là một thị trấn nhưng cửa nhà thưa thớt, trước sau chỉ vỏn vẹn trăm căn nhà nằm dọc theo hai bên vệ đường. Từ xa ngó đến giống như hai hàm răng vậy.

Lý Thanh Hùng và Lục Ngọc Hoa vào một quán cơm, trước có tấm biển đề bốn chữ "Lục Minh Tửu Lầu". Vừa bước vào, tên tửu bảo đã chạy ra đon đả chào hỏi rối rít.
Lý Thanh Hùng thấy tên tửu bảo có gương mặt đanh ác, hai Thái Dương huyệt gồ lên, chàng bèn dùng cách Truyền Âm Nhập Mật nói với Lục Ngọc Hoa:
- Tỷ tỷ ! Chúng ta hãy đề phòng, đệ tin chắc trong quán cơm này chắc có kẻ tên tuổi đây !
Vào trong thì thấy người ta đầy nhóc, không còn một bàn nào trống cả. Lý Thanh Hùng hỏi tên tửu bảo:
- Trên lầu còn chỗ trống không?
- Có, có ! Xin mời lên lầu !
Hắn xòe bàn tay nhìn thẳng vào mặt hai người nói:
- Mời !
Rồi hắn quay mình dẫn đường đi.
Khi bước lên lầu thì Lý Thanh Hùng lại càng ngạc nhiên hơn nữa, vì trên này người ta vẫn ồn ào đông đảo. Chàng lẩm bẩm:
- Lạ thật ! Trong trấn này vỏn vẹn trăm căn nhà mà sao quán cơm này lại đông người quá vậy?
Ở đây có đủ hạng người, già có trẻ có, nam có nữ có. Nhưng nhận xét kỹ toàn là khách võ lâm cả. Họ Ồn ào chuyện vãng nhưng bàn nào bàn nấy chưa thấy rượu thịt, hình như một bữa đãi tiệc mà còn đang mời khách vậy.
Lý Thanh Hùng thấy vậy, liền kéo tay Lục Ngọc Hoa toan bước cười, tên tửu bảo vội hỏi:
- Không phải hai người muốn ăn cơm sao? Bên kia còn bàn trống đó, cứ việc người xuống trước đi !
Chàng đáp:
- Thôi được, ở đây đông đảo, để tôi đi tìm nơi khác.
Hắn ngạc nhiên nhìn sững hai người:
- Chắc hai vị là khách đi đường nên không biết. Hôm nay Bệ Động ở đây chiêu đãi bạn võ lâm. Hai vị cứ yên tâm ăn đã rồi hãy ra đi.
Lý Thanh Hùng thi lễ nói:
- Cảm ơn ! Xin cho biết quý động là ai?
Hắn vui vẻ đáp:
- Ai mà không biết danh Đồng Đầu Thái Tế ? Chắc hai vị không biết võ?
Chàng giả vờ:
- Võ gì ? Tôi là một giới nho sinh không biết việc đó ! Xin tha thứ cho sự quấy rầy.

Chúng tôi đi thôi !
Hắn cười khanh khách lắc đầu nói:
- Thật là con sâu sách, hữu nhãn vô châu đến nổi Đồng Đầu Thái Tế mà cũng không biết. Thế thì vào Lục Minh Lầu để làm gì ? Thôi xin mời !
Dứt lời hắn ra lịnh đuổi khách đi.
Trước thái độ ấy, Nguyệt Lý Hằng Nga Lục Ngọc Hoa quá giận khiến cho nàng nổi lên tánh hiếu kỳ, nàng nghiêm giọng nói:
- Chúng tôi không thể ở đây kêu thức ăn sao?
Trước sắc đẹp của nàng, hắn lính quýnh:
- Được được, nhưng...
- Ngươi bảo Đồng Đầu Thái Tế ghê gớm lắm sao? Chúng tôi định xem thử người ấy ra sao đấy !
- Phải đấy ! Mời ngồi, tôi sẽ coi như khách võ lâm khác được rồi.
Tuy hắn nói thế, nhưng Lý Thanh Hùng không muốn ở đó lâu. Chàng toan bỏ đi, Lục Ngọc Hoa liền kéo chàng lại nói:
- Cứ ở đây một lát rồi sẽ đi có sao?
Chàng lắc đầu rồi miễn cưỡng theo Lục Ngọc Hoa đến bàn trống nơi góc phòng ngồi.
Chàng khẽ nói:
- Tỷ tỷ chớ nên gây họa đấy !
- Hùng đệ lo xa quá ! Cứ yên tâm đi, có gì đâu?
Hai người mới ngồi xuống, bỗng nghe tầng dưới xôn xao. Tên tửu bảo liền nhảy lên la lớn:
- Bệ Động đã đến !
Ai nấy đều đứng dậy thò đầu nhìn ra. Hai người cũng đứng lên coi thử hắn là nhân vật như thế nào?
Bỗng từ ngoài cửa bước vào một lão già chừng năm mươi tuổi, mặt vuông râu hàm én mắt lồi, răng hô, mình mặc võ phục, trông diện mạo ra vẻ độc ác.
Lão liếc đôi mắt trắng sắc quét qua mọi người một lượt rồi cười hì hì nói:
- Các vị không quản đường xa quá bộ đến đây. Bằng mẫu xin cảm tạ tấm lòng chiếu cố của các vị. Lát nữa rượu thịt đem lên chúng mình chung vui một bữa cho thỏa thích, hì hì...
Lão quay lại nói với tửu bảo:
- Sao? Thức ăn mang lên gấp chứ !
Hắn dạ ran mấy tiếng, rồi chạy xuống lầu.
Đồng Đầu Thái Tế bước tới bắt tay vài nhân vật quan trọng trong lầu, rồi giới thiệu cho mọi người biết. Do đó, Lý Thanh Hùng mới biết ở

đây toàn là hạng võ lâm tầm thường, chỉ có một người tên Châu Thông tức là Long Sơn Thái Chủ Nguyệt Hành Khách là hơi được chú trọng mà thôi.
Lúc đó, Đồng Đầu Thái Tế đã đi đến bên bàn Lý Thanh Hùng. Lão thấy chàng mặc nho phục mà trắng ra dáng bệnh hoạn, lão hất hàm hỏi:
- Vị tiểu đệ này tên gì ?
Lý Thanh Hùng nói dối:
- Tại hạ họ Vương tên Chấn, đặc biệt đến đây để chúc thọ đấy !
Lão nhăn đôi mí mắt "ồ" một tiếng rồi nói:
- Cảm ơn mi !
Lão liếc nhìn Lục Ngọc Hoa gật đầu mấy cái và hỏi:
- Vị này là...
- Em của tại hạ đấy !
- Em ?
- Phải đấy !
- Hì...hì...hì...tốt quá !
Bỗng có một thanh niên đứng lên nói lớn:
- Thế là Bằng gia giao kết với bạn văn học rồi ! Ha ha ha...
Lão cười ha hả đáp:
- Đối với lão phu thì văn võ đều thích cả. Vương tiểu đệ là một nho sinh, lão phu lại thích làm quen với những người bạn như vậy !
Dứt lời nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga cười híp mắt.
Nguyệt Lý Hằng Nga giả vờ, vỗ vai Lý Thanh Hùng hỏi:
- Ca ca còn mệt không?
Câu hỏi ấy khiến gã thanh niên lại càng dễ chọc ghẹo nàng hơn nữa. Chàng ta nhìn vào mặt Nguyệt Lý Hằng Nga cười hí hí nói:
- Ca ca? Ồ đau quá nhỉ !
Gã thanh niên không ngần ngại gì nữa, hắn giở trò hạ lưu đê tiện. Nguyệt Lý Hằng Nga không thèm quay lại, chỉ thấy nàng lắc động sơ cánh tay thì bỗng nhiên gã thanh niên kêu thất thanh:
- Á !
Quần chúng giật mình quay lại thì thấy hai tay thanh niên bụm mặt la ôi ối ! Máu chảy xối xuống ướt cả ngực. Ai nấy đều kinh hãi, lập tức có vài người chạy đến hỏi lý do.
Gã thanh niên không biết ai đánh mình cả. Hắn chỉ thấy một ánh trắng thoáng qua thì cả hai hàm răng đều gãy nốt.
Đồng Đầu Thái Tế thấy việc xảy ra quá bất ngờ, lão liền vận mục quang xem xét mọi người thì không thấy ai đáng khả nghi cả. Lão ra lệnh khiêng thanh niên đi rồi chấp quyền tuyên bố:

- Nếu các vị có thù oán riêng, cũng nên coi trọng Bằng mẫu một tí. Chớ nên gây sự Ở đây. Việc đã trót xảy ra rồi, nếu bạn nào đã ám trung hạ độc thủ cứ thành khẩn nói ra đây, lão hứa không trách vấn gì cả.
Dứt lời lão đứng im chờ đợi, nhưng không thấy ai đứng ra thừa nhận cả. Lão liền nổi giận hét lớn:
- Được ! Nếu các vị không nói thì rồi đây lão phu cũng sẽ biết !
Đang nói, bỗng tên tửu bảo vội vã chạy lên nói xầm xì với Đồng Đầu Thái Tế một lúc rồi chạy xuống. Sắc mặt lão bỗng tươi tĩnh nói:
- Đã có cao nhân đến đây rồi ! Chốc nữa các vị sẽ được hân hạnh gặp mặt người.
Dứt lời lão lật đật chạy đi rước cao nhân. Lý Thanh Hùng thấy lão đi rồi, liền dùng phép Truyền Âm Nhập Mật cảnh cáo Lục Ngọc Hoa:
- Tỷ tỷ chớ nên gây chuyện bất lợi lắm đây !
Nàng không đáp cứ cúi gầm xuống lặng thinh. Lúc bấy giờ thịt rượu đã đem lên, mọi người đều ăn uống trò chuyện vui vẻ.
Rượu quá tam tuần, Đồng Đầu Thái Tế dẫn lên một lão già mặc áo sọc chân mang giầy da cọp, ốm nhách như con nhái, mũi tịt răng nhọn mắt nhỏ, râu chữ bát, hai Thái Dương huyệt nhô cao lên trông thấy dễ sợ.
Lý Thanh Hùng mới nhìn thấy người ấy, chàng giật mình lánh mặt qua một bên, rồi cúi đầu xuống lo ăn uống.
Lục Ngọc Hoa thấy vậy hỏi:
- Hắn là ai?
Chàng vẫn cúi đầu khẽ đáp:
- Vô Thường Quỷ ! Là một trong Thiên Sơn Thất Quỷ.
Lục Ngọc Hoa vừa ngẩng đầu lên thì Đồng Đầu Thái Tế vừa tuyên bố yên lặng giữ trật tự. Lão từ từ nói:
- Qúy vị tạm thời để đũa xuống để Bằng mẫu được hân hạnh giới thiệu vị cao nhân này cùng quý vị.
Quần chúng răm rắp bỏ đũa xuống ngẩng mặt xem. Có nhiều người yếu gan ré thất thanh ngã xỉu vì sắc mặt quá kỳ dị của Vô Thường Quỷ.
Thấy thế Đồng Đầu Thái Tế đắc ý nói:
- Qúy vị Ở đây toàn là những nhân vật tên tuổi chắc đã nghe đại danh của Chương gia này chứ? Hôm nay là ngày kỷ niệm sinh nhật thứ năm mươi của Bằng mẫu được Chương đại gia đoái tưởng đến nên không quản khó nhọc từ Lữ Lượng đến đây. Thật là một vinh dự cho Bằng mẫu. Lần này Chương đại gia đến đây cũng định làm quen với quý vị. Qúy vị hãy chuẩn bị tiếp thu lời phát biểu của người.

Tất cả đều vỗ tay hoan nghênh rầm rộ.
Mấy lời nịnh hót của Đồng Đầu Thái Tế khiến Lý Thanh Hùng cảm thấy nổi da gà.
Bỗng Vô Thường Quỷ Chương Tự cười hề hề nói:
- Lão phu được tham dự vào ngày chúc thọ của Bằng huynh lại có cơ hội để quen biết với các vị, tôi cảm thấy vui sướng vô cùng. Lần này Phi Long Bang sẽ đặc biệt mời Bằng huynh làm chức Đà chủ ở Mã Lục này thì đủ biết Thái Bang chủ coi trọng Bằng huynh đến bực nào rồi ! Các vị đều là bạn của Bằng huynh, thì từ nay trở đi chúng ta nên hợp lực chiến đấu với những nhân vật tự xưng là đạo nhân của chính phái hiệp nghĩa đó.
Chưa dứt lời tiếng vỗ tay tán thưởng đã rền vang, Vô Thường Quỷ đắc ý xá một cái rồi tiếp:
- Năm tới Phi Long Bang sẽ phát thiệp mời tất cả lục lâm cao thủ thành danh để cùng chúng nó quyết đấu một trận. Đây là dịp để cho quý vị thi thố tài năng tạo nên một tương lai rực rỡ. Lão phu khuyến khích quý vị, lúc đó hãy tham gia đầy đủ. Lão phu tin thiên hạ võ lâm sẽ vào tay chúng mình đấy !
Tiếng vỗ tay lại nhiệt liệt vang lên, nhưng trong tiếng vỗ tay đó lại có tiếng “hừ” lành lạnh. Quần chúng không thể nghe được nhưng Vô Thường Quỷ lại là kẻ phi thường nên lão thính tai lắm.
Nghe tiếng “hừ”, Vô Thường Quỷ biến sắc, đôi mắt loáng ra tinh quang quét qua mọi người một lượt. Với đôi mắt tinh vi, lão nhận thấy trừ thiếu nữ trẻ đẹp và chàng nho sinh đang ngồi ăn cơm kia, thì không còn nhân vật nào đáng nghi nữa. Lão nghiến răng nói:
- Ở đây chắc có nội gián, nhưng dù nó có chấp thêm đôi cánh cũng khó mà thoát nổi chưởng tay của lão phu.
Quần chúng nghe nói nội gian, ai nấy đều bàn tán xôn xao. Vô Thường Quỷ hét lớn để trấn áp sự Ồn ào, rồi chỉ về phía Lý Thanh Hùng nói:
- Người kia là ai? Xin cho biết tên !
Đồng Đầu Thái Tế vội nói:
- Một vị tú tài gọi là Vương Chấn, hắn đến chúc thọ vãn bối đấy !
Lúc bấy giờ ai nấy đều nhìn Lý Thanh Hùng và Lục Ngọc Hoa. Chàng vẫn cúi đầu ăn uống như không hay biết gì cả.
Vô Thường Quỷ thấy đ chàng khác hơn mọi người, liền nạt lớn:
- Ê ! Thằng bé kia, mi có nghe lão phu nói gì không?
Chàng cảm thấy hối hận, vì bây giờ chàng muốn trốn tránh cũng không được bèn ngẩng đầu lên cười ha hả.
Vô Thường Quỷ thoáng thấy mặt chàng liền giật mình la lớn:

- Á ! Tuyệt Kỹ Thư Sinh...là mi?
Mọi người nghe mấy tiếng "Tuyệt Kỹ Thư Sinh" liền ré lên rồi vội tránh xa.
Tuyệt Kỹ Thư Sinh Lý Thanh Hùng mỉm cười nói:
- Chương lão ! Từ khi xa nhau ở núi Long Môn cho đến nay kể đã mấy tháng rồi. Nay bỗng gặp lại, ta thấy ngươi có già hơn một tí nhưng không khác mấy. Xin lỗi ngươi đấy !
Vì sự có mặt của Lý mẫu đây, chắc trở ngại cho việc phát biểu cao kiến của ngươi.
Tuy Vô Thường Quỷ khiếp sợ trước thần uy của chàng, nhưng trong hoàn cảnh này, lão muốn bảo toàn danh dự trước quần chúng nên cố giữ vẻ bình tĩnh nói:
- Ta tưởng là ai, té ra là tiểu đệ ! Ngươi cũng đến đây chúc thọ Bằng huynh sao?
Ngừng một lát lão tiếp:
- Lão phu không muốn ngươi đến đây với ý định khác, nếu là...
Chàng cướp lời:
- Đúng ! Lý mẫu đây chính vì việc này mà đến đây !
Thật ra chàng có biết gì về việc này. Nếu Vô Thường Quỷ không xuất hiện ở đây thì chàng cũng phỏng đoán đây là một cuộc hội họp của võ lâm tầm thường mà thôi.
Vô Thường Quỷ tròn xoe đôi mắt hỏi:
- Ngụ ý gì ?
Chàng lạnh lùng đáp:
- Chúng ta thông cảm nhau là đủ rồi !
Lão đoán biết chàng đến đây là cố ý lật tẩy Phi Long Bang nên nổi giận hét:
- Mi dám cả gan ?
Lý Thanh Hùng khỏa tay nói:
- Chương gia ! Hãy bình tĩnh, thái độ đó chỉ có thể hù nhát trẻ nhỏ mà thôi. Lúc này ngươi bảo Phi Long Bang định nuốt hết võ lâm các phái, không sợ người ta chê cười sao?
Dứt lời chàng cười khanh khách với giọng coi rẻ đối phương của chàng khiến ai nấy đều rút binh khí ra chuẩn bị.
Trước tình thế khẩn trương, chàng vẫn bình tĩnh từ từ nói:
- Qúy vị chớ quá nông nổi, một hội nhỏ bé như Phi Long Bang mà định xưng bá võ lâm, thật đáng buồn cười. Nếu quý vị không tin, tôi xin đưa ra một việc để chứng minh.
Mọi người nhao nhao hỏi:
- Việc gì ?

- Nếu trong số người đây có ai đánh hơn Lý mẫu trong một chiêu thì Phi Long Bang sẽ nuốt hết cả võ lâm. Bằng không, chỉ là một việc mơ mộng hão huyền. Ta nói như thế hình như quá tự cao, nhưng không làm như vậy quý vị sẽ lầm âm mưu của người ta mất.
Vô Thường Quỷ nghe chàng nói sắc mặt bầm đen, đôi mắt đỏ lửa, đăm đăm nhìn Lý Thanh Hùng như muốn ăn tươi nuốt sống.
Hôm nay là ngày khánh thọ của Đồng Đầu Thái Tế mà bị chàng làm mất mặt như thế thì bảo sao lão không nổi dóa. Huống chi lão là một nhân vật khét tiếng trong lục lâm.
Cho nên lão giận dữ hét:
- Tiểu tử ! Mi dám cả gan qua mặt Đồng Đầu Thái Tế này sao?
Dứt lời lão bay qua đầu Vô Thường Quỷ bửa đến Lý Thanh Hùng một chưởng.
Chàng thấy mình đã ăn cơm của lão chẳng lẽ ra tay thì không đúng nên chàng chỉ xoay mình để tránh chưởng mà thôi.
Bỗng Long Sơn Thái Chủ Nguyệt Hành Khách chạy đến cầm tay lão nói:
- Bằng huynh ! Giết gà cần chi phải dùng dao bò, hãy để tiểu tử này cho tôi trừng trị.
Đồng Đầu Thái Tế thấy người ra mặt lại là Nguyệt Hành Khách nên trong lòng rất mừng rở vì võ công của Nguyệt Hành Khách đáng vào hạng “chì” nhất trong vùng Mã Lục. Có người ra mặt thì chắc chắn giải quyết được ngay.
Lý Thanh Hùng thấy nhk muốn làm anh hùng, chàng thầm tức cười. Chàng cảm thấy nếu đánh với hạng đó thì mất danh phận của chàng nên chàng nhắm mắt lại để cho đối phương đánh là hay hơn.
Nguyệt Hành Khách được thể, lấy toàn lực đập một chưởng lên đầu chàng.
Lý Thanh Hùng muốn cho hắn một bài học nên không tránh né, chàng chỉ đỡ ra mà thôi.
Bỗng Nguyệt Hành Khách rú lên một tiếng thất thanh:
- Á !....
Cả người hắn chệnh choạng lùi lại mấy bước, hai cánh tay buông xuôi như bị gãy xương vậy. Còn lại thì cánh tay mặt hắn bị sưng vù như bắp chuối. Hắn ngồi bệt xuống rên la thảm thiết.
Lý Thanh Hùng ngẩng đầu lên đôi mắt loáng thần quang trông rất oai hùng.
Đồng Đầu Thái Tế nhận thấy hôm nay gặp phải tay cừ khôi, dù cho mình có ra tay không lợi.
Lý Thanh Hùng như biết được thâm ý của lão, bèn nói:

- Bằng huynh ! Lý mẫu ăn của người một bữa cơm, muốn báo đáp bằng cách khuyên người chớ nên làm ác, người nên biết chính nghĩa bao giờ cũng tồn tại mãi mãi, người nên tự liệu lấy thân.
Dứt lời lại quay nói với Nguyệt Lý Hằng Nga:
- Tỷ tỷ ! Chúng mình đi thôi !
Vô Thường Quỷ thấy chàng bỏ đi mà không đếm xỉa tới ai cả, lão nổi đóa hét:
- Khoan đi đã ! Đâu có thể đi một cách dễ dàng như thế được ! Phải đỡ lấy ba chưởng của lão phu rồi hãy đi cũng chẳng muộn.
Chàng cười khúc khích đứng lại nói:
- Ba chưởng đó hẹn đến sang năm có được không?
Vô Thường Quỷ cũng muốn thừa cơ hội cho qua, bèn nói:
- Được, ta cho mi sống thêm một năm nữa, nếu là anh hùng thì chớ thất tín.
Lý Thanh Hùng không nói gì cả, kéo tay Nguyệt Lý Hằng Nga bỏ đi xuống lầu.
Nguyệt Lý Hằng Nga hỏi:
- Sao Hùng đệ không cho hắn biết tay?
Chàng đáp:
- Lão quỷ đó đã thành danh, muốn thắng cũng không dễ. Hắn đã sợ cho chúng mình đi là được rồi, cần gì phải gây thêm rối.
- Hùng đệ cũng quá nhân hậu đấy ! Đáng thương hại cho lão quỷ, khi lão thấy Hùng đệ chẳng khác mèo thấy chuột.
- Tỷ tỷ nên biết, võ công của lão cũng không thể khinh thường được, vì lão có Bình Tuyệt Xoay Phong Chưởng là một thủ pháp độc đáo. Nếu lão không bị thảm bại ở núi Long Môn, thì không bao giờ lão cho chúng mình đi.
- Nếu là Lục Ngọc Hoa này thì có chết cũng đánh đến cùng.
Lý Thanh Hùng nói:
- Lẽ tất nhiên, đã là đại trượng phu thà chết không bao giờ chịu nhục. Nhưng có đôi lúc cũng phải tùy cơ ứng biến mới gọi là anh hùng.
- Ồ ! Lời lẽ xuôi ngược Hùng đệ đều nói được cả thì lập trường ở đâu?
Lý Thanh Hùng cười ha hả nói:
- Được rồi ! Tỷ tỷ chỉ biết nói, không suy nghĩ, sau này tôi không cáng đáng nữa đâu !
Dứt lời làm ra vẻ khôi hài khiến Lục Ngọc Hoa cười nôn ruột.
Hai người rời khỏi Mã Lục liền đi về hướng Tô Gia Hà.
Bỗng thấy trước mặt có một con tuấn mã phi nhanh. Trên lưng ngồi một vị thiếu niên công tử trạc độ mười sáu mười bảy tuổi, nước da

trắng mịn, đôi má hồng hào, giục ngựa buông cương trông đường đường anh tuấn.
Chỉ trong nháy mắt thiếu niên này đã đến trước mặt hai người liền quất mạnh con tuấn mã vượt nhanh qua.
Lý Thanh Hùng trông thấy liền "á" lên một tiếng rồi nhìn sững theo thiếu niên đó.
Lục Ngọc Hoa thấy thế vỗ vai hỏi:
- Làm gì mà nhìn sững thế, không sợ ngươi ta cười sao?
Chàng giật mình lẩm bẩm:
- Trông mặt hắn quen quá ! Hình như có gặp hắn ở đâu rồi.
- Ai?
- Thiếu niên trên ngựa đó !
Lục Ngọc Hoa mỉm cười nói:
- Thôi, chớ đoán bậy nữa, hãy tìm chỗ nghỉ ngơi kẻo khuya mất.
Chẳng bao lâu hai người đã đến phía Nam Tô Gia Bảo tìm đến một khách sạn nhỏ gọi là Môn Thanh khách sạn. Khách sạn này tuy nhỏ nhưng sạch sẽ, chàng thuê hai căn phòng kế cận để hai người cùng nghỉ chân.
Đêm đã khuya, vạn vật đều chìm đắm trong giấc ngủ, bốn bề im lặng, không một tiếng động. Trên trời ánh trăng lờ mờ rọi xuống.
Lúc bấy giờ vào khoảng canh ba, các căn phòng kia đều ngủ cả, chỉ có hai căn phòng của Lý Thanh Hùng và Lục Ngọc Hoa còn ánh đèn leo lét. Hai người đang chuyện trò tâm sự bỗng bên ngoài có một bóng người bay đáp trên đầu tường nhẹ như tàu lá, đưa mắt nhìn vào trong một lút rồi vụt bay đến trước phòng của hai người lộn mình đáp xuống đứng bên cửa sổ, trố mắt nhìn vào trong.
Đột nhiên Lý Thanh Hùng hét lớn:
- Ai?
Bóng người kia bị lộ tung tích liền dậm đôi chân bay vụt ra ngoài.
Lý Thanh Hùng và Lục Ngọc Hoa cũng lập tức từ trong phòng bay vụt ra.
Hai bóng sau tuy lẹ làng nhưng bóng người bay trước lại còn nhanh hơn nữa. Hai người đuổi đến ngoài thành thì không còn thấy tăm dạng đâu nữa.
Lý Thanh Hùng dậm chân nói:
- Ồ ! Thân pháp lanh lẹ quá ! Chúng mình hãy đuổi theo một lúc nữa xem sao?
Dứt lời hai người vụt một cái như tên bay thẳng đến bờ Tô Gia Bảo nhưng đành thất vọng vì không tìm thấy tăm hơi.
Lục Ngọc Hoa trầm tư một lúc rồi nói:

- Lạ quá ! Với tài khinh công của chúng mình mà không bắt được là lý gì ?
Chàng nói:
- Võ công của hắn cũng không giỏi gì đâu, vì từ khi hắn rơi trên mái nhà tôi đã thấy rồi, nếu không để coi hắn cử động gì thi tôi đã bắt ngay được.
- Thôi đành bỏ, vì hắn đã thoát nếu theo đuổi nữa cũng vô ích. Ta về đi !
- Lạ thật ! Tôi đã xem kỹ từ đó đến đây không một chút khả nghi hay là...nó...
Lục Ngọc Hoa vội hỏi:
- Ai?
- Vị thiếu niên cỡi ngựa đó !
- Thôi mặc kệ hắn ! Hùng đệ sợ hắn sao?
Chàng lắc đầu rồi cùng Lục Ngọc Hoa trở về khách sạn.
Không hai người về phòng rồi thì không còn đèn đuốc đâu nữa. Cả hai phòng đều tối đen như mực, Lý Thanh Hùng ngạc nhiên nói:
- Lạ thật ! Không ra khỏi phòng tôi nhìn lại hai cái đèn vẫn còn sáng, thế sao...hay là...
Nói đến đây chàng cau mày suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Tỷ tỷ ! Thế mà mình bị mắc mưu rồi !
Dứt lời chàng đưa hai tay thủ thế tiến thẳng vào phòng. Lục Ngọc Hoa cũng bay theo chàng.
Chàng đưa mắt quan sát cả phòng không tìm thấy gì khác hơn cả. Nhưng khi chàng nhìn lên bàn bỗng kinh hãi hét:
- Á !....

Hồi 45
Bức Thư Đoạn Tuyệt

Lý Thanh Hùng thoáng thấy trên bàn có một tấm giấy và một cây trâm.
Chàng vội đánh lửa đốt đèn, xem qua tấm giấy thì bỗng chàng hét lên một tiếng, và lẩm bẩm:
- Thôi ! Thế là hết !
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy vẻ mặt sững sờ của Lý Thanh Hùng không hiểu tại sao, nàng vội ghé mắt nhìn vào tấm giấy thì thấy đó là một

bức thư.
Phải ! Chính là bức thư vĩnh biệt.
Bức thư này chính tay Đặng Mỹ Huệ đã viết như sau:
“Hùng ca, Từ khi bị bắt đi, em đã có ý định quyên sinh để bảo tồn thanh danh cho đồng đạo. Tuy nhiên, em không thể tự hủy diệt mà không thấy mặt anh lần cuối cùng.
Do đó, em đã cố sống cho đến ngày hôm nay.
Em được Tăng Thiện trưởng lão thương tình cứu em ra khỏi hang cọp, và chỉ cho em biết tung tích của anh. Em đã bỏ một thời gian khá lâu, mới tìm gặp được anh.
Nào ngờ, ngày gặp nhau lại là ngày đoạn trường.
Anh đã có người yêu, một người tài sắc siêu quần.
Con tim anh đã gởi trọn cho người đẹp kia rồi !
Phận em hèn mọn xấu xa ! Em không trách anh đổi lòng, chỉ tiếc là anh đã quên em từ lâu mà êm vẫn còn luôn luôn thương nhớ đến anh mãi.
Vậy từ nay, em sẽ tìm đến một nơi núi sâu rừng thẳm, tìm một ngôi chùa hoang vắng, xa hẳn loài người để cho thời gian phôi pha kiếp sống thừa này.
Cô gái bạc mệnh.
Đặng Mỹ Huệ.” Nguyệt Lý Hằng Nga xem thư xong đứng sững sờ.
Nàng như nghẹn ngào nói không ra tiếng.
Lý Thanh Hùng mặt tái ngắt ! Có lẽ chàng đang đau khổ lắm.
Chàng tự trách mình sao không đi cứu nàng, để cho Tăng Thiện trưởng lão phải ra ơn làm công chuyện đó.
Chàng không trách Đặng Mỹ Huệ đã hiểu lầm cho chàng là người phụ bạc.
Giờ đây Đặng Mỹ Huệ đã hờn giận bỏ đi chàng còn biết đâu mà tìm nữa.
Nhưng dầu tìm gặp nàng đi nữa, Lý Thanh Hùng còn biết nói năng làm sao để cho nàng tin? Nàng có thể tin tưởng được tấm lòng chân thật của chàng không?
Đau khổ, tuyệt vọng tràn ngập cả cõi lòng, Lý Thanh Hùng sững sờ nhìn về phía chân trời xa đang phủ một màu đen dày đặc.
Nguyệt Lý Hằng Nga từ từ bước tới, cầm cây trâm cài tóc đưa đến trước mặt Lý Thanh Hùng, nhỏ nhẹ nói:
- Hùng đệ ! Không cần buồn bã làm chi, hãy cất chiếc trâm cài tóc này để về sau dùng đến.
Lý Thanh Hùng không đáp, cũng không đưa tay lấy chiếc trâm, đôi mắt chàng mơ màng nhìn mãi về chân trời xa.

Nguyệt Lý Hằng Nga lại an ủi:
- Hùng đệ ! Cần gì phải buồn, miễn chúng ta làm việc gì đừng để lương tâm cắn rứt là được.
Lý Thanh Hùng nhắm kín đôi mắt, không nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga. Chàng nói qua hơi thở ngập ngừng:
- Hoa tỷ tỷ cứ để một mình tôi ở lại đây.
- Tại sao ?
- Không tại sao cả. Tôi muốn được yên tĩnh.
- Không được ! Hùng đệ sẽ đau buồn mà làm hại đến thân thể. Tôi cần ở đây an ủi Hùng đệ mới được.
Lý Thanh Hùng mặt mày nặng trĩu vì đau khổ, mở mắt nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga nói:
- Cảm ơn tỷ tỷ ! Tỷ tỷ nên về phòng nghỉ đi. Tỷ tỷ để cho tôi được sống trong yên lặng lúc này.
Nguyệt Lý Hằng Nga thông cảm nỗi đau khổ của Lý Thanh Hùng thở dài nói:
- Được ! Nhưng Hùng đệ phải hứa với tôi một lời là không được làm hại bản thân.
Nói đến đây, Nguyệt Lý Hằng Nga một mình bước ra ngoài phòng rồi từ từ mất dạng.
Lý Thanh Hùng vẫn đứng yên như pho tượng không nhúc nhích. Chỉ nghe chàng lẩm bẩm:
- Huệ muội ! Anh có lỗi với em ! Còn em lại không hiểu được lòng anh ! Nếu xa nhau, anh không thể nào sống được... Huệ muội ! Trước khi bỏ đi sao em không gặp anh để tận mặt nói một lời... Em hãy tin anh đi Huệ muội ! Không lúc nào lòng anh không nhớ đến Huệ muội đâu...
Lẩm bẩm một lúc, chàng cầm chiếc trâm kẹp cài mân mê, rồi nghiến răng nói tiếp:
- Ai đã khiến đôi ta phải chia ly, ai đã cướp đoạt tình yêu của đôi ta? À ! Phi Long Bang ! Phi Long Bang ! Anh phải báo thù... Anh phải báo thù ! Chiếc trâm cài tóc này anh phải đem theo mình mãi mãi và coi như lúc nào cũng có mặt em bên anh, để anh dùng máu rửa sạch Hiệp Lương Sơn.
Bấy giờ đêm đã gần tàn, xa xa tiếng gà gáy văng vẳng đưa lại. Chàng bừng tỉnh, dụi mắt hướng về phía căn phòng Nguyệt Lý Hằng Nga gọi lớn:
- Hoa tỷ tỷ ! Chúng mình đi thôi !
Tiếng nói chưa dứt, cửa phòng đã mở toang ra. Nguyệt Lý Hằng Nga bước vào.

Có lẽ Nguyệt Lý Hằng Nga không ngủ. Nàng núp bên ngoài để theo dõi từng hành động đau buồn của Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng cũng hiểu như vậy, nhưng không để y, chàng nói:
- Hoa tỷ tỷ ! Đêm nay chúng mình không ai ngủ được. Có lẽ lòng tỷ tỷ cũng đau khổ không kém gì tôi. Hiện giờ tôi không muốn đi đến Võ Đang nữa. Tỷ tỷ thế dùm tôi và bảo cho họ biết là Lý Thanh Hùng không thể đợi chờ...
Nguyệt Lý Hằng Nga ngắt lời:
- Hùng đệ ! Ý của Hùng đệ tôi đã hiểu rồi ! Hai ta không ai đến Võ Đang cả. Tôi sẽ theo Hùng đệ đến Lữ Lương Sơn cũng được.
Lý Thanh Hùng lắc đầu:
- Không ! Tỷ tỷ chớ nhọc lòng ! Phi Long Bang không phải là bọn ba đầu sáu tay gì mà sợ. Tôi không muốn phiền đến tỷ tỷ. Công việc này tôi trả thù riêng cho Huệ muội mà.
Nguyệt Lý Hằng Nga nghe câu nói ấy hơi giận:
- Hùng đệ ! Đã thế cần gì phải bàn bạc với Hùng đệ làm chi?
Lý Thanh Hùng vội nói:
- Không ! Tỷ tỷ đừng hiểu lầm ý tôi. Tôi chỉ không muốn làm phiền tỷ tỷ thôi !
Nguyệt Lý Hằng Nga nói:
- Có lẽ Hùng đệ sợ tôi đi theo làm nhiều việc phiền lụy chăng ?
Lý Thanh Hùng không biết giải bày ra làm sao, phải thuận cho Nguyệt Lý Hằng Nga cùng đi.
Trời lờ mờ sáng, hai người đã ra khỏi tửu điếm.
Bỗng nơi một khúc đường quanh thấp thoáng một bóng người.
Bóng người ấy xẹt qua như điện chớp rồi mất dạng. Tuy nhiên đôi mắt của Lý Thanh Hùng không phải tầm thường.
Vừa thoáng qua chàng đã nhận ngay bóng đó là gã thư sinh mà chàng đã trông thấy qua một lần khi mới đi vào tửu điếm.
Một ý nghĩ thoáng qua óc chàng. Chàng lẩm bẩm:
- Phải rồi ! Nhất định là nàng ! Hoa tỷ tỷ mau đuổi theo ! Huệ muội muội đó !
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy vẻ mặt của chàng biết có việc quan trọng, vội phi thân đuổi theo sau.
Qua khỏi một khoảng đường dài, quả nhiên Lý Thanh Hùng thấy trước mặt thấp thoáng bóng gã thư sinh, cỡi trên lưng con tuấn mã phi nước đại.
Lý Thanh Hùng gọi lớn:
- Huệ muội ! Hãy dừng chân !
Tiếng chàng lãnh lót, nhưng bóng thư sinh kỵ mã vẫn lao nhanh về

phía bụi mờ.
Không còn cách nào chạy theo kịp nữa, Lý Thanh Hùng đứng dậm chân tức tưởi:
- Thôi ! Thế là hết ! Huệ muội đã giận ta mà bỏ đi rồi !
Nguyệt Lý Hằng Nga vỗ vai chàng an ủi:
- Hùng đệ ! Chớ đau lòng ! Tôi đoán chắc không sớm thì muộn, hai người cũng tái ngộ.
Lý Thanh Hùng ngơ ngác:
- Nàng đã bỏ đi và để lại bức thư đoạn tuyệtn mà ?
- Phải ! Nhưng nàng không nỡ bỏ Hùng đệ đâu?
- Tại sao?
- Nếu nàng dứt tình thì đêm qua nàng đã bỏ đi ngay, tại sao lại đợi đến sáng ?
Lý Thanh Hùng trầm tư nghĩ ngợi một lúc thấy lời nói Lục Ngọc Hoa cũng có lý, lòng chàng nổi lên một tia hy vọng.
Lục Ngọc Hoa hỏi:
- Hùng đệ ! Đệ có tin chắc chàng thư sinh kỵ mã kia là Đặng Mỹ Huệ không?
- Tôi cũng đoán như thế thôi.
- Ồ ! Chúng ta cần phải dọ hỏi cho rõ ràng mới khỏi lầm lạc. Vậy chúng ta nên trở lại tửu điếm đi.
Lý Thanh Hùng theo lời, cùng Lục Ngọc Hoa trở về quán trọ.
Vào đến bàn, Lý Thanh Hùng gọi tiểu nhị hỏi:
- Này ngươi nói thật cho ta việc này, chàng thiếu niên kỵ mã đêm qua trọ Ở phòng nào.
Tiểu nhị nói:
- Người đó ở sát bên phòng của quý khách mà !
Lý Thanh Hùng thở dài:
- Ồ ! thế mà lại không để ý.
Chàng quay qua nói với Lục Ngọc Hoa:
- Việc này tỷ tỷ chắc không còn nghi ngờ gì nữa chứ.
Lục Ngọc Hoa gật đầu:
- Đúng là nàng.
Hai người từ từ dắt tay nhau rời tửu điếm đi lang thang không định hướng.
* * * Một hôm, trời về chiều, hai người cỡi trên hai con tuấn mã phi nhanh về hướng biên giới tỉnh Sơn Tây.
Hai con tuấn mã từ đường xa mới đến, mình toát mồ hôi, miệng chảy đầy nước bọt, ai trông thấy cũng biết ngay là đôi nam nữ thiếu niên này đã vượt hơn ngàn dặm đường.

Lý Thanh Hùng gò cương, nghiêng đầu nói với Lục Ngọc Hoa:
- Hoa tỷ tỷ ! Gần đến nơi rồi ! Tỷ tỷ đủ sức với cuộc hành trình này chăng ?
Lục Ngọc Hoa trên mặt dính đầy bụi đường nhưng đôi môi vẫn đỏ mọng. Nàng nhoẻ miệng cười nói với Lý Thanh Hùng:
- Nếu cần phải vượt bao nhiêu đường xa như vậy nữa tôi cũng vẫn chịu nổi mà !
Chúng ta chỉ cần hai ngày đường nữa đã đến sào huyệt của Phi Long Bang rồi.
Thực ra, đến hôm nay, Lý Thanh Hùng và Lục Ngọc Hoa đã trải qua sáu người đường rồi. Từ khi rời khỏi tửu điếm, hai người bỏ tiền mua hai con tuấn mã, ngày đêm dung ruổi cố đuổi theo Đặng Mỹ Huệ, nhưng bóng Đặng Mỹ Huệ đã biến mất trong khung trời mênh mông vô tận, không còn tìm gặp được nữa. Cả hai lần về biên giới Sơn Tây, đến Lữ Lương Sơn để diệt Phi Long Bang rửa hận.
Trong lúc say sưa với bụi đường, họ không để ý đến kẻ thù.
Chính lúc hai người vừa đặt chân đến nơi đây là bọn bộ hạ Phi Long Bang đã để ý theo dõi họ rồi, vì nơi đây là địa phận của Phi Long Bang.
Hai người tìm vào một khách sạnh nghỉ ngơi, để hôm sau đi về miền Lữ Lương Sơn.
Mã Môn Quan này tuy phố xá không đông lắm, nhưng khách sạn khá nhiều. Lý Thanh Hùng dắt Nguyệt Lý Hằng Nga vào một khách sạn gần đấy.
Tên tiểu nhị bước ra dắt ngựa, đôi mắt trắng xóa nhìn khách có vẻ khả nghi.
Nguyệt Lý Hằng Nga bấm Lý Thanh Hùng nói nhỏ:
- Hùng đệ, đêm nay chúng ta phải đề phòng đấy.
Lý Thanh Hùng không để ý lời nói của nàng. Đầu óc chàng đang quay cuồng hình bóng Đặng Mỹ Huệ, và mối căm thù đối với Phi Long Bang. Chàng bước theo chân tên tiểu nhị vào một căn phòng sau lữ điếm.
Sau khi xếp đặt hành trang, Nguyệt Lý Hằng Nga nói với Lý Thanh Hùng:
- Nơi đây gần sào huyệt của Phi Long Bang, tôi e tai mắt của quân cướp không rời chúng ta...
Lý Thanh Hùng ngơ ngác hỏi:
- Tại sao tỷ tỷ biết ?
- Rất đơn giản ! Cứ nhìn vào mặt tên tiểu nhị lúc nãy thì rõ.
- Chúng ta đã đến đây để tận diệt bọn chúng còn sợ gì chúng mưu

hại.
Tuy nói thế, nhưng nét mặt của Lý Thanh Hùng vẫn buồn buồn.
Nguyệt Lý Hằng Nga trèo lên giường nằm có vẻ tự lự, trong lúc đó thì Lý Thanh Hùng ngồi xếp tròn trên bộ ván điều dưỡng chân lực.
Trong phòng lặng lẽ nặng nề. Mỗi người đang lo một việc khác nhau.
Bên ngoài có tiếng gõ cửa, và có giọng tên tiểu nhị nói vào:
- Cơm đã xong, tôi xin xem vào.
Nguyệt Lý Hằng Nga bước đến mở cửa, thấy tiểu nhị bưng một mâm cơm đầy với mấy món đồ ăn trông có vẻ thịnh soạn, Nguyệt Lý Hằng Nga điểm trên môi một nụ cười lạnh lùng hỏi:
- Sao đem cơm đến sớm vậy.
Tiểu nhị ú ớ:
- Cô nương nói rất đúng, lữ điếm này thường cho khách ăn cơm sớm để nghỉ ngơi.
Lời nói của tiểu nhị không được tự nhiên, làm cho Nguyệt Lý Hằng Nga thấy được điều ám muội bên trong, nàng cười hì hì, nói:
- Được ! Ta sẽ theo cái lệ của quán trọ này, nhưng ngược lại ngươi cũng phải tuân theo cái lệ của ta.
- Thưa cô nương lệ gì ?
- Ta có thói quen, mỗi khi đến quán trọ nào, tiểu nhị đem cơm đến cũng phải nhấm thử trước mặt ta mỗi món đồ ăn một ít...
Nguyệt Lý Hằng Nga nói chưa dứt lời, vẻ mặt tên tiểu nhị đã tái mét.
Không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định trong đồ ăn có chất độc rồi !
Tên tiểu nhị từ từ lui về phía cửa toan thoát chạy, nhưng Nguyệt Lý Hằng Nga đã lanh tay chộp vào vai nó bảo:
- Không dễ gì đem thuốc độc đến đây rồi bỏ chạy, hãy nếm thử ta xem !
Tên tiểu nhị ú ớ nói không ra lời, Nguyệt Lý Hằng Nga dí tay vào Mệnh Môn huyệt:
- Nếu ngươi không tuân lời, ta giết chết !
- Thưa cô nương nếu tuân lời cô nương thì tôi chết mất !
- Tại sao ?
- Trong đồ ăn có chất độc.
- Ai đã bỏ chất độc ấy vào đồ ăn ?
- Đó là do lệnh của Điếm chủ.
- Tại sao Điếm Chủ lại có hành động ấy?
- Vì ông ta là đồ đảng của Phi Long Bang.
Nguyệt Lý Hằng Nga cười một tràng dài:
- Thế thì chúng bây cũng là đồ đảng của Phi Long Bang tất cả ! Chết là đáng lắm !

Hãy ăn mau !
Vừa nói Nguyệt Lý Hằng Nga vừa dí mạnh ngón tay vào Mệnh Môn huyệt của tiểu nhị, làm cho hắn đau nhói lên không chịu được. Hắn vội vã bới cơm và đồ ăn nhai ngấu nghiến.
Thấy ắn đã ăn xong, Nguyệt Lý Hằng Nga buông tay ra thì hắn vội vụt chạy ra khỏi cửa phòng.
Nhưng chưa được bao xa thì nghe một tiếng "bịch". Nguyệt Lý Hằng Nga vội chạy ra xem thì thấy tên tiểu nhị ấy đã té nằm sóng sượt, miệng mũi chảy ra toàn là máu đen.
Hắn tắt thở.
Chất độc quá mạnh đến nỗi Nguyệt Lý Hằng Nga cũng rợn người lẩm bẩm:
- Ồ ! Quân độc ác.
Nàng qquay vào thì Lý Thanh Hùng vẫn ngồi yên trên ván, đôi mắt nhắm nghiền, hình như chàng không hay biết gì mọi việc đã xảy ra.
Đợi cho Lý Thanh Hùng vận công điều dưỡng xong, Nguyệt Lý Hằng Nga mới kể lại.
Chàng nói:
- Dĩ nhiên bọn này là quân hắc điếm, chúng ta sẽ gặp nhiều khó khăn hơn.
Chẳng bao lâu ngoài cửa có tiếng người huyên náo và có tiếng chân bước thình thịch đến gõ cửa phòng.
Nguyệt Lý Hằng Nga mặt mày hậm hực, toan dùng vũ lực đối phó nhưng Lý Thanh Hùng cản lại:
- Chớ vội ! Chúng ta chờ xem thái độ của đối phương đã.
Ngoài cửa có tiếng gọi rất gấp:
- Ê ! Mở cửa ra ! Giết người phải đền mạng, sao còn không chịu mở cửa.
Lý Thanh Hùng chậm rãi đứng lên. Cánh cửa vừa hé mở bên ngoài có vô số tráng hán, mặt mày hung dữ, tay cầm gậy chen nhau xông vào.
Lý Thanh Hùng giả vờ hỏi:
- Việc gì vậy?
Một người trong bọn nói oang oang:
- Ngươi vừa giết tên tiểu nhị mà còn chối sao?
Lý Thanh Hùng cười nhạt:
- Ồ ! Tôi đâu phải là kẻ giết người. Chính các người mới là kẻ giết người chớ.
Bọn tráng hán nhao nhao nói:
- Ồ ! Có lão gia đến kia rồi, anh em tránh ra !

Quả nhiên, từ đàng xa, một lão già miệng ngậm điếu thuốc lá, đôi mắt hi hí, mũi quặp, ngang nhiên đến trước mặt Lý Thanh Hùng hỏi:
- Ngươi có phải là Tuyệt Kỹ Thư Sinh chăng?
- Nếu phải thì sao?
- Thì mày hết sống được rồi.
Lý Thanh Hùng ngạo nghễ hỏi:
- Muốn dùng võ lực ?
- Phải !
- Thế thì xin ra tay.
- Nơi đây không phải là đấu trường.
- Có lẽ ngươi muốn tìm một nơi khác?
- Phải ! Hãy theo ta.
Dứt lời, lão già quay gót, dẫn Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga ra sau vườn.
Lão già nầy một tay lục lâm khét tiếng. Trước đây hai mươi năm, giang hồ thường gọi lão là Cửu Văn Thanh Long Bạch, lão cũng là một thủ hạ đắc lực của Thiên Diện Ma.
Tuy võ công không giỏi lắm, nhưng Thiên Diện Ma đã cho lão giữ chức liên lạc ở Mã Môn Quan để thông tin tức cùng các cao thủ Hắc đạo.
Ba người vừa đến sau vườn thì bọn tráng hán thủ hạ kia cũng kéo đến vây quanh.
Lý Thanh Hùng không chút sợ sệt. Chàng thò vào túi lấy ra một chiếc trâm cài tóc cầm nơi tay. Chiếc trâm này chính là của Đặng Mỹ Huệ để lại.
Cửu Vân Thanh Long Bạch gằn giọng nói:
- Thằng nhỏ họ Lý ! Tội lỗi mi đối với bổn bang đã chất chứa rất nhiều, hôm nay mi phải chết.
Lý Thanh Hùng nhướng đôi mày cười ngạo nghễ nói:
- Tiểu lão đầu đừng nói dóc, nếu có tài gì cứ thi thố ra xem. Ta không có nhiều thì giờ nói chuyện với ngươi.
Lời nói của chàng chưa dứt thì đám thủ hạ tráng hán kẻ dao người gậy vung lên vun vút.
Nguyệt Lý Hằng Nga tức giận, vội vung Cuồng Phong Đại xuất những chiêu thế tột độ đánh tới, làm cho bọn tráng hán côn đồ không dám áp tới.
Chỉ chốc lát tiếng rú nối nhau vang lên, từng thây người ngã gục xuống.
Nguyệt Lý Hằng Nga vốn là một cô gái có lương tâm, không muốn sát hại những tên thủ hạ này. Tuy nhiên, nàng không giết cũng không

được, vì chúng cú lăn xả vào tìm cái chết.
Đang chiến đấu, Nguyệt Lý Hằng Nga bỗng nghe một tiếng hét kinh hồn, nàng vừa quay lại thì đã thấy Lý Thanh Hùng dùng cây trâm cài tóc chút xíu của Đặng Mỹ Huệ đâm chết tên chủ nhân hắc điếm rồi.
Bọn bộ hạ thấy vậy đều bỏ chạy hết.
Nguyệt Lý Hằng Nga thở dài, nhìn những thây người nằm dưới đất nói:
- Hùng đệ ! Chúng ta đã tàn sát bọn này một cách tội nghiệp ! Chúng chỉ là những tên thủ hạ theo đấu ăn tàn, võ nghệ có gì đâu?
Lý Thanh Hùng gật đầu:
- Tỷ tỷ nói rất phải ! Nhưng tên chủ nhân hắc điếm này phải chết.
Hai người ra khỏi lữ quán, lên ngựa rời khỏi Mã Môn Quan.
Lúc này trời đã sáng tỏ. Hai người đi một đoạn đường chẳng hề trao đổi nhau một tiếng nói nào. Có lẽ lòng mỗi người đang đeo đuổi một mối buồn riêng, tuy có liên quan với nhau. Họ đi mãi.
Cho đến lúc mặt trời xế bóng thì đôi thiếu niên nam nữ ấy đã đến chân núi Lữ Lương Sơn.
Lữ Lương Sơn là sào huyệt của Phi Long Bang, cách cửa phía Bắc Ngô Thành năm mươi dặm.
Vì vậy, những nơi mà Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga vừa đi qua đều là thành phần đất của Phi Long Bang kiểm soát.
Nguyệt Lý Hằng Nga vốn là một thiếu nữ chín chắn, tuy không nói ra, nhưng nàng vẫn để ý xem chừng địch quân dọ thám, cứ chốc chốc nàng quay đầu nhìn lại, hoặc để mắt chăm chú khắp nơi.
Lý Thanh Hùng hiểu ý, nói với nàng:
- Tỷ tỷ ! Có lẽ tỷ tỷ lo cho sanh mạng của tôi lắm thì phải ! Nhưng chúng ta đã đem thân đến đây, dù Lữ Lương Sơn là một nơi hang hùm nọc rắn tôi cũng quyết chẳng lùi bước.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy Lý Thanh Hùng có vẻ liều lĩnh và khinh địch, lòng không an.
Hai người đi một lúc nữa thì đến một khu rừng trúc, bên trong thấp thoáng có bóng mái nhà.
Nguyệt Lý Hằng Nga nói:
- Hùng đệ ! Chúng ta đi đường xa mệt nhọc, ngôi nhà trong khu rừng trúc có người ở, chúng ta tạm vào đó nghỉ một chốc cho khoẻ rồi sẽ tiếp tục được chăng?
Lý Thanh Hùng gật đầu:
- Được !
Đôi ngựa rẽ cương, vòng qua mé rừng trúc.
Lý Thanh Hùng nói:

- Tỷ tỷ ! Đây đã gần đến sào huyệt chủa Phi Long Bang rồi ! Ngôi nhà này không chừng cũng là thủ hạ của Phi Long Bang nốt. Chúng ta đừng để họ biết mình là ai thì hơn.
Nguyệt Lý Hằng Nga mỉm cười không đáp. Vì lòng nàng còn thận trọng hơn Lý Thanh Hùng nữa.
Hai người qua khỏi khu rừng xanh thì chợt nghe có tiếng nói:
- Đánh !
Cả hai giật mình, gò cương đứng lại, nhưng không thấy một bóng người hay một ám khí nào cả. Bất giác cả hai đều sững sờ, không dám tiến bước.
Qua một lúc im lặng, bỗng có một tiếng cười khúc khích, rồi một bóng người loáng qua, nép sau khóm trúc.
Lý Thanh Hùng nhảy xuống ngựa thủ thế, nhưng bóng người kia đã ló đầu ra, cười hì hì, nói:
- Hùng thúc thúc ! Cháu biết thế nào hai người cũng qua đây mà !
Thật là bất ngờ, người kia xuất hiện chính là Hài Nhi Thần Đồng Văn Tiểu Bào.
Lý Thanh Hùng rú lên:
- Tiểu Bào ! Sao mi lại...ở nơi đây?
Tiểu Bào nở trên môi nụ cười bí hiểm nói:
- Không thể nói lộ câu chuyện này được. Xin mời Lý thúc thúc và Lục cô nương vào nhà trước đã.
Nguyệt Lý Hằng Nga thấy Hài Nhi Thần Đồng xuất hiện nơi đây, lại là chủ ngôi nhà này, nàng tưởng chừng như đang ở trong một giấc mơ.
Vừa bước chân theo Vạn Tiểu Bào, nàng vừa nghĩ:
“Nó đang ở Huê Sơn Kỳ Vân Cốc, luyện võ với Kim Kiếm Sanh, tại sao lại đến đây làm chủ ngôi nhà này?” Hai con tuấn mã được cột vào mái hiên. Và Hài Nhi Thần Đồng nắm tay hai người dắt vào nhà trong.
Giữa nhà có một chiếc bàn. Trên bàn trà nước như đã chuẩn bị sẵn sàng.
Lý Thanh Hùng trố mắt nhìn Hài Nhi Thần Đồng, hỏi:
- Ngươi ở đây một mình sao?
Hài Nhi Thần Đồng cắn môi mỉm một nụ cười bí hiểm:
- Gấp gì ! Nếu là một mình thì cháu không thể nào đến đây được.
- Thế thì ngươi đã đến đây với ai?
- Gia sư !
- Ồ ! Kim lão tiền bối ở đâu để ta yết kiến ?
- Gia sư đi đón Hùng thúc thúc chưa trở về.
- Đi đón ta?

- Phải !
- Tại sao biết ta đến đây mà đón.
Hài Nhi Thần Đồng không đáp chỉ nói:
- Xin mời Hùng thúc thúc uống miếng trà rồi nghỉ ngơi đã, câu chuyện bí mật đó cháu không có quyền nói ra.
Lý Thanh Hùng quá nóng lòng không chịu nổi, hét:
- Tiểu Bào ! Việc gì bí mật mà ngươi lại không nói cho ta biết. Thế thì ta với ngươi không còn tình nghĩa gì nữa. Ta đi đây !
Vừa nói, chàng dắt tay Lục Ngọc Hoa toan bước ra ngoài.
Thì giữa lúc đó, bên ngoài có giọng nói khàn khàn vọng vào:
- Ờ ! Lão già bất tử đó không lừa phỉnh ta ! Hùng đệ quả thật có đến đây...ha...hạ.!
Giọng nói lè nhè ấy đúng là Truy Vân Thần Khất.
Hài Nhi Thần Đồng phóng mình nhảy ra ngoài:
- Ồ ! Lão tiền bối ! Gió nào đưa lão tiền bối đến đây đúng lúc như vậy?
Truy Vân Thần Khất cười ha hả:
- Sư phụ già của mày chỉ cho ta đến đây để gặp Hùng đệ. Ta tưởng lão đó dối gạt, ngờ đâu lại là sự thật.
Lúc này, Lý Thanh Hùng cũng đã xông ra ngoài, đến vỗ vai lão già ăn xin hỏi rối rít:
- Lão ca ! Anh không phải cùng với Vạn lão tiền bối đến Vân Sơn sao?
Lão ăn mày cười như điên dại, đáp:
- Phải ! Lão muốn đến Vân Nam, nhưng bị con bé ấy lôi lại, bảo phải đi đường này.
Ồ ! Lão sanh ra không nhằm thời, sống chỉ để cho người ta sai khiến và lo làm việc cho kẻ khác.
Lý Thanh Hùng không hiểu Truy Vân Thần Khất nói con bé nào, chàng ngơ ngác hỏi:
- Sao ? Thế thì lão ca đã đến đây từ trước?
- Không ! Lão vừa đến đây ! Báo hại lão phải đi mất nửa ngày...
Lão chưa kịp nói dứt lời thì Hài Nhi Thần Đồng đã xen vào hỏi:
- Lão tiền bối ! Tại sao ông nội tôi không đến ?
- Hì...hì ! Ông nội mày sợ chết đâu dám đi với tao.
Hài Nhi Thần Đồng rối rít:
- Lão tiền bối nói sai rồi ! Ông nội tôi đâu có tánh đó.
Truy Vân Thần Khất trợn mắt:
- Sao lại không ! Thằng con nít mày biết gì...Nhưng này, tại sao mày lại đến nơi đây?

Tiểu Bào cười ha hả:
- Ồ ! Bí mật ! Bí mật không nói được !
Truy Vân Thần Khất toan chạy vào Hài Nhi Thần Đồng, nhưng hắn đã lẹ làng nhảy lùi ra mấy bước, nói:
- Hãy khoan ! Lão tiền bối nói cho cháu biết vì sao ông nội cháu không đến đây đã?
Truy Vân Thần Khất nhăn mặt:
- Mày nói trước câu chuyện cười của mày đi đã, rồi tao sẽ nói sau.
Hài Nhi Thần Đồng cười hô hố:
- Được ! Cháu xin nói trước !
Rồi hắn bắt đầu cất giọng nghiêm trang:
- Ngày thứ hai, sau khi Hùng thúc thúc đi rồi, cháu yêu cầu gia sư của cháu hạ sơn, đuổi theo Hùng thúc thúc.
- Tại sao?
- Vì Hùng thúc thúc đang bị thương mà đường đi Thiên Sơn quá xa xăm, sợ không tránh khỏi nanh vuốt của Phi Long Bang nên gia sư của cháu lo ngại, cháu nhân đó đề nghị hạ san.
- Nhưng rồi sao lại đến đây?
- Đuổi theo mãi mà không gặp Hùng thúc thúc đâu, thầy trò cháu cứ theo đại lộ thẳng tiến về phía Thiên Sơn. Bỗng một hôm chúng tôi gặp một người, tin cho biết là Hùng thúc thúc đã lành bệnh rồi, và hiện nay đến Lữ Lương Sơn để thanh toán Phi Long Bang.
Lý Thanh Hùng hỏi xen vào:
- Người đó là ai?
Hài Nhi Thần Đồng mỉm một nụ cười bí mật:
- Xin tha lỗi cho cháu, tạm thời cháu phải giấu tên !
Truy Vân Thần Khất nóng lòng hỏi:
- Rồi sao nữa, nói mau?
- Được biết Hùng thúc thúc một mình xông vào Phi Long Bang, hai thầy trò cháu lại phải đuổi theo nữa. Hôm qua chúng tôi gặp lại con người thần bí đó và được biết Hùng thúc thúc đang cùng với Lục cô nương đến đây. Do đó gia sư tôi mới đến chân núi để đón.
Truy Vân Thần Khất nghe đến đấy, gật gù nói:
- Đúng rồi ! Thằng quỷ nhỏ không nói láo ! Chính tao cũng có gặp con người thần bí đó mới biết mà đến đây ! Nhưng vừa đến chân núi, tao lại gặp thêm lão sư phụ già của mày.
Lý Thanh Hùng hỏi:
- Con người thần bí mà lão ca và Tiểu Bào vừa nói đến là ai?
Truy Vân Thần Khất nhướng đôi mày, làm ra vẻ bí mật:
- Khó nói lắm ! Lão phu cũng không biết người đó là ai nữa.

Dứt lời, lão lại quay sang Tiểu Bào, nói:
- Thằng quỷ nhỏ, mày có chuẩn bị thức ăn cho tao chứ ?
- Rượu thịt được chăng?
Truy Vân Thần Khất cười híp mắt:
- Thế thì còn gì hơn ! Đó là cỗ của tao rồi, mau đem đây.
Tiểu Bào cười lớn:
- Làm gì có món ấy ! Ngày hôm qua cháu và gia sư phải đánh cả ngày với bọn thủ hạ Phi Long Bang để đoạt ngôi nhà này mà rước khách.
Bị lừa gạt, Truy Vân Thần Khất nổi giận đưa tay chộp vào đầu Hài Nhi Thần Đồng, nhưng hắn đa lanh chân chạy tọt vào nhà.
Truy Vân Thần Khất đuổi theo. Một già một trẻ chạy vòng quanh như trò đuổi bắt của trẻ con.
Chạy một lúc, Vạn Tiểu Bào quay lại:
- À ! Phải ! Có rượu thịt, nhưng tiền bối phải nói rõ tại sao ông nội cháu không đến đây, rồi cháu mới dọn lên chứ.
Truy Vân Thần Khất nghe đến rượu thịt thèm nhỏ giải, tỏ lời mơn trớn:
- Phải ! Phải ! Thằng quỷ nhỏ nói nghe được ! Ta và Vạn Niệm Tổ sắp đi Vân Sơn nhưng nửa đường gặp người bí mật đó đường cho biết là Lý Thanh Hùng đang đến tìm Phi Long Bang trả thù. Ta sợ Lý Thanh Hùng đến đấy một mình nên rủ Vạn Niệm Tổ cùng đi. Nhưng lão này càng già càng sợ chết, lui về an cư một nơi nào đó.
Hài Nhi Thần Đồng nói:
- Ồ ! Tiền bối nói sai rồi ! Ông nội cháu chắc là đi vận động các cao thủ để đến đây hiệp lực phá Phi Long Bang, chứ không phải sợ chết như tiền bối đã nói đâu.
Truy Vân Thần Khất nói:
- Thôi được ! Mày muốn nghĩ thế nào mặc mày. Bây giờ tao đã nói xong, hãy đem rượu thịt ra đây.
Hài Nhi Thần Đồng lại cười lanh lãnh, rồi nhanh chân chạy nữa.
Truy Vân Thần Khất tức giận đuổi theo. Cứ thế hai người rượt chạy tiếng cười vang dội.
Giữa lúc đó, bỗng ngoài cửa có tiếng nói lớn vọng vào:
- Lão ăn xin dám vào nhà người ta áp bức bắt trẻ con ư? Tiểu Bào ! Hãy ra tay đi !
Truy Vân Thần Khất quay đầu nhìn ra cửa cười lớn:
- A ! Cho là lão sư phụ già của mày có về đây, tao cũng lột xác mày ra.

Hồi 46
Mẫu Tử Trùng Phùng

Truy Vân Thần Khất nói chưa dứt lời thì trước cửa đã xuất hiện hai lão già.
Hài Nhi Thần Đồng nhảy phóc ra, la lớn:
- Ông nội và sư phụ !
Đúng vậy, Hai lão già này là Cùng Nho Vạn Niệm Tổ và Vũ Nội Nhị Tồ Kim Kiếm Sanh.
Hài Nhi Thần Đồng nói:
- Hãy cứu cháu ! Triệu lão tiền bối áp bức cháu đây.
Truy Vân Thần Khất cười ha hả:
- Tao đánh cả thằng thầy và lão nội của mày nữa kìa ! Hì...hì... Mày dám phỉnh tao không cho tao uống rượu.
Biết tánh của Hài Nhi Thần Đồng hay liến khỉ, còn Truy Vân Thần Khất lại khôi hài, nên mọi người đều cười xòa:
- Hôm nay, “Mạt cưa gặp mướp đắng”, “Kẻ cắp đụng đầu với bà già” rồi.
Mọi người đều vào nhà trong.
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ nói với Lý Thanh Hùng:
- Nếu không có Đặng cô nương để thư lại thì lão phu đâu biết mà đến đây.
Lý Thanh Hùng giật nẩy người:
- Sao ! Đặng Mỹ Huệ Ở đâu?
Truy Vân Thần Khất xen vào:
- Thằng nhỏ ! Mày khéo đóng trò ! Mày đã quên những mối tình xưa, làm cho con nhỏ đó phải xuống tóc đi tu rồi mà bây giờ mày mới nóng lòng như vậy sao?
Nguyệt Lý Hằng Nga nghe nói mặt tái lét, toàn thân run rẩy, cúi mặt xuống.
Lý Thanh Hùng hỏi dồn:
- Lão ca nói thật sao? Đặng Mỹ Huệ đã cắt tóc đi tu rồi?
Truy Vân Thần Khất cười hì hì:
- Ta nói như thế, Hùng đệ có tin hay không tùy ý, nhưng có phải Hùng đệ đã vui duyên mới phụ tình xưa không?
Lý Thanh Hùng thở dài:
- Không ! Lão ca không hiểu lòng của đệ.

Truy Vân Thần Khất cười khôi hài:
- Hiểu lắm chớ ! Nếu không hiểu thì đâu có nói đúng phong phóc như vậy?
Thấy nét mặt buồn bã của Lý Thanh Hùng, Vạn Niệm Tổ thương hại nói:
- Không sao ! Cháu đừng lo ! Dẫu tình duyên xích mích, nhưng lão phu quyết bảo đảm không để Đặng cô nương phải chôn vùi cuộc đời thanh xuân trong cửa Phật đâu.
Mọi người đồng cười lên một lượt.
Lý Thanh Hùng và Nguyệt Lý Hằng Nga buồn bã bỏ ra ngoài. Trong lúc đó, ba lão già vui đùa trò chuyện không ngớt. Họ bàn định kế hoạch diệt Phi Long Bang.
Kết luận ai cũng đồng ý đợi các cao thủ các phái tụ họp đông đủ rồi mới khởi sự.
Lý Thanh Hùng tuy không tán thành quyết nghị này, nhưng chàng quá buồn bã nên không muốn cãi.
Tối hôm ấy, ai nấy đều ngủ say sưa, riêng Lý Thanh Hùng trằn trọc thâu đêm.
Mười tám năm nay, thù cha chưa trả, mẹ chàng vẫn bị Huỳnh Thâm Hùng bắt giữ ở Phi Long Bang, hôm nay đã đến đây, lòng chàng như lửa đốt, làm sao có thể chờ nổi nữa.
Chàng chồm dậy, rón rén bước ra khỏi căn nhà, một mình thoát đi trong màn đêm dày đặc.
Lục Ngọc Hoa đêm nay cũng không sao yên giấc, vì vậy khi chàng thoát đi chưa bao lâu là nàng đã hay được vội vã tri hô.
Tất cả đều thức dậy, cùng nhau đuổi theo.
Bấy giờ, Lý Thanh Hùng đã chạy xa rồi.
Chàng nhắm Lữ Lương Sơn chỗ sào huyệt của Phi Long Bang thẳng tới.
Nơi đây cách Lữ Lương Sơn còn đến hai ngày đường, tuy nhiên Lý Thanh Hùng vì lòng uất căm thù, nên chỉ đến chiều hôm sau đã gần đến nơi.
Chàng thoáng thấy bên chân núi có một ngôi nhà lá, rải rác ở đây vài túp lều tranh của những nông phu.
Nơi đây làng mạc thưa thớt, không quán xá gì cả.
Không đói lắm, nhưng khác nước quá, Lý Thanh Hùng phải lần theo con đường hẹp ghé vào ngôi nhà lá bên chân núi để tạm nghỉ.
Chàng bước vào sân, gõ cửa. Bên trong một bà lão mở cửa bước ra hỏi:
- Tiểu tử từ đâu đến ?

- Thưa lão thái bà, tiểu sinh là người du học, lỡ bước qua đây xin chén trà và tạm trú một đêm.
Bà lão nhìn Lý Thanh Hùng từ đầu đến chân rồi nói:
- Mời vào !
Lý Thanh Hùng theo gót bà lão vào trong nhà.
Bên trong có sáu người già, trẻ đương tụ tập quanh bàn ăn.
Thấy Lý Thanh Hùng bước vào ai cũng hơi ngạc nhiên.
Lý Thanh Hùng lễ phép chào mọi người. Thái độ của chàng đã gây được thiện cảm.
Họ đứng dậy nhường ghế cho chàng.
- Xin mời tiểu sinh dùng bữa với chúng tôi.
Lý Thanh Hùng không khách sáo, bước tới ngồi chung với họ.
Trong câu chuyện, chàng hỏi thăm về tình hình của Phi Long Bang.
Bà lão tóc bạc nói:
- Xin tiểu sinh đừng hỏi đến điều ấy.
Lý Thanh Hùng thấy họ sợ sệt cũng phải.
Chàng ăn xong, nghỉ ngơi một lúc rồi xin đi nghỉ trước.
Bóng trăng lờ mờ, làm cho khu rừng Lữ Lương thêm u tối rùng rợn.
Chàng lần theo đường hẹp, phóng mình chạy vào trong.
Chàng đi qua một đoạn đường, vào sâu trong hốc núi mà vẫn không thấy một bóng người.
Qúa ngạc nhiên, chàng nhủ thầm:
“Đây là sào huyệt của Phi Long Bang, dĩ nhiên phải có thủ hạ canh giác, tại sao mình đến đây mà vẫn chưa gặp chúng nó?” Tuy nghĩ vậy, nhưng Lý Thanh Hùng vẫn để ý đề phòng.
Lý Thanh Hùng đi thêm vào độ mười trượng nữa, thì bỗng trước mặt chàng có một bóng tráng hán tử mặc quần áo đen, tay cầm dao nằm dưới đất.
Đây chắc là thủ hạ của Phi Long Bang rồi, nhưng hắn tas lại nằm ở đây, hay hắn đã ngủ quên đi chăng?
Lý Thanh Hùng tay điểm vào huyệt đạo thì thoáng thấy một tên nữa đang đứng dựa vào một gốc cây.
Lý Thanh Hùng nghi ngờ. Chàng đoán biết đó là thủ hạ Phi Long Bang, chúng vừa phát giác được cái chết của đồng bọn.
Chàng liền búng chân nhảy phóc lên đọt cây cao để ẩn mình và cũng để theo dõi hành động của chúng.
Ánh đuốc sáng rực một góc rừng. Lý Thanh Hùng đứng trên cao nhìn rõ bọn người đó đều mặc đồ đen, lưng dắt dao dài, chính là bọn thủ hạ tuần sát.
Chàng chuyển mình dùng thuận khinh thân nhảy phong phóc trên đọt

cây, chạy về phía có ánh sáng.
Nhưng chưa đến nơi, thì chợt nghe có tiếng một người trong bọn nói lớn:
- Thường Đường chủ đã đến rồi !
Những tên cầm đuốc đều đứng vẹt ra hai bên với cử chỉ rất cung kính.
Tiếp đó thì phía đàng xa, một bóng đen lướt tới, cử chỉ rất phách lối.
Lý Thanh Hùng thấy bóng người mới đến đúng Phi Beo Đường chủ Thường Viễn Thời, lão này Lý Thanh Hùng đã có gặp qua. Hắn là một tên bộ hạ đắc lực của Phi Long Bang.
Thường Viễn Thời thét hỏi bọn bộ hạ:
- Việc gì mà chúng bây làm rộn lên như vậy?
Một tên bộ hạ đứng ra thưa:
- Kính Đường chủ, chúng tôi vừa đi tuần hành quanh núi nhận thấy anh em canh gác đều bị địch nhân điểm huyệt hết.
Thường Viễn Thời hét to:
- Cái gì ?... Thật sao?
Vẻ mặt Thường Viễn Thời kinh khủng đến nổi không thể giấu được.
Tên tráng hán chậm rãi kể lại câu chuyện vừa xảy ra mà chúng đã trông thấy.
Điều làm cho Lý Thanh Hùng ngạc nhiên là chúng đã thấy tất cả đến hai mươi ba tên thủ hạ canh gác bị điểm huyệt.
Thường Viễn Thời đôi mày cau lại, lẩm bẩm:
- Ồ ! Thủ đoạn xuất quỷ nhập thần như vậy chắc có lẽ lão già đó rồi !
Một tên thủ hạ hỏi:
- Lão già nào, thưa Đường chủ ?
- Lão già cứu cô gái họ Đặng chớ còn lão già nào nữa ! Chỉ có hắn mới đủ bản lãnh hành động như vậy.
Bọn thủ hạ nghe nói mặt mày xanh nhạt, trợn mắt nhìn nhau.
Thường Viễn Thời lại nói:
- Địch thủ đã vào sâu nội địa, e còn có kẻ khác lần theo. Vậy các ngươi phải thận trọng dò xét mới được. Nếu có gặp kẻ lạ mặt nào lập tức bắn tín hiệu báo tinh cho ta biết ngay.
Dứt lời, Thường Viễn Thời quay gót trở lại con đường lúc nãy có vẻ hấp tấp lắm.
Lý Thanh Hùng cho đó là một cơ hội tốt, nghĩ thầm:
“Ta theo chân hắn thế nào cũng vào được trọng địa.” Chàng liền phi thân chuyển qua những đọt cây cao, đuổi theo Thường Viễn Thời nhanh như vệt khói trắng.
Thường Viễn Thời tuy có một võ công cao diệu dường ấy, nhưng

không làm sao phát giác được Lý Thanh Hùng đang tung mình đuổi theo sau.
Chạy chưa được bao lâu, bỗng Thường Viễn Thời "ý" lên một tiếng, dừng chân lại.
Té ra, trước mặt lão có một xác người bị điểm huyệt nằm lăn dưới đất.
Thường Viễn Thời vội ôm xác người bị điểm huyệt nằm lăn dưới đất lên, lẩm bẩm:
- Ồ ! Ba Muối ! Ba Muối ! Tại sao lại bị điểm huyệt ở đây? Ồ ! Địch nhân quá ác độc !
Nếu đêm nay ta không tìm ra thủ phạm quyết không làm người.
Dứt lời, Thường Viễn Thời đặt thi thể Ba Muối sang mé đường rồi tiến bước.
Lý Thanh Hùng lặng lẽ đuổi theo.
Chạy một đoạn đường, bỗng Thường Viễn Thời đột nhiên dừng chân lại. Lý Thanh Hùng phải nép mình trên cành cây để núp.
Bỗng nghe có tiếng nói:
- Thường Đường chủ ! Đường chủ dẫn người nào đến đây vậy?
Thường Viễn Thời ngơ ngác, quay đầu nhìn về phía sau nói:
- Tôi chỉ đi một mình, có đem ai theo đâu? Có lẽ tiền bối đã nhìn lầm chăng?
Lý Thanh Hùng ló đầu ra nhìn, bất giác giật nảy người. Vì người đang nói chuyện với Thường Viễn Thời chính là Nguyệt Đề Quỷ Vương Kiếm Hưng.
Vương Kiếm Hưng cau mày nói với Thường Viễn Thời:
- Sau lưng Đường chủ đang có người theo dõi thế mà Đường chủ không để ý, lạ lùng thật !
Thường Viễn Thời mặt tái mét:
- Tiền bối trông thấy thực sao? Tôi từ sau núi đến đây thì gặp thi thể của Ba Muối mà thôi.
Vương Kiếm Hưng cười lớn:
- Địch nhân không phải tầm thường. Hắn đã vào tận Tổng Đường để lại một mảnh giấy. Ta vừa phát giác được thì lập tức bỏ chạy ra ngoài và mất dạng. Ta vừa đuổi đến đây thấy sau lưng Đường chủ có thấp thoáng một bóng người.
Thường Viễn Thời kinh ngạc hỏi:
- Tổng Đường có bị mất vật gì không? Bang chủ đã hay việc này chưa?
Nguyệt Đề Quỷ lạnh lùng "hừ" một tiếng, nói:
- Có hay cũng chẳng làm gì được. Ta xem địch nhân chẳng khác một

bóng ma ! Hắn tới lui ở sào huyệt chúng ta như vào chỗ không người. Việc này nếu giang hồ biết được thì chúng ta xấu hổ biết bao nhiêu.
Lý Thanh Hùng nghe đến đây không nhị cười được, chàng nghĩ thầm:
“Phi Long Bang thật vô dụng ! Địch nhân xâm nhập vào sào huyệt mà chẳng biết mặt mày ra sao thì còn xưng bá với ai nữa.” Chàng định ra mặt để chê cười chúng một trận cho thích.
Bỗng nghe Nguyệt Đề Quỷ hét to:
- Ai? Đừng núp trốn làm gì nữa. Ta đã trông thấy rồi ! Hãy ra đây, mà chịu chết.
Thật ra Nguyệt Đề Quỷ chỉ hăm dọa thế thôi, lão chưa hề biết Lý Thanh Hùng núp ở chỗ nào cả.
Tuy nhiên, Lý Thanh Hùng thiếu kinh nghiệm giang hồ, tưởng đâu bọn này đã trông thấy, chàng cười lanh lãnh, nhảy phóc xuống đất đứng sừng sững như một pho tượng sống.
Nguyệt Đề Quỷ và Thường Viễn Thời đều thất kinh ré lên một tiếng:
- Ối ! Tuyệt Kỹ Thư Sinh !
Lý Thanh Hùng nói:
- Đúng rồi ! Chính là ta.
Hai người này trước đây đều bị Lý Thanh Hùng đánh bại cả, nên lúc thấy mặt chàng cả hai đều kinh khủng, mồ hôi lạnh ướt đẫm cả trán.
Nguyệt Đề Quỷ hỏi:
- To gan thật ! Đơn thân mà dám xông vào sào huyệt của Phi Long Bang ! Có phải mi đã chán đời không còn muốn sống nữa chăng?
Lý Thanh Hùng cười khúc khích:
- Phải ! Ta chán đời lắm rồi ! Nhưng ở đây không có kẻ nào đủ sức giúp ta tìm lấy cái chết ! Khổ thay !
Thường Viễn Thời hét to:
- Công việc trong đêm nay có phải do tay ngươi đã hành động ?
Lý Thanh Hùng gật đầu:
- Ừ !
Tức thì Thường Viễn Thời vung song chưởng lên tống thẳng vào mặt Lý Thanh Hùng.
Lý Thanh Hùng không tránh né, vận đủ mười phần thành lực đánh trả lại một chưởng.
“Bùng !” Tiếp theo một tiếng rú lên thê thảm. Xác của Thường Viễn Thời bị đánh bật ra xa, rơi xuống đất một tiếng “bịch” chết ngay lập tức.
Nguyệt Đề Quỷ định cứu đồng đảng, nhưng không còn kịp nữa.

Chỉ trong một chiêu mà Lý Thanh Hùng giết chết Thường Viễn Thời, một Đường chủ của Phi Long Bang thật là chuyệt ghê rợn.
Nguyệt Đề Quỷ lạnh toát cả người, đứng nhìn Lý Thanh Hùng không chớp mắt.
Lý Thanh Hùng nói:
- Lão quỷ họ Vương ! Nếu biết điều ngươi tránh ra ! Thuận theo ta thì sống, bằng nghịch lại khó toàn mạng. Hôm nay ta đại khai sát giới đây.
Nguyệt Đề Quỷ là một cao thủ võ lâm trong Thiên Sơn Thất Quỷ, lại là một tay quan trọng trong Phi Long Bang, dầu lão có kinh sợ Lý Thanh Hùng đến đâu cũng không cho phép lão được lùi bước trước hoàn cảnh này.
Lão thét lên:
- Thằng nhỏ ! Mi đừng phách lối ! Hãy xem chưởng của ta đây !
Vừa nói, lão vừa phối hợp với Trùng Tâm Chưởng mà đánh mạnh ra.
Lý Thanh Hùng mặt đầy sát khí, chàng nhất định không nhường tay, trổ tuyệt chiêu công tới.
Tuy nhiên, chàng muốn đánh bại Nguyệt Đề Quỷ trong nháy mắt đâu phải là chuyện dễ.
Qua năm chiêu !
Rồi mười chiêu !
Nguyệt Đề Quỷ vẫn còn đủ sức chịu đựng.
Lý Thanh Hùng lòng nóng như đốt. Nếu kéo dài trận đấu, bọn thủ hạ hay được đến giúp sức thì Nguyệt Đề Quỷ sẽ chạy thoát ngay.
Đột nhiên, chàng rút lên một tiếng, lùi lại ba bước, vung đơn chưởng vận dụng Tiên Thiên Vô Cực Lôi Điện Khí Công đánh tới một đòn như vũ bão, cuốn đến Nguyệt Đề Quỷ.
Nguyệ Đề Quỷ thấy chưởng lực của đối phương quá mạnh, lập tức vận dụng Trùng Tâm Chưởng đủ mười thành lực phản lại.
Bùng !....
Hai luồng gió mạnh chạm nhau rung chuyển cả cây rừng.
Nguyệt Đề Quỷ bị khí công của Lý Thanh Hùng đánh bật ra ngoài một trượng xa, đầu choáng váng, miệng phun máu tươi.
Lão lắc lư thân mình chạy vội về phía Tổng Đường.
Lý Thanh Hùng không hề bị thương gì cả, chàng tung mình đuổi theo.
Bỗng có năm sáu tên thủ hạ nhảy tới cản chàng lại.
Trong cơn tức giận, vung tay đánh ra một chưởng.
Hàng loạt tiếng rút nổi lên, năm sáu xác người tung bổng lên không rồi rớt xuống đất thịt xương nát nghiến.

Ồ ! Thật là tàn sát ! Bọn thủ hạ Phi Long Bang mới đến không còn sống sót một người.
Mặt Lý Thanh Hùng chưa phai sắc. Chàng hừ một tiếng nhình vào mấy xác chết, nói:
- Đáng chết ! Chúng bay đáng chết hết.
Dứt lời, chàng lại phóng mình đuổi theo Nguyệt Đề Quỷ, nhưng lúc này Nguyệt Đề Quỷ chạy đã khá xa.
Mặc dù vậy, Lý Thanh Hùng chỉ loáng mắt đã bắt kịp.
Nguyệt Đề Quỷ không còn đi nổi nữa, ngã lăn xuống đất đôi mắt trợn ngược.
Biết địch thủ đã bị thương nặng, không cần giết hắn cũng chết, chàng mĩm cười nói:
- Hãy ngủ đi cho yên lành ! Không còn sống được bao lâu nữa đâu.
Giữa lúc đó thì trước mặt chàng vang lên mấy tiếng sột soạt. Chàng đưa mắt nhìn thì thấy mấy tên tráng hán, tay cầm cung tên đang nấp vào mấy gốc cây gần đó.
Bỗng nghe một tiếng lệnh:
- Bắn !
Tức thì hàng trăm mũi tên tua tủa lao đến mình chàng.
Lý Thanh Hùng đôi mắt đỏ ngầu, vung tay phất gió, tức thì bao nhiêu tên bắn tới đều vẹt ra một bên găm xuống đất.
Hết loạt tên này, từng loạt tên khác lại lao đến.
Lý Thanh Hùng phải luôn tay phất chưởng đánh mãi mới tránh khỏi.
Tuy nhiên, qua một lúc thì chàng đã mệt dần, và bị ba mũi tên găm vào cánh tay đau buốt.
Chàng nổi giận tung mình chạy về phía những luồng tên phát ra như một con hổ dữ.
Bọn xạ thủ của Phi Long Bang nổi sợ, hù nhau bỏ chạy trốn hết.
Lý Thanh Hùng chậm bước đưa tay rút mấy mũi tên ra, cảm thấy trong mình ê ẩm, mặt mày choáng váng, không còn đi được nữa.
Biết là bị tên độc, chàng cố vận sức đuổi chất độc ra ngoài, nhưng chất độc quá mạnh, càng vận công chàng cảm thấy đau đớn, cuối cùng chàng ngất xỉu xuống đất lúc nào không hay biết.
Đêm tối mịt mùng ! Khu rừng đen nghịt.
Thời gian qua không biết là bao lâu, lúc chàng tỉnh lại thì chàng cười trong bụng chàng có tiếng rột rạt.
Chàng mở mắt ra, và rất đổi ngạc nhiên, vì chỗ chàng đang nằm không phải là rưng rậm, mà là một căn phòng xinh xắn, đồ đạc bày xung quanh rất đẹp đẽ.
Chàng đang nằm trên một chiếc giường có trải đệm. Trong phòng

lặng không một tiếng động, không một bóng người.
Lòng đầy kinh ngạc, chàng tự hỏi:
- Đây là nơi nào? Ai đã cứu mình thế này?
Nhưng rồi chàng đinh ninh là kẻ đã cứu chàng không phải với ác ý.
Chàng nhắm mắt lại để hồi tưởng lại sự việc vừa xảy ra, xem còn nhớ được gì trong cơn mê không.
Nhưng tuyệt nhiên, chàng không tìm ra được một ánh sáng nào trong trí óc chàng cả.
Bỗng cánh cửa khẽ động, từ bên ngoài bước vào một thiếu phụ mày liễu mặt hoa, nhưng đôi mắt sâu hoắm, trên trán có vài nét nhăn chứng tỏ thiếu phụ này đã trải qua nhiều phiền não.
Lý Thanh Hùng mở mắt, lễ phép hỏi:
- Có phải Trưởng bối đã cứu mạng tôi.
Thiếu phụ buồn bã gật đầu, hỏi lại:
- Tại sao thiếu hiệp chạy đến đây một mình đến nổi bị nạn như vậy?
Lý Thanh Hùng không dám nói rõ tông tích trước khi chưa hiểu đối phương là ai, nên hỏi lại:
- Trưởng bối là ai? Đây là nơi nào?
Người đàn bà đôi mắt buồn bã, đáp:
- Ta là ai, ta cũng không còn nhớ nữa. Còn nơi đây là trọng địa của Phi Long Bang.
Thiếu hiệp phải nói khẽ một tí. Nếu chúng hay được việc này thì cả ta và thiếu hiệp đều bị giết.
Nét mặt buồn bã và lời nói bí hiểm của thiếu phụ khiến Lý Thanh Hùng như cảm thông được phần nào, chàng hỏi:
- Trưởng bối có việc gì buồn ? Bà sống ở đây không vui sướng sao?
Thiếu phụ lắc đầu không trả lời, đôi mắt đẫm lệ. Bà hỏi:
- Thiếu hiệp cảm thấy đã dễ chịu chưa?
- Độc đã tiêu hết rồi ! Trong người chỉ còn hơi mệt. Thưa Trưởng bối chẳng hay tôi đã ngủ được bao lâu ở đây?
- Độ một canh dài...
Lý Thanh Hùng đưa mắt nhìn ra cửa thì thấy lúc đó trời đã gần sáng.
Thiếu phụ cất tiếng hỏi:
- Thiếu hiệp ! Vì đâu da mặt thiếu hiệp vàng tái như thế ?
- Thưa, đó là tại trời sanh như vậy.
- Ồ ! Hay thiếu hiệp là Tuyệt Kỹ Thư Sinh mà giang hồ thường nói đến.
- Phải ! Tôi chính là Tuyệt Kỹ Thư Sinh Lý Thanh Hùng.
Thiếu phụ giật nẩy người, nét mặt trắng toát hơi thở hổn hển.
Trong đôi mắt khác thường của người đàn bà kia, Lý Thanh Hùng

cảm thấy như có cái gì trìu mến yêu đương.
Bà lẩm nhẩm:
- Lý...! Họ Lý... Lý Thanh Hùng à ?
Lý Thanh Hùng hỏi:
- Trưởng bối định hỏi gì ?
- Không ! Ta chỉ nhớ lại một chuyện xưa. Nhưng thiếu hiệp có thù gì với bọn chúng?
Lý Thanh Hùng thấy tình cảm của thiếu phụ đối với chàng có vẻ chân thật, nên không giấu diếm nói ngay:
- Tôi có thù với Phi Long Bang không đội trời chung.
- Tại sao ?
- Vì chúng nó đã giết thân phụ tôi, cướp thân mẫu tôi...
- Vì thế mà thiếu hiệp xông vào đây để trả thù ?
- Phải ! Và để tìm gặp thân mẫu tôi nữa.
Thiếu phụ nghe nói thở dài, đôi giòng nước mắt chảy xuống đôi gò má đã nhăn.
Bà nói:
- Thiếu hiệp làm sao biết được thân mẫu hiện ở đây.
Lý Thanh Hùng nói:
- Tôi được nghe sư phụ tôi nói cho biết. Bọn cướp bắt thân mẫu tôi nhốt nơi đây đã mười tám năm. Trong mười tám năm qua chẳng biết thân mẫu tôi có còn mạnh khỏe không?
Thiếu phụ trầm giọng như giấu một niềm cảm xúc thiêng liêng, bà nói:
- Có lẽ thân mẫu của thiếu hiệp đã tạ thế rồi, không còn sống trên trần gian nữa.
Lý Thanh Hùng giật nẩy người:
- Sao? Trưởng bối nói thực ư?
Thiếu phụ khẽ gật đầu:
- Ta không phỉnh thiếu hiệp đâu.
Lý Thanh Hùng khóc oà:
- Không, không ! Trưởng bối nói gạt tôi. Thân mẫu tôi vẫn còn sống và bị nhốt nơi đây.
Thiếu phụ nói:
- Ta không nói gạt đâu. Thiếu hiệp nên rời khỏi nơi này thì tốt hơn. Việc báo thù không nên vội vã như vậy. Phải chờ một cơ hội thuật tiện, nếu không thì thiếu hiệp sẽ hối hận không ít.
- Tại sao lại hối hận ?
- Vì Phi Long Bang toàn là những cao thủ lừng danh, bọn bộ hạ lại đông, không thể nào một mình thiếu hiệp vào đây mà thực hiện nổi ý

định đó.
Lý Thanh Hùng lắc đầu lia lịa:
- Cám ơn Trưởng bối ! Tôi quyết không rời khỏi nơi đây khi chưa trả xong cừu hận.
Tôi nhất định phải giết cho được tên Huỳnh Thâm Hùng.
Vừa nói chàng vừa nhảy xuống giường.
Thiếu phụ cản lại:
- Thiếu hiệp mới khỏi bệnh, cần tỉnh dưỡng cho lại sức.
- Cám ơn Trưởng bối đã cứu mạng tôi, lúc nào tôi dùng máu rửa xong Phi Long Bang sẽ trở lại đây đền ơn. Công lực của tôi hiện giời đã bình phục rồi, xin Trưởng bối chớ lo.
Dứt lời, chàng cúi mình chào một lễ rồi chạy biết ra ngoài.
Thiếu phụ đứng nhìn theo sững sờ.
Người đàn bà này chính là mẫu thân của Lý Thanh Hùng.
Cuộc gặp gỡ này làm cho bà rất đau lòng. Bà không đủ can đảm nhìn nhận đứa con bà trong lúc bà không còn được tấm thân trong sạch nữa.
Đứng tựa cửa nhìn theo một lúc lâu, thiếu phụ lẩm bẩm:
- Hùng nhi ! Ngày nay được gặp con, lòng mẹ đã thỏa mãn lắm rồi ! Mẹ vui sướng quá ! Mẹ không còn muốn sống nữa ! Mẹ cầu phước cho con...
Nói đến mấy tiếng “cầu phước cho con” bà ta bỗng giật mình suy nghĩ:
“Nguy rồi ! Nơi đây là hang hùng nọc rắn, nó một mình xông pha không khỏi mang họa. Ôi ! Thật là lòng dũng cảm của họ Lý...” Dứt lời, bà vội chạy biến ra ngoài.
Bấy giờ, Lý Thanh Hùng đang cắm đầu chạy sau đỉnh núi. Chàng như một người điên, vì chàng nóng lòng tìm vào Tổng Đường Phi Long Bang xem thử thân mẫu chàng đã chết hay còn sống.
Chàng chạy khắp một vòng sau núi, không thấy ai cả, chỉ thấy bóng một tên thủ hạ đi tuần vừa thoáng qua.
Chàng vội đuổi theo bắt lại, đè tay lên Mệnh Môn huyệt hỏi:
- Huỳnh Thâm Hùng ở đâu, nói mau?
Tên thủ hạ đau quá, vừa run vừa nói:
- Xin đại hiệp tha mạng...tôi sẽ nói...
- Hãy nói mau !
- Nhà của Huỳnh gia gia ở dưới chân đồi kia...
Lý Thanh Hùng đưa mắt nhìn thấy ngôi nhà ấy chính là ngôi nhà mà chàng vừa rời khỏi nên nổi giận hét:
- Thằng đểu, mày phỉnh tao?

- Không ! Chính là ngôi nhà ấy !
Lý Thanh Hùng để tên thủ hạ Phi Long Bang nằm mẹp dưới đất không giải khai huyệt đạo cho nó, chàng cắm đầu chạy trở lại ngôi nhà cũ, và nghĩ thầm:
“Nếu lời hắn không giả dối thì người đàn bà lúc nãy đúng là thân mẫu của mình rồi !
Thế mà mình không biết.” Chàng chạy đến nơi, xông vào nhà thì lúc này ngôi nhà vắng ngắt. Bóng thiếu phụ không còn thấy đây nữa cả.
Lý Thanh Hùng giật mình:
- Ồ ! Có lẽ thân mẫu mình tìm cách quyên sinh rồi chăng ? Nếu không tại sao thân mẫu lại nói với ta như vậy?
Chàng sững sốt, tống cửa chạy ra ngoài, và cắm đầu chạy mãi mà không biết chạy đi đâu.
Chàng cũng không gặp một tên thủ hạ nào của Phi Long Bang lảng vảng nơi đây.
Tại sao có chuyện lạ lùng ?
Chỉ vì lúc này Phi Long Bang đang bị một nhóm cao thủ đến quấy rộn. Vì vậy tất cả những người của Phi Long Bang mãi lo việc giao đấu và canh gác ở mặt trước, còn chỗ Lý Thanh Hùng đang chạy là nơi phía sau núi, không ai để ý tới.
Chàng chạy một lúc, vượt qua mấy đồi núi nhỏ thì nghe tiếng kêu hét liên miên, và tiếng binh khí chạm nhau rang rảng.
Biết là Phi Long Bang đang giao đấu với người ngoài, Lý Thanh Hùng không bỏ lỡ cơ hội, phóng mình vụt chạy đến nơi đó.
Đến nơi, chàng trông thấy bọn thủ hạ Phi Long Bang đứng vây quanh một vòng rào ước có ngàn người. Chàng không biết kẻ đang bị mắc giữa vòng vây là ai cả.
Chàng hú lên một tiếng như sấm, dùng thuật khinh thân nhảy lên đọt cây, chạy thoăn thoắt qua đầu đám bộ hạ Phi Long Bang, rồi lao mình xuống như một vệt khói.
Hai bên đang giao đấu bỗng ngừng tay.
Trong vòng vây có tiếng Hài Nhi Thần Đồng reo lớn:
- Hùng thúc thúc ! Sao đến bây giờ thúc thúc mới có mặt.
Lý Thanh Hùng đưa mắt quét qua một vòng, thấy nhóm người bị vây này không ai xa lạ mà chính là những người đã cùng chàng ngủ nơi ngôi nhà lá đêm trước đây.
Chàng hỏi:
- Tất cả Phi Long Bang đã đến đây sao?
Hài Nhi Thần Đồng nói:
- Chúng đến đây tất cả ! Hùng thúc thúc, đêm vừa rồi chúng tôi đã

phá cho chúng đến bỏ ăn mất ngủ, vui quá !
Nguyệt Lý Hằng Nga hỏi - Hùng đệ ! Đêm vừa rồi Hùng đệ đi đâu mà chúng ta đến đây không gặp?
Lý Thanh Hùng không có thì giờ để kể lại cho Nguyệt Lý Hằng Nga câu chuyện vừa qua, nên quay qua chào Vạn Niệm Tổ, Kim Kiếm Sanh, Truy Vân Thần Khất, rồi nhìn một loạt qua các đối thủ trước mặt.
Chàng nhận thấy những người của Phi Long Bang hiện có mặt nơi đây không phải xa lạ lắm. Trong đó có Đường chủ Huỳnh Tu, Độc Nhãn Ma Bích Liên, Ngân Nguyệt Sư Thái. Bên góc kia lại còn có Truy Hồn Quỷ lão đại.
Ngoài ra, còn có một số nhân vậy thứ yếu nữa, nhưng lại không thấy có mặt Huỳnh Thâm Hùng là kẻ đại thù của chàng.
Bấy giờ, Độc Nhãn Ma lướt tới trước mặt Lý Thanh Hùng trợn mắt nói:
- Tiểu tử ! Cái thù của Khuyết Nhĩ Ma sư đệ của ta hẳn ngươi chưa quyên.
Lý Thanh Hùng cười gằn:
- Phải ! Chính ta đã giết hắn, và hôm nay còn đến đây hóa kiếp ngươi nữa để xuống âm phủ cho đủ Song Ma.
Độc Nhãn Ma nổi giận, toan vung chưởng đánh thì Lý Thanh Hùng khoa tay:
- Hãy khoan ! Hôm nay ta đến đây thì không thể tránh khỏi việc đấu chiến, nhưng tại sao quý Bang chủ không ra đây tiếp khách mà lại trốn đầu núp đuôi như vậy?
Độc Nhãn Mã nói:
- Tiểu tử ! Mi đừng phách lối ! Đêm qua ngươi đã giết một số thủ hạ của bổn bang không ít, vì vậy Bang chủ ta đã lo việc cầu hồn, ủy thác cho chúng ta tiếp đón các ngươi trận này. Trong lúc bổn Bang chủ chưa đến, ta muốn lấy mạng ngươi trước đã.
Lý Thanh Hùng cười ha hả:
- Tế ra là vậy sao? Ừ ! Bích lão có hứng thú thì xin cứ ra tay cho.
Vừa dứt lời, bỗng nghe một tiếng sáo vang dội không gian.
Tất cả bộ hạ của Phi Long Bang đều xôn xao cúi đầu đứng ra hai hàng. Cả đến Độc Nhãn Ma cũng lùi lại với cử chỉ cung kính.
Lý Thanh Hùng không hiểu gì cả, cứ đứng trơ ra đấy vận khi Đan Điền để đề phòng việc bất ngờ xảy đến.

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 47
Huyết Chiến Phi Long Bang

Thì ra trước khi Bang chủ Phi Long Bang đến nơi là có tiếng sáo báo hiệu, long trọng chẳng khác một vị thiên tử lâm triều.
Điệu sáo vừa dứt thì trước trận đã có một tên bộ hạ mang đến một chiếc ghế đầu cọp đặt ở giữa đám quần hùng. Hai tên thủ hạ khác tay cầm trường kiếm bước tới hô lớn:
- Thái Bang chủ giá lâm !
Bọn cao thủ Phi Long Bang đều rẽ ra hai hàng, chừa một đường đi và cúi đầu nghênh đón.
Chốc lát đã thấy một trung niên, chừng bốn mươi tuổi, mặt trắng mày đen, vận y phục màu tro, chân mang giầy da báo, lưng đeo kiếm, từ từ tiến tới, theo sau là một số cao thủ rất đông, già có, trẻ có.
Mới nhìn vào người này ai cũng biết hắn là một nhân vật đang giữ một địa vị quan trọng trong Phi Long Bang.
Người này chính là Huỳnh Thâm Hùng, kẻ tử thù của Lý Thanh Hùng.
Hắn bước tới bên chiếc ghế đầu cọp, đứng về phía tả, đưa mắt quét một vòng toàn trận.
Chưa bao lâu, từ xa tiến đến một lão già tóc trắng mặt hồng, mình mặc quần áo màu đỏ, uy phong lẫm liệt, đàng sau có hơn mười cao thủ theo hầu.
Người này chính là Thiên Diện Ma Thái Trùng Kỳ Bang chủ Phi Long Bang.
Lão bước đến ngồi trên chiếc ghế da hổ, dáng điệu không khác một tên tướng cướp.
Trong đám bộ hạ Phi Long Bang nổi lên từng loạt tiếng hoan hô vang trời dậy đất.
Lý Thanh Hùng trố mắt nhìn Thiên Diện Ma một lúc, lại quay sang nhìn đám thủ hạ.
Đám người quen có, lạ có, toàn là những người trong tà phái và lục lâm.
Không biết ai là người thù của chàng, nên chàng bước tới mấy bước, nghiêm mặt nhìn Thiên Diện Ma hỏi:
- Bang chủ Phi Long ! Tên Huỳnh Thâm Hùng hiện ở đâu?
Câu hỏi đột ngột làm cho mọi người đều rởn óc ! Vì xưa nay chưa ai dám đủ can đảm nói một câu như vậy.
Tuy thế, Bang chủ Thiên Diện Ma không tỏ ra giận dữ, chỉ ôn hòa

nói:
- Vị đó đang đứng bên ta đây.
Đôi mắt Lý Thanh Hùng sáng rực lên như hai ngọn lửa đỏ, chàng nhìn sững vào Huỳnh Thâm Hùng như muốn ăn gan uống máu.
Bọn cao thủ Phi Long Bang nhao nhao tiến lên.
Thiên Diện Ma khỏa tay nói:
- Hãy lùi lại !
Tức thì ai nấy đều bước trái ra sau, không dám rục rịch.
Thiên Diện Ma lại nói:
- Qúy huynh đệ, chúng mình là chủ, càn phải có một thái độ Ôn hòa đãi khách chứ.
Lý Thanh Hùng mỉm một nụ cười nhạt:
- Hừ ! Lão già họ Thái đừng dùng đạo đức giả mà gạt thiên hạ.
Thiên Diện Ma cười khúc khích hỏi:
- Lý thiếu hiệp ! Ý của thiếu hiệp đến đây là để Huyết tẩy Phi Long Bang phải không?
Lý Thanh Hùng đáp ngay:
- Ngươi nói chỉ mới đúng một nửa ! Ta đến đây còn một mục đích là giết một người.
Chàng chỉ tay vào mặt Huỳnh Thâm Hùng nói tiếp:
- Xin hỏi Thái Bang chủ, làm con đối với thù cha mẹ thì phải như thế nào?
- Không đội trời chung.
- Phải, thế thì Huỳnh Thâm Hùng đã giết cha, đoạt mẹ ta, hôm nay ta phải xử trí ra sao?
Thiên Diện Ma hé môi, để lộ một nụ cười nham hiểm nói:
- Được ! Nhưng đối với Phi Long Bang, Lý thiếu hiệp có thù gì mà đến đây phá phách, giết hàng loạt bộ hạ của ta?
Lý Thanh Hùng cười ha hả:
- Phi Long Bang đã bắt cóc người yêu của ta làm cho tình duyên của ta bị chia uyên rẻ thúy. Các ngươi lại còn âm mưu hũy diệt các chính phái võ lâm để độc bá quần hùng. Hành động như vậy không phải tội lỗi ư?
Thiên Diện Ma cười ha hả:
- Thế thì hôm nay ngươi đến đây không phải với thiện ý rồi !
Lý Thanh Hùng trầm giọng:
- Thiện ác là do các ngươi cả.
Thiên Diện Ma hỏi lớn:
- Ngươi nói sao, câu đó có ý nghĩa gì ?
Lý Thanh Hùng mĩm cười:

- Nếu Thái Bang chủ biết cải tà quy chánh, bỏ dữ làm lành, trao tên Huỳnh Thâm Hùng lại cho ta, đồng thời giải tán Phi Long Bang, hũy diệt tổ chức bất lương này đi thì mọi việc đều êm đẹp.
Thiên Diện Ma đỏ mặt, nhóng người lên thật cao hét:
- Thằng nhỏ ngông cuồng ! Dẫu cho Không Không Tồ sư phụ của ngươi đến đây cũng không dám vô lễ trước mặt ta như vậy.
Rồi lão quay qua hét bọn bộ hạ:
- Tả Hữu đâu ! Hãy bắt lấy nó.
Vừa dứt tiếng thì bỗng "Sẹt ! Sẹt ! Sẹt !" ba tiếng, ba lão già lướt đến khí thế rất hung hăng.
Lý Thanh Hùng cười dài một tiếng ! Chỉ thấy thân chàng võ động thì ba lão già kia đã rú lên ba tiếng thảm não. Tiếp theo ba cái xác người nằm chết gục dưới đất.
Chỉ một cái vung tay của chàng mà chàng đã giết một lúc ba lão già bộ hạ Phi Long Bang, ai nấy đều mất vía.
Thiên Diện Ma đôi mắt lóe hào quang nhìn Lý Thanh Hùng nói:
- Thằng nhỏ khá độc tay ! Các ngươi hãy xông ra bắt hết cả lũ nó cho ta, không chừa một đứa nào chạy thoát.
Bên kia, giọng nói của Truy Vân Thần Khất cũng oang oang la lên:
- Thiên Diện Ma ! Ngươi tưởng dùng đông người áp đảo được chúng ta sao? Hôm nay chúng ta đã đến đây thì chỉ còn một chết một sống, đâu có sợ gì ai? Trong Phi Long Bang cũng có nhiều cao thủ, vậy cứ đưa người thử sức chơi từng cặp, từng cặp cho khoái mắt. Hơn thua như vậy danh giá chứ.
Thiên Diện Ma bị Truy Vân Thần Khất nói khích không chịu nổi, quay qua hỏi đám cao thủ:
- Ngươi nào dám ra bắt thằng con nít đó ?
Vừa dứt lời thì trong đám cao thủ Phi Long Bang có một bóng người phóng ra:
- Lão phu xin lãnh giáo trước.
Người này chính là Truy Hồn Quỷ lão đại, kẻ cầm đầu trong Thiên Sơn Thất Quỷ.
Lý Thanh Hùng toan tiếp đấu thì đàng sau Cùng Nho Vạn Niệm Tổ đã nhảy tới, cười lớn:
- Lý thiếu hiệp hãy nhường tay ! Trận này để cho lão phu "bao" cho !
Lý Thanh Hùng không dám trái ý, liền lui lại đứng bên Vũ Nội Nhị Tồ Kim Kiếm Sanh.
Kim Kiếm Sanh nói nhỏ với Lý Thanh Hùng:
- Hùng nhi ! Phi Long Bang không phải là bọn tầm thường, mỗi việc đều phải thận trọng đừng nóng nảy mà lầm mưu gian của chúng nó.

Thiên Diện Ma là một tên cướp khét tiếng, có nhiều mưu rất độc.
Lý Thanh Hùng cúi đầu:
- Tiện đồ xin lãnh giáo !
Trong lúc hai người đang nói chuyện thì Cùng Nho Vạn Niệm Tổ đã cùng Truy Hồn Quỷ giao đấu rồi.
Vạn Niệm Tổ thì dùng cây Văn Xương Bút, còn Truy Hồn Quỷ thì dùng cây Truy Hồn Kỳ. Cả hai đều thuộc vào loại cao thủ võ lâm, cho nên tất cả đều chú tâm theo dõi.
Vừa mới ra chiêu, họ đã dùng toàn những thế độc. Cả trận hiện ra ánh bút và bóng cờ bay lộn.
Chỉ chốc lát, họ đã đánh nhau hơn mười chiêu rồi.
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ và Truy Hồn Quỷ lão đại đều là những nhân vật tiền bối, lừng danh trong giang hồ, nếu không phải thâm thù thì họ đâu nỡ lòng nào hại nhau.
Vì vậy trận đấu tuy quan trọng mà cả hai đều giữ thế.
Loáng mắt đã qua hai mươi chiêu !
Rồi ba mươi chiêu !
Rôi năm mươi chiêu !
Vạn Niệm Tổ có một võ thuật cao hơn Truy Hồn Quỷ nên đã nhiều lần nương tay.
Truy Hồn Quỷ cảm thấy được nỗi lòng của Cùng Nho, nên lùi lại ba bước nói:
- Lão phu xin bái phục võ công của lão hữu. Ngặt vì mấy vị sư đệ của lão phu bị hại về tay Lý Thanh Hùng, thù này lão phu không thể không báo. Vậy lão phu xin được một trận sống chết với Lý Thanh Hùng, còn lão huynh với tôi không thù oán, có giết nhau cũng chẳng ăn thua gì !
Vạn Niệm Tổ cười lớn:
- Truy Hồn lão huynh ! Võ công của lão huynh quả đến mức siêu việt, già này khâm phục vô cùng. Chúng ta tuổi già rồi ! Việc ân oán trong giang hồ nếu đeo đuổi mãi thì cũng chẳng bao giờ dứt. Xưa nay đã chứng minh như vậy. Tốt hơn, chúng ta mỗi người tìm một nơi an lạc để dưỡng lấy tuổi già cho thanh tịnh, cởi bỏ mọi ràng buộc của đời là hơn.
Truy Hồn Quỷ nghe lời nói của Cùng Nho có lý. Lão kiểm điểm lại mọi hành động từ xưa đến nay, làm co đầu óc sáng tỏ. Thù hằn như cũng cùng với tuổi già của lão mà tiêu mòn đi.
Lão bỏ cây Truy Hồn Kỳ xuống đất, quay qua chào mọi người trong Phi Long Bang, rồi không nói một lời nào nữa, lão phóng mình bỏ chạy đi như một vệt khói.

Cùng Nho Vạn Niệm Tổ đứng bồi hồi nhìn theo. Lão không ngờ lời nói khích lệ của lão lại có một sức mạnh giác ngộ Truy Hồn Quỷ như vậy.
Giữa lúc đó trong đám quần hùng Phi Long nổi lên một tiếng hét. Tiếp theo có bóng một lão già nhảy vọt đến trước mặt Vạn Niệm Tổ khiến cho ông ta phải giật mình.
Nhìn lại thì thấy lão già vừa xuất hiện bị cụt một chân. Vạn Niệm Tổ cười hì hì, nói:
- Trình huynh ! Người...
Không đợi Vạn Niệm Tổ nói hết lời, lão già cụt chân mắng:
- Thằng lỗ mũi ó ! Mày lừa phỉnh đại ca của ta bỏ đi, không chịu giao đấu. Tất cả thù hận của Thiên Sơn Thất Quỷ sẽ do tay lão phu trả lấy !
Vạn Niệm Tổ cười gằn:
- Độc Cước lão nhân Trình Ngu Toàn ! Chớ có hàm hồ như vậy ! Lệnh huynh bỏ đi là do ý tốt đó !
Độc Cước lão nhân là một trong Thiên Sơn Thất Quỷ, tánh tình hung ác, nhưng võ công lại không kém gì lão đại Truy Hồn Quỷ. Lão có một môn võ công đặc dị là Tượng Thần Công. Môn võ này lão đã dùng giết người như nháy mắt.
Trời sanh lão bị cụt mất một chân, từ nhỏ lão đã theo Thiên Tượng Thái Ma luyện võ, cho đến lúc nhập vào Phi Long Bang, lão ít khi xuất hiện giang hồ.
Khi nghe Cùng Nho Vạn Niệm Tổ nói, lão trừng mắt hét:
- Lão quái, không cần buông lời dụ dỗ ! Hãy đổi thằng nhỏ họ Lý ra đây mà nạp mạng !
Vạn Niệm Tổ nghiêm nét mặt nói:
- Phách lối ! Cứ thắng được lão phu thì muốn gì cũng được.
Độc Cước Quỷ “hừ” một tiếng, lắc đôi vai đánh ra chiêu Độc Xà Xuất Động và điểm tới Trang Huyệt Đình trước ngực Cùng Nho.
Cùng Nho cười một tiếng lạnh lùng, bước ngang qua nửa bước, vung tay đánh trả lại.
Hai người một tới một lui, trong chốc lát bay lộn thành một vòng tròn, cát bụi mù mịt. Bên ngoài người ta chỉ còn thấy hai chiếc bóng quay cuồng mà không còn có thể phân biệt ai là ai nữa.
Đang lúc đánh vùi với nhau, bỗng Độc Cước Quỷ lùi lại ba bước, mặt mày đỏ rực hét to:
- Coi chưởng đây !
Cùng Nho vừa liếc mắt đã thấy cánh tay của Độc Cước Quỷ bỗng giơ cao, một luồng khói đen bắn ra, kình lực như bão veo véo ùa tới.

Đó là Tượng Thần Công, môn võ lợi hại nhất của Độc Cước Quỷ.
Cùng Nho Vạn Niệm Tổ vội vận khi Đan Điền trập trung công lực mấy mươi năm, vận vào song chưởng đánh ra.
Chưởng này gọi là La Binh Chưởng mà từ thuở nhỏ đến giờ, Vạn Niệm Tổ được thụ giáo nơi vị Thiên Sơn Khổ Long, nay mới đem ra dùng lần đầu.
Bùng !....
Khói bụi ngất trời ! Cùng Nho Vạn Niệm Tổ bị thối lùi lại năm bước té ngồi xuống đất mặt mày tái nhợt, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm như tắm.
Ông ta cảm thấy hơi thở như muốn ngộp đi.
Kim Kiếm Sanh vội vã chạy đến đỡ Cùng Nho đậy, đưa ra sau trận cứu chữa.
Còn Độc Cước Quỷ thì vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.
Lạ lùng là cánh tay của lão đã đánh ra cũng để nguyên như vậy không thu lại.
Giữa lúc đó, có tiếng Kim Kiếm Sanh nói lớn:
- Thương tích của tiền bối không sao cả, chỉ chốc lát sẽ bình phục ngay.
Bên kia, Vô Thường Quỷ nhảy ra đỡ Độc Cước Quỷ. Nhưng hắn vừa rờ vào mình Độc Cước Quỷ đã thất kinh, ré lên một tiếng, buông Độc Cước Quỷ té nhào xuống đất.
Thì ra Độc Cước Quỷ đã chết đứng tự lúc nào rồi, toàn thân cứng đờ.
Bấy giờ, bọn cao thủ của Phi Long Bang đều kinh hãi.
Thiên Diện Ma thấy hai cao thủ bộ hạ người trốn đi, người bị chết, lòng căm tức nổi lên, nạt lớn:
- Hãy vây bắt chúng nó !
Lệnh vừa đưa ra, tức thì có mười mấy cao thủ bộ hạ, già có trẻ có, xông ra vây Lý Thanh Hùng vào giữa.
Lý Thanh Hùng thấy trong số những người có Huỳnh Thâm Hùng, Huỳnh Tu, Độc Nhãn Ma, Độc Ngô Tùng và còn nhiều cao thủ khác nữa.
Đặc biệt trong số ấy có một thanh y thiếu nữ, dáng điệu nàng rất mãnh mai, tay cầm đoản kiếm, sắc đẹp có vẻ phi phàm.
Kim Kiếm Sanh thấy vậy cười ha hả, nói:
- Hùng nhi ! Hãy tiến lên diệt bọn này trước rồi sẽ quét sạnh bọn Thiên Diện Ma sau...
Dứt lời Kim Kiếm Sanh lại lướt tới, đón trước mặt Độc Nhãn Ma.
Độc Nhãn Ma không nói một lời nhảy tới tống vào ngực Kim Kiếm Sanh một chưởng, thế là hai lão già này đã ráp đấu rồi.

Còn lại tám cao thủ kia vẫn vây Lý Thanh Hùng, nhưng ai cũng e ngại không dám ra tay trước, cứ liếc mắt nhìn nhau.
Riêng thiếu nữ áo xanh thì lại lui ra đứng ngoài vòng.
Thiếu nữ này chính là Thái Khánh Anh, ái nữ của Thái Trùng Kỳ Thiên Diện Ma, Bang chủ Phi Long Bang.
Nàng là một cao thủ nhất lưu trong Phi Long Bang, võ công còn cao hơn Độc Nhãn Ma Bích Siêu nữa.
Nàng từ nhỏ đã được một kỳ nhân đem đi một nơi dạy dỗ. Cho đến lớn, nàng mới trở về Phi Long Bang để hầu hạ cha nàng. Võ công của nàng đã đến mức tuyệt đỉnh, các cao thủ đương thời không ai thắng nàng nổi. Đến như Độc Nhãn Mã cũng chỉ chịu đựng không quá mười chiêu dưới tay nàng.
Nàng thường mặc áo xanh, nên được mọi người gọi là Thanh Y thiếu nữ. Tuy nhiên, nàng chưa hề ra khỏi Phi Long Bang nửa bước, mà chỉ thích việc đóng cửa rèn luyện võ công.
Nàng đã từng tuyên bố rằng:
“Bất cứ già trẻ, ai hơn nàng được một chiêu hay nửa thức thì nàng sẽ kính làm sư trưởng.” Nhưng nàng đã thất vọng, vì trong Phi Long Bang không một kẻ nào chịu nổi với nàng quá mười chiêu.
Gần đây nàng được nghe trong giang hồ xuất hiện Tuyệt Kỹ Thư Sinh, một thiếu niên đã làm cho ai nấy nghe đến tên cũng phải kinh hãi.
Nàng có ý định ra ngoài tìm Tuyệt Kỹ Thư Sinh giao đấu một trận. Nhưng nàng lại nghe tinh Tuyệt Kỹ Thư Sinh bị người ta ám toán bị trọng thương, nên nàng lại thôi, và thầm nghĩ:
“Kẻ bị người ta ám toán đến trọng thương thì không thể gọi là anh hùng được. Lời đồn đãi giang hồ chẳng qua là lời thêu dệt.” Vì vậy, nàng bỏ ngay ý định đi tìm Tuyệt Kỹ Thư Sinh để giao đấu.
Đêm vừa qua, nàng lại nghe tin Tuyệt Kỹ Thư Sinh xông vào Phi Long Bang và giết hại rất nhiều cao thủ.
Tin ấy làm cho máu nóng của nàng xông lên, nàng ra khỏi phòng, đích thân dò xét, nhưng tìm mãi không thấy bóng Tuyệt Kỹ Thư Sinh đâu.
Giờ đây, trước đám quần hùng, nàng mới rõ mặt Tuyệt Kỹ Thư Sinh. Nhưng đó cũng là một điều thất vọng, vì nàng tưởng Tuyệt Kỹ Thư Sinh phải là anh chàng mạnh bạo, mày tằm mắt phụng, uy dũng người. Té ra chàng lại là một gã giống như người bệnh hoạn, da mặt vàng nhợt, tướng mạo yếu đuối. Như thế thì võ công học được la bao.
Nàng không muốn giao đấu, mà chỉ cầm kiếm đứng ngoài vòng để

quan sát.
Thấy bọn cao thủ Phi Long Bang vây chặt mà không ai xuất thủ, Lý Thanh Hùng lấy làm lạ đưa mắt nhìn về phía Kim Kiếm Sanh thì thấy ông này đã cùng Độc Nhãn Ma giao đấu hăng say rồi.
Chàng lại đưa mắt nhìn Nguyệt Lý Hằng Nga thì thấy nàng cũng đang chuẩn bị giao đấu với Độc Ngô Tùng.
Còn Hài Nhi Thần Đồng thì vẫn đứng bên Vạn Niệm Tổ đưa mắt nhìn về phía chàng.
Hoàn cảnh ấy, Lý Thanh Hùng đoán biết thế nào cũng phải xảy ra một trận kịch chiến.
Chàng nói:
- Ở đây mọi người đối với ta không ai thù oán cả, chỉ Huỳnh Thâm Hùng mà thôi. Vậy nếu muốn ta dung mạng thì lui ra hết để cho ta trị tội tên ác nhân đó.
Lời nói chàng vừa dứt thì trong đám cao thủ Phi Long Bang có một lão già râu bạc không sao nhịn được, ông hét:
- Thằng nhỏ ! Tài năng dường nào mà phách lối !
Lão này là Lý Khoa Học. Vừa nói lão vừa búng mình nhảy vào.
Lý Thanh Hùng quất qua một chưởng, lão già râu bạc ngã gục trên mặt đất, chết không kịp rên.
Thật ghê gớm làm sao !
Vô Thường Quỷ thấy vậy hét lên một tiếng, tức thì vung thanh Hàn Tinh Kiếm đâm tới.
Lý Thanh Hùng dùng chưởng phong phất qua một cái, Vô Thường Quỷ bay ngược lại đằng sau, mũi kiếm đâm vào ngực vọt máu.
Xích Diện Quỷ bước tới ra lệnh:
- Thằng nhỏ này dữ lắm ! Anh em một loạt ứng chiến.
Vừa nói lão vừa vung chưởng xông vào. Lý Thanh Hùng đứng nguyên một chỗ đánh tạt ra một chưởng về phích Xích Diện Quỷ, khiến lão này liểng xiểng lùi lại.
Các cao thủ Phi Long Bang đều ào ào vào một lượt quyết áp đảo Lý Thanh Hùng.
Bấy giờ trận chiến xảy ra rất hỗn loạn.
Bên kia, Nguyệt Lý Hằng Nga cũng đã đánh với Độc Ngô Tùng.
Còn Kim Kiếm Sanh thì đánh với Bích Siêu đã dư ba mươi hiệp vẫn chưa hơn thua.
Kim Kiếm Sanh lòng muốn giác ngộ Bích Siêu trở về đường chánh nene không muốn ra độc thủ.
Bích Siêu thấy vậy cười hì hì:
- Lão họ Kim, chớ nhẹ lòng ! Lão phu quyết không dung tình của

ngươi đâu. Hôm nay hai ta nguyện một còn một mất mà thôi.
Tiếp theo đó, Bích Siêu dùng Âm Phong Chưởng đánh ra hai chiêu Tản Chuyển Tịch Di và Kim Báo Lộ Trảo rất ác hại.
Kim Kiếm Sanh thấy vậy liền xoay mình một cái, vận dụng Thái Dục Thần Công tiếp ứng.
Bùng !....
Độc Nhãn Mã Bích Siêu lùi lại sáu bước dài. Kim Kiếm Sanh vẫn đứng nguyên một chỗ cười ha hả:
- Bích lão đầu ! Hãy ngồi xuống vận công chữa thương đi ! Cái đùa đó không phải chơi đâu.
Độc Nhãn Ma cảm thấy máu trong người như chạy ngược lại, lão thất kinh ngầm vận thử nội công thì thấy nội lực vẫn chưa hề gì.
Lão lướt mình tới nói:
- Lão họ Kim ! Ngươi chớ phách lối ! Lão phu không chịu nổi chưởng đó thì đâu xứng là tay đệ nhất võ lâm giang hồ...
Câu nói lão chưa dứt thì đã nghe “bịch” một tiếng, thân mình lão văng ra phía sau nằm cứng đờ.
Kim Kiếm Sanh thất kinh, không ngờ ông ta chỉ đánh bồi thêm một đòn rất nhẹ mà lại có thể làm cho Độc Nhãn Ma ngã lăn như vậy.
Ông ta lướt mình tới toan đỡ Độc Nhãn Ma dậy thì thoạt nhiên có một bóng xanh xẹt đến.
Kim Kiếm Sanh vừa dừng lại thì trước mặt ông ta đã có một Thanh Y thiếu nữ. Nàng này chính là Thái Khánh Anh.
Nàng cười ngạo nghễ, nói:
- Lão già họ Kim ! Sao ngươi đê hèn như vậy? Đã đánh người ta trọng thương còn đang tâm sát hại? Bổn cô nương phải chỉ giáo cho ngươi vài chiêu mới được.
Kim Kiếm Sanh nói:
- Con nhỏ ! Mày trách lão phu sao? Lão phu định cứu hắn đấy.
- Hừ ! Ngươi nói nhân từ quá ! Độc Nhãn Ma đã chết còn cứu gì nữa. Hãy chịu cho bổn cô nương vài chiêu đây.
Dứt lời, nàng đánh ra một chiêu Xuyên Tinh Khởi Nguyệt.
Thân pháp nàng lanh lẹ vô cùng, làm cho Kim Kiếm Sanh thất kinh hét lên một tiếng, lùi lại mấy bước, sững sờ nhìn nàng:
- Con nhỏ ! Võ công mày quá cao diệu ! Lệnh sư của mày là ai?
Thiếu nữ nói:
- Không cần phải hỏi lôi thôi ! Nếu dám đánh với ta thì đánh, còn có sợ thì bảo cho bọn ngươi hãy dừng tay lui ra ngoài mà nghe mệnh lệnh ta xử trị.
Kim Kiếm Sanh chưa kịp trả lời thì từ bên ngoài đã có hai bóng

người nhảy vọt đến trước mặt Thiên Diện Ma, cười lớn nói:
- Lão Bang chủ họ Thái ! Ta xem trận đấu hỗn loạn lắm rồi. Như thế đâu có nghĩa là biểu diễn tài năng. Nếu có giỏi thì cứ một đấu một cho thiên hạ xem chơi !
Hai bóng người mới nhảy vào chính là Truy Vân Thần Khất và Ngân Nguyệt Sư Thái.
Thiên Diện Ma nghe vậy, khoác tay một cái, nói:
- Bổn Bang chủ chịu với các ngươi mười trận. Nếu các ngươi thắng được sáu trận thì phần thắng về các ngươi, mặc tình các ngươi muốn xử trị thế nào cũng được, còn nếu các ngươi thua thì phải để đủ sáu cái đầu lại đó.
Truy Vân Thần Khất nghĩ thầm:
“Chúng nó đông, bọn ta có sáu mạng, trong đó có Nguyệt Lý Hằng Nga yếu đuối và Hài Nhi Thần Đồng là con nít. Điều kiện này mình bất lợi rồi.” Lão cười ha hả nói:
- Lão già họ Thái ! Ngươi tính khôn ngoan lắm, nhưng lão ăn xin này chỉ có một cái đầu, có chết cũng chỉ chết một lần mà thôi, sợ gì ?

Đường Gươm Tuyệt Kỷ

Hồi 48
Phi Long Bang tan rã

Thiên Diện Ma cười khúc kích không thèm cãi lời của Truy Vân Thần Khất, lão tính cách nào hủy diệt cho được quần hùng trong các phái dẫu trong bang của lão có hy sinh bao nhiêu cao thủ lão cũng chẳng cần.
Thanh Y thiếu nữ Thái Khánh Anh đứng một bên nghe được những lời nói đó, liền hướng vào phụ thân nàng nói:
- Thân phụ ! Có thể cho con đối đáp với lão ăn xin kia vài lời không?
Thiên Diện Ma thấy con gái mình có ý kiến, vội hỏi:
- Con định nói gì?
Thanh Y thiếu nữ nói với giọng hách dịch:
- Chỉ cần kẻ nào đánh thắng con một chiêu thì coi như kẻ đó thắng cả sáu trận !
Thiên Diện Ma trợn mắt nói:
- Không được ! Con nhỏ ! Mày biết gì, hãy lui ra mau.

Dứt lời, lão khoác tay truyền lệnh cho các cao thủ tiến lên:
- Vị nào chịu ra trận trước ?
Truy Vân Thần Khất khoác tay:
- Ê ! Ê ! Lúc nãy đã đấu mấy trận rồi ! Những trận ấy có kể vào không?
Thiên Diện Ma cười nhạt:
- Lão ăn xin, chớ có đắc ý như vậy ! Chưa chắc đã ai hơn thua, những trận lúc nãy không thể kể vào cuộc đấu hiện tại.
Truy Vân Thần Khất cười hề hề:
- Không kể thì thôi ! Lão ăn xin cũng chưa từng sợ ai cả.
Bỗng nhiên Ngân Nguyệt Sư Thái bước tới, chắp quyền trước mặt Thiên Diện Ma nói:
- Thái Bang chủ ! Ngân Nguyệt này đáng lẽ phải ra sức phục vụ Phi Long Bang để đền lại ơn chiếu cố của Thái Bang chủ lâu nay, nhưng rất tiếc là lòng tôi bỗng nhiên giác ngộ, xem ân oán trong đời như đám phù vân, ý muốn tìm cửa Phật gởi thân. Vậy hôm nay tôi đến đây với mục đích giã biệt Thái Bang chủ, mong Thái Bang chủ tha thứ cho.
Thiên Diện Ma nghe nói trợn tròn đôi mắt:
- Hừ ! Bổn Bang chủ lâu nay đã có ý nghi ngờ lòng phản phúc của ngươi ! Hôm nay thực quả không sai. Ngươi muốn ra khỏi Phi Long Bang hãy để đầu lại đó.
Ngân Nguyệt Sư Thái lạnh lùng nói:
- Kẻ chán đời nương cửa Phật, tránh xa tội cướp bóc, giết người, như thế sao gọi là phản phúc ?
Thiên Diện Ma hét bọn thủ hạ vây bắt. Giữa lúc đó bỗng có một bóng trắng phóng tới, đứng chận trước mình Ngân Nguyệt Sư Thái và nói:
- Lão tiền bối cứ yên tâm ! Kẻ nào dám động đến mình tiền bối thì tiểu tử sẽ lấy mạng lập tức.
Dứt lời, Chàng lại quay qua nói với Thiên Diện Ma:
- Lão Bang chủ họ Thái ! Mười trận đấu đó ta đứng ra đảm nhiệm hết ! Kẻ nào muốn đi chầu Diêm Chúa trước thì hãy ra đây.
Thái độ hách dịch và ngang ngạnh của chàng khiến các cao thủ Phi Long Bang không thể nào nhẫn nhục được, nhất là Thanh Y thiếu nữ.
Nàng chỉ lắc đôi vai một cái, thân hình nàng đã lướt tới trước mặt Lý Thanh Hùng như nước chảy mây trôi.
Ai nấy đều giật mình, ngay cả Lý Thanh Hùng cũng kinh ngạc.
Thuật khinh công của thiếu nữ này thật hiếm thấy trong võ lâm giang hồ.

Thanh Y thiếu nữ nói:
- Tuyệt Kỹ Thư Sinh ! Ngươi quá phách lối rồi ! Ngươi tưởng Phi Long Bang không ai trị nổi ngươi hay sao?
Lý Thanh Hùng giương đôi mày mũi kiếm nhìn thiếu nữ, ngang nhiên nói:
- Cô nương ! Võ công của cô nương đến mức đó cũng làm cho Lý Thanh Hùng này phục rồi. Tuy nhiên, nếu cô nương đem võ công ấy mà giúp đời thì còn gì tốt hơn. Nếu cô nương đem tài năng ấy mà phụng sự kẻ cướp thì thật uổng đời má phấn.
Thiếu nữ cười lanh lãnh:
- Tuyệt Kỹ Thư Sinh ! Mày điên rồi sao? Mày không biết ta là ái nữ của Thái Bang chủ à ? Nếu ngươi thắng được ta thì việc gì ở đây đều giải quyết được cả, bằng không thì đây là mồ chôn của ngươi rồi.
Lý Thanh Hùng nói:
- Hay lắm ! Nếu ta thắng được cô nương thì cô nương có chịu giao Huỳnh Thâm Hùng cho ta chăng ?
Thiếu nữ nghe nói, nhìn sững Lý Thanh Hùng một lúc rồi hỏi:
- Hắn có thù gì với ngươi ?
- Thù giết cha, cướp mẹ, hủy hoại gia đình.
Thiếu nữ gật đầu:
- Được ! Nếu ngươi đánh thắng ta, ngươi sẽ được toại nguyện.
Thiên Diện Ma thấy thiếu nữ đem chiếc đầu của Huỳnh Thâm Hùng ra đánh cuộc, nổi giận nạt lớn:
- Anh nhi ! Mày điên rồi sao? Hãy mau lui bước ngay.
Giữa lúc đó, bỗng Huỳnh Thâm Hùng phóng mình tới như chớp, cười lớn nói:
- Tuyệt Kỹ Thư Sinh ! Ngươi đừng phách lối ! Ta quyết lấy đầu ngươi hôm nay.
Vừa nói, Huỳnh Thâm Hùng vừa rút ra một thanh Bắc Đẩu Kiếm cầm tay.
Bắc Đẩu Kiếm Pháp là một môn võ công lợi hại mà Huỳnh Thâm Hùng trước đây đã nhờ nó mà thành danh trong giang hồ.
Lý Thanh Hùng đôi mắt nẩy lửa, quét qua kẻ tử thù, gầm lên:
- Huỳnh Thâm Hùng ! Hôm nay là ngày tận số của ngươi rồi !
Chàng rút ra cây Hàn Tinh Kiếm, ánh sáng chiếu lòa.
Hai ngọn kiếm cùng vẫy lên một lượt.
Lý Thanh Hùng mới xuất thủ đã dùng ba tuyệt chiêu độc nhất trong Không Không Kiếm Pháp, mũi kiếm hiện ra trăm ngàn đóa hoa phủ lấy Huỳnh Thâm Hùng.

Bắc Đẩu Kiếm của Huỳnh Thâm Hùng cũng không phải tầm thường, hắn vận dụng toàn là tuyệt chiêu để đối phó.
Hai thanh kiếm này đều là bảo vật kỳ trấn võ lâm, mỗi khi mang ra sử dụng thì sanh tử chỉ còn là đường tơ kẽ tóc.
Hai bên trao đổi nhau hơn ba mươi chiêu thức mà vẫn chưa phân được thắng bại.
Bấy giờ, Hàn Tinh Kiếm của Lý Thanh Hùng đã biểu diễn đến mức tuyệt nghệ, chỉ thấy mũi kiếm của chàng hóa thành một bức màn màu xanh bao trùm cả một khoảng đất.
Tuy thế, Huỳnh Thâm Hùng cũng không khiếp sợ, lâu nay thanh Bắc Đẩu Kiếm của hắn đã từng làm gió làm mưa trên khắp giang hồ, hôm nay dẫu gặp khó khăn nguy hiểm, hắn vẫn tin tưởng ở tuyệt học của hắn. Do đó, càng đánh hắn càng hăng.
Bỗng Huỳnh Thâm Hùng hét lên một tiếng, dùng chiêu Chí Thiên Họa Địa đâm vào bụng Lý Thanh Hùng một mũi, đồng thời lại thu về chém xả vào cổ họng của Lý Thanh Hùng.
Đó là tuyệt chiêu trong Bắc Đẩu Kiếm Pháp mà từ xưa nay trong giang hồ không ai có thể tránh nổi.
Cả trận đều rú lên ! Ai cũng tưởng tánh mạng Lý Thanh Hùng bị hại dưới mũi Bắc Đẩu Kiếm rồi.
Nào ngờ, Lý Thanh Hùng búng chân bay vọt lên không như một con diều giấy, rồi rơi xuống, thuận tay với ngang một đường, trong lúc đó Huỳnh Thâm Hùng còn ngơ ngác chưa đề phòng kịp.
Thật là một lối đánh vô cùng kỳ ảo.
Mũi Hàn Tinh Kiếm của Lý Thanh Hùng vừa phớt qua, thì Huỳnh Thâm Hùng đã “á” lên một tiếng, té quỵ xuống đất, một ống chân của Huỳnh Thâm Hùng đã bị đứt lìa ra.
Cả trận đều kinh hoàng nhìn sững, không ai có đủ can đảm nhảy ra tiếp cứu nữa.
Lý Thanh Hùng phóng mình lẹ tới như một vệt khói, dí mũi Hàn Tinh Kiếm vào tim Huỳnh Thâm Hùng để kết thúc mối thù.
Nào ngờ, mũi kiếm của chàng chưa kịp đâm tới thì bước “chát” một tiếng, cây kiếm của chàng bị đánh tạt sang một bên.
Tiếp theo có tiếng quát của Thanh Y thiếu nữ:
- Kiếm pháp hay thực ! Cô nương từ khi biệt sư đến giờ chưa gặp đối thủ, giờ đây xin thụ giáo vài hiệp xem sao?
Lý Thanh Hùng đôi mắt nẩy lửa, nhìn Thanh Y thiếu nữ nói:
- Ha...ha ! Ngươi muốn cản trở việc báo thù của ta? Bình sanh ta xem kẻ nào cản trở việc báo thù này đều là cừu nhân của ta cả ! Ngươi dám đương đầu làm cừu nhân của ta sao?

Thiếu nữ mỉm cười nói:
- Oan oan tương báo, nếu cứ kéo dài cừu hận thì biết bao giờ mới hết. Ngươi đã chặt đứt chân của hắn rồi cần gì phải giết.
Lý Thanh Hùng lạnh lùng nói:
- Đa tạ lời nhân nghĩa của cô nương. Nhưng ý của tôi đã định rồi, không ai có thể làm lay chuyển nổi.
Thiếu nữ nói:
- Chỉ cần trong ba chiêu mà ngươi thắng được ta thì cả Phi Long Bang này ta cũng tặng cho ngươi cả đấy.
Lý Thanh Hùng bị thiếu nữ khích lệ, tức muốn nghẹn họng, liền từ từ bước tới tống vào ngực thiếu nữ một chiêu Thương Long Tam Diện.
Thiếu nữ không thèm tránh đỡ, đứng nguyên một chỗ vận nội lực hứng lấy năm đầu ngón tay của Lý Thanh Hùng bấu vào.
Lạ thay ! Trong người nàng có một hấp lực vô cùng mãnh liệt, tay chàng vừa chạm vào chiếc ngực tròn quay của nàng thì bỗng dính cứng nơi ấy.
Quần chúng đều thất kinh la to lên:
- A !
- Ối !
- Ý !
Riêng Nguyệt Lý Hằng Nga thì tức giận hơn ai hết, nàng toan nhảy vọt tới, nhưng Lý Thanh Hùng đã vận Lôi Âm Khí Công đánh tống ra.
Hai luồng nội lực trực tiếp đẩy vào nhau, tức thì Lý Thanh Hùng lùi lại ba bước, còn Thanh Y thiếu nữ cũng bị loạng choạng mấy bước. Cả hai mình mẩy ướt đẫm mồ hôi, nhìn nhau như đã hiểu được nội lực của nhau rồi.
Thật ra, cả hai đều thầm phục nhau mà không nói ra mồm.
Giữa lúc đó thì trong không gian có tiếng hét lớn:
- Phi Long Bang hãy dừng tay !
Tiếp theo tiếng hét đó có ba bóng người phi thân đến.
Đàng trước là một lão già tóc trắng, râu bạc phơ. Bên mặt là một gia nhân diễm lệ, bên trái là một vị tăng già.
Lý Thanh Hùng reo lên:
- Sư phụ !
Đúng vậy ! Ba người mới đến là Không Không Tồ, Tăng Thiện trưởng lão và Đặng Mỹ Huệ.
Việc xuất hiện bất ngờ của Đặng Mỹ Huệ làm cho Lý Thanh Hùng vừa mừng vừa bối rối.
Ba người này mới đến thì trận thế bỗng nhiên đổi khác, lực lượng tất thắng đổ dồn về phía Lý Thanh Hùng.

Kim Kiếm Sanh và Vạn Niệm Tổ cặp nách Không Không Tồ nói chuyện rối rít.
Bên kia Thiên Diện Ma e ngại cho sự tan vỡ của Phi Long Bang, còn đang tìm kế.
Thanh Y thiếu nữ sau khi điều dưỡng nội lực, liền nhảy đến toan đánh với Lý Thanh Hùng, bỗng Thiên Diện Ma quát to:
- Anh nhi ! Hãy lui về phòng mai ! Hiện giờ ta đã có khách quý đến thăm, việc đấu chiến không còn là vấn đề nữa.
Đôi mắt Thiên Diện Ma sáng rực, khiến Thanh Y thiếu nữ không dám cãi lời, từ từ ra khỏi chiến trận, trở về phòng khuê.
Thiên Diện Ma bước đến, nắm tay Không Không Tồ nói:
- Lâu nay lão phu không gặp được đại huynh. Hôm nay xin cùng đại huynh vui một tiệc. Việc tranh chấp chẳng qua là chuyện xích mích nhỏ nhen mà thôi.
Dứt lời, Thiên Diện Ma hối bọn thủ hạ bày tiệc tại thịnh đường của Phi Long Bang.
Không Không Tồ cười ha hả:
- Không ngờ Thái Bang chủ lại coi trọng lão phu như vậy.
Thiên Diện Ma nói:
- Đại huynh ! Khó được đại huynh giá lâm dễ gặp nhau ! Lão phu đã truyền chuẩn bị một tiệc tương phùng, lẽ nào đại huynh không hoan hỉ.
Mọi người thấy thái độ niềm nở của Thiên Diện Ma, biết hắn có mưu độc. Nhưng Không Không Tồ vẫn thản nhiên nói:
- Rất hay ! Lão phu đang định uống một cốc mỹ tửu. Bang chủ thành tâm khoảng đãi, lẽ nào chúng tôi từ chối !
Thiên Diện Ma biết địch nhân đã lầm kế, liền phất tay áo truyền cho bộ hạ lui vào thính đường để hầu tiếp, rồi tự tay lão mời từng người rất niềm nở.
Tất cả đều tập hợp vào thính đường.
Thiên Diện Ma ngồi ghế chủ tọa, kêu bộ hạ đem rượu đến để đãi khách.
Không Không Tồ không phải không biết thâm độc của Thiên Diện Ma, song lão đưa Tăng Thiện trưởng lão và Đặng Mỹ Huệ đến đây là để chứng kiến cho Lý Thanh Hùng trả mối phụ thù, đồng thời hòa giải việc tranh chấp giữa hắc bạch hai đạo giang hồ.
Trước đây, Tăng Thiện trưởng lão đã tuân lệnh Không Không Tồ, lần thứ nhất xông vào Phi Long Bang cứu Đặng Mỹ Huệ, lần thứ hai ám trợ cho Lý Thanh Hùng dẫn đường cho chàng vào nội địa Phi Long Bang và dò xét các cơ quan của địch.

Không vào thính đường, Không Không Tồ đã biết âm mưu của Thiên Diện Ma rồi.
Hắn không phải phục độc dược cho đối phương mà chỉ dùng chất nổ đặt dưới đất định phá tan thính đường, giết cả các cao thủ chính phái.
Làm việc này, Thiên Diện Ma còn hy sinh một số cao thủ bộ hạ của hắn nữa, thật là độc hại ác tâm...
Không Không Tồ và Tăng Thiện trưởng lão đã biết trước, nên chỉ để ý đến Thiên Diện Ma mà không quan tâm đến đồ ăn thức uống.
Sau khi rượu thịc đưa lên, Thiên Diện Ma nâng ly mời khách.
Không Không Tồ đưa mắt nhìn đồng bọn ngầm ra lệnh bảo cứ ăn uống cho no say.
Trong lúc mọi người đang ăn uống, Thiên Diện Ma thoạt phóng mình ra ngoài.
Nhanh hơn, Không Không Tồ lao mình nhảy theo và hô lớn:
- Coi chừng chất nổ !
Tất cả mọi người thoát ra ngoài thính đường.
Lý Thanh Hùng không nhảy ra vội mà chồm đến kẹp nách Huỳnh Thâm Hùng.
Loáng mắt, thính đường vang lên một tiếng nổ long trời lở đất.
Không thấy Lý Thanh Hùng đâu, ai nấy đều thất kinh rú lên một tiếng.
Bỗng từ trong lớp khói bụi ngất trời ấy Lý Thanh Hùng đang kẹp nách Huỳnh Thâm Hùng nhảy ra.
Suýt một tý nữa thì vách ngã đè chàng chết rồi.
Cùng với lúc ấy, có tiếng Truy Vân Thần Khất cười ha hả:
- Mày gây ra tội ác phải gánh chịu !
Mọi người nhìn lại thì thấy lão già này đã tóm được Thiên Diện Ma quăng vào thính đường.
Hàng loạt tiếng rú vang lên, hòa với tiếng nổ lốp bốp, đất lăn đá sập.
Tất cả cao thủ Phi Long Bang bị đè nát xương dưới thính điện.
Đây là mồ chôn của Phi Long Bang !
Tất cả cao thủ Phi Long Bang đâu ngờ vị Bang chủ của họ có ác tâm như vậy mà đề phòng. Do đó, không một mạng người nào thoát ra kịp.
Ngày tàn của Phi Long Bang đánh dấu bằng cuộc sập đổ của thính điện.
Các cao thủ võ lâm các phái đứng ngoài nhìn vào không khỏi đau lòng.
Mặc dầu nhóm người này xưa nay đã từng làm ác, nhưng trước cái chết bi thảm do họ gay ra cũng làm kích động từ tâm không ít.

Lý Thanh Hùng kẹp nách Huỳnh Thâm Hùng nhảy ra ngoài, rồi quăng xuống đất hét:
- Mày phải đền tội !
Chàng toan rút Hàn Tinh Kiếm đâm vào tim hắn, thì đàng xa có bóng một thiếu phụ chạy đến.
Thiếu phụ này đúng là thân mẫu của Lý Thanh Hùng, người đã cứu chàng trong đêm trước.
Thiếu phụ tay cầm con dao nhonï, đôi mắt sâu ngòm phóng mình đến trước Huỳnh Thâm Hùng nhìn vào mặt hắn, rồi cười lanh lãnh nói:
- Ta chỉ chờ đợi cái ngày hôm nay !
Dứt lời, bà đâm con dao vào tim Huỳnh Thâm Hùng, máu vọt ra đỏ ối.
Bà hành động rất nhanh, và cũng không một ai cản trở.
Trước sự việc vừa xảy ra, ai nấy đều ngơ ngác đứng nhìn.
Đâm xong, bà ta cắm đầu chạy về phía sau núi.
Lý Thanh Hùng sững sốt, gọi lớn:
- Thân mẫu ! Thân mẫu !
Vừa gọi, chàng vừa đuổi theo.
Mọi người đều thất kinh đuổi theo sau chàng.
Bóng người đàn bà chạy đến một đồi núi thì lao mình xuống vực thẳm.
Lý Thanh Hùng ré lên:
- Ối ! Thân mẫu !
Chàng cố dãy dụa để nhảy xuống tuyệt cốc, nhưng không sao thoát ra khỏi đôi tay rắn như sắt của Không Không Tồ.
Dãy dụa một lúc, chàng ngất lịm đi.
Mọi người nhìn mặt chàng rồi nhìn xuống vực sâu như chứa chan một cái gì đau lòng, thương hại.
Đêm Tàn ! Trời sáng !
Bình minh xóa hẳn màng đêm hãi hùng của cảnh rừng núi hoang vu.
Dưới vực sâu, những tia nắng yếu ớt bắt đầu chiếu xuống.
Ở đó có hơn mười vị cao thủ võ lâm đang quây quần một ngôi mộ mới đắp.
Trước tấm bia bằng đá có ba thiếu niên nam nữ đứng cúi đầu mặt mày đẫm lệ.
Họ đứng sát vào nhau như để trấn áp những gì lạnh lẽo trong lòng.
Người đứng giữa là Lý Thanh Hùng, hai thiếu nữ đứng kèm hai bên là Lục Ngọc Hoa và Đặng Mỹ Huệ.
Người nằm trong nấm đất chính là thân mẫu của Lý Thanh Hùng.
Họ đứng như thế đã suốt đêm, và đã chảy bao nhiêu nước mắt để

cho với niềm đau đớn.
Lặng lẽ quá ! Bi thương quá !
Không Không Tồ cất giọng an ủi:
- Hùng nhi ! Đã đến lúc con phải lên đường hành hiệp ! Sống một cuộc sống uy mãnh của một chàng trai Tiền Chinh Vạn Lý, con nên cẩn thận.
Lý Thanh Hùng cúi mình đáp:
- Đa tạ ân sư !....

Hết

Nguồn:
Người đăng: MS
Thời gian: 28/12/2003 7:11:09 CH